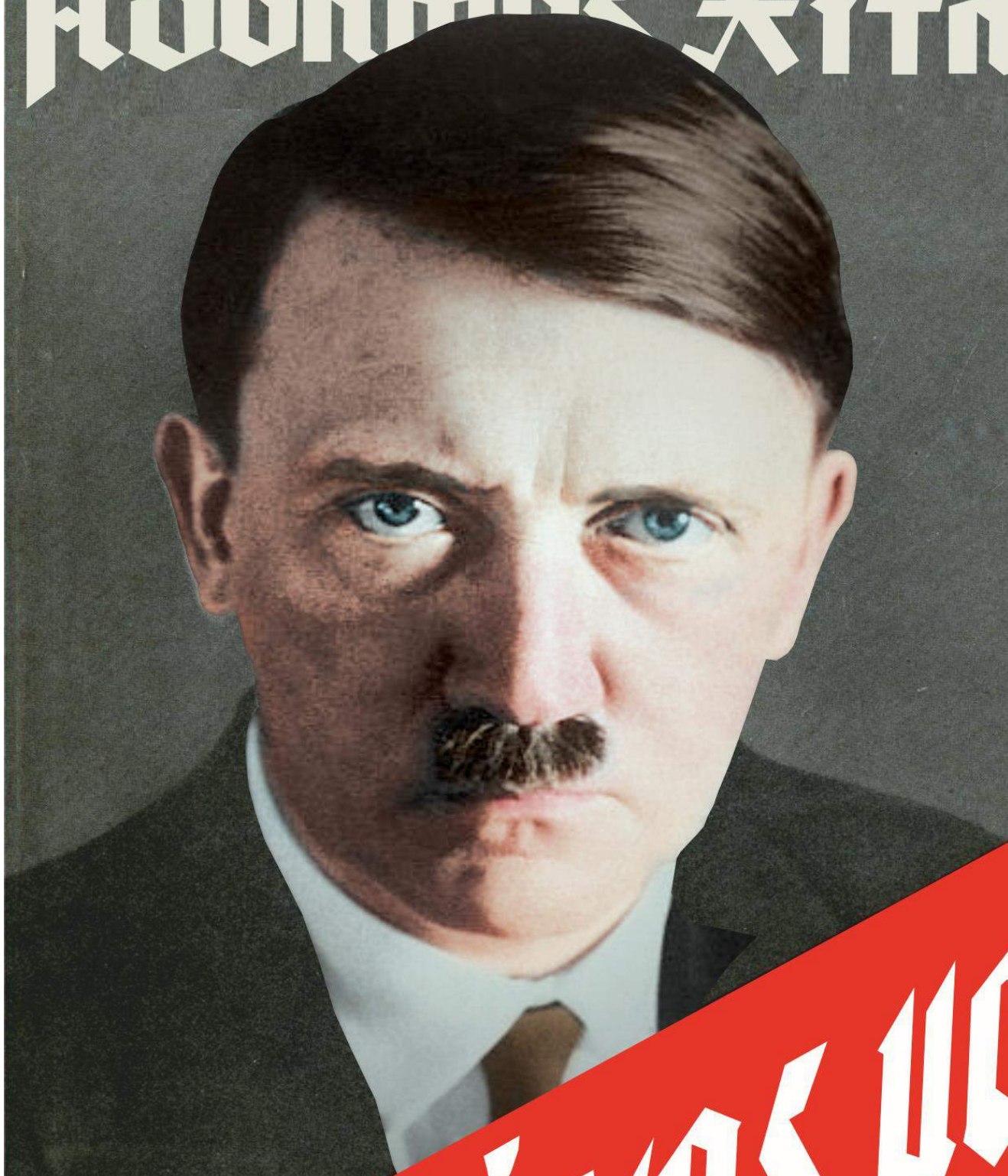

Αδόλφος Χίτλερ

Ο Αγώνας μου

ADOLF HITLER / MEIN KAMPF

Adolf Hitler,

ADOLF HITLER
ΑΝΤΟΛΦ ΧΙΤΛΕΡ

MEIN KAMPF
Ο ΑΓΩΝΑΣ ΜΟΥ

Zwei Bände in einem Band
Ungekürzte Ausgabe

Δύο Τόμοι σε ένα Μέρος
Απόδοση χωρίς Περικοπές

Πρόλογος

Στη φυλακή του Φρουρίου του
Λάντσμπεργκ-αμ Λέχ το 1924

Την 1η Απριλίου 1924, με βάση την ετυμηγορία του Λαϊκού Δικαστηρίου του Μονάχου εκείνης της ημέρας, άρχισε η φυλάκισή μου στο φρούριο Λάντσμπεργκ-αμ Λέχ.

Έτσι, μετά από χρόνια αδιάκοπης εργασίας, αυτή ήταν η πρώτη φορά που είχα την δυνατότητα να ξεκινήσω ένα έργο, που πολλοί είχαν ζητήσει και το οποίο εγώ ο ίδιος θεωρούσα ότι θα ήταν χρήσιμο για το Κίνημα. Γι' αυτό και αποφάσισα, όχι μόνο να διευκρινίσω τους στόχους του Κινήματός μας σε δύο τόμους, αλλά και να σκιαγραφήσω μια εικόνα της ανάπτυξής τους.

Περισσότερα μπορείς να μάθεις από αυτό, παρά από οποιαδήποτε

καθαρά δογματική πραγματεία. Αυτό επίσης μου δίνει την ευκαιρία να περιγράψω την δική μου εξέλιξη, στο μέτρο που μια τέτοια περιγραφή είναι απαραίτητη για την κατανόηση του πρώτου όσο και του δεύτερου τόμου και να καταστρέψω τις μυθοπλασίες του κακού, που έχει κυκλοφορήσει για εμένα ο εβραϊκός Τύπος.

Δεν απευθύνομαι σε ξένους με αυτό το έργο, αλλά σε εκείνους τους οπαδούς του Κινήματος, των οποίων οι καρδιές ανήκουν σε αυτό και των οποίων τα μυαλά επιθυμούν τώρα μια πιο βαθιά διαφώτιση.

Γνωρίζω ότι λιγότεροι άνθρωποι κερδίζονται από το γραπτό λόγο παρά από τον προφορικό και ότι κάθε μεγάλο Κίνημα σε αυτή τη γη οφείλει την ανάπτυξή του στους μεγάλους ρήτορες και όχι στους μεγάλους συγγραφείς.

Παρ' όλα αυτά, προκειμένου μια θεωρία να εκπροσωπηθεί ομοιόμορφα και ενιαία οι βασικές αρχές αυτής πρέπει να καταγραφούν για πάντα.

Ταυτόχρονα αυτοί οι δύο τόμοι πρέπει να θεωρηθούν σαν δομικά στοιχεία που προσθέτω στο κοινό μας έργο.

Λάντσμπεργκ-αμ Λέχ.

Φρούριο φυλακή.

ο Συγγραφέας

Στις 9 Νοεμβρίου 1923, 12:30 το απόγευμα, έπεσαν μπροστά στο Φέλντχερν-χάλε και στον προαύλιο χώρο του πρώην Υπουργείου Πολέμου στο Μόναχο, οι ακόλουθοι άνδρες, πιστοί στον ακράδαντο πόθο τους για την ανάσταση του λαού τους.

Άλφαρθ, Φελίξ, έμπορος, γενν. 5 Ιουλ. 1901
Μπώριεντλ, Αντρέας, καπελλάς, γενν. 4 Μαΐ. 1879
Καζέλα, Τιοντορ, τραπεζικό στέλεχος, γενν. 8 Αυγ. 1900
Έχρλιχ, Βίλχελμ, τραπεζικό στέλεχος, γενν. 19 Αυγ. 1894
Φάουστ, Μάρτιν, τραπεζικό στέλεχος, γενν. 27 Ιαν. 1901
Χέενμπεργκερ, Άντ., κλειδαράς, γενν. 28 Σεπτ. 1902
Κέρνερ, Όσκαρ, έμπορος, γενν. 4 Ιαν. 1875
Κούν, Κάρλ, επικεφαλής σερβιτόρος, γενν. 26 Ιουλ. 1897
Λαφόρς, Κάρλ, σπουδαστής μηχανικός, γενν. 28 Οκτ. 1904
Νόϊμπαουερ, Κούρτ, σερβιτόρος, γενν. 27 Μαρ. 1899
Πάπ, Κλάους φον, έμπορος, γενν. 16 Αυγ. 1904
Πφόρντεν, Τιοντορ φον ντερ, σύμβουλος στο Ανώτερο
Επαρχιακό Δικαστήριο, γενν. 14 Μαΐ. 1873
Ρίκμερς, Γιόχαν, απόστρατος Ίλαρχος, γενν. 7 Μαΐ. 1881
Σέμπνερ-Ρίχτερ, Μάξ Έρβιν φον, καθηγητής Μηχανικής, γενν.
9 Ιαν. 1884
Στράνσκι, Λόρενς, Ρίτερ φον, μηχανικός, γενν. 14 Μαρτ. 1899
Βόλφ, Βίλχελμ, έμπορος, γενν. 19 Οκτ. 1898

Οι λεγόμενες „εθνικές αρχές“
αρνήθηκαν στους νεκρούς ήρωες
ένα κοινό τάφο.

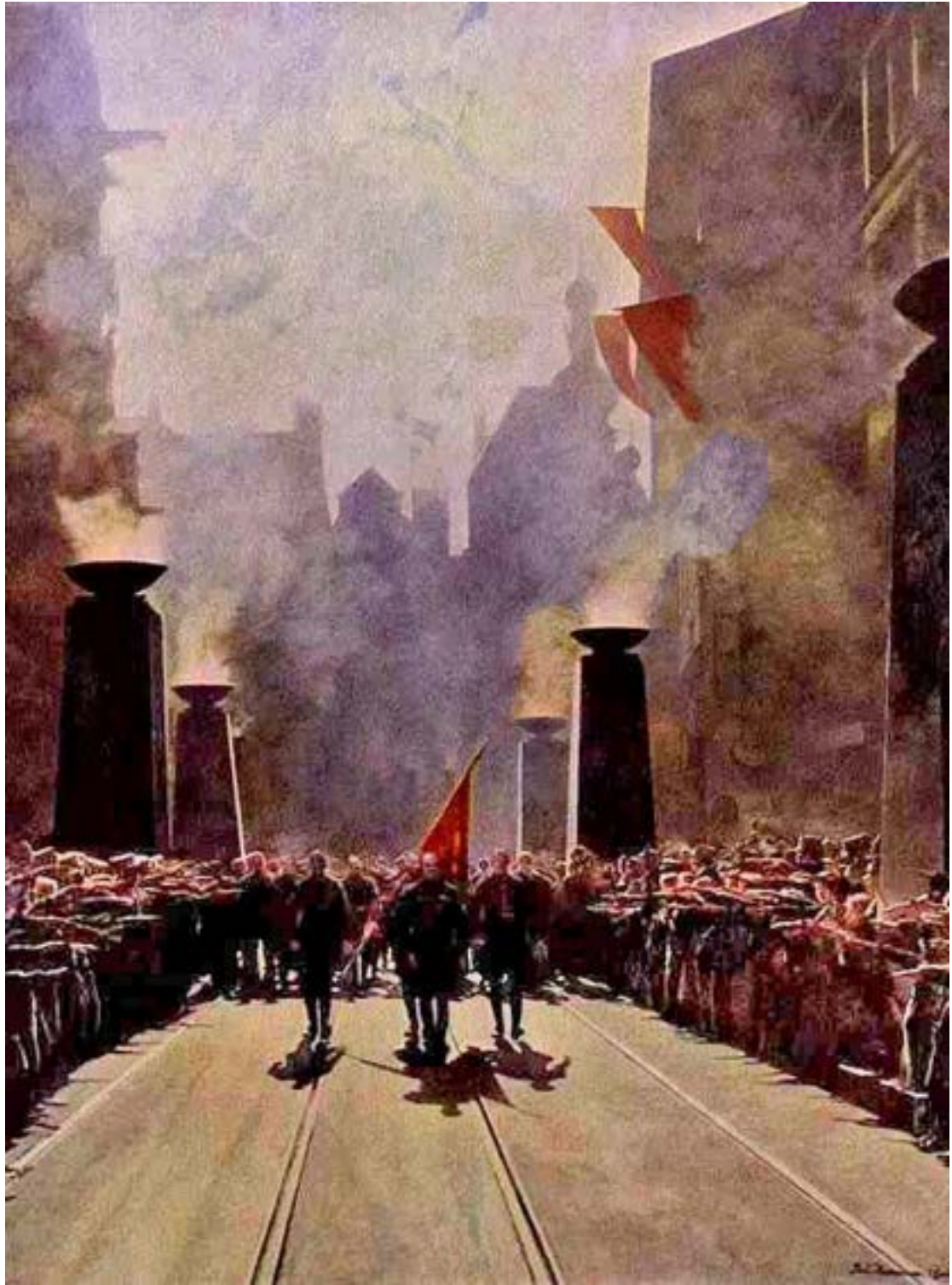
Γι' αυτό και τους αφιερώνω τον πρώτο τόμο του έργου αυτού στην συλλογική μνήμη, ότι η μνήμη αυτών των μαρτύρων μπορεί να είναι μια μόνιμη πηγή φωτός για τους οπαδούς του Κινήματός μας.

Λάντσμπεργκ αμ Λέχ, Φρούριο φυλακή, 16 Οκτωβρίου 1924

Αδόλφος Χίτλερ

Παλιοί Μαχητές - 9 Νοεμβρίου 1923

Πρώτος Τόμος

ΕΝΑΣ ΔΙΑΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ

1^ο Κεφάλαιο

Στό σπίτι των γονέων

Εχει αποδειχθεί τυχερός προορισμός για μένα σήμερα, που η μοίρα επέλεξε το Μπράουνου Άμ Ίνν να είναι η γενέτειρά μου. Γιατί αυτή η μικρή πόλη βρίσκεται στα σύνορα αυτών των δύο γερμανικών κρατών, η επανένωση των οποίων, τουλάχιστον για εμάς τους νεότερους, φαίνεται να είναι ένα καθήκον ζωής, που πρέπει να γίνει με όλα τα μέσα!

Μπράουνου Άμ Ίνν

Η γερμανική Αυστρία πρέπει να επιστρέψει στη μεγάλη Γερμανική Μητέρα-Πατρίδα και όχι για οποιοδήποτε λόγο οικονομικού υπολογισμού. Όχι, όχι. Ακόμη και αν αυτή η ένωση, από οικονομική άποψη, είναι αδιάφορη, ακόμα και αν είναι επιβλαβής, ακόμη και τότε θα έπρεπε να πραγματοποιηθεί.

Το ίδιο αίμα ανήκει σε ένα κοινό Ράϊχ. Το Γερμανικό έθνος δεν θα έχει κανένα ηθικό δικαίωμα να ασκεί μια αποικιοκρατική πολιτική δραστηριότητα, εφ' όσον δεν έχει καν τα παιδιά του σε ένα κοινό κράτος. Μόνο όταν τα σύνορα του Ράϊχ θα περικλείουν και τον τελευταίο Γερμανό και δεν θα είναι σε θέση

να τους προσφέρει την εξασφάλιση της διατροφής τους, μόνο τότε μπορεί να προκύψει το ηθικό δικαίωμα, από την ανάγκη του λαού, να αποκτήσει ξένο έδαφος. Το άροτρο τότε γίνεται σπαθί και από τα δάκρυα του πολέμου θα προκύψει το καθημερινό ψωμί για τις επόμενες γενιές.

Γι' αυτό μου φαίνεται ότι αυτή η μικρή συνοριακή πόλη είναι το σύμβολο ενός μεγάλου έργου. Αλλά και από μία άλλη άποψη μας οδηγεί σε ένα δίδαγμα που ισχύει ως τις μέρες μας. Πάνω από εκατό χρόνια πριν, αυτή η δυσδιάκριτη φωλιά, ήταν η σκηνή μιας τραγικής καταστροφής που έπληξε το σύνολο του γερμανικού έθνους και θα έχει το πλεονέκτημα να αποθανατίζεται για πάντα, τουλάχιστον στα χρονικά της γερμανικής ιστορίας. Την εποχή της πιο μεγάλης ταπείνωσης της μητέρας πατρίδας μας, δολοφονήθηκε εδώ για την πολυαγαπημένη του και άτυχη Γερμανία ο Γιόχανς Παλμ, ένας αστός βιβλιοπώλης από την Νυρεμβέργη, ασυμβίβαστος «εθνικιστής»

Γιόχαν Φίλιπ Παλμ (1768 - 1806)

και εχθρός των Γάλλων. Αρνήθηκε πεισματικά να αποκαλύψει τα ονόματα των συνεργατών του, ή καλύτερα των κυρίως υπευθύνων. Όπως ο Λεο Σλάγκετερ. Ο πρώτος, όπως και ο τελευταίος, καταγγέλθηκε στους Γάλλους από κυβερνητικό πράκτορα. Ένας διευθυντής της αστυνομίας από το Άουγκσμπουργκ απέκτησε αυτή τη θλιβερή φήμη και έτσι έδωσε το παράδειγμα στις νεογερμανικές αρχές του Ράιχ του κυρίου Σέβερινγκ.

Σε αυτή τη πόλη στο Ίνν, την καλυμμένη από την ακτινοβολία του γερμανικού μαρτυρικού θανάτου, Βαυαρική στο αίμα, αυστριακή ως προς το κράτος, έζησαν οι γονείς μου στα τέλη της δεκαετίας του ογδόντα του περασμένου αιώνα, ο πατέρας ως υπάκουος δημόσιος υπάλληλος, η μητέρα που ξεκινούσε απ' το νοικοκυριό της και κυρίως ήταν προσκολλημένη στη στοργική φροντίδα των παιδιών της.

Ο Αλόις Χίτλερ, πατέρας του Αδόλφου, πέθανε το 1903

Μόνο λίγα απομεινάρια έχω στη μνήμη μου από εκείνη την εποχή, επειδή μετά από λίγα χρόνια ο πατέρας έπρεπε να εγκαταλείψει ξανά την αγαπημένη συνοριακή πόλη, για να πάει κάτω στο Ίνν και να αναλάβει μια θέση στο Πάσσαου, άρα στην ίδια τη Γερμανία.

Μόνο που τότε ο λαχνός ενός αυστριακού τελωνειακού υπαλλήλου συχνά λεγόταν «περιφέρομαι». Λίγο καιρό αργότερα ο πατέρας ήρθε στο Λιντς και τελικά εκεί

συνταξιοδοτήθηκε. Φυσικά αυτό για τον ηλικιωμένο κύριο δεν σήμαινε «ξεκούραση». Σαν γιος ενός φτωχού, μικροβιοτέχνη είχε αρχίσει κάποτε να μην αντέχει το σπίτι. Σε ηλικία μικρότερη των δεκατριών ετών, το τότε μικρό αγόρι πήρε το σακίδιό του και έτρεξε μακριά από το σπίτι, στο Βάλντφερτελ. Παρά τις συστάσεις των «έμπειρων» χωρικών μετανάστευσε

στη Βιέννη για να μάθει εκεί ένα εμπόριο. Αυτό ήταν στη δεκαετία του πενήντα του περασμένου αιώνα. Μια πικρή απόφαση, με τρία φιορίνια στη τσέπη να πάρει το δρόμο για να αντιμετωπίσει την αβεβαιότητα. Όταν ο δεκατριάχρονος είχε γίνει δεκαεπτά, είχε περάσει τις τελικές εξετάσεις σαν μαθητευόμενος τεχνίτης, αλλά δεν ήταν ικανοποιημένος. Το αντίθετο. Η μακροχρόνια περίοδος εκείνων των αναγκών, η συνεχής ανέχεια και η δυστυχία ενίσχυσαν την απόφασή του να εγκαταλείψει τη δουλειά σε ένα εμπόριο για να γίνει κάτι «ανώτερο». Εάν κάποτε για το φτωχό αγόρι η θέση του εφημέριου στο χωριό εμφανίστηκε σαν την προσωποποίηση των υψηλότερων ανθρώπινων επιτευγμάτων, έτσι και τώρα που η μεγάλη πόλη είχε διευρύνει τις προοπτικές του, πρόσεξε την αξιοπρέπεια ενός δημοσίου υπαλλήλου. Με όλη την επιμονή κάποιου, που λόγω της δυστυχίας και του πόνου στη μέση της παιδικής του ηλικίας έχει γίνει ήδη «μεγάλος», ο δεκαεπτάχρονος έμεινε κολλημένος στη νέα του απόφαση – και έγινε ένας δημόσιος υπάλληλος. Μετά από σχεδόν είκοσι τρία χρόνια, νομίζω, επιτεύχθηκε ο στόχος. Τώρα φάνηκε ότι είχε εκπληρωθεί η προϋπόθεση για ένα όρκο, που είχε πάρει κάποτε το φτωχό αγόρι, δηλαδή να μην επιστρέψει στο αγαπημένο πατρικό χωριό μέχρι να γίνει κάτι.

Τώρα είχε εκπληρωθεί ο στόχος, μόνο που στο χωριό κανείς δεν μπορούσε να θυμηθεί το μικρό αγόρι πλέον και ο ίδιος είχε γίνει ένας ξένος στο χωριό.

Εκεί, λοιπόν σαν πενήνταεξάρης στο στάδιο της ανάπαυσης, δεν μπορούσε να αντέξει ούτε μια μέρα να ηρεμήσει σαν «ο δεν κάνω τίποτα». Αγόρασε στα περίχωρα της πόλης Λάμπαχ της Άνω Αυστρίας ένα αγρόκτημα, που το καλλιεργούσε και έτσι

Η Κλάρα Πέλζλ Χίτλερ,
μητέρα του Αδόλφου

επέστρεψε μετά από ένα μακρύ κύκλο ζωής γεμάτη εργασία ξανά πίσω στο χαρακτήρα καταγωγής του πατέρα του.

Ήταν κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου που άρχισαν να σχηματίζονται τα πρώτα μου ιδανικά. Τα πολλά τρεξίματα στο ύπαιθρο, στον μακρύ δρόμο για το σχολείο, καθώς και οι παρέες μου με κάποια σκληρά αγόρια, που προκαλούσαν ειδικά στη μητέρα μερικές φορές αγωνιώδεις στιγμές, με έκαναν να γίνω κάτι το εντελώς αντίθετο από ένα σπιτόγατο.

Έτσι, όταν εγώ ακόμα και τότε που δεν σκεφτόμουν σοβαρά για την επιλογή ενός επαγγέλματος στη ζωή μου, από την αρχή δεν είχα σε καμία περίπτωση συμπάθεια προς τη καριέρα του πατέρα μου. Πιστεύω ότι ακόμα από τότε το ρητορικό μου

ταλέντο είχε αρχίσει να διαμορφώνεται με τη μορφή λίγο ή πολύ επίμονων συζητήσεων με τους συντρόφους μου. Είχα γίνει ένας μικρός αρχηγός ταραξιών, που μάθαινε εύκολα στο σχολείο και τότε μάλιστα πολύ

καλά, αλλά ήταν μάλλον αρκετά δύσκολο να τον χειριστείς. Δεδομένου ότι στον ελεύθερο χρόνο μου, έπαιρνα μαθήματα τραγουδιού στη χορωδία του μοναστηριού της εκκλησίας του Λάμπαχ, είχα την καλύτερη ευκαιρία, να «μεθάω» πότε-πότε από την τελετουργική μεγαλοπρέπεια των εξαιρετικά λαμπερών εκκλησιαστικών λειτουργιών. Τι πιο φυσικό από αυτό, όπως ακριβώς φάνηκε κάποτε για τον πατέρα ο ιερέας του μικρού χωριού, να δω τον Ηγούμενο σαν το υψηλότερο επιθυμητό ιδανικό. Τουλάχιστον κατά διαστήματα αυτό συνέβη για λίγο, αλλά ο πατέρας για προφανείς λόγους δεν ήταν σε θέση να εκτιμήσει το ρητορικό ταλέντο του εριστικού του αγοριού, για να βγάλει από αυτό κάπως ευνοϊκά συμπεράσματα για το μέλλον του βλασταριού του, φυσικά, δεν μπορούσε να

καταλάβει τέτοιες νεανικές ιδέες. Παρακολουθούσε πιθανώς με αγωνία αυτή τη σύγκρουση στη φύση μου.

Στην πραγματικότητα, η προσωρινή λαχτάρα γι' αυτό το επάγγελμα χάθηκε σύντομα, για να δοθεί χώρος στις ελπίδες μου, που ανταποκρίνονται καλύτερα στην ιδιοσυγκρασία μου. Ψάχνοντας στη πατρική βιβλιοθήκη, είχα βρει διάφορα βιβλία στρατιωτικού περιεχομένου, συμπεριλαμβανομένης μιας δημοφιλούς έκδοσης του Γερμανο-Γαλλικού πολέμου 1870/71.

Ήταν δύο τόμοι εικονογραφημένου περιοδικού από εκείνα τα χρόνια που τώρα έγιναν η αγαπημένη μου ανάγνωση. Δεν άργησε πολύ και αυτός ο μεγάλος και ηρωικός

αγώνας άρχισε να γίνεται η μεγαλύτερη εσωτερική μου εμπειρία. Από εκείνη την εποχή και στο εξής έγινα όλο και πιο ενθουσιώδης για οτιδήποτε συνδέονταν με τον πόλεμο ή τις στρατιωτικές υποθέσεις.

Αλλά και για άλλους λόγους είχε σημασία για μένα. Για πρώτη φορά, ακόμη και αν εξακολουθούσε να είναι ασαφές, αναρωτήθηκα αν και γιατί υπάρχει διαφορά μεταξύ των Γερμανών που πολέμησαν σε αυτές τις μάχες και των άλλων; Γιατί δεν πολέμησε και η Αυστρία σε αυτόν τον πόλεμο, γιατί όχι ο πατέρας και όχι όλοι οι άλλοι;

Δεν είμαστε και εμείς ίδιοι με τους όλους τους άλλους Γερμανούς;

Δεν είμαστε όλοι μαζί; Αυτοί οι προβληματισμοί άρχισαν για πρώτη φορά να ανακατεύονται μέσα στο μικρό μου μυαλό. Με μια εσωτερική ζήλια έπρεπε, στις απαντήσεις που άκουα στις ερωτήσεις που έκανα πολύ διστακτικά, να δεχτώ το γεγονός, ότι όλοι οι Γερμανοί δεν είχαν την τύχη να ανήκουν στο Ράιχ του Βίσμαρκ.

Αυτό δεν μπορούσα να το καταλάβω.

Θα έπρεπε να μελετήσω.

Από το συνολικό μου χαρακτήρα και ακόμη περισσότερο από την ιδιοσυγκρασία μου, ο πατέρας πίστευε ότι μπορούσε να καταλήξει στο συμπέρασμα ότι το κλασικό γυμνάσιο θα αποτελούσε μια αντίθεση στην κλίση μου. Του φάνηκε ότι θα μου ταίριαζε καλύτερα το πρακτικό σχολείο μέσης εκπαίδευσης.

Εξεταζίο Γυμνάσιο - Αίγες

Ιδιαίτερα σε αυτή την αντίληψη ενθαρρύνθηκε από την προφανή μου ικανότητα στο σχέδιο, ένα αντικείμενο, το οποίο κατά την άποψή του είχε παραμεληθεί στα αυστριακά σχολεία μέσης εκπαίδευσης. Ίσως μάλιστα και η μνήμη του σκληρού δρόμου που είχε ταξιδέψει ο ίδιος συνέβαλε στο να τον κάνει να θεωρεί τις κλασσικές σπουδές ως μη πρακτικές και επομένως να μην τους δίνει αξία. Βασικά, ωστόσο, ήταν της γνώμης ότι, όπως και ο

ίδιος, ο γιος του φυσικά θα γινόταν επίσης δημόσιος υπάλληλος, επειδή έπρεπε. Η πικρή νιότη του τον έκανε φυσικά, αυτό που είχε επιτύχει αργότερα να του φαίνεται τόσο μεγάλο, επειδή ήταν μόνο το αποτέλεσμα της σκληρής δουλειάς του και της δικής του ενεργητικότητας. Ήταν η υπερηφάνεια του αυτοδημιούργητου, που τον ώθησε, να θέλει να φέρει το γιο του στην ίδια ζωή, αν ήταν φυσικά δυνατόν σε υψηλότερη θέση, πόσο μάλλον επειδή ήταν σε θέση να κάνει τη ζωή του παιδιού του τόσο ευκολότερη με τη σκληρή δουλειά της ζωής του.

Η σκέψη μιας απόρριψης, αυτού που κάποτε ήταν το περιεχόμενο μιας ολόκληρης ζωής, φαινόταν ακατανόητη σε

αυτόν. Έτσι η απόφαση του πατέρα ήταν απλή, σταθερή και ξεκάθαρη, στα μάτια του, ήταν κάτι το αυτονόητο. Τέλος θα ήταν εντελώς απαράδεκτο για τη δεσποτική του φύση απ' το δικό του πικρό αγώνα επιβίωσης μιας ολόκληρης ζωής, σε τέτοια θέματα, για παράδειγμα, να αφήσει την τελευταία απόφαση σε εκείνο, που θεωρούσε άπειρο και επομένως ανεύθυνο αγόρι. Θα το θεωρούσε επίσης κακό και αδικαιολόγητη αδυναμία στην άσκηση της πατρικής μέριμνας και ευθύνης για τη μεταγενέστερη ζωή του παιδιού του κάτι εντελώς ασυμβίβαστο με τη συνηθισμένη αντίληψή του περί καθήκοντος.

Και όμως θα γινόταν το αντίθετο.

Ο Αδόλφος Χίτλερ στην ηλικία των 11 ετών

Για πρώτη φορά στη ζωή μου, όταν ήμουν μόλις 11 ετών, εξαναγκάστηκα σε αντιπαράθεση. Όσο σκληρός και αποφασισμένος ήταν ο πατέρας του στην επιβολή των σχεδίων και των προθέσεων που είχε σκεφτεί κάποτε, τόσο πεισματάρικο και ατίθασο ήταν όμως και το αγόρι του στην απόρριψη μιας σκέψης που δεν του άρεσε καθόλου ή πολύ λίγο.

Δεν ήθελα να γίνω δημόσιος υπάλληλος.

Ούτε η πειθώ ούτε οι «αυστηρές» συστάσεις θα μπορούσαν να αλλάξουν κάτι σε

αυτή την εναντίωση. Δεν ήθελα να γίνω δημόσιος υπάλληλος, όχι και πάλι όχι. Όλες οι προσπάθειες του πατέρα με τις περιγραφές για την δικιά του αγαπητή ζωή ή θέλοντας να ξυπνήσει μια σφοδρή επιθυμία γι' αυτό το επάγγελμα, έφερναν το αντίθετο αποτέλεσμα. Με αρρώσταινε η σκέψη, ότι θα έπρεπε κάποτε να καθήσω σε ένα γραφείο σαν σκλαβωμένος άνδρας, να μην είμαι κύριος του χρόνου μου, αλλά θα ήμουν

υποχρεωμένος να περάσω ολόκληρη τη ζωή μου συμπληρώνοντας το περιεχόμενο εντύπων.

Τι σκέψεις θα μπορούσε να προκαλέσει αυτό σε ένα αγόρι που ήταν πραγματικά οτιδήποτε άλλο, από αυτό που λέμε «φρόνιμο» με τη συνηθισμένη έννοια! Η γελοία εύκολη μάθηση στο σχολείο μου έδινε τόσο πολύ ελεύθερο χρόνο που ο ήλιος με έβλεπε περισσότερο από το δωμάτιο. Όταν σήμερα εξετάζεται με πολύ προσοχή η ζωή μου μέχρι την εποχή της τότε νιότης μου από τους πολιτικούς μου αντιπάλους, για να μπορέσουν τελικά να βρουν με ανακούφιση, τι ανάρμοστα κόλπα είχε κάνει στα νιάτα του αυτός ο «Χίτλερ», ευχαριστώ τον Επουράνιο, που μου έδωσε κάτι από τις αναμνήσεις αυτής της ευτυχισμένης εποχής. Το λιβάδι και το δάσος αποτελούσαν εκείνη την εποχή το πεδίο πολεμικών τεχνών όπου πάντα φιλοξενούνταν οι υπάρχουσες «αντιπαραθέσεις».

Ακόμη και η ηθελημένη παρακολούθηση του πρακτικού σχολείου μέσης εκπαίδευσης θα μπορούσε να κάνει ελάχιστα για να το σταματήσει.

Αλλά φυσικά τώρα έπρεπε να αντιμετωπιστεί μια άλλη σύγκρουση.

Όσο η πρόθεση του πατέρα, να με κάνει δημόσιο υπάλληλο, ήταν αντίθετη στη γενική απροθυμία μου να γίνω δημόσιος υπάλληλος, η σύγκρουση ήταν εύκολα ανεκτή. Μπορούσα να συγκρατήσω τις προσωπικές μου απόψεις και έτσι να αποφεύγω τις διαρκώς επαναλαμβανόμενες διαμάχες. Αυτό ήταν αρκετό για τη δική μου αμετακίνητη απόφαση, να μη γίνω αργότερα δημόσιος υπάλληλος, για να με ηρεμήσει πλήρως εσωτερικά. Είχα πάρει αυτή την απόφαση αμετάβλητη όμως. Η κατάσταση έγινε πιο δύσκολη όταν το σχέδιο του πατέρα ήρθε σε αντίθεση με ένα δικό μου. Αυτό συνέβη στην ηλικία των δώδεκα. Το πώς συνέβη σήμερα δεν το ξέρω, αλλά μια μέρα μου ήταν ξεκάθαρο ότι θα γίνω ζωγράφος, καλλιτέχνης ζωγράφος. Ότι το ταλέντο μου για το σχέδιο ήταν σαφές, ήταν ακόμη ένας από τους λόγους για τους οποίους ο πατέρας με έστειλε στο πρακτικό γυμνάσιο, αλλά ποτέ και με τίποτα δεν είχε φανταστεί να με

αφήσει να εκπαιδευτώ σε μια τέτοια κατεύθυνση για παράδειγμα, επαγγελματικά. Το αντίθετο. Όταν για πρώτη φορά, αφού απέρριψα την αγαπημένη ιδέα του πατέρα, με ρώτησε τι πραγματικά ήθελα να γίνω και μάλλον απότομα ξεφούρνισα την σταθερή μου απόφαση, που είχα πάρει εν τω μεταξύ, ο πατέρας αρχικά έμεινε άναυδος.

«Ζωγράφος; Καλλιτέχνης ζωγράφος;»

Αμφέβαλε για τη λογική μου, ίσως επίσης δεν πίστευε ότι είχε ακούσει ή κατάλαβε σωστά. Αφού μ' αυτό βεβαίως ενημερώθηκε και ένιωσε κυρίως τη σοβαρότητα της πρόθεσής μου, τότε αντιτάχθηκε σ' αυτό με όλη του την αποφασιστικότητα. Η απόφασή του εδώ ήταν πολύ απλή οπότε

δεν θα μπορούσε καθόλου να ληφθεί υπόψη η εξέταση των πραγματικών μου δυνατοτήτων.

«Καλλιτέχνης ζωγράφος, όχι, όσο ζω εγώ, ποτέ.» Αλλά επειδή ο γιος του μαζί με διάφορα άλλα χαρακτηριστικά γνωρίσματα είχε κληρονομήσει και ένα παρόμοιο πείσμα, έτσι ανταπέδωσε μια παρόμοια απάντηση. Τώρα φυσικά με το αντίθετο νόημα.

Και από τις δύο πλευρές το πράγμα παρέμεινε εκεί. Ο πατέρας δεν

άφησε ποτέ το «ποτέ» του και εγώ δυνάμωνα το δικό μου «κι όμως».

Φυσικά, αυτό δεν είχε πολύ ευχάριστες συνέπειες. Ο ηλικιωμένος κύριος ήταν πικραμένος και επειδή τον αγαπούσα πολύ, ήμουν κι εγώ. Ο πατέρας απαγόρευσε κάθε ελπίδα, ότι θα εκπαιδευόμουν σαν ζωγράφος. Έκανα ένα βήμα παραπέρα και είπα ότι πλέον δεν ήθελα να σπουδάσω καθόλου. Δεδομένου ότι ήμουν φυσικά ο ηττημένος από τέτοιες «δηλώσεις», καθόσον ο ηλικιωμένος κύριος αποφάσισε τώρα αμετάκλητα να διεκδικήσει τη γονική του εξουσία, παρέμεινα σιωπηλός στο μέλλον, αλλά έβαλα στην πράξη την απειλή μου. Πίστευα ότι αν

ο πατέρας έβλεπε αρχικά την έλλειψη προόδου στο πρακτικό γυμνάσιο, με το καλό ή με το άγριο τελικά θα με άφηνε να ακολουθήσω το ευτυχισμένο μου όνειρο.

Δεν ήξερα αν αυτός ο υπολογισμός θα ήταν σωστός. Στην αρχή ήταν βέβαιη μόνο η φαινομενική μου αποτυχία στο σχολείο. Μάθαινα ό,τι μου άρεζε, ειδικά όλα όσα σκέφτηκα ότι θα τα χρειαζόμουν αργότερα σαν ζωγράφος. Αυτά που μου φαινόταν χωρίς νόημα από αυτή την άποψη, ή δεν με προσέλκυαν με κάποιο τρόπο, τα σαμποτάριζα εντελώς. Οι έλεγχοί μου από εκείνη την εποχή, ανάλογα με το θέμα και το ενδιαφέρον τους, ήταν πάντοτε των άκρων. Εκτός από τα «αξιέπαινος» και «εξαιρετικά», «αρκετά καλά» ή και τα «ανεπαρκής». Μακράν η καλύτερη απόδοσή μου ήταν στη γεωγραφία και ακόμη περισσότερο στη παγκόσμια ιστορία. Τα δύο αγαπημένα θέματα στα οποία προχώρησα στην τάξη.

Όταν σήμερα μετά από τόσα πολλά χρόνια εξετάζω το αποτέλεσμα αυτής της περιόδου, βλέπω δύο σημαντικά γεγονότα ως ιδιαίτερα σημαντικά:

Πρώτον: έγινα εθνικιστής.

Δεύτερον: έμαθα να καταλαβαίνω την ιστορία σύμφωνα με το νόημά της και να την κατανοώ.

Η παλιά Αυστρία ήταν ένα «κράτος εθνικοτήτων».

Οι υπήκοοι του Γερμανικού Ράιχ δεν μπορούσαν βασικά, τουλάχιστον τότε, να συνειδητοποιήσουν πλήρως, τι σημασία έχει αυτό το γεγονός για την καθημερινή ζωή του ατόμου σε ένα τέτοιο κράτος. Μετά τη θαυμάσια νικηφόρα εκστρατεία των ηρωικών στρατευμάτων στο Γερμανο-Γαλλικό πόλεμο, άρχισαν ολοένα και περισσότερο να αποξενώνονται από το Γερμανισμό πέρα από τα σύνορά τους, εν μέρει επειδή δεν καταδεχόντουσαν να τον εκτιμήσουν πια ή απλά επειδή δεν είχαν τη δυνατότητα. Ιδιαίτερα όσον αφορά τους Γερμανούς της Αυστρίας, ήταν πάρα πολύ εύκολο να συγχέουν την εκφυλισμένη δυναστεία με το λαό που ήταν πολύ υγιής στον πυρήνα.

Δεν είχαν καταλάβει, ότι εάν ο Γερμανός στην Αυστρία δεν ήταν πραγματικά από το καλύτερο αίμα, δεν θα μπορούσε ποτέ

να είχε τη δύναμη να αφήσει τη σφραγίδα του σε ένα κράτος 52 εκατομμυρίων και μάλιστα, ειδικά στη Γερμανία να μπορούσε να προκύψει η εσφαλμένη άποψη ότι η Αυστρία ήταν γερμανικό κράτος. Μια ανοησία με τις πιο σοβαρές συνέπειες, αλλά μια λαμπρή μαρτυρία για τις δεκάδες εκατομμυρίων Γερμανών της Αυστρίας. Για τον αιώνιο αδυσώπητο αγώνα για τη γερμανική γλώσσα, για το γερμανικό σχολείο και το γερμανικό χαρακτήρα, πολύ λίγοι Γερμανοί από το Ράιχ είχαν κάποια ιδέα. Μόνο σήμερα, που αυτή η θλιβερή ανάγκη υποχρεώνει πολλά εκατομμύρια του λαού μας να βρίσκονται έξω από το ίδιο το Ράιχ, και κάτω από ξένη κυριαρχία να ονειρεύονται μια κοινή πατρίδα και, λαχταρώντας γι' αυτήν, να προσπαθούν να διατηρήσουν τουλάχιστον το ιερό δικαίωμα χρήσης της μητρικής τους γλώσσας, γίνεται κατανοητό σε ένα ευρύτερο κύκλο, τι σημαίνει να πρέπει να αγωνιστεί για το λαό του. Τώρα μπορεί ίσως ο ένας ή ο άλλος να εκτιμήσει το μεγαλείο του γερμανισμού στη παλιά Ανατολική περιοχή του Ράιχ, που στέκεται μόνη της, προστατεύοντας για αιώνες το Ράιχ από την Ανατολή και τελικά κράτησε γερά τα σύνορα της γερμανικής γλώσσας μέσα από έναν φθοροποιό ανταρτοπόλεμο, σε μια εποχή, που το Ράιχ ενδιαφερόταν για τις αποικίες, αλλά όχι για την ίδια της τη σάρκα και το αίμα μπροστά στη πόρτα της.

Όπως παντού και πάντοτε, σε κάθε αγώνα, υπήρχαν τρεις κατηγορίες στη γλωσσική πάλη που διεξήχθη στην παλιά Αυστρία: **οι μαχητές, οι ήπιοι και οι προδότες.**

Το κοσκίνισμα αυτό άρχισε να εμφανίζεται στα σχολεία. Διότι είναι αξιοσημείωτο ότι η έξαρση του αγώνα για τη γλώσσα ειδικά στα σχολεία φαίνεται να είναι σαν το φυτώριο που ποτίζεται για την επόμενη γενιά. Στο παιδί απευθυνόταν αυτός ο αγώνας και κατά συνέπεια στο παιδί και το πρώτο κάλεσμα αυτής της διαμάχης:

«Γερμανικό αγόρι, μη ξεχνάς ότι είσαι ένας Γερμανός», και «Να θυμάσαι μικρό κοριτσάκι, ότι κάποια μέρα πρέπει να γίνεις γερμανίδα μητέρα!».

Εκείνοι που γνωρίζουν τη ψυχή των νέων, θα μπορέσουν να

καταλάβουν ότι είναι εκείνοι που χαρούμενοι ανοίγουν τα αυτιά τους σε μια τέτοια κλήση στη μάχη. Σε εκατοντάδες μορφές οι νέοι υπηρέτησαν αυτόν τον αγώνα και μετά τον οδήγησαν, με τον δικό τους τρόπο και με τα δικά τους όπλα. Αρνήθηκαν να τραγουδήσουν μη γερμανικά τραγούδια, όσο περισσότερο προσπαθούσαν να τους απομακρύνουν από τα γερμανικά πιστεύω τους, τόσο περισσότερο εξύψωναν τους Γερμανούς ήρωες, μάζευαν αποταμιεύσεις κάνοντας θυσίες για να ενισχύσουν το σεντούκι του πολέμου των μεγαλύτερων τους, ήταν απίστευτα επιφυλακτικοί απέναντι στους μη Γερμανούς δασκάλους και ταυτόχρονα τους αντέκρουαν, φορούσαν τα απαγορευμένα εμβλήματα της δικής τους εθνικότητας και είναι χαρούμενοι, όταν τιμωρούνται ή ακόμη και να κτυπηθούν γι' αυτό. Επομένως είναι σε μικρογραφία μια αντανάκλαση της πίστης από την οποία οι μεγαλύτεροι μπορεί να πάρουν ένα καλύτερο και πιο ειλικρινές μάθημα.

Και εγώ μια φορά είχα την ευκαιρία να συμμετέχω στον αγώνα των εθνοτήτων στην παλιά Αυστρία σε σχετικά μικρή ηλικία. Για τις νότιες περιοχές και τους σχολικούς συλλόγους γινόταν συναντήσεις, το άνθος καλαμποκιού και τα χρώματα του μαύρου-κόκκινου-χρυσού τόνιζαν το πνεύμα, χαιρετιόμασταν με το „Heil“ (Ζήτω) και προτιμούσαμε να τραγουδάμε «Η Γερμανία πάνω απ' όλους» αντί για το αυτοκρατορικό τραγούδι, παρά τις προειδοποιήσεις και τιμωρίες. Ο νέος ήταν εκπαιδευμένος πολιτικά σε μια εποχή, που οι πολίτες αυτού του λεγόμενου εθνικού κράτους γνώριζαν ελάχιστα για την εθνικότητά τους εκτός από τη γλώσσα. Είναι αυτονόητο ότι δεν ανήκα στους μετριοπαθείς ανθρώπους τότε. Σε σύντομο χρονικό διάστημα είχα γίνει φανατικός «Γερμανός-εθνικιστής», αν και αυτό δεν είναι πανομοιότυπο με την σημερινή έννοια του κόμματός μας.

Αυτή η εξέλιξη είχε πολύ γρήγορη πρόοδο σε μένα, έτσι ώστε στην ηλικία των δεκαπέντε ετών έφτασα να κατανοώ τη διαφορά μεταξύ του «**πατριωτισμού**» της δυναστείας και του λαϊκού «**εθνικισμού**» και εκείνη την εποχή έκλινα περισσότερο-

ρο μόνο στο τελευταίο.

Για όσους δεν μπήκαν ποτέ στον κόπο, να μελετήσουν τις εσωτερικές συνθήκες της μοναρχίας των Αψβούργων, ένα τέτοιο γεγονός μπορεί να μην είναι απολύτως κατανοητό. Μόνο τα μαθήματα για την παγκόσμια ιστορία έπρεπε να γίνονται στα σχολεία αυτού του κράτους, διότι σπέρνουν τους σπόρους αυτής της εξέλιξης, υπήρχε όμως και μια συγκεκριμένη αυστριακή ιστορία μόνο σε πολύ μικρό βαθμό. Η μοίρα αυτού του κράτους είναι τόσο στενά συνδεδεμένη με την ύπαρξη και την ανάπτυξη ολόκληρης της Γερμανίας, που για παράδειγμα ένας διαχωρισμός της ιστορίας σε μια γερμανική και αυστριακή θα ήταν πρακτικά αδιανόητη. Και μάλιστα, όταν τελικά άρχισε ο διαχωρισμός της Γερμανίας σε δύο σφαίρες εξουσίας, τότε έγινε και ο διαχωρισμός στην γερμανική ιστορία.

Τα αυτοκρατορικά διακριτικά της πρώην αυτοκρατορικής δόξας που σώζονται στη Βιέννη φαίνεται να συνεχίζουν να λειτουργούν ως μαγικά κειμήλια, παρά σαν υπόσχεση μιας αιώνιας κοινότητας.

Η θεμελιώδης κατακραυγή του γερμανο-αυστριακού λαού κατά τις ημέρες της κατάρρευσης του κράτους των Αψβούργων για την ένωση με τη γερμανική μητέρα-πατρίδα ήταν μόνο το αποτέλεσμα μιας λαχτάρας βαθιά στις καρδιές όλου του λαού για μια επιστροφή στην αξέχαστη πατρίδα των πατέρων τους. Αλλά αυτό δεν θα μπορούσε ποτέ να εξηγηθεί, αν η ιστορική αγωγή του καθενός Γερμανού της Αυστρίας δεν είχε προκαλέσει μια τέτοια γενική επιθυμία. Εκεί βρισκόταν μια πηγή που ποτέ δεν στέρεψε, που ειδικά σε περιόδους λησμονιάς σαν σιωπηλή προειδοποιητική φωνή, ψιθύριζε, πέρα από την απλή ευημερία της στιγμής, να θυμούνται πάντα το παρελθόν για ένα νέο μέλλον.

Η διδασκαλία της παγκόσμιας ιστορίας στα λεγόμενα σχολεία της δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης είναι ακόμα και σήμερα πολύ κακή. Λίγοι δάσκαλοι κατανοούν, ότι ο στόχος ειδικά της διδασκαλίας της ιστορίας ποτέ, μα ποτέ δεν μπορεί να είναι η

απομνημόνευση και η φλυαρία ιστορικών δεδομένων και γεγονότων, ότι δεν έχει σημασία αν ο νέος ξέρει ακριβώς πότε αυτή ή οποιαδήποτε μάχη διεξήχθη, πότε γεννήθηκε ένας στρατηγός, ή ακόμα κι ένας (ως επί το πλείστον πολύ ασήμαντος) μονάρχης πότε έβαλε το στέμμα των προγόνων του στο κεφάλι. Όχι, μα τον αληθινό Θεό, μικρή σημασία έχουν.

«Μάθηση» της ιστορίας σημαίνει αναζήτηση και εύρεση των δυνάμεων που ως αιτίες οδηγούν σε αυτά τα αποτελέσματα που βλέπουμε τότε σαν ιστορικά γεγονότα μπροστά στα μάτια μας.

Η τέχνη της ανάγνωσης και της μάθησης εδώ επίσης είναι: **να συγκρατείς αυτό που είναι απαραίτητο, ξεχνώντας ό, τι δεν είναι.**

Ήταν ίσως καθοριστική για όλη την μετέπειτα ζωή μου, που κάποτε ήμουν τυχερός να έχω έναν δάσκαλο για την ιστορία,

Δρ. Λίοπολντ Πέτσχ

που ήταν ένας απ' τους λίγους που καταλάβε, πώς να κάνει αυτή την άποψη να επικρατήσει στη διδασκαλία και στην εξέταση. Στον τότε καθηγητή μου Δρ. Λίοπολντ Πέτσχ, στο πρακτικό γυμνάσιο στο Λιντς, προσωποποιήθηκε αυτή η απαίτηση με έναν πραγματικά ιδανικό τρόπο. Ένας ηλικιωμένος κύριος, εξίσου καλοσυνάτος αλλά και αποφασιστικός, που ήταν σε θέση όχι μόνο να μας μαγέψει με την εκθαμβωτική ευγλωττία του, αλλά να μας παρασύρει πραγματικά. Ακόμη και σήμερα θυμάμαι με μια απαλή πινελιά το γκριζομάλλη άνδρα, που με τη φλογερή περιγραφή του μας έκανε μερικές φορές να ξεχνάμε το παρόν, μας ξαναπήγαινε στα περασμένα μεγαλεία και μέσα από την αμυδρή ομίχλη χιλιάδων ετών μεταμόρφωνε την ξηρή ιστορική μνήμη σε μια ζωντανή πραγματικότητα. Στη συνέχεια

καθόμασταν εκεί, συχνά ενθουσιασμένοι απ' το φλογερό πάθος, μερικές φορές ακόμη και συγκινημένοι μέχρι δακρύων.

Η ευτυχία ήταν η μεγαλύτερη καθώς αυτός ο καθηγητής ήξερε πώς να φωτίσει το παρελθόν από το παρόν, αλλά και να αντλήσει τις συνέπειες για το παρόν από το παρελθόν. Έτσι συνεισέφερε επιπλέον, περισσότερο από οποιοδήποτε άλλο, στη κατανόηση όλων των καθημερινών προβλημάτων που μας απασχολούσαν τότε. Ο μικρός εθνικός μας φανατισμός ήταν ένα μέσο για την ανατροφή μας, επειδή έκανε συχνά έκκληση προς την εθνική αίσθηση της τιμής μας, μέσα απ' αυτό διατηρούσε την τάξη γρηγορότερα από ό, τι θα ήταν δυνατό με οποιοδήποτε άλλο μέσο.

Αυτός ο δάσκαλος έκανε την Ιστορία το αγαπημένο μου μάθημα.

Φυσικά, μάλλον άθελά του, έγινα από τότε νεαρός επαναστάτης.

Ποιος θα μπορούσε να μελετήσει τη γερμανική ιστορία με έναν τέτοιο δάσκαλο, χωρίς να γίνει εχθρός του κράτους, αυτού του οποίου η δυναστεία επηρέαζε με τόσο ολέθριο τρόπο το πεπρωμένο του έθνους;

Ποιος θα μπορούσε τελικά να παραμείνει πιστός στον αυτοκράτορα προς μια δυναστεία που στο παρελθόν και στο παρόν πρόδωσε τα συμφέροντα του Γερμανικού λαού ξανά και ξανά για τα επαίσχυντα προσωπικά οφέλη;

Δεν γνωρίζαμε σαν νέοι ότι αυτό το αυστριακό κράτος δεν είχε καμιά αγάπη για μας τους Γερμανούς, και δεν θα μπορούσε να έχει καθόλου;

Η ιστορική γνώση του έργου του οίκου των Αψβούργων επιβεβαιωνόταν από την καθημερινή εμπειρία. Στο βορρά και στο νότο το δηλητήριο των ξένων φυλών κατέτρωγε το σώμα του λαού μας και ακόμη και η Βιέννη γινόταν όλο και περισσότερο μια μη Γερμανική πόλη. Ο «Υψηλός Οίκος» τσεχικοποιούσε, όπου ήταν δυνατόν, και ήταν η γροθιά της θεάς της αιώνιας δικαιοσύνης και της αδυσώπητης ανταπόδοσης που προκάλεσε τον πιο θανατηφόρο εχθρό του αυστριακού

γερμανισμού, τον αρχιδούκα Φραγκίσκο Φερδινάνδο, να πέσει από τις σφαίρες που ο ίδιος είχε βοηθήσει να ριχθούν. Ήταν ο κύριος υποστηρικτής που πίεζε από πάνω προς τα κάτω για τη σλαβοποίηση της Αυστρίας.

Τα βάρη που επιβάρυναν το γερμανικό λαό ήταν τεράστια, εξωφρενικές οι θυσίες του σε φόρους και σε αίμα και όμως οποιοσδήποτε δεν ήταν αρκετά τυφλός έπρεπε να γνωρίζει ότι όλα αυτά θα ήταν μάταια. Αυτό που μας πλήγωνε περισσότερο ήταν το γεγονός ότι ολόκληρο αυτό το σύστημα καλυπτόταν ηθικά από τη συμμαχία με τη Γερμανία, με την οποία η αργή εκρίζωση του γερμανισμού στην παλιά μοναρχία φαινόταν κατά κάποιον τρόπο επικυρωμένη από την ίδια τη Γερμανία. Η υποκρισία των Αψβούργων, από την οποία κάποιος καταλάβαινε πώς στο εξωτερικό έδινε την εικόνα σαν ότι η Αυστρία ήταν ακόμα ένα γερμανικό κράτος, αύξησε το μίσος εναντίον αυτού του Οίκου και ταυτόχρονα διεγείρει την αγανάκτηση και τη περιφρόνηση.

Μόνο στο ίδιο το Ράιχ ακόμα και τότε δεν έβλεπαν σε τι «προορίζονταν» όλα αυτά. Σαν να τους έπληξε η τύφλωση, περπατούσαν δίπλα σε ένα πτώμα και από τα σημάδια της αποσύνθεσης πίστευαν ότι ανακάλυψαν ακόμη και τα γνωρίσματα «νέας» ζωής.

Σε αυτή την ατυχή σχέση μεταξύ του νέου Ράιχ και του απατηλού αυστριακού κράτους βρισκόταν το μικρόβιο του μεταγενέστερου Παγκοσμίου Πολέμου, αλλά και η κατάρρευση.

Στη πορεία αυτού του βιβλίου πρέπει να ασχοληθώ εκτενέστερα με αυτό το πρόβλημα. Αρκεί εδώ μόνο να διαπιστωθεί, ότι κατ' ουσίαν σε νεαρή ηλικία κατέληξα σε ορισμένα συμπεράσματα, που δεν έχω εγκαταλείψει ποτέ αλλά έχω εμβαθύνει σε αυτά:

Ότι δηλαδή η εξασφάλιση του γερμανισμού προϋποθέτει την διάλυση της Αυστρίας και ότι επιπλέον το εθνικό συναίσθημα δεν είναι σε καμία περίπτωση ταυτόσημο με το δυναστικό πατριωτισμό, ότι πάνω απ' όλα ο Υψηλός Οίκος των Αψβούργων προοριζόταν να φέρει δυστυχία στο

γερμανικό έθνος.

Είχα αντλήσει ακόμη τότε από τις συνέπειες αυτών των πεποιθήσεων: έντονη αγάπη για τη γερμανική-αυστριακή πατρίδα μου, βαθύ μίσος για το αυστριακό κράτος.

Αυτό το είδος της ιστορικής σκέψης που διδάχθηκα στο σχολείο δεν με άφησε αργότερα. Η παγκόσμια ιστορία έγινε όλο και περισσότερο μια ανεξάντλητη πηγή κατανόησης των σύγχρονων ιστορικών γεγονότων, δηλαδή για την πολιτική. Επομένως δεν θέλω να την «μάθω», αλλά θέλω να με διδάξει.

Είχα γίνει ένας πρόωρος «επαναστάτης» της πολιτικής, και όχι πρώιμος της τέχνης.

Εκείνη την εποχή η πρωτεύουσα της επαρχίας είχε ένα θέατρο το οποίο, σχετικά μάλιστα, δεν ήταν κακό. Έπαιζε σχεδόν τα πάντα. Όταν ήμουν δώδεκα ετών, είδα για πρώτη φορά το «Γουλιέλμος Τέλλος» και λίγους μήνες αργότερα είδα το «Λόενγκριν» ως την πρώτη όπερα της ζωής μου. Με τη μία είχα μαγευτεί. Ο νεανικός ενθουσιασμός για τον άρχοντα του Μπαϊρόιτ δεν γνώριζε όρια. Ξανά και ξανά συνήθιζα να ακούω με προσοχή τα έργα του και σήμερα νιώθω ιδιαίτερα τυχερός που αυτές οι σεμνές επαρχιακές παραγωγές μου έδωσαν τη δυνατότητα να εκτιμήσω τις καλύτερες αργότερα.

Όλα αυτά ενίσχυσαν, ειδικά αφού ξεπέρασαν τα χρόνια της εφηβείας (που ήταν πολύ επώδυνα για μένα) τη βαθιά μου αποστροφή για ένα επάγγελμα που είχε επιλέξει για μένα ο πατέρας. Όλο και περισσότερο πείστηκα ότι σαν δημόσιος υπάλληλος ποτέ δεν θα ήμουν ευτυχισμένος. Δεδομένου ότι στο πρακτικό γυμνάσιο το ταλέντο μου στο σχέδιο είχε αναγνωριστεί, η απόφασή μου έγινε μόνο σταθερότερη.

Ούτε τα παρακάλια ούτε οι απειλές θα μπορούσαν να το αλλάξουν αυτό.

Ήθελα να γίνω ζωγράφος και με καμία δύναμη στο κόσμο δημόσιος υπάλληλος.

Το μόνο περίεργο ήταν, ότι καθώς περνούσαν τα χρόνια μεγάλωνε όλο και περισσότερο το ενδιαφέρον για την αρχιτεκτονική.

Εκείνη την εποχή θεωρούσα ότι αυτό ήταν μια αυτονόητη προσθήκη στην ικανότητα ζωγραφικής μου και ήμουν μέσα μου ευτυχισμένος για τη διεύρυνση των καλλιτεχνικών μου πλαισίων.

Ότι αυτό δεν επρόκειτο να συμβεί, ουδέποτε το φαντάστηκα.

Το ζήτημα του επαγγέλματός μου θα έπρεπε τώρα να αποφασιστεί ταχύτερα από ό, τι θα περίμενα πριν.

Όταν ήμουν δεκατριών ετών, έχασα ξαφνικά τον πατέρα μου. Ένα εγκεφαλικό επεισόδιο έπληξε τον κατά τα άλλα καλοστεκούμενο κύριο και ολοκλήρωσε το γήινο ταξίδι του με τον πιο ανώδυνο τρόπο, βυθίζοντας όλους μας σε βαθιά θλίψη. Αυτό που το λαχταρούσε περισσότερο, να βοηθήσει την ύπαρξη του παιδιού του, για να το προστατεύσει από την σκληρή δοκιμασία που ο ίδιος είχε περάσει, εκείνη την εποχή φαινόταν να απέτυχε. Αλλά έβαλε, αν και ασυνείδητα, τους σπόρους ενός μέλλοντος που ούτε αυτός ούτε εγώ θα μπορούσαμε να καταλάβουμε τότε.

Στην αρχή τίποτα δεν άλλαξε εξωτερικά.

Η μητέρα αισθάνθηκε ότι ήταν υποχρεωμένη, να με καθοδηγήσει σύμφωνα με την επιθυμία του πατέρα, δηλαδή να μου επιτρέψει να μελετήσω για τη σταδιοδρομία στις δημόσιες υπηρεσίες. Εγώ ήμουν πιο αποφασισμένος από ποτέ, σε καμία περίπτωση να μη γίνω υπάλληλος. Στο ίδιο μέτρο τώρα, που η διδακτέα ύλη και οι μέθοδοι διδασκαλίας απομακρυνόταν από τα ιδανικά μου, γινόμουν μέσα μου αδιάφορος. Τότε ξαφνικά μια ασθένεια ήρθε σε βοήθειά μου και αποφάσισε για το επίμαχο θέμα του πατρικού σπιτιού. Η σοβαρή πνευμονική μου πάθηση οδήγησε ένα γιατρό να συστήσει επείγοντως στη

μητέρα σε καμιά περίπτωση να μην με βάλει αργότερα σε κάποιο γραφείο. Η συμμετοχή μου στο πρακτικό γυμνάσιο έπρεπε επίσης να αναβληθεί για τουλάχιστον ένα έτος. Αυτό που λαχταρούσα στα κρυφά, για αυτό που πάντα λογομαχούσα, ξαφνικά είχε γίνει πραγματικότητα μέσα από αυτό το γεγονός.

Κάτω από τον επίδραση της ασθένειάς μου, η μητέρα τελικά συμφώνησε να με πάρει από το πρακτικό γυμνάσιο και να παρακολουθήσω την Ακαδημία.

Αυτές ήταν οι πιο ευτυχισμένες μέρες, που μου φαινόταν σαν ένα σχεδόν όμορφο όνειρο και θα έμεναν μάλιστα μόνο ένα όνειρο. Δύο χρόνια αργότερα, ο θάνατος της μητέρας έφερε ένα απότομο τέλος σε όλα τα όμορφα σχέδια.

Ήταν το τέλος μιας μακράς, οδυνηρής ασθένειας που από το ξεκίνημά της άφηνε ελάχιστες πιθανότητες ανάρρωσης. Παρ' όλα αυτά, το χτύπημα με χτύπησε ιδιαίτερα άσχημα. Λάτρευα τον πατέρα, αλλά αγαπούσα τη μητέρα.

Η ανάγκη και η σκληρή πραγματικότητα με ανάγκασαν να πάρω μια γρήγορη απόφαση. Οι πενιχροί πατρικοί πόροι είχαν σχεδόν εξαντληθεί σε μεγάλο βαθμό εξαιτίας της σοβαρής ασθένειας της μητέρας, το επίδομα ορφανού που λάμβανα δεν ήταν αρκετό για να μπορέσω να ζήσω, καθώς ήμουν τώρα εξαρτημένος, με κάποιο τρόπο θα έπρεπε να κερδίσω το ψωμί μου.

Έτσι, με μια βαλίτσα με ρούχα και εσώρουχα στα χέρια και μια ακλόνητη θέληση στη καρδιά, πήγα στη Βιέννη. Αυτό που ο πατέρας μου είχε πετύχει 50 χρόνια νωρίτερα, ήλπιζα κι εγώ να το πάρω από τη μοίρα, ήθελα επίσης να γίνω «κάτι», αλλά – σε καμιά περίπτωση δημόσιος υπάλληλος.

Κεφάλαιο 2

Βιέννη χρόνια σπουδών και ταλαιπωρίας

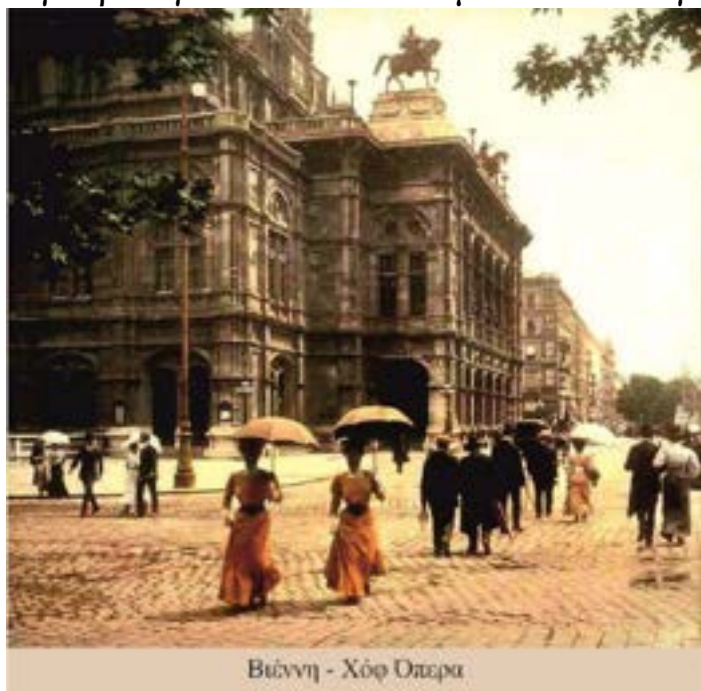
Θταν πέθανε η μητέρα, η μοίρα, από μια άποψη, είχε πάρει την απόφασή της.

Κατά τη διάρκεια των τελευταίων μηνών της ταλαιπωρίας της μητέρας μου, είχα πήγα στη Βιέννη για να πάρω μέρος στις εισαγωγικές εξετάσεις στην Ακαδημία. Εξοπλισμένος με ένα παχύ πακέτο σχεδίων, είχα ξεκινήσει εκείνη την εποχή, πεπεισμένος ότι θα μπορούσα εύκολα να περάσω τις εξετάσεις. Στο πρακτικό γυμνάσιο ήμουν μακράν ο καλύτερος σχεδιαστής στη τάξη μου, από τότε η ικανότητά μου είχε αναπτυχθεί εξαιρετικά, γι' αυτό η δική μου ικανοποίηση με περηφάνια και ευτυχία με έκανε να ελπίζω για το καλύτερο.

Μερικές φορές υπήρχε μόνο μία θολότητα: το ζωγραφικό μου ταλέντο φαινόταν να ξεπερνιέται από αυτό για το σχέδιο, ειδικά σε όλους σχεδόν τους τομείς της αρχιτεκτονικής. Αλλά και το ενδιαφέρον μου για την αρχιτεκτονική μεγάλωνε όλο και περισσότερο. Αυτό επιταχύνθηκε από τότε, που δεν ήμουν ακόμη 16 ετών, όταν για πρώτη φορά είχα τη δυνατότητα να

πάω στη Βιέννη για μια επίσκεψη δύο εβδομάδων. Πήγα εκεί πέρα, για να μελετήσω τη πινακοθήκη του μουσείου Χοφ, αλλά είχα μάτια μόνο για το ίδιο το μουσείο. Περνούσα τη μέρα από νωρίς το πρωί μέχρι αργά το βράδυ από το ένα αξιοθέατο στο άλλο, αλλά ήταν πάντα μόνο τα κτίρια που με γοήτευαν κυρίως. Θα μπορούσα να στέκομαι μπροστά στην όπερα για ώρες, να θαυμάζω το Κοινοβούλιο για ώρες· ολόκληρη η Ρίνγκστρασσε μου φαινόταν σαν μια μαγεία από τις Χίλιες και μία νύχτες.

Τώρα λοιπόν ήμουν στην όμορφη πόλη για δεύτερη φορά και περίμενα με διακαή ανυπομονησία, αλλά και περήφανη σιγουριά για το αποτέλεσμα των εισαγωγικών μου εξετάσεων.

Βιέννη - Χόφ Όπερα

Ήμουν τόσο σίγουρος για την επιτυχία, που η απόρριψη που μου είχε ανακοινωθεί με χτύπησε σαν κεραυνός εν αιθρία. Και όμως έτσι ήταν. Όταν παρουσιάστηκα στον Πρύτανη και ζήτησα να μου εξηγήσει τους λόγους για την μη αποδοχή μου στη Γενική Σχολή Ζω-

γραφικής της Ακαδημίας, ο κύριος με διαβεβαίωσε, ότι από τα σκίτσα, που είχα φέρει μαζί μου, προέκυπτε αναμφίβολα η ακαταλληλότητά μου σαν ζωγράφος, αλλά έδειχναν εμφανώς την ικανότητά μου στον τομέα της αρχιτεκτονικής· δεν θα ήταν ποτέ στις επιλογές μου η Σχολή Ζωγραφικής, αλλά μόνο η Αρχιτεκτονική Σχολή της Ακαδημίας. Αρχικά αυτό δεν μπορούσα να το καταλάβω, αφού μέχρι τώρα ούτε είχα παρακολουθήσει ποτέ ένα σχολείο κατασκευών ούτε είχα κάνει κανένα μάθημα αρχιτεκτονικής.

Φεύγοντας απ' το Χάνσεν Παλάς στην πλατεία Σίλερ,

διαφώνησα με τον εαυτό μου. Επειδή αυτά που είχα ακούσει για τις ικανότητές μου, τώρα μου φάνηκαν σαν μια αστραπή η οποία αποκάλυπτε καθαρά μια διχογνωμία από την οποία υπέφερα εδώ και πολύ καιρό, χωρίς μέχρι τώρα να μπορώ να δώσω στον εαυτό μου μια σαφή εικόνα του γιατί και για ποιο λόγο.

Τώρα, μέσα σε λίγες μέρες ήξερα επίσης, ότι μια ημέρα θα έπρεπε να γίνω αρχιτέκτονας.

Βέβαια ο δρόμος ήταν απίστευτα δύσκολος· διότι αυτά που είχα αμελήσει μέχρι τώρα στο πρακτικό γυμνάσιο από πείσμα, τώρα θα έπαιρναν τη πικρή τους εκδίκηση. Η φοίτηση στην Αρχιτεκτονική Σχολή της Ακαδημίας εξαρτιόταν από τη φοίτηση στη Σχολή Τεχνικών Κατασκευών και η είσοδος σε αυτή απαιτούσε προηγουμένως ένα απολυτήριο εξετάσεων ενός γυμνασίου. Όλα αυτά μου έλειπαν εντελώς. Σύμφωνα με την ανθρώπινη λογική λοιπόν, δεν ήταν πλέον δυνατή μια εκπλήρωση του ονείρου μου για καλλιτέχνης.

Έτσι, όταν πήγα, μετά το θάνατο της μητέρας, για τρίτη φορά στη Βιέννη και αυτή τη φορά για πολλά χρόνια, με την πάροδο του χρόνου είχε επιστρέψει και η αποφασιστικότητά μου. Η προηγούμενη αυτοπεποίθηση είχε επιστρέψει και ο στόχος μου τελικά ήταν ορατός. Ήθελα να γίνω αρχιτέκτονας και τα εμπόδια δεν υπάρχουν εκεί για να παραδινόμαστε σε αυτά, αλλά για να τα ξεπερνάμε. Και ήθελα να ξεπεράσω αυτά τα εμπόδια, έχοντας πάντα στα μάτια μου την εικόνα του πατέρα, που κάποτε αγωνίστηκε και εξελίχθηκε από φτωχός χωρικός και νεαρός τσαγκάρης σε δημόσιο υπάλληλο. Οι βάσεις μου ήταν καλύτερες τότε, οι δυνατότητες του αγώνα ήταν πολύ ευκολότερες· και αυτό που τότε μου φάνηκε σαν σκληρότητα της μοίρας, σήμερα το δοξάζω σαν σοφία της Πρόνοιας. Καθώς με έπαιρνε στα χέρια της η θεά της δυστυχίας και συχνά με απειλούσε να με συνθλίψει, μεγάλωνε η θέληση για αντίσταση και τελικά η θέληση έμεινε ο νικητής.

Είμαι ευγνώμων για εκείνη την εποχή, που με σκλήρυνε και μπορώ να είμαι σκληρός. Και ακόμη περισσότερο τη δοξάζω γι' αυτό, που με απέσπασε απ' τη κενότητα της ήρεμης ζωής, που

έσυρε το βουτυρόπαιδο απ' τα μαλακά πούπουλα και έδωσε τη γυναικεία του φροντίδα σε μια νέα μητέρα και με έριξε με το ζόρι μέσα στον κόσμο της δυστυχίας και της φτώχειας και έτσι μπόρεσα να τον γνωρίσω, αυτόν για τον οποίο έπρεπε αργότερα να αγωνιστώ.

Κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου έπρεπε να κρατώ τα μάτια μου ανοιχτά για δύο κινδύνους, των οποίων αρχικά μετά βίας γνώριζα τα ονόματα, σε καμία περίπτωση όμως δεν είχα καταλάβει τη φοβερή τους σημασία για την ύπαρξη του γερμανικού λαού: τον Μαρξισμό και τον Ιουδαϊσμό.

Η πόλη της Βιέννης, που θεωρείται από πολλούς ως προσωποποίηση της αθώας ευθυμίας, ένας εορταστικός χώρος για ευτυχισμένους ανθρώπους, για μένα είναι δυστυχώς μόνο μια ζωντανή ανάμνηση της πιο θλιβερής εποχής της ζωής μου.

Ακόμα και σήμερα, αυτή η πόλη μπορεί μόνο να ξυπνήσει ζοφερές σκέψεις μέσα μου. Το όνομα αυτής της πόλης των λωτοφάγων αντιπροσωπεύει για μένα πέντε χρόνια δυστυχίας και θλίψης. Πέντε χρόνια στα οποία πρώτα σαν ανειδίκευτος εργάτης, έπειτα σαν μικρός ζωγράφος έπρεπε να κερδίσω το ψωμί μου· το πραγματικά φτωχό ψωμί μου, που ακόμη και αυτό δεν ήταν ποτέ αρκετό για να σβήσει τη πείνα που ένιωθα. Εκείνη την εποχή ήταν ο πιστός μου φύλακας, ο οποίος ήταν ο μόνος που σχεδόν ποτέ δεν με άφησε, που ειλικρινά μοιραζόταν τα πάντα μαζί μου. Κάθε βιβλίο που αγόραζα προκαλούσε τη παρουσία του· μια επίσκεψη στην όπερα τον έκανε και πάλι να είναι η παρέα μου επιπλέον για μέρες· ήταν ένας συνεχής αγώνας με τον ανελέητο φίλο μου. Και όμως σε αυτό το διάστημα είχα μάθει περισσότερα από όσα ποτέ άλλοτε. Εκτός από την αρχιτεκτονική μου, τη σπάνια επίσκεψη στην όπερα, η μόνη χαρά που είχα ήταν ότι είχα μόνο περισσότερα βιβλία.

Διάβαζα πάρα πολύ τότε και μάλιστα σε βάθος. Όσος ελεύθερος χρόνος μου έμενε από τη δουλειά μου, πήγαινε

εντελώς για τις σπουδές μου. Έτσι σε μερικά χρόνια, δημιούργησα τα βασικά στοιχεία των γνώσεών μου, από τα οποία εξακολουθώ και σήμερα να αντλώ.

Αλλά ακόμη πεισσότερο, απ' αυτό.

Κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου, ανέπτυξα μια παγκόσμια άποψη και μια κοσμοθεωρία, που έγινε η γρανιτένια βάση για τις τρέχουσες πράξεις μου. Από τότε, σε αυτά που έμαθα, χρειάστηκε μόνο μερικά να προσθέσω, χωρίς να χρειάζεται να αλλάξω τίποτα.

Αντιθέτως.

Σήμερα πιστεύω ακράδαντα, ότι γενικότερα όλες οι δημιουργικές σκέψεις εμφανίζονται ουσιαστικά στη νεολαία, αν αυτές υπάρχουν καθόλου. Διαχωρίζω τη σοφία των γηρατειών, η οποία μπορεί να χαρακτηριστεί από μεγαλύτερη πληρότητα και προσοχή μόνο σαν αποτέλεσμα των εμπειριών μιας μακράς ζωής από την εφευρετικότητα των νέων που εκχέουν σκέψεις και ιδέες με ανεξάντλητη γονιμότητα, χωρίς να μπορούν να τα επεξεργαστούν από την αρχή, λόγω της αφθονίας του αριθμού τους. Αυτή παρέχει τα δομικά υλικά και τα μελλοντικά σχέδια, από τα οποία οι σοφότεροι ηλικιωμένοι παίρνουν τις πέτρες, κατεργάζονται και εκτελούν τη κατασκευή, εκτός αν η λεγόμενη σοφία των ηλικιωμένων έχει καταπνίξει τη μεγαλοφυΐα της νεολαίας.

Η ζωή που είχα ζήσει έως τότε στο πατρικό σπίτι διέφερε ελάχιστα έως καθόλου από εκείνη όλων των άλλων. Χωρίς στενοχώριες μπορούσα να περιμένω τη νέα μέρα και για μένα δεν υπήρχε ούτε ένα κοινωνικό πρόβλημα. Το περιβάλλον της νιότης μου απαρτιζόταν από κύκλους της μικροαστικής τάξης, δηλαδή από έναν κόσμο που είχε πολύ μικρή σχέση με τους καθαρά χειρώνακτες εργάτες. Διότι όσο περίεργο μπορεί και να φαίνεται αυτό με τη πρώτη ματιά, το χάσμα ειδικά μεταξύ αυτής της τάξης, που αναμφίβολα η οικονομία της δεν παρουσιάζεται

εντυπωσιακή και των χειρακτών εργατών είναι συχνά βαθύτερο από ό, τι νομίζετε. Ο λόγος για αυτό, που σχεδόν αποκαλούμε εχθρότητα, έγκειται στο φόβο μιας κοινωνικής ομάδας, που πριν λίγο καιρό ανέβηκε πάνω από το επίπεδο του χειρονάκτη εργάτη, μήπως βυθιστεί και πάλι πίσω στη παλιά, λιγότερο σεβαστή κατάσταση ή τουλάχιστον να την υπολογίζουν με αυτήν. Επιπλέον, πολλοί εξακολουθούν να έχουν την αηδιαστική ανάμνηση της πολιτιστικής εξαθλίωσης αυτής της κατώτερης τάξης, τη συχνή σκληρότητα στις συναναστροφές μεταξύ τους, ενώ ανεξάρτητα από το πόσο μικρή είναι η δική τους θέση στην κοινωνική ζωή οποιαδήποτε επαφή με αυτό το πολιτιστικό και βιοτικό επίπεδο μπορεί να γίνει ένα αφόρητο βάρος.

Έτσι συμβαίνει συχνά, για εκείνους που στέκονται ψηλότερα να φαίνεται πιο δυνατό να κατεβαίνουν απροκατάληπτα προς τον τελευταίο τους συνάνθρωπο, από ό, τι οι «νεόπλουτοι».

Γιατί νεόπλουτος είναι ο καθένας που με τη δική του ενεργητικότητα ανέρχεται από μια προηγούμενη θέση στη ζωή σε μια ψηλότερη.

Στο τέλος όμως αυτός ο συχνά πολύ πικρός αγώνας αφήνει τη συμπόνια να πεθάνει. Η δική του οδυνηρή πάλη για ύπαρξη σκοτώνει την αίσθηση της δυστυχίας αυτών που μένουν πίσω.

Σε μένα, από αυτή την άποψη, η μοίρα έδειξε έλεος. Αναγκάζοντάς με να επιστρέψω σε αυτόν τον κόσμο της φτώχειας και της ανασφάλειας, που κάποτε ο πατέρας κατά τη διάρκεια της ζωής του είχε αφήσει νωρίτερα, μου έβγαλε από τα μάτια τις παρωπίδες μιας στενοκέφαλης μικροαστικής ανατροφής. Μόνο που τώρα έμαθα να γνωρίζω τους ανθρώπους· έμαθα να τους διακρίνω ανάμεσα στις κούφιες εμφανίσεις ή της βάρβαρης συμπεριφοράς και της εσωτερικής τους φύσης.

Η Βιέννη ανήκε ήδη από τις αρχές του αιώνα στις πιο κοινωνικά χειρότερες πόλεις.

Ο ακτινοβόλος πλούτος και η απωθητική φτώχεια αντικαθιστούσαν ο ένας τον άλλον σε μια απότομη εναλλαγή. Στο κέντρο και στις εσωτερικές περιοχές μπορούσες να

αισθανθείς πραγματικά τον παλμό της αυτοκρατορίας των 52 εκατομμυρίων, με όλη την ανησυχητική γοητεία του πολυεθνικού κράτους. Το Δικαστήριο με την εκπληκτική του λαμπρότητα έμοιαζε με μαγνήτη για τον πλούτο και τη διανοήση του υπόλοιπου κράτους. Σε αυτό προστέθηκε η ισχυρή συγκεντροποίηση της μοναρχίας των Αψβούργων και για τον εαυτό της.

Ήταν ο μόνος τρόπος για να διατηρηθεί αυτό το συνονθύλευμα των εθνικοτήτων μαζί σε στερεή μορφή. Το αποτέλεσμα όμως ήταν μια εξαιρετική συγκέντρωση υψηλών και

Βιέννη - Ανώτερο Χόφμπουργκ

ανώτερων αρχών στην πρωτεύουσα και αυτοκρατορική κατοικία.

Αλλά η Βιέννη δεν ήταν μόνο το πολιτικό και πνευματικό κέντρο της παλιάς μοναρχίας του Δούναβη, αλλά και το οικονομικό. Ο στρατός των ανώτερων αξιωματικών, των δημοσίων υπαλλήλων, των καλλιτεχνών και των επιστημόνων

Βιέννη - Ρίνγκστρασσε

αντιμετώπιζε μια ακόμη μεγαλύτερη στρατιά των εργατών, ο πλούτος της αριστοκρατίας και των εμπόρων αντιμετώπιζε μια αιματηρή φτώχεια. Χιλιάδες άνεργοι περιφέρονταν μπροστά

στα παλάτια της Ρίνγκστρασσε και κάτω από εκείνη τη «Οδό του Θριάμβου» της παλιάς Αυστρίας οι άστεγοι ζούσαν στο λυκόφως και τη λάσπη των καναλιών.

Το κοινωνικό ζήτημα δύσκολα θα μπορούσε να μελετηθεί καλύτερα σε μια γερμανική πόλη από ό, τι στη Βιέννη. Αλλά μην κάνετε το λάθος. Αυτή η «μελέτη» δεν μπορεί να γίνει από πάνω προς τα κάτω. Όποιος δεν βρέθηκε ποτέ στη λαβή της σύνθλιψης αυτού του φιδιού δεν θα γνωρίσει ποτέ τα φαρμακερά του δόντια. Διαφορετικά, δε βγαίνει τίποτα παρά επιφανειακές φλυαρίες ή συναισθηματικές αυταπάτες. Και τα δύο είναι επιβλαβή. Το ένα επειδή δεν μπορεί ποτέ να φτάσει στον πυρήνα του προβλήματος, το άλλο γιατί το προσπερνάει. Δεν ξέρω τι είναι πιο καταστροφικό: η αγνόηση των κοινωνικών προβλημάτων όπως κάνει η πλειοψηφία εκείνων που ήταν τυχεροί ή ακόμη και εκείνων που βλέπουμε ότι αναβαθμίστηκαν με τα δικά τους καθημερινά κατορθώματα ή εκείνων των εξίσου φαντασμένων, που είναι μερικές φορές ενοχλητικά αδιάκριτοι αλλά πάντα με την ευγενική συγκατάβαση ορισμένων γυναικών της μόδας σε φούστες και παντελόνια, με τη «λαϊκή ευαισθησία». Αυτοί οι άνθρωποι σε κάθε περίπτωση αμαρτάνουν περισσότερο από ό, τι μπορούν να φανταστούν από την έλλειψη ενστικτώδους κατανόησης. Ως εκ τούτου ακόμη και προς δική τους έκπληξη διαπιστώνουν τότε ότι το αποτέλεσμα μιας κοινωνικής «ευαισθησίας» που ενεργοποιείται από αυτούς είναι πάντα μηδέν, που συχνά προκαλεί ακόμα και την αγανάκτηση της απόρριψής τους: η οποία, φυσικά, στη συνέχεια χρησιμεύει ως απόδειξη της αχαριστίας του λαού.

Το γεγονός ότι μια κοινωνική δραστηριότητα δεν έχει καμία σχέση με αυτό, ότι κυρίως δεν μπορεί να έχει καμιά αξίωση για ευχαριστίες, διότι υποτίθεται ότι δεν μοιράζει χάρες, αλλά μάλλον αποκαθιστά το δίκαιο, δεν έχει καμιά χρησιμότητα σε ένα τέτοιου είδους μυαλό.

Ήμουν προστατευμένος απ' το να κάτσω να μάθω το κοινωνικό ζήτημα με αυτό το τρόπο. Με το να με σύρουν στο κύκλο των ανάθεμα των ταλαιπωριών τους, δεν φάνηκε να με προσκαλούν να «μάθω», αλλά να θέλω να δοκιμάσω τον εαυτό μου. Δεν οφείλεται σε αυτούς, ότι το κουνέλι παρ' όλα αυτά επέζησε ασφαλές και υγιές απ' το επιχείρημα.

Αν θέλω τώρα να προσπαθήσω, να παραθέσω τη σειρά των τότε συναισθημάτων μου σήμερα, αυτή δεν μπορεί να είναι ποτέ πλήρης παρά μόνο κατά προσέγγιση· μόνο οι πιο ουσιαστικές και κατά τη γνώμη μου συχνά συγκλονιστικές εντυπώσεις θα πρέπει να παρουσιαστούν εδώ με τα λίγα μαθήματα που έχω ήδη αντλήσει κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου.

Τότε, συνήθως δεν ήταν πολύ δύσκολο για μένα να βρω δουλειά, γιατί δεν ήμουν ειδικευμένος τεχνίτης, αλλά μόνο ως λεγόμενος ανειδίκευτος εργάτης και μερικές φορές σαν περιστασιακά εργαζόμενος, έπρεπε να προσπαθήσω για να βγάλω το καθημερινό ψωμί.

Έτσι βρέθηκα στην κατάσταση όλων αυτών, που τινάζουν τη σκόνη της Ευρώπης από τα πόδια τους, με την αμείλικτη πρόθεση, να δημιουργήσουν μια νέα ζωή στο Νέο Κόσμο, να κατακτήσουν μια νέα πατρίδα. Αποκομμένοι από όλες τις παραλυτικές ιδέες των επαγγελματιών και των τάξεων, από το περιβάλλον και τις παραδόσεις, τώρα παίρνουν κάθε αμοιβή που τους προσφέρουν κάνοντας οποιαδήποτε εργασία και μέσα από τη πάλη έχουν όλο και περισσότερο την αντίληψη ότι η τίμια εργασία δεν είναι ποτέ ντροπή ανεξάρτητα από το τι είδους μπορεί να είναι. Έτσι ήμουν αποφασισμένος, να πηδήσω και με τα δύο πόδια σε αυτό που ήταν για μένα ο νέος κόσμος και να τα βγάλω πέρα.

Ότι πάντα υπήρχε κάποια δουλειά, το έμαθα γρήγορα, αλλά και εξίσου γρήγορα, το πόσο εύκολο είναι να τη χάσεις και πάλι.

Η αβεβαιότητα του να κερδίζεις το καθημερινό ψωμί μου φάνηκε σε σύντομο χρονικό διάστημα σαν ένα από τα πιο δύσκολα μειονεκτήματα της νέας ζωής.

Βεβαίως ο «εξειδικευμένος» εργάτης μπορεί να μην βρίσκεται στο δρόμο τόσο συχνά, όπως συμβαίνει με τους ανειδίκευτους· αλλά δεν είναι απολύτως απρόσβλητος από αυτή τη μοίρα. Σ' αυτόν εμφανίζεται μόνο η ανταπεργία ή τη δική του απεργία αντί να χάσει το ψωμί λόγω έλλειψης εργασίας.

Εδώ αντιμετωπίζουμε την αβεβαιότητα των ημερήσιων αποδοχών σαν το πικρό χαρακτηριστικό ολόκληρης της ίδιας της οικονομίας.

Το αγροτόπαιδο, που μετανάστευσε στη μεγάλη πόλη, προσελκύεται από την υποτιθέμενη ή μάλλον πολύ ευκολότερη δουλειά, τις λιγότερες ώρες εργασίας, αλλά κυρίως από το εκθαμβωτικό φως που μπορεί να ακτινοβολεί η μεγάλη πόλη, εξακολουθώντας να φαντάζεται μια συγκεκριμένη ασφάλεια των αποδοχών. Διατηρεί την παλιά θέση και την αφήνει τότε μόνο αν υπάρχει τουλάχιστον προοπτική μιας νέας. Τέλος, είναι μεγάλη η έλλειψη των απασχολούμενων στη γεωργία, επομένως η πιθανότητα μιας παρατεταμένης έλλειψης εργασίας από μόνη της είναι πολύ μικρή. Υπάρχει τώρα ένα λάθος, να πιστεύουμε ότι το νεαρό αγόρι, που πηγαίνει στη μεγάλη πόλη, ότι ήταν από την αρχή φτιαγμένο για παράδειγμα από χαλασμένο ξύλο, από ό, τι αυτός που συνεχίζει να συντηρείται έντιμα στο αγροτικό χωριό. Όχι, το αντίθετο: η εμπειρία δείχνει ότι όλα τα μεταναστευτικά στοιχεία μάλλον αποτελούνται από τις πιο υγιεινές και πιο ενεργητικές φύσεις και όχι το αντίστροφο. Σε αυτούς τους «μετανάστες» δεν υπολογίζω μόνο τους μετανάστες της Αμερικής, αλλά και τον νεαρό υπάλληλο που αποφασίζει να φύγει από το χωριό της γενέτειράς του για να μετακομίσει στην ξένη πόλη. Και αυτός είναι πρόθυμος να αντιμετωπίσει μια αβέβαιη μοίρα. Στις περισσότερες περιπτώσεις έρχεται στην μεγάλη πόλη με λίγα χρήματα, οπότε λοιπόν δεν αποθαρρύνεται τις πρώτες μέρες, αν η ατυχία τον

αφήσει ανίκανο να βρει δουλειά για μεγάλο χρονικό διάστημα. Το χειρότερο όμως είναι όταν χάσει μια θέση εργασίας που βρήκε, σε σύντομο χρονικό διάστημα. Η εύρεση μιας νέας είναι συχνά δύσκολη, αν όχι αδύνατη, ειδικά το χειμώνα. Στη συνέχεια περνούν οι πρώτες εβδομάδες. Παίρνει επιδόματα ανεργίας από τα ταμεία του συνδικαλιστικού του σωματείου και το κάνει όσο το δυνατόν περισσότερο. Μόνο όταν εξαντληθεί και η τελευταία του δεκάρα, και το ταμείο λόγω της μεγάλης περιόδου ανεργίας σταματά την επιδότηση, έρχεται η μεγάλη δυστυχία. Τώρα τριγυρνάει άσκοπα και πεινάει, ενεχυριάζει και πουλάει συχνά μέχρι και τα τελευταία, τα ρούχα του κουρελιάζονται όλο και περισσότερο και έτσι λόγω και της εξωτερικής του εμφάνισης βυθίζεται σε ένα περιβάλλον, που τώρα εκτός από τη σωματική του δυστυχία τον δηλητηριάζει ακόμα και διανοητικά. Στη συνέχεια θα μείνει και άστεγος και αν αυτό συμβεί (όπως συμβαίνει συχνά) το χειμώνα, η δυστυχία γίνεται πολύ μεγαλύτερη. Τελικά βρίσκει ξανά κάποια εργασία. Μόνο που το παιχνίδι επαναλαμβάνεται. Μια δεύτερη φορά τον χτυπά παρόμοια, μια τρίτη φορά ίσως ακόμα περισσότερο, έτσι που σιγά-σιγά μαθαίνει να υπομένει με αδιαφορία αυτή την αιώνια αβεβαιότητα. Η επανάληψη τελικά γίνεται μια συνήθεια.

Έτσι, ο συνήθως εργατικός άνθρωπος χαλαρώνει σε ολόκληρη τη στάση του στη ζωή, για να ωριμάσει σταδιακά σαν όργανο αυτών που τον χρησιμοποιούν μόνο για να αποκομίσουν οφέλη. Ήταν τόσο συχνά άνεργος χωρίς καμιά δική του υπαιτιότητα, που ταυτόχρονα τώρα λίγο-πολύ δεν τον νοιάζει, ακόμη και αν δεν είναι πλέον ένας αγώνας για τα οικονομικά δικαιώματα, αλλά για την καταστροφή κρατικών, κοινωνικών ή γενικών πολιτιστικών αξιών. Αν και δεν είναι καβγατζής, ωστόσο είναι αδιάφορος για την απεργία.

Ήμουν σε θέση να παρακολουθήσω αυτή τη διαδικασία μπροστά στα μάτια μου σε χιλιάδες περιπτώσεις. Όσο περισσότερο παρακολουθούσα το παιχνίδι, τόσο πιο πολύ μεγάλωνε η αντιπάθειά μου γι' αυτή την πόλη των εκατομμυρίων, η οποία αρχικά προσέλκυε άπληστα τους

ανθρώπους, προκειμένου να τους συντρίψει απάνθρωπα.

Όταν ερχόντουσαν, ακόμα περιλαμβανόντουσαν ανάμεσα στους δικούς τους ανθρώπους· όταν παρέμεναν, χάνονταν γι' αυτόν.

Κι εγώ, επίσης, είχα πεταχτεί από τη ζωή στην κοσμοπολίτικη πόλη και έτσι μπόρεσα να δοκιμάσω από προσωπική πείρα τις επιπτώσεις αυτής της μοίρας και με ψυχικό κόστος. Ένα πράγμα ακόμα είχα δει: τη γρήγορη εναλλαγή από την εργασία στην ανεργία και το αντίστροφο, καθώς και η συνεχής επακόλουθη διακύμανση εισοδημάτων και δαπανών, που μακροπρόθεσμα κατέστρεφαν την αίσθηση αποταμίευσης πολλών ανθρώπων καθώς και τη κατανόηση μιας έξυπνης ρύθμισης των αναγκών της ζωής. Το σώμα φαίνεται σιγά-σιγά να συνηθίζει, τις καλές εποχές να ζει απόλυτα και στις κακές να λιμοκτονεί. Μάλιστα, η πείνα ανατρέπει οποιαδήποτε πρόθεση για μελλοντική ορθολογική κατανομή των εισοδημάτων των καλών εποχών, με το να τον βασανίζει εξαπατώντας τον με ένα συνεχή αντικατοπτρισμό της εικόνας ενός πλούσιου γλεντιού και αυτό το όνειρο εξελίσσεται σε μια τέτοια λαχτάρα, που μετατρέπεται τελικά σε μια νοσηρή παρόρμηση να αποβάλλει κάθε αυτοσυγκράτηση μόλις του το επιτρέψουν οι αμοιβές και οι μισθοί με οποιονδήποτε τρόπο. Γι' αυτό το λόγο, συμβαίνει το γεγονός ότι μόλις πετύχει μια δουλειά αμέσως ξεχνάει απερίσκεπτα κάθε κατανομή, για να ξεκινήσει να ζήσει τη μέρα στο έπακρο. Αυτό οδηγεί ακόμη και στην ανατροπή του μικρού εβδομαδιαίου προϋπολογισμού του νοικοκυριού, αφού ακόμη και εδώ απουσιάζει ένας έξυπνος καταμερισμός· αρχικά διαρκούν πέντε μέρες αντί για επτά, αργότερα μόνο για τρεις, τελικά για μόλις μια μέρα, και στο τέλος θα σπαταληθούν από τη πρώτη νύχτα.

Μετά, στο σπίτι συχνά υπάρχουν γυναίκα και παιδιά. Μερικές φορές μολύνονται και αυτοί από αυτή τη ζωή, ειδικά αν ο σύζυγος είναι μαζί τους και καθ' αυτούς καλός και μάλιστα τους αγαπά ακόμα και με το δικό του τρόπο και μέθοδο. Στη συνέχεια εβδομαδιαίος μισθός θα σπαταληθεί σε δύο ή τρεις

μέρες από κοινού στο σπίτι· τρώνε και πίνουν για όσο διάστημα διαρκούν τα χρήματα και οι τελευταίες μέρες λιμοκτονούν εξίσου μαζί. Στη συνέχεια η σύζυγος τριγυρνάει αθόρυβα στη γειτονιά και τη περιοχή, δανείζεται λίγα, δημιουργεί μικρά χρέη στους καταστηματάρχες προσπαθώντας να αντέξει τις κακές τελευταίες ημέρες της εβδομάδας. Το μεσημέρι κάθονται όλοι μαζί μπροστά στα πιάτα με το λίγο φαγητό, μερικές φορές με τίποτα, και περιμένουν την επόμενη μέρα πληρωμής, μιλάνε γι' αυτήν, κάνουν σχέδια και ενώ πεθαίνουν από την πείνα, ονειρεύονται την τύχη που πρόκειται να έρθει.

Έτσι, τα μικρά παιδιά εξοικειώνονται σε πολύ νεαρή ηλικία με αυτή τη μιζέρια.

Αλλά το κακό όμως κορυφώνεται, όταν ο άνδρας ακολουθεί το δρόμο του από την αρχή και η γυναίκα, ειδικά για το καλό των παιδιών, παίρνει μια στάση εναντίον του. Στη συνέχεια γίνονται τσακωμοί και καυγάδες και όσο πιο πολύ ο άνδρας αποξενώνεται από τη γυναίκα, πλησιάζει στο αλκοόλ. Κάθε Σάββατο είναι πλέον μεθυσμένος και με το ένστικτο αυτοσυντήρησης για τον εαυτό της και τα παιδιά της, η γυναίκα παλεύει να αποσπάσει απ' αυτόν τις λίγες δεκάρες τις περισσότερες φορές στο δρόμο απ' το εργοστάσιο στα καταγώγια. Όταν τελικά έρχεται σπίτι την Κυριακή ή τη Δευτέρα το βράδυ, μεθυσμένος και βάνανσος, αλλά πάντα απαλλαγμένος μέχρι και από τη τελευταία του δεκάρα, τότε ακολουθούν συχνά σκηνές, που ο Θεός να δείξει έλεος.

Σε εκατοντάδες παραδείγματα, τα έχω ζήσει όλα αυτά, αρχικά αηδιασμένος ή μάλλον και αγανακτισμένος, για να καταλάβω αργότερα όλη την τραγωδία αυτού του πόνου, να κατανοήσω τις βαθύτερες αιτίες. Ατυχή θύματα κακών περιστάσεων.

Εκείνη την εποχή, οι συνθήκες στέγασης ήταν πολύ κακές. Η δυστυχία στη στέγαση των Βιεννέζων χειρονακτών εργατών ήταν μια φρίκη. Ανατριχιάζω ακόμα και σήμερα όταν σκέφτομαι αυτές τις ελεεινές σπηλιές, τους ξενώνες και τα μαζικά καταλύματα, από αυτές τις ζοφερές εικόνες σκουπιδιών, αηδιαστικής βρωμιάς και φασαρίας.

Τι θα γινόταν και τι θα γίνει αν κάποτε, όταν από αυτές τις άθλιες σπηλιές αφεθεί το ποτάμι των σκλάβων να ξεχυθεί στον ανυποψίαστο υπόλοιπο κόσμο και στους συνανθρώπους τους!

Γιατί αυτός ο άλλος κόσμος είναι ανυποψίαστος.

Βιέννη 1908 - Άστεγοι που ζουν στους υπονόμους

Ανυποψίαστος απλώς αφήνει τη κατάσταση να συνεχίζεται, χωρίς την ενστικτώδη κατανόησή τους και ακόμη και χωρίς να υποπτεύεται, ότι αργά ή γρήγορα η μοίρα θα πρέπει να πάρει την εκδίκησή της αν οι άνθρωποι αυτή τη στιγμή δεν συμφιλιωθούν

με τη μοίρα.

Πόσο ευγνώμων είμαι σήμερα στην μοίρα, που με έκανε να πάω σε αυτό το σχολείο. Σε αυτό δεν θα μπορούσα πια να σαμποτάρω κάτι που δεν μου άρεζε. Με εκπαίδευσε γρήγορα και καλά.

Αν δεν ήθελα τότε να απογοητεύσω τους ανθρώπους του περιβάλλοντός μου, έπρεπε να μάθω να διακρίνω μεταξύ της εξωτερικής φύσης και της ζωής τους και τους λόγους της εξέλιξής τους. Μόνο τότε θα μπορούσα να τα υπομείνω όλα αυτά, χωρίς να αποθαρρύνομαι. Διότι από όλη αυτή τη δυστυχία και την αθλιότητα, από τη βρωμιά και την εξαθλίωση, δεν προέκυψαν οι περισσότεροι ανθρώπινα όντα, αλλά μάλλον θλιβερά αποτελέσματα οδυνηρών νόμων· που η δυσκολία του δικού μου, αλλά όχι ευκολότερου, αγώνα για τη ζωή με εμπόδισε να συνθηκολογήσω, για παράδειγμα με τον αξιοθρήνητο συναισθηματισμό στα αποσυντιθέμενα τελικά προϊόντα αυτής της αναπτυξιακής διαδικασίας.

Όχι, αυτό δεν πρέπει να γίνει κατανοητό.

Από τότε, είδα ότι θα μπορούσαν να υπάρξουν δύο τρόποι να βελτιωθούν αυτές οι συνθήκες:

Βαθύτερη αίσθηση της κοινωνικής ευθύνης για τη

δημιουργία μιας καλύτερης βάσης για την κοινωνική μας ανάπτυξη, σε συνδυασμό με την αδίστακτη αποφασιστικότητα της αποκοπής των αδιόρθωτων σαρκωμάτων.

Ακριβώς όπως η φύση επικεντρώνει τη μέγιστη προσοχή της όχι στη διατήρηση όσων υπάρχουν, αλλά στην επιλεκτική αναπαραγωγή των απογόνων, ως φορέα του είδους, έτσι και στην ανθρώπινη ζωή είναι λιγότερο θέμα τεχνητής βελτίωσης των υπαρχόντων κακών πραγμάτων, το οποίο είναι ενεπείντα εννέα τοις εκατό αδύνατο λόγω της ιδιοσυγκρασίας των ανθρώπων, αλλά μονάχα θέμα εξασφάλισης από την αρχή ενός καλύτερου δρόμου για μελλοντική ανάπτυξη.

Ήδη κατά τη διάρκεια του αγώνα μου για ύπαρξη στη Βιέννη είχα συνειδητοποιήσει ότι

η κοινωνική δραστηριότητα δεν πρέπει ποτέ μα ποτέ να βλέπει το καθήκον της σαν φιλανθρωπική ανακούφιση, η οποία είναι γελοία και άχρηστη, αλλά πρέπει μάλλον να είναι ένα μέσο για να βρούμε ένα τρόπο εξάλειψης τέτοιων θεμελιωδών ελλείψεων στην οργάνωση της οικονομικής και της πολιτιστικής μας ζωής, που αναγκαστικά επιφέρουν την υποβάθμιση του ατόμου ή τουλάχιστον τον οδηγούν σε τέτοια υποβάθμιση.

Η δυσκολία της ανάληψης δράσης με τα τελευταία και πιο δραστικά μέσα κατά της αντικυβερνητικής εγκληματικότητας έγκειται μεταξύ άλλων, στην αβεβαιότητα της απόφασης σχετικά με τα εσωτερικά κίνητρα ή τις αιτίες αυτού του σύγχρονου φαινομένου.

Αυτή η αβεβαιότητα οφείλεται μόνο στο αίσθημα ενοχής κάθε ατόμου σε τέτοιες τραγωδίες εκφυλισμού· αλλά τώρα παραλύει κάθε σοβαρή και σταθερή αποφασιστικότητα και έτσι βοηθάει, επειδή διστάζουν, και στην αδυναμία και τον μισοαναγκασμό της εφαρμογής ακόμα και των πιο αναγκαίων μέτρων αυτοσυντήρησης.

Μόνο όταν κάποτε δεν θα στοιχειώνεται πλέον από τις σκιές της αίσθησης της δικής του ενοχής, διατηρώντας την εσωτερική

ηρεμία και την εξωτερική δύναμη, να αποκόψει δραστικά και αδίστακτα τις άγριες παραφυάδες, να εξαλείψει τα ζιζάνια.

Επειδή όμως το αυστριακό κράτος καθώς δεν αναγνώριζε σχεδόν καμιά κοινωνική δικαιοδοσία και νομοθεσία, έτσι και η αδυναμία του στη καταπολέμηση αυτών των κακών εξογκωμάτων ήταν προφανής.

Δεν ξέρω τι με εξέπληξε περισσότερο την εποχή εκείνη: η οικονομική δυστυχία των τότε συντρόφων μου, η ωμότητα των συνηθειών και της ηθικής τους ή το χαμηλό επίπεδο της πνευματικής τους κουλτούρας.

Πόσο συχνά η αστική μας τάξη δεν ξεσηκώνεται γεμάτη από ηθική αγανάκτηση, όταν ακούει από το στόμα κάποιου αξιολύπητου αλήτη ότι γι' αυτόν είναι το ίδιο είτε είναι Γερμανός είτε όχι, ότι αισθάνεται παντού το ίδιο, υπό την προϋπόθεση ότι αρκεί να έχει μόνο τα μέσα να ζει.

Αυτή την έλλειψη «εθνικής υπερηφάνειας» την εκφράζουν μετά με έντονες διαμαρτυρίες και απέχθεια για ένα τέτοιο φρόνημα.

Πόσοι όμως έχουν θέσει στον εαυτό τους την ερώτηση, ποιά είναι η αιτία που τα δικά τους φρονήματα είναι καλύτερα;

Πόσοι καταλαβαίνουν τις αμέτρητες ατομικές αναμνήσεις του μεγέθους της πατρίδας, του έθνους, σε όλους τους τομείς της πολιτιστικής και καλλιτεχνικής ζωής, που σαν συλλογικό αποτέλεσμα τους δίνει την δικαιολογημένη υπερηφάνεια ότι είναι μέλος τέτοιου ταλαντούχου λαού;

Πόσοι υποψιάζονται, το πόσο η περηφάνεια για την πατρίδα εξαρτάται από τη γνώση του μεγέθους της σε όλους αυτούς τους τομείς;

Μήπως οι αστικοί μας κύκλοι σκέφθηκαν ποτέ, σε ποιο γελοίο βαθμό αυτή η απαίτηση για υπερηφάνεια για την πατρίδα

μεταδίδεται στο «λαό»;

Δεν πρέπει να μιλάμε για το γεγονός ότι σε «άλλες χώρες αυτό δεν διαφέρει», αλλά ότι ο εργαζόμενος εκεί «παρ' όλα αυτά» παραμένει στην εθνικότητά του. Ακόμη και αν αυτό ήταν έτσι, δεν θα μπορούσε να δικαιολογήσει τις δικές μας παραλήψεις. Αλλά δεν είναι έτσι. Διότι αυτό που κάνουμε πάντα σε μια «σοβινιστική» εκπαίδευση, για παράδειγμα στη περίπτωση του γαλλικού λαού, δεν είναι τίποτα περισσότερο από την υπερβολική έμφαση στο μέγεθος της Γαλλίας σε όλους τους τομείς της κουλτούρας, ή όπως λέει ο Γάλλος ο «πολιτισμός». Ο νεαρός Γάλλος δεν ανατρέφεται με την αντικειμενικότητα, αλλά με την υποκειμενική άποψη, που μπορεί κανείς να φανταστεί, σε ό, τι αφορά τη σημασία του πολιτικού ή πολιτιστικού μεγέθους της χώρας του.

Αυτή η ανατροφή θα πρέπει πάντα να περιορίζεται σε γενικές, πολύ μεγάλες απόψεις, οι οποίες, αν είναι αναγκαίο, πρέπει να επαναλαμβάνονται αιώνια στη μνήμη και τα συναισθήματα του λαού.

Τώρα όμως στην περίπτωση μας, η αρνητική αμαρτία των παραλείψεων ακολουθείται από τη θετική διαστρέβλωση των ελάχιστων, που κάποια άτομα είχαν την τύχη να μάθουν στο σχολείο. Οι αρουραίοι της πολιτικής δηλητηρίασης του λαού μας ροκανίζουν ακόμα και αυτό το μικρό κομμάτι από τις καρδιές και τη μνήμη των μεγάλων μαζών, ακόμη και αυτό το λίγο που έχει απομείνει από τη δυστυχία και τη συμφορά.

Απλά φανταστείτε, ακόμη και αυτό:

Σε ένα υπόγειο διαμέρισμα, που αποτελείται από δύο υγρά δωμάτια, στεγάζεται μια επταμελής οικογένεια ενός εργάτη. Μεταξύ των πέντε παιδιών υπάρχει και ένα αγόρι, ας υποθέσουμε, τριών χρονών. Αυτή είναι η ηλικία κατά την οποία καταγράφονται οι πρώτες εντυπώσεις στη συνείδηση ενός παιδιού. Στους ευφυείς μπορούν να βρεθούν μέχρι και στα γηρατειά, ίχνη της μνήμης αυτής της εποχής. Ακόμη, η στενότητα και η συμφόρηση αυτών των διαμερισμάτων δεν οδηγούν σε ευχάριστες σχέσεις. Οι καβγάδες και οι φιλονικίες

που προκύπτουν με αυτό το τρόπο θα γίνουν πολύ συνηθισμένοι. Αυτοί οι άνθρωποι δεν ζουν ο ένας με τον άλλον, αλλά μάλλον ο ένας πάνω στον άλλο. Οποιαδήποτε, ακόμα και η μικρότερη λογομαχία η οποία σε ένα ευρύχωρο διαμέρισμα μπορεί να αντισταθμιστεί με μια μικρή απομόνωση και έτσι να διαλυθεί με δική τους πρωτοβουλία, εδώ οδηγεί σε ένα απαίσιο καβγά που δεν τελειώνει πλέον. Φυσικά, για τα παιδιά αυτό είναι ακόμα υποφερτό· σε τέτοιες συνθήκες τσακώνονται συνεχώς μεταξύ τους, αλλά οι τσακωμοί ξεχιούνται γρήγορα και εντελώς. Όταν αυτοί οι καβγάδες διεξάγονται μεταξύ των γονέων και σχεδόν καθημερινά, σε μορφές των οποίων την εσωτερική ωμότητα συχνά δεν θέλουμε ούτε να φανταστούμε, τότε σταδιακά, τα αποτελέσματα ενός τέτοιου μαθήματος με παραδείγματα, τελικά να εμφανιστούν στα παιδιά. Τι είδους μορφή μπορεί να έχει, όταν αυτή η αμοιβαία σύγκρουση λαμβάνει τη μορφή ωμής βίας του πατέρα κατά της μητέρας, που οδηγεί στη κακομεταχείριση λόγω της κατάστασης μέθης, για κάποιους που δεν γνωρίζουν ένα τέτοιο περιβάλλον είναι δύσκολο να το φανταστούν. Σε ηλικία έξι ετών, το μικρό, δυστυχισμένο αγόρι προαισθάνεται πράγματα για τα οποία ακόμη και ένας ενήλικας μπορεί να αισθάνεται μόνο φρίκη. Ηθικά δηλητηριασμένος, σωματικά υποσιτισμένος, με το φτωχό κεφαλάκι του ψειριασμένο, έτσι ο νέος «πολίτης» βαδίζει στο δημοτικό σχολείο. Εκεί σχεδόν και μετά βίας σε όλα μαθαίνει ανάγνωση και γραφή. Για μια μάθηση στο σπίτι δεν τίθεται θέμα. Το αντίθετο. Η ίδια η μητέρα και ο πατέρας μιλούν και μάλιστα μπροστά στα παιδιά, για τον δάσκαλο και το σχολείο με ένα τρόπο που δεν μπορεί να αναπαραχθεί, είναι πολύ πιο πρόθυμοι να πουν μερικές βρισιές, από το να βάλουν τα μικρά βλαστάρια τους πάνω στα γόνατά τους και να τα συνεφέρουν. Όλα αυτά που ακούει το μικρό παλικάράκι στο σπίτι, δεν οδηγούν στην ενίσχυση του σεβασμού στους ανθρώπους του περιβάλλοντός του. Τίποτα καλό δεν έχει μείνει εδώ για την ανθρωπότητα, κανένα θεσμικό όργανο δεν παραμένει χωρίς να αμφισβητηθεί· ξεκινώντας από το δάσκαλο μέχρι επάνω στη

κορυφή του κράτους. Είτε πρόκειται για τη θρησκεία είτε για την ηθική συνολικά, το κράτος ή την κοινωνία, δεν έχει σημασία, όλα τα προσβάλουν, με ένα ανάρμοστο τρόπο σέρνοντάς τα στη βρομιά μιας αχρείας σκέψης. Όταν ο νέος άνδρας φύγει από το σχολείο σε ηλικία δεκατεσσάρων ετών, είναι ήδη πολύ δύσκολο να αποφασίσουμε, ποιό είναι το μεγαλύτερο σε αυτόν: η απίστευτη βλακεία, στο βαθμό που αυτή αντιπροσωπεύει τις πραγματικές του γνώσεις και ικανότητες ή η απαίσια αυθάδεια της συμπεριφοράς του, σε συνδυασμό με μια ανηθικότητα που σε αυτή την ηλικία, θα σας έκανε να σηκωθεί η τρίχα σας.

Αλλά ποιά στάση στη ζωή μπορεί να έχει ένας τέτοιος άνθρωπος, για τον οποίο σχεδόν τίποτα δεν είναι ιερό, ο οποίος δεν γνώρισε κάτι το ευγενές, αλλά αντιθέτως, περιμένει και γνωρίζει ότι θα εισπράξει το χαμηλότερο είδος ζωής, στην οποία τώρα ετοιμάζεται να βγει;

Από τριών χρόνων αυτό παιδί έχει γίνει ένας δεκαπεντάρης που περιφρονεί κάθε είδους εξουσία. Ο νέος άνδρας έχει έρθει σε επαφή μόνο με τη βρωμιά και τα σκουπίδια και ακόμα δεν έχει γνωρίσει τίποτα που θα μπορούσε να τον εμπνεύσει κάποιο υψηλότερο ενθουσιασμό.

Αλλά τώρα μπαίνει στο ανώτερο σχολείο αυτής της ύπαρξης.

Τώρα ξεκινά την ίδια ζωή που είχε αφομοιώσει από τον πατέρα του κατά τη διάρκεια της παιδικής του ηλικίας. Περιπλανιέται και επιστρέφει στο σπίτι, ο Θεός ξέρει πότε, δέρνει για αλλαγή ακόμα αυτό το ίδιο το πικραμένο όν, που ήταν κάποτε η μητέρα του, βλαστημάει το Θεό και τον κόσμο και τελικά καταδικάζεται για κάποια ιδιαίτερη αφορμή και μεταφέρεται σε μια φυλακή ανηλίκων.

Εκεί παίρνει την τελική πινελιά.

Η αγαπητή αστική κοινότητα, ωστόσο, εκπλήσσεται από την έλλειψη «εθνικού ενθουσιασμού» σ' αυτόν τον νεαρό «πολίτη».

Βλέπει πώς χύνεται με τους κουβάδες καθημερινά το δηλητήριο στο λαό με το θέατρο και το κινηματογράφο, με τα έντυπα που διαφθείρουν και τον βρώμικο Τύπο και όμως είναι

έκπληκτη από το χαμηλό «ηθικό περιεχόμενο», την «εθνική αδιαφορία» των μαζών αυτών των λαών. Λες και οι σαχλαμάρες του κινηματογράφου, ο σκάρτος Τύπος και τα παρόμοια θα αποτελέσουν τη βάση των γνώσεων για το μεγαλείο της πατρίδας. Για να μην αναφέρουμε την προηγούμενη εκπαίδευση του καθενός.

Εκείνη την εποχή συνειδητοποίησα γρήγορα και διεξοδικά αυτό που δεν είχα υποψιαστεί ποτέ πριν:

Το ζήτημα της «εθνικοποίησης» ενός λαού είναι πρωτίστως ζήτημα δημιουργίας υγιών κοινωνικών συνθηκών ως θεμέλιο μιας εκπαιδευτικής ευκαιρίας για το άτομο. Διότι μόνο εκείνοι που γνωρίζουν το πολιτιστικό, οικονομικό και πάνω από όλα το πολιτικό μεγαλείο της χώρας τους μέσω της εκπαίδευσης και του σχολείου μπορούν και θα κερδίσουν επίσης αυτή την εσωτερική υπερηφάνεια ότι είναι μέλη τέτοιου λαού. Και μπορώ να αγωνιστώ μόνο για κάτι που το αγαπώ, αγαπώ μόνο αυτό που σέβομαι, και σέβομαι κάτι που τουλάχιστον το γνωρίζω.

Όσον αφορά το ενδιαφέρον μου για το κοινωνικό ζήτημα, άρχισα να το μελετώ με πλήρη συστηματικότητα. Ήταν ένας νέος, προηγουμένως άγνωστος κόσμος που μου αποκαλύφθηκε.

Κατά τα έτη 1909 έως 1910 η δική μου κατάσταση είχε αλλάξει κάπως, επειδή δεν χρειάζονταν πλέον να κερδίζω το καθημερινό μου ψωμί σαν ανειδίκευτος εργάτης. Εκείνη την εποχή εργαζόμουν ως ανεξάρτητος μικρός σκιτσογράφος και ακουαρελίστας. Όσο πικρότερο ήταν στις αποδοχές των εισοδημάτων – που έφταναν ίσα για να ζήσω – τόσο καλό ήταν για το επάγγελμα που είχα διαλέξει. Τώρα δεν ήμουν πλέον τόσο κουρασμένος όσο ήμουν τα προηγούμενα βράδια μετά την επιστροφή του από την εργασία, ανίκανος να κοιτάξω ένα

βιβλίο χωρίς να αποκοιμηθώ σε σύντομο χρονικό διάστημα. Η τρέχουσα εργασία μου ήταν παράλληλη με τη μελλοντική μου δουλειά. Επίσης τώρα μπορούσα, σαν κύριος του χρόνου μου, να τον ταξινομήσω πολύ καλύτερα από ό, τι ήταν παλαιότερα εφικτό.

Ζωγράφιζα για να κερδίζω το ψωμί και μελετούσα γιατί μου άρεζε.

Βιέννη Χόφ Όπερα - Πρωτότυπη Ακουαρέλα του Αδόλφου Χίτλερ

Έτσι μου ήταν επίσης δυνατό να αποκτήσω το απαραίτητο θεωρητικό συμπλήρωμα στα εμπειρικά μου μαθήματα για το κοινωνικό πρόβλημα. Μελετούσα σχεδόν όλα όσα βιβλία μπορούσα να πάρω

και αφορούσαν αυτό το θέμα και άφηνα τον εαυτό μου να εμβαθύνει στις δικές μου σκέψεις.

Πιστεύω ότι το περιβάλλον μου εκείνη την εποχή πιθανότατα με νόμιζε για έναν παράξενο τύπο.

Ήταν φυσικό να υπηρετώ την αγάπη μου για αρχιτεκτονική με ενθουσιασμό. Μου φαινόταν εκτός από τη μουσική, σαν η βασίλισσα των τεχνών: η ενασχόλησή μου μαζί της υπό αυτές της συνθήκες δεν ήταν «δουλειά», αλλά η μεγαλύτερη ευτυχία. Θα μπορούσα να διαβάζω ή να ζωγραφίζω μέχρι αργά το βράδυ και να μη κουράζομαι ποτέ. Αυτό ενίσχυε την πεποίθησή μου ότι το όμορφο όνειρό μου για το μέλλον θα γινόταν πραγματικότητα, ακόμα και αν θα χρειαζόταν πολύς χρόνος. Ήμουν σθεναρά πεπεισμένος ότι θα έκανα ένα όνομα σαν αρχιτέκτονας.

Το γεγονός ότι είχα επίσης το μεγαλύτερο ενδιαφέρον για όλα όσα είχαν σχέση με την πολιτική, δεν φαινόταν να σημαίνει πολλά για μένα. Αντιθέτως: Στα μάτια μου, αυτό ήταν το αυτονόητο καθήκον κάθε σκεπτόμενου ανθρώπου. Αυτοί που

δεν καταλάβαιναν τίποτε γι' αυτήν, είχαν χάσει το δικαίωμα να επικρίνουν και να διαμαρτύρονται.

Και εδώ επίσης, διάβασα και έμαθα πολλά.

Φυσικά, με τον όρο «διάβασμα» εννοώ κάτι διαφορετικό από αυτό που εννοεί ο μεγάλος μέσος όρος των λεγόμενων «διανοουμένων» μας.

Γνωρίζω ανθρώπους που «διαβάζουν» αδιάκοπα, το ένα βιβλίο μετά το άλλο, τη μια σελίδα μετά την άλλη και που δεν μπορώ να τους περιγράψω σαν «διαβασμένους». Φυσικά, έχουν ένα τεράστιο ποσό «γνώσεων», αλλά οι εγκέφαλοί τους δεν καταλαβαίνουν πώς να ταξινομήσουν και να καταχωρήσουν αυτό το υλικό. Τους λείπει η τέχνη για να διαχωρίσουν στο βιβλίο τι είναι πολύτιμο γι' αυτούς από τα άχρηστα, έτσι ώστε να κρατήσουν το πρώτο στο κεφάλι τους για πάντα και το άλλο να το παραβλέψουν αν είναι δυνατόν, αλλά σε κάθε περίπτωση να μην το σέρνουν ως άσκοπο βάρος. Η ανάγνωση δεν αποτελεί επίσης αυτοσκοπό, αλλά ένα μέσο για αυτό. Σκοπός της είναι κυρίως να συμβάλει στην κάλυψη του πλαισίου που αποτελείται από τη κλίση και τις ικανότητες του καθενός· κατά συνέπεια, θα πρέπει να παρέχει τα εργαλεία και τα δομικά υλικά που χρειάζεται το άτομο στο επάγγελμα της ζωής του, ανεξάρτητα από το αν πρόκειται μόνο για την στοιχειώδη ανάγκη της απόκτησης του ψωμιού ή την ικανοποίηση ενός υψηλότερου σκοπού· δεύτερον, όμως, έχει σκοπό να δίνει μια γενική εικόνα του κόσμου. Και στις δύο περιπτώσεις, ωστόσο είναι απαραίτητο το θέμα που έχει διαβάσει να μην παραδίδεται στη μνήμη για φύλαξη σαν μια σειρά από κεφάλαια βιβλίων ή ακόμη και σαν αλληλουχία βιβλίων, αλλά σαν κομμάτι του ψηφιδωτού στη γενική άποψη του κόσμου, να παίρνει τη θέση του στο χώρο που πρόκειται να εξυπηρετήσει και έτσι βοηθά να διαμορφωθεί αυτή η εικόνα στο μυαλό του αναγνώστη. Σε διαφορετική περίπτωση προκύπτει ένα μπερδεμένο χάος των διδαγμάτων που είναι εξίσου άχρηστο όπως από την άλλη πλευρά κάνει τον ατυχή ιδιοκτήτη φαντασμένο. Διότι αυτός πιστεύει τώρα πραγματικά με κάθε σοβαρότητα ότι είναι

«μορφωμένος», ότι έχει καταλάβει κάτι απ' τη ζωή, ότι κατέχει γνώσεις, ενώ με κάθε νέα ανάπτυξη αυτού του είδους των «γνώσεων» απομακρύνεται ολοένα και περισσότερο από τον πραγματικό κόσμο, μέχρι που, δεν είναι ασυνήθιστο, να καταλήξει είτε σε σανατόριο είτε σαν «πολιτικός» σε κάποιο κοινοβούλιο.

Ένα τέτοιο μυαλό ποτέ δεν θα καταφέρει να βγάλει από την ανακατωσούρα των «γνώσεών» του αυτήν που θα απαιτηθεί σε κάποια δεδομένη στιγμή, αφού το πνευματικό του έρμα δεν είναι τακτοποιημένο στις ανάγκες της ζωής, αλλά με την αλληλουχία των βιβλίων, όπως τα διάβαζε και όπως μπήκε το περιεχόμενό τους στο μυαλό του. Αν η μοίρα του ζητήσει για τις συνεχείς ανάγκες της καθημερινής του ζωής, να ανταποκριθεί με τη σωστή εφαρμογή αυτών που κάποτε είχε διαβάσει, θα πρέπει επίσης να του αναφέρει το βιβλίο και τον αριθμό της σελίδας, γιατί αλλιώς ο κακομοίρης στην αιωνιότητα δεν θα βρει ποτέ το σωστό. Δεδομένου ότι δεν το κάνει αυτό, αυτοί οι έξυπνοι σοφοί σε κάθε κρίσιμη στιγμή βρίσκονται σε μια κατάσταση απελπιστικής αμηχανίας, αναζητούν απεγνωσμένα ανάλογες περιπτώσεις και με θανατηφόρα ακρίβεια, βέβαια, θα βρουν τις λανθασμένες συνταγές.

Αν δεν ήταν έτσι, δεν μπορούμε να καταλάβουμε τα πολιτικά επιτεύγματα των μορφωμένων κυβερνητικών μας ήρωων που κατέχουν τις υψηλότερες θέσεις, εκτός κι αν κάποιος αποφασίσει να το δεχτεί αντί για παθολογική τάση, πονηρή κακία.

Όποιος όμως έχει την τέχνη της σωστής ανάγνωσης, θα έχει την ικανοποίηση διαβάζοντας κάθε βιβλίο, κάθε περιοδικό ή φυλλάδιο, ότι γνωρίζει άμεσα όλα όσα, κατά την άποψή του, είναι κατάλληλα για μακροπρόθεσμη διατήρηση, είτε επειδή είναι χρήσιμα είτε επειδή γενικά αξίζουν να τα γνωρίζει. Μόλις αυτό που έχει αποκτηθεί με τον τρόπο αυτό ενσωματωθεί κατάλληλα στην πάντα κάπως υπάρχουσα εικόνα, που δημιούργησε η ιδέα αυτού ή αυτού του πράγματος, είτε θα έχει διορθωτικό είτε συμπληρωματικό αποτέλεσμα, δηλαδή είτε θα

αυξήσει την ορθότητα ή τη καθαρότητά της. Εάν η ζωή ξαφνικά θέσει οποιοδήποτε θέμα για εξέταση ή απάντηση, η μνήμη κάποιου που έχει έναν τέτοιο τρόπο ανάγνωσης θα φτάσει αμέσως στο πρότυπο της ήδη υπάρχουσας οπτικής εικόνας και θα αντλήσει από αυτήν όλα εκείνα τα μεμονωμένα στοιχεία που σχετίζονται με αυτά τα θέματα και που έχουν συσσωρευτεί εδώ και δεκαετίες, θα τα υποβάλλει στο μυαλό για έλεγχο και επανεξέταση μέχρι να επιλυθεί ή να απαντηθεί το θέμα.

Μόνο έτσι η ανάγνωση μπορεί να έχει νόημα και αξία.

Ένας ομιλητής, για παράδειγμα, που δεν έχει προμηθεύσει το μυαλό του με αυτόν τρόπο με τα στοιχεία που χρειάζονται, δεν θα μπορέσει ποτέ, σε περίπτωση αντιρρήσεων, να εκφράσει τη γνώμη του, ακόμα κι αν ανταποκρίνεται χιλιάδες φορές στην αλήθεια ή την πραγματικότητα. Σε κάθε συζήτηση η μνήμη του θα τον εγκαταλείπει και θα τον ντροπιάζει: δεν θα βρίσκει ούτε επιχειρήματα που να τεκμηριώνουν αυτό που ισχυρίζεται, ούτε τα επιχειρήματα για να διαψεύσει τον αντίπαλο. Εφόσον όμως πρόκειται για έναν ομιλητή, θα ντροπιάσει κυρίως το δικό του πρόσωπο, αυτό μπορεί να μην είναι σημαντικό, αλλά το κακό είναι όταν η μοίρα διορίσει έναν τέτοιο πολύξερο αλλά μη καταρτισμένο σαν επικεφαλής ενός κράτους.

Από τα νεανικά μου χρόνια, προσπαθούσα να διαβάζω με το σωστό τρόπο και σε αυτό με βοήθησε με τον καλύτερο τρόπο η μνήμη και η νοημοσύνη. Και υπό αυτή την έννοια, το διάστημα στη Βιέννη ήταν ιδιαίτερα εποικοδομητικό και πολύτιμο για μένα. Οι εμπειρίες της καθημερινής ζωής δημιουργούσαν το ερέθισμα πάντα για μια νέα μελέτη των διαφόρων προβλημάτων. Όπως ήμουν τελικά σε θέση να επιβεβαιώνω τη πράξη θεωρητικά, να εξετάζω τη θεωρία στην πράξη, απέφυγα το κίνδυνο, είτε να καταπνιγώ στη θεωρία είτε να ισοπεδώσω τη πραγματικότητα.

Κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου, η εμπειρία της καθημερινότητας έγινε αποφασιστική και ενθάρρυνε για πιο διεξοδική θεωρητική μελέτη σε δύο βασικά ζητήματα, εκτός από το κοινωνικό.

Ποιος ξέρει πότε θα είχα εμβαθύνει στη διδασκαλία και στην ουσία του μαρξισμού, αν εκείνη η εποχή δεν με είχε ρίξει με τα μούτρα πάνω σε αυτό το πρόβλημα!

Αυτά που ήξερα για τη σοσιαλδημοκρατία στα νιάτα μου, ήταν υπερβολικά ελάχιστα και πολύ λανθασμένα.

Το ότι ηγήθηκε του αγώνα για την καθολική και μυστική ψηφοφορία, μου έδινε μια εσωτερική ικανοποίηση. Ακόμη και τότε το μυαλό μου, μου έλεγε ότι αυτό θα εξασθενίζε το καθεστώς των Αψβούργων, το οποίο μισούσα τόσο πολύ. Με την πεποίθηση ότι το κράτος του Δούναβη, ακόμα και με τη θυσία του γερμανισμού, δεν θα ήταν ποτέ βιώσιμο, ότι ακόμη και το τίμημα μιας αργής σλαβοποίησης του γερμανικού στοιχείου σε καμία περίπτωση δεν θα αποτελούσε εγγύηση για ένα πραγματικά βιώσιμο Ράιχ, δεδομένου ότι η διατήρηση κράτους ισχυρού σλαβισμού πρέπει να είναι ιδιαίτερα αμφίβολη, επικροτούσα κάθε εξέλιξη, η οποία, κατά τη γνώμη μου, θα μπορούσε να οδηγήσει στην τελική διάσπαση αυτού του αδύνατου κράτους, το οποίο θα καταδίκασε σε θάνατο τον Γερμανισμό δέκα εκατομμυρίων ανθρώπων. Όσο περισσότερο αυτή η Βαβέλ των γλωσσών διέβρωνε και κομματίαζε και το κοινοβούλιο, τόσο πλησίαζε η ώρα της διάλυσης αυτής της βαβυλωνιακής αυτοκρατορίας και μαζί της όμως και η ώρα της ελευθερίας του γερμανο-αυστριακού μου λαού. Μόνο τότε θα μπορούσε να έρθει ξανά η σύνδεση με τη παλιά μητέρα πατρίδα.

Έτσι για μένα αυτή η δραστηριότητα της σοσιαλδημοκρατίας δεν ήταν αντιπαθής. Ότι τελικά, όπως πίστευα, καθώς το αθώο μου μυαλό τότε ήταν ακόμα αρκετά ανόητο, επιδίωκε να βελτιώσει τις συνθήκες διαβίωσης των εργατών, μου φαινόταν ότι ήταν ένας ακόμη λόγος για να μιλάω γι' αυτήν και όχι εναντίον της. Αυτό που με απωθούσε πιο πολύ, ήταν η εχθρική της στάση απέναντι στον αγώνα για τη διατήρηση του

γερμανισμού, το άθλιο φλερτάρισμα υπέρ των σλάβων «συντρόφων», οι οποίοι δεχόντουσαν αυτό το ερωτικό κορτάρισμα εφόσον συνδέονταν με πρακτικές παραχωρήσεις, αλλά κατά τα άλλα διατηρούσαν μια επιφυλακτική υπεροψία δίνοντας έτσι στους ενοχλητικούς ζητιάνους το είδος της απάντησης που αξίζει η συμπεριφορά τους.

Έτσι όταν ήμουν στην ηλικία των δεκαεπτά ετών, γνώριζα ακόμη ελάχιστα για τη λέξη «Μαρξισμός», ενώ θεωρούσα τη «Σοσιαλδημοκρατία» και το Σοσιαλισμό σαν ταυτόσημες έννοιες. Και εδώ χρειάστηκε η πρώτη γροθιά της μοίρας για να ανοίξω τα μάτια μου σε αυτή την πιο εξωφρενική διεθνή απάτη.

Μέχρι τότε είχα γνωρίσει το Σοσιαλδημοκρατικό κόμμα μόνο ως θεατής σε μερικές μαζικές διαδηλώσεις, χωρίς να έχω την παραμικρή ιδέα για τη νοοτροπία των οπαδών της ή ακόμα και για τη φύση της διδασκαλίας της, έτσι τώρα με ένα χτύπημα ήρθα σε επαφή με τα προϊόντα της ανατροφής τους και της «κοσμοθεωρίας». Και τώρα, κάτι που αλλιώς ίσως να συνέβαινε μόνο μετά από δεκαετίες, το απέκτησα μέσα σε λίγους μήνες: τη κατανόηση μιας εξελισσόμενης επιδημίας κάτω από τη μάσκα της κοινωνικής αρετής και της αγάπης προς τον πλησίον, από την οποία η ανθρωπότητα έπρεπε να ελευθερώσει τη γη όσο το δυνατόν γρηγορότερα, γιατί αλλιώς η γη θα μπορούσε εύκολα να απαλλαγεί από την ανθρωπότητα.

Στην οικοδομή πραγματοποιήθηκε η πρώτη μου συνάντηση με τους σοσιαλδημοκράτες.

Από την αρχή δεν ήταν πολύ ευχάριστη. Τα ρούχα μου ήταν ακόμα αρκετά αξιοπρεπή, η ομιλία μου καλλιεργημένη και οι τρόποι μου συγκρατημένοι. Ήμουν τόσο απασχολημένος με τη μοίρα μου, που ενδιαφερόμουν ελάχιστα για το περιβάλλον μου. Απλά έψαχνα για δουλειά για να μην λιμοκτονήσω, και για να έχω τη δυνατότητα μιας, έστω και καθυστερημένης, περαιτέρω μόρφωσης. Ίσως να μην ασχολιόμουν με το νέο μου περίγυρο, εάν δεν είχε συμβεί ένα γεγονός την τρίτη ή τέταρτη ημέρα, που με ανάγκασε αμέσως να πάρω μια θέση. Μου ζητήθηκε να ενταχθώ στην οργάνωση.

Οι γνώσεις μου για τις συνδικαλιστικές οργανώσεις τότε ήταν ακόμα μηδενικές. Δεν ήμουν σε θέση να έχω γνώμη ούτε για τη χρησιμότητα ούτε για την αχρηστία της ύπαρξής τους. Επειδή μου δήλωσαν ότι έπρεπε να ενταχθώ, αρνήθηκα. Το δικαιολόγησα αυτό λέγοντας ότι απλά δεν ήξερα τίποτα για το θέμα, αλλά και δεν θα επέτρεπα ποτέ στον εαυτό μου να εξαναγκαστεί σε τίποτα. Ίσως ο πρώτος ήταν ο λόγος για τον οποίο δεν με πέταξαν έξω αμέσως. Ίσως να ήλπιζαν ότι σε λίγες μέρες θα με μετέπειθαν ή θα με έκαναν να ενδώσω. Πάντως σε αυτό είχαν εντελώς λάθος. Μετά από ένα δεκαπενθήμερο όμως δεν μπορούσα πλέον, ακόμη κι αν μέχρι τότε το ήθελα. Σε αυτές τις δεκαπέντε ημέρες γνώρισα καλύτερα το περιβάλλον μου, έτσι που καμιά δύναμη στο κόσμο δεν θα με υποχρέωνε να ενταχθώ σε μια οργάνωση που οι εκπρόσωποί της με είχαν απογοητεύσει τόσο.

Τις πρώτες μέρες ήμουν θυμωμένος.

Τα μεσημέρια ένα μέρος πήγαινε στις πλησιέστερες ταβέρνες, ενώ κάποιοι άλλοι παρέμεναν στο εργοτάξιο και εκεί έτρωγαν ένα ως επί το πλείστον πολύ φτωχό γεύμα. Αυτοί ήταν οι παντρεμένοι, στους οποίους οι γυναίκες τους, τους έφερναν τη σούπα του μεσημεριανού γεύματος σε άθλια πιάτα. Προς το τέλος της εβδομάδας ο αριθμός τους μεγάλωνε· το γιατί, το κατάλαβα αργότερα. Τώρα ασχολούνταν με τα πολιτικά.

Έπινα το μπουκάλι με το γάλα μου και έτρωγα το κομμάτι του ψωμιού μου κάπου παράμερα και μελετούσα προσεκτικά το καινούριο περιβάλλον μου ή αναλογιζόμουν την άθλια τύχη μου. Παρ' όλα αυτά άκουγα περισσότερα από αρκετά· και συχνά νόμιζα ότι κάποιοι με πλησίαζαν με σκοπό να προκαλέσουν κάποιο σχολιασμό μου. Σε κάθε περίπτωση, αυτά που άκουγα, ήταν αρκετά για να με ενοχλούν στο έπακρο. Απέρριπταν τα πάντα: το έθνος, σαν μια εφεύρεση των «καπιταλιστών» – πόσο συχνά έπρεπε να ακούσω αυτή τη φράση και μόνο! Απέρριπταν τα πάντα: το έθνος, σαν μια εφεύρεση των «καπιταλιστικών» – πόσο συχνά έπρεπε να ακούσω αυτή τη φράση και μόνο! – τάξεων· τη πατρίδα, σαν

μέσο της αστικής τάξης για την εκμετάλλευση των εργαζομένων· την εξουσία του νόμου ως μέσο καταστολής του προλεταριάτου· το σχολείο, σαν ίδρυμα για την αναπαραγωγή σκλάβων, αλλά και δεσμοφυλάκων· τη θρησκεία, ως μέσο για την αποβλάκωση του λαού που τον προόριζαν για εκμετάλλευση· την ηθική, σαν ένδειξη της ηλίθιας προβατοειδούς υπομονής κ.λ.π. Δεν υπήρχε όμως τίποτα απολύτως που να μην το τραβήξουν στα περιττώματα μιας φοβερής αβύσσου.

Αρχικά προσπάθησα να παραμείνω σιωπηλός. Τελικά, αυτό δεν ήταν πλέον δυνατό. Άρχισα να παίρνω μια θέση, άρχισα να διαφωνώ. Ωστόσο, έπρεπε να συνειδητοποιήσω ότι αυτό ήταν εντελώς μάταιο για όσο διάστημα δεν είχα τουλάχιστον κάποια γνώση των επίμαχων σημείων. Έτσι άρχισα να ανατρέχω στις πηγές από τις οποίες έσυραν την υποτιθέμενη σοφία τους. Το ένα βιβλίο μετά το άλλο, το ένα φυλλάδιο μετά το άλλο, ήταν τώρα η σειρά μου.

Στην οικοδομή όμως τώρα η συζήτηση συχνά άναβε. Τσακωνόμουν, μέρα με τη μέρα καλύτερα ενημερωμένος ακόμα και από τις δικές τους γνώσεις που είχαν οι αντίπαλοί μου, μέχρι που μια μέρα έβαλαν σε εφαρμογή τα μέσα που φυσικά νίκησαν τη λογική: τον εκφοβισμό, τη βία. Κάποιοι εκπρόσωποι της αντίθετης πλευράς με ανάγκασαν, είτε να φύγω αμέσως από την οικοδομή ή θα με πετούσαν κάτω από τη σκαλωσιά. Δεδομένου ότι ήμουν μόνος, η αντίσταση φαινόταν μάταιη, προτίμησα να ακολουθήσω την πρώτη συμβουλή, πλουσιότερος όμως από μια νέα εμπειρία.

Έφυγα, γεμάτος αηδία, αλλά ταυτόχρονα τόσο συγκινημένος, που μου ήταν εντελώς αδύνατο να γυρίσω την πλάτη μου σε όλο αυτό το θέμα. Όχι, όταν πέρασε η πρώτη μου αγανάκτηση η ισχυρογνωμοσύνη πήρε ξανά το πάνω χέρι. Ήμουν αποφασισμένος, παρ' όλα αυτά, να πάω πάλι σε μια οικοδομή. Σε αυτή την απόφαση ενισχύθηκα και από την ανάγκη, η οποία μερικές εβδομάδες αργότερα, αφού ξόδεψα τους μικρούς μισθούς που είχα αποταμιεύσει, με αγκάλιασε με τα άκαρδα

χέρια της. Τώρα έπρεπε, είτε το ήθελα είτε όχι. Και το παιχνίδι ξεκίνησε ξανά για να τελειώσει παρόμοια με την πρώτη φορά.

Εκείνη την εποχή γινόταν μια πάλη μέσα μου: Αξίζουν αυτοί οι άνθρωποι ακόμα να ανήκουν σε ένα μεγάλο έθνος;

Ένα βασανιστικό ερώτημα· διότι εάν απαντηθεί με ναι, τότε ο αγώνας για μια εθνικότητα πραγματικά δεν αξίζει το κόπο ούτε η θυσία που ζητάμε από τους καλύτερους για τέτοια αποβράσματα· αλλά εάν η απάντηση είναι όχι, τότε το έθνος μας είναι φτωχό σε ανθρώπους.

Με τον ανησυχητικό φόβο εκείνων των ημερών του διαλογισμού έβλεπα και την εισχώρηση των μαζών, που δεν μπορούσαν πλέον να θεωρηθούν ότι ανήκουν στο δικό τους έθνος, σαν μια απειλητική στρατιά.

Με πόσο διαφορετικό συναίσθημα, παρακολούθησα μια μέρα τις ατελείωτες γραμμές σε τετράδες μιας μαζικής διαδήλωσης των Βιεννέζων εργατών! Στάθηκα εκεί σχεδόν για δύο ώρες και παρακολουθούσα με κομμένη την ανάσα τον τεράστιο ανθρώπινο δρακοσκώληκα που αργά κυλούσε μπροστά μου. Με αγχομένη μελαγχολία τελικά έφυγα από την πλατεία και περπάτησα προς το σπίτι. Καθ' οδόν ανακάλυψα σε ένα καπνοπωλείο την «Arbeiterzeitung» (Εφημερίδα των Εργατών), το επίσημο όργανο της παλαιάς αυστριακής Σοσιαλδημοκρατίας. Βρισκόταν επίσης σε ένα φθηνό καφενείο, όπου συχνά πήγαινα για να διαβάσω εφημερίδες· μόνο που μέχρι τώρα δεν μπορούσα να κοιτάξω μέσα, αυτή τη άθλια φυλλάδα, για περισσότερο από δύο λεπτά, γιατί ολόκληρο το ύφος και ο τόνος της μου έμοιαζε με πνευματικό βιτριόλι. Το βράδυ το έκανα ξεπερνώντας το θυμό, που μερικές φορές μεγάλωνε μέσα μου, για αυτό το συμπυκνωμένο διάλυμα ψεύδους.

Τώρα, με την καθημερινή ανάγνωση του σοσιαλδημοκρατικού Τύπου, θα μπορούσα να μελετήσω την εσωτερική φύση αυτού του ειρμού σκέψεων περισσότερο από ό, τι από όλη τη θεωρητική λογοτεχνία της.

Γιατί υπήρχε μια διαφορά μεταξύ τους, στη μία στη θεωρητική λογοτεχνία, οι εκθαμβωτικές φράσεις της ελευθε-

ρίας, της ομορφιάς και της αξιοπρέπειας, η παραπλάνηση, η φαινομενική βαθυστόχαστη σοφία, η έντονη έκφραση λέξεων, η αηδιαστική ανθρώπινη ηθική – όλα γραμμένα με το σιδερένιο προσωπίο μιας προφητικής βεβαιότητας – και η βάρβαρη, κακόβουλη χωρίς κανένα ενδοιασμό, με κάθε μέσο συκοφαντική δυσφήμιση και μια πραγματική δεξιοτεχνία ψεμάτων με το κιλό του καθημερινού Τύπου αυτού του δόγματος σωτηρίας της νέας ανθρωπότητας! Το ένα προορίζεται για τα ηλίθια κορόϊδα της μεσαίας και φυσικά στα υψηλότερα

«στρώματα διανόησης», το άλλο για τις μάζες.

Για μένα, η εμβάθυνση στη λογοτεχνία και στο Τύπο αυτής της διδασκαλίας και οργάνωσης σήμαιναν την επανάκτηση του λαού μου.

Αυτό που μου φάνηκε αρχικά σαν ένα ανυπέρβλητο χάσμα, τώρα έγινε η αφορμή για τη μεγαλύτερη αγάπη από ποτέ.

1907 Βιέννη - Ο Αδόλφος σε ηλικία 18 ετών

Μόνο ένας ανόητος θα μπορούσε να καταδικάσει το θύμα, έχοντας επίγνωση αυτού του τεράστιου έργου δηλητηριασμού. Όσο περισσότερο γινόμεν πιο ανεξάρτητος τα επόμενα χρόνια, τόσο περισσότερο γινόταν πιο καθαρή η ματιά μου για τα εσωτερικά αίτια της σοσιαλδημοκρατικής επιτυχίας. Τώρα καταλάβαινα τη σημασία της βάνανσης απαίτησης, να κρατούν μόνο κόκκινες εφημερίδες, να παρακολουθούν μόνο κόκκινες συγκεντρώσεις, να διαβάζουν κόκκινα βιβλία κ.λ.π. Στη τρισδιάστατη σαφήνεια είδα τις αναπόφευκτες συνέπειες αυτής της μισαλλόδοξης διδασκαλίας.

Ο ψυχισμός της πλατιάς μάζας δεν είναι δεκτικός σε όλους τους αμφισβητήσιμους και τους αδύναμους.

Όπως και η γυναίκα, της οποίας η ψυχική αίσθηση καθορίζε-

ται λιγότερο από την αφηρημένη λογική αλλά από εκείνη μιας απροσδιόριστης, συναισθηματικής λαχτάρας για πρόσθετη δύναμη, και ως εκ τούτου προτιμάει να υποταχθεί στον ισχυρό παρά να ελέγχει τον αδύναμο, έτσι και οι μάζες προτιμούν περισσότερο τον ηγεμόνα απ' τον υποτακτικό και αισθάνονται μέσα τους πιο ικανοποιημένες με μια θεωρία, που δεν ανέχεται καμία άλλη δίπλα της, παρά επιτρέποντας τη φιλελεύθερη ελευθερία· συνήθως μπορεί να πετύχουν πολύ λίγα πράγματα μαζί της και ακόμη αισθάνονται και ελαφρώς παραμελημένες. Επιπλέον δεν αντιλαμβάνονται το θράσος της πνευματικής τρομοκρατίας της, όπως και την εξωφρενική κατάχρηση της ανθρώπινης ελευθερίας τους, επειδή σε καμία περίπτωση δεν υποπτεύονται την εσωτερική τρέλα όλης της θεωρίας. Βλέπουν μόνο την αμείλικτη δύναμη και τη βαρβαρότητα των σκόπιμων εκφράσεών της, στις οποίες τελικά υποτάσσονται πάντα.

Εάν μια θεωρία καλύτερης ορθότητας αντιταχθεί στη σοσιαλδημοκρατία, αντιπαραβάλλοντας όμως την ίδια βαρβαρότητα στην εφαρμογή, αυτή θα νικήσει, έστω και μετά από έναν σκληρό αγώνα.

Πριν περάσουν μόνο δύο χρόνια ήξερα τόσο τη θεωρία όσο και τα τεχνικά εργαλεία της σοσιαλδημοκρατίας.

Κατανοούσα τον κακόφημο πνευματικό τρόπο που ασκούσε αυτό το κίνημα, κυρίως στην αστική τάξη, η οποία ούτε ηθικά ούτε πνευματικά μπορούσε να αντιμετωπίσει τέτοιες επιθέσεις, με το να δείχνει πάντα ένα συγκεκριμένο χαρακτήρα με αδιάκοπα πυρά στη κυριολεξία από ψεύδη και συκοφαντίες εναντίον του εχθρού που εμφανιζόταν περισσότερο επικίνδυνος γι' αυτούς, μέχρις ότου τα νεύρα των προσβαλλόμενων να σπάσουν και αυτοί, απλά για να έχουν και πάλι την ησυχία τους, να θυσιάσουν το μισητό.

Ωστόσο αυτές οι πύλες δεν διατηρούν την ηρεμία.

Το παιχνίδι αρχίζει ξανά και επαναλαμβάνεται μέχρις ότου ο φόβος αυτών των άγριων σκυλιών να υποδηλώσει παράλυση.

Δεδομένου ότι η σοσιαλδημοκρατία γνωρίζει καλύτερα την αξία της δύναμης από τη δική της εμπειρία, στρέφει τη

περισσότερη θύελλα εναντίον αυτών, που υποψιάζεται ότι στη φύση τους έχουν κάτι απ' αυτό το σπάνιο υλικό. Αντίθετα, παινεύει κάθε αδύναμο της άλλης πλευράς, τότε προσεκτικά, τότε δυνατά, ανάλογα με την αναγνωρισμένη ή την υποτιθέμενη πνευματική του ποιότητα.

Φοβάται λιγότερο μια αδύναμη, άβουλη ιδιοφυΐα από μια δυνατή φύση, ακόμα κι αν έχει μέτρια ευφυΐα.

Προτείνει επίμονα αυτούς που είναι και ανθρωπάκια στο πνεύμα και ανθρωπάκια στη δύναμη.

Γνωρίζει πώς να δημιουργήσει την εντύπωση ότι αυτή είναι ο μόνος τρόπος για να διατηρηθεί η ηρεμία, ενώ με συνετή προσοχή, κατακτά σταθερά τη μία θέση μετά την άλλη, τότε μέσω σιωπηλών εκβιασμών, τότε μέσω πραγματικών ληστειών, σε στιγμές που το ενδιαφέρον του κοινού στρέφεται σε άλλα πράγματα, είτε επειδή δεν θέλει να ενοχληθεί είτε επειδή θεωρεί το ζήτημα πολύ μικρό για να προκαλέσει μια αναταραχή και να ερεθίσει εκ νέου το θυμωμένο εχθρό.

Είναι μια τακτική που βασίζεται στον ακριβή υπολογισμό όλων των ανθρώπινων αδυναμιών, το αποτέλεσμα της οποίας θα οδηγήσει στην επιτυχία σχεδόν μαθηματικά, εάν η αντίπαλη πλευρά δεν μάθει να πολεμά το δηλητηριώδες αέριο με δηλητηριώδες αέριο.

Οι αδύναμες φύσεις, πρέπει να μάθουν, ότι αυτό ακριβώς είναι ζήτημα ζωής ή θανάτου.

Η σημασία της σωματικής τρομοκρατίας για το άτομο και για τις μάζες, δεν ήταν λιγότερο κατανοητή σε μένα.

Κι εδώ επίσης η ψυχολογική επίδραση μπορεί να υπολογιστεί με ακρίβεια.

Η τρομοκρατία στους χώρους εργασίας, στα εργοστάσια, στους χώρους συγκεντρώσεων και με την ευκαιρία των μαζικών συγκεντρώσεων θα είναι πάντα επιτυχημένη αν δεν αντιμετωπιστεί από ένα ίδιο επίπεδο τρομοκρατίας.

Στη συνέχεια βέβαια, το κόμμα θα βάλει τις φωνές παραπονούμενο με φρικτές κραυγές, σαν παλιός περιφρονητής κάθε κρατικής αρχής, ουρλιάζοντας γι' αυτό, στην πραγματικό-

τητα για να επιτύχει το στόχο του στις περισσότερες περιπτώσεις μέσα σε γενική σύγχυση – δηλαδή: να βρει ανάμεσα στους ανώτερους κυβερνητικούς αξιωματούχους κάποιο σάτυρο ο οποίος, ελπίζοντας μικρόψυχα ότι κατ' αυτόν τον τρόπο ίσως αργότερα να έχει την εύνοια του τρομερού αντιπάλου, θα βοηθήσει να τσακιστεί ο αντίπαλος αυτής της πανούκλας του κόσμου.

Μόνο όποιος γνωρίζει την ψυχή ενός λαού, όχι από τα βιβλία, αλλά από τη ζωή, μπορεί να καταλάβει την εντύπωση που προκαλεί ένα τέτοιο πλήγμα στα αισθήματα των πλατιών μαζών τόσο των υποστηρικτών όσο και των αντιπάλων. Γιατί, ενώ στις τάξεις των οπαδών τους η νίκη που πέτυχαν θεωρείται τώρα θρίαμβος της δικιάς τους δικαιοσύνης, στις περισσότερες περιπτώσεις ο ηττημένος αντίπαλος χάνει κάθε ελπίδα για επιτυχία οποιασδήποτε περαιτέρω αντίστασης.

Όσο περισσότερο αντιλαμβανόμουν τις μεθόδους της σωματικής τρομοκρατίας, τόσο περισσότερο δικαιολογούσα τις εκατοντάδες χιλιάδες που υπέκυψαν σε αυτήν.

Είμαι ευγνώμων ειλικρινά για τη ζωή μου εκείνη την εποχή, που μόνο αυτή με έφερε κοντά στο λαό μου, ότι μου έμαθε να ξεχωρίζω τα θύματα απ' αυτούς που τους αποπλανούν.

Διαφορετικά σαν θύματα μπορούν να περιγραφούν τα αποτελέσματα αυτής της παραπλάνησης. Διότι εάν προσπαθούσα τώρα να σχεδιάσω σε μερικές εικόνες τη φύση αυτών των «κατώτερων» στρωμάτων στη ζωή, αυτό δεν θα ήταν ολοκληρωμένο, χωρίς τη διαβεβαίωση, ότι και σε αυτά τα βάθη βρήκα κάποιο φως με τη μορφή μιας συχνά σπάνιας προθυμίας για θυσίες, έντιμης αδελφοσύνης, εξαιρετικής μετριοφροσύνης και συγκρατημένης μετριοπάθειας, ειδικά όσον αφορά τους ηλικιωμένους εργαζόμενους. Ακόμη και αν αυτές οι αρετές χάνονταν όλο και περισσότερο στη νέα γενιά, γεγονός που οφείλεται στις γενικές επιρροές της μεγάλης πόλης, υπήρχαν ακόμη πολλοί εδώ, των οποίων το υπάρχον υγιές αίμα κατάφερνε να επικρατήσει στην αθλιότητα της ζωής. Εάν τότε αυτοί οι συχνά καλοπροαίρετοι, γενναίοι άνθρωποι εντάχθηκαν

στις πολιτικές τους δραστηριότητες στις τάξεις των θανατηφόρων εχθρών του λαού μας και τους βοήθησαν να δυναμώσουν, τότε αυτό συνέβη επειδή δεν κατάλαβαν ούτε μπορούσαν να καταλάβουν την αχρειότητα της νέας θεωρίας, ότι κανένας άλλος δεν έκανε το κόπο να νοιαστεί γι' αυτούς και τέλος οι κοινωνικές συνθήκες ήταν ισχυρότερες από κάθε άλλη βούληση για το αντίθετο. Η ανάγκη, που έτσι κι αλλιώς περιέπεσαν μια μέρα, τους οδήγησε ακόμα και στο στρατόπεδο της σοσιαλδημοκρατίας.

Γιατί τώρα που η αστική τάξη έχει ενεργήσει αμέτρητες φορές με τον πιο αδέξιο αλλά και τον πιο ανήθικο τρόπο ενάντια ακόμη και σε γενικές ανθρώπινες νόμιμες αξιώσεις, συχνά ακόμη και χωρίς να είναι σε θέση να επωφεληθεί από μια τέτοια στάση, ή χωρίς να περιμένει καθόλου, ακόμη και ο πιο ευπρεπής εργάτης οδηγείται από τη συνδικαλιστική οργάνωση σε πολιτικές δραστηριότητες.

Εκατομμύρια εργαζόμενοι ήταν αρχικά κατά βάθος εχθροί του Σοσιαλδημοκρατικού Κόμματος, αλλά η αντίστασή τους νικήθηκε από ένα ενίοτε παράλογο τρόπο με τον οποίο τα αστικά κόμματα έπαιρναν θέση ενάντια σε οποιαδήποτε αξίωση κοινωνικού χαρακτήρα. Η εύκολη στενόμυαλη άρνηση όλων των προσπαθειών μιας βελτίωσης των εργασιακών σχέσεων, της δομής προστασίας των εργαζομένων στα μηχανήματα, το σταμάτημα της παιδικής εργασίας καθώς και της προστασίας των γυναικών, τουλάχιστον κατά τη διάρκεια των μηνών που φέρουν στα σπλάχνα τους τούς μελλοντικούς συντρόφους, βοήθησε να οδηγηθούν οι μάζες στα δίχτυα της σοσιαλδημοκρατίας, η οποία με ευγνωμοσύνη ανέλαβε οποιαδήποτε τέτοια περίπτωση αξιολύπητης στάσης. Ποτέ δεν μπόρεσε η πολιτική μας «αστική τάξη» να επανορθώσει τα σφάλματα που έκανε. Διότι με το να αντιτίθενται σε κάθε προσπάθεια μιας εξάλειψης των κοινωνικών αδικιών, έσπειρε το μίσος και προφανώς δικαιολόγησε τους ισχυρισμούς των θανάσιμων εχθρών ολόκληρου του έθνους ότι μόνο το Σοσιαλδημοκρατικό Κόμμα αντιπροσωπεύει τα συμφέροντα

των δημιουργικών ανθρώπων.

Δημιούργησε κυρίως τις ηθικές βάσεις για την πραγματική ύπαρξη των συνδικάτων, του οργανισμού που ανέκαθεν παρείχε το μεγαλύτερο πεδίο στρατολόγησης του πολιτικού κόμματος.

Κατά τη διάρκεια της μαθητείας μου στη Βιέννη, αναγκάστηκα, είτε το ήθελα είτε όχι, να σχολιάσω το ζήτημα των συνδικάτων.

Επειδή τα θεωρούσα ως αναπόσπαστο μέρος του ίδιου του Σοσιαλδημοκρατικού Κόμματος, η απόφασή μου ήταν γρήγορη και – λανθασμένη.

Τα απέρριψα φυσικά αμέσως.

Και σε αυτό το πολύ σημαντικό ζήτημα, η μοίρα μου έδωσε μαθήματα.

Το αποτέλεσμα ήταν μια ανατροπή της πρώτης μου απόφασης.

Στην ηλικία των είκοσι ετών είχα μάθει να διακρίνω τη διαφορά ανάμεσα στα συνδικάτα, που ήταν μέσο υπεράσπισης των γενικών κοινωνικών δικαιωμάτων του εργαζόμενου και αγωνιζόντουσαν για καλύτερες συνθήκες διαβίωσης του ατόμου και τα συνδικάτα που ήταν όργανα του κόμματος για την πολιτική ταξική πάλη.

Το γεγονός ότι η σοσιαλδημοκρατία είχε αντιληφθεί την τεράστια σημασία του συνδικαλιστικού κινήματος της εξασφάλιζε το μέσο και επομένως την επιτυχία: το ότι η αστική τάξη δεν το κατάλαβε, της κόστισε την πολιτική της θέση. Πίστευε, ότι με μια αυθάδη «απόρριψη» θα μπορούσε να θέσει τέρμα σε μια λογική εξέλιξη, αλλά στην πραγματικότητα αυτό την έστρεψε σε παράλογα μονοπάτια. Διότι το γεγονός ότι το συνδικαλιστικό κίνημα είναι από μόνο του εχθρικό προς την πατρίδα, είναι μια ανοησία και επίσης ένα ψεύδος. Το αντίθετο είναι μάλλον η αλήθεια. Εάν μια συνδικαλιστική δραστηριότητα στοχεύει στη βελτίωση μια τάξης που είναι ένας από τους ακρογωνιαίους λίθους του έθνους, όχι μόνο δεν φαίνεται να είναι εχθρική προς την πατρίδα ή το κράτος, αλλά είναι «εθνική» με την πραγματική έννοια της λέξης. Με αυτόν τον

τρόπο συμβάλλει στη δημιουργία των κοινωνικών συνθηκών χωρίς τις οποίες δεν νοείται μια γενική εθνική παιδεία. Αποκτά το μεγαλύτερο πλεονέκτημα, αντιμετωπίζοντας τόσο τις πνευματικές όσο και τις σωματικές παθογένειες, εξαλείφοντας τα κοινωνικά καρκινώματα και συμβάλλοντας έτσι σε μια γενική εξυγίανση του εθνικού σώματος.

Κατά συνέπεια, το ζήτημα της αναγκαιότητάς τους είναι πραγματικά περιττό.

Εφόσον υπάρχουν μεταξύ των εργοδοτών άνθρωποι με χαμηλή κοινωνική κατανόηση ή ακόμα και έλλειψη αίσθησης δικαιοσύνης και ισότητας, δεν είναι μόνο δικαίωμα, αλλά και καθήκον αυτών που εργάζονται σ' αυτούς, οι οποίοι εντούτοις αποτελούν μέρος της εθνικότητάς μας, να προστατέψουν τα συμφέροντα του κοινωνικού συνόλου από την απληστία ή την ανευθυνότητα ενός ατόμου· διότι η διατήρηση της καλής πίστης σε ένα εθνικό κορμό είναι προς το συμφέρον του έθνους όπως είναι και η διατήρηση της υγείας του λαού.

Και τα δύο απειλούνται σοβαρά από ανάξιους επιχειρηματίες που δεν αισθάνονται ότι είναι μέλη ολόκληρης της εθνικής κοινότητας. Οι κακές πράξεις της απληστίας ή της σκληρότητάς τους θα προκαλέσουν μεγάλες ζημιές στο μέλλον.

Η εξάλειψη των αιτιών μιας τέτοιας εξέλιξης σημαίνει προσφορά μιας υπηρεσίας προς το έθνος και όχι το αντίστροφο.

Δεν πρέπει να πούμε ότι ο καθένας είναι ελεύθερος να αντλεί τα συμπεράσματα από μια πραγματική ή υποτιθέμενη αδικία που του έχουν προκαλέσει, δηλαδή να φύγει. Όχι! Αυτό είναι ψευτοδίλλημα και πρέπει να αντιμετωπιστεί σαν προσπάθεια αποπροσανατολισμού. Η εξάλειψη των κακών, αντικοινωνικών υποθέσεων είτε είναι προς το συμφέρον του έθνους είτε όχι. Εάν ναι, ο αγώνας εναντίον τους πρέπει να ξεκινήσει με τα όπλα που προσφέρουν την προοπτική επιτυχίας. Ο μεμονωμένος εργάτης όμως ποτέ δεν μπορεί να αντιταχθεί στη δύναμη του μεγάλου επιχειρηματία, καθώς αυτό δεν μπορεί να είναι ζήτημα της νίκης της ανώτερης δικαιοσύνης – διότι αν αναγνωριζόταν η τελευταία, όλος αυτός ο καβγάς δεν θα υπήρχε καθόλου λόγω

έλλειψης κάθε αφορμής –, αλλά ζήτημα της μεγαλύτερης δύναμης. Διαφορετικά, η υπάρχουσα αίσθηση δικαιοσύνης θα ήταν αρκετή να θέσει ένα τέλος στη ρήξη με έντιμο τρόπο ή πιο σωστά, δεν θα μπορούσε ποτέ να συμβεί.

Όχι, εάν η αντικοινωνική ή η απάνθρωπη μεταχείριση των ανθρώπων απαιτεί αντίσταση, τότε αυτός ο αγώνας μπορεί, εφόσον δεν δημιουργούνται νομικές, δικαστικές αρχές για την αντιμετώπιση αυτής της ζημίας, να κριθεί μόνο μέσω της μεγαλύτερης δύναμης. Κατά συνέπεια είναι αυτονόητο, ότι η ατομική και συνεπώς η συγκεντρωμένη δύναμη της επιχείρησης μπορεί να αντιμετωπιστεί μόνο από τη δύναμη πολλών εργαζομένων ενωμένων σε ένα σώμα, έτσι ώστε να μην πρέπει να παραιτηθούν από τη δυνατότητα νίκης από την αρχή.

Με τον τρόπο αυτό, η συνδικαλιστική οργάνωση μπορεί να οδηγήσει στην ενίσχυση της κοινωνικής ιδέας με την πρακτική της επίδραση στην καθημερινή ζωή και, συνεπώς, στην εξάλειψη των αιτιών φθοράς, που προκαλούν επανειλημμένα δυσσάρεσκες και παράπονα.

Το ότι αυτό δεν συμβαίνει οφείλεται σε μεγάλο βαθμό στον χρεωστικό λογαριασμό εκείνων που ήξεραν πώς να θέσουν εμπόδια στην πορεία κάθε νόμιμης διευθέτησης των κοινωνικών καταχρήσεων ή που την εμπόδισαν μέσω της πολιτικής επιρροής τους.

Στο βαθμό που η αστική τάξη δεν κατάλαβε ή μάλλον δεν ήθελε να καταλάβει τη σημασία της συνδικαλιστικής οργάνωσης και αντιστεκόταν σ' αυτό, η σοσιαλδημοκρατία ανέλαβε το επίμαχο κίνημα. Έτσι δημιούργησε διορατικά ένα στερεό υπόστρωμα, που έχει αποδειχθεί ως τελευταία λύση σε κρίσιμες στιγμές. Φυσικά, ο πραγματικός σκοπός εξαφανίστηκε σταδιακά, για να δοθεί περιθώριο για νέους στόχους.

Η σοσιαλδημοκρατία ποτέ δεν σκέφτηκε να διατηρήσει το κίνημα, που μόλις είχε πάρει με το μέρος της, στην αρχική του αποστολή.

Όχι, δεν είχε αυτό το νόημα.

Μέσα σε λίγες δεκαετίες, στα έμπειρα χέρια της, το εργαλείο για την υπεράσπιση των κοινωνικών δικαιωμάτων του ανθρώπου, είχε γίνει το μέσο για την καταστροφή της εθνικής οικονομίας. Τα συμφέροντα των εργαζομένων δεν τους

εμπόδισαν στο παραμικρό. Διότι και στη πολιτική η χρήση της οικονομικής πίεσης επιτρέπει τον εκβιασμό ανά πάσα στιγμή, καθώς αρκεί μόνο η απαραίτητη έλλειψη συνείδησης, αφενός, και η ανόητη υπομονή προβάτου, αφετέρου.

Κάτι που ίσχυε και για τις δύο πλευρές σε αυτή την περίπτωση.

Ήδη κατά την αλλαγή του αιώνα, το συνδικαλιστικό κίνημα είχε πάψει να εξυπηρετεί τον παλαιό σκοπό του. Από χρόνο σε χρόνο είχε καταντήσει ολοένα και περισσότερο να βρίσκεται υπό την αιγίδα της σοσιαλδημοκρατικής πολιτικής, μόνο για να χρησιμοποιηθεί τελικά ως κριός της ταξικής πάλης. Θα 'πρεπε τελικά ολόκληρο το οικονομικό οικοδόμημα, που είχε χτιστεί με κόπο, με συνεχή χτυπήματα να καταρρεύσει, έτσι ώστε το κρατικό οικοδόμημα, μετά τη στέρηση της οικονομικής του βάσης, να μπορέσει να ακολουθήσει ευκολότερα την ίδια μοίρα. Η εκπροσώπηση του συνόλου των πραγματικών αναγκών των εργαζομένων ήταν όλο και λιγότερο μια επιλογή, μέχρις ότου η πολιτική σύνεση τελικά θεώρησε ότι δεν ήταν πλέον ωφέλιμο να ανακουφιστούν οι κοινωνικές και ακόμη και οι πολιτιστικές ανάγκες των μαζών, διότι διαφορετικά υπήρχε ο κίνδυνος, αν κάποτε ικανοποιούνταν τα αιτήματά τους, να μην μπορέσουν να συνεχίσουν να τις χρησιμοποιούν, σαν μια άβουλη δύναμη

κρούσης για πάντα.

Μια τέτοιου είδους δυσοίωση θυελλώδης εξέλιξη κυνηγούσε τους ηγέτες της ταξικής πάλης όπως ο φόβος, που τελικά απέρριψαν γρήγορα κάθε πραγματική κοινωνική άνοδο και μάλιστα πήραν την πιο αποφασιστική στάση εναντίον της.

Ποτέ δεν τους φόβησε η δικαιολόγηση μιας δήθεν ακατανόητης συμπεριφοράς που έπρεπε να δώσουν.

Με το να κάνουν τις απαιτήσεις όλο και πιο υπερβολικές, η όποια εκπλήρωσή τους φαινόταν τόσο μικρή και ασήμαντη, που έτσι ήταν δυνατόν να πείσουν τις μάζες ανά πάσα στιγμή, ότι αυτή ήταν μόνο μια διαβολική προσπάθεια αποδυνάμωσης της αγωνιστικής δύναμης της εργατικής τάξης με τον πιο φτηνό τρόπο μέσα από μια τέτοια γελοία ικανοποίηση των πιο ιερών δικαιωμάτων της. Δεδομένης της μικρής ικανότητας της πλατιάς μάζας να σκέφτεται, κανείς δεν εκπλήσσεται από την επιτυχία.

Στο αστικό στρατόπεδο, ήταν αγανακτισμένοι από αυτή την εμφανή ανειλικρινή σοσιαλδημοκρατική τακτική, χωρίς όμως να καταλήγουν στο παραμικρό συμπέρασμα για τις κατευθυντήριες γραμμές για τις δικές τους ενέργειες. Απλά ο φόβος της σοσιαλδημοκρατίας για οποιαδήποτε πραγματική ανάκαμψη των εργαζομένων από τα βάθη της μέχρι τώρα πολιτιστικής και κοινωνικής τους δυστυχίας, θα έπρεπε να τους έχει οδηγήσει σε μεγαλύτερες προσπάθειες προς αυτήν την κατεύθυνση, ώστε να σταματήσουν σταδιακά να είναι το όργανο στα χέρια των υποστηρικτών της ταξικής πάλης.

Ωστόσο, αυτό δεν συνέβη.

Αντί να πάρουν την αντίθετη θέση στην επίθεσή τους, προτίμησαν να καταφύγουν τελικά σε εντελώς ανεπαρκή και προσωρινά μέτρα, τα οποία, επειδή ήταν πολύ αργά, ήταν αναποτελεσματικά και επιπλέον απορρίφθηκαν εύκολα επειδή ήταν πολύ ασήμαντα. Έτσι, στην πραγματικότητα, όλα παρέμεινα ίδια και μόνο η δυσαρέσκεια ήταν μεγαλύτερη από πριν.

Από τότε, τα «ελεύθερα συνδικάτα» κρέμονταν σαν ένα απειλητικό σύννεφο καταιγίδας πάνω από τον πολιτικό ορίζοντα

και πάνω από την ύπαρξη του ατόμου.

Ήταν ένα από τα πιο τρομερά όργανα τρομοκρατίας ενάντια στην ασφάλεια και την ανεξαρτησία της εθνικής οικονομίας, τη σταθερότητα του κράτους και την ελευθερία του ατόμου.

Πάνω απ' όλα, ήταν αυτή που έκανε την ιδέα της δημοκρατίας μια αηδιαστική, γελοία φράση, ατίμασε την ελευθερία και γελοιοποίησε την αδελφοσύνη με τη φράση «Και αν δεν θέλεις να είσαι σύντροφος, θα σου σπάσουμε το κεφάλι».

Έτσι γνώρισα εκείνη την εποχή αυτόν τον φίλο της ανθρωπότητας. Με τα χρόνια, η άποψή μου γι' αυτόν έχει διευρυνθεί και εμβαθυνθεί, χωρίς όμως να την αλλάζουν.

Όσο περισσότερο αντιλαμβανόμουν την εξωτερική φύση της σοσιαλδημοκρατίας, τόσο μεγάλωνε η επιθυμία μου να κατανοήσω τον εσωτερικό πυρήνα αυτής της θεωρίας.

Η επίσημη βιβλιογραφία του κόμματος φυσικά δεν μου χρησίμευε σ' αυτή την περίπτωση. Όσον αφορά τα οικονομικά ζητήματα, είναι εσφαλμένη στους ισχυρισμούς και τα αποδεικτικά στοιχεία της· όσον αφορά τους πολιτικούς στόχους, ψεύδεται. Μαζί με αυτά, ένιωθα ιδιαίτερα απωθημένος από την νεοτερστική σοφιστική φρασεολογία και τον τρόπο παρουσίασης. Με μια τεράστια σπατάλη λέξεων, ασαφούς περιεχομένου ή ακατανόητης σημασίας, ψελλίζουν μαζεμένες τις προτάσεις, που είναι εξίσου πνευματώδεις όσο και χωρίς νόημα. Μόνο οι αποτυχημένοι μποέμ των μεγαλουπόλεών μας μπορούν να νιώθουν άνετα σε αυτό το λαβύρινθο της λογικής, προκειμένου να αποκτήσουν «εσωτερική εμπειρία» από την κοπριά αυτού του λογοτεχνικού ντανταϊσμού, που υποστηριζόταν από την παροιμιώδη μετριοπάθεια ενός μέρους του λαού μας, που αισθάνεται στο πιο ακατανόητο άτομο, την βαθύτερη σοφία.

Μόνο, με το να σταθμίσω τις θεωρητικές ανακρίβειες και την ανοησία αυτής της θεωρίας, με τις εκδηλώσεις της πρακτικής

της εφαρμογής, σχημάτισα σταδιακά μια σαφή εικόνα για τους βαθύτερους σκοπούς της.

Σε τέτοιες στιγμές, με κυρίευαν ζοφερά προαισθήματα και τρομερός φόβος. Τότε, έβλεπα μπροστά μου μια θεωρία, που αποτελούνταν από εγωισμό και μίσος, που μπορούσε να οδηγήσει στη νίκη σύμφωνα με τους μαθηματικούς νόμους, αλλά που επίσης θα έφερνε ένα τέλος στην ανθρωπότητα.

Εν τω μεταξύ, είχα μάθει να κατανοώ τη σχέση ανάμεσα σε αυτό το δόγμα της καταστροφής και τη φύση ενός λαού, ο οποίος ήταν σχεδόν άγνωστος για μένα μέχρι τότε.

Μόνο η γνώση του Ιουδαϊσμού από μόνη της προσφέρει το κλειδί για την κατανόηση των εσωτερικών και έτσι πραγματικών προθέσεων της σοσιαλδημοκρατίας.

Εκείνοι που ξέρουν αυτό το λαό, κατεβάζουν το πέπλο των λανθασμένων ιδεών για τον σκοπό και το νόημα αυτού του κόμματος από τα μάτια τους και από την ομίχλη και την καταχνιά των κοινωνικών φράσεων ξεπροβάλλει το ζοφερό πρόσωπο του μαρξισμού.

Σήμερα μου είναι δύσκολο, αν όχι αδύνατο, για να πω, πότε η λέξη «Εβραίος» μου δημιούργησε για πρώτη φορά συγκεκριμένες σκέψεις. Στο πατρικό μου σπίτι, δεν θυμάμαι καν να είχα ακούσει τη λέξη κατά τη διάρκεια της ζωής του πατέρα μου. Νομίζω, ότι ο ηλικιωμένος κύριος θα θεωρούσε κάθε ιδιαίτερη έμφαση αυτού του χαρακτηρισμού σαν μια πολιτιστι-

κή οπισθοδρόμηση. Κατά τη διάρκεια της ζωής του είχε καταλήξει σε λίγο ή πολύ κοσμοπολίτικες απόψεις, που όχι μόνο είχαν διατηρήσει τα έντονα εθνικά του φρονήματα, αλλά και με επηρέασαν.

Ακόμα και στο σχολείο δεν υπήρχε κανένας λόγος που θα μπορούσε να οδηγήσει σε μια αλλαγή αυτής της υιοθετημένης εικόνας.

Στο πρακτικό γυμνάσιο κατά πάσα πιθανότητα γνώρισα ένα Εβραίοπαιδο, το οποίο όλοι μας το αντιμετωπίζαμε με προσοχή, αλλά μόνο επειδή δεν του είχαμε ιδιαίτερη εμπιστοσύνη για την εχεμύθειά του από διάφορα περιστατικά· δεν είχα κάποια άλλη υπόνοια, όπως και οι άλλοι.

Μόνο στα δεκατέσσερα μέχρι τα δεκαπέντε μου χρόνια ήρθα πιο συχνά αντιμέτωπος με τη λέξη Εβραίος, εν μέρει σε σχέση με τις πολιτικές συζητήσεις. Αισθανόμουν όμως μια ελαφρά αποστροφή και δεν μπορούσα να απαλλαγώ από το δυσάρεστο συναίσθημα, που πάντα με κυρίευε, όταν διεξαγόταν μπροστά μου θρησκευτικές διαμάχες.

Τότε, δεν έβλεπα αυτό το ζήτημα σαν κάτι διαφορετικό.

Το Λιντς είχε πολύ λίγους Εβραίους. Με την πάροδο των αιώνων η εμφάνισή τους είχε γίνει ευρωπαϊκή και είχαν γίνει άνθρωποι· μάλιστα, τους νόμιζα και για Γερμανούς. Η ανοησία αυτής της φαντασίωσης δεν μου ήταν πολύ ξεκάθαρη επειδή έβλεπα σαν μοναδικό χαρακτηριστικό γνώρισμα μόνο το ξένο θρήσκευμα. Το ότι διωκόντουσαν γι' αυτό το λόγο, όπως πίστευα, μερικές φορές μετέτρεπε την αποστροφή μου για τα δυσμενή σχόλια εναντίον τους σε απέχθεια.

Δεν είχα ιδέα για την ύπαρξη μιας συστηματικής εναντίωσης προς τους Εβραίους.

Έτσι ήρθα στη Βιέννη.

Απορροφημένος από τον πλούτο των εντυπώσεων του αρχιτεκτονικού τομέα, καταβεβλημένος από τη σοβαρότητα της τύχης μου, το πρώτο καιρό δεν μπορούσα να δω την εσωτερική διαστρωμάτωση των ανθρώπων στην γιγάντια πόλη. Παρόλο που η Βιέννη σε αυτά τα χρόνια είχε σχεδόν διακόσιες χιλιάδες

Εβραίους μέσα στα δύο εκατομμύρια των ανθρώπων της, δεν τους έβλεπα. Τα μάτια μου και το μυαλό μου δεν ήταν έτοιμα τις πρώτες εβδομάδες να υποβληθούν στο βάρος τόσων πολλών αξιών και σκέψεων. Αρχικά καθώς επέστρεφε η ηρεμία και άρχισε να ξεκαθαρίζει η αναστατωμένη εικόνα, κοίταξα πιο προσεκτικά το νέο μου κόσμο και ανάμεσα στα άλλα και το εβραϊκό ζήτημα.

Δεν θα ισχυρισθώ, ότι ο τρόπος με τον οποίο έπρεπε να το γνωρίσω μου φάνηκε ιδιαίτερα ευχάριστος. Έβλεπα ακόμα στον Εβραίο μόνο το θρήσκευμα και ως εκ τούτου, για λόγους ανθρώπινης ανοχής, συνέχισα να απορρίπτω τις θρησκευτικές συγκρούσεις στη συγκεκριμένη περίπτωση. Μου φαινόταν ο τόνος, ειδικά με αυτόν που έγραφε ο αντισημιτικός βιεννέζικος Τύπος, ανάξιος της πολιτιστικής παράδοσης ενός μεγάλου λαού. Με κατέθλιβε η ανάμνηση ορισμένων γεγονότων από τον Μεσαίωνα, τα οποία δεν ήθελα να δω να επαναλαμβάνονται. Δεδομένου ότι οι εν λόγω εφημερίδες γενικά δεν θεωρούνταν εξαιρετικές – από πού προερχόταν αυτό, εκείνη την εποχή δεν το ήξερα ακριβώς – το έβλεπα περισσότερο σαν προϊόν θυμωμένου φθόνου παρά σαν αποτέλεσμα μιας θεμελιώδους, αν και λανθασμένης, άποψης.

Αυτή η γνώμη μου ενδυναμώθηκε, όπως μου φαινόταν, από την άπειρα πιο αξιόλογη μορφή, με την οποία ο πραγματικά πολύ μεγάλος Τύπος απαντούσε σε όλες αυτές τις επιθέσεις ή, πράγμα που μου φαινόταν ακόμα πιο ευγενές, δεν τις ανέφερε καθόλου, αλλά απλώς σιωπούσε.

Διάβαζα με ζήλο το λεγόμενο παγκόσμιο Τύπο [«Neue Freie Presse» (Νέος Ελεύθερος Τύπος), «Wiener Tagblatt» (Καθημερινή της Βιέννης) κ.λ.π.], και με εξέπληκτε το εύρος αυτού που προσέφερε στον αναγνώστη και η αντικειμενικότητα της λεπτομερούς παρουσίασης. Εκτιμούσα τον ευγενικό τόνο και στην πραγματικότητα ήταν μόνο το φανταχτερό τους στυλ που μερικές φορές δεν με ικανοποιούσε εσωτερικά ή ακόμα και με δυσαρεστούσε. Αλλά έτσι μπορούσε να εκφραστεί ο παλμός ολόκληρης της κοσμοπολίτικης πόλης.

Δεδομένου ότι τότε θεωρούσα τη Βιέννη σαν μια τέτοιου είδους, πίστευα ότι θα μπορούσα να δεχτώ αυτήν την εξήγηση που έδινα σαν δικαιολογία.

Αλλά αυτό που επανειλημμένα με απωθούσε ήταν ο αναξιοπρεπής τρόπος με τον οποίο αυτός ο Τύπος κολάκευε την Αυλή. Δεν υπήρχε ούτε ένα γεγονός στο Χόφμπουργκ, που να μην μεταφερθεί στον αναγνώστη είτε σε τόνους εκστασιακού ενθουσιασμού είτε σε γοερή θλίψη, μια αναστάτωση, που ειδικά όταν είχε να κάνει με τον «σοφότερο μονάρχη» όλων των εποχών, έμοιαζε σχεδόν με τις εκδηλώσεις ερωτοτροπίας ενός αγριόκουρκου.

Μου φαινόταν ότι έτσι γινόντουσαν τα πράγματα.

Έτσι, η φιλελεύθερη δημοκρατία απέκτησε κηλίδες στα μάτια μου.

Το να κολακεύεις φλερτάροντας αυτή την Αυλή με τόσο χυδαία μορφή, ήταν σαν να προδίδεις την αξιοπρέπεια του έθνους.

Αυτή ήταν η πρώτη σκιά που επρόκειτο να εξασθενίσει τη πνευματική μου σχέση με τον «μεγάλο» βιεννέζικο Τύπο.

Όπως έκανα πάντα πριν, έτσι και στη Βιέννη επιδίωκα να παρακολουθώ όλα τα γεγονότα στη Γερμανία με μεγάλο

Κάϊzer της Γερμανίας - Γουλιέλμος Β΄

ενθουσιασμό, ανεξάρτητα από το αν ήταν πολιτικά ή πολιτιστικά θέματα. Με περήφανο θαυμασμό συνέκρινα την άνοδο του Ράιχ με το μαρασμό του αυστριακού κράτους. Αλλά αν όμως η πορεία της εξωτερικής πολιτικής μού προξενούσε κυρίως

απέραντη χαρά, τότε η

εσωτερική πολιτική ζωή συχνά με γέμιζε με όχι τόσο ευχάριστη, σκοτεινή θλίψη. Ο αγώνας, που διεξαγόταν εκείνη την εποχή εναντίον του Γουλιέλμου Β΄, δεν είχε τότε την επιδοκιμασία

μου. Έβλεπα στο πρόσωπό του όχι μόνο το Γερμανό αυτοκράτορα, αλλά κυρίως τον δημιουργό του γερμανικού στόλου. Οι απαγορεύσεις ομιλίας, που επιβλήθηκαν στον αυτοκράτορα από το Ράιχσταγκ, με ενοχλούσαν τόσο πολύ, επειδή προέρχονταν από ένα μέρος, που πραγματικά δεν έβλεπα κανένα λόγο να το πράξει, τη στιγμή που σε μία μόνο συνεδρία αυτές οι κοινοβουλευτικές χήνες φλυαρούσαν όλες μαζί τόσες πολλές ανοησίες, που μια ολόκληρη δυναστεία αυτοκρατόρων σε αιώνες, συμπεριλαμβανομένων των πιο αδύναμων σημείων τους, δεν θα μπορούσε ποτέ να καταφέρει.

Ήμουν εξοργισμένος, που σε ένα κράτος, ο κάθε μισότρελος όχι μόνο διεκδικούσε το λόγο για τη κριτική του, και μάλιστα να ξαμολιέται στο Ράιχσταγκ ακόμα και σαν «νομοθέτης» στο έθνος, και από την άλλη ο κομιστής του αυτοκρατορικού στέμματος να δέχεται τις «επιπλήξεις» του πιο ανούσιου φλύαρου θεσμού όλων των εποχών.

Αλλά ήμουν ακόμη πιο αγανακτισμένος από τον ίδιο Βιεννέζικο Τύπο, ο οποίος, ενώ έκανε τις πιο δουλοπρεπείς υποκλίσεις μπροστά στο τελευταίο παλιάλογο της Αυλής και εκστασιαζόταν για ένα τυχαίο κούνημα της ουράς του, τώρα με μια φαινομενικά ανησυχητική έκφραση, αλλά, όπως μου φαινόταν, με καλυμμένη κακή εμπάθεια, εξέφραζε τις ανησυχίες του για τον Γερμανό αυτοκράτορα. Ήταν μακριά από τις προθέσεις να θέλει να παρεμβαίνει στις υποθέσεις του γερμανικού Ράιχ – όχι, Θεός φυλάξοι – αλλά βάζοντας το δάχτυλο σε αυτές τις πληγές με τον πιο φιλικό τρόπο, έκανε ακριβώς το καθήκον που απέρρεε από το πνεύμα της αμοιβαίας συμμαχίας, πώς, από την άλλη, εκπλήρωνε τη δημοσιογραφική αλήθεια κ.λ.π. Και τώρα έχωνε αυτό το δάχτυλο στη πληγή με όλη του τη ψυχή.

Σε τέτοιες περιπτώσεις, το αίμα μου ανέβαινε στο κεφάλι.

Αυτό σταδιακά με έκανε να βλέπω το μεγάλο Τύπο πιο προσεκτικά.

Ότι μία από τις αντισημιτικές εφημερίδες, η «Deutsche Volksblatt» (Γερμανική Λαϊκή Εφημερίδα), συμπεριφέρθηκε

πιο αξιοπρεπώς σε ένα τέτοιο θέμα, αναγκάστηκα μία φορά να το αναγνωρίσω.

Αυτό που μου την έδινε στα νεύρα ήταν η αηδιαστική λατρεία που ο μεγάλος Τύπος προωθούσε συνέχεια για τη Γαλλία. Έπρεπε να ντρεπόσουν να είσαι Γερμανός, όταν έβλεπες αυτούς τους γλυκούτσικους ύμνους λατρείας για το «μεγάλο πολιτισμένο έθνος». Αυτή η άθλια γαλλομανία με έκανε να πετάξω από τα χέρια μου μία από αυτές τις «παγκόσμιες εφημερίδες» πολλές φορές. Τώρα κάπου κάπου επέλεγα την «Volksblatt» (Λαϊκή Εφημερίδα), η οποία φυσικά ήταν πολύ κατώτερη, αλλά σε αυτά τα πράγματα φαινόταν κάπως πιο αγνή. Δεν συμφωνούσα με τον αιχμηρό αντισημιτικό της τόνο, αλλά περιστασιακά διάβαζα στα άρθρα της επιχειρήματα που με έκαναν να σκέφτομαι.

Τέλος πάντων, με αυτές τις αφορμές γνώρισα σιγά-σιγά τον άνθρωπο και το κίνημα, που τότε καθόριζε τη μοίρα της Βιέννης: τον Δρ. Καρλ Λούεγκερ και το Χριστιανοσοσιαλιστικό Κόμμα.

Όταν ήρθα στη Βιέννη, ήμουν εχθρικός και στους δυο.

Ο άνθρωπος και το κίνημα ήταν στα μάτια μου «αντιδραστικοί».

Το κοινό αίσθημα περί δικαίου έπρεπε όμως να αλλάξει αυτή τη κρίση στο βαθμό που μου δόθηκε η ευκαιρία να γνωρίσω τον άνθρωπο και το έργο του· και σιγά-σιγά η δικαιολογημένη εκτίμηση έγινε έκδηλος θαυμασμός. Σήμερα βλέπω στον άνθρωπο, περισσότερο από κάθε άλλη φορά, τον μεγαλύτερο Γερμανό δήμαρχο όλων των εποχών.

Δρ. Κάρλ Λούεγκερ

Πόσες από τις πεποιθήσεις που είχα δεν ανατράπηκαν από μια τέτοια αλλαγή της γνώμης μου για το χριστιανοσοσιαλιστικό κίνημα!

Εάν αυτό σήμαινε ότι οι απόψεις μου για τον αντισημιτισμό άλλαζαν σιγά-σιγά, τότε αυτή ήταν πιθανώς η πιο δύσκολη μου αλλαγή.

Μου κόστισε τους πιο σκληρότερους εσωτερικούς ψυχικούς αγώνες και μόνο μετά από μήνες πάλης μεταξύ της λογικής και των συναισθημάτων η νίκη άρχισε να παίρνει τη πλευρά της λογικής. Δύο χρόνια αργότερα το συναίσθημα ακολούθησε τη λογική για να γίνει ο πιο πιστός κηδεμόνας της και σύμβουλός της από τώρα και στο εξής.

Κατά τη διάρκεια αυτής της πικρής πάλης μεταξύ της πνευματικής καλλιέργειας και ψυχρής λογικής, τα οπτικά μαθήματα στους βιεννέζικους δρόμους μου παρείχαν ανεκτίμητες υπηρεσίες. Ήρθε ο καιρός που δεν περπατούσα πλέον τυφλός μέσα σε αυτή την εξαίσια πόλη όπως στις πρώτες μέρες, αλλά κοιτούσα και τους ανθρώπους με ανοιχτά μάτια εκτός από τα κτίρια.

Όταν μια μέρα περπατούσα στο κέντρο της πόλης, ξαφνικά

Εβραίοι στη Βιέννη του 1900

συνάντησα μια παρουσία με μακρύ καφτάνι και μαύρες μπούκλες.

Είναι και αυτός Εβραίος; ήταν η πρώτη μου σκέψη.

Φυσικά στο Λιντς δεν έμοιαζαν έτσι. Παρατήρησα τον άνθρωπο κρυφά και με προσοχή, αλλά όσο περισσότερο κοιτούσα αυτό το παράξενο πρόσωπο και το εξέταζα ερευνητικά σταδιακά,

τόσο περισσότερο η πρώτη ερώτηση στο μυαλό μου άλλαξε σε μια άλλη ερώτηση:

Είναι και αυτός ένας Γερμανός;

Όπως πάντα σε τέτοιες περιπτώσεις, άρχισα να προσπαθώ για να επιλύσω τις αμφιβολίες μέσω των βιβλίων. Τότε αγόρασα τα πρώτα αντισημιτικά φυλλάδια της ζωής μου με μερικές δεκάρες. Δυστυχώς, όλα τους ξεκινούσαν μόνο από την θέση, ότι κατ' αρχήν ο αναγνώστης πιθανότατα γνώριζε ή κατανούσε σε κάποιο βαθμό το εβραϊκό ζήτημα. Τέλος, ο τόνος τους ήταν συνήθως τέτοιος, που μου δημιουργήθηκαν και πάλι αμφιβολίες εξαιτίας των εν μέρει τόσο επιφανειακών και εξαιρετικά μη επιστημονικών στοιχείων για τους ισχυρισμούς.

Έτσι ξανακύλησα και πάλι στις πρώτες μου απόψεις σε μερικές βδομάδες, μπορεί και μήνες.

Το πράγμα μου φαινόταν τόσο εξωφρενικό, οι κατηγορίες ήταν τόσο υπερβολικές, που βασανισμένος από το φόβο να κάνω λάθος, έγινα και πάλι ανήσυχος και αβέβαιος.

Φυσικά, δεν μπορούσα πλέον να αμφιβάλλω για το γεγονός ότι αυτοί δεν ήταν Γερμανοί μιας ιδιαίτερης θρησκείας, αλλά ένας λαός από μόνοι τους· επειδή από τότε που είχα αρχίσει να ασχολούμαι με αυτό το ζήτημα, όταν οι Εβραίοι τράβηξαν για πρώτη φορά την προσοχή μου, έβλεπα τη Βιέννη κάτω από διαφορετικό φως από πριν. Όπου και να πήγαινα, τώρα έβλεπα Εβραίους και όσο περισσότερο τους έβλεπα, όσο πιο έντονα τους ξεχώριζαν τα μάτια μου από τους άλλους ανθρώπους. Ιδιαίτερα το κέντρο της πόλης και οι συνοικίες βόρεια του ποταμού Δούναβη είχαν κατακλυστεί από ένα λαό, που ακόμα και εξωτερικά δεν είχε καμιά ομοιότητα με το γερμανικό.

Αλλά ακόμα κι αν είχα αμφιβολίες, οι δισταγμοί εξαλείφθηκαν τελικά με την συμπεριφορά ενός μέρους των ίδιων των Εβραίων.

Ένα μεγάλο κίνημα μεταξύ αυτών, το οποίο δεν ήταν μικρό στη Βιέννη, υποστήριζε με φανατισμό την εδραίωση του εθνοτικού χαρακτήρα του Ιουδαϊσμού: ο Σιωνισμός.

Φαινόταν σαν ένα μόνο μέρος των Εβραίων να εγκρίνει αυτή τη θέση, ενώ η μεγάλη πλειοψηφία καταδίκαζε μια τέτοια θέσπιση, και μάλιστα την απέρριπτε ενδόμυχα. Ωστόσο κοιτάζοντας το πράγμα πιο κοντά, αυτή η εντύπωση θρυμματι-

ζόταν σε ένα βρομερό σύννεφο δικαιολογιών που γινόντουσαν αποκλειστικά για λόγους σκοπιμότητας, για να μην πουν ψέματα. Επειδή ο λεγόμενος Ιουδαϊσμός της φιλελεύθερης σκέψης δεν απέρριπτε τους Σιωνιστές ως μη Εβραίους, αλλά μόνο σαν Εβραίους που με ένα μη πρακτικό, ίσως ακόμη και επικίνδυνο τρόπο, ομολογούσαν δημόσια την Εβραϊκή καταγωγή τους.

Απολύτως τίποτα δεν άλλαζε την εσωτερική τους ενότητα.

Αυτή η φαινομενική πάλη μεταξύ Σιωνιστών και φιλελεύθερων Εβραίων με αηδίασε μετά από λίγο· ήταν πέρα για πέρα αναληθής, επομένως ψεύτικη και δεν ταίριαζε με την ηθική ευγένεια και καθαρότητα που ισχυριζόταν πάντα αυτός ο λαός.

Στην πραγματικότητα, η ηθική και η λοιπή καθαριότητα αυτού του λαού αποτελεί από μόνο του ιδιαίτερο ζήτημα. Θα μπορούσες να πείς από την εξωτερική τους εμφάνιση ότι δεν ήταν λάτρεις του νερού, δυστυχώς πολύ συχνά ακόμη και με κλειστά τα μάτια. Μερικές φορές αρρώσταινα στη μυρωδιά αυτών των καφτανοντυμένων. Σε αυτό προστέθηκαν τα ακάθαρτα ρούχα και η γενική αντιηρωική εμφάνισή τους.

Κανένα από αυτά δεν θα μπορούσε να είναι πολύ ελκυστικό· αλλά έφταναν στην αποστροφή, όταν πέρα από τη σωματική ακαθαρσία ανακάλυπτες ξαφνικά τους ηθικούς λεκέδες του περιούσιου λαού.

Τίποτε δεν με έκανε να προβληματίζομαι όλο και περισσότερο από τη σιγά-σιγά αυξανόμενη εικόνα για τον τρόπο με τον οποίο δραστηριοποιούνται οι Εβραίοι σε ορισμένους τομείς.

Υπήρχε κάποια βρωμιά, μια ξεδιαντροπιά οποιασδήποτε μορφής, κυρίως της πολιτιστικής ζωής, στην οποία δεν θα συμμετείχε τουλάχιστον ένας Εβραίος;

Μόλις βύθιζες το νυστέρι προσεκτικά σε ένα τέτοιο απόστημα, ανακάλυπτες, όπως το σκουλήκι στο σάπιο σώμα, έναν μικρό Εβραίο, συχνά θαμπωμένο από το ξαφνικό φως.

Αυτό που επιβάρυνε στα μάτια μου τον Ιουδαϊσμό, ήταν όταν

γνώρισα το έργο του στον Τύπο, στην τέχνη, στη λογοτεχνία και στο θέατρο. Όλες οι στομφώδεις διαβεβαιώσεις τώρα είχαν είτε μικρό είτε κανένα αποτέλεσμα. Ήταν αρκετό να παρατηρήσεις μια αφίσα, να μελετήσεις τα ονόματα των πνευματικών παραγωγών αυτών των απαίσιων κατασκευασμάτων για τον κινηματογράφο και το θέατρο, που διαφημίζονταν εκεί, για να γίνεις εχθρός τους για μεγάλο χρονικό διάστημα. Ήταν πανούκλα, πνευματική πανούκλα, χειρότερη από τον μαύρο θάνατο του παρελθόντος, με την οποία οι άνθρωποι μολύνθηκαν. Και σε τι ποσότητες παρασκευάζονταν και εξαπλωνόταν αυτό το δηλητήριο! Φυσικά, όσο χαμηλότερο είναι το πνευματικό και ηθικό επίπεδο ενός τέτοιου βιομηχάνου τέχνης, τόσο πιο απεριόριστη είναι η παραγωγικότητά του, μέχρις ότου ένας τέτοιος παλιάνθρωπος πιτσιλίζει ακόμη περισσότερο σαν μια μηχανή περιδίνησης τις βρομιές του στο πρόσωπο της υπόλοιπης ανθρωπότητας. Πρέπει κανείς να εξετάσει επίσης τον ατέλειωτο αριθμό τους: σκεφτείτε ότι στη θέση ενός Γκαίτε η φύση μπορεί εύκολα να βάλει ακόμα και δέκα χιλιάδες τέτοιους ρυπογράφους στο πετσί του κόσμου, που τώρα δηλητηριάζουν τις ψυχές σαν το χειρότερο είδος μικροβιοφορέων.

Ήταν τρομερό, όμως δεν μπορούσες να το παραβλέψεις, ότι ακριβώς οι Εβραίοι φαίνεται να έχουν διαλεχτεί από τη φύση σε υπεραφθονία αριθμών για αυτό το επαίσχυντο πεπρωμένο.

Μήπως η επιλεκτικότητά του οφείλεται σε αυτό το γεγονός;

Άρχισα να εξετάζω προσεκτικά τα ονόματα όλων των παραγωγών αυτών των βρόμικων προϊόντων της δημόσιας καλλιτεχνικής ζωής. Το αποτέλεσμα ήταν όλο και πιο δυσμενές για την προγούμενη στάση μου απέναντι στους Εβραίους. Ακόμα κι αν το συναίσθημα προσπάθησε να αντισταχθεί χιλιάδες φορές, η λογική έπρεπε να βγάλει τα συμπεράσματά της.

Το γεγονός ότι τα εννέα δέκατα όλων των λογοτεχνικών βρωμιών, των καλλιτεχνικών σκουπιδιών και των θεατρικών ανοησιών μπορούν να αποδοθούν στο χρεωστικό λογαριασμό ενός λαού, ο οποίος είναι μόλις το ένα εκατοστό του συνόλου

του πληθυσμού της χώρας, δεν μπορεί να αμφισβητηθεί· ήταν ακριβώς έτσι.

Άρχισα τώρα να εξετάζω ακόμα και τον αγαπημένο μου «παγκόσμιο Τύπο» κάτω από αυτή την άποψη.

Όσο πιο καλά τοποθετούσα εδώ τον καθετήρα, τόσο περισσότερο το αντικείμενο του πρώην θαυμασμού μου μειωνόταν. Το ύφος ήταν όλο και πιο ανυπόφορο, το περιεχόμενο έπρεπε να απορριφθεί σαν ρηχό και επιφανειακό, η αντικειμενικότητα των ειδήσεων μου φαινόταν τώρα περισσότερο σαν ψεύτικη παρά αληθινή· οι συγγραφείς όμως ήταν – Εβραίοι.

Χιλιάδες λεπτομέρειες, που πριν ούτε τις πρόσεχα, τώρα με εντυπωσίαζαν, και άλλες, που κάποτε με έκαναν να σκεφτώ, έμαθα να τις ξεδιαλύνω και να τις καταλαβαίνω.

Έβλεπα τώρα τη φιλελεύθερη στάση αυτού του Τύπου με ένα διαφορετικό φως, ο ευγενικός του τόνος που απαντούσε σε επιθέσεις καθώς και η σιωπή του μου αποκαλύφθηκε τώρα σαν ένα τέχνασμα τόσο έξυπνο όσο και αχρείο· τα εκθαμβωτικά του σχόλια για τη θεατρική κριτική προορίζονταν πάντα για τους Εβραίους συγγραφείς, και η απόρριψή τους δεν απευθυνόταν ποτέ σε κανέναν άλλο παρά μόνο στους Γερμανούς. Οι μικρές μπηχτές που πετούσε στον Γουλιέλμο Β' έδειχναν την επιμονή στη μέθοδο, όπως ακριβώς και η σύσταση της γαλλικής κουλτούρας και του πολιτισμού. Το κακόγουστο περιεχόμενο της νουβέλας είχε γίνει πλέον άσεμνο και στη γλώσσα άκουγα τους ήχους ενός ξένου λαού· το συνολικό νόημα όμως ήταν τόσο φανερά επιζήμιο για τον γερμανισμό, που θα μπορούσε να είναι σκόπιμο.

Ποιος όμως είχε συμφέρον;

Ήταν όλα απλά σύμπτωση;

Έτσι σιγά-σιγά άρχισα να προβληματίζομαι.

Η εξέλιξη αυτή επιταχύνθηκε από τις διαπιστώσεις που έκανα σε μια σειρά άλλων περιστατικών. Αυτά ήταν η γενική αντίληψη για τα ήθη και την ηθική, πώς επιδεικνύεται φανερά από ένα μεγάλο μέρος του Ιουδαϊσμού και μπορούμε να δούμε

ότι αναπτύσσεται.

Εδώ και πάλι οι δρόμοι μου πρόσφεραν μερικές φορές πραγματικά άσχημα αντικειμενικά μαθήματα.

Η σχέση του Ιουδαϊσμού με την πορνεία και ακόμη περισσότερο με την εμπορία κοριτσιών θα μπορούσε να μελετηθεί στη Βιέννη όπως σε καμία άλλη δυτικοευρωπαϊκή πόλη, αν εξαιρέσει κανείς ίσως τα λιμάνια των πόλεων της νότιας Γαλλίας. Αν περπατούσες το βράδυ στα δρομάκια και στα σοκάκια της Λέοπολντστατ, σε κάθε στροφή, είτε το ήθελες είτε όχι, θα γινόσουν μάρτυρας γεγονότων, τα οποία παρέμενα κρυμμένα από την πλειοψηφία του γερμανικού λαού, μέχρι που ο πόλεμος έδωσε στους αγωνιστές του Ανατολικού Μετώπου, την ευκαιρία να δουν κάτι παρόμοιο, ή μάλλον αναγκάστηκαν να δουν.

Όταν αναγνώρισα για πρώτη φορά με τέτοιο τρόπο τον εβραίο σαν τον πιο ψυχρό όσο και απαθή, αδίστακτο διευθυντή τέτοιων εμπορικών συναλλαγών αυτού του σκανδαλώδους πρόστυχου εμπορίου που ξεχείλιζε στη μεγάλη πόλη, ένιωσα μια ανατριχίλα να διατρέχει τη πλάτη μου.

Στη συνέχεια όμως, φούντωσα.

Τώρα δεν απέφευγα πλέον τη συζήτηση για το εβραϊκό ζήτημα, όχι, τώρα την ήθελα. Όμως, καθώς έμαθα να ψάχνω τον Εβραίο σε όλες τις εκδηλώσεις της πολιτιστικής και καλλιτεχνικής ζωής και των διαφόρων εκφράσεών τους, ξαφνικά τον βρήκα σε μια θέση στην οποία υποθέτω δεν τον είχα υπολογίσει καθόλου.

Αναγνωρίζοντας τον Εβραίο ως ηγέτη της σοσιαλδημοκρατίας, άρχισαν οι παρωπίδες να πέφτουν απ' τα μάτια μου. Μια μακρόχρονη εσωτερική ψυχική πάλη έληξε.

Ήδη στην καθημερινή επαφή με τους συναδέλφους μου εργάτες, είχα παρατηρήσει την εκπληκτική ευελιξία με την οποία άλλαζαν γνώμη πάνω στο ίδιο ζήτημα, μερικές φορές σε περίοδο μερικών ημερών, συχνά μόνο μερικών ωρών. Ήταν δύσκολο για μένα να καταλάβω πώς οι άνθρωποι που, όταν μιλούσαν μόνοι τους, εξακολουθούσαν να έχουν κάποιες

λογικές απόψεις, ξαφνικά τις έχαναν μόλις βρίσκονταν κάτω από την επήρεια της μάζας. Ήταν συχνά εξοργιστικό. Όταν μετά πολύωρες παροτρύνσεις ήμουν πεπεισμένος, ότι αυτή τη φορά είχα σπάσει τον πάγο τελικά ή είχαν ξεκαθαρίσει κάποιες ανοησίες και πάνω που χαιρόμουν για την επιτυχία μου, έβλεπα την άλλη μέρα με πόνο ότι έπρεπε να ξεκινήσω απ' την αρχή· όλα ήταν μάταια. Η παραφροσύνη των απόψεών τους φαινόταν να ξαναγυρίζει και πάλι σαν ένα αιώνιο εκκρεμές.

Όλα ήμουν σε θέση να τα καταλάβω: ότι ήταν δυσαρεστημένοι με την τύχη τους, ότι καταριούνταν τη μοίρα, που συχνά τους χτύπησε τόσο σκληρά· ότι μισούσαν τους επιχειρηματίες, που τους θεωρούσαν άκαρδους εκτελεστές αυτού του πεπρωμένου· ότι έβριζαν τις αρχές, οι οποίες στα μάτια τους δεν είχαν αίσθηση της κατάστασης· ότι διαδήλωναν ενάντια στις τιμές των τροφίμων και έβγαιναν στους δρόμους για τα αιτήματά τους, όλα αυτά μπορούσαν να γίνουν κατανοητά τουλάχιστον σε σχέση με τη λογική. Αλλά αυτό που παρέμενε ακατανόητο ήταν το απεριόριστο μίσος με το οποίο ήταν γεμάτοι για την ίδια την εθνικότητά τους, περιφρονώντας το μεγαλείο της, μολύνοντας την ιστορία της και σέρνοντας στον βούρκο τους μεγάλους άνδρες της.

Αυτός ο αγώνας εναντίον του δικού τους είδους, της δικιάς τους καταγωγής, της δικιάς τους πατρίδας ήταν τόσο ανόητος όσο ακατανόητος. Αυτό ήταν αφύσικο.

Θα μπορούσε κανείς να τους γιατρέψει προσωρινά από αυτό το ελάττωμα, αλλά μόνο για μέρες ή το πολύ-πολύ για βδομάδες. Αλλά αν αργότερα συναντούσατε αυτόν που υποτίθεται ότι είχε μεταστραφεί, τότε είχε γίνει και πάλι ο παλιός.

Το αφύσικο τον είχε και πάλι στη κατοχή του.

Ότι ο σοσιαλδημοκρατικός Τύπος διευθυνόταν κυρίως από Εβραίους το έμαθα σταδιακά· αλλά δεν έδωσα ιδιαίτερη

σημασία σε αυτό το γεγονός, καθώς η κατάσταση ήταν η ίδια με τις άλλες εφημερίδες. Ίσως μόνο ένα πράγμα ήταν εντυπωσιακό: δεν υπήρχε ούτε μια εφημερίδα, όπου να υπήρχαν Εβραίοι, και να μπορούσε να αντιμετωπιστεί σαν πραγματικά εθνική, σύμφωνα με την εκπαίδευσή μου και την αντίληψή μου.

Τώρα καθώς το ξεπέρασα και προσπάθησα να διαβάσω αυτό το είδος του μαρξιστικού Τύπου, η αντιπάθεια όμως μεγάλωσε σε απέραντο βαθμό, που τώρα θέλησα να γνωρίσω καλύτερα τους δημιουργούς αυτών των συγκεντρωμένων ραδιουργιών.

Ξεκινώντας από τον εκδότη, ήταν όλοι οι Εβραίοι.

Πήρα τα σοσιαλδημοκρατικά φυλλάδια που μπόρεσα να βρω με κάποιο τρόπο και έψαξα τα ονόματα των δημιουργών τους:

Εβραίοι. Παρατήρησα τα ονόματα όλων σχεδόν των ηγετών· στη μεγάλη τους πλειοψηφία ήταν επίσης μέλη του «επιλεγμένου λαού», είτε ήταν εκπρόσωποι του Κοινοβουλίου (Reichsrat) είτε γραμματείς των συνδικάτων, οι υπεύθυνοι των οργανώ-

Αυστριακό Κοινοβούλιο (Reichsrat)

σεων ή οι δημαγωγοί του δρόμου. Υπήρχε πάντα η ίδια ανατριχιαστική εικόνα. Τα ονόματα των Αούστερλιτς, Ντάβιντ, Άντλερ, Έλλενμπογκεν κ.λ.π. θα παραμείνουν για πάντα στη μνήμη μου. Ένα πράγμα μου έγινε τώρα σαφές: το κόμμα με τους μικρούς του αντιπροσώπους, που είχα να αντιμετωπίσω στην πιο άγρια μάχη για μήνες, ήταν σχεδόν εξ ολοκλήρου στα χέρια ενός ξένου λαού· γιατί προς μεγάλη μου χαρά και ικανοποίηση, ήξερα επιτέλους ότι ο Εβραίος δεν ήταν Γερμανός.

Μόνο τώρα γνώρισα πλήρως τον αποπλανητή του λαού μας.

Ένας χρόνος διαμονής μου στη Βιέννη ήταν αρκετός για να με πείσει ότι κανένας εργαζόμενος δεν θα μπορούσε να είναι τόσο

πεισματάρης ώστε να μην υποκύψει σε καλύτερη γνώση και καλύτερη εξήγηση. Ήμουν σιγά-σιγά γνώστης της θεωρία τους και τη χρησιμοποίησα σαν όπλο στον αγώνα για τις δικές μου πεποιθήσεις.

Τώρα η επιτυχία σχεδόν πάντα ήταν στην πλευρά μου.

Η μεγάλη μάζα θα μπορούσε να σωθεί, έστω και μετά από τις πιο σοβαρές θυσίες σε χρόνο και υπομονή.

Αλλά ένας Εβραίος δεν θα μπορούσε ποτέ να απελευθερωθεί από τις αντιλήψεις του.

Εκείνη την εποχή ήμουν ακόμα αρκετά αφελής ώστε να θέλω να τους δώσω να καταλάβουν τον παραλογισμό της θεωρίας τους, λέγοντας στο μικρό μου κύκλο την αλήθεια που πονάει και βράχνιαζα και σκεφτόμουν ότι θα μπορούσα να τους πείσω για την καταστροφή της μαρξιστικής τους τρέλας· το μόνο που κατάφερνα ήταν ακριβώς το αντίθετο. Φαινόταν σαν η αυξανόμενη συνειδητοποίηση των καταστροφικών επιπτώσεων των σοσιαλδημοκρατικών θεωριών και της εκπλήρωσής τους να εξυπηρετούσε μόνο την ενίσχυση της αποφασιστικότητάς τους.

Όσο περισσότερο καβγάδιζα μαζί τους, τόσο περισσότερο μάθαινα τη διαλεκτική τους. Πρώτα βασίζονταν στην ηλιθιότητα του αντιπάλου τους, και στη συνέχεια, όταν δεν έβρισκαν διέξοδο, απλά προσποιούνταν ότι ήταν ηλίθιοι. Αν όλο αυτό δεν είχε νόημα, προσποιούνταν ότι δεν κατάλαβαν καλά ή, αν αιφνιδιάζονταν στη στιγμή άλλαζαν θέμα, παρέθεταν τα αυτονόητα, τα οποία όμως αν τα αποδεχόσουν, αμέσως αναφέρονταν σε εντελώς διαφορετικά θέματα, προκειμένου να υπεκφύγουν ξανά και να μην γνωρίζουμε τίποτα συγκεκριμένο. Όπου κι αν πιάσεις έναν από αυτούς τους αποστόλους, το χέρι σου θα τυλιχτεί σε γλοιώδη βλέννα· θα ξεχνόταν ανάμεσα απ' τα δάχτυλά σου, προκειμένου την επόμενη στιγμή να ενωθεί και πάλι. Αλλά όσο πιο καταστροφικό κι αν ήταν το χτύπημα που έδινες, ώστε αυτός, να μην μπορούσε παρά να συμφωνήσει μπροστά σε άλλους και θεωρούσες ότι τουλάχιστον έκανες ένα βήμα προς τα εμπρός, τόσο πιο μεγάλη ήταν η έκπληξη την επόμενη μέρα. Ο Εβραίος δεν παραδεχόταν πλέον το παραμικρό

για το χθες, συνέχιζε να λέει τις παλιές ανοησίες του σαν να μην είχε συμβεί τίποτα και όταν εξοργισμένος του ζητούσες να εξηγηθεί, έκπληκτος, δεν μπορούσε να θυμηθεί τίποτα, εκτός από την ορθότητα των ισχυρισμών του, που είχε ήδη αποδείξει την προηγούμενη μέρα.

Πολλές φορές έμενα αποσβολωμένος.

Δεν ήξερες τι να θαυμάσεις περισσότερο, την επιδεξιότητά τους στη γλώσσα ή την τέχνη τους στο ψέμα.

Σταδιακά άρχισα να τους μισώ.

Όλα αυτά τώρα είχαν κι ένα καλό, ότι στο βαθμό στον οποίο έβλεπα τους πραγματικούς φορείς ή τουλάχιστον τους προπαγανδιστές της σοσιαλδημοκρατίας, η αγάπη για τον λαό μου έπρεπε να μεγαλώσει. Ποιος θα μπορούσε μπροστά στη διαβολική ικανότητα αυτών των απατεώνων να καταραστεί τα ατυχή θύματα; Πόσο δύσκολο ήταν, ακόμη και για μένα, να αντιμετωπίσω τη διαλεκτική ψευτιά αυτής της φυλής! Πόσο μάταιη όμως ήταν μια τέτοια επιτυχία με ανθρώπους που διαστρεβλώνουν την αλήθεια, αρνούνται τη λέξη που μόλις έχουν ξεστομίσει, για να τη διεκδικήσουν και πάλι το αμέσως επόμενο λεπτό.

Όχι. Όσο περισσότερο γνώριζα τον Εβραίο, τόσο περισσότερο έπρεπε να συγχωρήσω τον εργάτη.

Η βαρύτερη ενοχή στα μάτια μου δεν ανήκε πλέον σε αυτούς, αλλά σε όλους εκείνους, που δεν έκαναν τον κόπο, να του δείξουν έλεος, δίνοντας με σιδερένια δικαιοσύνη στο τέκνο του λαού αυτό που του οφείλει, στήνοντας όμως και τον αποπλανητή και τον διαφθορέα στον τοίχο.

Ενθαρρυσμένος από την εμπειρία της καθημερινής ζωής, άρχισα τώρα να εντοπίζω τις πηγές της ίδιας της μαρξιστικής θεωρίας. Το έργο της μου ήταν σαφές λεπτομερώς, οι επιτυχίες της ήταν φανερές στα παρατηρητικά μου μάτια, και με λίγη φαντασία κατάφερα να φανταστώ τις συνέπειες. Το ερώτημα ήταν μόνο αν οι θεμελιωτές είχαν κατά νου τα αποτελέσματα της δημιουργία τους, στην τελευταία του μορφή, ή αν και οι ίδιοι ήταν θύματα μιας πλάνης.

Κατά τη γνώμη μου, και τα δύο ήταν πιθανά.

Στη μια περίπτωση ήταν καθήκον κάθε σκεπτόμενου ανθρώπου, να ταχθεί στο μέτωπο κατά του ολέθριου κινήματος έτσι ώστε ίσως να αποτραπεί το χειρότερο, στην άλλη όμως πρέπει να δεχθούμε ότι οι άλλοτε υποκινητές αυτής της διεθνούς νόσου πρέπει να ήταν πραγματικοί διάβολοι· γιατί μόνο στο μυαλό ενός τέρατος – όχι ενός ανθρώπου – θα μπορούσε να διαμορφωθεί το σχέδιο για μια οργάνωση, το έργο της οποίας θα είχε σαν τελικό αποτέλεσμα να οδηγήσει στην καταστροφή του ανθρώπινου πολιτισμού και στην ερήμωση του κόσμου.

Σε αυτή την περίπτωση, σαν έσχατη λύση ήταν ακόμα ο αγώνας, ο αγώνας με όλα τα όπλα, που μπορούσε να επινοήσει το ανθρώπινο μυαλό, η λογική και η θέληση, ανεξάρτητα σε ποιο μέρος της ζυγαριάς θα στρέψει η μοίρα την εύνοιά της.

Έτσι άρχισα να γνωρίζομαι με τους ιδρυτές αυτής της θεωρίας, για να μελετήσω τις βάσεις του κινήματος. Το γεγονός ότι κατάφερα να φτάσω στο στόχο μου γρηγορότερα από ότι ίσως στην αρχή είχα τολμήσει να σκεφτώ, οφείλεται εξ ολοκλήρου στη γνώση μου για το εβραϊκό ζήτημα, που είχα αποκτήσει τώρα, αν και εκείνη την εποχή δεν ήταν τόσο βαθιά. Αυτή μόνο μου έδωσε τη δυνατότητα να κάνω μια πρακτική σύγκριση της πραγματικότητας με την θεωρητική ψευδολογία των αποστόλων θεμελιωτών της σοσιαλδημοκρατίας, γιατί μου έμαθε να καταλαβαίνω τη γλώσσα του εβραϊκού λαού· που μιλάει για να κρύψει ή τουλάχιστον να μεταμφιέσει τις σκέψεις του· και ο πραγματικός του στόχος δεν πρόκειται να βρεθεί μέσα στις γραμμές των κειμένων, αλλά κρύβεται ενεδρεύοντας ανάμεσά τους.

Ήταν η ώρα της μεγαλύτερης πνευματικής αναταραχής που γνώρισα ποτέ μέσα μου.

Είχα μετατραπεί από έναν αδύναμο κοσμοπολίτη σε έναν φανατικό αντισημίτη.

Μόνο για μια ακόμη φορά – ήταν η τελευταία φορά – ένιωσα βαθιές αγωνιώδεις αγχωτικές βαριές σκέψεις.

Καθώς μελετούσα το έργο του εβραϊκού λαού κατά τη διάρκεια μεγάλων περιόδων της ανθρώπινης ιστορίας, ξαφνικά αναρωτήθηκα μήπως ίσως το ανεξιχνίαστο πεπρωμένο, για λόγους άγνωστους στους κοινούς θνητούς, ήθελε την τελική νίκη αυτού του μικρού λαού με αιώνια αμετάβλητη απόφαση;

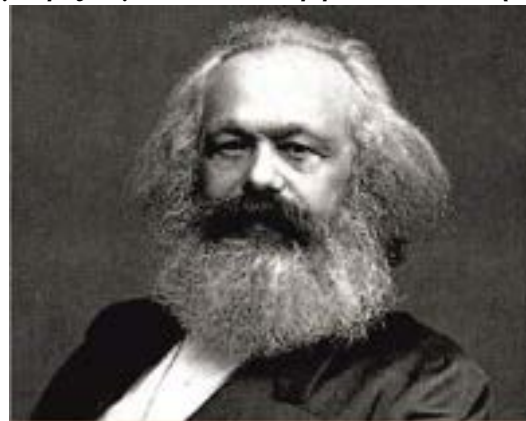
Θα 'πρεπε σε αυτό τον λαό, ο οποίος αιώνια ζει μόνο γι' αυτό, να του απονεμηθεί η γη σαν ανταμοιβή;

Έχουμε αντικειμενικό δικαίωμα να αγωνιζόμαστε για την αυτοσυντήρησή μας, ή και αυτό δικαιολογείται σε μας υποκειμενικά;

Όσο πιο βαθιά έψαχνα στη θεωρία του μαρξισμού και έτσι με ψύχραιμη σαφήνεια υπέβαλα σε εξέταση το έργο του εβραϊκού λαού, η ίδια η μοίρα μου έδωσε την απάντησή της.

Το εβραϊκό δόγμα του μαρξισμού απορρίπτει την αριστοκρατική αρχή της φύσης και αντικαθιστά το αιώνιο προνόμιο της δύναμης και της ισχύος με τη μάζα του αριθμού και το νεκρό της βάρους. Με αυτόν τον τρόπο αρνείται στην ανθρωπότητα την αξία του ατόμου, αμφισβητεί τη σημασία της εθνικότητας και της φυλής και στερεί έτσι από την ανθρωπότητα τις προϋποθέσεις για την ύπαρξή της και τον πολιτισμό της. Ως βάση του σύμπαντος, θα οδηγούσε στο τέλος κάθε νοητής τάξης, που μπορεί να κατανοήσει ο άνθρωπος. Και όπως σε αυτόν τον μεγαλύτερο αναγνωρίσιμο οργανισμό μόνο το χάος θα μπορούσε να είναι το αποτέλεσμα της εφαρμογής ενός τέτοιου νόμου, έτσι και στη γη για τους κατοίκους αυτού του πλανήτη θα μπορούσε να είναι μόνο η καταστροφή τους.

Αν ο Εβραίος θριαμβεύσει πάνω στους λαούς αυτού του κόσμου με τη βοήθεια του μαρξιστικού του πιστεύω, τότε το στέμμα του θα είναι το επικήδειο στεφάνι της ανθρωπότητας, τότε αυτός ο πλανήτης θα κινείται και πάλι στους αιθέρες όπως

Μωυσής Μόρντεχαΐ Μαρξ Λέβι

και πριν από εκατομμύρια χρόνια ακατοίκητος.

Η αιώνια φύση εκδικείται αμείλικτα την παραβίαση των εντολών της.

Έτσι πιστεύω σήμερα ότι ενεργώ στο πνεύμα του Παντοδύναμου Δημιουργού: **Προσπίζοντας τον εαυτό μου ενάντια στους Εβραίους, αγωνίζομαι για το έργο του Κυρίου.**

Κεφάλαιο 3

Γενικές Πολιτικές Παρατηρήσεις από την εποχή που ήμουν στη Βιέννη

Σήμερα είμαι πεπεισμένος ότι ο άνθρωπος, γενικά, εκτός από τις περιπτώσεις που έχει ιδιαίτερα προσόντα, δεν πρέπει να δραστηριοποιείται στην πολιτική πριν απ' το τριακοστό του έτος. Δεν θα πρέπει να το κάνει αυτό, δεδομένου ότι μέχρι εκείνη την εποχή συνήθως σχηματίζει μια γενική πλατφόρμα, από την οποία θα εξετάσει τώρα τα διάφορα πολιτικά προβλήματα και τελικά θα καθορίσει τη θέση του απέναντί τους. Μόνο μετά την απόκτηση μιας τέτοιας βασικής κοσμοθεωρίας και τη συνακόλουθη συνοχή του προσωπικού του τρόπου σκέψης πάνω στα μεμονωμένα ζητήματα της μέρας, πρέπει ή μπορεί, ο άνθρωπος που τουλάχιστον είναι εσωτερικά ώριμος να συμμετέχει στη πολιτική ηγεσία της κοινότητας.

Αν αυτό γίνει διαφορετικά, διατρέχει τον κίνδυνο είτε να αλλάξει μια μέρα την προηγούμενη θέση του σε βασικά ζητήματα είτε, παρά την καλύτερη γνώση του και πείρα, να παραμείνει σταθερός σε μια άποψη, που εδώ και καιρό έχουν

απορρίψει η λογική και το πιστεύω του. Στην πρώτη περίπτωση, αυτό θα είναι πολύ ντροπιαστικό προσωπικά γι' αυτόν, δεδομένου ότι τώρα, καθώς ο ίδιος αμφιταλαντεύεται, δεν θα μπορεί δικαίως να περιμένει, ότι η πίστη των οπαδών του προς αυτόν θα παραμείνει με την ίδια ακλόνητη σταθερότητα όπως πριν· όμως για εκείνους που καθοδηγήθηκαν απ' αυτόν μια τέτοια ανατροπή του αρχηγού σημαίνει σύγχυση και όχι σπάνια μια ορισμένη αίσθηση ντροπής απέναντι σε εκείνους που μέχρι τώρα τους καταπολεμούσαν. Στη δεύτερη περίπτωση όμως εισέρχεται, αυτό που ειδικά σήμερα το βλέπουμε τόσο συχνά: στο βαθμό που ο αρχηγός δεν πιστεύει πλέον σε αυτά που είπε, η άμυνά του γίνεται κούφια και επιφανειακή, και άλλο τόσο στη κακή επιλογή των μέσων. Ενώ ο ίδιος δεν σκέφτεται πλέον, να αγωνιστεί σοβαρά για τα πολιτικά του οράματα (δεν πεθαίνεις για κάτι που δεν πιστεύεις ο ίδιος), εν τούτοις οι απαιτήσεις για τους οπαδούς του σε αυτή την αναλογία γίνονται όλο και πιο μεγαλύτερες και πιο αδιάντροπες, μέχρι που τελικά να θυσιάσει το τελευταίο απομεινάρι του ηγέτη, και να καταλήξει σε «πολιτικό»· δηλαδή, στο είδος των ανθρώπων, των οποίων το μοναδικό πραγματικό φρόνημα είναι η έλλειψη φρονήματος, σε συνδυασμό με θρασύτατη φορτικότητα και μια συχνά ξεδιάντροπη τέχνη του ψεύδους.

Έτσι αν τότε ένας τέτοιος τύπος, προς δυστυχία των αξιοπρεπών ανθρώπων, φτάσει σε ένα κοινοβούλιο, θα πρέπει να γνωρίζουμε απ' την αρχή ότι η ουσία της πολιτικής γι' αυτόν θα είναι μόνο ένας ηρωικός αγώνας για τη μόνιμη εξασφάλιση αυτού του μπουκαλιού γάλακτος για τη ζωή του και για την οικογένειά του. Όσο περισσότερο η γυναίκα του και τα παιδιά του κρέμονται απ' αυτήν, τόσο πιο επίμονα θα παλέψει για τη θέση του. Κάθε άλλο άτομο με πολιτικά ένστικτα είναι επομένως ήδη ο προσωπικός του εχθρός· σε κάθε νέο κίνημα αισθάνεται την πιθανή αρχή του τέλους του και σε κάθε σπουδαίο άνθρωπο τον κίνδυνο που μπορεί να τον απειλήσει και πάλι.

Θα μιλήσω εκτενέστερα για αυτό το είδος των κοριών του

κοινοβουλίου.

Ακόμα και σαν τριάνταχρονος θα έχει επίσης πολλά να μάθει κατά τη διάρκεια της ζωής του, αλλά αυτό θα είναι μόνο ένα συμπλήρωμα και θα γεμίζει το πλαίσιο το οποίο του παρουσιάζει η γενικώς αποδεκτή κοσμοθεωρία. Η μάθησή του δεν θα είναι πλέον καμιά κατάρχην επανεκπαίδευση, αλλά μια επιπλέον εκμάθηση και οι οπαδοί του δεν θα χρειαστεί να καταπνίξουν την αίσθηση της στενοχώριας, ότι μέχρι τώρα έχουν διδαχθεί λάθος απ' αυτόν, αλλά το αντίθετο: η φανερή οργανική ωρίμανση του αρχηγού θα τους δίνει ικανοποίηση, αφού η μάθησή του θα σημαίνει μόνο εμβάθυνση της δικής τους διδασκαλίας. Αλλά αυτό είναι στα μάτια τους μια απόδειξη της ορθότητας των προηγούμενων απόψεών τους.

Ένας αρχηγός ο οποίος πρέπει να εγκαταλείψει την πλατφόρμα της γενικής κοσμοθεωρίας του ως τέτοια, επειδή την έχει αναγνωρίσει ως λανθασμένη, ενεργεί με εντιμότητα μόνο αν, διαπιστώνοντας τη λανθασμένη προηγούμενη αντίληψή του, είναι έτοιμος να υποστεί την έσχατη συνέπεια. Σε μια τέτοια περίπτωση, πρέπει τουλάχιστον να παραιτηθεί από μια περαιτέρω δημόσια εξάσκηση πολιτικής δραστηριότητας. Επειδή από τη στιγμή που έχει ήδη κάνει ένα λάθος στις βασικές γνώσεις, υπάρχει η πιθανότητα και για μια δεύτερη φορά. Σε καμία όμως περίπτωση δεν έχει ακόμα το δικαίωμα να συνεχίσει να διεκδικεί την εμπιστοσύνη των συμπολιτών του ή ακόμη και να τη απαιτεί.

Ωστόσο, το πόση λίγη σημασία δίνεται σήμερα σε μια τέτοια ευπρέπεια μαρτυρείται μόνο από τη γενική διαφθορά του πακέτου, το οποίο επί του παρόντος αισθάνεται ότι καλείται να «κάνει» πολιτική.

Σχεδόν κανένας από αυτούς δεν είναι ικανός γι' αυτήν.

Φρόντιζα τότε κατά κάποιο τρόπο να μην εμφανίζομαι δημόσια, αν και νομίζω ότι είχα ασχοληθεί περισσότερο με την πολιτική απ' ότι πολλοί άλλοι. Μιλούσα μόνο σε πολύ μικρούς κύκλους γι' αυτά που με συγκινούσαν ή με προσείλκυαν εσωτερικά. Αυτές οι ομιλίες σε στενότερο πλαίσιο μου είχαν

προσφέρει πολλά καλά πράγματα: μάλλον έμαθα λιγότερο το «να μιλάω», αλλά να γνωρίζω τους ανθρώπους από τις απόψεις και τις αντιρρήσεις τους, που συχνά ήταν εξαιρετικά πρωτόγονες. Συγχρόνως εκπαιδευόμουν, χωρίς να χάνω χρόνο και ευκαιρία, για περαιτέρω κατάρτιση. Η ευκαιρία να κάνω κάτι τέτοιο σίγουρα πουθενά στη Γερμανία δεν ήταν τόσο ευνοϊκή όσο στη Βιέννη.

Η γενική πολιτική σκέψη στην παλαιά μοναρχία του Δούναβη την ίδια εποχή ήταν αρχικά πλατύτερη και εκτενέστερη από ό,τι στην παλαιά Γερμανία – εξαιρουμένων τμημάτων της Πρωσίας, του Αμβούργου και των ακτών της Βόρειας Θάλασσας. Αλλά τώρα αντιλαμβάνομαι ότι ο όρος «Αυστρία» στην προκειμένη περίπτωση σημαίνει εκείνη την περιοχή της μεγάλης αυτοκρατορίας των Αψβούργων, η οποία, λόγω του γερμανικού εποικισμού της, δεν ήταν μόνο η ιστορική αιτία για το σχηματισμό αυτού του κράτους από όλες τις απόψεις, αλλά και που ο πληθυσμός της επέδειξε τη μοναδική εκείνη δύναμη που ήταν σε θέση να δώσει σε αυτό το τόσο τεχνητό πολιτικό κατασκεύασμα την εσωτερική πολιτιστική ζωή του για πολλούς αιώνες. Όσο περισσότερος χρόνος περνούσε, τόσο περισσότερο η ύπαρξη και μέλλον αυτού του κράτους εξαρτιόταν από τη διατήρηση αυτού του πυρήνα της αυτοκρατορίας.

Εάν τα παλιά πατρογονικά εδάφη αποτελούσαν την καρδιά της αυτοκρατορίας, που προωθούσε το φρέσκο αίμα στο κυκλοφορικό σύστημα της κρατικής και πολιτιστικής ζωής, τότε η Βιέννη ήταν και ο εγκέφαλος και η βούλησή της ταυτόχρονα.

Στην εξωτερική της εμφάνιση και μόνο θα μπορούσε να αποδοθεί σε αυτήν την πόλη η δύναμη να θρονιαστεί σαν ενωτική βασίλισσα σε ένα τέτοιο συνονθύλευμα λαών, έτσι ώστε με τη μεγαλοπρέπεια της δικής της ομορφιάς να μας αφήσει να ξεχάσουμε τα κακά σημάδια της γήρανσης του συνόλου.

Ανεξάρτητα από το πόσο βίαιοι αιματηροί αγώνες των μεμονωμένων εθνικοτήτων, ξεσπούσαν στο εσωτερικό του Ράιχ, οι ξένες χώρες και ιδιαίτερα η Γερμανία, έβλεπαν μόνο την ευχάριστη εικόνα αυτής της πόλης. Η ψευδαίσθηση ήταν ακόμα μεγαλύτερη από τότε που η Βιέννη εκείνη την εποχή φάνηκε να λαμβάνει την τελευταία και μεγαλύτερη ορατή ανάκαμψη. Κάτω από την κυριαρχία ενός πραγματικά λαμπρού δημάρχου, η αξιοσέβαστη κατοικία των αυτοκράτορων της παλιάς αυτοκρατορίας ξυπνούσε για μια φορά ακόμη, για να ζήσει μια θαυμαστή νιότη. Ο τελευταίος μεγάλος Γερμανός, που γεννήθηκε από τις τάξεις του αποικιακού λαού της Όστρο-Πρωσίας, δεν ήταν επίσημα ένας από τους λεγόμενους «πολιτικούς»· όμως δρ. Λούεγκερ με το να είναι δήμαρχος της Βιέννης αυτής της «πρωτεύουσας και έδρας της αυτοκρατορίας» πέτυχε το ένα θαύμα μετά το άλλο, μπορούμε να πούμε ότι έκανε μαγικά σε όλους τους τομείς της τοπικής οικονομικής και πολιτιστικής πολιτικής, ενίσχυσε την καρδιά ολόκληρης της αυτοκρατορίας και μέσω αυτής της παράκαμψης έγινε ο μεγαλύτερος πολιτικός, από όλους μαζί τους αποκαλούμενους «διπλωμάτες» τότε.

Αν το κατασκεύασμα των εθνών, που λεγόταν «Αυστρία», τελικά καταστράφηκε, τότε αυτό δεν μειώνει ούτε στο ελάχιστο την πολιτική ικανότητα των Γερμανών της παλιάς Όστρο-Πρωσίας, αλλά ήταν το αναπόφευκτο αποτέλεσμα της αδυναμίας να μπορέσει κανείς να κρατήσει με δέκα εκατομμύρια ανθρώπους ένα κράτος πενήντα εκατομμυρίων από διαφορετικά έθνη σε μακροπρόθεσμη βάση, αν δεν εξασφαλιζόντουσαν έγκαιρα ορισμένες προϋποθέσεις.

Οι σκέψεις των Γερμανοαυστριακών ήταν κάτι παραπάνω από μεγάλες.

Ήταν πάντα συνηθισμένος να ζει μέσα σε μια μεγάλη αυτοκρατορία και ποτέ δεν είχε χάσει τη συναίσθηση των καθηκόντων που απέρρεαν απ' αυτό. Ήταν ο μόνος σε αυτό το κράτος που πέρα από τα σύνορα της στενής μαγείας του στέμματος εξακολουθούσε να βλέπει τα σύνορα του Ράιχ και

μάλιστα όταν η μοίρα τελικά τον διαχώρισε από την κοινή πατρίδα, συνέχισε να προσπαθεί να εκπληρώσει το τεράστιο έργο και να διατηρήσει για τον γερμανισμό, αυτά που οι πατέρες του κάποτε απέσπασαν από την Ανατολή με ατέλειωτους αγώνες. Αυτό που πρέπει να θυμόμαστε είναι ότι αυτό θα μπορούσε να γίνει μόνο με μοιρασμένη δύναμη· γιατί η καρδιά και η μνήμη των καλύτερων ποτέ δεν έπαψε να αισθάνεται για την μητέρα πατρίδα, και μόνο ένα υπόλειμμα απέμενε για τη πατρίδα.

Ακόμη και ο γενικός ορίζοντας των Γερμανοαυστριακών ήταν σχεικά ευρύς. Οι οικονομικές του σχέσεις συχνά κάλυπταν σχεδόν ολόκληρη την πολύμορφη αυτοκρατορία. Σχεδόν όλες οι πραγματικά μεγάλες εταιρείες ήταν στα χέρια του, το κορυφαίο προσωπικό των τεχνικών και διευθυντών είχε δοθεί σε μεγάλο βαθμό από αυτόν. Αλλά ήταν και ο μεταφορέας του εξωτερικού εμπορίου, στον βαθμό που οι Εβραίοι δεν είχαν βάλει το χέρι τους σε αυτόν τον τομέα. Από πολιτική άποψη, μόνο αυτός κρατούσε το κράτος ενωμένο. Ήδη η θητεία του στο στρατό ήταν πολύ πιο πέρα από τα στενά σύνορα της πατρίδας του. Ο γερμανοαυστριακός νεοσύλλεκτος καταταγόταν βέβαια σε ένα γερμανικό σύνταγμα, αλλά το ίδιο το σύνταγμα θα μπορούσε εξίσου καλά να βρίσκεται στην Ερζεγοβίνη, όπως στη Βιέννη ή τη Γαλικία. Το σώμα των αξιωματικών ήταν ακόμα Γερμανικό, και η ανωτάτη διοίκηση στην πλειοψηφία της. Στο τέλος η τέχνη και οι επιστήμες ήταν γερμανικές. Εκτός απ' τα σκουπίδια της νεότερης εξέλιξης της τέχνης, η παραγωγή των οποίων θα μπορούσε να είναι εύκολη και για ένα έθνος νέγρων, μόνο οι Γερμανοί ήταν οι δημιουργοί και επίσης οι διανομείς της αληθινής καλαισθητικής τέχνης. Στη μουσική, στην αρχιτεκτονική, στη γλυπτική και στη ζωγραφική, η Βιέννη ήταν η πηγή που τροφοδοτούσε ολόκληρη τη δυαδική μοναρχία σε ανεξάντλητη αφθονία, χωρίς ποτέ να δείχνει ότι θα στερέψει.

Ο Γερμανισμός ήταν τελικά ο φορέας όλης της εξωτερικής πολιτικής, αν εξαιρέσει κανείς έναν μικρό αριθμό Ούγγρων.

Ωστόσο κάθε προσπάθεια διατήρησης αυτής της αυτοκρατο-

ρίας ήταν μάταιη, δεδομένου ότι έλειπε η βασική προϋπόθεση.

Για το αυστριακό κράτος των εθνοτήτων υπήρχε μόνο ένας τρόπος να καταβάλλει τις φυγόκεντρες δυνάμεις των μεμονωμένων εθνών. Το κράτος είτε έπρεπε να κυβερνηθεί συγκεντρωτικά και έτσι να οργανωθεί εσωτερικά, είτε αυτό ήταν εντελώς αδιανόητο.

Σε διάφορες φωτεινές στιγμές, αυτή η αντίληψη πέρασε από το μυαλό των «υπέρτατων» θέσεων, για να ξεχαστεί στις περισσότερες περιπτώσεις μετά από σύντομο χρονικό διάστημα ή να παραμείνει στην άκρη ως δύσκολο να πραγματοποιηθεί. Οποιαδήποτε σκέψη για μια πιο ομοσπονδιακή δομή της αυτοκρατορίας ήταν υποχρεωμένη να αποτύχει εξαιτίας της έλλειψης ενός ισχυρού κρατικού πυρήνα που να διαθέτει εξέχουσα δύναμη. Προσθέστε σε αυτό και τις ουσιαστικά διαφορετικές εσωτερικές συνθήκες του αυστριακού κράτους έναντι του γερμανικού Ράιχ με τη μορφή Βίσμαρκ. Στη Γερμανία ήταν μόνο ζήτημα υπέρβασης των πολιτικών παραδόσεων, καθώς υπήρχε πάντα ένα κοινό πολιτιστικό υπόβαθρο. Πάνω απ' όλα το Ράιχ διέθετε, εκτός από λίγα κομμάτια ξένων, μέλη μόνο ενός λαού.

Στην Αυστρία η κατάσταση είχε αντιστραφεί.

Εδώ, η πολιτική ανάμνηση του ίδιου του μεγαλείου των επιμέρους χωρών, με εξαίρεση την Ουγγαρία, είτε είχε εξαφανιστεί εντελώς είτε σβήστηκε από το σφουγγάρι του χρόνου, αλλά τουλάχιστον ήταν θολή και ασαφής. Για το σκοπό αυτό, στην εποχή της αρχής της εθνικότητας, αναπτύχθηκαν εθνικές δυνάμεις στις διάφορες χώρες, των οποίων η υπερνίκηση έγινε ακόμα πιο δύσκολη στο βαθμό, που άρχισαν να σχηματίζονται τα εθνικά κράτη στα άκρα της μοναρχίας, των οποίων οι εθνικοί λαοί, φυλετικά όμοιοι ή συγγενικοί με τα μεμονωμένα αυστριακά εθνικά κομμάτια, ήταν σε θέση τώρα να ασκήσουν από την πλευρά τους μεγαλύτερη επίδραση από ό, τι ήταν σε θέση να κάνει το γερμανο-αυστριακό.

Ακόμα και η Βιέννη δεν μπορούσε πλέον να επιβιώσει σε αυτόν τον αγώνα μακροπρόθεσμα.

Με την ανάπτυξη της Βουδαπέστης σε μια μητρόπολη, για πρώτη φορά είχε έναν αντίπαλο του οποίου το καθήκον δεν ήταν πλέον να συνεχίσει την ενοποίηση ολόκληρης της μοναρχίας, αλλά να ενισχύσει ένα μέρος της. Σε σύντομο χρονικό διάστημα η Πράγα θα 'ρχόταν να ακολουθήσει το παράδειγμά της, ύστερα το Λέμπεργκ, η Λιουμπλιάνα (Λάϊμπαχ) κ.λ.π. Με την άνοδο αυτών των πρώην επαρχιακών πόλεων σε εθνικές πρωτεύουσες των μεμονωμένων χωρών δημιουργούνταν κέντρα για μια ολοένα και πιο ανεξάρτητη πολιτιστική ζωή. Μόνο τότε όμως το λαϊκό πολιτικό ένστικτο έλαβε την πνευματική του θεμελίωση και εμβάθυνση. Έτσι πλησίαζε ο καιρός που αυτές οι κινητήριες δυνάμεις των μεμονωμένων λαών θα γινόντουσαν πιο ισχυρές από τη δύναμη των κοινών συμφερόντων, και τότε θα χανόταν η Αυστρία.

Καίζερ Ιωσήφ Β΄

Αυτή η εξέλιξη μετά τον θάνατο του Ιωσήφ Β΄ διαπιστώθηκε με σαφήνεια στην πορεία της. Η ταχύτητά της εξαρτιόταν από μια σειρά παραγόντων, μερικοί από τους οποίους οφείλονταν στην ίδια τη μοναρχία, αλλά μερικοί από αυτούς ήταν αποτέλεσμα της αντίστοιχης εξωτερικής πολιτικής της αυτοκρατορίας.

Εάν ήθελαν πραγματικά να αναλάβουν τον αγώνα για τη διατήρηση αυτού του κράτους και να τον αντιμετωπίσουν, τότε μόνο

ένας αδίστακτος και επίμονος συγκεντρωτισμός θα μπορούσε να οδηγήσει στον στόχο. Τότε θα έπρεπε πάνω απ' όλα, με την αρχή της καθιέρωσης μιας ενιαίας κρατικής γλώσσας να τονίσουν την αμιγώς τυπική συνύπαρξη, αλλά η διοίκηση έπρεπε να πάρει το τεχνικό εργαλείο χωρίς το οποίο δεν μπορεί απλά να υπάρξει ένα ενοποιημένο κράτος. Ομοίως, ένα ενιαίο κρατικό φρόνημα θα μπορούσε να καλλιεργηθεί μακροπρόθεσ-

μα μόνο μέσω των σχολείων και της διδασκαλίας. Αυτά δεν θα μπορούσαν να επιτευχθούν σε δέκα ή είκοσι χρόνια, αλλά εδώ θα πρέπει να υπολογίζετε σε αιώνες, γιατί σε όλα τα ζητήματα εποικισμού η επιμονή είναι πιο σημαντική από την ενέργεια της στιγμής.

Είναι αυτονόητο ότι η διοίκηση καθώς και η πολιτική ηγεσία πρέπει να διατηρούνται με την αυστηρότερη ενότητα.

Ήταν πλέον απείρως διδακτικό για μένα, η διαπίστωση, του λόγου που αυτά δεν συνέβησαν, ή καλύτερα, που δεν εφαρμόστηκαν. Μόνο ο ένοχος για αυτή την παράλειψη θα ήταν ο ένοχος για την κατάρρευση της αυτοκρατορίας.

Η παλιά Αυστρία ήταν συνδεδεμένη με το μεγαλείο της ηγεσίας της περισσότερο από κάθε άλλο κράτος. Εδώ απουσίαζαν μάλιστα οι βάσεις του έθνους-κράτους, το οποίο πάντα στην εθνική του βάση έχει μια δύναμη συντήρησης, ακόμη και αν η ηγεσία σαν τέτοια είναι τόσο ανάξια. Το ενιαίο εθνικό κράτος μπορεί, χάρη στη φυσική αδράνεια των κατοίκων του και στη σχετική ανθεκτικότητά τους, να αντέξει καμιά φορά εκπληκτικά μακρές περιόδους κακής διακυβέρνησης και διοίκησης, χωρίς να καταστραφεί εσωτερικά. Τότε συμβαίνει συχνά σαν να μην υπάρχει πια ζωή σε ένα τέτοιο σώμα, σαν να είναι νεκρό και πεθαμένο, μέχρι που ξαφνικά ο υποτιθέμενος νεκρός ανασταίνεται ξανά και τώρα δίνει καταπληκτικά σημάδια της άφθαρτης ζωτικότητάς του προς την υπόλοιπη ανθρωπότητα.

Αλλά είναι διαφορετικά σε μια αυτοκρατορία, που δεν αποτελείται από το ίδιο έθνος, δεν τους συνδέει το κοινό αίμα, αλλά από μια κοινή γροθιά. Εδώ, οποιαδήποτε αδυναμία στη διοίκηση δεν θα οδηγήσει σε μια χειμερία νάρκη του κράτους, αλλά θα προκαλέσει μια αφύπνιση όλων των επιμέρους ενστίκτων που προϋπάρχουν στο αίμα, που δεν μπορούσαν να εκδηλωθούν σε άλλες εποχές μιας ισχυρής θέλησης. Μόνο μέσω αιώνων κοινής εκπαίδευσης, μέσω κοινών παραδόσεων, κοινών συμφερόντων κ.λ.π. μπορεί να αμβλυνθεί αυτός ο κίνδυνος. Γι' αυτόν τον λόγο όσο νεότερες είναι αυτές οι κρατικές οντότητες,

τόσο περισσότερο εξαρτώνται από το μεγαλείο της ηγεσίας τους και μάλιστα σαν έργο σπουδαίων κατακτητών ή πνευματικών ηρώων, συχνά καταρρέουν αμέσως μετά το θάνατο του μοναδικού μεγάλου ιδρυτή. Αλλά ακόμα και μετά από αιώνες, αυτοί οι κίνδυνοι δεν μπορούν να θεωρηθούν ότι ξεπεράστηκαν, απλώς βρίσκονται σε αδράνεια, συχνά ξυπνούν ξαφνικά, όταν η αδυναμία της κοινής ηγεσίας και η δύναμη της εκπαίδευσης, το μεγαλείο όλων των παραδόσεων, δεν μπορούν πλέον να ξεπεράσουν την ορμή του πόθου τους για ζωή των διαφορετικών φυλών.

Το να μην το αντιληφθεί αυτό είναι ίσως το τραγικό λάθος του οίκου των Αψβούργων.

Ένας από αυτούς, που κράτησε προς τα πάνω για άλλη μια φορά τον πυρσό της μοίρας του μέλλοντος της χώρας του, μετά έσβησε για πάντα.

Στέμμα της Αγίας Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας

Κρύπτη Καπουτσίνων - Ανάκτορο Χόφμπουργκ

Ο Ιωσήφ Β', Ρωμαίος αυτοκράτορας του γερμανικού έθνους, είδε με τρόπο πως ο οίκος του, στριμωγμένος στην άκρη της αυτοκρατορίας, θα εξαφανιζόταν μια μέρα στη δίνη αυτής της Βαβυλωνίας των εθνών, αν οι παραλείψεις των προγόνων δεν διορθωθούν την τελευταία ώρα. Στηριζόμενος σε μια υπεράνθρωπη δύναμη, ο «φίλος του λαού»

εναντιώθηκε στην αμέλεια των προγόνων και προσπάθησε να επανορθώσει μέσα σε μια δεκαετία αυτά που απέτυχαν για

αιώνες. Αν είχε μπροστά του μόνο σαράντα χρόνια για να κάνει το έργο του και αν μόνο δύο γενιές συνέχιζαν το ίδιο έργο μετά από αυτόν με τον ίδιο τρόπο, το θαύμα θα είχε πιθανώς πετύχει. Αλλά όταν πέθανε μετά από μόλις δέκα χρόνια διακυβέρνησης, εξαντλημένος στο σώμα και την ψυχή, το έργο του βυθίστηκε στον τάφο μαζί του, για να μην αναστηθεί ποτέ και να κοιμηθεί για πάντα στον τάφο των Καπουτσίνων.

Οι διάδοχοί του δεν ήταν αντάξιοι γι' αυτό το καθήκον ούτε στο πνεύμα ούτε στη δύναμη της θέλησης.

Όταν τα πρώτα επαναστατικά σημεία του καιρού μιας νέας εποχής εξερράγησαν μέσω της Ευρώπης, η Αυστρία άρχισε σταδιακά να πιάνει φωτιά. Αλλά όταν τελικά ξέσπασε η πυρκαγιά, οι φλόγες τροφοδοτήθηκαν λιγότερο από κοινωνικά, κοινωνικά ή γενικά πολιτικά αίτια και περισσότερο από τις κινητήριες δυνάμεις εθνικής προέλευσης.

Η επανάσταση του 1848 θα μπορούσε να είναι παντού ένας ταξικός αγώνας, αλλά στην Αυστρία ήταν η αρχή μιας νέας φυλετικής σύγκρουσης. Την εποχή εκείνη οι Γερμανοί, ξεχνώντας αυτή την προέλευση ή μη αναγνωρίζοντας την, πρόσφεραν τις υπηρεσίες τους στην επαναστατική εξέγερση, σφραγίζοντας έτσι την ίδια τους την τύχη. Βοήθησαν να ξυπνήσει το πνεύμα της δυτικής δημοκρατίας, το οποίο σε σύντομο χρονικό διάστημα θα τους στερούσε τα θεμέλια της δικής τους ύπαρξης.

Με τη συγκρότηση ενός κοινοβουλευτικού αντιπροσωπευτικού σώματος χωρίς την προηγούμενη καθιέρωση και εδραίωση μιας κοινής επίσημης κρατικής γλώσσας, μπήκε ο θεμέλιος λίθος για το τέλος της επικράτησης του γερμανισμού στη μοναρχία. Από εκείνη τη στιγμή, ως εκ τούτου, το ίδιο το κράτος, όμως, χάθηκε. Όλα όσα ακολούθησαν, ήταν μόνο η ιστορική εκκαθάριση μιας αυτοκρατορίας.

Η παρακολούθηση αυτής της διάλυσης ήταν τόσο συνταραχτική όσο και διδακτική. Σε χιλιάδες και χιλιάδων μορφών πραγματοποιήθηκε λεπτομερώς αυτή η εκτέλεση μιας

ιστορικής ποινής. Το γεγονός ότι ένα μεγάλο μέρος του λαού κινήθηκε τυφλά μέσα από τα φαινόμενα αποσύνθεσης απέδειξε μόνο τη βούληση των θεών να καταστρέψουν την Αυστρία.

Δεν θέλω να επεκταθώ σε λεπτομέρειες εδώ, γιατί αυτό δεν είναι ο σκοπός αυτού του βιβλίου. Θέλω μόνο να ρίξω μια πιο προσεκτική ματιά σε αυτές τις αμετάβλητες διαδικασίες οι οποίες είναι οι συνεχείς αιτίες της παρακμής των λαών και των κρατών, που είναι επίσης σημαντικές για την σημερινή μας εποχή και που τελικά συνέβαλαν στη διασφάλιση της βάσης του πολιτικού μου τρόπου σκέψης.

Ανάμεσα στα θεσμικά όργανα που θα μπορούσαν να καταδείξουν σαφέστερα τη διάβρωση της Αυστριακής μοναρχίας ακόμα και σε κάποιον μικροαστό που δεν είναι ευλογημένος με αιχμηρά μάτια, βρισκόταν στη κορυφή εκείνος, που έμελλε να αποκτήσει τη μεγαλύτερη δύναμη – το κοινοβούλιο ή, όπως ονομάστηκε στην Αυστρία, το Ράιχσρατ.

Το πρότυπο αυτού του φορέα ήταν εμφανώς τοποθετημένο στην Αγγλία, τη χώρα της κλασικής «δημοκρατίας». Από εκεί, η όλη ευχάριστη διάταξη αναλήφθηκε και τοποθετήθηκε όσο το δυνατόν πιο αμετάβλητη στη Βιέννη.

Αμπγκερντεντενχάουζ - Βερολίνο 1900

Το αγγλικό σύστημα των δύο Βουλών γιόρτασε την ανάστασή του στη Βουλή των Αντιπροσώπων (Abgeordneten) και στη Βουλή των Ανδρών (Herrenhaus). Μόνο τα ίδια τα «κτίρια» ήταν κάπως διαφορετικά. Όταν ο Μπάρρυ κάποτε ανύψωσε το παλάτι του Κοινοβουλίου

πάνω από τα νερά του Τάμεση, παρενέβη στην ιστορία της βρετανικής αυτοκρατορίας και πήρε από εκεί τη διακόσμηση

για τις 1.200 κόγχες, κονσόλες και κίονες του υπέροχου κτιρίου του. Η Βουλή των Λόρδων και των Κοινοτήτων έγιναν έτσι ο ναός της δόξας για το έθνος στα έργα τέχνης και ζωγραφικής.

Εδώ ήρθε η πρώτη δυσκολία για τη Βιέννη. Γιατί όταν ο Δανός Χάνσεν είχε ολοκληρώσει το τελευταίο αέτωμα στο μαρμάρινο σπίτι των αντιπροσώπων του λαού, δεν είχε άλλη επιλογή παρά να προσπαθήσει

να δανειστεί από την αρχαιότητα. Ρωμαίοι και Έλληνες πολιτικοί και φιλόσοφοι σήμερα κοσμούν αυτό το θεατρικό κτίριο της «δυτικής δημοκρατίας» και με συμβολική ειρωνεία τα τέθριππα άρματα πάνω από τα δύο κτίρια απομακρύνονται το

ένα από το άλλο προς τα τέσσερα σημεία του ορίζοντα, δίνοντας με αυτόν τον τρόπο την καλύτερη έκφραση στο εσωτερικό αλλά και στο εξωτερικό.

Οι «εθνότητες» το είχαν απαγορεύσει ως προσβολή και πρόκληση, να δοξαστεί η αυστριακή ιστορία σε αυτό το έργο, όπως ακριβώς και μέσα στο ίδιο το Ράιχ, μόνο κάτω από τη βροντή του Παγκοσμίου Πολέμου τόλμησαν να αφιερώσουν με επιγραφή το κτίριο Βάλλοτ του Ράιχσταγκ στο γερμανικό λαό.

Δεν ήμουν ακόμη είκοσι ετών όταν πήγα για πρώτη φορά στο υπέροχο κτίριο στο Φράντνσενσρινγκ για να παρευρεθώ σε μια συνεδρίαση της Βουλής των Αντιπροσώπων ως θεατής και ακροατής, ήμουν κυριευμένος από τα πιο επιφυλακτικά συναισθήματα.

Πάντα μισούσα το Κοινοβούλιο, αλλά όχι όμως σαν θεσμό. Αντιθέτως, ως φιλελεύθερο αισθανόμενο άτομο, δεν μπορούσα να φανταστώ τη δυνατότητα άλλης διακυβέρνησης, διότι η σκέψη μιας οποιασδήποτε δικτατορίας θα ήταν ενόψει της στάσης μου προς τον οίκο των Αψβούργων σαν έγκλημα κατά της ελευθερίας και ενάντια σε κάθε λογική.

Δεν συνέβαλε λίγο, ότι σαν νεαρός λόγω των αναρίθμητων εφημερίδων που διάβαζα, χωρίς να το υποπτευθώ, είχα εμποτισθεί από ένα κάποιο θαυμασμό για το αγγλικό κοινοβούλιο και δεν μπορούσα τώρα να απαλλαγώ από αυτόν εύκολα. Η αξιοπρέπεια, με την οποία η Κάτω Βουλή διαχειριζόταν εκεί τις υποθέσεις της (όπως ο Τύπος μας ήταν σε θέση να περιγράψει τόσο ωραία) με εντυπωσίασε πάρα πολύ. Θα μπορούσε να υπάρχει μια πιο ύψιστη μορφή αυτοδιοίκησης για έναν λαό;

Αλλά ακριβώς γι' αυτό ήμουν εχθρός του αυστριακού κοινοβουλίου. Θεώρησα τη μορφή ολόκληρης της συμπεριφοράς του ανάξια του μεγάλου πρότυπου. Τώρα όμως προστέθηκε και το εξής:

Η μοίρα του γερμανισμού στο αυστριακό κράτος εξαρτιόταν από τη θέση του στο Ράιχσρατ. Μέχρι την καθιέρωση της καθολικής και μυστικής ψηφοφορίας, εξακολουθούσε να υπάρχει μια πλειοψηφία, αν και ασήμαντη, στο γερμανικό κοινοβούλιο. Αυτή η κατάσταση ήταν ήδη ανησυχητική, καθώς η εθνικά αναξιόπιστη στάση της σοσιαλδημοκρατίας σε κρίσιμα ζητήματα που σχετίζονται με τον γερμανισμό – ώστε να μην αποξενώσουν τα μέλη των διαφόρων ξένων εθνοτήτων – ήταν πάντα εναντίον των γερμανικών συμφερόντων. Ακόμα και τότε, η σοσιαλδημοκρατία δεν μπορούσε να θεωρηθεί γερμανικό κόμμα. Με την καθιέρωση της καθολικής ψηφοφορίας, η γερμανική υπεροχή τερματίστηκε ακόμα και με αριθμητικούς όρους. Τώρα στην περαιτέρω απο-γερμανοποίηση του κράτους δεν υπήρχε κανένα εμπόδιο στο δρόμο.

Γι' αυτό τον λόγο, το ένστικτο της εθνικής μου αυτοσυντήρησης με οδήγησε να έχω ελάχιστη αγάπη για ένα **αντιπροσωπευτικό όργανο** το οποίο πάντα **πρόδιδε** το γερμανισμό αντί να τον εκπροσωπεί. Όμως αυτά ήταν ελαττώματα που, όπως και πολλά άλλα πράγματα, δεν οφείλονταν στο ίδιο το αίτιο, αλλά στο αυστριακό κράτος. Κατά το παρελθόν, πίστευα ακόμα ότι με την αποκατάσταση της γερμανικής πλειοψηφίας στα αντιπροσωπευτικά όργανα δεν θα

υπήρχε πλέον λόγος για μια ουσιαστική αντίθεση προς αυτά, εφόσον το παλιό κράτος εξακολουθούσε να υπάρχει.

Έτσι, εσωτερικά εναρμονισμένος, μπήκα για πρώτη φορά στις σεβαστές και αμφισβητούμενες αίθουσες. Εντούτοις, ήταν μόνο σεβαστές από τη μεγαλοπρεπή ομορφιά του υπέροχου κτιρίου. Ένα ελληνικό θαύμα στο γερμανικό έδαφος.

Σε πόσο σύντομο χρονικό διάστημα είχα εξοργιστεί όταν είδα το αξιοθρήνητο θέαμα που εκτυλίσσόταν μπροστά στα μάτια μου!

Λίγες εκατοντάδες από αυτούς τους εκπροσώπους του λαού ήταν παρόντες και έπρεπε να λάβουν θέση σχετικά με ένα ζήτημα σημαντικής οικονομικής σημασίας.

Αυτή η πρώτη μέρα ήταν αρκετή για να με παρακινήσει να σκέφτομαι για εβδομάδες.

Το πνευματικό περιεχόμενο όσων ειπώθηκαν ήταν σε ένα πραγματικά σχεδόν καταθλιπτικό «ύψος», μέχρι του σημείου να μην μπορείς να καταλάβεις καθόλου τη συζήτηση· γιατί μερικοί απ' αυτούς τους κυρίους δεν μιλούσαν γερμανικά, αλλά τις σλαβικές μητρικές τους γλώσσες ή καλύτερες διαλέκτους. Αυτά που γνώριζα από την ανάγνωση των εφημερίδων μέχρι τότε ήταν τώρα μια ευκαιρία για μένα να τα ακούσω με τα αυτιά μου. Ένα αναστατωμένο άγριο πλήθος που χειρονομούσε, που ούρλιαζε σε όλους τους τόνους, πάνω του ένας άκακος ηλικιωμένος θεός, ο οποίος με τον ιδρώτα του προσώπου του, προσπαθούσε να επαναφέρει την αξιοπρέπεια της λειτουργίας της αίθουσας με τη βίαιη ταλάντευση ενός κουδουνιού και μερικές φορές φωνάζοντας, μερικές φορές προειδοποιώντας, σοβαρές επιπλήξεις.

Έπρεπε να γελάσω.

Λίγες εβδομάδες αργότερα ήμουν ξανά στην αίθουσα. Η εικόνα είχε αλλάξει, δεν ήταν αναγνωρίσιμη. Η αίθουσα ήταν εντελώς άδεια. Από κάτω κοιμόντουσαν. Κάποιοι βουλευτές ήταν στα καθίσματά τους και χασμουριούνταν ο ένας προς τον άλλο, ένας «μιλούσε». Ένας αντιπρόεδρος της βουλής ήταν παρών και κοίταζε φανερά βαριεστημένος την αίθουσα.

Μου προέκυψαν οι πρώτες αμφιβολίες. Τώρα, όταν ο χρόνος μου έδινε την ευκαιρία, πήγαινα ξανά και ξανά και παρατηρούσα σιωπηλά και προσεκτικά την αντίστοιχη εικόνα, άκουγα τις ομιλίες όσο μπορούσαν να γίνουν κατανοητές, μελετούσα τα περισσότερα ή λιγότερα έξυπνα πρόσωπα αυτών που επιλέχθηκαν από τα έθνη αυτού του άθλιου κράτους – και σταδιακά διαμόρφωνα τις προσωπικές μου σκέψεις.

Ένας χρόνος ήρεμης παρατήρησης ήταν αρκετός για να αλλάξω ή να καταργήσω τελείως την προηγούμενη άποψή μου για τη φύση αυτού του θεσμού. Μέσα μου δεν είχα πάρει θέση ενάντια στην πιο άθλια μορφή αυτής της ιδέας, που είχε υιοθετηθεί στην Αυστρία· όχι, τώρα δεν μπορούσα πλέον να αναγνωρίζω το Κοινοβούλιο ως τέτοιο. Μέχρι τότε, έβλεπα την κακοδαιμονία του αυστριακού κοινοβουλίου στην απουσία μιας γερμανικής πλειοψηφίας, αλλά τώρα έβλεπα την καταστροφή σε ολόκληρη τη φύση και την ουσία αυτού του θεσμού εν γένει.

Μια ολόκληρη σειρά από ερωτήματα με γέμιζαν εκείνη την εποχή.

Άρχισα να εξοικειώνομαι με τη δημοκρατική αρχή της πλειοψηφίας, ως βάση όλου αυτού του θεσμού, αλλά δεν έδινα λιγότερη προσοχή στις πνευματικές και ηθικές αξίες των κυρίων, που επελέγησαν από τα έθνη για να εξυπηρετήσουν αυτό το σκοπό.

Έτσι έμαθα ταυτόχρονα τον θεσμό και τους εκπροσώπους του.

Κατά τη διάρκεια μερικών ετών, διαμόρφωσα τότε με τρισδιάστατη σαφήνεια τη γνώση και την κατανόηση του τύπου με την πιο αξιοπρεπή εμφάνιση της σύγχρονης εποχής: του βουλευτή. Άρχισε να απομνημονεύεται μέσα μου σε μια μορφή, που από τότε δεν έχει υποστεί καμιά σημαντική αλλαγή.

Και αυτή τη φορά, τα διδάγματα της χειροπιαστής πραγματικότητας με έσωσαν απ' το να πάθω ασφυξία σε μια θεωρία, που με την πρώτη ματιά φαινόταν σαγηνευτική σε τόσο πολλούς, αλλά παρ' όλ' αυτά πρέπει να συμπεριληφθεί στα συμπτώματα της αποσύνθεσης της ανθρωπότητας.

Η δημοκρατία της σημερινής Δύσης είναι ο πρόδρομος του μαρξισμού, ο οποίος θα ήταν αδιανόητος χωρίς αυτήν. Μόνο αυτή είναι το πρόσφορο έδαφος αυτής της παγκόσμιας μάστιγας στο οποίο μπορεί να εξαπλωθεί η επιδημία. Στην εξωτερική μορφή της έκφρασής της, ο κοινοβουλευτισμός δημιούργησε ένα «τερατούργημα βρωμιάς και φωτιάς», στο οποίο δυστυχώς, η «φωτιά» μου φαίνεται ότι ετοιμάζεται να σβήσει αυτή τη στιγμή.

Πρέπει να είμαι περισσότερο ευγνώμων στη μοίρα για το γεγονός ότι μου έδωσε αυτό το ερώτημα να το εξετάσω στη Βιέννη, γιατί φοβάμαι ότι στη Γερμανία εκείνη την εποχή θα είχα βρει την απάντηση πολύ εύκολα. Αν είχα γνωρίσει αρχικά τη γελιότητα αυτού του θεσμού που ονομάζεται «Κοινοβούλιο» στο Βερολίνο, ίσως να είχα πέσει στην αντίθετη πλάνη και, όχι για κανένα προφανή λόγο, θα είχα πάει με το μέρος εκείνων που έβλεπαν τη σωτηρία του λαού και του Ράιχ αποκλειστικά στην προώθηση της δύναμης της αυτοκρατορικής ιδέας και που ωστόσο στέκονταν ταυτόχρονα ξένοι και τυφλοί απέναντι στην εποχή και τον λαό με τον οποίο είχαν να κάνουν.

Στην Αυστρία αυτό ήταν αδύνατο.

Εδώ δεν ήταν εύκολο να πέσουμε από το ένα λάθος στο άλλο. Αν το Κοινοβούλιο δεν είχε καμιά αξία, τότε οι Αψβούργοι άξιζαν πολύ λιγότερο – σε καμιά περίπτωση περισσότερο. Η απόρριψη του «κοινοβουλευτισμού» δεν ήταν αρκετή εδώ· γιατί τότε το ερώτημα παρέμενε: Τι τώρα; Η απόρριψη και η εξάλειψη του Ράιχσρατ θα άφηνε σαν τη μόνη κυβερνητική αρχή τον Οίκο των Αψβούργων, μια σκέψη που ήταν ιδιαίτερα αφόρητη για μένα.

Η δυσκολία αυτής της ιδιαίτερης περίπτωσης με οδήγησε σε μια πιο προσεκτική εξέταση του ίδιου του προβλήματος, από ό, τι θα έκανα σε τόσο μικρή ηλικία.

Αυτό που μου έδωσε σκέψη πρώτα και κύρια ήταν η εμφανής απουσία κάθε ατομικής ευθύνης.

Το Κοινοβούλιο λαμβάνει κάποια απόφαση, ανεξάρτητα από το πόσο καταστροφικές είναι οι συνέπειές της, – κανείς δεν

είναι υπεύθυνος για αυτό, κανείς δεν μπορεί ποτέ να θεωρηθεί υπεύθυνος. Μπορεί αυτό να σημαίνει ανάληψη ευθύνης, εάν η ένοχη κυβέρνηση παραιτηθεί μετά από μια κατάρρευση; Ή αν αλλάξει ο συνασπισμός, ή διαλυθεί ακόμα και το ίδιο το κοινοβούλιο;

Μπορεί μια ρευστή πλειοψηφία ανθρώπων να θεωρηθεί υπεύθυνη;

Δεν είναι ίδια η ιδέα της ευθύνης που συνδέεται με το άτομο;

Μπορεί πρακτικά το πρόσωπο που διευθύνει μια κυβέρνηση να είναι υπεύθυνο για πράξεις, η προετοιμασία και η υλοποίηση των οποίων μπορεί να αποδοθεί μόνο στη βούληση και την προθυμία μιας πλειοψηφίας ανθρώπων;

Ή: Δεν είναι δουλειά του κορυφαίου πολιτικού, αντί για τη γέννηση από τον ίδιο μιας δημιουργικής σκέψης ή σχεδίου, μάλλον να θεωρεί ότι είναι μόνο η τέχνη να κάνει κατανοητή τη μεγαλοφυΐα των σχεδίων του σε ένα κοπάδι κουφιοκέφαλων προβάτων και στη συνέχεια να ικετεύει για τη μεγαλόψυχη έγκρισή τους;

Το κριτήριο του πολιτικού είναι ότι κατέχει την τέχνη της πειθούς στον ίδιο βαθμό με αυτή της πολιτικής οξυδέρκειας κατά τη λήψη μεγάλων κατευθυντήριων γραμμών ή αποφάσεων;

Αποδεικνύεται η ανικανότητα ενός ηγέτη από το γεγονός, ότι δεν κατάφερε να κερδίσει την πλειοψηφία ενός συρφετού που έχει συγκεντρωθεί κάτω από περισσότερο ή λιγότερο υγιείς συνθήκες για μια συγκεκριμένη ιδέα;

Και μάλιστα, έχει ποτέ αυτό το πλήθος γενικά κατανοήσει κάποτε έστω μια ιδέα, πριν τους ανακοινωθεί το μεγαλείο της επιτυχίας της;

Δεν είναι κάθε λαμπρή πράξη σε αυτόν τον κόσμο η ορατή διαμαρτυρία της ιδιοφυΐας ενάντια στη νωθρότητα των μαζών;

Αλλά τι πρέπει να κάνει ο πολιτικός, που δεν κατάφερε, να κολακεύσει αυτό το πλήθος για την έγκριση των σχεδίων του;

Θα πρέπει να το εξαγοράσει;

Ή μήπως πρέπει, λόγω της ηλιθιότητας των συμπολιτών του,

να αποκηρύξει την εκτέλεση των καθηκόντων που αυτός έκρινε ότι είναι ζωτικής σημασίας, πρέπει να αποσυρθεί ή πρέπει να παραμείνει;

Σε μια τέτοια περίπτωση, δεν έρχεται, ο πραγματικός χαρακτήρας σε μια ανυπέρβλητη σύγκρουση μεταξύ γνώσης και αξιοπρέπειας ή, μάλλον, έντιμης στάσης;

Πού είναι εδώ το όριο που διαχωρίζει το καθήκον απέναντι στο ευρύ κοινό από την υποχρέωση της προσωπικής τιμής;

Δεν πρέπει ο κάθε αληθινός ηγέτης να αρνηθεί να υποβιβαστεί κατ' αυτόν τον τρόπο σε πολιτικό μαυραγορίτη;

Και αντίστροφα, κάθε μαυραγορίτης δεν πρέπει να αισθάνεται ότι είναι φτιαγμένος για να «κάνει» πολιτική, δεδομένου ότι η τελική ευθύνη δεν θα βαρύνει ποτέ τον ίδιο, αλλά κάποιο απροσδιόριστο πλήθος;

Η αρχή της κοινοβουλευτικής πλειοψηφίας μας δεν θα οδηγήσει στην κατάργηση της έννοιας της ηγεσίας;

Αλλά μήπως πιστεύεται ότι η πρόοδος αυτού του κόσμου προέρχεται από το μυαλό της πλειοψηφίας και όχι από τα μυαλά των ατόμων;

Ή μήπως νομίζετε ότι στο μέλλον θα μπορούσατε να κάνετε χωρίς αυτήν την προϋπόθεση του ανθρώπινου πολιτισμού;

Αντίθετα, δεν φαίνεται να είναι πιο απαραίτητη σήμερα από ποτέ;

Με το να απορρίπτει την εξουσία του ατόμου και αντικαθιστώντας την με τον αριθμό του αντίστοιχου πλήθους, η κοινοβουλευτική αρχή του πλειοψηφικού συστήματος αμαρτάνει στη βασική αριστοκρατική ιδέα της φύσης, αν και η άποψή της για την αριστοκρατία δεν ενσωματώνεται με κανέναν τρόπο στη σημερινή παρακμή των πρώτων μας δέκα χιλιάδων.

Το ποιά καταστροφή προκαλείται από αυτό το θεσμό της σύγχρονης δημοκρατικής κοινοβουλευτικής εξουσίας είναι δύσκολο να τη φανταστεί ο αναγνώστης των εβραϊκών εφημερίδων εάν δεν έχει μάθει να σκέφτεται και να εξετάζει ανεπηρέαστα. Είναι πρωτίστως ο λόγος για τον απίστευτο κατακλυσμό όλης της πολιτικής ζωής με τα κατώτερα φαινόμε-

να της εποχής μας. Όσο περισσότερο ο αληθινός ηγέτης θα αποσυρθεί από μια πολιτική δραστηριότητα, η οποία ως επί το πλείστον δεν μπορεί να συνίσταται σε δημιουργικό επίτευγμα και δουλειά, αλλά σε παζαρέματα και σε χειρισμούς υπέρ της πλειοψηφίας, άλλο τόσο αυτή η δραστηριότητα θα ταιριάζει καλύτερα στους μικρόψυχους και ακολούθως θα τους προσελκύσει.

Όσο πιο ανθρωπάκι είναι ένας τέτοιος βυρσοδέψης σήμερα στο πνεύμα και την ικανότητα, όσο πιο ξεκάθαρα η κρίση του τον κάνει να συνειδητοποιήσει για την πραγματικά αξιοθρήνητη μορφή του, τόσο περισσότερο θα επαινεί ένα σύστημα που δεν απαιτεί από αυτόν τη δύναμη και την ευφυΐα ενός γίγαντα, αλλά μάλλον βολεύεται με την εξυπνάδα ενός δημάρχου του χωριού και μάλιστα θα προτιμούσε να βλέπει μια τέτοια σοφία από αυτή του Περικλή. Ένας τέτοιος βλάκας δεν χρειάζεται να βασανίζεται για την ευθύνη των πράξεών του. Είναι απόλυτα απαλλαγμένος από αυτή την ανησυχία, διότι ξέρει ότι, ανεξάρτητα από το ποιο θα είναι το αποτέλεσμα της «πολιτικής» τσαπατσουλιάς του, το τέλος του έχει από καιρό καταγραφεί στα αστέρια: μια μέρα θα δώσει τη θέση του σε ένα άλλο, εξίσου μεγάλο μυαλό. Γιατί αυτό είναι ένα από τα χαρακτηριστικά μιας τέτοιας αποσύνθεσης, ότι ο αριθμός των μεγάλων πολιτικών αυξάνεται στον ίδιο βαθμό που το παράστημα του ατόμου συρρικνώνεται. Ωστόσο, θα γίνεται μικρότερο με την αύξηση της εξάρτησης από τις κοινοβουλευτικές πλειοψηφίες, καθώς και τα μεγάλα μυαλά θα απορρίπτουν να είναι οι ακόλουθοι αυτών των ηλίθιων ψώνιων και φαφλατάδων, και αντιθέτως οι εκπρόσωποι της πλειοψηφίας, δηλαδή της βλακείας, δεν μισούν τίποτα περισσότερο από ένα ανώτερο μυαλό.

Είναι πάντοτε ένα παρηγορητικό συναίσθημα για μια τέτοια συνάθροιση δημοτικών συμβούλων της Σίλντα* (Schilda), να γνωρίζουν ότι έχουν στη κορυφή έναν ηγέτη, η σοφία του

*Οι μεσαιωνικοί κάτοικοι της Σίλντα (Schilda) στη Σαξονία φημολογούνταν ότι ήταν ηλίθιοι (Σ.τ.μ)

οποίου αντιστοιχεί στο επίπεδο των παρόντων: ο καθένας τους έχει έτσι τη χαρά, ότι μπορεί από καιρό σε καιρό να δείχνει τη λάμψη του εγκεφάλου του – και κυρίως μπορεί να πει, αν ο Χίντσε* μπορεί αν είναι το αφεντικό, γιατί κάποτε να μην είναι και ο Πέτρος*;

Περισσότερο όμως αυτή η εφεύρεση της δημοκρατίας αντιστοιχεί σε ένα χαρακτηριστικό, που πρόσφατα έχει εξελιχθεί σε μια πραγματική ντροπή, δηλαδή τη δειλία ενός μεγάλου μέρους της αποκαλούμενης «ηγεσίας» μας. Πόσο τυχεροί, που σε όλες τις πραγματικές αποφάσεις που έχουν κάποια σημασία να μπορούν να κρυφτούν πίσω από τις ουρές των φράκων μιας αποκαλούμενης πλειοψηφίας!

Απλά ρίξτε μια ματιά σε έναν τέτοιο πολιτικό λωποδύτη, με πόση αγωνία εκλιπαρεί σε κάθε έγκριση της πλειοψηφίας, για να εξασφαλίσει τους απαραίτητους συνεργούς και έτσι να είναι σε θέση να απαλλαχθεί από την ευθύνη ανά πάσα στιγμή. Αυτός όμως είναι και ο κύριος λόγος, γιατί ένα τέτοιο είδος πολιτικής δραστηριότητας είναι πάντα αηδιαστικός και μισητός σε κάθε άνθρωπο που είναι αξιοπρεπής και επομένως θαρραλέος, ενώ όλους τους άθλιους χαρακτήρες – και όποιος δεν θέλει να αναλάβει προσωπικά την ευθύνη για τη δράση του, αλλά ψάχνει για κάλυψη, είναι ένας δειλός παλιάνθρωπος – τους προσελκύει. Καθώς και πρώτα απ' όλα αν οι ηγέτες ενός έθνους αποτελούνται από τέτοιους ελεεινούς, τότε αυτό θα εκδικηθεί σε σύντομο χρονικό διάστημα. Δεν θα έχει πλέον το θάρρος να αναλάβει οποιαδήποτε αποφασιστική δράση, θα προτιμήσει να υποστεί κάθε ατίμωση, ανεξάρτητα από το πόσο επαίσχυντη είναι, παρά να πάρει μια απόφαση· δεν θα έχει απομείνει κανένας που να είναι πρόθυμος να διακινδυνεύσει τον εαυτό του και το κεφάλι του για να πάρει μια αδίστακτη απόφαση.

Γιατί ένα πράγμα είναι που δεν πρέπει ποτέ να ξεχνάμε: Η πλειοψηφία δεν μπορεί ποτέ να αντικαταστήσει το άτομο εδώ.

*Τυχαία ονόματα (Σ.τ.μ)

Όχι μόνο είναι πάντα ένας εκπρόσωπος της βλακειάς, αλλά και της δειλίας. Και όσο μερικές εκατοντάδες άδεια κεφάλια δεν αξίζουν όσο ένα σοφό, άλλο τόσο εκατό δειλοί δεν μπορούν ποτέ να πάρουν μια ηρωική απόφαση.

Όσο πιο εύκολη είναι η ευθύνη του μεμονωμένου ηγέτη, τόσο μεγαλύτερος θα είναι ο αριθμός εκείνων που, παρά το αξιοθρήνητο σε μεγάλο βαθμό παράστημά τους, θα νιώσουν ότι είναι προορισμένοι να θέσουν τις αθάνατες υπηρεσίες τους στην υπηρεσία του έθνους. Μάλιστα, δεν θα μπορούν πλέον να περιμένουν να πάρουν τελικά τη σειρά τους· στέκονται σε μια μακριά ουρά και με πόνο και θλίψη μετράνε τον αριθμό των ατόμων που περιμένουν μπροστά τους και σχεδόν υπολογίζουν την ώρα που η ανθρώπινη κρίση θα τους φέρει στο προσκήνιο. Συνεπώς, λαχταρούν κάθε αλλαγή στα αξιώματα που αιωρούνται μπροστά τους και είναι ευγνώμονες για οποιοδήποτε σκάνδαλο που αραιώνει τη γραμμή μπροστά τους. Ωστόσο, αν κάποιος δεν θέλει να αφήσει τη θέση που κατέχει, σχεδόν αισθάνονται ότι αυτή είναι μια παραβίαση μιας ιερής συμφωνίας κοινής αλληλεγγύης. Τότε γίνονται κακόβουλοι και δεν ησυχάζουν, μέχρις ότου ο ξεδιάντροπος, να ανατραπεί τελικά και να διαθέσει εκ νέου τη ζεστή θέση του στην κοινότητα. Δεν θα επιστρέψει σε αυτή τη θέση τόσο γρήγορα. Γιατί μόλις ένα από αυτά τα πλάσματα αναγκαστεί να παραιτηθεί από τη θέση του, θα προσπαθήσει αμέσως να επανέλθει στη γενική γραμμή των ανθρώπων που περιμένουν, εκτός και αν τον σταματήσουν οι κραυγές των άλλων.

Η συνέπεια όλων αυτών είναι η τρομερά γρήγορη αλλαγή στις πιο σημαντικές θέσεις και τα αξιώματα ενός τέτοιου κράτους, ένα αποτέλεσμα που σε κάθε περίπτωση φαίνεται δυσμενές, αλλά μερικές φορές εντελώς καταστροφικό. Επειδή δεν είναι μόνο οι ηλίθιοι και οι ανίκανοι που πέφτουν θύματα αυτής της συνήθειας, αλλά ακόμα περισσότερο ο πραγματικός ηγέτης, αν η μοίρα καταφέρει να βάλει έναν τέτοιο σε μια τέτοια θέση. Μόλις αυτό κάποτε διαπιστωθεί, θα διαμορφωθεί ένα κλειστό μέτωπο για άμυνα, ειδικά αν ένα τέτοιο μυαλό, χωρίς να

προέρχεται από τις δικές τους τάξεις, παρ' όλ' αυτά τολμά να διεισδύει σε αυτή τη μεγαλοπρεπή κοινωνία. Και προς αυτή την κατεύθυνση το ένστικτο είναι τόσο έντονο όσο περισσότερο απουσιάζει σε οτιδήποτε άλλο.

Το αποτέλεσμα θα είναι μια διαρκώς διευρυνόμενη πνευματική υποβάθμιση των κορυφαίων τάξεων. Το τι προκύπτει απ' αυτό για το έθνος και το κράτος, μπορεί να το κρίνει καθένας από μόνος του, αρκεί να μην ανήκει σε αυτόν τον τύπο των «ηγετών».

Η παλιά Αυστρία είχε ήδη το κοινοβουλευτικό καθεστώς στην πιο αμιγή μορφή του.

Είναι αλήθεια ότι οι εκάστοτε πρωθυπουργοί διορίζονταν απ' τον αυτοκράτορα και τον βασιλιά, και αυτός ο διορισμός δεν ήταν τίποτα άλλο παρά μόνο η εκτέλεση της θέλησης του Κοινοβουλίου. Τα παζαρέματα και οι συναλλαγές όμως για τις διάφορες υπουργικές θέσεις ήταν η δυτική δημοκρατία του πιο αγνού νερού. Τα αποτελέσματα αντιστοιχούσαν επίσης στις εφαρμοζόμενες αρχές. Ειδικότερα, η αλλαγή των επιμέρους προσωπικοτήτων γινόταν σε ολοένα και μικρότερες χρονικές περιόδους, προκειμένου να γίνει τελικά ένα πραγματικό κυνήγι. Στο ίδιο βαθμό, το μέγεθος των αντίστοιχων «πολιτικών» συρρικνωνόταν ολοένα και περισσότερο, μέχρι που στο τέλος παρέμενε μόνο αυτός ο μικρός τύπος του κοινοβουλευτικού μαυραγορίτη, η πολιτική αξία του οποίου μετριόταν και αναγνωριζόταν μόνο με βάση την ικανότητά του με την οποία κατόρθωνε να συνθέτει τους εκάστοτε συνασπισμούς, με άλλα λόγια, να διεκπεραιώνει εκείνες τις ταπεινές πολιτικές συναλλαγές, οι οποίες από μόνες τους μπορούν να δικαιολογήσουν την καταλληλότητα αυτών των αντιπροσώπων για πρακτική εργασία.

Το Βιεννέζικο σχολείο ήταν σε θέση να δώσει τις καλύτερες εντυπώσεις σε αυτόν τον τομέα.

Αυτό που δεν με προσέλκυε λιγότερο, ήταν η σύγκριση μεταξύ των υφιστάμενων δεξιοτήτων και της γνώσης αυτών των αντιπροσώπων του λαού και των καθηκόντων που τους

περίμεναν. Φυσικά, στη συνέχεια έπρεπε, είτε το ήθελα είτε όχι, να ασχοληθώ με τον πνευματικό ορίζοντα αυτών των ίδιων των εκλεκτών των εθνών, αλλά τότε δεν ήταν πλέον δυνατόν να αποφύγω να μη δώσω την απαραίτητη προσοχή στις διαδικασίες, που οδήγησαν στην ανακάλυψη αυτών των λαμπρών φαινομένων της δημόσιας ζωής μας.

Ακόμη και ο τρόπος, με τον οποίο οι πραγματικές επιδεξιότητες αυτών των κυρίων χρησιμοποιήθηκαν και εφαρμόστηκαν στην υπηρεσία της πατρίδας, δηλαδή η τεχνική πορεία της δραστηριοποίησής τους, άξιζε επίσης να διερευνηθεί διεξοδικά.

Ολόκληρη η εικόνα της κοινοβουλευτικής ζωής έγινε τότε ακόμη πιο άθλια, όσο πιο αποφασιστικά διείσδυα σε αυτές τις βαθύτερες συνθήκες, για να μελετήσω τα πρόσωπα και τα τεχνικά βασικά στοιχεία με αμείλικτα αιχμηρή αντικειμενικότητα. Μάλιστα, αυτή είναι η καταλληλότερη διαδικασία για ένα θεσμό, ο οποίος θεωρεί μέσω των φορέων ότι είναι υποχρεωμένος να επισημαίνει σε κάθε δεύτερή του φράση την «αντικειμενικότητα» σαν τη μοναδική σωστή βάση για κάθε έρευνα και άποψη. Εξετάστε αυτούς τους κυρίους και τους νόμους της άθλιας ύπαρξής τους και θα εκπλαγείτε μόνο από τα αποτελέσματα.

Δεν υπάρχει καμία αρχή, η οποία, με αντικειμενική εξέταση, να αποδεικνύεται τόσο λανθασμένη όσο ο κοινοβουλευτισμός.

Μπορείτε να απορρίψετε εξ ολοκλήρου τον τρόπο, με τον οποίο πραγματοποιείται η εκλογή των αντιπροσώπων του λαού, πώς ανέρχονται στα αξιώματά τους και στους νέους τους τίτλους. Το ότι μόνο ένα πραγματικά πολύ μικρό ποσοστό αυτών ανέρχεται για να εκπληρώσει έναν γενικό πόθο, ή ακόμα και μια ανάγκη, θα γίνει αμέσως φανερό σε όποιον συνειδητοποιεί ότι η πολιτική κατανόηση της πλατιάς μάζας δεν είναι καθόλου αναπτυγμένη, προκειμένου να καταλήξει σε ορισμένες απολιτικές απόψεις και να επιλέξει τις εν λόγω προσωπικότητες.

Ό, τι και αν εννοούμε με τη λέξη «κοινή γνώμη» βασίζεται

μόνο κατά ένα μικρό μέρος στην εμπειρία που έχει αποκτηθεί ή ακόμα και τη γνώση του ατόμου, αλλά ωε επί το πλείστον, στην ιδέα, που έχει προκληθεί από ένα συχνά απείρως πειστικό και επίμονο είδος του λεγόμενου «διαφωτισμού».

Ακριβώς όπως οι θρησκευτικές νοοτροπίες είναι αποτέλεσμα της εκπαίδευσης και μόνο η θρησκευτική ανάγκη από μόνη της είναι αδρανής μέσα στον άνθρωπο, έτσι η πολιτική γνώμη των μαζών είναι μόνο το τελικό αποτέλεσμα μιας ενίοτε απίστευτα σκληρής και διεξοδικής επεξεργασίας της ψυχής και του νου.

Το μεγαλύτερο μερίδιο στη πολιτική «εκπαίδευση», που σε αυτήν την περίπτωση πολύ σωστά ονομάζεται με τη λέξη προπαγάνδα, πέφτει στον Τύπο. Είναι ο κυρίως υπεύθυνος για αυτό το «εκπαιδευτικό έργο» και αντιπροσωπεύει έτσι ένα είδος σχολείου για τους ενήλικες. Ωστόσο, αυτή η διδασκαλία δεν είναι στα χέρια του κράτους, αλλά στα νύχια μερικές φορές πολύ κατώτερων δυνάμεων. Ως νέος, είχα την καλύτερη δυνατή ευκαιρία στη Βιέννη να γνωρίσω τους πραγματικούς ιδιοκτήτες και τους πνευματικούς παραγωγούς αυτής της βιομηχανίας μαζικής εκπαίδευσης. Αρχικά ήμουν έκπληκτος για το πόσο γρήγορα αυτή η τρομερά μεγάλη δύναμη στο κράτος μπορούσε να δημιουργήσει μια συγκεκριμένη γνώμη, ακόμα κι αν επρόκειτο για μια πλήρη παραποίηση των υφιστάμενων εσωτερικών επιθυμιών και απόψεων του ευρύτερου κοινού. Σε λίγες μέρες, ένα γελοίο επεισόδιο το μετέτρεπαν σε μια ουσιαστική κρατική πράξη, ενώ αντίστροφα, την ίδια στιγμή, ζωτικής σημασίας προβλήματα έπεφταν θύματα της δημόσια λήθης, ή καλύτερα απλώς κλέβονταν από τη μνήμη και τη σκέψη της μάζας.

Έτσι ήταν δυνατό, σε διάστημα λίγων εβδομάδων να ανεβάσουν με μαγικό τρόπο ονόματα απ' το πουθενά, να τα συνδέσουν με απίστευτες ελπίδες στο ευρύ κοινό, μάλιστα να τους δώσουν τέτοια δημοτικότητα που ένας πραγματικά σπουδαίος άνθρωπος συχνά δεν αποκτά ούτε σε ολόκληρη τη ζωή του· ονόματα, που πριν από ένα μήνα κανείς δεν γνώριζε ούτε καν είχε ακούσει, ενώ την ίδια στιγμή παλαιές, δοκιμασμέ-

νες παρουσίες της πολιτικής ή της υπόλοιπης δημόσιας ζωής, μολονότι έχαιραν άκρας υγείας απλώς πέθαιναν για την κοινότητα ή κατακλύζονταν από τόσο κακοήθεις συκοφαντίες, που το όνομά τους κινδύνευε να γίνει σύμβολο μιας συγκεκριμένης ατιμίας και κακοήθειας. Πρέπει να μελετήσουμε αυτήν την διαβόητη εβραϊκή τεχνική πώς ρίχνουν πάνω στα καθαρά ρούχα των έντιμων ανθρώπων και μάλιστα ως δια μαγείας από εκατοντάδες εκατοντάδων πηγές, ταυτόχρονα, από τους κάδους βρωμιάς τις πιο κακοήθεις συκοφαντίες και τις τιμητικές διακρίσεις, για να είμαστε σε θέση να εκτιμήσουμε σωστά ολόκληρο τον κίνδυνο αυτών των καθαρμάτων του Τύπου.

Στη συνέχεια δεν θα υπάρχει τίποτα, που ένας τέτοιος πνευματικός ξεπεσμένος ιππότης ληστειών δεν θα μπορούσε να κάνει για να επιτύχει τους ευγενείς στόχους του.

Ύστερα θα διεισδύσουν μέχρι και στις πιο μυστικές οικογενειακές υποθέσεις και δεν θα ησυχάσουν μέχρι το διερευνητικό τους ένστικτο να αποκαλύψει κάποιο θλιβερό περιστατικό που το συγκεκριμένο μπορεί να θέσει τέρμα στο ατυχές θύμα. Αλλά αν δεν βρουν τίποτα, ούτε στη δημόσια ούτε στην ιδιωτική ζωή, με τη σε βάθος όσφρησή τους, τότε ένας τέτοιος παλιάνθρωπος καταφεύγει απλά στη δυσφήμιση με την ακλόνητη πεποίθηση, ότι όχι μόνο παρά τις χιλιάδες διαψεύσεις πάντα όλο και κάτι θα μείνει αλλά και επίσης ότι λόγω των εκατοντάδων επαναλήψεων αυτών των συκοφαντιών απ' όλους τους συνεργάτες τους, τις περισσότερες φορές η αντίσταση εκ μέρους του θύματός τους είναι εντελώς αδύνατη· συγχρόνως αυτό το πακέτο παλιανθρώπων ποτέ δεν ενεργεί με κίνητρα, που θα μπορούσαν ίσως να είναι πιστευτά ή τουλάχιστον κατανοητά στην υπόλοιπη ανθρωπότητα. Θεός φυλάξοι! Με το να επιτίθεται στον αγαπητό συμπολίτη του ένα από αυτά τα καθάρματα με τον πιο πρόστυχο τρόπο, το χταπόδι αυτό τυλίγεται σε ένα πραγματικό σύννεφο εντιμότητας και γλοιωδών εκφράσεων, φλυαρεί για το «δημοσιογραφικό καθήκον» και για παρόμοια ψέματα και μάλιστα φτάνει μέχρι

ακόμη και σε συναντήσεις και συνέδρια, άρα σε περιστάσεις που αυτή η πανούκλα είναι παρούσα σε μεγάλο βαθμό, να δημηγορούν για κάτι πολύ ιδιαίτερο, δηλαδή την δημοσιογραφική «τιμή», την οποία το συγκεντρωμένο σκυλολόι επιβεβαιώνει σοβαρά και αμοιβαία.

Όμως αυτός ο συρφετός κατασκευάζει περισσότερα από τα δύο τρίτα της λεγόμενης «κοινής γνώμης», από τον αφρό της οποίας αναδύεται στη συνέχεια η κοινοβουλευτική Αφροδίτη.

Για να περιγράψουμε σωστά αυτή τη διαδικασία και να την παρουσιάσουμε με όλα τα υποκριτικά ψέματά της, θα έπρεπε να γράψουμε τόμους. Μόνο αν παραβλέψουμε εντελώς αυτό το θέμα και εξετάσουμε μόνο το συγκεκριμένο προϊόν αυτής της δραστηριότητας, μου φαίνεται ότι αυτό αρκεί για να φανεί η αντικειμενική τρέλα αυτού του θεσμού, ακόμη και για το πιο εύπιστο μυαλό.

Αυτή η εξίσου ανόητη και επικίνδυνη ανθρώπινη σύγχυση πιθανότατα θα κατανοηθεί πιο εύκολα μόλις συγκρίνετε τον δημοκρατικό κοινοβουλευτισμό με μια πραγματική γερμανική δημοκρατία.

Το αξιοσημείωτο του πρώτου είναι ότι ένας αριθμός, ας πούμε, πεντακόσιοι άνδρες, ή τα τελευταία χρόνια και γυναίκες, που εκλέγονται, τώρα είναι υπεύθυνοι για την λήψη των τελικών αποφάσεων για όλα και για όλους. Έτσι πρακτικά είναι η μόνη κυβέρνηση· γιατί ακόμα κι αν ένα υπουργικό συμβούλιο που έχει επιλεγεί από αυτούς, αναλάβει την εξωτερική διαχείριση των κυβερνητικών υποθέσεων, τότε αυτό είναι μόνο για το θεαθήναι. Στην πραγματικότητα, αυτή η αποκαλούμενη κυβέρνηση δεν μπορεί να κάνει ούτε ένα βήμα χωρίς πρώτα να λάβει έγκριση από τη γενική συνέλευση. Αλλά έτσι όμως δεν είναι υπεύθυνη για τίποτα, δεδομένου ότι η τελική απόφαση δεν εξαρτάται από αυτήν, αλλά από την πλειοψηφία του κοινοβουλίου. Σε κάθε περίπτωση, είναι μόνο εκτελεστής της αντίστοιχης πλειοψηφίας. Κάποιος θα μπορούσε να κρίνει την πολιτική της ικανότητα μόνο από την τέχνη με την οποία γνωρίζει πώς να προσαρμόζεται είτε στη βούληση της

πλειοψηφίας είτε να παίρνει την πλειοψηφία με το μέρος της. Έτσι, όμως βυθίζεται από το ύψος μιας πραγματικής κυβέρνησης στο επίπεδο ενός ζητιάνου απέναντι στην αντίστοιχη πλειοψηφία. Μάλιστα, το πλέον πιεστικό καθήκον της τώρα είναι είτε να εξασφαλίσει την ευνοϊκή θέση της υπάρχουσας πλειοψηφίας κατά περίπτωση είτε η υιοθέτηση του σχηματισμού μιας νέας περισσότερη ευνοϊκής. Εάν αυτό επιτύχει, τότε μπορεί να «κυβερνήσει» ξανά για λίγο, αν δεν το πετύχει, τότε μπορεί να φύγει. Η ορθότητα των προθέσεων της από μόνη της δεν παίζει κανένα ρόλο.

Με αυτό όμως κάθε έννοια ευθύνης έχει πρακτικώς εξαλειφθεί.

Ποιές είναι οι συνέπειες που προκύπτουν μπορούν να διαπιστωθούν από μια πολύ απλή εξέταση:

Η εσωτερική σύνθεση των πεντακοσίων εκλεγμένων αντιπροσώπων του λαού, όσον αφορά το επάγγελμα ή ακόμα και τις προσωπικές τους ικανότητες, δίνει μια εικόνα εξίσου μπερδεμένη όσο και συχνά αξιοθρήνητη. Γιατί κανείς δεν μπορεί να πιστέψει ότι αυτοί που εκλέχτηκαν από το έθνος είναι και εξίσου εκλεκτοί του πνεύματος ή ακόμα και του νου! Ας ελπίσουμε ότι δεν θα σκεφτεί κανείς, ότι από τις ψηφοφορίες ενός εκλογικού σώματος, που μόνο ένα έξυπνο εκλογικό σώμα δεν είναι, θα υπάρξουν εκατοντάδες πολιτικοί. Σε γενικές γραμμές, δεν μπορείτε να αντιμετωπίσετε επαρκώς την ανοησία, ότι από τη διαδικασία των γενικών εκλογών γεννιούνται ιδιοφυΐες. Πρώτα απ' όλα, σε ένα έθνος υπάρχει μόνο ένας αληθινός πολιτικός μια στις τόσες και όχι εκατό ή και περισσότεροι μεμιάς· και δεύτερον, η αποστροφή των μαζών σε οποιαδήποτε εξαιρετική μεγαλοφυΐα είναι σχεδόν ενστικτώδης. Μια καμήλα είναι πιο πιθανό να περάσει από το μάτι μιας βελόνας παρά να «ανακαλυφθεί» ένας μεγάλος άντρας με τις εκλογές.

Αυτός που πραγματικά ξεχωρίζει από το ευρέως φυσιολογικό μέσο όρο συνήθως διατηρείται στην παγκόσμια ιστορία από δική του πρωτοβουλία.

Με αυτό τον τρόπο, όμως, πεντακόσια άτομα με υπερβολικά μέτριο μέγεθος ψηφίζουν για τα σημαντικότερα προβλήματα του έθνους, εγκαθιστούν κυβερνήσεις οι οποίες και πάλι πρέπει να πάρουν την έγκριση του επιφανούς συμβουλίου σε κάθε μεμονωμένη περίπτωση και κάθε συγκεκριμένο ζήτημα, κατά συνέπεια στην πραγματικότητα η πολιτική γίνεται απ' αυτούς τους πεντακόσιους.

Έτσι φαίνεται να έχουν τα πράγματα, ως επί το πλείστον.

Αλλά ακόμη και αν αφήσουμε τελείως εκτός παιχνιδιού την ευφυΐα αυτών των αντιπροσώπων του λαού, απλά σκεφτείτε, ποιά είναι τα ποικίλα προβλήματα που πρέπει να αντιμετωπιστούν, σε πόσο απομακρυσμένες μεταξύ τους περιοχές πρέπει να δοθούν λύσεις και να ληφθούν αποφάσεις και τότε θα καταλάβουμε πόσο ακατάλληλο πρέπει να είναι ένα κυβερνητικό σύστημα, το οποίο αφήνει τον τελευταίο λόγο της απόφασης σε μια μαζική συνέλευση ανθρώπων, από τους οποίους μόνο ένα πολύ μικρό κλάσμα έχει γνώση και εμπειρία στο θέμα που πρέπει να αντιμετωπιστεί. Έτσι, τα σημαντικότερα οικονομικά μέτρα υποβάλλονται σε ένα φόρουμ που μόνο το ένα δέκατο των μελών του έχει οικονομική κατάρτιση. Αλλά αυτό δεν σημαίνει τίποτα άλλο από το να θέσουμε την τελική απόφαση για ένα θέμα στα χέρια ανδρών που δεν έχουν απολύτως καμία προϋπόθεση γι' αυτό.

Το ίδιο γίνεται όμως και με κάθε άλλο ζήτημα. Πάντα μέσω μιας πλειοψηφίας ανίδεων και ανίκανων λαμβάνεται η απόφαση, δεδομένου ότι η σύνθεση αυτού του θεσμού παραμένει αμετάβλητη, ενώ τα προβλήματα που πρέπει να αντιμετωπιστούν επεκτείνονται σε όλους σχεδόν τους τομείς της δημόσιας ζωής και ως εκ τούτου προϋποθέτουν μια συνεχή αλλαγή των βουλευτών που θα τα κρίνουν και θα αποφασίζουν. Εξάλλου, είναι αδύνατο να έχουμε τους ίδιους ανθρώπους να αποφασίζουν για θέματα μεταφορών, και όπως, για παράδειγμα, για ένα ζήτημα υψηλής εξωτερικής πολιτικής. Διαφορετικά θα 'πρεπε τότε να είναι γενικής χρήσης μεγαλοφυΐες, που σπάνια εμφανίζονται στους αιώνες. Δυστυχώς, όμως, αυτοί δεν είναι

καθόλου «μυαλά», αλλά μάλλον εξίσου φαντασμένοι και ψωροπερήφανοι περιορισμένης αντίληψης ερασιτέχνες, πνευματικός υπόκοσμος του χειρίστου είδους. Απ' αυτό προέρχεται και η τόσο συχνά ακατανόητη επιπολαιότητα, με τη οποία αυτή η διακυβέρνηση μιλά και αποφασίζει για πράγματα, που ακόμα και στα μεγαλύτερα πνεύματα θα προκαλούσαν ανησυχητική σκέψη. Μέτρα της πιο σοβαρής σημασίας για το μέλλον ενός ολόκληρου κράτους, ακόμη και ενός έθνους, λαμβάνονται σαν να ήταν μια παρτίδα χαζοβιόλιδων ή τράπουλας Τάροτ στο τραπέζι που θα τους ταίριαζε καλύτερα και όχι η τύχη μιας φυλής.

Τώρα θα ήταν σίγουρα άδικο να πιστεύουμε ότι το καθένα από τα μέλη ενός τέτοιου Κοινοβουλίου δείχνει πάντα τόσο χαμηλό αίσθημα ευθύνης.

Όχι, ασφαλώς όχι.

Αλλά καθώς αυτό το σύστημα εξαναγκάζει το άτομο να πάρει θέση σε τέτοια ζητήματα που δεν είναι καθόλου γνωστά σ' αυτόν, βαθμιαία διαφθείρει τον χαρακτήρα του. Κανείς δεν θα έχει το θάρρος να δηλώσει: «Κύριοι, πιστεύω ότι δεν καταλαβαίνουμε τίποτα για το θέμα αυτό. Εγώ τουλάχιστον προσωπικά σε καμιά περίπτωση.» (Εξάλλου αυτό ελάχιστα θα άλλαζε τη κατάσταση, διότι ασφαλώς αυτό το είδος της ειλικρίνειας δεν θα τύχαινε καμιάς εκτίμησης, αλλά μάλλον θα ήταν δύσκολο να επιτρέψουν σε ένα τόσο ειλικρινές γαϊδούρι να τους χαλάσει όλο το παιγνίδι.) Αλλά όποιος ξέρει τους ανθρώπους τώρα θα καταλάβει ότι σε μια τέτοια επιφανή κοινωνία κανείς δεν θέλει να είναι ο πιο ηλίθιος και σε ορισμένους κύκλους η ειλικρίνεια είναι πάντα συνώνυμη με την ηλιθιότητα.

Έτσι, ακόμα και ο αρχικά αξιότιμος αντιπρόσωπος αναπόφευκτα βγαίνει σε αυτό το μονοπάτι της γενικής ψευτιάς και της απάτης. Η ίδια η πεποίθηση ότι η μη συμμετοχή ενός ατόμου να κάνει κάτι από μόνο του δεν θα αλλάξει τίποτα, σκοτώνει κάθε έντιμη παρόρμηση, που μπορεί να προκύψει στον έναν ή στον άλλον. Συμπερασματικά μπορεί να πει στον

εαυτό του ότι ο ίδιος προσωπικά δεν είναι σε καμία περίπτωση ο χειρότερος από τους άλλους και ίσως να αποτρέψει κάτι χειρότερο με τη δράση του.

Φυσικά θα μπορούσε κανείς να προβάλλει αντίρρηση, ότι μπορεί ο κάθε βουλευτής να μην έχει ιδιαίτερες γνώσεις στο ένα ή στο άλλο ζήτημα, αλλά ωστόσο η γνώμη του θα συζητηθεί από την κοινοβουλευτική ομάδα που κατευθύνει την πολιτική των εν λόγω κυρίων· αυτή έχει τις ειδικές της επιτροπές, οι οποίες είναι κάτι κάτι παραπάνω από καταλλήλως φωτισμένους εμπειρογνώμονες ούτως ή άλλως.

Αυτό φαίνεται να ισχύει με την πρώτη ματιά. Αλλά το ερώτημα θα ήταν τότε: γιατί να εκλέγονται πεντακόσιοι αν μόνο λίγοι έχουν την απαραίτητη σοφία να έχουν γνώμη για τα πιο σημαντικά ζητήματα;

Ναι, εκεί βρίσκεται η ουσία του θέματος.

Δεν είναι ο στόχος του σημερινού μας δημοκρατικού κοινοβουλευτικού συστήματος να συγκροτήσει για παράδειγμα μια συνάθροιση σοφών, αλλά μάλλον να συνθέσει ένα μπουλούκι από διανοητικά εξαρτώμενα μηδενικά, των οποίων η καθοδήγηση γίνεται πιο εύκολα πάνω σε συγκεκριμένες κατευθυντήριες γραμμές, όσο μεγαλύτερος είναι ο περιορισμός του προσωπικού χαρακτήρα του ατόμου. Αυτός είναι ο μόνος τρόπος εφαρμογής κομματικής πολιτικής στη σημερινή κακή έννοια. Αυτός είναι ο μόνος τρόπος για να διασφαλιστεί ότι ο πραγματικός εγκέφαλος είναι πάντα σε θέση να παραμένει προσεκτικά στο παρασκήνιο χωρίς ποτέ να έχει προσωπική ευθύνη. Επειδή τώρα κάθε απόφαση, όσο και αν είναι βλαβερή για το έθνος, δεν θα καταλογιστεί σε έναν παλιάνθρωπο ορατό σε όλους, αλλά θα πέσει στους ώμους μιας ολόκληρης κοινοβουλευτικής ομάδας.

Με αυτό όμως εξαλείφεται κάθε πρακτική ευθύνη, διότι αυτή μπορεί να είναι μόνο η υποχρέωση ενός και μόνο ατόμου και όχι μιας κοινοβουλευτικής ομάδας φλύαρων.

Αυτός ο θεσμός μπορεί να ευχαριστήσει μόνο τους αρχιψεύταρους και ταυτόχρονα να είναι ιδιαίτερα αντάξιος των

ερπετών του είδους που αποφεύγουν το φως της ημέρας, καθόσον είναι μισητοί σε κάθε έντιμο, ειλικρινή άνθρωπο που είναι πρόθυμος να αναλάβει την προσωπική ευθύνη.

Γι' αυτόν το λόγο αυτός ο τύπος της δημοκρατίας έχει γίνει και το όργανο εκείνης της φυλής που, σύμφωνα με τους βαθύτερους στόχους της, πρέπει να αποφεύγει τον ήλιο, τώρα και σε όλες τις εποχές του μέλλοντος. Μόνο ο Εβραίος μπορεί να επαινέσει ένα θεσμό που είναι βρόμικος και αναληθής όπως και ο ίδιος.

Αυτή έρχεται σε αντίθεση με την πραγματική γερμανική δημοκρατία της ελεύθερης επιλογής του ηγέτη, με την υποχρέωσή του να αναλάβει την πλήρη ευθύνη για τις πράξεις του. Σε αυτήν δεν υπάρχει καμιά ψηφοφορία μιας πλειοψηφίας στα μεμονωμένα ζητήματα, αλλά μόνο η απόφαση ενός ατόμου, ο οποίος στη συνέχεια πρέπει να εγγυηθεί με τη περιουσία του και τη ζωή του για την απόφασή του.

Αν κανείς καταλήξει στην αντίρρηση, ότι κάτω από τέτοιες συνθήκες θα ήταν δύσκολο να βρεθεί οποιοσδήποτε πρόθυμος να αφιερώσει το πρόσωπό του σε ένα τόσο επικίνδυνο καθήκον, πρέπει να απαντηθεί μόνο ένα πράγμα:

Δόξα τω Θεώ, αυτό είναι το νόημα μιας γερμανικής δημοκρατίας, ότι δεν επιτρέπει στον πρώτο τυχόντα ανάξιο καιροσκόπο και ηθικά λιπόψυχο να ανέλθει με πλάγια μέσα στην ηγεσία των εθνοσυντρόφων του, αλλά ότι το μέγεθος της ευθύνης που θα αναλάβει θα κάνει τους ανίκανους και τους δειλούς να κάνουν πίσω από τρόπο.

Αλλά αν παρ' όλα αυτά κάποτε ένας τέτοιος παλιάνθρωπος προσπαθήσει να εισχωρήσει, τότε είναι ευκολότερο να τον βρουν και να του φωνάξουν ανελέητα: Μακριά, δειλέ παλιάνθρωπε! Πάρε τα πόδια σου, λερώνεις τα σκαλοπάτια· γιατί η είσοδος στο Πάνθεον της ιστορίας δεν είναι για αυτούς που γλυστρούν ύπουλα, αλλά για τους ήρωες!

Σ' αυτές τις διαπιστώσεις κατέληξα μετά από δύο χρόνια επισκέψεων στο Κοινοβούλιο της Βιέννης.

Από τότε δεν ξαναπήγα άλλο.

Το κοινοβουλευτικό σύνταγμα συνέβαλε σημαντικά στην αυξανόμενη αδυναμία του παλαιού κράτους των Αψβούργων τα τελευταία χρόνια. Όσο περισσότερο από το έργο του έσπαγε η κυριαρχία του Γερμανισμού, τόσο περισσότερο έπεφτε θύμα ενός συστήματος που ξεσήκωνε τις εθνότητες την μία ενάντια στην άλλη. Στο ίδιο το Ράιχσρατ, αυτό ήταν πάντα εις βάρος των Γερμανών και σε τελική ανάλυση, εις βάρος της αυτοκρατορίας· διότι κατά την αλλαγή του αιώνα ακόμη και οι πιο άμυαλοι μπορούσαν να καταλάβουν, ότι η γοητεία της μοναρχίας δεν θα μπορούσε πλέον να εξαλείψει τις προσπάθειες των χωρών να αποσχιστούν.

Αντιθέτως.

Όσο πιο φτωχά γίνονταν τα μέσα που έπρεπε να δαπανήσει το κράτος για να τη διατήρησή του, τόσο περισσότερο αυξανόταν η γενικότερη περιφρόνηση γι' αυτό. Όχι μόνο στην Ουγγαρία, αλλά και στις μεμονωμένες σλαβικές επαρχίες, αισθάνονταν τόσο λίγο ταυτόσημοι με την κοινή μοναρχία, που την αδυναμία της δεν την την ένιωθαν σαν δική τους ντροπή. Οι άνθρωποι ήταν πιο ευτυχισμένοι να βλέπουν τέτοια σημάδια γήρανσης· ήλπιζαν περισσότερο στον θάνατό της παρά στην ανάκαμψή της.

Στο κοινοβούλιο η πλήρης κατάρρευση παρεμποδίστηκε με αναξιοπρεπείς παραχωρήσεις και εκπλήρωση κάθε εκβιασμού που έπρεπε τότε να πληρώσει ο Γερμανός· στη χώρα, παίζοντας ένα πιθανώς έξυπνο παιχνίδι βάζοντας τις διάφορες εθνότητες τη μία εναντίον της άλλης. Μόνο που η γενική γραμμή της εξέλιξης, στρεφόταν εναντίον των Γερμανών. Ειδικά από τότε που ο κληρονόμος του θρόνου ο αρχιδούκας Φραγκίσκος Φερδινάνδος άρχισε να ασκεί κάποια επιρροή, άρχισε από την

κορυφή προς τα κάτω να εφαρμόζεται η τσεχοποίηση με σχέδιο και τάξη. Με όλους τους δυνατούς τρόπους, αυτός ο μελλοντικός κυβερνήτης της διπλής μοναρχίας προσπάθησε να ενθαρρύνει την απο-γερμανοποίηση ή να την προωθήσει ο ίδιος ή τουλάχιστον να την επικυρώσει. Καθαρά γερμανικοί τόποι πέρασαν μέσω της πλαγίας οδού των κρατικών αξιωματούχων αργά αλλά σταθερά στην επικίνδυνη ζώνη με τις πολλαπλές γλώσσες. Ακόμα και στην Κάτω Αυστρία αυτή η διαδικασία άρχισε να

Ο Αρχιδούκας Φραγκίσκος Φερδινάνδος

εξελίσσεται όλο και γρηγορότερα και η Βιέννη θεωρείτο από πολλούς Τσέχους ως η μεγαλύτερη πόλη τους.

Η καθοδηγητική ιδέα αυτού του νέου Αψβούργου, τα περισσότερα μέλη της οικογένειας του οποίου μιλούσαν μόνο τσεχικά (η σύζυγος του αρχιδούκα, σαν πρώην Τσέχα κόμισσα, είχε συνάψει με τον πρίγκιπα μορβανατικό γάμο· προέρχονταν από κύκλους των οποίων η αντι-γερμανική θέση ήταν παράδοση) ήταν η σταδιακή δημιουργία ενός σλαβικού κράτους στην Κεντρική Ευρώπη, το οποίο έπρεπε να βασίζεται σε αυστηρά καθολική βάση για να προστατεύεται από την Ορθόδοξη Ρωσία. Με αυτό, όπως συμβαίνει συχνά με τους Αψβούργους, η θρησκεία ήταν για άλλη μια φορά στην υπηρεσία μιας καθαρά πολιτικής ιδέας και επιπλέον – τουλάχιστον από τη σκοπιά της Γερμανίας – μιας καταστροφικής ιδέας.

Σοφία - Δούκισσα του Χόχενμπαργκ

Το αποτέλεσμα ήταν κάτι περισσότερο από θλιβερό από

πολλές απόψεις.

Ούτε ο Οίκος των Αψβούργων ούτε η Καθολική Εκκλησία είχαν την τύχη που περίμεναν.

Οι Αψβούργοι έχασαν τον θρόνο, η Ρώμη ένα μεγάλο κράτος.

Επειδή το στέμμα θέτοντας και τις θρησκευτικές απόψεις στην υπηρεσία των πολιτικών του επιδιώξεων, ξύπνησε ένα πνεύμα το οποίο, φυσικά, αρχικά δεν πίστευε ότι ήταν εφικτό.

Από την προσπάθεια, να ξεριζωθεί ο γερμανισμός με όλα τα μέσα από την παλαιά μοναρχία, προέκυψε σαν απάντηση το κίνημα του πανγερμανισμού στην Αυστρία.

Μέχρι τη δεκαετία του '80, η βασική εβραϊκή τάση του μαγχεστριανού* φιλελευθερισμού είχε φτάσει στο αποκορύφωμά της στη μοναρχία, αν δεν την είχε υπερβεί. Ωστόσο, όπως και με τα πάντα στην παλιά Αυστρία, η αντίδραση δεν προήλθε κυρίως από κοινωνικές αντιλήψεις, αλλά από εθνικές. Το ένστικτο της αυτοσυντήρησης ανάγκασε τον γερμανισμό να υπερασπιστεί τον εαυτό του με την αυστηρότερη μορφή. Μόνο δευτερευόντως άρχισαν σιγά σιγά οι οικονομικές αντιλήψεις να αποκτούν αποφασιστική επιρροή. Έτσι, προέκυψαν τα δύο κομματικά σχήματα από τη γενική πολιτική σύγχυση, το ένα περισσότερο εθνικό, το άλλο περισσότερο κοινωνικό, αλλά και τα δύο όμως πολύ ενδιαφέροντα και διδακτικά για το μέλλον.

Μετά το θλιβερό τέλος του πολέμου το 1866**, ο οίκος των Αψβούργων είχε την σκέψη μιας ανταπόδοσης στο πεδίο της μάχης. Μόνο ο θάνατος του αυτοκράτορα Μαξιμιλιανού Α΄ του Μεξικού, του οποίου η αποτυχημένη εκστρατεία αποδόθηκε κατά κύριο λόγο στον Ναπολέοντα Γ΄ και του οποίου η εγκατάλειψη από τους Γάλλους προκάλεσε γενική οργή, εμπόδισε μια στενότερη συνεργασία με τη Γαλλία. Παρ' όλα αυτά, οι Αψβούργοι τότε παραμόνευαν. Αν ο πόλεμος του

*Φιλελεύθερη οικονομική θεωρία, γνωστή και ως Σχολή του Μάντσεστερ. (Σ.τ.μ.)

**Πρόκειται για πόλεμο μεταξύ Πρωσίας και Αυστρίας, γνωστό και ως Αδελφοκτόνο Πόλεμο των Επτά Εβδομάδων, κατά τον οποίο οι Αυστριακοί ηττήθηκαν στη Σάντοβα (Κένιγκκρετς - Königgrätz) (Σ.τ.μ)

1870/71* δεν ήταν ένας μοναδικός θρίαμβος, η Βιεννέζικη Αυλή θα τολμούσε ακόμα και το αιματηρό παιχνίδι εκδίκησης για τη Σάντοβα. Αλλά όταν έφτασαν οι πρώτες ηρωικές ιστορίες από τα πεδία μάχης, θαυμαστές και απίστευτες, αλλά όμως αληθινές, ο πιο «συνετός» απ' όλους τους μονάρχες αναγνώρισε ότι η στιγμή δεν ήταν κατάλληλη και έκανε το καλύτερο δυνατό για να το κρύψει καλά.

Ο ηρωικός αγώνας αυτών και των δύο χρόνων είχε επιτύχει ένα πολύ μεγαλύτερο θαύμα· γιατί στους Αψβούργους η αλλαγή γνώμης δεν ισοδυναμούσε ποτέ σε παρόρμηση βαθύτερων συναισθημάτων αλλά στις πιέσεις των περιστάσεων. Ο γερμανικός λαός της παλιάς Όστμαρκ, όμως, παρασύρθηκε από τη μέθη της νίκης του Ράιχ και είδε με βαθιά συγκίνηση την ανάσταση του ονείρου των πατέρων του να γίνεται ένδοξη πραγματικότητα.

Γιατί δεν πρέπει να παραπλανάστε: ο Αυστριακός με την αληθινή γερμανική συνείδηση είχε επίγνωση από εκείνες τις στιγμές του Κένιγκκραιτς την εξίσου τραγική αλλά και απαραίτητη προϋπόθεση για την αναβίωση ενός Ράιχ, που δεν θα έπρεπε πλέον να είναι επηρεασμένο από τον μαρασμό της σήψης της παλιάς ομοσπονδίας – και δεν ήταν πια. Πάνω απ' όλα, έμαθε να αισθάνεται πιο προσωπικά, ότι ο οίκος των Αψβούργων είχε εκτελέσει τελικά την ιστορική του αποστολή και ότι το νέο Ράιχ θα μπορούσε να επιλέξει για αυτοκράτορα μόνο εκείνον του οποίου οι ηρωικές πεποιθήσεις τον έκαναν άξιο για να του προσφέρουν το «Στέμμα του Ρήνου». Πόσο περισσότερο όμως πρέπει να τιμήσουμε τη μοίρα, που ολοκλήρωσε αυτή την ενθρόνιση με το βλαστό ενός οίκου, που στον Φρειδερίκο τον Μέγα είχε δώσει κάποτε στο έθνος, σε μια συγκεχυμένη εποχή, ένα αστραφτερό σύμβολο της αναγέννησής του για πάντα.

Αλλά όταν μετά τον μεγάλο πόλεμο ο οίκος των Αψβούργων άρχισε με απόλυτη αποφασιστικότητα να εξοντώνει τον

*Πόλεμος μεταξύ Γερμανίας και Γαλλίας στον οποίο νίκησαν οι Γερμανοί (Σ.τ.μ.)

επικίνδυνο γερμανισμό της διπλής μοναρχίας (του οποίου το εσωτερικό φρόνημα δεν μπορούσε να αμφισβητηθεί) αργά, αλλά αμείλικτα – γιατί αυτό έπρεπε να είναι το αποτέλεσμα της πολιτικής του εκσλαβισμού –, ο καταδικασμένος λαός επέδειξε μια φλόγα αντίστασης με τέτοιο τρόπο που η γερμανική ιστορία της σύγχρονης εποχής δεν είχε γνωρίσει ακόμα.

Για πρώτη φορά, άνδρες εθνικιστές και πατριώτες έγιναν επαναστάτες.

Επαναστάτες όχι εναντίον του έθνους, ούτε καν εναντίον του ίδιου του κράτους, αλλά επαναστάτες εναντίον μιας μορφής κυβέρνησης η οποία, κατά την άποψή τους, οδηγούσε στην πτώση της δικής τους εθνικότητάς.

Για πρώτη φορά στη σύγχρονη γερμανική ιστορία, ο συνηθισμένος δυναστικός πατριωτισμός διαχωρίστηκε από την εθνική αγάπη για την πατρίδα και τον λαό.

Είναι επίτευγμα του πανγερμανικού κινήματος των γερμανοαυστριακών κατά τη δεκαετία του '90 ότι απέδειξε με σαφή και αναμφισβήτητο τρόπο, ότι μια κρατική εξουσία έχει το δικαίωμα να απαιτεί σεβασμό και προστασία μόνο αν ανταποκρίνεται στα συμφέροντα ενός λαού ή τουλάχιστον δεν τα βλάπτει.

Η κρατική εξουσία ως αυτοσκοπός δεν μπορεί να υπάρξει, γιατί σε αυτή την περίπτωση κάθε τυραννία σε αυτόν τον κόσμο θα ήταν αμετάκλητη και ιερή.

Όταν μέσα από τα όργανα της κυβερνητικής εξουσίας ένα έθνος οδηγείται στην παρακμή, τότε η εξέγερση κάθε μέλους αυτού του λαού δεν είναι μόνο δικαίωμα αλλά και καθήκον.

Αλλά το ζήτημα όμως, του πότε υπάρχει μια τέτοια περίπτωση δεν αποφασίζεται από θεωρητικές πραγματείες, αλλά από τη δύναμη και – την επιτυχία.

Δεδομένου ότι κάθε κυβερνητική δύναμη διεκδικεί φυσικά το καθήκον της διατήρησης της κρατικής εξουσίας για τον εαυτό της, ανεξάρτητα από το πόσο διεφθαρμένη είναι και από το αν προδίδει χιλιάδες φορές τα συμφέροντα ενός λαού, έτσι το εθνικό ένστικτο αυτοσυντήρησης για να καταπολεμήσει μια

τέτοια δύναμη, για να αποκτήσει την ελευθερία ή την ανεξαρτησία του, θα πρέπει να χρησιμοποιήσει τα ίδια όπλα με τα οποία ο εχθρός προσπαθεί να διατηρηθεί. Επομένως, ο αγώνας θα διεξαχθεί με «νόμιμα» μέσα εφ' όσον η δύναμη που πρέπει να ανατραπεί θα τα χρησιμοποιεί· αλλά δεν θα χρειαστεί να αποφύγουμε τα παράνομα, αν τα χρησιμοποιεί ο καταπιεστής.

Σε γενικές γραμμές, ωστόσο, δεν πρέπει ποτέ να ξεχνάμε ότι δεν είναι η διατήρηση ενός κράτους ή ακόμα και μιας κυβέρνησης ο υψηλότερος σκοπός της ανθρώπινης ύπαρξης, αλλά η διατήρηση του είδους της.

Ωστόσο, αν αυτή κινδυνεύει να καταπιεστεί ή ακόμη και να εξαλειφθεί, το ζήτημα της νομιμότητας διαδραματίζει μόνο δευτερεύοντα ρόλο. Ενδέχεται τότε η κυριαρχούσα δύναμη να εξυπηρετεί την τακτική της χιλιάδες φορές με τα λεγόμενα «νόμιμα» μέσα, εντούτοις το ένστικτο επιβίωσης των καταπιεσμένων θα είναι πάντα η ύψιστη δικαιολόγηση για τον αγώνα τους με όλα τα όπλα.

Μόνο με την αναγνώριση αυτής της αρχής οι αγώνες της ελευθερίας των εθνών από την εσωτερική και εξωτερική υποδούλωση σε αυτή τη γη έχουν προσφέρει τέτοια τεράστια ιστορικά παραδείγματα.

Το ανθρώπινο δίκαιο ακυρώνει το κρατικό δίκαιο.

Αλλά αν ένας λαός νικηθεί στον αγώνα του για τα ανθρώπινα δικαιώματα, τότε ήταν απλά πάρα πολύ ελαφρύς στη ζυγαριά της μοίρας για την ευτυχία της διαφύλαξής του στον επίγειο κόσμο. Γιατί όποιος δεν είναι έτοιμος ή ικανός να αγωνιστεί για την ύπαρξή του, η αιώνια δίκαιη πρόνοια έχει ήδη αποφασίσει το τέλος του.

Ο κόσμος δεν είναι εκεί για δειλούς λαούς.

Το πόσο εύκολο είναι για μια τυραννία να βάλει τον μανδύα

μιας λεγόμενης «νομιμότητας» για άλλη μια φορά το έδειξε το παράδειγμα της Αυστρίας πιο ξεκάθαρα και πειστικά.

Την εποχή εκείνη, η νόμιμη εξουσία του κράτους βασιζόταν στο αντι-γερμανικό έδαφος του κοινοβουλίου με τις μη γερμανικές πλειοψηφίες – και στην εξ ίσου αντιγερμανική δυναστεία. Σε αυτούς τους δύο παράγοντες ενσωματώθηκε ολόκληρη η κρατική αρχή. Η προσπάθεια αλλαγής της μοίρας του γερμανοαυστριακού λαού από το σημείο αυτό ήταν ανοησία. Συνεπώς, σύμφωνα με την άποψη των φίλων μας που λατρεύουν τον «νόμιμο» τρόπο και την κρατική εξουσία καθαυτή, κάθε αντίσταση θα έπρεπε να απορριφθεί, διότι δεν θα μπορούσε να πραγματοποιηθεί με νόμιμα μέσα. Αυτό όμως θα σήμαινε το τέλος του γερμανικού λαού στη μοναρχία με επιταγή αναγκαιότητα – και μάλιστα σε σύντομο χρονικό διάστημα. Στην πραγματικότητα, ο Γερμανισμός σώθηκε μόνο από αυτή τη μοίρα μόνο με την κατάρρευση αυτού του κράτους.

Οι θεωρητικοί με παρωπίδες, φυσικά, θα να προτιμούσαν ασφαλώς να πεθάνουν για τη θεωρία τους παρά για τον λαό τους.

Δεδομένου ότι οι άνθρωποι δημιουργούν πρώτα τους νόμους, νομίζουν ότι θα υπάρχουν και αργότερα γι' αυτούς.

Το ότι είχε σαρώσει κυριολεκτικά αυτή την ανοησία προς τρόπο όλων των θεωρητικών τυπολατρών καθώς και των άλλων φετιχιστών λάτρων του κράτους, αυτή ήταν η αξία του πανγερμανικού κινήματος στην Αυστρία εκείνη την εποχή.

Από τη στιγμή που οι Αψβούργοι προσπαθούσαν, με όλα τα μέσα να ξεφορτωθούν από τις πλάτες τους τον γερμανισμό, αυτό το κόμμα επιτέθηκε στη ίδια τη «μεγαλοπρεπή» δυναστεία και μάλιστα ανελέητα. Ήταν η πρώτη φορά που έβαλε τον νυστέρι σε αυτό το σάπιο κράτος και άνοιξε τα μάτια εκατοντάδων χιλιάδων. Είναι προς τιμήν του, ότι λύτρωσε την θαυμάσια έννοια της αγάπης προς την πατρίδα από την αγκαλιά αυτής της άθλιας δυναστείας.

Οι οπαδοί του, από τον πρώτο καιρό της εμφάνισής του ήταν εξαιρετικά πολλοί, και μάλιστα απείλησε να γίνει κυριολεκτικά

μια χιονοστιβάδα. Μόνο που, η επιτυχία δεν κράτησε. Όταν ήρθα στη Βιέννη, το κίνημα είχε από καιρό ξεπεραστεί από το Χριστιανοσοσιαλιστικό κόμμα, το οποίο είχε αποκτήσει δύναμη εν τω μεταξύ, και μάλιστα είχε ωθηθεί σε μια σχεδόν ολοκληρωτική μηδαμινότητα.

Αυτή η όλη διαδικασία της ανάπτυξης και της φθοράς του πανγερμανικού κινήματος αφενός και η άνευ προηγουμένου άνοδος του Χριστιανοσοσιαλιστικού κόμματος αφετέρου, υπήρξε για μένα ένα κλασικό αντικείμενο μελέτης με βαθύτερο νόημα.

Όταν ήρθα στη Βιέννη, η συμπάθειά μου ήταν εξ ολοκλήρου στην πλευρά της κατεύθυνσης του πανγερμανισμού.

Το γεγονός ότι κάποιος είχε το θάρρος να φωνάζει το σύνθημα στο Κοινοβούλιο «Ζήτω οι Χοχεντσόλερν» με εντυπωσίασε όσο και με ευχαρίστησε· το γεγονός ότι οι άνθρωποι εξακολουθούσαν να θεωρούνται ως μέρος του γερμανικού Ράιχ, το οποίο ήταν μόνο προσωρινά αποκομμένο και ότι δεν άφηναν ούτε μια στιγμή χωρίς να το εκφράσουν δημοσίως, μου ενέπνεε μια ευχάριστη σιγουριά· το ότι σε όλα τα ζητήματα που σχετιζόντουσαν με το γερμανικό στοιχείο εκδηλωνόντουσαν χωρίς έλεος και ποτέ δεν έκαναν συμβιβασμούς, μου φαινόταν ότι είναι ο μαδικός βιώσιμος τρόπος για τη σωτηρία του λαού μας· αλλά το ότι το κίνημα μετά από την αρχική μαγευτική του άνοδο, τώρα είχε βυθιστεί τόσο πολύ, δεν μπορούσα να το καταλάβω. Ακόμα λιγότερο, όμως, ότι το Χριστιανοσοσιαλιστικό Κόμμα σε αυτή την ίδια περίοδο μπόρεσε να αποκτήσει τέτοια τεράστια δύναμη. Εκείνη την εποχή μόλις είχε φτάσει στο απόγειο της δόξας του.

Ξεκινώντας τη σύγκριση μεταξύ των δύο κινημάτων, και εδώ η μοίρα μου έδωσε, διευκολύνοντάς με από τη γενικότερη θλιβερή μου κατάσταση, το καλύτερο μάθημα για να κατανοήσω τις αιτίες αυτού του γρίφου.

Άρχισα σταθμίζοντας πρώτα τους δύο άνδρες οι οποίοι πρέπει να θεωρηθούν ηγέτες και ιδρυτές των δύο κομμάτων: τον Γκέοργκ φον Σένερερ και τον δρα Καρλ Λούεγκερ.

Από καθαρά ανθρώπινη άποψη, ο ένας όπως κι ο άλλος, ξεχώριζαν κατά πολύ από τα πλαίσια και την εμβέλεια των αποκαλούμενων κοινοβουλευτικών μορφών. Στο βάλτο της γενικής πολιτικής διαφθοράς, ολόκληρη η ζωή τους παρέμεινε καθαρή και άμεμπτη. Παρ' όλα αυτά, η προσωπική συμπάθεια μου ήταν αρχικά στην πλευρά του πανγερμανιστή Σένερερ, και σταδιακά στράφηκε και προς τον χριστιανοσοσιαλιστή ηγέτη.

Συγκρίνοντας τις ικανότητές τους μου φαινόταν από τότε ο Σένερερ ως ο καλύτερος και ο πιο εμπεριστατωμένα μελετητής στα θεμελιώδη προβλήματα.

Γκέοργκ Ρίτερ φον Σένερερ

Προέβλεψε το αναπόφευκτο τέλος του αυστριακού κράτους με μεγαλύτερη ακρίβεια και σαφήνεια από κάθε άλλον. Εάν είχαν δώσει μεγαλύτερη προσοχή στις προειδοποιήσεις του για τη μοναρχία των Αψβούργων, ειδικά στο Ράιχ, η ατυχία του παγκόσμιου πολέμου της Γερμανίας ενάντια σε ολόκληρη την Ευρώπη δεν θα είχε συμβεί ποτέ.

Αλλά, εάν ο Σένερερ αναγνώριζε τη βαθύτερη φύση των προβλημάτων, τότε έσφαλλε περισσότερο στους ανθρώπους.

Εδώ και πάλι βρισκόταν η δύναμη του δρα Λούεγκερ.

Ήταν ένας σπάνιος γνώστης των ανθρώπων, που ήταν ιδιαίτερα προσεκτικός στο να μην θεωρεί τους ανθρώπους καλύτερους απ' ό,τι είναι. Γι' αυτόν το λόγο, μετρούσε και πολύ περισσότερο τις πραγματικές δυνατότητες της ζωής, ενώ ο Σένερερ είχε ελάχιστη κατανόηση γι' αυτό. Όλες οι πανγερμανιστικές σκέψεις ήταν σωστές θεωρητικά, αλλά από τη στιγμή που του έλειπε η δύναμη και η κατανόηση, να μεταδώσει τη θεωρητική του γνώση στις μάζες, δηλαδή να την φέρει σε μια τέτοια μορφή που να μπορεί να απορροφηθεί από τις πλατιές μάζες, ανταποκρινόταν σε κάποιους λίγους και έτσι παρέμεινε, όλη η γνώση του ήταν απλώς μια ουτοπική σοφία χωρίς ποτέ να

μπορεί να γίνει αληθινή πραγματικότητα.

Αυτή η έλλειψη της πραγματικής γνώσης της ανθρώπινης φύσης τον οδήγησε αργότερα σε μια εσφαλμένη εκτίμηση της δύναμης ολόκληρων κινήματων και παλαιών θεσμών.

Τελικά, ο Σένερερ ασφαλώς συνειδητοποίησε, ότι επρόκειτο για ζητήματα κοσμοθεωρίας, αλλά δεν κατάλαβε ότι μόνο οι πλατιές μάζες ενός λαού είναι καταρχήν κατάλληλες να στηρίζουν τέτοιες σχεδόν θρησκευτικές πεποιθήσεις.

Δυστυχώς, είδε μόνο σε πολύ μικρό βαθμό την απίστευτα περιορισμένη θέληση για αγώνα των λεγόμενων «αστικών» κύκλων, απλώς και μόνο λόγω της οικονομικής τους θέσης, η οποία κάνει το άτομο να φοβάται μήπως χάσει πολλά και συνεπώς το συγκρατεί περισσότερο.

Και όμως, γενικά, μια κοσμοθεωρία θα έχει μόνο μια πιθανότητα νίκης εάν οι πλατιές μάζες, σαν φορείς της νέας ιδεολογίας, δηλώσουν ότι είναι έτοιμες να επωμιστούν τον αναγκαίο αγώνα.

Από αυτή την έλλειψη κατανόησης της σημασίας των κατώτερων στρωμάτων του λαού προέκυψε η εντελώς ανεπαρκής αντίληψη του κοινωνικού ζητήματος.

Σε όλα αυτά, ο δρ. Λούεγκερ ήταν το αντίθετο του Σένερερ.

Η εμπειριστατωμένη του γνώση της ανθρώπινης φύσης, του επέτρεψε να κρίνει εξίσου σωστά τις πιθανές δυνάμεις, αλλά τον εμπόδισε επίσης να υποτιμήσει τους υφιστάμενους θεσμούς, και ίσως για αυτόν ακριβώς τον λόγο, τον δίδαξε να τους χρησιμοποιήσει σαν εργαλείο για να επιτύχει τους στόχους του.

Κατανοούσε επίσης πολύ καλά ότι η πολιτική αγωνιστική δύναμη της ανώτερης αστικής τάξης ήταν προς το παρόν ελάχιστη και όχι επαρκής για την επίτευξη της νίκης ενός νέου μεγάλου κινήματος. Γι' αυτόν το λόγο έδωσε την κύρια έμφαση στην πολιτική του δραστηριότητα στην προσέλκυση στρωμάτων, η ύπαρξη των οποίων απειλείτο και κατά συνέπεια μάλλον είχαν ένα κίνητρο παρά μια παράλυση της αγωνιστικής θέλησης. Ήταν επίσης διατεθειμένος, να χρησιμοποιεί όλα τα υπάρχοντα μέσα δύναμης, να παίρνει με το μέρος του τα

υπάρχοντα ισχυρά θεσμικά όργανα για να μπορέσει να επωφεληθεί από αυτές τις παλιές πηγές δύναμης για το δικό του κίνημα όσο το δυνατόν περισσότερα.

Έτσι, στην πρώτη θέση του νέου του κόμματος έβαλε τις μεσαίες τάξεις που απειλούνταν με κατάρρευση και με αυτόν τον τρόπο εξασφάλισε μια σταθερή ομάδα οπαδών, που ήταν εξίσου πρόθυμη για μεγάλες θυσίες καθώς και σκληρή αγωνιστική δύναμη. Η απείρως έξυπνη διαμόρφωση της σχέσης του με την Καθολική Εκκλησία κέρδισε σε σύντομο χρονικό διάστημα σε μεγάλο βαθμό τους νέους κληρικούς, σε τέτοιο βαθμό που το παλιό κληρικό κόμμα είτε αναγκάστηκε να εγκαταλείψει το πεδίο της μάχης είτε, είτε πιο σοφά, να προσχωρήσει στο νέο κόμμα, για να να κερδίσει σιγά-σιγά τη μία θέση μετά την άλλη.

Αλλά αν μόνο αυτό θεωρηθεί ως η χαρακτηριστική φύση του ανθρώπου, τότε θα αδικηθεί σοβαρά. Γιατί εκτός από την έξυπνη τακτική είχε επίσης τα χαρακτηριστικά ενός πραγματικά μεγάλου και λαμπρού μεταρρυθμιστή. Φυσικά, ακόμα και εδώ αναγνώριζε τα όρια που του έθετε μια ακριβής επίγνωση των πιθανοτήτων που υπήρχαν καθώς και των προσωπικών του ικανοτήτων.

Ήταν ένας απολύτως πρακτικός στόχος, για αυτόν τον πραγματικά σημαντικό άνθρωπο, που είχε θέσει στον εαυτό του. Ήθελε να κατακτήσει τη Βιέννη. Η Βιέννη ήταν η καρδιά της μοναρχίας, από την πόλη έβγαιναν αυτοί οι τελευταίοι παλμοί ζωής στο άρρωστο και γερασμένο σώμα της σάπιας αυτοκρατορίας. Όσο πιο υγιής γινόταν η καρδιά, τόσο πιο φρέσκο ήταν το υπόλοιπο σώμα. Μια κατ' αρχήν, σωστή ιδέα, αλλά θα μπορούσε να χρησιμοποιηθεί μόνο για ένα συγκεκριμένο, περιορισμένο χρονικό διάστημα.

Και σ' αυτό βρίσκεται η αδυναμία αυτού του ανθρώπου.

Αυτό που έκανε σαν δήμαρχος της Βιέννης ήταν αθάνατο με την καλύτερη έννοια της λέξης· αλλά δεν ήταν πλέον σε θέση να σώσει τη μοναρχία – ήταν πολύ αργά.

Αυτό είχε δει ο αντίπαλός του ο Σένερερ σαφέστερα.

Ότι προσπάθησε πρακτικά ο δρ Λούεγκερ, πέτυχε με θαυμάσιο τρόπο· ότι ήλπιζε απ' αυτά, δεν έγινε ποτέ.

Ότι ήθελε ο Σένερερ, δεν κατάφερε να το πετύχει, αυτό που φοβόταν όμως δυστυχώς έγινε με ένα φοβερό τρόπο.

Έτσι κανείς από τους δύο άνδρες δεν πέτυχε τον περαιτέρω στόχο του. Ο Λούεγκερ δεν μπορούσε πλέον να σώσει την Αυστρία και ο Σένερερ δεν μπορούσε πλέον να σώσει τον γερμανικό λαό από την παρακμή.

Είναι απόλυτα διδακτικό για μας σήμερα να μελετούμε τα αίτια της αποτυχίας αυτών των δύο κομμάτων. Αυτό είναι ιδιαίτερα χρήσιμο για τους φίλους μου, διότι από πολλές απόψεις οι συνθήκες σήμερα είναι παρόμοιες με αυτές του παρελθόντος και μπορούν να χρησιμοποιηθούν για να αποφευχθούν τα λάθη που κάποτε οδήγησαν στο τέλος του ενός κινήματος και στην στείριότητα του άλλου.

Κατά τη γνώμη μου, η κατάρρευση του πανγερμανιστικού κινήματος στην Αυστρία είχε τρεις αιτίες:

Πρώτον, η ασαφής αντίληψη της σημασίας του κοινωνικού προβλήματος, ειδικά για ένα νέο κόμμα που είναι επαναστατικό στην ουσία του.

Δεδομένου ότι ο Σένερερ και οι οπαδοί του απευθυνόταν πρωτίστως στις μεσαίες τάξεις, το αποτέλεσμα θα μπορούσε να είναι μόνο ένα πολύ αδύναμο, ήπιο.

Η γερμανική αστική τάξη είναι ιδιαίτερα στους ανώτερους της κύκλους, αν και απροσδόκητο από μερικούς, ειρηνιστική μέχρι του σημείου της πλήρους αυταπάρνησης, όταν πρόκειται για εσωτερικές υποθέσεις του έθνους ή του κράτους. Στις καλές εποχές, δηλαδή στην περίπτωση αυτή σε περίοδο μιας καλής διακυβέρνησης, μια τέτοια συμπεριφορά είναι ένας λόγος για την εξαιρετική αξία αυτών των τάξεων για το κράτος· σε περιόδους κακής διακυβέρνησης όμως είναι απολύτως καταστροφική. Για να μπορέσει να διεξαχθεί ένας πραγματικά σοβαρός αγώνας, το πανγερμανιστικό κίνημα έπρεπε να αφοσιωθεί πάνω απ' όλα στο να κερδίσει τις μάζες. Το γεγονός ότι δεν το έκανε αυτό, του στέρησε εξ αρχής τη στοιχειώδη ορμή

που χρειάζεται ένα τέτοιο κύμα, αν δεν ήθελε να καταρρεύσει σε σύντομο χρονικό διάστημα.

Αλλά αν αυτή η αρχή δεν ληφθεί υπόψη και δεν εφαρμοστεί από την αρχή, το νέο κόμμα χάνει κάθε πιθανότητα να αντισταθμίσει αυτό που χάθηκε. Επειδή με την ένταξη πολλών μέτριων-αστικών στοιχείων, η βασική συμπεριφορά του κινήματος θα βασίζεται πάντοτε σε αυτά και έτσι θα χάσει κάθε περαιτέρω προοπτική να αποκτήσει σημαντική δύναμη από τις πλατιές μάζες του λαού. Συνεπώς, ένα τέτοιο κίνημα δεν θα ξεπεράσει ποτέ τα όρια μιας απλής γκρίνιας και κριτικής. Η περισσότερο ή λιγότερο σχεδόν θρησκευτική πίστη, συνδυασμένη με ένα παρόμοιο πνεύμα θυσίας, θα σταματήσει να υπάρχει στη θέση της, όμως, θα υπάρξει η προσπάθεια σταδιακής άμβλυνσης της οξύτητας του αγώνα, μέσω της «θετικής» συνεργασίας, που στην περίπτωση αυτή όμως σημαίνει, αποδοχή της υπάρχουσας κατάστασης, προκειμένου να καταλήξουμε τελικά σε μια κακή ειρήνη.

Το ίδιο έκανε και το πανγερμανιστικό κίνημα, επειδή εξ αρχής δεν είχε δώσει έμφαση στην απόκτηση των οπαδών του από τους κύκλους της πλατιάς μάζας. Κατέληξε να γίνει «αστικό, μεγαλόψυχο, συγκρατημένα ριζοσπαστικό».

Από αυτό το λάθος, όμως, προέκυψε η δεύτερη αιτία της γρήγορης κατάρρευσης.

Η κατάσταση στην Αυστρία για τον γερμανισμό ήταν ήδη απελπιστική όταν εμφανίστηκε το πανγερμανιστικό κίνημα. Από χρόνο σε χρόνο, το κοινοβούλιο γινόταν περισσότερο θεσμός για την αργή εξόντωση του γερμανικού λαού. Οποιαδήποτε προσπάθεια διάσωσης στη δωδέκατη ώρα θα μπορούσε να προσφέρει μια μικρή πιθανότητα επιτυχίας μόνο εάν καταργούσε αυτόν τον θεσμό.

Μ' αυτό τέθηκε ένα θέμα θεμελιώδους σημασίας για το κίνημα:

Θα 'πρεπε, για να καταργήσουν το κοινοβούλιο, να μουν στο κοινοβούλιο, προκειμένου όπως συνήθιζαν να λένε, «να το γκρεμίσουν από μέσα», ή μήπως έπρεπε να διεξαγάγουν αυτόν

τον αγώνα από έξω με μια επίθεση εναντίον αυτού του θεσμικού οργάνου;

Μπήκαν μέσα και βγήκαν νικημένοι.

Βέβαια, έπρεπε να μπουν μέσα.

Για να πολεμήσεις ενάντια σε μια τέτοια δύναμη απ' έξω, σημαίνει, να οπλιστείς με ακλόνητο θάρρος, αλλά και να είσαι έτοιμος για ατελείωτες θυσίες. Τον ταύρο τον πιάνουμε από τα κέρατα και θα δεχτούμε πολλά χτυπήματα, μερικές φορές θα πέσουμε στο έδαφος, ίσως μόνο για να μπορέσουμε να ξανασηκωθούμε με σπασμένα άκρα, και μετά από τον σκληρότερο αγώνα η νίκη θα στραφεί στον τολμηρό επιτιθέμενο. Μόνο το μέγεθος των θυσιών θα προσελκύσει νέους μαχητές μέχρι η επιμονή να έχει τελικά σαν ανταμοιβή την επιτυχία.

Αλλά γι' αυτό χρειάζονται τα παιδιά των ανθρώπων από τις πλατιές μάζες.

Μόνο αυτά είναι αποφασισμένα και αρκετά σκληρά για να πολεμήσουν μέχρι το αιματηρό τέλος αυτής της πάλης.

Αλλά αυτές τις πλατιές μάζες δεν τις είχε το πανγερμανιστικό κίνημα· οπότε δεν είχε άλλη επιλογή παρά να μπει στο Κοινοβούλιο.

Θα ήταν λάθος να πιστέψουμε ότι αυτή η απόφαση ήταν αποτέλεσμα μακρών εσωτερικών δισταγμών ή ακόμη και συζητήσεων· όχι, τίποτα άλλο δεν σκέφτηκαν. Η συμμετοχή σε αυτές τις ανοησίες ήταν μόνο η αντανάκλαση γενικών και ασαφών αντιλήψεων σχετικά με τη σημασία και το αποτέλεσμα μιας τέτοιας συμμετοχής σε ένα τέτοιο θεσμικό όργανο, το οποίο εξ αρχής αναγνωρίστηκε ως λάθος. Γενικά, ήλπιζαν ότι θα διευκολυνόταν η διαφώτιση των ευρύτερων μαζών του λαού, δίνοντάς τους την ευκαιρία να μιλήσουν μπροστά στο «Φόρουμ ολόκληρου του έθνους». Τους φάνηκε επίσης ότι η επίθεση στη ρίζα του κακού έπρεπε να είναι πιο επιτυχημένη από την επίθεση απ' έξω. Μέσω της προστασίας της ασυλίας πίστευαν ότι αυξανόταν η ασφάλεια του κάθε υπέρμαχου και ότι αυτό θα μπορούσε να ενισχύσει τη δύναμη της επίθεσης.

Στην πραγματικότητα, όμως, τα πράγματα αποδείχθηκαν πολύ διαφορετικά.

Το φόρουμ, στο οποίο μίλησαν οι πανγερμανιστές βουλευτές, δεν ήταν μεγαλύτερο, αλλά μάλλον μικρότερο· γιατί ο καθένας μιλάει μόνο μπροστά στον κύκλο που μπορεί να τον ακούσει ή που βρίσκει μια αναπαραγωγή του τι έχει ειπωθεί μέσα από τα δημοσιεύματα του Τύπου.

Το μεγαλύτερο άμεσο φόρουμ για τους ακροατές δεν είναι η αίθουσα συνεδριάσεων ενός κοινοβουλίου, αλλά οι μεγάλες δημόσιες λαϊκές συγκεντρώσεις.

Επειδή σε αυτές υπάρχουν χιλιάδες άνθρωποι που έχουν έρθει μόνο και μόνο για να ακούσουν τι έχει να τους πει ο ομιλητής, ενώ στις αίθουσες συνεδριάσεων της βουλής των αντιπροσώπων υπάρχουν μόνο λίγες εκατοντάδες, που βρίσκονται εκεί κυρίως για να παίρνουν τη βουλευτική αποζημίωση, και σε καμιά περίπτωση, για να διαφωτιστούν από τη σοφία του ενός ή του άλλου κύριου «εκπροσώπου του λαού».

Πάνω απ' όλα, όμως, αυτοί είναι πάντα το ίδιο κοινό, που δεν θα μάθει ποτέ τίποτα περισσότερο, διότι εκτός από το μυαλό που είναι απαραίτητο γι' αυτό, στερείται ακόμα και της μέτριας βούλησης.

Ποτέ κανείς από αυτούς τους εκπροσώπους του λαού δεν θα τιμήσει κάποια ανώτερη αλήθεια, για τεθεί στη συνέχεια στην υπηρεσία της. Όχι, αυτό δεν θα το κάνει ούτε ένας τους, εκτός αν έχει λόγο να ελπίζει ότι μια τέτοια αλλαγή θα σώσει την βουλευτική του έδρα για άλλη μια περίοδο. Μόνο λοιπόν, όταν πλανάται στην ατμόσφαιρα, ότι το προηγούμενο κόμμα θα έχει άσχημες επιδόσεις στις επερχόμενες εκλογές, αυτά τα στολίδια της ανδρείας θα βγουν στο δρόμο και θα δουν αν και πώς μπορούν να πάνε σε ένα άλλο κόμμα ή τάση που υποθέτουν ότι θα τα πάει καλύτερα, αν και αυτή η αλλαγή θέσης βεβαίως χρησιμοποιείται συνήθως για να προχωρήσει κάτω από ένα καταιγισμό ηθικών δικαιολογιών. Επομένως, κάθε φορά που ένα υπάρχον κόμμα φαίνεται να είναι σε τόσο μεγάλο βαθμό δυσμενώς δημοφιλές, που η πιθανότητα μιας συντριπτικής

ήττας φαντάζει απειλητική, αρχίζει πάντα μια τόσο μεγάλη περιπλάνηση: οι κοινοβουλευτικοί αρουραίοι εγκαταλείπουν το κομματικό πλοίο.

Αλλά αυτά δεν έχουν καμία σχέση με την καλύτερη γνώση ή τα κίνητρα, αλλά μόνο με αυτό το προφητικό χάρισμα, το οποίο προειδοποιεί ένα τέτοιο κοινοβουλευτικό κορίο εγκαίρως και συνεχίζει να πέφτει σε ένα άλλο ζεστό κομματικό κρεβάτι.

Το να μιλάς μπροστά σε ένα τέτοιο «φόρουμ» πραγματικά σημαίνει να ρίχνεις μαργαριτάρια μπροστά στα γνωστά ζώα. Δεν αξίζει πραγματικά! Το αποτέλεσμα εδώ δεν μπορεί να είναι τίποτα άλλο από το μηδέν.

Και έτσι ήταν. Οι πανγερμανιστές βουλευτές μπορούσαν να ξελαρυγγιάζονται: το αποτέλεσμα παρέμενε το ίδιο.

Αλλά ο Τύπος είτε τους καταδίκασε στη σιωπή είτε έκοβε τις ομιλίες τους με τέτοιο τρόπο που κάθε σύνδεση, συχνά ακόμη και το νόημα, να διαστρεβλώνεται ή να χάνεται εντελώς, και αυτό έδινε στην κοινή γνώμη μόνο μια πολύ κακή εικόνα των προθέσεων του νέου κινήματος. Ήταν εντελώς ασήμαντο, αυτό που έλεγαν οι διάφοροι κύριοι: το σημαντικό ήταν αυτό που διάβαζε κανείς γι' αυτούς. Αλλά αυτό ήταν ένα απόσπασμα από τις ομιλίες τους, οι οποίες μπορούσαν να φαίνονται απλώς ανόητες στην έλλειψη ενότητάς τους και – θα 'πρεπε. Αλλά το μόνο φόρουμ, στο οποίο μιλούσαν στην πραγματικότητα, αποτελείτο από σχεδόν πεντακόσιους βουλευτές και αυτό το αναφέραμε αρκετά.

Το χειρότερο όμως ήταν το εξής:

Το πανγερμανιστικό κίνημα θα μπορούσε να βασιστεί στην επιτυχία μόνο αν καταλάβαινε από την πρώτη ημέρα ότι αυτό δεν ήταν ένα νέο κόμμα, αλλά μια νέα κοσμοθεωρία. Μόνο με μια τέτοια θα μπορούσε να συγκεντρώσει την εσωτερική δύναμη, για να παλέψει αυτόν τον γιγαντιαίο αγώνα. Γι' αυτό όμως κατάλληλα σαν ηγέτες είναι μόνο τα καλύτερα και πιο θαρραλέα μυαλά.

Αν ο αγώνας για μια κοσμοθεωρία δεν οδηγείται από ήρωες έτοιμους να κάνουν θυσίες, σε σύντομο χρονικό διάστημα δεν

θα βρίσκει πλέον μαχητές που αψηφούν το θάνατο. Όποιος αγωνίζεται εδώ για την ύπαρξή του, δεν μπορεί να αφήνει πολλά για το κοινωνικό σύνολο.

Αλλά για να διατηρηθεί αυτή η προϋπόθεση, είναι απαραίτητο να γνωρίζει ο καθένας ότι το νέο κίνημα μπορεί να προσφέρει τιμή και δόξα στις επερχόμενες γενιές, αλλά τίποτα στο παρόν. Όσο περισσότερο ένα κίνημα προσφέρεται να δίνει εύκολα θέσεις και αξιώματα, τόσο μεγαλύτερη θα είναι η εισροή κατώτερων ατόμων, μέχρις ότου τελικά αυτοί οι περιστασιακοί εργάτες της πολιτικής θα κυριαρχήσουν σε ένα επιτυχημένο κίνημα σε τέτοιο βαθμό, που οι έντιμοι μαχητές του παρελθόντος δεν θα αναγνωρίζουν το παλαιό κίνημα και οι ίδιοι οι νεοαφιχθέντες θα τους απορρίπτουν ως ενοχλητικούς «απρόσκλητους». Μ' αυτό όμως η «αποστολή» ενός τέτοιου κινήματος τελειώνει.

Μόλις το πανγερμανιστικό κίνημα προσηλώθηκε στο κοινοβούλιο, έπαιρνε μόνο «κοινοβουλευτικούς» αντί για ηγέτες και μαχητές. Έτσι βυθίστηκε στο επίπεδο ενός συνηθισμένου καθημερινού κόμματος και έχασε τη δύναμη να αντιμετωπίσει μια καταστροφική μοίρα ενάντια στο μαρτύριο. Αντί να πολεμά, μάθαινε τώρα να «ομιλεί» και να «διαπραγματεύεται». Ο νέος κοινοβουλευτικός όμως σε σύντομο χρονικό διάστημα αισθάνθηκε ότι ήταν πιο ελκυστικό, επειδή ήταν λιγότερο επικίνδυνο, το καθήκον να πολεμά για τη νέα κοσμοθεωρία με τα «πνευματικά» όπλα της κοινοβουλευτικής ρητορείας παρά να βυθιστεί σε έναν αγώνα με κίνδυνο της ζωής του, αν χρειαζόταν, το αποτέλεσμα του οποίου ήταν αβέβαιο, αλλά σε καμία περίπτωση δεν μπορούσε να του αποφέρει τίποτα.

Από τη στιγμή που έκατσε στο κοινοβούλιο, οι οπαδοί απ' έξω άρχισαν να ελπίζουν και να περιμένουν θαύματα, τα οποία φυσικά δεν συνέβησαν και δεν μπορούσαν να συμβούν. Γι' αυτό έγιναν ανυπόμονοι σε σύντομο χρονικό διάστημα· γιατί ακόμα και αυτά που άκουγαν από τους δικούς τους βουλευτές δεν ανταποκρίνονταν σε καμία περίπτωση στις προσδοκίες των

ψηφοφόρων. Αυτό ήταν εύκολο να εξηγηθεί, καθώς ο εχθρικός Τύπος ήταν προσεκτικός για να μην μεταφέρει μια αληθινή εικόνα του έργου των πανγερμανιστών εκπροσώπων στον λαό.

Αλλά όσο περισσότερο αυξανόταν η προτίμηση των νέων εκπροσώπων του λαού στον κάπως ηπιότερο τύπο «επαναστατικού» αγώνα στο κοινοβούλιο και στα κοινοβούλια των ομόσπονδων κρατιδίων, τόσο λιγότερο γινόντουσαν πρόθυμοι να επιστρέψουν στο πιο επικίνδυνο έργο διαφωτισμού των πλατιών στρωμάτων του λαού.

Οι μαζικές συγκεντρώσεις, ο μόνος τρόπος για μια πραγματικά αποτελεσματική, λόγω άμεσης προσωπικής επιρροής και επομένως η μόνη δυνατή για την απόσπαση μεγάλων τμημάτων του λαού, αναβάλλονταν όλο και περισσότερο.

Μόλις τα τραπέζια της μύρας* των αιθουσών συγκεντρώσεων αντικαταστάθηκαν οριστικά με το βήμα του κοινοβουλίου, για να ξεχθούν οι ομιλίες από αυτό το φόρουμ στα κεφάλια των αποκαλούμενων «επιλεγμένων» αντί προς τον λαό, το πανγερμανιστικό κίνημα έπαψε επίσης να είναι ένα λαϊκό κίνημα και σε μικρό χρονικό διάστημα υποβιβάστηκε σε μια περισσότερο ή λιγότερο σοβαρή λέσχη ακαδημαϊκής συζήτησης.

Η μέσω του Τύπου μεταδιδόμενη κακή εντύπωση, δεν διορθώθηκε με κανέναν τρόπο από την προσωπική δραστηριότητα των κυρίων αυτών στις λαϊκές συγκεντρώσεις, έτσι που τελικά η λέξη «πανγερμανιστής» ακουγόταν άσχημα στα αυτιά του ευρέος κοινού.

Επειδή αυτό πρέπει να πούμε σε όλους τους συγγραφείς ιππότες και λιμοκοντόρους του σήμερα: οι μεγαλύτερες ριζικές ανακατατάξεις σε αυτόν τον κόσμο δεν οδηγήθηκαν ποτέ από μια πένα από φτερό!

Όχι, η πένα από φτερό παραμένει πάντα για να τη θεωρητική τους θεμελίωση.

*Τραπέζια στις μπουραρίες όπου γινόντουσαν οι λαϊκές συγκεντρώσεις (Σ.τ.μ)

Η δύναμη όμως που ξεκίνησε τις μεγάλες ιστορικές θρησκευτικές και πολιτικές χιονοστιβάδες ήταν μόνο η μαγική δύναμη του προφορικού λόγου από αμνημονεύτων χρόνων.

Η πλατειά μάζα ενός λαού, νικιέται κυρίως μόνο από τη δύναμη του λόγου. Όλα τα μεγάλα κινήματα, όμως, είναι λαϊκά κινήματα, ηφαιστειακές εκρήξεις του ανθρώπινου πάθους και των ψυχικών συγκινήσεων, υποκινούμενες είτε από τη σκληρή θεά της ανάγκης είτε από τον δαυλό του λόγου που ρίχνεται στις μάζες και δεν είναι εκχυλίσματα αναψυκτικών των αισθητιστών της φιλολογίας και των ηρώων του σαλονιού.

Την μοίρα των εθνών μόνο μια καταιγίδα φλογερού πάθους, μπορεί να την ανατρέψει, αλλά το πάθος μπορεί να αφυπνιστεί μόνο από εκείνον που το έχει μέσα του.

Μόνο αυτό δίνει σε εκείνους που επέλεξε τις λέξεις, που σαν χτυπήματα σφυριών μπορούν να ανοίξουν τις πύλες της καρδιάς ενός λαού.

Αλλά όποιον του λείπει το πάθος και το στόμα του παραμένει κλειστό, δεν έχει επιλεγεί από τον ουρανό για να διακηρύξει τη θέλησή του.

Επομένως, κάθε συγγραφέας πρέπει να παραμένει στα μελανοδοχεία του, για να αχοληθεί με τα «θεωρητικά», αν η εξυπνάδα και η ικανότητά του είναι κατάλληλη για αυτό· αλλά δεν γεννήθηκε ούτε επιλέχθηκε ως ηγέτης.

Συνεπώς, ένα κίνημα με μεγάλους στόχους πρέπει να ανησυχεί και να προσέχει για να μην χάσει την επαφή με την πλατιά λαϊκή βάση.

Πρέπει να εξετάζει κάθε ζήτημα κυρίως απ' αυτή τη σκοπιά και να παίρνει τις αποφάσεις του προς αυτή την κατεύθυνση.

Πρέπει να συνεχίσει να αποφεύγει οτιδήποτε θα μπορούσε να μειώσει ή ακόμη και να εξασθενίσει την ικανότητά του να συγκινεί τις μάζες όχι για «δημαγωγικούς» λόγους, όχι, αλλά από την απλή συνειδητοποίηση ότι χωρίς την τεράστια δύναμη της μάζας ενός λαού, καμία μεγάλη ιδέα, όσο υψηλή και ευγενική και αν φαίνεται, δεν μπορεί να πραγματοποιηθεί.

Μόνο η σκληρή πραγματικότητα πρέπει να καθορίζει τον

δρόμο προς τον στόχο· η απροθυμία να προχωρήσει σε δυσάρεστους δρόμους πολύ συχνά σε αυτόν τον κόσμο σημαίνει εγκατάλειψη του στόχου· που μπορεί να είναι αυτό που θέλεις ή όχι.

Μόλις το πανγερμανιστικό κίνημα, μέσω της κοινοβουλευτικής συμπεριφοράς του, μετατόπισε το κέντρο βάρους των εργασιών του στο κοινοβούλιο αντί του λαού, έχασε το μέλλον και κέρδισε τις φτηνές επιτυχίες της στιγμής.

Επέλεξε τον ευκολότερο αγώνα και συνεπώς δεν άξιζε πλέον την τελική νίκη.

Ακόμα από τη Βιέννη είχα ήδη σκεφτεί πολύ καλά αυτό το ζήτημα και έβλεπα την αποτυχία τους να το αναγνωρίσουν σαν μία από τις κύριες αιτίες της κατάρρευσης του κινήματος, το οποίο κατά τη γνώμη μου προοριζόταν τότε να αναλάβει την ηγεσία του γερμανικού στοιχείου.

Τα πρώτα δύο λάθη που κατέστησαν το πανγερμανιστικό κίνημα αποτυχημένο, συνδέονταν μεταξύ τους. Η έλλειψη γνώσης των εσωτερικών κινητήριων δυνάμεων των μεγάλων αναταραχών οδήγησε σε ανεπαρκή αξιολόγηση της σημασίας των μεγάλων μαζών του λαού· αυτό οδήγησε σε ένα χαμηλό επίπεδο ενδιαφέροντος για το κοινωνικό ζήτημα, στην ελλιπή και ανεπαρκή επιδίωξη για την ψυχή των κατώτερων στρωμάτων του έθνους καθώς και στην υπερβολικά ευνοϊκή συμπεριφορά του απέναντι στο κοινοβούλιο.

Αν είχαν αναγνωρίσει την απίστευτη δύναμη που έχουν οι μάζες ως φορείς της επαναστατικής αντίστασης ανά πάσα στιγμή, θα είχαν δουλέψει διαφορετικά τόσο στην κοινωνική όσο και στην προπαγανδιστική κατεύθυνση. Τότε, το κέντρο βάρους του κινήματος δεν θα είχε μεταφερθεί στο κοινοβούλιο, αλλά στα εργοστάσια και στους δρόμους.

Αλλά και το τρίτο σφάλμα φέρει τον τελικό σπόρο της άγνοιας της αξίας της μάζας, η οποία, αρχίζει να κινείται προς μία συγκεκριμένη κατεύθυνση από ανώτερα πνεύματα, αλλά στη συνέχεια, σαν ένα σφοντύλι, δίνει στη δύναμη της επίθεσης ορμητικότητα και ακόμη και επιμονή.

Ο δύσκολος αγώνας που διεξήγαγε το πανγερμανιστικό κίνημα με την Καθολική Εκκλησία μπορεί να εξηγηθεί μόνο από την ανεπαρκή κατανόηση του πώς θα μπορούσαν να αντιμετωπίσουν την ψυχολογική διάθεση του λαού.

Οι λόγοι για τη βίαιη επίθεση του νέου κόμματος κατά της Ρώμης ήταν οι εξής:

Μόλις ο οίκος των Αψβούργων αποφάσισε τελικά να μετατρέψει την Αυστρία σε σλαβικό κράτος, χρησιμοποιήθηκαν όλα τα μέσα που φαινόταν κατά κάποιον τρόπο κατάλληλα προς αυτή την κατεύθυνση. Ακόμα και οι θρησκευτικοί θεσμοί τέθηκαν, από αυτή τη πιο αδίστακτη δυναστεία, χωρίς δισταγμό στην υπηρεσία της νέας «κρατικής ιδέας».

Η χρήση των τσέχικων ενοριών και των πνευματικών τους ποιμένων ήταν μόνο ένα από τα πολλά μέσα για την επίτευξη αυτού του στόχου, ενός γενικού εκσλαβισμού της Αυστρίας.

Η διαδικασία ήταν περίπου η εξής:

Σε καθαρά γερμανικές ενορίες διορίστηκαν Τσέχοι πάστορες, οι οποίοι αργά αλλά σταθερά άρχισαν να βάζουν τα συμφέροντα του τσεχικού λαού πάνω από τα συμφέροντα των εκκλησιών και έγιναν έτσι ο πυρήνας της διαδικασίας της απο-γερμανοποίησης.

Ο γερμανικός κλήρος, δυστυχώς, απέτυχε απέναντι σε μια τέτοια πρακτική σχεδόν εντελώς. Όχι μόνο, ότι ήταν εντελώς άχρηστος για έναν παρόμοιο αγώνα με τη γερμανική έννοια, αλλά δεν ήταν επίσης σε θέση να αντιμετωπίσει τις επιθέσεις των άλλων με την απαραίτητη αντίσταση. Έτσι, ο γερμανισμός, λόγω της εκμετάλλευσης των θρησκειών με πλάγια μέσα, αφενός, και της ανεπαρκούς άμυνας από την άλλη, αργά αλλά σταθερά άρχισε να υποχωρεί.

Εάν σε μικρή κλίμακα συνέβη αυτό όπως περιγράφηκε, δυστυχώς η κατάσταση δεν ήταν πολύ διαφορετική στο σύνολό της.

Και εδώ, οι αντιγερμανικές προσπάθειες των Αψβούργων, κυρίως λόγω του ανώτερου κλήρου, δεν βρήκαν την απαιτούμενη άμυνα, ενώ ταυτόχρονα η εκπροσώπηση των

γερμανικών συμφερόντων είχε υποχωρήσει εντελώς στο παρασκήνιο.

Η γενική εντύπωση δεν θα μπορούσε να είναι διαφορετική από το ότι υπήρξε σοβαρή παραβίαση των γερμανικών δικαιωμάτων από τον ίδιο τον καθολικό κλήρο.

Μ' αυτό όμως η Εκκλησία δεν φαινόταν να συμπαθεί τον γερμανικό λαό, αλλά μάλλον αδικαιολόγητα να παίρνει το μέρος του εχθρού. Η ρίζα όμως του όλου κακού βρισκόταν, ειδικά κατά την άποψη του Σένερερ, στην ηγεσία της Καθολικής Εκκλησίας η οποία δεν βρισκόταν στη Γερμανία, καθώς και στην εχθρότητα προς τα συμφέροντα της εθνικότητάς μας που απορρέουν μόνο από αυτό.

Τα λεγόμενα πολιτιστικά προβλήματα που εμφανίστηκαν εδώ, όπως σχεδόν όλα στην Αυστρία εκείνη την εποχή, σχεδόν ξεθώριαζαν στο παρασκήνιο. Καθοριστικό για τη συμπεριφορά του πανγερμανιστικού κινήματος προς την Καθολική Εκκλησία ήταν πολύ λιγότερο η στάση της απέναντι στην επιστήμη κ.λπ., παρά η ανεπαρκής εκπροσώπησή της των γερμανικών δικαιωμάτων και, αντιστρόφως, τη συνεχή προώθηση ιδιαίτερα σλαβικών προθέσεων και επιθυμιών.

Ο Γκέοργκ Σένερερ δεν ήταν ο άνθρωπος που κάνει μισές δουλειές. Ανέλαβε τον αγώνα ενάντια στην Εκκλησία με την πεποίθηση ότι μόνο μέσω αυτού θα μπορούσε να σώσει τον γερμανικό λαό. Το «Το Κίνημα Απομάκρυνσης από τη Ρώμη» φαινόταν η πιο ισχυρή, αλλά φυσικά και η πιο δύσκολη μέθοδος επίθεσης που έπρεπε να συντρίψει το οχυρό του εχθρού. Αν ήταν επιτυχημένη, τότε τραγικό σχίσμα της εκκλησίας στη Γερμανία θα μπορούσε να ξεπεραστεί και η εσωτερική δύναμη της αυτοκρατορίας και του γερμανικού έθνους θα μπορούσε να κερδίσει μέσα από μια τέτοια νίκη μόνο τα πιο υπέρμετρα.

Αλλά ούτε οι υποθέσεις ούτε τα συμπεράσματα αυτού του αγώνα ήταν σωστά.

Η εθνική δύναμη αντίστασης του καθολικού κλήρου της γερμανικής εθνικότητας ήταν αναμφισβήτητα μικρότερη από εκείνη των μη Γερμανών, ιδιαίτερα των Τσέχων συναδέλφων

τους, σε όλα τα θέματα που αφορούσαν το γερμανισμό.

Ομοίως, μόνο ένας αδαής δεν θα μπορούσε να δει, ότι ο γερμανικός κλήρος σχεδόν ποτέ, μα ποτέ δεν σκέφτηκε μια επιθετική εκπροσώπηση των γερμανικών συμφερόντων.

Και μόνο όλοι όσοι δεν ήταν τυφλοί έπρεπε να παραδεχτούν ότι αυτό οφείλεται κυρίως σε μια κατάσταση κάτω από την οποία εμείς όλοι οι Γερμανοί πρέπει να υποφέρουμε περισσότερο: αυτή είναι ακριβώς η αντικειμενικότητα της συμπεριφοράς μας απέναντι στην εθνικότητά μας καθώς όπως και σε οτιδήποτε άλλο.

Όπως ο Τσέχος κληρικός ήταν υποκειμενικός απέναντι στον λαό του και αντικειμενικός μόνο στην Εκκλησία, έτσι ο Γερμανός πάστορας ήταν υποκειμενικά αφοσιωμένος στην Εκκλησία και παρέμενε αντικειμενικός προς το έθνος. Ένα φαινόμενο, που για κακή μας τύχη μπορούμε να το παρατηρήσουμε με ακρίβεια σε χιλιάδες άλλες περιπτώσεις.

Αυτό σε καμία περίπτωση δεν είναι μόνο μια ειδική κληρονομιά του καθολικισμού, αλλά σε εμάς κατατρώει τα πάντα σε σύντομο χρονικό διάστημα, ιδίως κρατικό ή ιδεολογικό θεσμό.

Απλώς συγκρίνετε τη θέση την οποία πήραν, για παράδειγμα, οι εκπρόσωποι της γραφειοκρατίας μας ενάντια στις προσπάθειες για μια εθνική αναγέννηση, με την θέση που θα έπαιρναν σε μια τέτοια περίπτωση οι δημόσιοι υπάλληλοι ενός άλλου λαού. Ή μήπως νομίζετε ότι το σώμα των αξιωματούχων οπουδήποτε αλλού στον κόσμο θα παραβιάσει με παρόμοιο τρόπο τα συμφέροντα του έθνους κάτω από τη φράση «κρατική εξουσία», όπως ήταν φυσικό σε εμάς τα τελευταία πέντε χρόνια και μάλιστα θεωρείται ακόμη και ιδιαίτερα αξιέπαινος; Πάρτε για παράδειγμα, στο εβραϊκό ζήτημα, και τα δύο θρησκευόμενα σήμερα δεν υιοθετούν μια θέση που δεν ανταποκρίνεται ούτε στα συμφέροντα του έθνους ούτε στις πραγματικές ανάγκες της θρησκείας; Συγκρίνετε τη στάση ενός Εβραίου ραββίνου σε όλα τα ζητήματα που έχουν κάποια σημασία για τον Εβραϊσμό ως φυλή με τη στάση της συντριπτικής πλειοψηφίας του κλήρου

μας, αλλά παρακαλώ και τα δύο δόγματα!

Έχουμε πάντα αυτό το φαινόμενο, όταν πρόκειται για την εκπροσώπηση μιας αφηρημένης ιδέας.

«Κρατική εξουσία», «δημοκρατία», «ειρήνη», «διεθνής αλληλεγγύη» κ.λ.π., όλες τους είναι έννοιες που για εμάς σχεδόν πάντα γίνονται άκαμπτες, καθαρά δογματικές έννοιες, που οποιαδήποτε αξιολόγηση των γενικών εθνικών ζωτικών αναγκών μπορεί να γίνει μόνο απ' τη δική τους σκοπιά.

Αυτός ο ολέθριος τρόπος της εξέτασης όλων των θεμάτων από την οπτική γωνία μιας προαποφασισμένης αντίληψης σκοτώνει κάθε δυνατότητα, να σκεφτεί κανείς υποκειμενικά σε κάτι που αντικειμενικά είναι σε αντίθεση με το δόγμα του, και τελικά οδηγεί σε μια πλήρη μεταστροφή των μέσων και των σκοπών. Οποιαδήποτε προσπάθεια για μια εθνική εξέγερση θα αμφισβητηθεί εάν μπορεί να επιτευχθεί μόνο με την εξάλειψη ενός κακού, ολέθριου καθεστώτος, από τη στιγμή που αυτό θα αποτελούσε πλήγμα εναντίον της «κρατικής εξουσίας», αλλά η «κρατική εξουσία» δεν είναι μέσο προς ένα σκοπό, αλλά μάλλον στα μάτια ενός τέτοιου φανατικού της αντικειμενικότητας αντιπροσωπεύει τον ίδιο τον σκοπό, ο οποίος είναι αρκετός για να γεμίσει την αξιοθρήνητη ζωή του. Έτσι, για παράδειγμα, θα αντιτάσσονταν με αγανάκτηση ενάντια στην προσπάθεια μιας δικτατορίας, έστω και αν ο φορέας της ήταν ένας Μέγας Φρειδερίκος και οι σημερινοί πολιτικοί καλλιτέχνες μιας κοινοβουλευτικής πλειοψηφίας ήταν ανίκανοι νάνοι ή ακόμη και κατώτερα υποκείμενα, επειδή ο νόμος της δημοκρατίας φαίνεται ιερότερος σε έναν τέτοιο λάτρη των αρχών από την ευημερία του έθνους. Έτσι λοιπόν ο ένας θα προστατεύσει τη χειρότερη

Φρειδερίκος Β΄ της Πρωσίας

τυραννία που καταστρέφει έναν λαό, δεδομένου ότι εκπροσωπεί άμεσα αυτή τη «κρατική εξουσία», ενώ ο άλλος θα απορρίψει ακόμα και την πιο ευεργετική κυβέρνηση, καθώς δεν ανταποκρίνεται στην αντίληψή του περί «δημοκρατίας».

Με τον ίδιο ακριβώς τρόπο, ο Γερμανός μας ειρηνιστής θα σιωπά σε κάθε αιματηρό βιασμό του έθνους, ανεξάρτητα από το πόσο ήρεμος μπορεί να είναι, από τις χειρότερες στρατιωτικές δυνάμεις, αν αυτή η μοίρα θα μπορούσε να αλλάξει μόνο μέσω της αντίστασης, δηλαδή με τη βία, γιατί κάτι τέτοιο θα ερχόταν σε αντίθεση με το πνεύμα της αμιγώς ειρηνικής κοινωνίας. Ο διεθνιστής Γερμανός σοσιαλιστής όμως μπορεί να υποστεί στυγνή εκμετάλλευση από τον υπόλοιπο κόσμο με αλληλεγγύη, αλλά θα αντιδράσει με αδελφική συμπάθεια και δεν θα σκεφτεί την ανταπόδοση ή έστω και την άμυνα, γιατί απλά – είναι ένας Γερμανός. –

Αυτό μπορεί να είναι λυπηρό, αλλά όταν θέλουμε να αλλάξουμε ένα πράγμα σημαίνει ότι πρέπει να το αναγνωρίζουμε εκ των προτέρων.

Το ίδιο ισχύει και για την αδύναμη εκπροσώπηση των γερμανικών συμφερόντων από ένα τμήμα του κλήρου.

Αυτό δεν οφείλεται ούτε σε μοχθηρή βούληση, ούτε οφείλεται ως πούμε στις «άνωθεν» εντολές, αλλά σε μια τέτοια ανεπαρκή εθνική αποφασιστικότητα βλέπουμε μόνο τα αποτελέσματα μιας εξίσου ανεπαρκούς εκπαίδευσης ως προς την έννοια του γερμανισμού από την παιδική ηλικία και, από την άλλη, μια πλήρη υποταγή στην ιδέα που έχει γίνει είδωλο.

Η εκπαίδευση για τη δημοκρατία, για το σοσιαλισμό διεθνούς χαρακτήρα, για τον πασιφισμό κ.λ.π., είναι τόσο μισαλλόδοξη και άκαμπτη, τόσο καθαρά υποκειμενική από τη δική τους οπτική γωνία, που με τον τρόπο αυτό επηρεάζεται και η γενική εικόνα του υπόλοιπου κόσμου κάτω από αυτή τη βασική ιδέα, ενώ η θέση σχετικά με τον γερμανισμό από μικρή ηλικία έχει παραμείνει απλώς πολύ αντικειμενική. Οπότε ο ειρηνιστής, πλήρως παραδομένος υποκειμενικά στο ιδανικό του, κάθε φορά θα ψάχνει πάντα, όταν υπάρξει μια απειλή ενάντια στον λαό

του, ανεξάρτητα από το πόσο σκληρή και άδικη είναι (υπό την προϋπόθεση ότι είναι Γερμανός) το αντικειμενικό δίκαιο και ποτέ από καθαρό ένστικτο αυτοσυντήρησης δεν θα ενταχθεί και δεν θα πολεμήσει μαζί τους στις τάξεις του κοπαδιού του.

Το πόσο ισχύει αυτό και για τα διάφορα θρησκευόμενα μπορεί να αποδειχθεί από το εξής:

Ο προτεσταντισμός, από μόνος του, υπερασπίζεται καλύτερα τα συμφέροντα του γερμανισμού, εφόσον αυτός βασίζεται στη γέννησή του και στη μεταγενέστερη παράδοσή του· ωστόσο, αποτυγχάνει τη στιγμή που αυτή η υπεράσπιση των εθνικών συμφερόντων θα πρέπει να λάβει χώρα σε ένα τομέα που είτε απουσιάζει από τη γενική γραμμή του ιδεολογικού του κόσμου και της παραδοσιακής εξέλιξής του, είτε ακόμη και για κάποιο λόγο έχει απορριφθεί.

Έτσι, ο προτεσταντισμός θα υποστηρίζει πάντα την προαγωγή του συνόλου του γερμανισμού, από τη στιγμή που αφορά θέματα εσωτερικής καθαρότητας ή ακόμη και εθνικής εμβάθυνσης, για την υπεράσπιση της γερμανικής φύσης, της γερμανικής γλώσσας και της γερμανικής ελευθερίας, εφόσον όλα αυτά στηρίζονται σταθερά στον ίδιο· αλλά καταπολεμά αμέσως με μεγάλη εχθρότητα κάθε προσπάθεια διάσωσης του έθνους από τη λαβή του πιο θανάσιμου εχθρού του, αφού η θέση του για τον Εβραϊσμό είναι πλέον περισσότερο ή λιγότερο καθιερωμένη δογματικά. Εδώ όμως ερχόμαστε αντιμέτωποι με ένα πρόβλημα, που χωρίς τη λύση του όλες οι άλλες προσπάθειες μιας γερμανικής αναγέννησης ή μιας εξέγερσης είναι και παραμένουν εντελώς παράλογες και αδύνατες.

Κατά τη διάρκεια της παραμονής μου στη Βιέννη, είχα αρκετό ελεύθερο χρόνο και ευκαιρίες να εξετάσω και αυτό το ζήτημα αμερόληπτα και μπόρεσα στις καθημερινές μου επαφές να επιβεβαιώσω την ορθότητα αυτής της άποψης χιλιάδες φορές.

Σ' αυτή την εστία των πιο διαφορετικών εθνοτήτων, φάνηκε αμέσως πιο ξεκάθαρα ότι μόνο ο Γερμανός φιλειρηνιστής προσπαθούσε να βλέπει πάντα αντικειμενικά τα συμφέροντα του δικού του έθνους, αλλά ποτέ ο Εβραίος, για παράδειγμα,

του Εβραϊκού λαού· ότι μόνο ο Γερμανός σοσιαλιστής είναι «διεθνιστής» με μια έννοια, που του απαγόρευε τότε να παρακαλάει για δικαιοσύνη για τον δικό του λαό, εκτός απ' αυτό που πρόσταζαν τα συνθήματα και οι εντολές των διεθνιστών συντρόφων του, αλλά ποτέ δεν το έκαναν οι Τσέχοι ή οι Πολωνοί κ.λ.π.· εν ολίγοις, συνειδητοποίησα ακόμα από τότε, ότι το κακό οφείλεται μόνο εν μέρει στις διδασκαλίες αυτές καθαυτές, αλλά από την άλλη πλευρά όμως στην εντελώς ανεπαρκή εκπαίδευσή μας γενικά στη δική μας εθνικότητα και σε μια επακόλουθη μειωμένη αφοσίωση σ' αυτήν.

Μ' αυτό εξαλείφθηκε, η πρώτη καθαρά θεωρητική βάση του αγώνα του πανγερμανιστικού κινήματος κατά του ίδιου του Καθολικισμού.

Αν ο γερμανικός λαός ανατρεφόταν από νεαρή ηλικία με την αποκλειστική αναγνώριση των δικαιωμάτων του δικού του του έθνους και αν δεν δηλητηριάζαμε τις καρδιές των παιδιών με την κατάρα της «αντικειμενικότητάς» μας, ακόμα και σε ζητήματα που αφορούν την επιβίωσή τους, τότε μέσα σε μικρό χρονικό διάστημα θα βλέπαμε ότι (με την προϋπόθεση, βέβαια, ότι θα υπήρχε μια ριζοσπαστικά εθνική κυβέρνηση) όπως και στην Ιρλανδία, την Πολωνία ή τη Γαλλία και στη Γερμανία ο Καθολικός να είναι πάντα Γερμανός.

Η πιο ισχυρή απόδειξη αυτού του γεγονότος προέρχεται από εκείνη την εποχή που το έθνος μας για τελευταία φορά αναγκάστηκε να δώσει μπροστά στην έδρα του δικαστηρίου της ιστορίας τον αγώνα του για ζωή και θάνατο για την υπεράσπιση της ύπαρξής του.

Όσο δεν υπήρχε έλλειψη ηγεσίας από ψηλά, ο λαός εκπλήρωσε το καθήκον του και τις υποχρεώσεις του αποτελεσματικά. Είτε ο προτεστάντης πάστορας είτε ο καθολικός ιερέας, συνέβαλαν και οι δύο απεριόριστα στη διατήρηση της δύναμης αντίστασής μας για τόσο πολύ καιρό, όχι μόνο στο μέτωπο, αλλά ακόμα περισσότερο και στην πατρίδα. Σε εκείνα τα χρόνια, και ειδικά κατά τον αρχικό ενθουσιασμό, υπήρχε πραγματικά μόνο ένα ιερό γερμανικό Ράιχ

και για τα δύο στρατόπεδα, για την ύπαρξη και το μέλλον του οποίου καθένας απευθυνόταν στον δικό του ουρανό.

Ένα ερώτημα θα' πρεπε το πανγερμανιστικό κίνημα στην Αυστρία να θέσει στον εαυτό του: Η διαφύλαξη του αυστριακού γερμανισμού κάτω από μια καθολική πίστη είναι δυνατή ή όχι; Εάν ναι, τότε το πολιτικό κόμμα δεν πρέπει να ασχολείται με θρησκευτικά ή ακόμη και δογματικά ζητήματα· αλλά αν όχι, τότε πρέπει να ξεκινήσει μια θρησκευτική μεταρρύθμιση και ποτέ ένα πολιτικό κόμμα.

Όποιος πιστεύει ότι μπορεί να φτάσει σε μια θρησκευτική μεταρρύθμιση, μέσω μιας πολιτικής οργάνωσης δείχνει μόνο ότι δεν έχει ιδέα για την εξέλιξη των θρησκευτικών ιδεών ή ακόμα και των δογμάτων και τις εκκλησιαστικές επιπτώσεις τους.

Πραγματικά δεν μπορεί κανείς να υπηρετεί εδώ δύο αφέντες. Αν και θεωρώ ότι η θεμελίωση ή η καταστροφή μιας θρησκείας είναι πολύ σπουδαιότερη από τη θεμελίωση ή την καταστροφή ενός κράτους, πόσο μάλλον ενός κόμματος.

Ας μην πει κανείς ότι οι εν λόγω επιθέσεις ήταν μόνο ένας τρόπος άμυνας απέναντι στις επιθέσεις της άλλης πλευράς!

Σίγουρα σε όλες τις εποχές βρέθηκαν ασυνείδητοι παλιάνθρωποι που δεν δίστασαν, να χρησιμοποιήσουν και τη θρησκεία σαν ένα μέσο των πολιτικών τους συναλλαγών (γιατί με αυτό ασχολούνται σχεδόν αποκλειστικά και πάντα τέτοιοι παλιάνθρωποι)· αλλά είναι εξίσου βέβαιο ότι είναι λάθος, να θεωρούμε τη θρησκεία ή το δόγμα υπεύθυνο για μια σειρά απατεώνων, που το καταχράστηκαν όπως θα έκαναν πιθανώς με οτιδήποτε άλλο που θα εξυπηρετούσε τα ταπεινά τους ένστικτα.

Τίποτα δεν θα βόλευε καλύτερα ένα από αυτούς τους χαραμοφάηδες και αργόσχολους του κοινοβουλίου, από το να του δοθεί η ευκαιρία να δικαιολογήσει τις πολιτικές του βρωμοδουλειές, τουλάχιστον έστω και εκ των υστέρων. Γιατί μόλις κάποιος κατηγορήσει τη θρησκεία ή ακόμα και το δόγμα για την προσωπική του κακοτυχία και ως εκ τούτου της επιτίθεται, ο ψεύτης παλιάνθρωπος καλεί αμέσως με τεράστιες κραυγές ολόκληρο τον κόσμο να δει, πόσο δικαιολογημένη

ήταν η τακτική του μέχρι τώρα και πώς μόνο σ' αυτόν και τη ρητορική του ικανότητα οφείλεται η σωτηρία της θρησκείας της Εκκλησίας. Το εξίσου ανόητο και ξεχασιάρικο κοινό, τότε συνήθως δεν αναγνωρίζει τον πραγματικό υποκινητή ολόκληρου του αγώνα λόγω των τεράστιων κραυγών ή δεν τον θυμάται πλέον και ο απατεώνας έχει πλέον επιτύχει πραγματικά το στόχο του.

Το ότι αυτό δεν έχει καμία σχέση με τη θρησκεία μια τέτοια αλεπού το ξέρει πολύ καλά· έτσι σιωπηλά θα κρυφογελάει με χαιρεκακία ακόμη περισσότερο, ενώ ο τίμιος αλλά αδέξιος αντίπαλός του χάνει το παιγνίδι και μια μέρα, απογοητευμένος από τη δικαιοσύνη και την πίστη των ανθρώπων, αποσύρεται από τα πάντα.

Αλλά και από άλλη άποψη θα ήταν επίσης άδικο να κατηγορούμε τη θρησκεία ως τέτοια ή ακόμα και την Εκκλησία για τις αποτυχίες των ατόμων. Συγκρίνετε το μεγαλείο του οργανισμού που έχετε μπροστά στα μάτια σας με τη μέση ανικανότητα του ανθρώπου γενικά και θα πρέπει να παραδεχτείτε ότι η σχέση μεταξύ καλού και κακού είναι καλύτερη από ό, τι ίσως οπουδήποτε αλλού. Σίγουρα ακόμα και ανάμεσα στους ίδιους τους ιερείς υπάρχουν εκείνοι για τους οποίους το ιερό τους αξίωμα είναι μόνο ένα μέσο για να ικανοποιήσουν τις πολιτικές τους φιλοδοξίες, και μάλιστα, στον πολιτικό αγώνα συχνά ξεχνούν με αξιοθρήνητο τρόπο, ότι πρέπει να είναι οι θεματοφύλακες μιας ανώτερης αλήθειας και όχι οι εκπρόσωποι του ψέματος και της συκοφαντίας – μόνο που απέναντι σε έναν τέτοιο ανάξιο θα συναντήσουμε χιλιάδες ή και περισσότερους έντιμους παπάδες που με εντιμότητα είναι αφοσιωμένοι στην αποστολή τους, οι οποίοι στη σημερινή ψεύτικη όσο και διεφθαρμένη εποχή μας ξεπροβάλουν όπως τα μικρά νησιά που ξεχωρίζουν σε ένα γενικό βάλτο.

Όσο λίγο καταδικάζω την Εκκλησία αυτή καθαυτή και πρέπει να την καταδικάσω, όταν ένα τέτοιο διεφθαρμένο υποκείμενο με ράσα παπά παραβιάζει αδιάντροπα την ηθική, εξίσου λιγότερο την καταδικάζω, όταν ένας άλλος από τους πολλούς

κηλιδώνει και προδίδει την εθνικότητά του, σε περιόδους κατά τις οποίες αυτό είναι σχεδόν καθημερινό ούτως ή άλλως. Ειδικά σήμερα δεν πρέπει να ξεχνάμε πως απέναντι σ' έναν τέτοιον Εφιάλτη βρίσκουμε χιλιάδες, που με ματωμένη καρδιά αισθάνονται τη δυστυχία του λαού τους και όπως και οι καλύτεροι του έθνους μας περιμένουν με λαχτάρα την ώρα που ο ουρανός θα χαμογελάσει και πάλι.

Αλλά όποιος απαντήσει, ότι εδώ δεν έχουμε να κάνουμε με τέτοια καθημερινά προβλήματα, αλλά μάλλον με ζητήματα θεμελιώδους αλήθειας ή δογματικού περιεχομένου εν γένει, μπορείτε να δώσετε την κατάλληλη απάντηση μόνο με μια άλλη ερώτηση:

Εάν πιστεύεις ότι έχεις επιλεγεί από τη μοίρα για να διακηρύξεις εδώ την αλήθεια τότε καν' το· αλλά τότε να έχεις και το κουράγιο, να μην θέλεις να το κάνεις αυτό με τα πλάγια μέσα ενός πολιτικού κόμματος – γιατί κι αυτό είναι μια βρωμοδουλειά – αλλά απλώς αντικατάστησε το χειρότερο με το καλύτερο μέλλον που εσύ θα προτείνεις.

Εάν εδώ σου λείπει το θάρρος, ή εάν σε σένα τον ίδιο δεν είναι ξεκάθαρο ακόμα το τι είναι καλύτερο, τότε κράτα τα χέρια σου μακριά από αυτό· σε κάθε περίπτωση, όμως, μην προσπαθήσεις ό, τι δεν τολμάς να κάνεις με ανοιχτό τρόπο να το κάνεις με δόλο με τα πλάγια μέσα ενός πολιτικού κόμματος.

Τα πολιτικά κόμματα δεν έχουν καμία σχέση με τα θρησκευτικά προβλήματα, εφόσον αυτά, αν είναι ξένα προς το έθνος, δεν υπονομεύουν τα ήθη και τα έθιμα της φυλής· όπως και η θρησκεία δεν μπορεί να αναμειγνύεται με τις σαχλαμάρες των πολιτικών κομμάτων.

Αν οι αξιωματούχοι της εκκλησίας χρησιμοποιούν θρησκευτικούς θεσμούς ή ακόμα και δόγματα για να βλάψουν την εθνικότητά τους, δεν πρέπει ποτέ να τους ακολουθούμε με αυτό τον τρόπο και να τους πολεμάμε με τα ίδια όπλα.

Ο πολιτικός ηγέτης πρέπει να έχει τα θρησκευτικά δόγματα και τους θεσμούς του λαού του πάντα ανέγγιχτα, αλλιώς δεν μπορεί να είναι πολιτικός, αλλά πρέπει να γίνει

μεταρρυθμιστής, αν έχει την ικανότητα που χρειάζεται γι' αυτό!

Μια διαφορετική συμπεριφορά θα οδηγούσε σε καταστροφή, ειδικά στη Γερμανία.

Με την μελέτη του πανγερμανιστικού κινήματος και του αγώνα του κατά της Ρώμης, έφτασα εκείνη την εποχή και ειδικά κατά τη διάρκεια των επόμενων ετών στην ακόλουθη πεποίθηση: Η έλλειψη κατανόησης αυτού του κινήματος της σημασίας του κοινωνικού προβλήματος του κόστισε την πραγματική μαχητικότητα της μάζας του λαού· η είσοδος στο κοινοβούλιο απέσπασε την τεράστια δυναμική του και το επιβάρυνε με όλες τις αδυναμίες που είναι εγγενείς σε αυτό το θεσμό· η πάλη του εναντίον της Καθολικής Εκκλησίας το κατέστησε ανεπιθύμητο σε πολυάριθμους μικρούς και μεσαίου μεγέθους κύκλους, αποστερώντας του από αμέτρητα από τα καλύτερα στοιχεία τα οποία το έθνος μπορεί να θεωρεί δικά του.

Το πρακτικό αποτέλεσμα του αυστριακού πολιτιστικού αγώνα ήταν σχεδόν μηδενικό.

Πέτυχε, να αρπάξει από την Εκκλησία γύρω στις εκατό χιλιάδες μέλη, αλλά χωρίς αυτή να υποστεί κάποια ιδιαίτερη ζημιά. Στην περίπτωση αυτή, πραγματικά δεν χρειαζόταν να κλαίει για τα χαμένα «πρόβατα»· γιατί έχασε μόνο αυτούς που δεν της άνηκαν ολοκληρωτικά εδώ και πολύ καιρό. Αυτή ήταν η διαφορά της νέας Μεταρρύθμισης από την πρώτη: ότι τότε πολλοί από τους καλύτερους της Εκκλησίας στράφηκαν μακριά της εξαιτίας εσωτερικών θρησκευτικών πεποιθήσεων, ενώ τώρα μόνο όσοι ούτως ή άλλως δεν ήταν και πολύ θερμοί, και μάλιστα εξαιτίας «υπολογισμών» πολιτικής φύσεως.

Από πολιτική άποψη, ωστόσο, το αποτέλεσμα ήταν τόσο γελοίο όσο ήταν και πάλι θλιβερό.

Και πάλι, ένα υποσχόμενο πολιτικό κίνημα σωτηρίας για το γερμανικό έθνος εξαφανίστηκε, επειδή δεν είχε καθοδηγηθεί με την αναγκαία απόλυτη νηφαλιότητα, αλλά είχε χαθεί σε τομείς που μόνο σε ένα κατακερματισμό μπορούσαν να οδηγήσουν.

Επειδή ένα πράγμα είναι σίγουρο:

Το πανγερμανιστικό κίνημα δεν θα έκανε ποτέ αυτό το λάθος, αν δεν είχε πολύ λίγη κατανόηση της ψυχής της πλατιάς μάζας. Εάν οι ηγέτες του είχαν καταλάβει, ότι για να μπορέσει κανείς να κερδίσει ακόμα και επιτυχίες, για καθαρά ψυχολογικούς λόγους, ποτέ δεν πρέπει να δείχνει στις μάζες δύο ή περισσότερους αντιπάλους, διαφορετικά αυτό θα οδηγήσει σε πλήρη κατακερματισμό της μαχητικής τους δύναμης, για αυτόν ακριβώς τον λόγο και μόνο, η πίεση του πανγερμανιστικού κινήματος θα προσαρμοζόταν μόνο σε έναν αντίπαλο. Τίποτα δεν είναι πιο επικίνδυνο για ένα πολιτικό κόμμα από το να αφήνει τις αποφάσεις του να καθοδηγούνται από εκείνους τους ξερόλες, που θέλουν τα πάντα, αλλά στην πραγματικότητα δεν μπορούν ποτέ να πετύχουν το παραμικρό πράγμα.

Ακόμη και αν οποιοδήποτε θρησκευτικό δόγμα έχει πραγματικά να προσφέρει πολλά, το πολιτικό κόμμα δεν πρέπει ούτε για μια στιγμή να αγνοήσει το γεγονός ότι, σύμφωνα με όλη την προηγούμενη εμπειρία στην ιστορία, ένα καθαρά πολιτικό κόμμα σε παρόμοιες καταστάσεις δεν κατάφερε ποτέ να επιτύχει θρησκευτική μεταρρύθμιση. Όμως δεν μελετάμε την ιστορία, για να μη θυμόμαστε τις διδασκαλίες της όταν πρέπει να εφαρμοστούν στην πράξη, ή να πιστεύουμε ότι τα πράγματα είναι διαφορετικά τώρα, και ως εκ τούτου οι αιώνιες αλήθειες της δεν μπορούν πλέον να εφαρμοστούν, αλλά απλά να μαθαίνουμε από αυτήν για πρακτική εφαρμογή στο παρόν. Όποιος δεν μπορεί να το κάνει αυτό, να μην φανταστεί ότι είναι πολιτικός ηγέτης· στην πραγματικότητα είναι ένας επιπόλαιος, αν και συχνά πολύ φαντασμένος βλάκας, και όλη η καλή του θέληση δεν δικαιολογεί την πρακτική ανικανότητά του.

Γενικά, η τέχνη όλων των κορυφαίων ηγετών όλων των εποχών έγκειται κατά κύριο λόγο στο να μη διασπά την προσοχή ενός λαού, αλλά πάντα στη συγκέντρωσή της σε έναν μόνο αντίπαλο. Όσο πιο ενιαία γίνεται αυτή η χρήση της θέλησης για αγώνα ενός λαού, τόσο μεγαλύτερη θα είναι η μαγνητική έλξη ενός κινήματος και τόσο μεγαλύτερη θα είναι η

δύναμη της πρόσκρουσης. Είναι μέρος της μεγαλοφυΐας ενός μεγάλου ηγέτη να κάνει πάντα τους αντιπάλους που απέχουν πολύ μεταξύ τους να φαίνονται ότι ανήκουν σε μία μόνο κατηγορία, επειδή η γνώση διαφορετικών εχθρών στους αδύναμους και αβέβαιους χαρακτήρες οδηγεί πολύ εύκολα στην αρχή της αμφιβολίας για το δικό τους δίκαιο.

Μόλις η αμφιταλαντευόμενη μάζα δει τον εαυτό της σε έναν αγώνα ενάντια σε πάρα πολλούς εχθρούς, θα εμφανιστεί αμέσως η αντικειμενικότητα και θα προκύψει το ερώτημα αν όλοι οι άλλοι έχουν στ' αλήθεια άδικο και μόνο ο δικός τους λαός ή το δικό τους κίνημα έχει δίκιο.

Αλλά με αυτό επέρχεται η πρώτη παράλυση της δικής του δύναμης. Γι' αυτό, ένα πλήθος διαφορετικών εσωτερικά αντιπάλων πρέπει πάντα να ομαδοποιούνται, έτσι ώστε, στην αντίληψη της μάζας των δικών του οπαδών, ο αγώνας να διεξάγεται μόνο εναντίον ενός εχθρού. Αυτό ενισχύει την πίστη στο δικό τους δίκιο και αυξάνει την οργή εναντίον εκείνου στον οποίο επιτίθενται.

Το γεγονός ότι το πανγερμανιστικό κίνημα του παρελθόντος δεν το κατάλαβε αυτό, του κόστισε την επιτυχία.

Ο στόχος του φαινόταν σωστός, η θέλησή του αγνή, αλλά ο επιλεγμένος δρόμος ήταν λάθος. Έμοιαζε με έναν ορειβάτη, ο οποίος κοιτάζει συνεχώς την κορυφή που πρέπει να αναρριχηθεί, ξεκινάει με τη μεγαλύτερη αποφασιστικότητα και δύναμη στο μονοπάτι, αλλά δεν δίνει ιδιαίτερη προσοχή σε αυτό, αλλά, πάντα κοιτάζοντας το στόχο, ούτε βλέπει ούτε ελέγχει τη φύση της ανάβασης και τελικά αποτυγχάνει εξαιτίας αυτού.

Αντίθετη φάνηκε να είναι η κατάσταση στον μεγάλο ανταγωνιστή, το Χριστιανοσοσιαλιστικό κόμμα.

Ο δρόμος που ακολούθησε, ήταν έξυπνος και καλά επιλεγμένος, αλλά δεν υπήρχε ξεκάθαρη αντίληψη του στόχου.

Σε όλα σχεδόν τα θέματα, στα οποία απουσίαζε το πανγερμανιστικό κίνημα, η στάση του Χριστιανοσοσιαλιστικού κόμματος ήταν σωστή και καλοσχεδιασμένη.

Είχε την απαραίτητη επίγνωση της σημασίας της μάζας και εξασφάλισε τουλάχιστον ένα μέρος της, δίνοντας ολοφάνερα έμφαση στον κοινωνικό της χαρακτήρα από την πρώτη μέρα. Με την ουσιαστική μέθοδο της απόκτησης των μικρών και των κατώτερων μεσαίων τάξεων και των εργατών, απέκτησε μια εξίσου πιστή, μόνιμη και γεμάτη θέληση για θυσίες ακολουθία οπαδών. Απέφυγε κάθε αγώνα εναντίον ενός θρησκευτικού θεσμού, εξασφαλίζοντας έτσι την υποστήριξη μιας τόσο ισχυρής οργάνωσης που εκπροσωπεί η Εκκλησία. Ως αποτέλεσμα, είχε μόνο έναν πραγματικά μεγάλο εχθρό. Αναγνώρισε την αξία μιας ευρύτερης προπαγάνδας και ήταν ένας δεξιοτέχνης στον επηρεασμό των ψυχολογικών ενστίκτων της πλατιάς μάζας των οπαδών του.

Το γεγονός ότι και αυτό δεν μπόρεσε να επιτύχει το όνειρο της σωτηρίας της Αυστρίας, οφειλόταν σε δύο μειονεκτήματα της μεθόδου του και στην έλλειψη ξεκάθαρης αντίληψης του ίδιου του σκοπού.

Ο αντισημιτισμός του νέου κινήματος βασίστηκε σε θρησκευτικές ιδέες και όχι σε φυλετικές γνώσεις. Ο λόγος για τον οποίο παρουσιάστηκε αυτό το σφάλμα ήταν ο ίδιος με αυτόν που προκάλεσε το δεύτερο σφάλμα.

Εάν το Χριστιανοσοσιαλιστικό κόμμα ήθελε να σώσει την Αυστρία, τότε, κατά τη γνώμη των ιδρυτών του, δεν επιτρεπόταν να υιοθετήσει φυλετικές αντιλήψεις, γιατί, αν το έκανε, θα έπρεπε να γίνει μια γενική διάλυση του κράτους σε σύντομο χρονικό διάστημα. Ειδικότερα όμως, η κατάσταση στην ίδια τη Βιέννη, κατά τη γνώμη των ηγετών του κόμματος, απαιτούσε τη μέγιστη δυνατή εξάλειψη όλων των διαχωριστικών απόψεων και, στη θέση τους, μια επισήμανση όλων των ενοποιητικών αντιλήψεων.

Την εποχή εκείνη η Βιέννη ήταν ήδη τόσο διαποτισμένη, ειδικά από τα τσέχικα στοιχεία, που μόνο η μεγαλύτερη ανοχή σε σχέση με όλα τα φυλετικά προβλήματα μπορούσε να τα κρατήσει σε ένα κόμμα που δεν ήταν εξαρχής εχθρικό απέναντι στη Γερμανία. Εάν θέλανε να σώσουν την Αυστρία, δεν

μπορούσαν να το κάνουν χωρίς αυτούς. Προσπάθησαν λοιπόν να κερδίσουν τους πολυάριθμους Τσέχους εργάτες μικρών επιχειρήσεων στη Βιέννη, μέσω του αγώνα κατά του μαγχεστριανού φιλελευθερισμού και πίστεψαν ότι είχαν βρει ένα σύνθημα που ξεπέρασε όλες τις εθνοτικές διαφορές της παλιάς Αυστρίας στον αγώνα κατά του Ιουδαϊσμού σε θρησκευτική βάση.

Ότι ένας τέτοιος αγώνας σε μια τέτοια βάση θα προξενούσε μόνο την περιορισμένη ανησυχία των Εβραίων, είναι προφανές. Στη χειρότερη περίπτωση, ένα βρέξιμο με το νερό του βαπτίσματος θα έσωζε και την επιχείρηση και τον Ιουδαϊσμό ταυτόχρονα.

Με ένα τέτοιο επιφανειακό σκεπτικό δεν μπορούσε ποτέ να επιτευχθεί μια σοβαρή και επιστημονική αντιμετώπιση του συνολικού προβλήματος και απλώς απομάκρυνε πάρα πολλούς, στους οποίους αυτό το είδος αντισημιτισμού ήταν ακατανόητο. Η παραγωγική δύναμη της ιδέας ήταν σχεδόν αποκλειστικά δεσμευμένη σε περιορισμένους πνευματικούς κύκλους, εφόσον δεν θέλαμε να ξεφύγουμε από την καθαρά συναισθηματική αίσθηση σε μια πραγματική γνώση. Οι διανοούμενοι συμπεριφέρθηκαν ουσιαστικά αρνητικά. Η υπόθεση άρχισε όλο και περισσότερο να παίρνει μια όψη, σαν να ήταν όλη η υπόθεση απλά μια νέα προσπάθεια προσηλυτισμού των Εβραίων ή ακόμα και εκδήλωση ενός συγκεκριμένου ανταγωνισμού. Με αυτό, όμως, ο αγώνας έχασε τον χαρακτήρα μιας βαθύτερης και υψηλότερης αποστολής και σε πολλούς φάνηκε, και όχι αναγκαστικά στους χειρότερους, σαν ανήθικος και αξιοκατάκριτος. Έλειπε η πεποίθηση, ότι αυτό ήταν ένα ζωτικό ζήτημα για ολόκληρη την ανθρωπότητα, από τη λύση του οποίου εξαρτιόταν η μοίρα όλων των μη εβραϊκών λαών.

Μέσα από αυτή τη μισοδουλειά έχασε την αξία της η αντισημιτική στάση του Χριστιανοσοσιαλιστικού κόμματος.

Ήταν ένας ψεύτικος αντισημιτισμός, που ήταν σχεδόν χειρότερος από τον μη αντισημιτισμό· γιατί αποκοίμιζε με την ασφάλεια, πιστεύοντας ότι είχαν πιάσει τον αντίπαλο από τα

αφτιά, ενώ οι ίδιοι σέρνονταν απο τη μύτη.

Αλλά οι Εβραίοι σε σύντομο χρονικό διάστημα είχαν ήδη συνηθίσει σε αυτό το είδος του αντισημιτισμού, που η εξαφάνισή του θα τους έλειπε περισσότερο απ' όσο θα τους ανησυχούσε η παρουσία του.

Εάν έπρεπε να κάνει μια σοβαρή θυσία προς το κράτος των εθνοτήτων, τότε έπρεπε να κάνει μια ακόμη μεγαλύτερη στο ζήτημα της υπεράσπισης του γερμανισμού.

Δεν θα μπορούσαν να είναι «εθνικιστές» εάν δεν ήθελαν οι ίδιοι να χάσουν το έδαφος κάτω από τα πόδια τους στη Βιέννη. Ήλπιζαν ότι με μια ήπια αποφυγή αυτού του ζητήματος, θα σώσουν το κράτος των Αψβούργων και με αυτόν τον τρόπο το οδήγησαν στην καταστροφή. Το κίνημα όμως έχασε την τεράστια πηγή δύναμης που μόνο αυτή μπορεί μακροπρόθεσμα να γεμίσει ένα πολιτικό κόμμα με εσωτερική κινητήρια δύναμη. Το Χριστιανοσοσιαλιστικό κόμμα κατ' αυτόν τον τρόπο έγινε ακριβώς ένα κόμμα σαν όλα τα άλλα.

Άλλοτε παρακολουθούσα και τα δύο κινήματα πολύ προσεκτικά, το ένα επειδή αισθανόμουν τους παλμούς της καρδιάς του, το άλλο, συνεπαρμένος από τον θαυμασμό για έναν ασυνήθιστο άνδρα, που μου φαινόταν μάλιστα σαν ένα πικρό σύμβολο ολόκληρου του αυστριακού γερμανισμού.

Όταν η τεράστια νεκρική πομπή μετέφερε τον νεκρό δημάρχο μακριά από το δημαρχείο στη Ρινγκστράσσε, βρισκόμουν ανάμεσα στις εκατοντάδες χιλιάδες που παρακολουθούσαν το τραγικό θέαμα. Στην βαθιά μου συγκίνηση τα συναισθήματά μου μού έλεγαν, ότι και το έργο αυτού του ανθρώπου θα ήταν καταδικασμένο να αποτύχει λόγω της μοίρας που οδηγούσε αναπόφευκτα αυτό το κράτος στην καταστροφή. Αν ο δρ. Καρλ Λούεγκερ είχε ζήσει στη Γερμανία, θα είχε τοποθετηθεί ανάμεσα στα μεγάλα μυαλά του λαού μας· το ότι έδρασε σε αυτό το αδύναμο κράτος ήταν το δυστύχημα του ίδιου και του έργου του.

Όταν πέθανε, οι φλόγες στα Βαλκάνια άρχισαν ήδη να ξεσπούν όλο και πιο λαίμαργα από μήνα σε μήνα, οπότε η

επιεικής μοίρα τον προφύλαξε από το να τον αφήσει να δει αυτό που πίστευε ότι θα μπορούσε να αποτρέψει.

Προσπάθησα όμως από την αποτυχία του ενός κινήματος να μάθω και τα αίτια της αποτυχίας του δεύτερου και κατέληξα στη σταθερή πεποίθηση, ότι εκτός από την αδυναμία εδραίωσης του κράτους της παλιάς Αυστρίας, τα λάθη των δύο μερών ήταν τα εξής :

Το πανγερμανιστικό κίνημα ήταν ίσως σωστό στις θεμελιακές του απόψεις για το στόχο μιας γερμανικής αναγέννησης, αλλά ήταν άτυχο στην επιλογή του τρόπου. Ήταν εθνικιστικό, αλλά δυστυχώς δεν ήταν αρκετά σοσιαλιστικό για να κερδίσει τις μάζες. Ωστόσο, ο αντισημιτισμός του βασίστηκε στη σωστή κατανόηση της σημασίας του φυλετικού προβλήματος και όχι στις θρησκευτικές ιδέες. Ο αγώνας του εναντίον ενός συγκεκριμένου δόγματος ήταν ενάντια στην πραγματικότητα και στρατηγικά λάθος.

Το Χριστιανοσοσιαλιστικό κίνημα είχε μια ασαφή αντίληψη για το στόχο μιας γερμανικής αναγέννησης, αλλά διέθετε εξυπνάδα και τύχη στην αναζήτηση των δρόμων του ως κόμμα. Κατανοούσε τη σημασία του κοινωνικού ζητήματος, έσφαλε στον αγώνα του κατά του Ιουδαϊσμού και δεν είχε καμία γνώση για τη δύναμη της εθνικής σκέψης.

Εάν το Χριστιανοσοσιαλιστικό κόμμα με την οξυδερκή του γνώση των πλατιών μαζών είχε ακόμα και τη σωστή αντίληψη για τη σημασία του φυλετικού προβλήματος, όπως την είχε αντιληφθεί το πανγερμανιστικό κίνημα και αν ήταν τελικά εθνικιστικό, ή αν το πανγερμανιστικό κίνημα, εκτός από τη σωστή αντίληψη για τη σημασία του εβραϊκού ζητήματος και τη σημασία της εθνικής σκέψης, είχε υιοθετήσει την πρακτική οξύνοια του Χριστιανοσοσιαλιστικού κόμματος, ειδικά στη συμπεριφορά του απέναντι στον σοσιαλισμό, τότε αυτό θα είχε ως αποτέλεσμα το κίνημα το οποίο, πιστεύω ότι θα μπορούσε να παρέμβει με επιτυχία στη γερμανική μοίρα ακόμα και τότε.

Το ότι αυτό δεν συνέβη οφείλεται σε μεγάλο βαθμό στη φύση του αυστριακού κράτους.

Από τη στιγμή που είδα ότι οι πεποιθήσεις μου δεν εκφραζόταν από κανένα άλλο κόμμα, κατά την περίοδο που ακολούθησε δεν μπορούσα να αποφασίσω να ενταχθώ σε κάποια από τις υπάρχουσες οργανώσεις, ή ακόμα και να πολεμήσω μαζί τους. Από τότε σκεφτόμουν ότι όλα τα πολιτικά κινήματα είναι λανθασμένα και ανίκανα να πραγματοποιήσουν μια εθνική αναγέννηση του γερμανικού λαού σε μεγαλύτερη και όχι καθαρά εξωτερική κλίμακα.

Η εσωτερική μου αποστροφή όμως για το Αψβουργικό κράτος αυξανόταν όλο και περισσότερο κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου.

Όσο περισσότερο άρχισα να ασχολούμαι με ζητήματα εξωτερικής πολιτικής, τόσο περισσότερο κέρδιζε έδαφος η πεποίθησή μου, ότι αυτή η κρατική δομή θα 'πρεπε να είναι μόνο η δυστυχία για το γερμανισμό. Τελικά είδα όλο και πιο καθαρά, ότι η μοίρα του γερμανικού έθνους δεν θα αποφασίζονταν πλέον από αυτό το σημείο, αλλά στο ίδιο το Ράιχ. Αυτό δεν ίσχυε μόνο για τα γενικά πολιτικά ζητήματα, αλλά εξίσου και σε όλες τις εκδηλώσεις ολόκληρης της πολιτιστικής ζωής γενικά.

Και εδώ, το αυστριακό κράτος έδειχνε, στον τομέα των αμιγώς πολιτιστικών ή καλλιτεχνικών θεμάτων, όλα τα συμπτώματα της αποσύνθεσης ή τουλάχιστον της ασημαντότητας για το γερμανικό έθνος. Αυτό ίσχυε κυρίως στον τομέα της αρχιτεκτονικής. Η νεότερη αρχιτεκτονική δεν θα μπορούσε να είναι ιδιαίτερα επιτυχημένη στην Αυστρία, επειδή τα καθήκοντά της μετά την επέκταση της Ρινγκστράσσε, τουλάχιστον στη Βιέννη, ήταν ασήμαντα σε σχέση με τα σχέδια που αναπτύσσονταν στη Γερμανία.

Έτσι άρχισα όλο και περισσότερο να διάγω μια διπλή ζωή· το μυαλό και η πραγματικότητα μου έλεγαν να τελειώσω μια πικρή αλλά και εξίσου ωφέλιμη σχολή στην Αυστρία, μόνο που η καρδιά μου ήταν κάπου αλλού.

Μία απογοητευτική δυσαρέσκεια με κατέλαβε εκείνη την εποχή, όσο περισσότερο συνειδητοποιούσα την εσωτερική

κενότητα αυτού του κράτους, την αδυναμία της σωτηρίας του, αλλά αισθανόμουν με κάθε βεβαιότητα ότι σε όλα και σε όλους θα μπορούσε να αντιπροσωπεύει μόνο την δυστυχία του γερμανικού λαού.

Ήμουν πεπεισμένος ότι αυτό το κράτος κατέπνιγε εξίσου και εμπόδιζε, κάθε αληθινά μεγάλο Γερμανό, όπως αντιστρόφως βοηθούσε κάθε μη γερμανική μορφή. Ήμουν αηδιασμένος από το φυλετικό συνονθύλευμα, που επιδείκνυε η αυτοκρατορική πρωτεύουσα, όλο αυτό το μείγμα λαών των Τσέχων, των Πολωνών, των Ούγγρων, των Ρουθηνίων, των Σέρβων και των Κροατών κ.λ.π. ήταν αηδιαστικό, αλλά ανάμεσα σε όλους σαν το αιώνιο δηλητηριασμένο μανιτάρι της ανθρωπότητας – οι Εβραίοι και πάλι οι Εβραίοι.

Η γιγαντιαία πόλη μου φαινόταν ως η ενσάρκωση της ντροπής της αιμομιξίας.

Τα γερμανικά της νιότης μου ήταν η διάλεκτος που μιλά και η Κάτω Βαυαρία· δεν θα μπορούσα ούτε να την ξεχάσω ούτε να μάθω τη βιεννέζικη αργκό. Όσο περισσότερο έμενα σε αυτή την πόλη, τόσο περισσότερο το μίσος μου για το ξενικό μείγμα των λαών είχε αρχίσει να διαβρώνει αυτή τη παλιά γερμανική πολιτιστική περιοχή αυξανόταν.

Η σκέψη όμως, ότι αυτό το κράτος θα μπορούσε να διατηρηθεί για μεγάλο χρονικό διάστημα μου φαινόταν εντελώς γελοία.

Εκείνη την εποχή η Αυστρία ήταν σαν μια παλιά ψηφιδωτή εικόνα, της οποίας η κόλλα, που συγκρατούσε τις διάφορες μικρές πέτρες είχε γίνει παλιά και εύθραπτη· όσο το έργο τέχνης δεν το ακουμπούσες, μπορούσε ακόμα να προσποιείται ότι συνεχίζει να υπάρχει, μόλις όμως του έδινες ένα χτύπημα, θα έσπαγε σε χίλια κομάτια. Το ερώτημα ήταν λοιπόν μόνο, πότε θα ερχόταν αυτό το χτύπημα.

Αλλά αφού η καρδιά μου δεν κτύπησε ποτέ για μια αυστριακή μοναρχία, αλλά πάντα μόνο για ένα γερμανικό Ράιχ, η ώρα της κατάρρευσης αυτού του κράτους μου φαινόταν μόνο σαν η αρχή της λύτρωσης του γερμανικού έθνους.

Για όλους αυτούς τους λόγους, προέκυψε μια αυξανόμενη επιθυμία, να πάω επιτέλους εκεί όπου με τραβούσαν από την παιδική μου ηλικία οι κρυφοί μου πόθοι και η κρυφή μου αγάπη.

Ήλπιζα να κάνω ένα όνομα για μένα μια μέρα σαν αρχιτέκτονας και έτσι, σε μικρή ή μεγάλη κλίμακα, που θα μου ανέθετε η μοίρα, να αφιερώσω τις φιλότιμες υπηρεσίες μου στο έθνος.

Αλλά τελικά θέλησα να συμμετέχω στην ευτυχία του να είμαι σε θέση και να μου επιτρέπεται να εργαστώ στο μέρος, που κάποτε αναπόφευκτα θα εκπλήρωνε τη πιο φλογερή και εγκάρδια επιθυμία μου: τη σύνδεση της αγαπημένης μου πατρίδας με την κοινή πατρίδα των πατέρων, το γερμανικό Ράιχ.

Ακόμα και σήμερα, πολλοί δεν θα καταλάβουν το μέγεθος μιας τέτοιας επιθυμίας, αλλά εγώ απευθύνομαι μόνο σε εκείνους στους οποίους μέχρι στιγμής η μοίρα είτε τους αρνήθηκε αυτήν την ευτυχία είτε τους την ξαναπήρε με αδυσώπητη σκληρότητα· απευθύνομαι σε όλους εκείνους, οι οποίοι, μακριά από μητέρα πατρίδα τους, πρέπει να πολεμήσουν για το ιερό αγαθό της γλώσσας, οι οποίοι διώκονται και βασανίζονται λόγω της πίστης τους στην πατρίδα τους και οι οποίοι τώρα, με αβάσταχτη συγκίνηση, λαχταρούν για την ώρα που θα τους επιτρέψει να επιστρέψουν στην καρδιά της αγαπημένης μητέρας· απευθύνομαι σε όλους αυτούς και ξέρω: Θα με καταλάβουν!

Μόνο εκείνοι που έχουν αισθανθεί από πρώτο χέρι, το τι σημαίνει, να είσαι Γερμανός, χωρίς να σου επιτρέπουν να ανήκεις στην αγαπημένη πατρίδα των πατέρων, μπορούν να εκτιμήσουν τη βαθιά λαχτάρα, που καίει για πάντα στις καρδιές των παιδιών που έχουν χωριστεί από τη μητέρα πατρίδα. Βασανίζει αυτούς που έχουν καταληφθεί απ' αυτήν και τους αρνείται κάθε ικανοποίηση και ευτυχία, μέχρι να ανοίξουν οι πύλες του πατρικού σπιτιού και μέσα στο κοινό Ράιχ το κοινό αίμα να βρει ησυχία και γαλήνη.

Αλλά η Βιέννη ήταν και παραμένει για μένα το σκληρότερο, αν και το πιο διεξοδικό, σχολείο της ζωής μου. Κάποτε πάτησα

σε αυτή τη πόλη σαν ένα άπειρο παιδί και την άφησα σαν σιωπηλός και σοβαρός άνδρας. Απέκτησα απ' αυτήν τα θεμέλια για μια κοσμοθεωρία σε μεγάλη και για μια πολιτική θεώρηση σε μικρή κλίμακα, την οποία αργότερα χρειάστηκε μόνο να συμπληρώσω στις λεπτομέρειες της, αλλά δεν εγκατέλειψα ποτέ. Τη σωστή αξία των χρόνων της μελέτης εκείνης της εποχής μόνο σήμερα φυσικά μπόρεσα για πρώτη φορά να την εκτιμήσω.

Αυτός είναι ο λόγος που ασχολήθηκα με αυτήν την περίοδο με περισσότερες λεπτομέρειες, γιατί μου έδωσε τα πρώτα εποπτικά μαθήματα σχετικά με αυτά τα ερωτήματα, που αποτελούν μέρος των βασικών στοιχείων του κόμματος, το οποίο, ξεκινώντας από πολύ χαμηλά, αρχίζει να εξελίσσεται σε ένα μεγάλο μαζικό κίνημα σε λιγότερο από πέντε χρόνια. Δεν ξέρω ποια θα ήταν σήμερα η θέση μου για τον ιουδαϊσμό, τη σοσιαλδημοκρατία, καλύτερα για τον μαρξισμό συνολικά, το κοινωνικό ζήτημα κ.λ.π., αν δεν είχε διαμορφωθεί ένα βασικό απόθεμα προσωπικών απόψεων σε μια τόσο πρώιμη περίοδο μέσω της πίεσης της μοίρας – και μέσω της προσωπικής μου μελέτης.

Διότι ακόμη και αν η δυστυχία της πατρίδας είναι ικανή να εμπνεύσει χιλιάδες χιλιάδων να σκεφτούν τα βαθύτερα αίτια αυτής της κατάρρευσης, αυτό δεν μπορεί ποτέ να οδηγήσει σε εκείνη τη πληρότητα και τη βαθύτερη γνώση η οποία αποκαλύπτεται μόνο σε εκείνον που έχει γίνει κύριος της μοίρας του μετά από χρόνια αγώνα.

Κεφάλαιο 4

Μόναχο

Την άνοιξη του 1912 ήρθα τελικά στο Μόναχο.

Η ίδια η πόλη ήταν τόσο γνωστή σε μένα σαν να βρισκόμουν μέσα στα τείχη της για χρόνια. Αυτό οφείλεται στις σπουδές μου, οι οποίες σε κάθε βήμα μου έδειχναν τη μητρόπολη της γερμανικής τέχνης. Όχι μόνο δεν θα έχετε δει τη Γερμανία αν δεν έχετε γνωρίσει το Μόναχο, όχι, κυρίως δεν θα γνωρίζατε τη γερμανική τέχνη, αν δεν βλέπατε το Μόναχο.

Σε κάθε περίπτωση, αυτή η περίοδος πριν από τον πόλεμο ήταν η πιο ευτυχισμένη και μακράν η πιο ευχάριστη της ζωής μου. Παρόλο που τα έσοδά μου ήταν ακόμα ελάχιστα, δεν ζούσα για να μπορώ να ζωγραφίζω, αλλά ζωγράφιζα μόνο για να εξασφαλίσω τη δυνατότητα να ζήσω, ή καλύτερα για να μου επιτραπεί να συνεχίσω τις σπουδές μου. Είχα την πεποίθηση, ότι το στόχο μου που είχα θέσει, κάποτε θα τον πετύχαινα. Και αυτό μόνο μου επέτρεψε να υπομείνω όλες τις άλλες μικρές ανησυχίες της καθημερινής ζωής εύκολα και ξέγνοιαστα.

Επιπλέον, υπήρχε η βαθιά αγάπη που με κατέλαβε γι' αυτήν

την πόλη περισσότερο από οποιοδήποτε άλλο σημείο που ήξερα από την πρώτη σχεδόν στιγμή της παραμονής μου. Μια **γερμανική** πόλη!! Τι διαφορά από τη Βιέννη! Ένιωθα ναυτία όταν θυμόμουν αυτήν τη Βαβυλωνία των φυλών. Επιπλέον, η διάλεκτος που μου ήταν κοντινότερη, ειδικά στις συναναστροφές μου με τους Κάτω Βαυαρούς μπορούσε να μου θυμίζει τα πρώην νιάτα μου. Υπήρχαν πιθανώς χιλιάδες και

περισσότερα πράγματα που ήταν ή έγιναν βαθύτατα αγαπητά για μένα. Αλλά αυτό που με ενθουσίασε περισσότερο ήταν το θαυμάσιο πάντρεμα της παραδοσιακής δύναμης και της καλλιτεχνικής της διάθεσης, αυτή η μοναδική

γραμμή από το Χόφμπροϋχαουζ στο Ωδείο, από το Φεστιβάλ του Οκτώβρη μέχρι την Πινακοθήκη, κ.λ.π. Το γεγονός ότι είμαι προσκολλημένος σε αυτή την πόλη σήμερα, περισσότερο από οποιαδήποτε άλλη γωνιά του κόσμου, πιθανώς οφείλεται στο γεγονός ότι είναι και παραμένει άρρηκτα συνδεδεμένη με την εξέλιξη της ζωής μου· ότι τότε

ήμουν αρκετά τυχερός για να έχω μια πραγματικά εσωτερική ικανοποίηση, ήταν μόνο λόγω της γοητείας που ασκεί αυτή η υπέροχη έδρα των Βίτελσμπαχ πιθανώς σε όλους τους ανθρώπους που είναι προικισμένοι όχι μόνο με ένα υπολογιστικό μυαλό αλλά και με μια ευαίσθητη ψυχή.

Αυτό που με προσείλκυε περισσότερο εκτός από την επαγγελματική μου δουλειά και εδώ πάλι ήταν η μελέτη των καθημερινών πολιτικών γεγονότων, ιδιαίτερα των εξελίξεων της

εξωτερικής πολιτικής. Κατέληξα στις τελευταίες εμμέσως, μέσω της πολιτικής των γερμανικών συμμαχιών, την οποία από τον καιρό που ήμουν στην Αυστρία θεωρούσα ότι ήταν απολύτως λάθος. Εξάλλου, όταν ήμουν στη Βιέννη η πλήρης έκταση αυτής της αυταπάτης του Ράιχ δεν μου είχε γίνει ακόμα ξεκάθαρη. Εκείνη την εποχή έτεινα να υποθέτω – ή απλώς ίσως έπειθα τον εαυτό μου σαν δικαιολογία – ότι ενδεχομένως στο Βερολίνο γνώριζαν, το πόσο αδύναμη και αναξιόπιστη θα ήταν στην πραγματικότητα η συμμαχία, εν τούτοις για περισσότερο ή λιγότερο μυστηριώδεις λόγους απέφευγαν αυτή τη αντίληψη, για να υποστηρίξουν μια συμμαχική πολιτική που ίδρυσε κάποτε ο ίδιος ο Βίσμαρκ και της οποίας ο ξαφνικός τερματισμός δεν θα ήταν επιθυμητός, προκειμένου να μην ξεσηκωθεί ο ξένος που παραμόνευε με οποιονδήποτε τρόπο ή για να μην ανησυχήσει ο μικροαστός στο εσωτερικό.

Βεβαίως, οι συναναστροφές, κυρίως με τον ίδιο το λαό, μου επέτρεψαν να δω με φρίκη σε σύντομο χρονικό διάστημα, ότι αυτή η πεποίθηση ήταν λανθασμένη. Προς έκπληξή μου διαπίστωσα παντού, ότι για τη φύση της ίδιας της μοναρχίας των Αψβούργων, ακόμη και στους κατά τα άλλα άκρως ενημερωμένους κύκλους, όμως δεν υπήρχε ούτε η αμυδρή ιδέα. Ειδικά στο λαό υπήρχαν άνθρωποι, που είχαν πέσει στη φαντασίωση, ότι μπορούσαν να θεωρούν τον σύμμαχό τους σαν μια σοβαρή δύναμη, η οποία σε ώρα ανάγκης σίγουρα θα στεκόταν στο ύψος των περιστάσεων αμέσως. Στις μάζες, η μοναρχία θεωρείτο πάντοτε σαν ένα «γερμανικό» κράτος και πίστευαν ότι μπορούσαν να βασίζονται σε αυτό. Ήταν της άποψης ότι η δύναμη και εδώ θα μπορούσε να μετρηθεί από τα εκατομμύρια, όπως και στην ίδια τη Γερμανία, και ξεχνούσαν τελείως ότι κατά πρώτον: η Αυστρία από καιρό είχε πάψει να είναι γερμανικό κράτος· ότι κατά δεύτερον, όμως, ότι οι εσωτερικές συνθήκες αυτής της αυτοκρατορίας ωθούσαν από στιγμή σε στιγμή στη διάλυσή της.

Εκείνη την εποχή γνώριζα καλύτερα αυτόν τον κρατικό σχηματισμό από αυτήν την αποκαλούμενη επίσημη «διπλωμα-

τία», που τυφλά, όπως σχεδόν πάντα, όδευε στη συμφορά· γιατί η διάθεση του λαού ήταν πάντα μόνο το αποτέλεσμα εκείνων που διοχετεύονται στην κοινή γνώμη από ψηλά. Από ψηλά, όμως, προωθούσαν μια λατρεία με τον «σύμμαχο» σαν να ήταν ο Χρυσός Μόσχος. Υπήρχε η ελπίδα, ότι με την αβρότητα θα καλύψουν, ό, τι έλειπε από την ειλικρίνεια. Συγχρόνως τα λόγια τους λαμβάνονταν πάντα τοις μετρητοίς.

Ήδη από τη Βιέννη είχα καταληφθεί από θυμό, όταν εξέταζα τη διαφορά, που εμφανιζόταν από καιρό σε καιρό ανάμεσα στις ομιλίες των επίσημων πολιτικών και στο περιεχόμενο του βιεννέζικου Τύπου. Αλλά η Βιέννη εξακολουθούσε, τουλάχιστον εξ όψεως, να είναι μια γερμανική πόλη. Πόσο διαφορετικά όμως ήταν τα πράγματα, όταν πήγαινες από τη Βιέννη ή μάλλον από τη γερμανική Αυστρία στις σλαβικές επαρχίες της αυτοκρατορίας! Χρειαζόταν μόνο να πάρεις στα χέρια σου τις εφημερίδες της Πράγας, για να μάθεις, πώς έκριναν όλη αυτή τη μεγαλειώδη αγυρτεία της Τριπλής Συμμαχίας. Εκεί γι' αυτό το «αριστούργημα της πολιτικής» δεν υπήρχε τίποτα περισσότερο παρά αιματηρή κοροϊδία και σαρκασμός. Εν μέσω ειρήνης, όταν οι δύο αυτοκράτορες εξέφραζαν τη φιλία ανταλλάσσοντας μεταξύ τους φιλή, δεν έκρυβαν το γεγονός ότι αυτή η συμμαχία θα ήταν τελειωμένη τη μέρα που κάποιος θα προσπαθούσε να τη μεταφέρει από τη λάμψη του μύθου των Νιμπελούνγκεν στην απτή πραγματικότητα.

Πόσο αναστατωμένοι ήταν μερικά χρόνια αργότερα όταν, σε σχέση με αυτό ήρθε τελικά η ώρα, για τις συμμαχίες να αποδείξουν την αξία τους και η Ιταλία πήδηξε έξω από την Τριπλή Συμμαχία και άφησε και τους δύο συντρόφους και μάλιστα στο τέλος έγινε και η ίδια εχθρός! Το γεγονός ότι κάποιος θα τολμούσε να πιστέψει ακόμα και ένα λεπτό νωρίτερα στην πιθανότητα ενός τέτοιου θαύματος, δηλαδή το θαύμα, ότι η Ιταλία θα πολεμούσε μαζί με την Αυστρία, θα μπορούσε σε οποιονδήποτε που δεν είχε προσβληθεί από διπλωματική τύφλωση να είναι απλώς αδιανόητο. Μόνο που τα

πράγματα στην ίδια την Αυστρία δεν ήταν ούτε καν παρά τρίχα διαφορετικά.

Φορείς της ιδέας της συμμαχίας στην Αυστρία ήταν μόνο οι Αψβούργοι και οι Γερμανοί. Οι Αψβούργοι από υπολογισμό και από ανάγκη, οι Γερμανοί από καλή πίστη και πολιτική – ηλιθιότητα. Από καλή πίστη, επειδή πίστευαν ότι η Τριπλή Συμμαχία προσέφερε μια μεγάλη υπηρεσία για το ίδιο το Γερμανικό Ράιχ, συμβάλλοντας στην ενίσχυση και την εξασφάλισή του· από πολιτική ηλιθιότητα, όμως, επειδή ούτε αυτό που αρχικά εννοούσαν εφαρμόστηκε, αλλά αντιθέτως με αυτόν τον τρόπο βοήθησαν να αλυσοδεθεί το Ράιχ σε ένα κουφάρι κράτους που θα τραβούσε και τους δύο στην άβυσσο, αλλά κυρίως γιατί αυτοί οι ίδιοι μόνο μέσω αυτής της συμμαχίας έπεφταν όλο και περισσότερο θύματα της απογερμανοποίησης. Γιατί με το να συμμαχήσουν με το Ράιχ οι Αψβούργοι πίστεψαν ότι θα μπορούσαν να είναι ασφαλείς σε μια επέμβαση από αυτήν την πλευρά και δυστυχώς θα μπορούσε να ίσχυε, έχοντας τη δύναμη να διεκπεραιώσουν την εσωτερική τους πολιτική και με αργό ρυθμό να εκτοπίσουν τον γερμανισμό πολύ πιο εύκολα και χωρίς κίνδυνο. Όχι μόνο, δεν υπήρχε λόγος να φοβούνται μια επέμβαση εκ μέρους της κυβέρνησης του Ράιχ ενόψει της γνωστής «αντικειμενικότητας», αλλά θα μπορούσαν επίσης, οποτεδήποτε, με την υπενθύμιση της συμμαχίας, να φιμώσουν κάθε αυθάδη στόμα ανάμεσα στους Γερμανούς της Αυστρίας, το οποίο ήθελε να διαμαρτυρηθεί ενάντια σε μια αχρεία μορφή εκσλαβισμού.

Τι άλλο θα έπρεπε να κάνει ο Γερμανός της Αυστρίας, εάν οι ίδιοι οι Γερμανοί του Ράιχ αναγνώριζαν και εμπιστευόταν την κυβέρνηση των Αψβούργων; Θα έπρεπε να αντισταθεί, για να στιγματιστεί από ολόκληρη τη γερμανική κοινή γνώμη σαν προδότης της ίδιας της εθνικότητάς του; Αυτός, που εδώ και δεκαετίες είχε κάνει τις πιο απίστευτες θυσίες για την εθνικότητά του;

Αλλά ποια ήταν η αξία αυτής της συμμαχίας, αν είχε εξοντωθεί ο γερμανισμός της μοναρχίας των Αψβούργων; Δεν ήταν η αξία της Τριπλής Συμμαχίας για τη Γερμανία εξαρτώμενη απολύτως από τη διατήρηση της γερμανικής υπεροχής στην Αυστρία; Ή μήπως πίστευαν πραγματικά ότι θα μπορούσαν ακόμα να ζουν σε μια συμμαχία με μια σλαβική αυτοκρατορία των Αψβούργων;

Η στάση της επίσημης γερμανικής διπλωματίας, καθώς και όλης της κοινής γνώμης σχετικά με το εσωτερικό πρόβλημα των εθνοτήτων της Αυστρίας, δεν ήταν πλέον ηλίθια, αλλά απλά τρελή! Κατασκεύασαν μια συμμαχία, έθεσαν το μέλλον και την ασφάλεια ενός λαού εβδομήντα εκατομμυρίων κατοίκων πάνω σ' αυτήν – και κοιτούσαν πως καταστρεφόταν η μοναδική βάση γι' αυτή τη συμμαχία στο συνέταιρο από χρόνο σε χρόνο συστηματικά και απαρέγκλιτα σταθερά. Τότε, μια μέρα θα παρέμενε η «σύμβαση» με τη βιεννέζικη διπλωματία, αλλά η συμμαχική βοήθεια μιας αυτοκρατορίας θα είχε χαθεί.

Με την Ιταλία αυτό ίσχυε από την αρχή ούτως ή άλλως.

Εάν είχαν μελετήσει στη Γερμανία μόνο κάπως πιο προσεκτικά την ιστορία και με γνώμονα την ψυχολογία των εθνών, τότε δεν θα μπορούσαν να πιστέψουν ούτε για μια στιγμή ότι το Κυρινάλε* και το Χόφμπουργκ της Βιέννης θα βρισκόταν ποτέ σε ένα κοινό πολεμικό μέτωπο. Η Ιταλία θα είχε μετατραπεί σε ηφαίστειο, πριν μια κυβέρνηση τολμούσε να στείλει έστω και έναν Ιταλό στο πεδίο της μάχης του τόσο φανατικά μισητού κράτους του Αψβούργων, παρά μόνο σαν εχθρός. Έχω δει τα ξεσπάσματα της παθιασμένης περιφρόνησης καθώς και του απύθμενου μίσους με το οποίο οι Ιταλοί ήταν «προσκολλημένοι» στο αυστριακό κράτος, περισσότερο από μία φορά στη Βιέννη. Τα αμαρτήματα που είχε κάνει ο οίκος των Αψβούργων στην ιταλική ελευθερία και ανεξαρτησία κατά τη διάρκεια των αιώνων ήταν υπερβολικά μεγάλα για να ξεχαστούν, ακόμα κι αν υπήρχε η θέληση να γίνει κάτι τέτοιο.

*Θερινή παπική κατοικία (Σ.τ.μ)

Αλλά δεν υπήρχε καμία τέτοια διάθεση· ούτε στο λαό ούτε στην ιταλική κυβέρνηση. Για την Ιταλία, λοιπόν, υπήρχαν μόνο δύο επιλογές για τη συμβίωση μαζί με την Αυστρία: είτε η συμμαχία είτε ο πόλεμος.

Επιλέγοντας την πρώτη, μπορούσαν να προετοιμαστούν ήρεμα για τη δεύτερη.

Ειδικά από τότε που οι σχέσεις μεταξύ Αυστρίας και Ρωσίας οδηγούσαν όλο και περισσότερο σε μια πολεμική αντιπαράθεση, η γερμανική συμμαχική πολιτική ήταν τόσο άσκοπη όσο και επικίνδυνη.

Αυτό ήταν μια κλασική περίπτωση, που αποδείκνυε την έλλειψη κάθε μεγάλης και σωστής γραμμής σκέψης.

Γιατί τότε λοιπόν συνάφθηκε μια συμμαχία; Κι όμως μόνο, για να προστατεύσει καλύτερα το μέλλον του Ράιχ, από ό, τι θα μπορούσε να κάνει μόνο του. Αυτό το μέλλον του Ράιχ όμως δεν ήταν τίποτε άλλο παρά το ζήτημα της διαφύλαξης της δυνατότητας ύπαρξης του γερμανικού λαού.

Κατά συνέπεια, το ερώτημα θα μπορούσε να είναι μόνο: Πώς πρέπει να διαμορφωθεί η ζωή του γερμανικού έθνους σε ένα από μέλλον και πώς μπορεί αυτή η εξέλιξη να εφοδιαστεί με τα αναγκαία θεμέλια και την απαραίτητη ασφάλεια στο πλαίσιο της γενικής ισορροπίας δυνάμεων στην Ευρώπη;

Με καθαρή εξέταση των προϋποθέσεων για την δραστηριοποίηση της ικανότητας εξωτερικής πολιτικής του γερμανικού κράτους έπρεπε να καταλήξουμε στην ακόλουθη πεποίθηση:

Η Γερμανία έχει μια ετήσια αύξηση πληθυσμού περίπου εννιακοσίων χιλιάδων ψυχών. Η δυσκολία στη διατροφή αυτής της στρατιάς των νέων πολιτών πρέπει να αυξάνεται από χρόνο σε χρόνο και να τελειώσει κάποτε σε μια καταστροφή, αν δεν βρεθούν μέσα και τρόποι για να αποτραπεί ο κίνδυνος της λιμοκτονίας εγκαίρως.

Υπήρχαν τέσσερις τρόποι, για να αποφευχθεί μια τέτοια τρομακτική μελλοντική εξέλιξη:

Πρώτον, θα μπορούσε, σύμφωνα με το γαλλικό πρότυπο, να

περιοριστεί τεχνητά η αύξηση των γεννήσεων και έτσι να αντιμετωπιστεί ένας υπερπληθυσμός.

Η ίδια η φύση μάλιστα τείνει να περιορίσει την αύξηση του πληθυσμού ορισμένων χωρών ή φυλών σε περιόδους μεγάλων δυσχερειών ή κακών κλιματολογικών συνθηκών καθώς επίσης σε φτωχές αποδόσεις των καλλιεργειών του εδάφους· αν και με έναν εξίσου σοφό και αδιάστακτο τρόπο. Δεν παρεμποδίζει την ικανότητα της τεκνοποίησης καθ' εαυτή, αλλά εμποδίζει την επιβίωση αυτών που έχουν γεννηθεί, εκθέτοντάς τους σε τέτοιες σκληρές δοκιμασίες και στερήσεις, που όλοι όσοι είναι λιγότερο δυνατοί, λιγότερο υγιείς, αναγκάζονται να επιστρέψουν στη μήτρα της αιώνιας ανυπαρξίας. Αυτοί που ακόμα και τότε μπορούν να επιβιώσουν στις σκληρές συνθήκες της ύπαρξής τους, αποδεικνύονται χιλιάδες φορές ικανοί και μάλλον κατάλληλοι, να συνεχίσουν και πάλι τεκνοποιούν, έτσι ώστε η εκ βάθρων επιλογή να ξεκινήσει και πάλι από την αρχή. Με την τόσο βίαιη τακτική ενάντια στο άτομο και με την άμεση ανάκλησή του, καθώς δεν μπορεί να αντιμετωπίσει τις δυσκολίες της ζωής, διατηρεί τη φυλή και το ίδιο το είδος δυνατά, και μάλιστα τα βελτιώνει για υψηλότερη απόδοση.

Ωστόσο, η μείωση του αριθμού είναι μια ενδυνάμωση του ατόμου, και ως εκ τούτου τελικά μια ενίσχυση του είδους.

Είναι διαφορετικά, όταν ο άνθρωπος σχεδιάζει να προβεί σε ένα περιορισμό του αριθμού του. Δεν είναι προϊόν της φύσης, αλλά «ανθρώπινο». Ξέρει καλύτερα από αυτή την σκληρή βασίλισσα της σοφίας όλων. Δεν περιορίζει την επιβίωση του ατόμου αλλά μάλλον την ίδια την αναπαραγωγή. Αυτό φαίνεται σ' αυτόν, ο οποίος πάντα νοιάζεται μόνο τον εαυτό του και ποτέ τη φυλή, ότι είναι πιο ανθρώπινος και πιο δικαιολογημένος από τον αντίθετο τρόπο. Μόνο που δυστυχώς οι επιπτώσεις είναι αντίθετες:

Ενώ η φύση, αφήνοντας ελεύθερη την αναπαραγωγή, όμως υποβάλλοντας την επιβίωση στη δυσκολότερη δοκιμασία, επιλέγει τα καλύτερα από ένα μεγάλο αριθμό ατόμων που αξίζουν να ζουν, τα διατηρεί ως εκ τούτου μόνα τους και τα

καθιστά επίσης φορείς της συντήρησης του είδους τους, ο άνθρωπος περιορίζει την αναπαραγωγή, ωστόσο, καταβάλλει κάθε δυνατή προσπάθεια για να διασφαλίσει ότι κάθε πλάσμα που γεννιέται θα διατηρηθεί με κάθε κόστος. Αυτή η διόρθωση της θεϊκής θέλησης του φαίνεται να είναι εξίσου σοφή όσο και ανθρώπινη, και είναι ευτυχής που για άλλη μια φορά ξεπερνά τη φύση σε ένα πράγμα, έχοντας αποδείξει μάλιστα την ανεπάρκειά της. Αυτό στην πραγματικότητα μάλλον περιορίζει τον αριθμό, αλλά μ' αυτό και η αξία του ατόμου έχει μειωθεί, αυτό ο αγαπητός μικρός πίθηκος του Πατέρα όλων είναι απρόθυμος βέβαια να το δει ή να το ακούσει.

Γιατί μόλις καταρχήν περιοριστεί αυτή καθαυτή η αναπαραγωγή και μειωθεί ο αριθμός των γεννήσεων, ο φυσικός αγώνας για ύπαρξη, ο οποίος επιτρέπει μόνο στους πολύ πιο ισχυρούς και πιο υγιείς να επιβιώσουν, αντικαθίσταται από τον αυτονόητο εθισμό, να «σώσει» ακόμη και τον πιο αδύναμο, ακόμα και τον πιο ασθενικό, με κάθε κόστος, τοποθετώντας έτσι τον σπόρο για έναν απόγονο, που πρέπει να γίνεται όλο και πιο άθλιος, όσο περισσότερο διαρκεί αυτός ο χλευασμός της φύσης και της θέλησής της.

Όμως η κατάληξη θα είναι, ότι μια μέρα ένας τέτοιος λαός θα στερηθεί της ύπαρξής του σε αυτόν τον κόσμο· γιατί ο άνθρωπος μπορεί να αψηφήσει τους αιώνιους νόμους της θέλησης για διατήρηση για κάποιο χρονικό διάστημα, μόνο που η εκδίκηση έρχεται αργά ή γρήγορα. Μια ισχυρότερη φυλή θα εκδιώξει την αδύναμη, διότι η ορμή για ζωή στην έσχατη μορφή της θα διαλύει πάντοτε όλους τους γελοίους δεσμούς ενός λεγόμενου ανθρωπισμού των ατόμων, προκειμένου να τον αντικαταστήσει με την ανθρωπισμό της φύσης, ο οποίος καταστρέφει τον αδύναμο, για να δώσει τη θέση του στον δυνατό.

Όποιος λοιπόν θέλει να εξασφαλίσει την ύπαρξη του γερμανικού λαού με τον τρόπο ενός αυτοπεριορισμού της αναπαραγωγής του, του στερεί έτσι το μέλλον.

Δεύτερον, ένας δεύτερος τρόπος θα ήταν αυτός που σήμερα

όλο και πιο συχνά ακούμε ξανά και ξανά να προτείνεται και να συνιστάται: ο εσωτερικός αποικισμός. Αυτή είναι μια πρόταση, η οποία εξίσου είναι καλοπροαίρετη από πολλούς, αλλά όταν είναι ελάχιστα κατανοητή στους περισσότερους που την καλλιεργούν, μπορεί να προκαλέσει πιθανώς τη μεγαλύτερη ζημιά που μπορεί κανείς να φανταστεί.

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι η παραγωγική ικανότητα ενός εδάφους μπορεί να αυξηθεί μέχρι ένα ορισμένο όριο. Αλλά μόνο μέχρις ενός ορισμένου ορίου και όχι απεριόριστα. Για ένα ορισμένο χρονικό διάστημα, χωρίς τον κίνδυνο της πείνας, θα μπορούμε να αντισταθμίσουμε την αύξηση του γερμανικού λαού με την αύξηση της χρήσης του εδάφους μας. Μόνο που αυτό έρχεται σε αντίθεση με το γεγονός ότι οι απαιτήσεις για τη ζωή γενικά αυξάνονται ακόμα πιο γρήγορα από ό, τι ο αριθμός του πληθυσμού. Οι απαιτήσεις των ανθρώπων όσον αφορά τα τρόφιμα και τα είδη ένδυσης αυξάνονται κάθε χρόνο και ακόμη και τώρα, για παράδειγμα, είναι ανόμοιες με τις ανάγκες των προγόνων μας πριν από εκατό χρόνια. Συνεπώς, είναι εσφαλμένο, να σκεφτεί κανείς ότι κάθε αύξηση της παραγωγής δημιουργεί την προϋπόθεση μιας αύξησης του πληθυσμού: όχι· αυτό ισχύει μόνο σε κάποιο βαθμό, από τη στιγμή που τουλάχιστον ένα μέρος των περισσότερων προϊόντων του εδάφους χρησιμοποιείται για να ικανοποιήσει τις αυξημένες ανάγκες των ανθρώπων. Ακόμη όμως και με τον μεγαλύτερο περιορισμό αφενός και την φιλόπονη εργατικότητα, αφετέρου, παρ' όλα αυτά θα φτάσουμε κάποτε σε ένα όριο εδώ, το οποίο θα προέλθει τότε από το ίδιο το έδαφος. Ακόμα και με όλη την εργατικότητα δεν θα καταφέρουμε πλέον, να το κάνουμε περισσότερο προσοδοφόρο και τότε θα επανεμφανιστεί, έστω και αν αναβληθεί για κάποιο χρονικό διάστημα, η συμφορά και πάλι. Η πείνα αρχικά θα επανεμφανίζεται από καιρό σε καιρό, όταν θα έρχονται οι αποτυχίες στις συγκομιδές κ.λ.π. Αυτό θα γίνεται όλο και πιο συχνά με την αύξηση του πληθυσμού, έτσι που στο τέλος δεν θα εμφανίζεται πια παρά μόνο όταν στις σπάνιες πλουσιότερες χρονιές θα γεμίζουν οι αποθήκες. Αλλά

τελικά θα έρθει ο καιρός, που και αυτό δεν θα μπορεί να ικανοποιήσει τις ανάγκες και η πείνα θα έχει γίνει ο αιώνιος σύντροφος ενός τέτοιου λαού. Τώρα η φύση πρέπει να βοηθήσει ξανά και να κάνει μια επιλογή μεταξύ εκείνων που επέλεξε η ίδια για να ζήσουν· ή οι άνθρωποι θα βοηθήσουν και πάλι τον εαυτό τους, δηλαδή, θα καταφύγουν στο τεχνητό εμπόδιο του πολλαπλασιασμού τους με όλες τις σοβαρές συνέπειες για τη φυλή και το είδος που έχουν ήδη επισημανθεί.

Κάποιος μπορεί να εξακολουθεί να αντιτάσσει, ότι με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, αυτό το μέλλον επίκειται για ολόκληρη την ανθρωπότητα, κατά συνέπεια, ένα μεμονωμένο έθνος φυσικά δεν μπορεί να ξεφύγει από αυτή τη μοίρα.

Με την πρώτη ματιά, αυτό φαίνεται σωστό. Εντούτοις εδώ, πρέπει να εξεταστούν τα ακόλουθα:

Σίγουρα, σε μια συγκεκριμένη χρονική στιγμή, ολόκληρη η ανθρωπότητα θα αναγκαστεί, λόγω της αδυναμίας προσαρμογής της γονιμότητας του εδάφους στον αυξανόμενο αριθμό ανθρώπων, να σταματήσει τον πολλαπλασιασμό της ανθρώπινης φυλής και είτε να αφήσει τη φύση να αποφασίσει ξανά είτε, βοηθώντας τον εαυτό της, αν είναι δυνατόν, αν και βέβαια με πιο σωστό τρόπο από ό, τι σήμερα, να δημιουργήσει την αναγκαία ισορροπία. Μόνο που αυτό τότε θα επηρεάσει όλους τους λαούς, ενώ επί του παρόντος επηρεάζονται από αυτή την ανάγκη μόνο εκείνες οι φυλές, που δεν έχουν πλέον τη δύναμη και την ισχύ για να εξασφαλίσουν το έδαφος που χρειάζονται σε αυτόν τον κόσμο. Γιατί τα πράγματα είναι έτσι, που σε αυτή τη γη αυτή τη στιγμή το έδαφος εξακολουθεί να παραμένει αναξιοποίητο σε τεράστιες περιοχές και περιμένει μόνο το γεωργό. Είναι όμως εξίσου επίσης σωστό, ότι αυτό το έδαφος δεν έχει δεσμευθεί από τη φύση αποκλειστικά για ένα συγκεκριμένο έθνος ή φυλή ως εφεδρική περιοχή για το μέλλον, αλλά είναι γη και χώμα για τους λαούς που έχουν τη δύναμη να την πάρουν, και την εργατικότητα να την καλλιεργήσουν.

Η φύση δεν γνωρίζει πολιτικά σύνορα. Κατ' αρχήν τοποθετεί τα ζωντανά όντα σε αυτήν την υδρόγειο και παρακολουθεί το

ελεύθερο παιχνίδι των δυνάμεων. Στον πιο ισχυρό στο κουράγιο και στη σκληρή δουλειά θα του απονέμει μετά, σαν το αγαπημένο της παιδί, το κυριαρχικό δικαίωμα της ύπαρξης.

Όταν ένας λαός περιορίζεται στον εσωτερικό αποικισμό, επειδή άλλες φυλές προσκολλώνται σε όλο και μεγαλύτερες περιοχές της γης, θα αναγκαστεί να καταφύγει σε αυτοπεριορισμό σε μια εποχή που οι άλλοι λαοί θα συνεχίσουν να πολλαπλασιάζονται. Αλλά μόλις συμβεί αυτό, και μάλιστα όσο πιο γρήγορα, τόσο μικρότερος θα είναι ο διαθέσιμος χώρος διαβίωσης ενός λαού. Δεδομένου ότι συνήθως τα καλύτερα έθνη ή, πιο σωστά, οι μόνες αληθινά πολιτισμένες φυλές, οι φορείς όλης της ανθρώπινης προόδου, δυστυχώς πάρα πολύ συχνά, αποφασίζουν με την ειρηνιστική τους τύφλωση να απέχουν από την απόκτηση νέων εδαφών και αρκούνται στον «εσωτερικό» αποικισμό, αλλά τα κατώτερα έθνη ξέρουν πώς να εξασφαλίσουν για τον εαυτό τους τεράστιες περιοχές διαβίωσης σε αυτόν τον κόσμο, αυτό θα οδηγήσει στο εξής τελικό αποτέλεσμα:

Οι πολιτισμικά ανώτερες, αλλά λιγότερο αδυσώπητες φυλές θα πρέπει κάποτε να περιορίσουν τον πολλαπλασιασμό τους λόγω του περιορισμένου εδάφους τους, δεδομένου ότι οι πολιτιστικά κατώτεροι, αλλά από τη φύση τους πιο βίαιοι λαοί, εξαιτίας των μεγαλύτερων χώρων διαβίωσής τους, θα είναι σε θέση να αναπαράγονται επ' αόριστον. Με άλλα λόγια: Θα έρθει μια μέρα που ο κόσμος θα είναι στην κατοχή των πολιτιστικά κατώτερων αλλά πιο δραστήριων ανθρώπων.

Τότε θα υπάρχουν σε ένα, αν και ακόμα μακρινό μέλλον, μόνο δύο επιλογές: Είτε ο κόσμος θα κυβερνάται σύμφωνα με τις ιδέες της σύγχρονης δημοκρατίας μας και το επίκεντρο οποιασδήποτε απόφασης θα είναι προς όφελος των αριθμητικά ισχυρότερων φυλών, ή ο κόσμος θα διέπεται από τους νόμους της φυσικής τάξης της δύναμης, οπότε θα κυριαρχήσουν οι λαοί της βίαιης θέλησης και συνεπώς για ακόμη μια φορά όχι το έθνος του αυτοπεριορισμού.

Αλλά το ότι αυτός ο κόσμος θα αντιμετωπίσει μια μέρα τους

πιο δύσκολους αγώνες για την ύπαρξη της ανθρωπότητας, κανείς δεν μπορεί να αμφιβάλλει. Στο τέλος κερδίζει πάντα μόνο η μανία της αυτοσυντήρησης. Κάτω από αυτήν, ο λεγόμενος ανθρωπισμός λιώνει σαν έκφραση ενός μείγματος ανοησίας, δειλίας και αλαζονικής γνώσης των πάντων, όπως το χιόνι στον ήλιο του Μαρτίου. Η ανθρωπότητα έχει αναπτυχθεί στην αιώνια πάλη – στην αιώνια ειρήνη καταστρέφεται.

Για εμάς όμως τους Γερμανούς, το σύνθημα του «εσωτερικού αποικισμού» είναι ολέθριο, γιατί μας ενισχύει αμέσως τη γνώμη, ότι έχουμε βρει ένα μέσο που, σύμφωνα με αυτό του ειρηνιστικού πνεύματος, μας επιτρέπει να «κερδίσουμε» την ύπαρξη σε μια ζωή ήπιου λήθαργου. Αυτή η θεωρία, αν την λάβουμε κάποτε στα σοβαρά, θα σημαίνει το τέλος κάθε προσπάθειας για να διατηρήσουμε σε αυτόν τον κόσμο τη θέση που μας αξίζει. Από τη στιγμή που ο μέσος Γερμανός θα πειστεί ότι η ζωή και το μέλλον θα μπορούσαν να εξασφαλιστούν με αυτόν τον τρόπο, κάθε προσπάθεια μιας δραστήριας και επομένως μόνο παραγωγικής εκπροσώπησης των γερμανικών ζωτικών αναγκών είναι ξοφλημένη. Ωστόσο, οποιαδήποτε πραγματικά χρήσιμη εξωτερική πολιτική θα μπορούσε να θεωρηθεί ότι έχει θαφτεί από μια τέτοια στάση του έθνους και μαζί της το μέλλον του γερμανικού λαού εν γένει.

Αναγνωρίζοντας αυτές τις συνέπειες, δεν είναι τυχαίο ότι οι Εβραίοι είναι πάντα αυτοί που κυρίως προσπαθούν και επιμένουν να εμφυτεύσουν τέτοιες θανάσιμες σκέψεις στο λαό μας. Ξέρουν πολύ καλά με τι ανθρώπους έχουν να κάνουν, που δεν αγνοούν, ότι είναι ευγνώμονες που πέφτουν θύματα του κάθε ύποπτου πλούσιου απατεώνα, ο οποίος ξέρει πώς να τους κάνει να πιστέψουν, ότι έχει βρεθεί το μέσο για να σκαρώσουν ένα κόλπο στη φύση, να κάνουν περιττό τον σκληρό και ανελέητο αγώνα για επιβίωση και στη θέση του μερικές φορές με την εργασία, μερικές φορές ακόμα και χωρίς να κάνουν απολύτως τίποτα, ανάλογα με το «πώς θα ανταποκριθούν», να αναδυθούν σε κυρίαρχοι του πλανήτη.

Δεν μπορούμε να τονίσουμε αρκετά έντονα, **ότι οποιοσδήποτε**

τε γερμανικός εσωτερικός αποικισμός πρέπει πρωτίστως να υπηρετήσει την εξάλειψη των κοινωνικών αδικιών, πάνω απ' όλα να αφαιρέσει τη βάση της γενικής κερδοσκοπίας, αλλά ποτέ δεν μπορεί να είναι αρκετός, όπως για παράδειγμα για το μέλλον του έθνους χωρίς την εξασφάλιση νέων εδαφών.

Εάν ενεργήσουμε διαφορετικά, σε σύντομο χρονικό διάστημα θα καταλήξουμε όχι μόνο στον τερματισμό του εδάφους μας, αλλά και στο τέλος της δύναμής μας.

Τέλος, θα πρέπει να επισημανθεί το εξής:

Ο περιορισμός σε μια συγκεκριμένη μικρή έκταση γης, που υπόκειται στον εσωτερικό αποικισμό, καθώς και το ίδιο τελικό αποτέλεσμα εξαιτίας του περιορισμού της αναπαραγωγής οδηγεί σε μια εξαιρετικά δυσάρεστη στρατιωτικο-πολιτική κατάσταση για το συγκεκριμένο έθνος.

Το μέγεθος της περιοχής που κατοικείται από έναν λαό αποτελεί από μόνο του ένα βασικό παράγοντα για τον προσδιορισμό της εξωτερικής του ασφάλειας. Όσο μεγαλύτερη είναι η έκταση του χώρου, που είναι διαθέσιμη σε έναν λαό, τόσο μεγαλύτερη είναι η φυσική του προστασία· διότι ακόμα και οι στρατιωτικές αποφάσεις εναντίον των λαών μπορούν να υλοποιηθούν γρηγορότερα σε μια μικρή συμπαγή έκταση εδάφους και επομένως και ευκολότερα και να επιτευχθούν με ιδιαίτερα αποτελεσματικό και ολοκληρωτικό τρόπο, απ' όσο, αντιθέτως, μπορεί να είναι δυνατό εναντίον κρατών με εκτεταμένες επικράτειες. Το μέγεθος της εθνικής επικράτειας παρέχει, επομένως, μια ορισμένη προστασία έναντι επιπόλαιων επιθέσεων, δεδομένου ότι η επιτυχία μπορεί να επιτευχθεί μόνο μετά από μακροχρόνιες, δύσκολες μάχες και γι' αυτό ο κίνδυνος μιας άμεσης επίθεσης θα φανεί πολύ μεγάλος, εκτός εάν υπάρχουν εξαιρετικοί λόγοι. Γι' αυτόν το λόγο το μέγεθος του ίδιου του κράτους είναι ένας λόγος για ευκολότερη διατήρηση της ελευθερίας και της ανεξαρτησίας ενός λαού, ενώ, αντίθετα, το μικρό μέγεθος μιας τέτοιας δομής σχεδόν προκαλεί την κατοχή.

Στην πραγματικότητα, οι δύο πρώτες επιλογές για τη δημιουργία ισορροπίας μεταξύ του αυξανόμενου πληθυσμού και της σταθερής έκτασης του εδάφους στους επονομαζόμενους εθνικούς κύκλους του Ράιχ απορρίφθηκαν. Οι λόγοι για αυτή τη θέση ήταν φυσικά διαφορετικοί από αυτούς που αναφέρθηκαν παραπάνω: Κατά πρώτο λόγο, ο περιορισμός των γεννήσεων βασίστηκε σε ένα συγκεκριμένο ηθικό συναίσθημα· ο εσωτερικός αποικισμός απορρίφθηκε με αγανάκτηση, καθώς σ' αυτόν αισθανόντουσαν μια επίθεση εναντίον των μεγάλων γαιοκτησιών και αυτό το έβλεπαν ως την αρχή μιας γενικής πάλης ενάντια στην ιδιωτική ιδιοκτησία εν γένει. Με τη μορφή με την οποία προτεινόταν ιδιαίτερα αυτό το τελευταίο δόγμα της σωτηρίας, θα μπορούσαν εύκολα να έχουν δίκιο σε μια τέτοια υπόθεση.

Γενικά, η άμυνά τους εναντίον της πλατιάς μάζας δεν ήταν πολύ επιδέξια και δεν άγγιξε τον πυρήνα του προβλήματος με κανέναν τρόπο.

Άρα απέμειναν μόνο δύο τρόποι για την εξασφάλιση θέσεων εργασίας και τροφής στον αυξανόμενο πληθυσμό.

Τρίτον, θα μπορούσαμε είτε να αποκτήσουμε νέα εδάφη, για να απομακρύνονται τα πλεονάζοντα εκατομμύρια κάθε χρόνο και έτσι να συνεχίσει να διατηρείται το έθνος σε μια βάση αυτοτροφοδότησης, ή θα μπορούσαμε

τέταρτον, εναλλακτικώς, μέσω της βιομηχανίας και του εμπορίου να προμηθεύσουμε τις ξένες αγορές και από τα έσοδα να ζήσουμε.

Άρα λοιπόν: είτε έδαφος- είτε αποικιακή- και εμπορική- πολιτική.

Και οι δύο τρόποι αντιμετωπίστηκαν από τις διάφορες τάσεις, μελετήθηκαν, προτάθηκαν και καταπολεμήθηκαν μέχρις ότου να υιοθετηθεί οριστικά ο τελευταίος.

Ο πιο υγιεινός τρόπος μεταξύ των δύο θα ήταν βέβαια ο πρώτος.

Η απόκτηση νέων εκτάσεων για την εγκατάσταση του πλεονάζοντος πληθυσμού έχει άπειρα πλεονεκτήματα, ειδικά

εάν δεν κοιτάζουμε το παρόν αλλά το μέλλον.

Ακόμη και η δυνατότητα διατήρησης μιας υγιούς αγροτικής τάξης ως θεμέλιο ολόκληρου του έθνους δεν μπορεί ποτέ να υποτιμάται. Πολλά από τα δεινά μας σήμερα είναι μόνο το αποτέλεσμα της νοσηρής σχέσης μεταξύ του αγροτικού και αστικού πληθυσμού. Μια σταθερή βάση μικρομεσαίων αγροτών ήταν πάντα η καλύτερη προστασία από τις κοινωνικές ασθένειες, σαν αυτές που έχουμε σήμερα. Αυτή όμως είναι και η μοναδική λύση, που επιτρέπει σε ένα έθνος να βρίσκει το καθημερινό ψωμί στον εσωτερικό κύκλο μιας οικονομίας. Η βιομηχανία και το εμπόριο υποχωρούν από τη νοσηρή τους ηγετική θέση και διαρθρώνονται στο γενικό πλαίσιο των εθνικών αναγκών και της εξισορρόπησης της οικονομίας. Και τα δύο δεν θα είναι πλέον έτσι η βάση της διατροφής του έθνους, αλλά ένα βοήθημα σε αυτό. Αποκτώντας την υποχρέωση να διατηρούν μια ισορροπία ανάμεσα στη δική τους παραγωγή και τις ανάγκες σε όλους τους τομείς, καθιστούν το σύνολο της διατροφής του πληθυσμού λίγο-πολύ ανεξάρτητη από τις ξένες χώρες, συμβάλλοντας έτσι στη διασφάλιση της ελευθερίας του κράτους και της ανεξαρτησίας του έθνους, ιδιαίτερα στις δύσκολες μέρες.

Βέβαια, μια τέτοια εδαφική πολιτική δεν μπορεί να εφαρμοστεί στο Καμερούν, αλλά σήμερα σχεδόν αποκλειστικά στην Ευρώπη. Πρέπει έτσι ψύχραιμα και ρεαλιστικά να υιοθετήσουμε την άποψη, ότι ασφαλώς δεν μπορεί να είναι πρόθεση των ουρανών, να δώσει σε έναν λαό πενήντα φορές περισσότερη γη και έδαφος σε αυτόν τον κόσμο απ' ό,τι σε έναν άλλο. Στην περίπτωση αυτή, δεν πρέπει να επιτρέψουμε στα πολιτικά όρια να απομακρύνονται από τα όρια της αιώνιας δικαιοσύνης. Εάν αυτή η γη έχει πραγματικά χώρο για όλους μας να ζήσουμε, ας μας δώσουν λοιπόν το έδαφος που μας χρειάζεται για να ζήσουμε.

Είναι σίγουρο ότι δεν θέλουν να το κάνουν αυτό. Τότε εν τούτοις το δικαίωμα της αυτοσυντήρησης θα αρχίσει τη δράση του· και ότι αρνούνται με το καλό, απλά πρέπει να το πάρει

μόνο με τη γροθιά του. Εάν οι πρόγονοί μας κάποτε αποφάσιζαν να εξαρτώνται από τις ίδιες ειρηνιστικές ανοησίες όπως οι σημερινοί σύγχρονοι, τότε θα μπορούσαμε να έχουμε μόνο το ένα τρίτο του τωρινού εδάφους μας· τότε όμως μάλλον δεν θα χρειαζόταν να ανησυχούν για ένα γερμανικό λαό στην Ευρώπη πια. Όχι – στη φυσική αποφασιστικότητα να αγωνιστούμε για τη δική μας ύπαρξη οφείλουμε και τις δύο Όστμαρκ του Ράιχ και κατά συνέπεια εκείνη την εσωτερική δύναμη του μεγαλείου του κράτους μας και της εθνικής επικράτειας, που είναι η μόνη η οποία μας έδωσε τη δυνατότητα να υπάρχουμε σήμερα.

Αλλά και για έναν ακόμη λόγο αυτή η λύση θα ήταν σωστή:

Πολλά ευρωπαϊκά κράτη σήμερα μοιάζουν με πυραμίδες που στηρίζονται στην κορυφή. Η ευρωπαϊκή τους βασική έκταση είναι γελοία μικρή σε σύγκριση με το υπόλοιπο βάρος των αποικιών, του διεθνούς εμπορίου κ.λ.π. Μπορούμε να πούμε: η κορυφή στην Ευρώπη, η βάση σε ολόκληρο τον κόσμο· σε αντίθεση με την Αμερικανική Ένωση, η οποία εξακολουθεί να έχει τη βάση στην δική της ήπειρο και μόνο με την κορυφή αγγίζει την υπόλοιπη γη. Σ' αυτό οφείλεται όμως η πρωτάκουστη εσωτερική δύναμη αυτού του κράτους και η αδυναμία των περισσότερων ευρωπαϊκών αποικιακών δυνάμεων. Ούτε και η Αγγλία δεν αποτελεί απόδειξη για το αντίθετο, δεδομένου ότι πολύ εύκολα ξεχνάμε τον ίδιο τον αγγλοσαξονικό κόσμο εν όψει της Βρετανικής Αυτοκρατορίας. Λόγω των γλωσσικών και των πολιτιστικών δεσμών της με την Αμερικανική Ένωση, η θέση της Αγγλίας από μόνη της δεν μπορεί να συγκριθεί με κανένα άλλο κράτος στην Ευρώπη.

Για τη Γερμανία συνεπώς, η μοναδική πιθανότητα για την εφαρμογή μιας υγιούς εδαφικής πολιτικής βρισκόταν στην απόκτηση νέων εκτάσεων στην ίδια την Ευρώπη. Οι αποικίες δεν μπορούν να εξυπηρετήσουν το σκοπό αυτό, εφόσον δεν φαίνονται πλέον κατάλληλες σε μεγάλο μέρος τους για τον εποικισμό τους από τους Ευρωπαίους. Με τον ειρηνικό τρόπο όμως τέτοιες αποικιακές περιοχές τον δέκατο ένατο αιώνα δεν μπορούσαν πλέον να αποκτηθούν. Επομένως, μια τέτοια αποι-

κιακή πολιτική θα έπρεπε μόνο να πραγματοποιηθεί μέσω ενός δύσκολου αγώνα, ο οποίος όμως θα ήταν τότε πιο κατάλληλος για να διεξαχθεί όχι για περιοχές εκτός της Ευρώπης, αλλά μάλλον για γη στην ίδια την ήπειρο της πατρίδας.

Μια τέτοια απόφαση, βεβαίως, απαιτεί αμέριστη αφοσίωση. Δεν είναι αποδεκτό, να προσεγγίζουμε μια αποστολή με ημίμετρα ή ακόμα και με δισταγμό, η εφαρμογή της οποίας φαίνεται να είναι δυνατή μόνο με την υπερένταση αλλά και με την τελευταία ενεργητικότητα. Τότε θα 'πρεπε όμως ολόκληρη η πολιτική ηγεσία του Ράιχ να είναι αφοσιωμένη αποκλειστικά σε αυτό τον σκοπό· δεν θα 'πρεπε ποτέ να γίνει ένα βήμα, καθοδηγούμενο από διαφορετικά κριτήρια παρά από τη γνώση αυτού του καθήκοντος και των προϋποθέσεων του. Έπρεπε να καταστεί σαφές ότι αυτός ο στόχος θα μπορούσε να επιτευχθεί μόνο με αγώνα, και συνεπώς να αντιμετωπίζουμε μετά τη πολεμική σύρραξη με ηρεμία και ψυχραιμία.

Έτσι, το σύνολο των συμμαχιών θα 'πρεπε να εξεταστούν αποκλειστικά και μόνο απ' αυτή τη σκοπιά και να υπολογιστεί η χρησιμότητά τους. Εάν θέλαμε έδαφος στην Ευρώπη, τότε αυτό θα μπορούσε να γίνει κατά κανόνα μόνο εις βάρος της Ρωσίας στο σύνολό της, τότε το νέο Ράιχ θα 'πρεπε να ακολουθήσει ξανά το δρόμο της προέλασης των ιπποτών του παρελθόντος, προκειμένου με το γερμανικό σπαθί να δώσει στο γερμανικό άροτρο το έδαφος για το καθημερινό ψωμί του έθνους.

Για μια τέτοια πολιτική, ωστόσο, υπήρχε μόνο ένας σύμμαχος στην Ευρώπη: η Αγγλία.

Μόνο με την Αγγλία θα μπορούσαμε, με καλυμμένα τα νώτα, να ξεκινήσουμε μια νέα γερμανική εκστρατεία. Το δικαίωμα να το πράξουμε δεν θα ήταν μικρότερο από το δικαίωμα των προγόνων μας. Κανείς από τους ειρηνιστές μας δεν αρνείται να φάει το ψωμί της Ανατολής, παρόλο που το πρώτο άροτρο κάποτε ονομαζόταν «σπαθί»!

Για να κερδίσουμε την υποστήριξη της Αγγλίας, ωστόσο, καμία θυσία δεν θα μπορούσε να είναι πολύ μεγάλη. Θα 'πρεπε να απαρνηθούμε τις αποικίες και τη ναυτιλία, και να απαλλά-

ξουμε τη βρετανική βιομηχανία από τον ανταγωνισμό.

Μόνο μια απολύτως σαφής στάση θα μπορούσε να οδηγήσει σε ένα τέτοιο στόχο. Παραίτηση από το παγκόσμιο εμπόριο και τις αποικίες, παραίτηση από ένα γερμανικό πολεμικό στόλο, συγκεντρώνοντας όλα τα μέσα δύναμης του κράτους στον στρατό ξηράς.

Το αποτέλεσμα θα ήταν ένας προσωρινός περιορισμός, αλλά και ένα μεγάλο και ισχυρό μέλλον.

Υπήρξε μια εποχή, που η Αγγλία με αυτή την έννοια θα μπορούσε να κάνει μια τέτοια συζήτηση. Δεδομένου ότι είχε καταλάβει πολύ καλά, ότι η Γερμανία λόγω της αύξησης του πληθυσμού της έπρεπε να αναζητήσει κάποια διέξοδο και να τη βρει είτε στην Ευρώπη με την Αγγλία είτε χωρίς την Αγγλία στον κόσμο.

Αυτή η διαίσθηση οφείλεται κατά πάσα πιθανότητα κυρίως στο γεγονός ότι έγιναν προσπάθειες στις αρχές του αιώνα για την προσέγγιση της Γερμανίας από το ίδιο το Λονδίνο. Για πρώτη φορά εκείνο τον καιρό εμφανίστηκε, αυτό που τα τελευταία χρόνια μπορέσαμε να το παρατηρήσουμε με αληθινά τρομακτικό τρόπο. Η σκέψη ότι έπρεπε να βγάλουμε τα κάστανα από τη φωτιά για την Αγγλία ήταν δυσάρεστη· σαν να μπορούσε να υπάρξει μια συμμαχία σε μια άλλη βάση από εκείνη της αμοιβαίας συναλλαγής. Με την Αγγλία μια τέτοια συναλλαγή θα μπορούσε να γίνει μια χαρά. Η βρετανική διπλωματία ήταν ακόμα αρκετά έξυπνη ώστε να γνωρίζει ότι δεν μπορούσε να περιμένει καμία ανταπόδοση χωρίς οικονομικά ανταλλάγματα.

Φανταστείτε όμως, ότι μια σοφή γερμανική εξωτερική πολιτική να είχε αναλάβει το ρόλο της Ιαπωνίας το 1904 και είναι δύσκολο να κρίνει κανείς, τι συνέπειες θα είχε αυτό για τη Γερμανία.

Δεν θα είχε γίνει ποτέ ένας «παγκόσμιος πόλεμος».

Το αίμα του 1904 θα γλύτωνε δεκαπλάσιους του 1914 μέχρι το 1918.

Ποια θέση θα είχε η Γερμανία σήμερα στον κόσμο!

Βεβαίως, η συμμαχία με την Αυστρία ήταν τότε μια ανοησία.

Διότι αυτή η κρατική μούμια δεν είχε συνδεθεί με τη Γερμανία για να διεξάγει έναν πόλεμο μέχρι το τέλος, αλλά για να διατηρήσει μια αιώνια ειρήνη, που θα μπορούσε στη συνέχεια να χρησιμοποιηθεί με έξυπνο τρόπο για να εξαλείψει σιγά-σιγά αλλά σίγουρα τον γερμανισμό της μοναρχίας.

Όμως αυτή η συμμαχία ήταν επίσης και αδύνατη επειδή δεν μπορούσαμε να περιμένουμε για τόσο καιρό καμιά επιθετική εκπροσώπηση των εθνικών γερμανικών συμφερόντων από ένα κράτος, εφόσον δεν είχε καν τη δύναμη και την αποφασιστικότητα να τερματίσει τη διαδικασία απο-γερμανοποίησης στα άμεσα σύνορά του. Αν η Γερμανία δεν είχε τόσο μεγάλη εθνική συνείδηση και σκληρή συμπεριφορά, για να αρπάξει τον έλεγχο της μοίρας των δέκα εκατομμυρίων ομόφυλών της από το αδύναμο κράτος των Αψβούργων, τότε κανείς δεν θα μπορούσε πραγματικά να περιμένει ότι θα προσφέρει ποτέ ένα χέρι σε τόσο μακρόπνοα και τολμηρά σχέδια. Η στάση του παλιού Ράιχ στο αυστριακό ζήτημα ήταν η λυδία λίθος της συμπεριφοράς του στον αγώνα για το πεπρωμένο ολόκληρου του έθνους.

Σε κάθε περίπτωση, δεν θα μπορούσαμε να παρακολουθούμε το πώς ο γερμανισμός χρόνο με τον χρόνο όλο και περισσότερο περιοριζόταν, δεδομένου ότι η αξία της ικανότητας της Αυστρίας σαν συμμάχου καθοριζόταν αποκλειστικά από τη διατήρηση του γερμανικού στοιχείου.

Μόνο που δεν πήραμε καθόλου αυτό το δρόμο.

Τίποτα δεν φοβούνταν τόσο πολύ όσο τον πόλεμο, για να αναγκαστούν τελικά να τον κάνουν στη χειρότερη ώρα.

Ήθελαν να φύγουν μακριά από τη μοίρα και αυτή τους έφτασε. Διακατεχόντουσαν από τη διατήρηση της παγκόσμιας ειρήνης και κατέληξαν στον Παγκόσμιο Πόλεμο.

Και αυτός ήταν ο σημαντικότερος λόγος για τον οποίο αυτός ο τρίτος τρόπος διαμόρφωσης ενός γερμανικού μέλλοντος δεν εξετάστηκε καν. Ήξεραν ότι η απόσπαση νέων εδαφών μπορούσε να επιτευχθεί μόνο απ' την Ανατολή, έβλεπαν ότι ο

αγώνας τότε ήταν αναγκαίος και με όμως επιθυμούσαν ειρήνη με κάθε κόστος· γιατί το σύνθημα της γερμανικής εξωτερικής πολιτικής εδώ και πολύ καιρό είχε πάψει πλέον να είναι: η διατήρηση του γερμανικού έθνους με κάθε τρόπο, αλλά μάλλον: η διατήρηση της παγκόσμιας ειρήνης με όλα τα μέσα. Το πώς επιτεύχθηκε αυτό, είναι γνωστό.

Θα επανέλθω ειδικά σε αυτό.

Έτσι παρέμενε η τέταρτη επιλογή: η βιομηχανία και το παγκόσμιο εμπόριο, η ναυτική δύναμη και οι αποικίες.

Μια τέτοια εξέλιξη ήταν αρχικά ευκολότερη και πιθανότατα μπορούσε να επιτευχθεί γρηγορότερα. Ο εποικισμός της γης είναι μια αργή διαδικασία, που συχνά διαρκεί αιώνες· μάλιστα εκεί ακριβώς πρέπει να αναζητηθεί η εσωτερική του δύναμη, ότι δεν είναι μια ξαφνική ανάφλεξη, αλλά μια σταδιακή, αλλά και διεξοδική και συνεχής ανάπτυξη, σε αντίθεση από μια βιομηχανική ανάπτυξη που μπορεί να εκτιναχθεί μέσα σε λίγα χρόνια, στη συνέχεια όμως μοιάζει περισσότερο με μια σαπουνόφουσκα παρά με μια ανθεκτική δύναμη. Ένας στόλος είναι, φυσικό, να δημιουργηθεί γρηγορότερα, απ' όσο μπορούν να φτιαχτούν αγροκτήματα με επίμονους αγώνες και να εποικιστούν με τους αγρότες· μόνο που, μπορεί επίσης και να καταστραφεί γρηγορότερα από τα τελευταία.

Αν όμως η Γερμανία παρ' όλα αυτά πήρε αυτή τη διαδρομή, τότε τουλάχιστον θα έπρεπε να έχει αντιληφθεί ξεκάθαρα ότι και αυτή η εξέλιξη μια μέρα θα τέλειωνε στον αγώνα. Μόνο παιδιά θα μπορούσαν να πιστέψουν, ότι θα μπορούσαν να παίρνουν τις μπανάνες τους στον «ειρηνικό ανταγωνισμό των λαών», με φιλική και πολιτισμένη συμπεριφορά και συνεχή έμφαση στην ειρηνική τους διάθεση, όπως τόσο όμορφα και στομφώδη πολυλογούσαν γι' αυτό· χωρίς ποτέ να χρειαστούν να πάρουν τα όπλα.

Όχι, αν επιλέξαμε αυτόν τον δρόμο, μια μέρα η Αγγλία θα έπρεπε να γίνει εχθρός μας. Ήταν κάτι παραπάνω από ανόητο να είμαστε αγανακτισμένοι γι' αυτό – αλλά ανταποκρίνονταν εξ ολοκλήρου στην αφέλειά μας – ότι η Αγγλία μια μέρα θα

έπαιρνε το θάρρος να αντιμετωπίσει τις ειρηνικές μας δραστηριότητες με την αγριότητα του βίαιου εγωιστή.

Βεβαίως εμείς δεν θα το είχαμε κάνει ποτέ αυτό.

Αν η ευρωπαϊκή εδαφική πολιτική μπορούσε να προωθηθεί μόνο εναντίον της Ρωσίας με σύμμαχο την Αγγλία, τότε αντίστροφα η αποικιακή και παγκόσμια εμπορική πολιτική ήταν αντιληπτή μόνο εναντίον της Αγγλίας με τη Ρωσία. Τότε, όμως, θα έπρεπε να υποστούμε ανενδοίαστα τις συνέπειες και εδώ – και πάνω απ’ όλα να παρατήσουμε την Αυστρία όσο το δυνατόν γρηγορότερα.

Εξετάζοντάς το από κάθε πλευρά αυτή η συμμαχία με την Αυστρία στις αρχές του αιώνα ήταν μια πραγματική τρέλα.

Μόνο που δεν σκεφτήκαμε να συνάψουμε συμμαχία με τη Ρωσία εναντίον της Αγγλίας, όσο και με την Αγγλία εναντίον της Ρωσίας, διότι και στις δύο περιπτώσεις το τέλος θα ήταν ο πόλεμος και ακριβώς για να τον αποφύγουμε, αποφασίσαμε την έναρξη της εμπορικής και της βιομηχανικής πολιτικής. Μάλιστα στην «οικονομικά ειρηνική» κατάκτηση του κόσμου είχαμε τώρα οδηγίες χρήσεως, που θα έσπαγαν τον σβέρκο της μέχρι τώρα πολιτικής βίας μια για πάντα. Κάποιες φορές, βέβαια δεν ήμασταν και πολύ σίγουροι, ειδικά όταν από καιρό σε καιρό υπήρχαν αδιαμφισβήτητες απειλές από την Αγγλία· γι’ αυτό αποφασίσαμε να φτιάξουμε έναν στόλο, αλλά και πάλι όχι για να επιτεθούμε και να καταστρέψουμε την Αγγλία, αλλά μάλλον για την «υπεράσπιση» της ήδη ονομαζόμενης «παγκόσμιας ειρήνης» και την «ειρηνική» κατάκτηση του κόσμου. Γι’ αυτό το λόγο διατηρήθηκε κάπως πιο λιτός στο κάθε τι, όχι μόνο στον αριθμό, αλλά και στη χωρητικότητα των επιμέρους πλοίων καθώς και στον εξοπλισμό, για να διαφανεί σε τελική ανάλυση και πάλι η «ειρηνική» πρόθεση.

Η συζήτηση για την «οικονομική ειρηνική» κατάκτηση του κόσμου ήταν ίσως η μεγαλύτερη ανοησία που ανέκυψε ποτέ σε κατευθυντήρια αρχή της κρατικής πολιτικής. Αυτή η ανοησία έγινε ακόμη μεγαλύτερη από το γεγονός ότι δεν φοβόταν κανείς να επικαλεστεί την Αγγλία ως βασικό παράδειγμα για τη

δυνατότητα ενός τέτοιου επιτεύγματος. Αυτά τα εγκλήματα, στα οποία συνέβαλαν τα μαθήματα ιστορίας των καθηγητών και η αντίληψη της ιστορίας δύσκολα μπορούν να διορθωθούν και είναι μόνο εντυπωσιακή απόδειξη, για το πόσοι άνθρωποι «μαθαίνουν» την ιστορία χωρίς να την καταλαβαίνουν ή ακόμη και να την αντιλαμβάνονται. Ειδικά στην Αγγλία θα έπρεπε να αναγνωριστεί η χτυπητή αντίκρουση αυτής της θεωρίας: κανένας λαός δεν έχει προετοιμάσει καλύτερα με τη μεγαλύτερη βία τις οικονομικές του κατακτήσεις με το σπαθί και αργότερα δεν τις υπερασπίστηκε ανελέητα, απ' ό,τι ο Αγγλικός. Δεν είναι πραγματικά το χαρακτηριστικό της βρετανικής κρατικής τέχνης να βγάζει οικονομικά κέρδη από την πολιτική δύναμη και να μετατρέπει αμέσως κάθε οικονομική ενδυνάμωση ξανά σε πολιτική δύναμη; Τι λάθος να σκεφτεί κανείς ότι η Αγγλία θα ήταν προσωπικά πολύ δειλή για να χρησιμοποιήσει το δικό της αίμα για την οικονομική της πολιτική! Το γεγονός ότι ο αγγλικός λαός δεν είχε «εθνικό στρατό» δεν αποδείκνυε με κανέναν τρόπο το αντίθετο: γιατί δεν έχει σημασία η εκάστοτε στρατιωτική μορφή των ένοπλων δυνάμεων, αλλά πολύ περισσότερο η θέληση και η αποφασιστικότητα να χρησιμοποιήσεις αυτές που υπάρχουν. Η Αγγλία είχε πάντα τον εξοπλισμό που ακριβώς χρειαζόταν. Πολεμούσε πάντα με τα όπλα που απαιτούσε η επιτυχία. Αγωνίστηκε με μισθοφόρους όσο οι μισθοφόροι ήταν αρκετοί: αλλά κατέφευγε επίσης βαθιά στο πολύτιμο αίμα ολόκληρου του έθνους, αν μόνο μια τέτοια θυσία θα μπορούσε να φέρει τη νίκη: όμως η αποφασιστικότητα να πολεμήσει και η επιμονή για αδίστακτη καθοδήγηση παρέμεινε πάντα η ίδια.

Στη Γερμανία όμως, η σταδιακή καλλιέργεια μιας συγκεκριμένης ιδέας της φύσης του Άγγλου, και ακόμη περισσότερο της αυτοκρατορίας του, μέσω του σχολείου, του Τύπου και των σατιρικών περιοδικών, οδήγησε σε μια από τις χειρότερες αυταπάτες: γιατί από αυτή την ανοησία μολύνθηκαν σιγά-σιγά τα πάντα, και το αποτέλεσμα ήταν μια υποεκτίμηση, η οποία στη συνέχεια εκδικήθηκε πικρά. Το βάθος αυτής της

παραποίησης ήταν τόσο μεγάλο που κάποιος ήταν πεπεισμένος ότι στον Άγγλο βρίσκεις μπροστά σου τον εξίσου πονηρό αλλά και προσωπικά εντελώς απίστευτα δειλό επιχειρηματία. Ότι μια παγκόσμια αυτοκρατορία με το μέγεθος της αγγλικής δεν θα μπορούσε να συσταθεί με τεχνάσματα και απάτες, δυστυχώς δεν διαφώτισε ούτε έναν απ' τους σπουδαίους δασκάλους της ακαδημαϊκής μας επιστήμης. Οι λίγοι που προειδοποιούσαν αγνοούνταν ή καταπνίγονταν. Θυμάμαι ακόμα ακριβώς το πόσο έκπληκτα ήταν τα πρόσωπα των συντρόφων μου, όταν αντιμετωπίσαμε προσωπικά τους Τόμις* (Tommies) στη Φλάνδρα. Μετά τις πρώτες μέρες της σφαγής, υπήρχε στο μυαλό του καθενός η συνειδητοποίηση, ότι αυτοί οι Σκωτσέζοι δεν ήταν ακριβώς εκείνοι, που είχαν κρίνει σωστό να σκιαγραφούν στα σατιρικά μας περιοδικά και στις εκθέσεις των ανταποκριτών.

Εκείνη την εποχή έκανα τις πρώτες μου σκέψεις σχετικά με την σκοπιμότητα της μορφής της προπαγάνδας.

Αυτή η παραποίηση, ωστόσο, είχε κάτι καλό για εκείνους που τη διέδιδαν: με αυτήν μπόρεσαν, αν και λανθασμένο παράδειγμα, να αποδείξουν την ορθότητα της οικονομικής κατάκτησης του κόσμου. Αυτό που κατάφερε ο Άγγλος, έπρεπε κι εμείς να το καταφέρουμε, οπότε η πολύ μεγαλύτερη εντιμότητά μας, η έλλειψη αυτής της χαρακτηριστικής αγγλικής «δολιότητας», θεωρήθηκε ως ένα πολύ ιδιαίτερο πλεονέκτημα. Ήλπιζαν ότι με αυτό θα μπορούσαμε να κερδίσουμε ευκολότερα την συμπάθεια ειδικά των μικρότερων εθνών και την εμπιστοσύνη των μεγάλων.

Το γεγονός ότι η εντιμότητά μας ήταν μια εσωτερική απέχθεια για τους άλλους δεν περνούσε από το μυαλό μας, γιατί όλοι μας αυτό το πιστεύαμε πολύ σοβαρά, ενώ ο υπόλοιπος κόσμος μια τέτοια συμπεριφορά την έβλεπε σαν έκφραση πονηριάς και υποκρισίας, μέχρι που, προς μεγάλη έκπληξή τους, η επανάσταση τους έδωσε μια βαθύτερη εικόνα της απεριόριστης

*Πρόκειται για παρατσούκλι των Βρετανών στρατιωτών πεζικού στον Α΄ Παγκόσμιο Πόλεμο. (Σ.τ.μ)

βλακειάς των «ειλικρινών» μας πεποιθήσεων.

Η ανοησία της Τριπλής Συμμαχίας έγινε άμεσα ξεκάθαρη και κατανοητή μόνο από την ανοησία αυτής της «οικονομικής ειρηνικής κατάκτησης» του κόσμου. Με ποιό άλλο κράτος θα μπορούσαμε ποτέ να συμμαχήσουμε; Βεβαίως με την Αυστρία, δεν μπορούσαμε από κοινού να επιδιώξουμε οποιαδήποτε πολεμική κατάκτηση, ακόμα και στην ίδια την Ευρώπη. Αλλά αυτό ακριβώς ήταν που αποτελούσε και μάλιστα από την πρώτη μέρα την εσωτερική αδυναμία της συμμαχίας. Ένας Βίσμαρκ θα μπορούσε να επιτρέψει στον εαυτό του αυτήν την πρόχειρη λύση, αλλά στη συνέχεια, με κανέναν τρόπο, ο κάθε ηλίθιος διάδοχός του, τουλάχιστον σε μια εποχή που οι ουσιαστικές προϋποθέσεις για τη συμμαχία του Βίσμαρκ είχαν πάψει να υπάρχουν· επειδή ο Βίσμαρκ εξακολουθούσε να πιστεύει ότι στην Αυστρία είχε ένα γερμανικό κράτος μπροστά του. Με τη σταδιακή καθιέρωση της καθολικής ψηφοφορίας όμως η χώρα αυτή βυθίστηκε σε μια κοινοβουλευτική διακυβέρνηση, μη γερμανικού κυκεώνα.

Επίσης η συμμαχία με την Αυστρία ήταν απλώς ολέθρια από την άποψη της φυλετικής πολιτικής. Αυτό σήμαινε ανοχή στην εμφάνιση μιας νέας σλαβικής μεγάλης δύναμης στα σύνορα του Ράιχ, η οποία αργά ή γρήγορα θα έπρεπε να υιοθετήσει μια εντελώς διαφορετική προσέγγιση έναντι της Γερμανίας απ' ό,τι για παράδειγμα, η Ρωσία. Η ίδια η συμμαχία θα γινόταν εσωτερικά πιο κούφια και πιο αδύναμη από χρόνο σε χρόνο, στην ίδια αναλογία στην οποία οι μοναδικοί φορείς αυτής της ιδέας στη μοναρχία έχασαν την επιρροή τους και εκτοπίστηκαν από τις σημαντικότερες θέσεις.

Μέχρι τις αρχές του αιώνα, η συμμαχία με την Αυστρία είχε εισέλθει ακριβώς στο ίδιο στάδιο με τη συμμαχία της Αυστρίας με την Ιταλία.

Και εδώ υπήρχαν μόνο δύο επιλογές: είτε να παραμείνουμε στη συμμαχία με τη μοναρχία των Αψβούργων ή έπρεπε να διαμαρτυρηθούμε ενάντια στην εκτόπιση του γερμανισμού. Αλλά αν ξεκινήσει κάτι τέτοιο μία φορά, το τέλος είναι

συνήθως η ανοιχτή μάχη. Η αξία της Τριπλής Συμμαχίας ήταν ήδη μέτρια ψυχολογικά, καθώς η σταθερότητα μιας συμμαχίας μειώνεται όσο περισσότερο περιορίζεται στην διατήρηση μιας υπάρχουσας κατάστασης. Αντίθετα, μια συμμαχία θα είναι ισχυρότερη, όσο περισσότερο οι μεμονωμένοι συμβαλλόμενοι μπορούν να ελπίζουν ότι θα είναι σε θέση να επιτύχουν συγκεκριμένους, εφικτούς, επεκτατικούς στόχους μέσω αυτής. Και εδώ, όπως και παντού, η δύναμη δεν είναι στην άμυνα, αλλά στην επίθεση.

Αυτό αναγνωρίστηκε ακόμα και από διάφορες πλευρές εκείνη την εποχή, δυστυχώς όχι από τις λεγόμενες «διορισμένες». Ειδικά ο τότε συνταγματάρχης Λούντεντορφ, αξιωματικός του Γενικού Επιτελείου, επεσήμανε αυτές τις αδυναμίες σε ένα υπόμνημα του 1912. Φυσικά, στο θέμα, απ' την πλευρά των «πολιτικών» δεν δόθηκε καμία αξία ή σημασία· όπως και σε γενικές γραμμές η απλή λογική μάλλον φαίνεται να είναι χρήσιμη μόνο για τους κοινούς θνητούς, κατά βάση, αλλά να παραμένει απύσχα όσον αφορά τους «διπλωμάτες».

Ήταν απροσδόκητη τύχη για τη Γερμανία, που ο πόλεμος ξέσπασε το 1914 εμμέσως από την Αυστρία, οπότε οι Αψβούργοι έπρεπε να συμμετάσχουν· αν είχε συμβεί το αντίθετο, η Γερμανία θα ήταν μόνη της. Ποτέ το κράτος των Αψβούργων δεν θα μπορούσε να συμμετάσχει σε έναν πόλεμο, ή ακόμα και να είναι πρόθυμο να συμμετάσχει, που θα είχε δημιουργηθεί από τη Γερμανία. Αυτό που αργότερα καταδικάσαμε στην Ιταλία, θα είχε συμβεί νωρίτερα στην Αυστρία: θα είχαν παραμείνει «ουδέτεροι», προκειμένου τουλάχιστον να σώσουν το κράτος από μια επανάσταση στο ξεκίνημα. Ο αυστριακός σλαβισμός θα προτιμούσε να καταστρέψει τη μοναρχία ήδη από το 1914, παρά να επιτρέψει τη βοήθεια στη Γερμανία.

Εκείνη την εποχή, όμως, πολύ λίγοι μπόρεσαν να καταλάβουν πόσο μεγάλοι ήταν οι κίνδυνοι και οι δυσκολίες που είχε η συμμαχία με τη μοναρχία του Δούναβη.

Πρώτα απ' όλα, η Αυστρία είχε πάρα πολλούς εχθρούς, που

σκόπευαν να κληρονομήσουν το σάπιο κράτος, έτσι ώστε με την πάροδο του χρόνου δεν έπρεπε να προκύψει κάποιο μίσος εναντίον της Γερμανίας, την οποία έβλεπαν για άλλη μια φορά σαν την αιτία της παρεμπόδισης όσων ήλπιζαν και της επιθυμητής κατάρρευσης της μοναρχίας. Συνήχθη το συμπέρασμα ότι θα μπορούσαν να φτάσουν στη Βιέννη μόνο με την παράκαμψη μέσω του Βερολίνου.

Με αυτό όμως, κατά δεύτερον, η Γερμανία έχασε τις καλύτερες και με καλές προοπτικές πιθανότητες συμμαχιών. Και μάλιστα αντικαταστάθηκαν από μια διαρκώς αυξανόμενη ένταση με τη Ρωσία και την ίδια την Ιταλία. Συγχρόνως η γενική διάθεση στη Ρώμη ήταν τόσο φιλική προς τη Γερμανία, όσο και εχθρική προς την Αυστρία, που λαγοκοιμόταν στην ψυχή και του τελευταίου Ιταλού και συχνά καιγόταν ακόμη και έντονα.

Από τη στιγμή που είχαμε ριχτεί στην εμπορική και βιομηχανική πολιτική, δεν υπήρχε πλέον το παραμικρό κίνητρο ούτε ενός πολέμου ενάντια στη Ρωσία. Μόνο οι εχθροί και των δύο εθνών θα μπορούσαν ακόμα να έχουν κάποιο ζωτικό συμφέρον από αυτόν. Στην πραγματικότητα, ήταν κυρίως οι Εβραίοι και οι μαρξιστές, που με κάθε μέσο υποδαύλιζαν και ξεσήκωναν για πόλεμο μεταξύ των δύο κρατών.

Τέλος όμως, τρίτον, αυτή η συμμαχία έκρυβε έναν εντελώς ατέλειωτο κίνδυνο για τη Γερμανία, επειδή τώρα μια μεγάλη δύναμη που ήταν πραγματικά εχθρική απέναντι στο Ράιχ που δημιουργήθηκε από τον Βίσμαρκ θα μπορούσε ανά πάσα στιγμή να επιτύχει εύκολα την κινητοποίηση μιας ολόκληρης σειράς κρατών κατά της Γερμανίας, από τη στιγμή που μπορούσε να υποσχεθεί στον καθένα τους ωφέλεια σε βάρος του Αυστριακού συμμάχου.

Ενάντια στη μοναρχία του Δούναβη μπορούσε να εξεγερθεί ολόκληρη η Ανατολική Ευρώπη, αλλά κυρίως η Ρωσία και η Ιταλία. Ο παγκόσμιος συνασπισμός, που ξεκίνησε να διαμορφώνεται μετά τις αρχικές προσπάθειες του βασιλιά Εδουάρδου, δεν θα είχε δημιουργηθεί ποτέ εάν η Αυστρία δεν

εκπροσωπούσε μια δελεαστική κληρονομιά σαν σύμμαχος της Γερμανίας. Αυτός ήταν ο μόνος τρόπος για τη σύγκλιση κρατών με διαφορετικές ετερογενείς επιθυμίες και στόχους σε ένα ενιαίο επιθετικό μέτωπο. Το καθένα θα μπορούσε να ελπίζει ότι, με μια γενική πορεία δράσης εναντίον της Γερμανίας, θα μπορούσε και αυτό από την πλευρά του, να αποκτήσει οφέλη εις βάρος της Αυστρίας. Το γεγονός ότι η Τουρκία φαινόταν να ανήκει σε αυτή την ατυχή συμμαχία σαν ένας σιωπηλός εταίρος ενέτεινε αυτόν τον κίνδυνο στο μέγιστο βαθμό.

Οι διεθνείς εβραϊκοί χρηματοπιστωτικοί οργανισμοί χρειάζονταν αυτά τα δολώματα για να μπορέσουν να εκτελέσουν το πολυαναμενόμενο σχέδιο εξόντωσης της Γερμανίας, η οποία δεν είχε ακόμη συμμορφωθεί με το γενικό διακρατικό χρηματιστηριακό και οικονομικό έλεγχο. Αυτός ήταν ο μόνος τρόπος για να σχηματιστεί ένας σφυρηλατημένος συνασπισμός, που έγινε ισχυρός και θαρραλέος από τον πολυάριθμο αριθμό εκατομμυρίων στρατευμάτων που τώρα πορεύονται, έτοιμοι να φτάσουν τελικά στον κερασφόρο Ζήγκφρηντ.

Η συμμαχία με τη μοναρχία των Αψβούργων, που πάντα τότε στην Αυστρία με γέμιζε με δυσαρέσκεια, άρχισε τώρα να αποτελεί την αιτία μακρών εσωτερικών δοκιμών, οι οποίες στην εποχή που ακολούθησε ενίσχυαν μόνο τις προκατειλημμένες μου αντιλήψεις.

Εκείνη την εποχή, ακόμη και στους μικρούς κύκλους με τους οποίους συναναστρεφόμουν γενικά, δεν κρατούσα μυστική την πεποίθησή μου ότι αυτή η ολέθρια συμφωνία με ένα κράτος που ήταν σίγουρα στη καταστροφή, θα οδηγούσε επίσης σε μια καταστροφική κατάρρευση της Γερμανίας αν δεν αντιλαμβανόταν πώς να απαγκιστρωθεί την κατάλληλη στιγμή. Αυτή την ακλόνητη πεποίθησή μου ούτε μια στιγμή δεν κλονίστηκε, όταν στο τέλος η καταιγίδα του Παγκόσμιου Πολέμου φαινόταν να έχει εξαλείψει κάθε λογική σκέψη και η φρενίτιδα του ενθουσιασμού, είχε συνεπάρει ακόμα και εκείνους για τους οποίους έπρεπε να υπάρχει μονάχα η πιο

ψυχρή αντιμετώπιση της πραγματικότητας. Ακόμη και όταν εγώ ο ίδιος βρισκόμουν στο μέτωπο, υποστήριζα, οπουδήποτε κι αν συζητούσαμε αυτά τα προβλήματα, την άποψή μου, ότι η συμμαχία έπρεπε να διαλυθεί όσο πιο γρήγορα τόσο το καλύτερο για το γερμανικό έθνος και ότι η εγκατάλειψη της μοναρχίας των Αψβούργων δεν θα ήταν θυσία, εάν η Γερμανία μπορούσε έτσι να περιορίσει τους αντιπάλους της· γιατί τα εκατομμύρια δεν είχαν φορέσει το στρατιωτικό κράνος για να διατηρήσουν μια διεφθαρμένη δυναστεία, αλλά για να σώσουν το γερμανικό έθνος.

Μερικές φορές πριν από τον πόλεμο φάνηκε, σαν να υπήρξε μια μικρή αμφιβολία σε τουλάχιστον ένα στρατόπεδο για την ορθότητα της συμμαχικής πολιτικής. Οι γερμανικοί συντηρητικοί κύκλοι άρχισαν να προειδοποιούν από καιρό σε καιρό για την υπερβολική ευπιστία, αλλά αυτό, όπως και οτιδήποτε άλλο ήταν λογικό, σκορπίστηκε στον άνεμο. Ήταν πεπεισμένοι ότι βρισκόταν στο σωστό δρόμο για μια παγκόσμια «κατάκτηση», η επιτυχία της οποίας θα ήταν τεράστια και οι θυσίες θα ήταν μηδενικές.

Οι γνωστοί «μη επιλεγμένοι» για άλλη μια φορά δεν είχαν άλλη επιλογή από το να παρακολουθούν σιωπηλά γιατί και πώς οι «επιλεγμένοι» προχώρησαν κατευθείαν προς την καταστροφή, παρασύροντας πίσω τους τον αγαπημένο λαό όπως ο αυλητής του Χάμελιν.

Η βαθύτερη αιτία της δυνατότητας να καταστεί η ανοησία μιας «οικονομικής κατάκτησης» σαν πρακτική πολιτική μέθοδος, αλλά και η διατήρηση της «παγκόσμιας ειρήνης» ως πολιτικού στόχου για έναν ολόκληρο λαό, και μάλιστα για να γίνουν αυτά τα πράγματα κατανοητά, έγκειται στη γενική νοσηρότητα ολόκληρης της πολιτικής μας σκέψης εν γένει.

Με τη θριαμβευτική πορεία της γερμανικής τεχνολογίας και της βιομηχανίας, τις αυξανόμενες επιτυχίες του γερμανικού

εμπορίου, άρχισε να χάνεται ολοένα και περισσότερο η συνειδητοποίηση, ότι όλα αυτά ήταν δυνατά μόνο υπό την προϋπόθεση ενός ισχυρού κράτους. Αντιθέτως, σε πολλούς κύκλους προχώρησαν τόσο μακριά ώστε να πιστεύουν ότι το ίδιο το κράτος οφείλει την ύπαρξή του μόνο σε αυτά τα φαινόμενα, ότι το ίδιο είναι πρωτίστως ένας οικονομικός θεσμός, ότι πρέπει να κυβερνάται σύμφωνα με τα οικονομικά συμφέροντα και επομένως και η δικιά του ύπαρξη εξαρτάται από την οικονομία, μια κατάσταση που θεωρήθηκε και επαινέθηκε σαν η πιο υγιής και η πιο φυσική.

Το κράτος όμως δεν έχει απολύτως καμία σχέση με μια συγκεκριμένη οικονομική αντίληψη ή οικονομική εξέλιξη.

Δεν αποτελεί μια σύνθεση οικονομικά συμβαλλομένων μερών σε ένα συγκεκριμένο οριοθετημένο χώρο διαβίωσης για την εκπλήρωση οικονομικών καθηκόντων, αλλά η οργάνωση μιας κοινότητας σωματικά και ψυχικά όμοιων όντων για την καλύτερη εξυπηρέτηση της διατήρησης του είδους τους καθώς και την επίτευξη του στόχου της ύπαρξής τους, η οποία έχει προβλεφθεί από την πρόνοια. Αυτό και τίποτα άλλο δεν είναι ο σκοπός και το νόημα ενός κράτους. Η οικονομία είναι μόνο ένα από τα πολλά εργαλεία που είναι απλά αναγκαίο για την επίτευξη αυτού του στόχου. Αλλά ποτέ δεν είναι η αιτία ή ο σκοπός ενός κράτους, εκτός αν αυτό από την αρχή είναι λάθος, επειδή βασίζεται σε μια αφύσικη βάση. Αυτός είναι ο μόνος τρόπος να εξηγηθεί ότι το κράτος ως τέτοιο δεν χρειάζεται καν να έχει έναν εδαφικό περιορισμό ως προϋπόθεση. Αυτό θα είναι απαραίτητο μόνο για τους λαούς που θέλουν να εξασφαλίσουν μόνοι τους τη διατροφή των συμπατριωτών τους, δηλαδή που είναι πρόθυμοι μέσω της δικής τους εργασίας να διεξαγάγουν τον αγώνα της επιβίωσης. Οι λαοί, που είναι σε θέση να διεισδύσουν σαν κηφήνες στην υπόλοιπη ανθρωπότητα, και αφήνονται να το καταφέρουν με κάθε λογής πρόφαση, μπορούν να σχηματίσουν κράτη ακόμη και χωρίς τον δικό τους περιορισμένο χώρο διαβίωσης. Αυτό ισχύει ιδιαίτερα για τους ανθρώπους, από τον παρασιτισμό των οποίων, ειδικά σήμερα,

υποφέρει ολόκληρη η έντιμη ανθρωπότητα: τους Εβραίους.

Το εβραϊκό κράτος δεν ήταν ποτέ χωρικά οριοθετημένο, αλλά παγκοσμίως απεριόριστο ως προς τον χώρο, αλλά περιορισμένο στην σύνθεση μιας φυλής. Ως εκ τούτου, αυτοί οι άνθρωποι συγκροτούσαν πάντα ένα κράτος στο εσωτερικό των κρατών. Είναι ένα από τα πιο έξυπνα κόλπα που εφευρέθηκε ποτέ, για να επιτρέψει σε αυτό το κράτος να πλεύσει ως «θρησκεία» και έτσι να εξασφαλίσει την ανοχή, που οι Άριοι είναι πάντα πρόθυμοι να δώσουν σε ένα θρησκευτικό δόγμα. Γιατί στην πραγματικότητα η Μωσαϊκή θρησκεία δεν είναι τίποτα περισσότερο από μια διδασκαλία της διατήρησης της εβραϊκής φυλής. Περιλαμβάνει, ως εκ τούτου, σχεδόν όλους τους κοινωνιολογικούς, πολιτικούς και οικονομικούς τομείς της γνώσης, που μπορούν να ληφθούν υπόψη μόνο γι' αυτό.

Το ένστικτο διατήρησης του είδους είναι η πρώτη αιτία για το σχηματισμό ανθρώπινων κοινοτήτων. Κατά συνέπεια το κράτος είναι ένας εθνικός οργανισμός και όχι ένας οικονομικός οργανισμός. Μια διαφορά, που είναι εξίσου μεγάλη, όσο παραμένει ακατανόητη, ειδικά στους σημερινούς λεγόμενους «πολιτικούς». Γι' αυτό και πιστεύουν ότι μπορούν να οικοδομήσουν κράτος μέσω της οικονομίας, ενώ στην πραγματικότητα είναι πάντα μόνο το αποτέλεσμα της δράσης εκείνων των ιδιοτήτων που είναι σύμφωνες με τη θέληση διατήρησης του είδους και της φυλής. Αλλά αυτές είναι πάντα οι ηρωικές αρετές και δεν είναι ποτέ ο ευτελής εγωισμός, αφού η διατήρηση της ύπαρξης ενός είδους προϋποθέτει την προθυμία της ατομικής θυσίας. Αυτό είναι ακριβώς το νόημα των λέξεων του ποιητή «Και αν δεν ποντάρετε τη ζωή σας, τη ζωή σας δεν θα την κερδίσετε ποτέ»*, ότι η αυταπάρνηση της προσωπικής ύπαρξης είναι απαραίτητη για να διασφαλιστεί η διατήρηση του είδους. Άρα όμως η σημαντικότερη προϋπόθεση για το σχηματισμό και τη διατήρηση ενός κράτους είναι η ύπαρξη ενός συγκεκριμένου αισθήματος ενότητας που

* Από τον „Βάλλενσταϊν“ του Σίλλερ. (Σ.τ.μ)

βασίζεται στην ομοιότητα της φύσης και στην ομοιότητα του είδους, καθώς και η προθυμία να διακινδυνέψει για αυτό με όλα τα μέσα. Αυτό, για τους λαούς που έχουν το δικό τους έδαφος, θα οδηγήσει στη διαμόρφωση ηρωικών αρετών, για τα παράσιτα στην ψεύτικη υποκρισία και στην ύπουλη σκληρότητα, αν αυτά τα χαρακτηριστικά γνωρίσματα δεν έχουν ήδη αποδειχθεί ότι υπάρχουν ως προϋπόθεση για τις διάφορες μορφές της κρατικής ύπαρξής τους. Πάντα όμως ο σχηματισμός ενός κράτους, τουλάχιστον αρχικά, θα γίνεται μόνο μέσω της χρήσης αυτών των ιδιοτήτων, και στη συνέχεια στον αγώνα για την αυτοσυντήρηση αυτοί οι λαοί θα νικηθούν, αυτό σημαίνει υποδούλωση και έτσι αργά ή γρήγορα θα πέσουν θύματα εξαφάνισης, εκείνοι που στον αμοιβαίο αγώνα έχουν τις λιγότερες ηρωικές αρετές ή η λίστα των ψεμάτων τους δεν είναι ισάξια με του παρασιτικού εχθρού. Αλλά ακόμα και στην περίπτωση αυτή, σχεδόν πάντα δεν είναι τόσο η έλλειψη εξυπνάδας όσο η έλλειψη αποφασιστικότητας και θάρρους που προσπαθεί μόνο να κρυφτεί κάτω από τον μανδύα των ανθρωπιστικών πεποιθήσεων.

Το πόσο μικρή σχέση έχουν οι ιδιότητες της οικοδόμησης του κράτους και της διατήρησης του κράτους με την οικονομία, αποδεικνύεται σαφέστερα από το γεγονός ότι η εσωτερική δύναμη ενός κράτους συμβαδίζει μόνο σε πολύ σπανιότητες περιπτώσεις με την αποκαλούμενη οικονομική ευημερία, αλλά αυτή όμως, σε αναρίθμητο αριθμό παραδειγμάτων, φαίνεται να υποδεικνύει την επερχόμενη παρακμή του κράτους. Εάν, ωστόσο, ο σχηματισμός των ανθρώπινων κοινωνιών οφειλόταν κατά κύριο λόγο στις οικονομικές δυνάμεις ή έστω σε κίνητρα, τότε η υψηλότερη οικονομική ανάπτυξη θα σήμαινε επίσης μεγαλύτερη δύναμη του κράτους και όχι το αντίστροφο.

Η πίστη στην δύναμη της οικονομίας ως προς τη διαμόρφωση κράτους και τη διατήρηση κράτους φαίνεται ακατανόητη ιδιαίτερα όταν επικρατεί σε μια χώρα, που αποτελεί καθαρά και πειστικά το ακριβώς αντίθετο ιστορικό παράδειγμα σε όλα και σε όλους. Η Πρωσία, ιδιαίτερα, αποδεικνύει με εξαιρετική

σαφήνεια ότι δεν είναι οι υλικές ιδιότητες, αλλά οι ιδεαλιστικές αρετές μόνο που δίνουν τη δυνατότητα της δημιουργίας ενός κράτους. Μόνο κάτω από την προστασία τους μπορεί να ανθίσει η οικονομία, μέχρις ότου καταρρεύσει η οικονομία και πάλι μαζί με την κατάρρευση των ιδιοτήτων που καθαρά έχουν τη δυνατότητα οικοδόμησης του κράτους· μια διαδικασία που μπορούμε τώρα να παρατηρήσουμε σε τόσο φριχτή και τραγική μορφή. Πάντα τα υλικά συμφέροντα των ανθρώπων είναι σε θέση να αναπτύσσονται καλύτερα για όσο παραμένουν στη σκιά των ηρωικών αρετών· αλλά από τη στιγμή που θα προσπαθήσουν να εισέλθουν στον πρώτο κύκλο της ύπαρξης, καταστρέφουν την προϋπόθεση για την ύπαρξή τους.

Πάντα, όταν υπήρχε στη Γερμανία μια ανάκαμψη πολιτικού χαρακτήρα άρχιζε να βελτιώνεται και η οικονομία· αλλά πάντα κάθε φορά που η οικονομία γινόταν το μοναδικό περιεχόμενο της ζωής του λαού μας και σ' αυτό συμπεριλαμβανόταν η καταπίεση των ιδεαλιστικών αρετών, το κράτος κατέρρευσε ξανά και παρέσυρε μαζί του κάποια στιγμή και την οικονομία.

Ωστόσο, αν αναρωτηθούμε ποιές είναι στην πραγματικότητα οι δυνάμεις που διαμορφώνουν το κράτος ή ακόμα και που διατηρούν το κράτος, μπορούμε να τις συνοψίσουμε με ένα χαρακτηρισμό: η ικανότητα αυτοθυσίας και η θέληση αυτοθυσίας του ατόμου για το σύνολο. Το ότι αυτές οι αρετές δεν έχουν καμία σχέση με την οικονομία είναι εμφανές από την απλή διαπίστωση ότι ο άνθρωπος δεν θυσιάζει ποτέ τον εαυτό του γι' αυτήν, δηλαδή, δεν πεθαίνει για τις επιχειρήσεις αλλά μόνο για τα ιδανικά. Τίποτα δεν αποδεικνύει καλύτερα την ψυχολογική ανωτερότητα των Άγγλων στη γνώση της ψυχής του λαού απ' ό,τι το κίνητρο που ήξεραν να δώσουν στον αγώνα τους. Ενώ εμείς πολεμήσαμε για το ψωμί, η Αγγλία αγωνίστηκε για την «ελευθερία» και όχι για τη δική της, όχι, για εκείνη των μικρών εθνών. Γελούσαμε για αυτή τη θρασύτητα ή νευριάσαμε γι' αυτό και έτσι αποδείχθηκε το πόσο απερίσκεπτα ηλίθιοι είχαν γίνει οι λεγόμενοι διπλωμάτες της Γερμανίας ακόμα και πριν τον πόλεμο. Δεν είχαμε πλέον την παραμικρή ιδέα όσον

αφορά τη φύση της δύναμης που μπορεί να οδηγήσει τους ανθρώπους στο θάνατο μετά από δική τους ελεύθερη βούληση και αποφασιστικότητα.

Όσο ο γερμανικός λαός πίστευε ότι αγωνίζεται για τα ιδανικά το 1914, άντεχε· μόλις τον άφησαν να πιστεύει ότι αγωνίζεται για το καθημερινό ψωμί, παραιτήθηκε από το παιχνίδι.

Οι φωτισμένοι «πολιτικοί» μας ξεπλάγησαν από αυτή την αλλαγή της στάσης. Ποτέ δεν μπόρεσαν να καταλάβουν, ότι ένας άνθρωπος αποφεύγει τον θάνατο όσο το δυνατόν περισσότερο από τη στιγμή που παλεύει για το οικονομικό συμφέρον, αφού ο θάνατος θα του στερήσει την ανταμοιβή του αγώνα του για πάντα. Η ανησυχία για τη σωτηρία του ίδιου του παιδιού της καθιστά την πιο αδύναμη μητέρα ήρωα και μόνο ο αγώνας για τη διατήρηση του είδους και της εστίας που την προστατεύει ή το κράτος έχει οδηγήσει τους άνδρες ανά πάσα στιγμή στα δόρατα του εχθρού. Κάποιος μπορεί να θέσει το ακόλουθο θεώρημα ως αιώνια έγκυρη αλήθεια:

Ένα κράτος δεν έχει ποτέ ιδρυθεί από μια ειρηνική οικονομία, αλλά πάντα μόνο από τα ένστικτα για τη διατήρηση του είδους, που μπορεί να βρίσκονται τώρα στο πεδίο της ηρωικής αρετής ή της δόλιας πανουργίας· απ' τα πρώτα τότε προκύπτουν τα Άρια κράτη της εργασίας και του πολιτισμού, απ' τα άλλα οι εβραϊκές παρασιτικές αποικίες. Μόλις όμως η οικονομία αυτή καθαυτή αρχίσει να πνίγει αυτά τα ένστικτα σε έναν λαό ή ένα κράτος, η ίδια γίνεται η δελεαστική αιτία της υποταγής και της καταπίεσης.

Η πεποίθηση της προπολεμικής εποχής, ότι με την εμπορική και αποικιακή πολιτική θα μπορούσαν να ανοίξουν τον κόσμο στον γερμανικό λαό με ειρηνικό τρόπο ή ακόμα και να τον κατακτήσουν, ήταν ένα κλασικό σημάδι της απώλειας των αληθινών αρετών οικοδόμησης του κράτους και διατήρησης του κράτους και όλων των επακόλουθων αντιλήψεων, της δύναμης της θέλησης και της αποφασιστικότητας· η απόδειξη των νόμων της φύσης γι' αυτό όμως ήταν ο παγκόσμιος πόλεμος με τις συνέπειές του.

Για τον μη βαθύτερο ερευνητή, όμως, αυτή η στάση του γερμανικού έθνους – επειδή ήταν πραγματικά τόσο καλή όσο και καθολική – θα μπορούσε να περιγραφεί σαν ένας απίστευτος γρίφος: ειδικά η Γερμανία ήταν όμως ένα πολύ θαυμάσιο παράδειγμα μιας αυτοκρατορίας που προέκυψε από τα θεμέλια μιας καθαρά πολιτικής δύναμης. Η Πρωσία, ο πυρήνας του Ράιχ, προέκυψε από τον λαμπρό ηρωισμό και όχι με οικονομικές πράξεις ή εμπορικές συναλλαγές, και το ίδιο το Ράιχ ήταν και πάλι μόνο η πιο θαυμάσια ανταμοιβή της πολιτικής ηγεσίας και της στρατιωτικής τόλμης. Πώς θα μπορούσε ειδικά ο γερμανικός λαός να καταλήξει σε μια τέτοια ασθένεια του πολιτικού του ενστίκτου; Επειδή εδώ επρόκειτο όχι για ένα μεμονωμένο φαινόμενο, αλλά για στιγμές παρακμής, οι οποίες σε έναν πραγματικά τρομακτικό αριθμό έφτασαν να φουντώνουν σαν κίβδηλα φώτα και χάιδευαν πάνω και κάτω τον εθνικό κορμό ή σαν δηλητηριώδες έλκος πότε εδώ, πότε εκεί κατέτρωγαν το έθνος. Φαινόταν σαν να οδηγούταν από μια μυστηριώδη δύναμη μια διαρκής ροή δηλητηρίου στα εξωτερικά αιμοφόρα αγγεία αυτού του κάποτε ηρωικού σώματος, οδηγώντας σε μια ακόμα μεγαλύτερη παράλυση της κοινής λογικής και του απλού ενστίκτου της αυτοσυντήρησης.

Προχωρώντας στην εξέταση όλων αυτών των ζητημάτων αμέτρητες φορές από το 1912 έως το 1914, λόγω της άποψής μου σχετικά με τη γερμανική πολιτική συμμαχιών και την οικονομική πολιτική του Ράιχ, ως λύση στο γρίφο, απέμενε όλο και περισσότερο εκείνη η δύναμη που από μια εντελώς διαφορετική οπτική γωνία, είχα γνωρίσει στο παρελθόν στη Βιέννη: η μαρξιστική διδασκαλία και κοσμοθεωρία, καθώς και το οργανωτικό της αντίκτυπο.

Για δεύτερη φορά στη ζωή μου χώθηκα σε αυτή τη θεωρία της καταστροφής – και αυτή τη φορά, φυσικά, δεν καθοδηγήθηκα πλέον από τις εντυπώσεις και τα αποτελέσματα των καθημερινών μου επαφών, αλλά έκανα επισημάνσεις παρατηρώντας τη γενική πορεία της πολιτικής ζωής. Εμβαθύνοντας πρόσφατα στη θεωρητική λογοτεχνία αυτού του

νέου κόσμου και προσπαθώντας να διευκρινίσω τις πιθανές επιπτώσεις του, τον σύγκρινα στη συνέχεια με τα πραγματικά φαινόμενα και τα γεγονότα που προκαλεί στην πολιτική, πολιτιστική και οικονομική ζωή.

Για πρώτη φορά, όμως, έστρεψα την προσοχή μου στην προσπάθεια να κυριαρχήσω σε αυτή την παγκόσμια μάστιγα.

Μελέτησα την εξαιρετική νομοθεσία του Βίσμαρκ ως προς τις προθέσεις, τον αγώνα και τις επιτυχίες της. Σταδιακά απέκτησα τότε μια βάση που ήταν σχεδόν γρανιτένια για τη δική μου πεποίθηση, έτσι ώστε από τότε δεν αναγκάστηκα ποτέ να ξανακάνω μια αλλαγή της βαθύτερης άποψής μου σε αυτό το ζήτημα. Ομοίως η σχέση μεταξύ μαρξισμού και ιουδαϊσμού υποβλήθηκε σε μια περαιτέρω εμπεριστατωμένη εξέταση.

Αλλά εάν στο παρελθόν στη Βιέννη, η Γερμανία μου είχε φανεί προ πάντων σαν ένας ακλόνητος κολοσσός, τώρα ξεκίνησαν να μου μπαίνουν ανήσυχες σκέψεις. Προβληματίζομουν σιωπηρά, αλλά και στον μικρό κύκλο των γνωριμιών μου, για τη γερμανική εξωτερική πολιτική καθώς και με αυτό που μου φαινόταν ένας απίστευτα επιπόλαιος τρόπος αντιμετώπισης του πιο σημαντικού προβλήματος που υπήρχε τότε για τη Γερμανία, τον μαρξισμό. Δεν μπορούσα πραγματικά να καταλάβω, πώς θα μπορούσε κάποιος να σκοντάψει μπροστά σε έναν κίνδυνο τόσο τυφλά, του οποίου οι συνέπειες σύμφωνα με την πρόθεση του ίδιου του μαρξισμού θα γίνονταν κάποτε τερατώδη. Ήδη από τότε στο περιβάλλον μου, όπως και σήμερα σε μεγάλη κλίμακα, προειδοποιούσα με το καθησυχαστικό ρητό όλων των άθλιων δειλών «τίποτα δεν μπορεί να συμβεί σε εμάς!» Μια παρόμοια αρρωστημένη νοοτροπία είχε κάποτε καταστρέψει μια τεράστια αυτοκρατορία. Μόνο η Γερμανία δεν θα έπρεπε να υπόκειται στους ίδιους ακριβώς νόμους με όλες τις άλλες ανθρώπινες κοινότητες;

Το 1913 και το 1914, για πρώτη φορά σε διάφορους κύκλους, μερικοί από τους οποίους σήμερα είναι πιστοί στο Εθνικοσοσιαλιστικό Κίνημα, εξέφρασα την πεποίθηση ότι το ζήτημα του μέλλοντος του γερμανικού έθνους είναι το ζήτημα

της εξόντωσης του μαρξισμού.

Στην ολέθρια γερμανική συμμαχική πολιτική είδα μόνο μία από τις επακόλουθες συνέπειες της ανατρεπτικής δραστηριότητας αυτής της θεωρίας· γιατί το φοβερό πράγμα ήταν ότι αυτό το δηλητήριο είχε καταστρέψει σχεδόν αόρατα όλα τα θεμέλια μιας υγιούς οικονομικής και κρατικής αντίληψης, συχνά χωρίς να υποψιαστούν όσοι είχαν προσβληθεί απ' αυτό, το πόσο οι ενέργειες και οι επιθυμίες τους ήταν ήδη απόρροια αυτής της κοσμοθεωρίας την οποία κατά τα άλλα απέρριπταν κατηγορηματικά.

Η εσωτερική παρακμή του γερμανικού έθνους είχε ήδη ξεκινήσει εδώ και πολύ καιρό, χωρίς ο κόσμος, όπως συνηθίζεται συχνά στη ζωή, να έχει καταλάβει τον εξολοθρευτή της ύπαρξής του. Μερικές φορές ίσως να γιάτρευαν πρόχειρα την αρρώστια, αλλά οι μορφές του φαινομένου ήταν τότε συγκεχυμένες με το μικρόβιο. Από τη στιγμή που δεν το ήξεραν αυτό ή δεν ήθελαν να το αναγνωρίσουν, ο αγώνας ενάντια στο μαρξισμό είχε μόνο την αξία μιας κομπογιαννίτικης σαχλαμάρας.

Κεφάλαιο 5

Ο Παγκόσμιος Πόλεμος

Ξαν ζωηρός νέος, στα θορυβώδη χρόνια μου τίποτα δεν με είχε στενοχωρήσει τόσο πολύ, όσο το ότι είχα γεννηθεί σε μια εποχή που εμφανώς δημιουργούσε τη σφραγίδα της δόξας της μόνο για μπακάληδες ή για κρατικούς αξιωματούχους. Τα κύματα των ιστορικών γεγονότων φαίνονταν να έχουν υποχωρήσει τόσο, που πραγματικά το μέλλον φαινόταν να ανήκει μόνο στον «ειρηνικό ανταγωνισμό των εθνών», δηλαδή άρα σε μια ήσυχη αμοιβαία εξαπάτηση κάτω από τον αποκλεισμό των βίαιων μεθόδων αντίστασης. Τα διάφορα κράτη άρχισαν να φαίνονται όλο και περισσότερο σαν εταιρείες, που υπονομεύουν η μία το έδαφος της άλλης πιάνοντας τους πελάτες και τις παραγγελίες και προσπαθώντας να εξαπατήσει η μία την άλλη με κάθε τρόπο, και όλα αυτά σκηνοθετημένα κάτω από μια εξίσου μεγάλη όσο και ακίνδυνη κραυγή. Αυτή η εξέλιξη όμως όχι μόνο δεν φαινόταν ότι θα σταματήσει, αλλά θα έπρεπε μια μέρα (σύμφωνα με τις γενικές συστάσεις) να μετατρέψει ολόκληρο τον κόσμο σε ένα ενιαίο μεγάλο πολυκατάστημα, στον προθάλαμο του οποίου θα αποθηκεύον-

ταν οι προτομές των πιο πονηρών μαυραγοριτών και των πιο άκακων διοικητικών υπαλλήλων για την αιωνιότητα. Τους εμπόρους θα μπορούσαν τότε να τους προσφέρουν οι Άγγλοι, τους διοικητικούς υπαλλήλους οι Γερμανοί, αλλά για τους ιδιοκτήτες θα 'πρεπε μάλλον να θυσιάζονται οι Εβραίοι αφού, σύμφωνα με την δική τους ομολογία, δεν κερδίζουν ποτέ τίποτα, αλλά πάντα μόνο «πληρώνουν» και μιλούν τις περισσότερες γλώσσες.

Γιατί να μη μπορούσα να έχω γεννηθεί εκατό χρόνια νωρίτερα; Για παράδειγμα στην εποχή των απελευθερωτικών πολέμων, όταν ο άνθρωπος άξιζε πραγματικά κάτι, ακόμα και χωρίς «επιχείρηση»;!

Έκανα συχνά οργισμένες σκέψεις για το γήινο ταξίδι μου, το οποίο μου φαινόταν ότι πραγματοποιήθηκε πολύ αργά, και θεωρούσα το χρόνο μπροστά μου «της ειρήνης και της τάξης» σαν μια άδικη ατιμία της μοίρας. Ακόμα και σαν νέος δεν ήμουν καθόλου «ειρηνιστής» και όλες οι παιδαγωγικές προσπάθειες σ' αυτή την κατεύθυνση αυτή καθηλώθηκαν.

Σαν μια μακρινή αστραπή που έπεσε πάνω μου, μου φάνηκε ο πόλεμος των Μπόερς. Καρτερούσα καθημερινά τις εφημερίδες και καταβρόχθιζα τις περιγραφές και τις ανταποκρίσεις και ήμουν ευτυχισμένος που μπορούσα να είμαι μάρτυρας αυτού του ηρωικού αγώνα τουλάχιστον από απόσταση.

Ο Ρωσο-Ιαπωνικός πόλεμος με βρήκε πολύ πιο ώριμο, αλλά και πιο προσεκτικό. Είχα πάρει ήδη θέση περισσότερο για εθνικούς λόγους και όταν εκφράζαμε τις απόψεις μας αμέσως έπαιρνα την πλευρά των Ιαπώνων. Έβλεπα σε μια ήττα των Ρώσων και μια ήττα του αυστριακού σλαβισμού.

Από τότε, έχουν περάσει πολλά χρόνια, και αυτό που κάποτε σαν νέος μου φάνηκε σαν τεμπέλικη μακροχρόνια ασθένεια, το ένιωθα τώρα σαν την ηρεμία πριν από την καταιγίδα. Ακόμη και κατά τη διάρκεια της ζωής μου στη Βιέννη, υπήρχε πάνω από τα Βαλκάνια εκείνο το ωχρό συννεφόκαμμα, το οποίο συνήθως αναγγέλλει τον τυφώνα και μερικές φορές έλαμπε και κάποια φωτεινή λάμψη, αλλά χανόταν γρήγορα ξανά πίσω στο απόκοσ-

μο σκοτάδι. Αλλά μετά ήρθε ο Βαλκανικός Πόλεμος, και μαζί του το πρώτο μπουρίνι σάρωσε πάνω απ' την Ευρώπη που είχε αρχίσει να γίνεται νευρική. Το επερχόμενο χρονικό διάστημα ήταν σαν ένας βαρύς εφιάλτης στους ανθρώπους, που έκαιγε σαν πυρετώδης τροπική καύτρα, έτσι ώστε το αίσθημα της επικείμενης καταστροφής λόγω της αιώνιας ανησυχίας τελικά έγινε μια λαχτάρα: ο ουρανός μπορούσε τελικά τη μοίρα, που δεν μπορούσαν πια να την εμποδίσουν, να την αφήσει να εκφραστεί ελεύθερα. Τότε, η πρώτη σφοδρή αστραπή χτύπησε τη γη: η καταιγίδα ξέσπασε και στις βροντές του ουρανού ανακατεύτηκε ο βρυχηθμός των πυροβολαρχιών του παγκόσμιου πολέμου.

Όταν οι ειδήσεις σχετικά με τη δολοφονία του αρχιδούκα Φραγκίσκου Φερδινάνδου έφτασαν στο Μόναχο (καθόμουν στο σπίτι μου εκείνη τη στιγμή και άκουσα αόριστα την εξέλιξη των γεγονότων), αρχικά ανησύχησα μήπως οι σφαίρες προέρχονταν από τα πιστόλια Γερμανών φοιτητών, οι οποίοι από αγανάκτηση από το συνεχές φιλοσλαβικό έργο του διαδόχου του θρόνου θέλησαν να απελευθερώσουν τον γερμανικό λαό από αυτούς τους εσωτερικούς εχθρούς. Θα μπορούσε κανείς να φανταστεί αμέσως ποια θα ήταν η συνέπεια αυτού του γεγονότος: ένα νέο κύμα διωγμών που θα ήταν «δικαιολογημένο» και «βάσιμο» μπροστά σε ολόκληρο τον κόσμο. Αλλά όταν άκουσα αμέσως μετά τα ονόματα των φερομένων ως δραστών και εκτός απ' αυτό διάβασα την εξακρίβωση ότι ήταν Σέρβοι, άρχισε να με διαπερνά ένα μικρό ρίγος γι' αυτήν την εκδίκηση της ανεξερεύνητης μοίρας.

Ο μεγαλύτερος φίλος των Σλάβων έπεσε από τις σφαίρες Σλάβων φανατικών.

Όποιος είχε την ευκαιρία να παρακολουθεί συνεχώς τις σχέσεις της Αυστρίας με τη Σερβία τα τελευταία χρόνια, δεν θα μπορούσε να αμφιβάλει ούτε για μια στιγμή ότι ο βράχος είχε αρχίσει να κυλάει, και δεν μπορούσε πλέον να σταματήσει.

Η κυβέρνηση της Βιέννης αδικείται, που σήμερα την λούζουν με κατηγορίες σχετικά με τη μορφή και το περιεχόμενο του

τελεσίγραφο που εξέδωσε. Καμία άλλη δύναμη στον κόσμο που θα ήταν στην ίδια θέση και στην ίδια κατάσταση δεν θα μπορούσε να είχε ενεργήσει διαφορετικά. Η Αυστρία είχε έναν αμείλικτα θανάσιμο εχθρό στα νότια σύνορά της, ο οποίος αμφισβητούσε τη μοναρχία όλο και πιο συχνά και ποτέ δεν θα την άφηνε να χαλαρώσει, μέχρι να έρθει τελικά η κατάλληλη στιγμή για να καταστρέψει την αυτοκρατορία. Υπήρχε λόγος να φοβόμαστε ότι αυτό το ενδεχόμενο θα γινόταν το αργότερο με τον θάνατο του γηραιού αυτοκράτορα· αλλά τότε η μοναρχία μπορεί να μην ήταν πλέον σε θέση να προβάλει σοβαρή αντίσταση. Όλο το κράτος τα τελευταία χρόνια είχε συνδεθεί τόσο πολύ με το βλέμμα του Φραγκίσκου Ιωσήφ, που ο θάνατος αυτής της παμπάλαιας ενσάρκωσης της αυτοκρατορίας, στο αίσθημα της πλατιάς μάζας, θεωρήθηκε από την αρχή ως ο θάνατος της ίδιας της αυτοκρατορίας. Μάλιστα, ήταν ένα από τα πιο πονηρά τεχνάσματα, ειδικά της σλαβικής πολιτικής, για να δώσει την εντύπωση, ότι το αυστριακό κράτος έτσι και αλλιώς όφειλε την ύπαρξή του μόνο στην θαυμαστή και μοναδική ικανότητα αυτού του μονάρχη· μια κολακεία που ήταν ακόμα πιο ευχάριστη στο Χόφμπουργκ, καθώς αυτή δεν ανταποκρινόταν στα πραγματικά προσόντα αυτού του αυτοκράτορα. Το αγκάθι που ήταν κρυμμένο σε αυτόν τον έπαινο δεν μπορούσε να βρεθεί. Δεν έβλεπαν, ή μάλλον δεν ήθελαν να δουν πια εκεί, ότι όσο περισσότερο η μοναρχία εξαρτιόταν μόνο από την εξαιρετική τέχνη της διακυβέρνησης, όπως συνήθιζαν να λένε, αυτού του «σοφότερου μονάρχη» που υπήρξε ποτέ, τόσο πιο καταστροφική θα γινόταν αναπόφευκτα η κατάσταση, αν μια μέρα το μοιραίο χτυπούσε την πόρτα ζητώντας τον φόρο του.

Μπορούσε η παλιά Αυστρία να νοηθεί χωρίς τον γηραιό αυτοκράτορα;!

Δεν θα είχε επαναληφθεί αμέσως η τραγωδία που κάποτε είχε πλήξει τη Μαρία Θηρεσία;

Όχι, οι κυβερνητικοί κύκλοι της Βιέννης αδικούνται πραγματικά όταν τώρα κατηγορούνται ότι οδήγησαν σε πόλεμο,

κάτι που θα μπορούσε αλλιώς να είχε αποφευχθεί. Δεν μπορούσε πλέον να αποφευχθεί, αλλά θα μπορούσε μόνο να αναβληθεί για ένα ή δύο χρόνια. Μόνο που αυτή ακριβώς ήταν η κατάρρα τόσο της γερμανικής όσο και της αυστριακής διπλωματίας, ότι προσπαθούσαν πάντα να αναβάλουν τον αναπόφευκτο ξεκαθάρισμα λογαριασμών, έως ότου τελικά αναγκάστηκε να ξεκινήσει την πιο ακατάλληλη ώρα. Μπορούμε να είμαστε πεπεισμένοι ότι μια νέα προσπάθεια για να σωθεί η ειρήνη θα έφερνε σίγουρα τον πόλεμο σε μια ακόμα περισσότερο ακατάλληλη στιγμή.

Όχι, όποιος δεν ήθελε αυτόν τον πόλεμο, έπρεπε να έχει το θάρρος να αναλάβει τις συνέπειες. Αυτές όμως θα μπορούσαν να συνίστανται μόνο στη θυσία της Αυστρίας. Ο πόλεμος θα είχε έρθει ακόμα και τότε, αλλά ίσως όχι πια σαν ένας πόλεμος όλων εναντίον μας, αλλά με τη μορφή μιας διάσπασης της μοναρχίας των Αψβούργων. Σ' αυτό θα 'πρεπε να αποφασίσουν αν θα συμμετείχαν ή αν απλά θα παρακολουθούσαν, και με άδεια χέρια θα άφηναν τη μοίρα να πάρει το δρόμο της.

Ειδικά εκείνοι, όμως, που σήμερα περισσότερο απ' όλους βλαστημούν για την έναρξη του πολέμου και κρίνουν με τις σοφότερες απόψεις, ήταν εκείνοι που με τον πιο ολέθριο τρόπο βοήθησαν να οδηγηθούμε σε αυτόν.

Οι σοσιαλδημοκράτες υπήρξαν οι πιο ακραίοι υποκινητές πολέμου κατά της Ρωσίας εδώ και δεκαετίες, αλλά το Κέντρο για θρησκευτικούς λόγους είχε κάνει το αυστριακό κράτος το επίκεντρο και τον άξονα της γερμανικής πολιτικής. Τώρα πρέπει να υπομείνουμε τις συνέπειες αυτής της τρέλας. Ό,τι έγινε έπρεπε να γίνει και δεν μπορούσε πλέον σε καμία περίπτωση να αποφευχθεί. Το σφάλμα της γερμανικής κυβέρνησης σ' αυτό ήταν ότι, προκειμένου να διατηρήσει την ειρήνη, έχανε πάντα τις πιο κατάλληλες στιγμές επίθεσης, μπλέχτηκε στη συμμαχία για τη διατήρηση της παγκόσμιας ειρήνης και έτσι έγινε τελικά θύμα ενός παγκόσμιου συνασπισμού, ο οποίος αντιστάθμιζε την επιθυμία για τη διατήρηση της παγκόσμιας ειρήνης με την αποφασιστικότητα για τον παγκόσμιο πόλεμο.

Αλλά αν η κυβέρνηση της Βιέννης είχε δώσει στο τελεσίγραφο μια διαφορετική, πιο ήπια μορφή, αυτό δεν θα άλλαζε τίποτα περισσότερο στην κατάσταση από ένα τουλάχιστον πράγμα, ότι θα είχε εξαφανιστεί από την οργή του λαού. Γιατί στα μάτια της πλατιάς μάζας, ο τόνος του τελεσιγράφου ήταν υπερβολικά ευγενής και σε καμία περίπτωση δεν ήταν υπερβολικά εκτεταμένος ή ακόμα και πολύ βάνανσος. Όποιος προσπαθεί να το αρνηθεί σήμερα είναι είτε ένας ξεχασιάρης κουφιοκέφαλος είτε ένας πολύ συνειδητός ψεύτης.

Ο πόλεμος του 1914 δεν επιβλήθηκε στις μάζες, για τ' όνομα του Θεού, αλλά ήταν πολυπόθητος από ολόκληρο τον λαό.

Ήθελε επιτέλους να μπει ένα τέλος σε μια γενική αβεβαιότητα. Μόνο με αυτό μπορούμε να καταλάβουμε, ότι πάνω από δύο εκατομμύρια Γερμανοί άνδρες και παιδιά μπήκαν στον τον πιο δύσκολο αγώνα οικειοθελώς κάτω από τη σημαία, έτοιμοι να την υπερασπιστούν με την τελευταία σταγόνα του αίματός τους.

Οι ώρες εκείνης της εποχής μου φαίνονταν σαν μια λύτρωση από τα δυσάρεστα συναισθήματα της νιότης μου. Ακόμα και σήμερα δεν ντρέπομαι να πω ότι, συγκλονισμένος από τον θυελλώδη ενθουσιασμό, είχα πέσει στα γόνατά μου και ευχαρίστησα τον Ουρανό με όλη μου την καρδιά, που μου έδωσε την καλή τύχη να μπορώ να ζήσω αυτή τη στιγμή.

Είχε αρχίσει ένας αγώνας για την ελευθερία, που ισχυρότερο ακόμη ποτέ δεν είχε δει η γη· διότι καθώς το πεπρωμένο είχε ξεκινήσει την πορεία του, ακόμα και οι πλατιές μάζες κατέλη-

ξαν στην πεποίθηση ότι αυτή τη φορά δεν διακυβευόταν η μοίρα της Σερβίας ή της Αυστρίας, αλλά η ύπαρξη ή η μη ύπαρξη του γερμανικού έθνους.

1914 - Κήρυξη πολέμου, Μόναχο

Για τελευταία φορά εδώ και πολλά χρόνια, ο λαός είχε γίνει προφητικός για το μέλλον του. Έτσι ακριβώς στην αρχή του τιτάνιου αγώνα, στην έκσταση ενός υπερβολικού ενθουσιασμού ήρθε και ο απαραίτητος σοβαρός τόνος· γιατί μόνο αυτή η γνώση έκανε την εθνική ανάταση κάτι περισσότερο από ένα απλό πυροτέχνημα. Αλλά η

σοβαρότητα ήταν πάρα πολύ απαραίτητη· εκείνη την εποχή δεν υπήρχε γενικά καμία ιδέα για το πιθανό μήκος και τη διάρκεια του αγώνα που μόλις ξεκινούσε. Ονειρεύονταν, ότι το χειμώνα θα γύριζαν ξανά στο σπίτι, για να συνεχίσουν εκ νέου τις ειρηνικές τους εργασίες.

Αυτό που θέλει ο άνθρωπος, αυτό ελπίζει και το πιστεύει. Η συντριπτική πλειοψηφία του έθνους είχε προπολλού κουραστεί από τη διαρκή αβεβαιότητα των συνθηκών· οπότε ήταν φυσικό, ότι οι άνθρωποι δεν πίστευαν πλέον σε μια ειρηνική διευθέτηση της αυστριακής-σερβικής σύγκρουσης, αλλά ήλπιζαν στην τελική αναμέτρηση. Σε αυτά τα εκατομμύρια ανήκα κι εγώ.

Μόλις έγιναν γνωστά τα νέα της δολοφονίας στο Μόναχο, δύο σκέψεις αμέσως έλαμψαν μέσα στο μυαλό μου: πρώτον, ότι ο πόλεμος θα ήταν τελικά αναπόφευκτος, επιπλέον όμως, ότι το κράτος των Αψβούργων θα ήταν αναγκασμένο τώρα να τηρήσει τη συμμαχία· γιατί αυτό που πάντα φοβόμουν περισσότερο ήταν η πιθανότητα ότι μια μέρα, ίσως ακριβώς λόγω αυτής της συμμαχίας, η Γερμανία θα μπορούσε να μπλεχτεί σε μια σύγκρουση, χωρίς η Αυστρία να έχει δώσει άμεση αφορμή για αυτό, και έτσι το αυστριακό κράτος για λόγους εσωτερικής πολιτικής δεν θα είχε τη δύναμη να αποφασίσει να σταθεί δίπλα

στη σύμμαχό του. Η σλαβική πλειοψηφία της αυτοκρατορίας θα άρχιζε αμέσως να σαμποτάρει μια τέτοια αυτοεπιβαλλόμενη πρόθεση και θα προτιμούσε να κάνει ολόκληρο το κράτος ερείπια από το να προσφέρει στην σύμμαχο την ζητούμενη βοήθεια. Αυτός ο κίνδυνος τώρα είχε εξαλειφθεί. Το παλαιό κράτος έπρεπε να πολεμήσει, είτε το ήθελε είτε όχι.

Η δική μου θέση για τη σύγκρουση ήταν επίσης για μένα πολύ απλή και ξεκάθαρη· για μένα δεν ήταν η Αυστρία που αγωνιζόταν για οποιαδήποτε ικανοποίηση από τη Σερβία, αλλά η Γερμανία για την ύπαρξή της, το γερμανικό έθνος για το αν υπάρχει ή όχι, για την ελευθερία και το μέλλον. Το έργο του Μπίσμαρκ έπρεπε τώρα να χτυπήσει· αυτά για τα οποία κάποτε είχαν πολεμήσει οι πατεράδες μας με το ηρωικό τους αίμα από το Βάισενμπουργκ μέχρι το Σεντάν και το Παρίσι, έπρεπε τώρα η νέα Γερμανία να τα κερδίσει και πάλι. Αν όμως αυτός ο αγώνας ήταν νικηφόρος, τότε το έθνος μας θα είχε επανέλθει στον κύκλο των μεγάλων εθνών από την άποψη της εξωτερικής δύναμης και μόνο τότε θα μπορούσε το γερμανικό Ράιχ να αποδειχθεί και πάλι σαν ένα ισχυρό καταφύγιο της ειρήνης, χωρίς να χρειάζεται να κόβει το καθημερινό ψωμί των παιδιών του για χάρη της ειρήνης.

Σαν αγόρι και νεαρός άνδρας κάποτε, είχα συχνά την επιθυμία να μαρτυρήσω τουλάχιστον μία φορά με πράξεις ότι ο εθνικός ενθουσιασμός δεν ήταν μια κενή φαντασίωση. Μου φαινόταν συχνά σχεδόν σαν αμαρτία να φωνάζω ζήτω χωρίς να έχω ίσως το δικαίωμα να το κάνω· διότι ποιος θα μπορούσε να χρησιμοποιήσει αυτή τη λέξη, χωρίς καν να έχει δοκιμαστεί μια φορά εκεί έξω, όπου όλα τα παιγνίδια τελειώνουν και το αμείλικτο χέρι της θεάς του πεπρωμένου αρχίζει να ζυγίζει τους λαούς και τους ανθρώπους για την αλήθεια και τη σταθερότητα των πεποιθήσεών τους; Έτσι γέμισα με υπερηφάνεια και ευτυχία όπως και οι καρδιές εκατομμυρίων άλλων, που θα μπορούσα επιτέλους να απαλλαγώ από αυτό το παραλυτικό συναίσθημα. Είχα τραγουδήσει τόσο συχνά το «η Γερμανία πάνω απ' όλα» και είχα φωνάζει «ζήτω η νίκη» με όλη μου τη δύναμη, που μου

φαινόταν σχεδόν σαν μια χάρη που μου προσφέρθηκε εκ των υστέρων, να αγωνιστώ τώρα σαν μάρτυρας της λατρείας του Αιώνιου Δικαστή για να αποδείξω την ειλικρίνεια αυτής της πεποίθησης. Επειδή από την αρχή μου ήταν ξεκάθαρο ότι σε περίπτωση πολέμου – που μου φαινόταν αναπόφευκτος – όπως και να έχει θα άφηνα αμέσως τα βιβλία. Αλλά ήξερα επίσης ότι η θέση μου έπρεπε να είναι εκεί που μου υπέδειξε κάποτε η εσωτερική φωνή.

Έφυγα από την Αυστρία κυρίως για πολιτικούς λόγους· τι πιο φυσικό όμως, ότι τώρα που άρχισε ο αγώνας, αυτή τη στάση έπρεπε οπωσδήποτε να τη λάβω υπόψη! Δεν ήθελα να αγωνιστώ για το κράτος των Αψβούργων, αλλά ήμουν έτοιμος να πεθάνω για τον λαό μου και γι' αυτό το Ράιχ που τον ενσάρκωνε ανά πάσα στιγμή.

Στις 3 Αυγούστου υπέβαλα μια επείγουσα αίτηση στην Αυτού Μεγαλειότητα τον βασιλιά Λουδοβίκο Γ', με την παράκληση να μου επιτραπεί να καταταγώ σε ένα βαυαρικό σύνταγμα. Η γραμματεία του υπουργείου εκείνες τις ημέρες ασφαλώς δεν είχε και λίγα πράγματα να κάνει· γι' αυτό η χαρά μου ήταν ακόμα μεγαλύτερη όταν πήρα την επόμενη ημέρα την απάντηση στο αίτημά μου. Όταν άνοιξα την επιστολή με τρεμάμενα χέρια και διάβασα την έγκριση του αιτήματός μου να παρουσιαστώ σε ένα βαυαρικό σύνταγμα, δεν υπήρχε τέλος στη χαρά και την ευγνωμοσύνη. Λίγες μέρες αργότερα φόρεσα το χιτώνιο, το οποίο δεν επρόκειτο να βγάλω παρά έξι σχεδόν χρόνια αργότερα.

Έτσι, όπως και για κάθε γερμανό, άρχισε για μένα η πιο αξέχαστη και σπουδαία εποχή της επίγειας ζωής μου. Σε σύγκριση με τα γεγονότα αυτού του πιο τεράστιου αγώνα, όλα τα περασμένα έχουν πέσει πίσω σε ένα παρωχημένο τίποτα. Με περήφανη μελαγχολία το σκέφτομαι ειδικά αυτές τις ημέρες, δεδομένου ότι είναι η δέκατη επέτειος αυτού του μεγάλου γεγονότος, πίσω σε εκείνες τις εβδομάδες του ξεκινήματος του ηρωικού αγώνα του λαού μας, στον οποίο η μοίρα μου έκανε τη χάρη να μου επιτρέψει να συμμετάσχω.

Σαν να ήταν χθες, η μία εικόνα μετά την άλλη εικόνα περνάει μπροστά μου, βλέπω τον εαυτό μου ντυμένο ανάμεσα στους αγαπημένους μου συντρόφους, μετά στην πρώτη μου έξοδο, στις ασκήσεις κ.λ.π., μέχρι που ήρθε τελικά η ημέρα της αναχώρησης.

Μία μόνο ανησυχία με βασάνιζε εκείνη την εποχή, όπως και πολλούς άλλους, μήπως φτάναμε αργά στο μέτωπο. Αυτό από μόνο του πολλές φορές δεν με άφηνε να βρω ησυχία. Έτσι σε κάθε ζητωκραυγή της νίκης, σε ένα νέο ηρωικό κατόρθωμα παρέμενε κρυμμένη μια ελάχιστη σταγόνα πίκρας, γιατί με κάθε νέα νίκη φαινόταν να αυξάνεται αυξανόταν ο κίνδυνος να φτάσουμε αργοπορημένοι.

Και έτσι τελικά ήρθε η ημέρα που φύγαμε από το Μόναχο για να αρχίσουμε να εκπληρώνουμε το καθήκον μας. Αυτή ήταν η πρώτη φορά που είδα τον Ρήνο καθώς οδεύαμε κατά μήκος των ήσυχων νερών του στα δυτικά για να τον υπερασπιστούμε, το γερμανικό ποταμό των ποταμών, από την απληστία του παλιού

εχθρού. Όταν μέσα από το λεπτό πέπλο της πρωινής ομίχλης οι ήπιες ακτίνες του πρώτου ήλιου έκαναν το μνημείο του Νήντερβαλντ* να λάμψει, βούιζε από το ατέλειωτα μακρύ μεταγωγικό τρένο η παλαιά Φρουρά στον Ρήνο** προς

τον πρωινό ουρανό και ένιωθα ένα σφίξιμο στο στήθος.

Και μετά ήρθε μια υγρή, κρύα νύχτα στη Φλάνδρα, κατά τη διάρκεια της οποίας βαδίζαμε σιωπηλά και όταν άρχισε να

* Το μνημείο του Νήντερβαλντ χτίστηκε το 1870/80 για να τιμήσει την ενοποίηση της Γερμανίας και βρίσκεται κοντά στο Ρούντεσχαϊμ στην Έσση της Γερμανίας με θέα στην κοιλάδα του Ρήνου. (Σ.τ.μ)

** Πατριωτικό ποίημα που γράφτηκε από τον Μαξ Σνέκενμπουργκερ το 1840, μελοποιήθηκε από τον Κάρλ Βίλχελμ το 1854 και εμπύχωνε τους Γερμανούς στρατιώτες στον Γερμανογαλλικό πόλεμο του 1870 – 1871. (Σ.τ.μ)

απελευθερώνεται η μέρα από την ομίχλη, ξαφνικά σφύριξε ένας σιδερένιος χαιρετισμός πάνω απ' τα κεφάλια μας και με έντονο κρότο οι μικρές σφαίρες χτυπούσαν ανάμεσα στις γραμμές μας, αναταράσσοντας το υγρό έδαφος· αλλά πριν διαλυθεί το μικρό σύννεφο, αντήχησε από διακόσια λαρύγγια στην πρώτη αγγελία του θανάτου το πρώτο ζήτω. Τότε, όμως, άρχισαν τα κροταλίσματα και οι βροντές, τα τραγούδια και τα ουρλιαχτά και με πυρετώδη μάτια όλοι κινούνταν προς τα εμπρός, όλο και πιο γρήγορα, μέχρι που ξαφνικά άρχισε η μάχη, πάνω στα χωράφια με τα τεύτλα και τους φράχτες, η μάχη ανδρός εναντίον ανδρός. Από απόσταση, όμως, έφταναν στ' αυτιά μας οι ήχοι ενός τραγουδιού και έρχονταν όλο και πιο κοντά, πηδώντας από λόχο σε λόχο και εκεί, καθώς ο θάνατος έβαζε το πολυάσχολο χέρι του στις γραμμές μας, το τραγούδι έφτασε και σε εμάς και εμείς το μεταδώσαμε ακόμα παραπέρα: η Γερμανία, η Γερμανία πάνω απ' όλα, πάνω απ' όλα στον κόσμο!

Μετά από τέσσερις ημέρες επιστρέψαμε. Ακόμη και ο βηματισμός είχε αλλάξει. Τα δεκαεφτάχρονα αγόρια τώρα έμοιαζαν με άνδρες.

Οι εθελοντές του συντάγματος Λιστ ίσως να μην είχαν μάθει να πολεμούν σωστά ήξεραν μόνο πώς να πεθαίνουν σαν παλιοί στρατιώτες.

Αυτή ήταν η αρχή.

Έτσι περνούσε ο ένας χρόνος μετά τον άλλον· στη θέση όμως της ρομαντικής μάχης είχε έρθει η φρίκη. Ο ενθουσιασμός σταδιακά πάγωσε και οι διαχυτικές ζητωκραυγές καταπνίγηκαν από το φόβο του θανάτου. Ήρθε ο καιρός, που ο καθένας έπρεπε να παλέψει ανάμεσα στο ένστικτο της αυτοσυντήρησης και τις προτροπές του καθήκοντος. Ακόμα κι εγώ δεν γλύτωσα αυτόν τον αγώνα. Πάντα, όταν ο θάνατος έβγαινε για κυνήγι, κάτι ακαθόριστο προσπαθούσε να εξεγερθεί, πάσχιζε να παρουσιαστεί στο αδύναμο σώμα σαν λογική και όμως ήταν μόνο η δειλία που προσπαθούσε να δελεάσει το άτομο με τέτοιες μεταμφιέσεις. Έπειτα άρχιζε μια έντονη έλξη και προει-

δοποίηση και συχνά μόνο τα τελευταία ίχνη της συνείδησης ήταν ο αποφασιστικός παράγοντας. Όσο περισσότερο μοχλούσε αυτή η φωνή, που προέτρεπε στην προφύλαξη, όσο πιο δυνατά και πιο επίμονα δελέαζε, τόσο πιο έντονη γινόταν η αντίσταση μέχρι που τελικά, μετά από μια μακρά εσωτερική πάλη, κέρδιζε η αίσθηση του καθήκοντος. Ήδη το χειμώνα του 1915/16 αυτή η πάλη για μένα είχε κριθεί. Η θέληση τελικά ήταν ο πλήρης κυρίαρχος. Αν τις πρώτες μέρες ορμούσα με ζητωκραυγές και γέλιο, τώρα ήμουν ήρεμος και αποφασισμένος. Αυτό όμως ήταν μόνιμο. Μόνο τώρα θα μπορούσε η μοίρα να προχωρήσει στις τελικές δοκιμασίες χωρίς να σπάει τα νεύρα ή να χάνεται η λογική.

Ο νεαρός εθελοντής είχε γίνει ένας παλιός στρατιώτης.

Αυτή η μεταβολή όμως είχε γίνει σε ολόκληρο το στρατό. Ήταν έμπειρο και σκληρό που προέκυψε από τις συνεχείς μάχες, και ότι δεν μπορούσε να αντέξει στη καταιγίδα, συντρίφτηκε από αυτήν.

Αλλά τώρα μπορούσαμε να κρίνουμε αυτόν τον στρατό. Τώρα, μετά από δύο ή τρία χρόνια κατά τη διάρκεια των οποίων ριχνόταν από τη μια μάχη στην άλλη, πολεμώντας πάντα εναντίον της υπεροχής των αριθμών και των όπλων, υποφέροντας από πείνα και στερήσεις, τώρα ήταν ο καιρός, να δοκιμαστεί η ποιότητα αυτού του μοναδικού στρατού.

Όπως και χιλιάδες χρόνια κι αν περάσουν, ποτέ κανείς δεν θα επιτρέπεται να μιλάει και να λέει για ηρωισμό χωρίς να θυμάται τον Γερμανικό στρατό του παγκόσμιου πολέμου. Τότε από το πέπλο του παρελθόντος θα γίνει ορατό το σιδερένιο μέτωπο του γκρίζου χαλύβδινου κράνους, ακλόνητο και ανυποχώρητο, ένα μνημείο της αθανασίας. Όσο όμως ζουν οι Γερμανοί, θα θυμούνται ότι αυτοί ήταν κάποτε οι γιοι του λαού τους.

Τότε ήμουν στρατιώτης και δεν ήθελα να πολιτικολογώ. Δεν ήταν πραγματικά η ώρα για αυτό. Έχω ακόμα την πεποίθηση σήμερα ότι ο τελευταίος αμαξάς έχει προσφέρει πολύ περισσότερες πολύτιμες υπηρεσίες στην πατρίδα ακόμη και απ' τον πρώτο, ας πούμε, «κοινοβουλευτικό». Ποτέ μου δεν είχα

μισήσει περισσότερο αυτούς τους φαφλατάδες από εκείνο το καιρό, που το κάθε αληθινό παλικάρι, που είχε κάτι να πει, το φώναζε στο πρόσωπο του εχθρού ή αλλιώς όπως και έπρεπε άφηνε τη γλώσσα του στο σπίτι και σιωπηλά έκανε το καθήκον του κάπου. Ναι, εκείνη την εποχή μισούσα όλους εκείνους τους «πολιτικούς» και αν ήταν στο χέρι μου, θα δημιουργούσα αμέσως ένα κοινοβουλευτικό τάγμα σκαπανέων· τότε θα μπορούσαν να φλυαρούν μεταξύ τους με όλη τους την ψυχή, χωρίς να ενοχλούν ή να βλάπτουν την αξιοπρεπή και ειλικρινή ανθρωπότητα.

Έτσι εκείνη την εποχή δεν ήθελα να μαθαίνω τίποτα για την πολιτική, αλλά δεν μπορούσα παρά να σχολιάσω ορισμένα φαινόμενα, που επηρέαζαν ολόκληρο το έθνος, αλλά απασχολούσαν ιδιαίτερα εμάς τους στρατιώτες.

Υπήρχαν δύο πράγματα που με εκνεύριζαν τότε βαθύτατα και τα οποία θεωρούσα ότι ήταν επιβλαβή.

Μετά τις πρώτες ειδήσεις για τις νίκες, μια συγκεκριμένη μερίδα του Τύπου ξεκίνησε να ρίχνει μερικές σταγόνες αψιθιάς στον γενικό ενθουσιασμό, που αρχικά ίσως να μην έγινε αντιληπτό σε πολλούς. Αυτό έγινε κάτω από τη μάσκα μιας συγκεκριμένης εύνοιας και καλής πρόθεσης, ακόμα και μιας συγκεκριμένης ανησυχίας. Υπήρχαν επιφυλάξεις σχετικά με το μέγεθος των υπερβολών στην εξύμνηση των νικών. Φοβόντουσαν, ότι αυτό δεν ήταν αντάξιο με αυτή τη μορφή σε ένα τόσο μεγάλο έθνος και ως εκ τούτου δεν ήταν κατάλληλο. Η γενναιότητα και ο ηρωισμός του Γερμανού στρατιώτη ήταν κάτι το εντελώς αυτονόητο, και έτσι δεν επιτρεπόταν να παρασυρθεί τόσο πολύ από απερίσκεπτα ξεσπάσματα χαράς, αν μη τι άλλο για χάρη των ξένων χωρών, στις οποίες μια ήρεμη και αξιοπρεπής μορφή χαράς ήταν περισσότερο αποδεκτή από τις αχαλίνωτες θριαμβολογίες κ.λ.π. Τελικά εμείς οι Γερμανοί δεν πρέπει να ξεχνάμε ακόμα και τώρα, ότι ο πόλεμος δεν ήταν η πρόθεσή μας, οπότε δεν πρέπει να ντρεπόμαστε να παραδεχτούμε ανοιχτά και ανδρικά, ότι εμείς από την πλευρά μας θα συμβάλλαμε οποτεδήποτε για μια συμφιλίωση της

ανθρωπότητας. Γι' αυτό τον λόγο όμως δεν θα ήταν έξυπνο, να αμαυρώνουμε την αγνότητα των ενεργειών του στρατού με μεγάλες κραυγές, αφού ο υπόλοιπος κόσμος θα έδειχνε ελάχιστη κατανόηση σε μια τέτοια συμπεριφορά. Τίποτα δεν θαυμάζεται περισσότερο απ' όσο η σεμνότητα με την οποία ένας αληθινός ήρωας σιωπηλά και ήρεμα «ξεχνάει» τις πράξεις του, γιατί αυτό είναι η ουσία του όλου ζητήματος.

Αντί να πιάσουμε έναν τέτοιο παλιάνθρωπο από τα μακριά αυτιά του και να τον δέσουμε σε έναν μακρύ πάσσαλο και να τον κρεμάσουμε από ένα σχοινί, έτσι ώστε ο ιππότης της μελάνης να μην μπορεί πλέον να προσβάλει την αισθητική φύση του έθνους που γιορτάζει, στην πράξη ξεκίνησαν να εκδίδουν επιπλήξεις εναντίον του «ακατάλληλου» τρόπου να γιορτάσει τις νίκες.

Δεν είχαν την παραμικρή ιδέα, ότι ο ενθουσιασμός, αν λυγιστεί μια φορά, δεν μπορεί πλέον να ξαναξυπνήσει όταν χρειαστεί. Είναι ένα μεθύσι και πρέπει να διατηρηθεί σε αυτή την κατάσταση. Αλλά πώς μπορεί κανείς να δώσει μια μάχη χωρίς αυτή τη δύναμη του ενθουσιασμού, η οποία σύμφωνα με την ανθρώπινη λογική, θα είχε τις πιο μεγάλες απαιτήσεις από τα ψυχικά χαρακτηριστικά του έθνους;

Ήξερα πολύ καλά την ψυχολογία της πλατιάς μάζας, για να μην επισημάνω, ότι με την «αισθητική» έξαρση δεν θα μπορούσε να φουντώσει η φωτιά, που είναι απαραίτητη για να διατηρήσει το σίδερο ζεστό. Ήταν τρέλα στα μάτια μου, το ότι δεν έκαναν τίποτα, για να αυξήσουν το βαθμό του πάθους· αλλά και ότι περιόρισαν αυτό που ευτυχώς υπήρχε, αυτό ήταν κάτι που δεν μπορούσα καθόλου να καταλάβω.

Το δεύτερο πράγμα που με εξόργισε ήταν ο τρόπος και η μέθοδος, με την οποία σκέφτηκαν ότι ήταν καλό να αντιμετωπίσουν τον μαρξισμό. Στα μάτια μου, ήταν απλώς μια απόδειξη ότι δεν είχαν απολύτως καμία ιδέα για αυτή τη μάστιγα. Φαινόταν να πιστεύουν με κάθε σοβαρότητα ότι με τη εξασφάλιση ότι δεν υπήρχαν πλέον κόμματα, είχαν κάνει τον μαρξισμό να λογικευτεί και να συγκρατηθεί.

Το γεγονός ότι αυτό δεν είναι καθόλου κόμμα, αλλά μια θεωρία, η οποία οδηγεί στην καταστροφή ολόκληρης της ανθρωπότητας, γινόταν όλο και λιγότερο κατανοητό, δεδομένου ότι αυτό δεν πρόκειται να ακουστεί στα εβραιοποιημένα πανεπιστήμια, και ακόμα περισσότερο από τη στιγμή που, ειδικά οι ανώτεροι αξιωματούχοι μας, από την ανόητη έπαρση ότι δεν αξίζει τον κόπο να πιάσουν ένα βιβλίο και να μάθουν κάτι που δεν ήταν στη διδακτέα ύλη των πανεπιστημίων τους. Οι πιο σφοδρές ριζικές αλλαγές περνούν από αυτά τα «κεφάλια» χωρίς να αφήσουν το παραμικρό ίχνος, γι' αυτό και τα κρατικά ιδρύματα ως επί το πλείστον υστερούν σε σχέση με τα ιδιωτικά. Σ' αυτούς ταιριάζει, μα τον Θεό, περισσότερο από όλα η λαϊκή παροιμία: Αυτό που ο χωριάτης δεν το ξέρει, δεν το τρώει. Οι λίγες εξαιρέσεις εδώ επιβεβαιώνουν μόνο τον κανόνα.

Ήταν ανοησία άνευ προηγουμένου, να ταυτίζεται ο Γερμανός εργάτης με τον μαρξισμό τις ημέρες του Αυγούστου του 1914. Την εποχή εκείνη ο γερμανός εργάτης είχε απελευθερωθεί από τον εναγκαλισμό αυτής της δηλητηριώδους πανούκλας, διότι διαφορετικά δεν θα μπορούσε ποτέ να πολεμήσει. Ήταν όμως αρκετά ηλίθιοι, για να νομίζουν ότι ο μαρξισμός είχε γίνει τώρα «εθνικός»: μια λάμψη ευφυΐας που δείχνει μόνο ότι σε εκείνα τα μακρά χρόνια κανένας από αυτούς τους επίσημους κρατικούς λειτουργούς δεν είχε μπει στον κόπο, να μελετήσει την ουσία αυτής της θεωρίας, γιατί διαφορετικά μια τέτοια παραφροσύνη δύσκολα θα μπορούσε να διαφύγει.

Ο μαρξισμός, ο τελικός στόχος του οποίου είναι και παραμένει η καταστροφή όλων των μη εβραϊκών εθνικών κρατών, τρομοκρατήθηκε βλέποντας τον Ιούλιο του 1914 ότι η γερμανική εργατιά που είχε τυλίξει στα δίχτυα του ξύπνησε και ώρα με την ώρα άρχιζε να μπαίνει στην υπηρεσία της πατρίδας με αυξανόμενη ταχύτητα. Σε λίγες μέρες, όλη η ομίχλη και η απάτη αυτής της διαβόητης προδοσίας του λαού καταστράφηκε, και η συμμορία των Εβραίων ηγετών ξαφνικά στεκόταν εκεί μόνη και έρημη, σαν να μην υπήρχε κανένα ίχνος από τις ανοησίες και τις ψευδαισθήσεις που διοχέτευε στις μάζες για

εξήντα χρόνια. Ήταν μια κακή στιγμή για τους απατεώνας της εργατιάς του γερμανικού λαού. Μόλις όμως οι ηγέτες κατάλαβαν τον επικείμενο κίνδυνο, έσυραν γρήγορα το μαγικό κάλυμμα των ψεμάτων πάνω από τα αυτιά τους και αδιάντροπα μιμήθηκαν την εθνική εξέγερση.

Αλλά τώρα ήταν η ώρα να δράσουμε εναντίον ολόκληρου του δόλιου συνεταιρισμού αυτών των Εβραίων δηλητηριαστών του λαού. Τώρα έπρεπε χωρίς πολλή σκέψη να γίνει η διαδικασία μ' αυτούς, χωρίς την παραμικρή διακριτικότητα για κάποιες κραυγές και παράπονα που μπορούσαν να ακουστούν. Τον Αύγουστο του έτους 1914, ο ψίθυρος της διεθνούς αλληλεγγύης εξαφανίστηκε αμέσως από το μυαλό της γερμανικής εργατιάς, και αντ' αυτού, λίγες εβδομάδες αργότερα, οι αμερικανικές οβίδες άρχισαν να σκορπούν τις ευλογίες της αδελφοσύνης στα κράνη των φαλαγγών που προέλαυναν. Θα ήταν καθήκον μιας κρατικής κυβέρνησης που ενδιαφέρεται, τώρα που ο Γερμανός εργάτης είχε βρει τον δρόμο της επιστροφής στην εθνότητα, να εξοντώσει αμείλικτα τους προβοκάτορες αυτής της εθνότητας.

Όταν πέφτουν στο μέτωπο οι καλύτεροι, θα μπορούσαμε τουλάχιστον να καταστρέψουμε τα παράσιτα στα μετόπισθεν.

Αντ' αυτού, όμως, η Αυτού Μεγαλειότητα ο Αυτοκράτορας άπλωσε το χέρι του στους παλιούς εγκληματίες, δίνοντας έτσι προστασία στους ύπουλους δολοφόνους του έθνους και τη δυνατότητα εσωτερικής ανασύνταξης.

Τώρα το φίδι θα μπορούσε να συνεχίσει να εργάζεται, πιο προσεκτικά από πριν, αλλά και πιο επικίνδυνα. Ενώ οι έντιμοι ονειρεύονταν την εκεχειρία, οι επίορκοι εγκληματίες οργάνωναν την επανάσταση.

Το γεγονός ότι τότε αποφάσιζαν σχετικά με αυτό τόσο φρικαλέα ημίμετρα, εσωτερικά με γέμιζε με όλο και μεγαλύτερη δυσαρέσκεια· αλλά ότι το τέλος όλων αυτών θα ήταν τόσο φρικτό, τότε δεν το είχα θεωρήσει πιθανό.

Αλλά τι έπρεπε να κάνουν τώρα; Τους ηγέτες ολόκληρου του κινήματος να τους βάλουν αμέσως πίσω από τα κάγκελα, να τους δικάσουν και να τους απομακρύνουν από τον λαιμό του

έθνους. Όλα τα μέσα στρατιωτικής δύναμης έπρεπε να χρησιμοποιηθούν αδυσώπητα για την εξάλειψη αυτής της μάστιγας. Τα κόμματα έπρεπε να διαλυθούν, το Ράιχσταγκ έστω κι αν χρειαζόταν με την ξιφολόγχη να λογικευτεί, και καλύτερα να καταργηθεί αμέσως. Ακριβώς όπως η δημοκρατία σήμερα μπορεί να διαλύσει τα κόμματα, έτσι και τότε που είχε περισσότερους λόγους έπρεπε να χρησιμοποιηθεί αυτή η μέθοδος. Η ύπαρξη ή όχι ενός ολόκληρου έθνους διακυβευόταν!

Αλλά τότε τέθηκε φυσικά ένα ερώτημα: μπορεί κανείς να εξαλείψει πραγματικά τις πνευματικές ιδέες με το σπαθί; Μπορεί κανείς να πολεμήσει τις «κοσμοθεωρίες» με τη χρήση ωμής βίας;

Διερωτήθηκα γι' αυτό το θέμα εκείνη την εποχή πάνω από μία φορά.

Εξετάζοντας ανάλογες περιπτώσεις, οι οποίες μπορούν να βρεθούν στην ιστορία, ιδίως σε θρησκευτική βάση, προκύπτουν οι ακόλουθες θεμελιώδεις γνώσεις:

Οι αντιλήψεις και οι ιδέες, καθώς και τα κινήματα με μια συγκεκριμένη πνευματική βάση, είτε αυτή είναι ψεύτικη είτε αληθινή, μπορούν, μόνο μετά από ένα συγκεκριμένο χρονικό σημείο της εξέλιξής τους, να συντριβούν με τεχνικά μέσα δύναμης, αν αυτά τα υλικά όπλα είναι οι ίδιοι φορείς μιας νέας ενθουσιώδους σκέψης, ιδέας ή κοσμοθεωρίας.

Η χρήση της βίας από μόνη της, χωρίς την παρόρμηση μιας βασικής πνευματικής αντίληψης σαν προϋπόθεση, δεν μπορεί ποτέ να οδηγήσει στην εξάλειψη μιας ιδέας και στη διάδοσή της, εκτός κι αν πάρει τη μορφή της πλήρους εκρίζωσης ακόμα και του τελευταίου κομιστή και της καταστροφής και της τελευταίας παράδοσής της. Αυτό σημαίνει όμως κατά κανόνα την αποχώρηση ενός τέτοιου πολιτικού σώματος από τον κύκλο της έννοιας της πολιτικής δύναμης συχνά για ένα απροσδιόριστο χρονικό διάστημα, μερικές φορές για πάντα· διότι η εμπειρία έχει δείξει ότι μια τέτοια θυσία αίματος επηρεάζει το καλύτερο μέρος της εθνότητας, αφού κάθε δίωξη που γίνεται χωρίς μια πνευματική προϋπόθεση δεν φαίνεται να

είναι ηθικά δικαιολογημένη και ξεσηκώνει τα πιο πολύτιμα μέλη ενός λαού σε διαμαρτυρία, πράγμα που έχει ως αποτέλεσμα την ιδιοποίηση του πνευματικού περιεχομένου του άδικα διωκόμενου κινήματος. Αυτό συμβαίνει σε πολλούς απλώς από το αίσθημα της αντίδρασης ενάντια στην προσπάθεια της καταδυνάστευσης μιας ιδεολογίας μέσω της ωμής βίας.

Μέσα απ' αυτό όμως αυξάνεται ο αριθμός των ένθερμων οπαδών στο βαθμό που αυξάνεται και η δίωξη. Κατά συνέπεια, η πλήρης εξάλειψη της νέας θεωρίας μπορεί να πραγματοποιηθεί μόνο στην πορεία μιας τέτοιας μεγάλης και συνεχώς αυξανόμενης εξολόθρευσης, που έτσι τελικά από τον εν λόγω λαό ή κράτος αποστειρεί όλο το πραγματικά πολύτιμο αίμα. Αυτό όμως εκδικείται, καθώς τώρα μπορεί να γίνει μια λεγόμενη «εσωτερική» εκκαθάριση, μόνο που θα είναι εις βάρος μιας καθολικής αδυναμίας. Πάντα όμως μια τέτοια διαδικασία θα είναι μάταιη από την αρχή, εάν η θεωρία που πρόκειται να καταπολεμηθεί έχει ήδη ξεπεράσει ένα συγκεκριμένο μικρό κύκλο.

Επομένως, και εδώ, όπως σε όλες τις μορφές ανάπτυξης, στη πρώτη περίοδο της παιδικής ηλικίας είναι πιο πιθανό το ενδεχόμενο να εκτεθεί στη πιθανότητα μιας εξόντωσης, ενώ με την αύξηση της ηλικίας αυξάνεται η αντίσταση, προκειμένου να δώσει τη θέση της στη καινούργια νεολαία όταν ζυγώσουν τα γηρατειά, αν και σε διαφορετική μορφή και για άλλους λόγους.

Στην πραγματικότητα, σχεδόν όλες οι προσπάθειες, για την εξάλειψη μιας θεωρίας και του οργανωτικού της αντίκτυπου μέσω της βίας χωρίς πνευματική βάση οδηγούν σε αποτυχία και όχι σπάνια καταλήγουν στο αντίθετο από αυτό που είναι επιθυμητό για τον ακόλουθο λόγο:

Η πρώτη προϋπόθεση για έναν τρόπο μάχης με τα όπλα της ωμής βίας είναι και παραμένει η επιμονή. Αυτό σημαίνει ότι μόνο στη συνεχή χρήση μεθόδων για την καταστολή μιας θεωρίας κ.λ.π. βρίσκεται η πιθανότητα επιτυχίας της πρόθεσης. Μόλις εδώ όμως, αρχίσει να αμφιταλαντεύεται η βία και να

αλλοιώνεται με την επιείκεια, όχι μόνο η θεωρία που πρόκειται να κατασταλεί θα συνεχίσει να ανακάμπτει, αλλά θα είναι ακόμα και σε θέση να αντλήσει νέα οφέλη από κάθε δίωξη, αφού μετά εξασθένιση ενός τέτοιου κύματος πίεσης, η αγανάκτηση για τα παθήματα που υπέστη οδηγεί νέους οπαδούς στην παλιά θεωρία, αλλά και οι ήδη υπάρχοντες θα προσκολληθούν σε αυτήν με μεγαλύτερο πείσμα και βαθύτερο μίσος απ' ό,τι πριν, και ακόμη και αποσχισθέντες αποστάτες θα προσπαθήσουν να επιστρέψουν στις παλιές αντιλήψεις μετά την εξάλειψη του κινδύνου. Η πρώτη προϋπόθεση για την επιτυχία βρίσκεται μόνο στη σταθερή και συνεχή χρήση της βίας. Αυτή η επιμονή όμως, είναι πάντα μόνο το αποτέλεσμα μιας συγκεκριμένης πνευματικής πεποίθησης. Κάθε βία που δεν πηγάζει από μια σταθερή πνευματική βάση θα είναι αμφιταλαντευόμενη και ανασφαλής. Δεν διαθέτει τη σταθερότητα, που μπορεί να στηριχθεί μόνο σε μια φανατική κοσμοθεωρία. Είναι η εκροή της εκάστοτε ενεργητικότητας και της βίαιης αποφασιστικότητας ενός ατόμου, επομένως υπόκειται στην αλλαγή των προσωπικοτήτων και των χαρακτήρων τους και της δύναμής τους.

Υπάρχει όμως και κάτι άλλο:

Κάθε κοσμοθεωρία, είτε είναι πιο θρησκευτικού είτε πολιτικού χαρακτήρα – μερικές φορές τα όρια εδώ είναι δύσκολο να καθοριστούν –, πολεμά λιγότερο για την αρνητική εξόντωση του αντιτιθέμενου κόσμου των ιδεών παρά για τη θετική επιβεβαίωση της δικής του. Κατά συνέπεια ο αγώνας της είναι λιγότερο αμυντικός απ' όσο επιθετικός. Έχει ήδη το πλεονέκτημα ακόμα και στον καθορισμό του σκοπού, αφού αυτός ο σκοπός αντιπροσωπεύει τη νίκη του δικού της ιδανικού, ενώ, αντιθέτως, είναι δύσκολο να προσδιοριστεί πότε ο αρνητικός σκοπός της καταστροφής μιας εχθρικής θεωρίας μπορεί να θεωρηθεί ότι έχει επιτευχθεί και εξασφαλιστεί. Γι' αυτόν και μόνο τον λόγο, η επίθεση κατά της κοσμοθεωρίας γίνεται πιο προγραμματισμένη, αλλά και πιο ισχυρή από την άμυνα εναντίον αυτής· γιατί και εδώ όπως και γενικά η επιλογή

της επίθεσης είναι σημαντική και όχι η άμυνα. Ο αγώνας εναντίον μιας πνευματικής δύναμης με τη χρήση βίας παραμένει αμυντικός, όσο το ίδιο το σπαθί δεν εμφανίζεται σαν φορέας, προάγγελος και υποστηρικτής μιας νέας πνευματικής θεωρίας.

Συνοπτικά, μπορούμε να σημειώσουμε τα εξής:

Κάθε προσπάθεια καταπολέμησης μιας κοσμοθεωρίας με βία θα αποτυγχάνει στο τέλος, όσο ο αγώνας δεν παίρνει τη μορφή μιας επίθεσης για μια νέα πνευματική συμπεριφορά. Μόνο στον αγώνα μεταξύ δύο κοσμοθεωριών μπορεί το όπλο της ωμής βίας, χρησιμοποιούμενο επίμονα και ανελέητα, να οδηγήσει στην αποφασιστική νίκη για την πλευρά που υποστηρίζει.

Αυτός ήταν όμως ο λόγος της αποτυχίας της καταπολέμησης του μαρξισμού μέχρι στιγμής.

Αυτός ήταν ο λόγος για τον οποίο η σοσιαλιστική νομοθεσία του Βίσμαρκ παρ' όλα αυτά τελικά απέτυχε και έπρεπε να αποτύχει. Του έλειπε η πλατφόρμα για μια νέα κοσμοθεωρία, για την άνοδο της οποίας θα μπορούσε να διεξαχθεί ο αγώνας. Επειδή την μωρολογία, ότι η ύπαρξη μιας λεγόμενης «κρατικής εξουσίας» ή «νόμου και τάξης» θα μπορούσε να αποτελέσει μια κατάλληλη βάση για την πνευματική ορμή ενός αγώνα ζωής και θανάτου, μόνο η παροιμιώδης σοφία των ανώτερων υπουργικών αξιωματούχων θα μπορούσε να την πιστέψει.

Από τη στιγμή όμως που έλειπε ένας πραγματικά πνευματικός φορέας αυτού του αγώνα, ο Βίσμαρκ έπρεπε να αφήσει την εφαρμογή της σοσιαλιστικής νομοθεσίας του στην κρίση και τη βούληση του εκείνου του θεσμού που είχε ήδη γεννηθεί από τη μαρξιστική σκέψη. Με το να εμπιστευτεί, ο σιδερένιος καγκελάριος, τη μοίρα του αγώνα του εναντίον των μαρξιστών στις καλές προθέσεις της αστικής δημοκρατίας, έβαλε τον λύκο να φυλάει τα πρόβατα.

Όλα αυτά όμως ήταν μόνο η αναπόφευκτη συνέπεια της έλλειψης μιας θεμελιώδους, νέας κοσμοθεωρίας αντίθετης στο μαρξισμό με σφοδρή θέληση για νίκη.

Έτσι, το αποτέλεσμα του αγώνα του Βίσμαρκ ήταν μόνο μια

μεγάλη απογοήτευση.

Αλλά οι συνθήκες ήταν διαφορετικές κατά τη διάρκεια του Παγκοσμίου Πολέμου ή στην αρχή του; Δυστυχώς όχι.

Όσο περισσότερο τότε ασχολιόμουν με την ιδέα μιας αναγκαίας αλλαγής της στάσης της κυβέρνησης του κράτους προς τη σοσιαλδημοκρατία ως τη στιγμιαία ενσάρκωση του μαρξισμού, τόσο περισσότερο συνειδητοποιούσα την έλλειψη βιώσιμου υποκατάστατου αυτής της θεωρίας. Τι θα δίναμε στις μάζες εάν, υποθετικά, η σοσιαλδημοκρατία είχε συντριβεί; Δεν υπήρχε ούτε ένα κίνημα από το οποίο θα μπορούσε να περιμένει κανείς ότι θα πετύχει να τραβήξει τα μεγάλα πλήθη των εργατών, που λίγο-πολύ θα έμεναν ακαθοδήγητα, προσελκύοντάς τα. Είναι ανόητο και κάτι παραπάνω από ηλίθιο να πιστεύουμε ότι ο διεθνιστής φανατικός που έχει αφήσει το ταξικό του κόμμα θα μετακινηθεί αμέσως σε ένα αστικό κόμμα, δηλαδή σε μια νέα ταξική οργάνωση. Γιατί όσο δυσάρεστο μπορεί να είναι αυτό σε διάφορες οργανώσεις, δεν μπορεί να παραβλεφθεί ότι οι αστοί πολιτικοί σε ένα πολύ μεγάλο βαθμό φαίνεται να θεωρούν δεδομένο την ταξική διαίρεση, όσο δεν αρχίζει να έχει πολιτικές επιπτώσεις εις βάρος τους.

Η άρνηση αυτού του γεγονότος αποδεικνύει μόνο την αναίδεια, αλλά και την ανοησία των ψευτών.

Γενικώς, πρέπει να προσέχουμε, να μη θεωρούμε την πλατιά μάζα πιο ανόητη απ' ό,τι είναι. Στα πολιτικά θέματα, δεν είναι ασυνήθιστο το συναίσθημα να κρίνει πιο ορθά από τη λογική. Αλλά η άποψη, ότι η ανακρίβεια αυτών των συναισθημάτων της μάζας είναι αρκετή απόδειξη για την ανόητη διεθνιστική συμπεριφορά της, μπορεί να αντικρουστεί άμεσα και διεξοδικά από την απλή υπόμνηση ότι η ειρηνιστική δημοκρατία δεν είναι λιγότερο παράλογη και οι φορείς της προέρχονται σχεδόν αποκλειστικά από το αστικό στρατόπεδο. Όσο εκατομμύρια αστών εξακολουθούν να προσκυνούν ευλαβικά τον εβραϊκό δημοκρατικό Τύπο κάθε πρωί, τόσο πιο κακό είναι για τους κυρίους, να κοροϊδεύουν την ανοησία του «συντρόφου», ο οποίος τελικά καταβροχθίζει μόνο τα ίδια σκουπίδια, αν και σε

διαφορετική εμφάνιση. Και στις δύο περιπτώσεις, ο κατασκευαστής είναι ο ένας και ο αυτός Εβραίος.

Έτσι πρέπει να είμαστε πολύ προσεκτικοί, ώστε να μην αρνούμαστε πράγματα που τυχαίνει να είναι αληθινά. Το γεγονός, ότι το ταξικό ζήτημα δεν είναι με κανένα τρόπο μόνο ιδεολογικό πρόβλημα, όπως πάντα, ειδικά πριν από τις εκλογές, μερικοί αρέσκονται να υποκρίνονται, δεν μπορεί να αμφισβητηθεί. Η ταξική υπεροψία ενός μεγάλου μέρους του λαού μας, όπως και η μικρή εκτίμηση κυρίως των χειρωνακτών εργατών είναι ένα φαινόμενο, που δεν προέρχεται από τη φαντασία ενός σεληνιασμένου.

Αυτό όμως δείχνει, πέραν των άλλων, τη μικρή ικανότητα του σκέπτεσθαι των αποκαλούμενων διανοουμένων μας, ειδικά όταν σε αυτούς τους κύκλους δεν γίνεται αντιληπτό, ότι μια κατάσταση, που δεν μπορεί να αποτρέψει την εμφάνιση μίας πανούκλας όπως είναι ο μαρξισμός, ασφαλώς δεν θα μπορέσει να ξανακερδίσει ό,τι έχει χαθεί.

Τα «αστικά» κόμματα, όπως αυτοαποκαλούνται, δεν θα μπορέσουν ποτέ να εντάξουν τις «προλεταριακές» μάζες στο στρατόπεδό τους, γιατί εδώ δύο κόσμοι αντιμετωπίζουν ο ένας τον άλλο, διαχωρισμένοι εν μέρει φυσικά, εν μέρει τεχνητά, των οποίων η κατάσταση των σχέσεων μεταξύ τους μπορεί να είναι μόνο ο αγώνας. Αλλά ο νεότερος θα κερδίσει εδώ – και αυτός θα είναι ο μαρξισμός.

Στην πραγματικότητα, ένας αγώνας κατά της σοσιαλδημοκρατίας ήταν κατανοητός το 1914, αλλά το πόσο καιρό θα μπορούσε να διατηρηθεί αυτή η κατάσταση ελλείψει οποιουδήποτε πρακτικού υποκατάστατου, παρέμενε αμφίβολο.

Υπήρχε ένα μεγάλο κενό εδώ.

Είχα τη γνώμη αυτή πολύ πριν από τον πόλεμο και ως εκ τούτου δεν θα μπορούσα να αποφασίσω να προσεγγίσω σε ένα από τα υπάρχοντα κόμματα. Κατά τη διάρκεια των γεγονότων του Παγκοσμίου Πολέμου, ενισχύθηκε η άποψή μου αυτή από την προφανή αδυναμία, ανάληψης ενός αδυσώπητου αγώνα εναντίον της σοσιαλδημοκρατίας, ακριβώς εξαιτίας αυτής της

έλλειψης ενός κινήματος, που έπρεπε να είναι κάτι περισσότερο από ένα «κοινοβουλευτικό» κόμμα.

Μιλούσα ανοιχτά γι' αυτό στους στενούς συντρόφους μου.

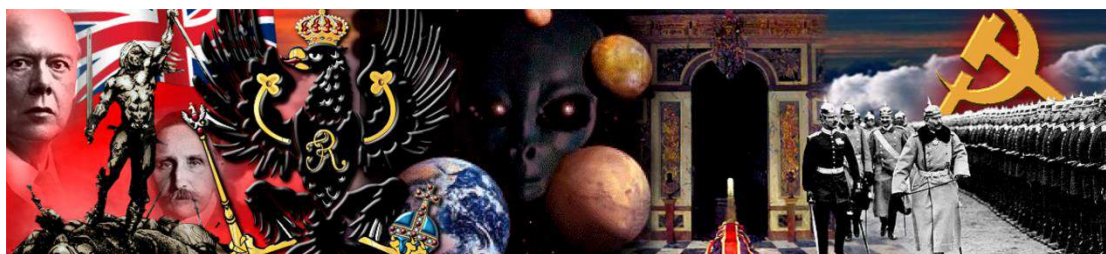
Εξάλλου, οι πρώτες σκέψεις μου που έκανα τώρα, μου επέτρεψαν να δραστηριοποιηθώ πολιτικά αργότερα.

Ακριβώς αυτός όμως ήταν ο λόγος, που τώρα συχνά διαβεβαίωνα τον μικρό κύκλο των φίλων μου ότι μετά τον πόλεμο ήθελα να δουλέψω ως ομιλητής παράλληλα με το επάγγελμά μου.

Πιστεύω ότι το εννοούσα πολύ σοβαρά.

Κεφάλαιο 6

Πολεμική Προπαγάνδα

Στην προσεκτική παρακολούθηση όλων των πολιτικών γεγονότων, έδειχνα πάντα εξαιρετικό ενδιαφέρον για τη δράση της προπαγάνδας. Είδα σ' αυτήν ένα μέσο, που ιδιαίτερα οι σοσιαλιστές-μαρξιστικές οργανώσεις το κατείχαν με αριστοτεχνική επιδεξιότητα και γνώριζαν πώς να το χρησιμοποιήσουν. Έμαθα και συγχρόνως έγκαιρα το κατάλαβα, ότι η σωστή χρήση της προπαγάνδας ήταν μια πραγματική τέχνη, που ήταν και παρέμενε σχεδόν άγνωστη στα αστικά κόμματα. Μόνο το χριστιανοσοσιαλιστικό κίνημα, ειδικά την εποχή του Λούεγκερ, πέτυχε μια συγκεκριμένη δεξιοτεχνία σε αυτό το μέσο στο οποίο όφειλε πολλές από τις επιτυχίες του.

Σε πόσο καταπληκτικά αποτελέσματα όμως θα μπορούσε να οδηγήσει μια σωστά εφαρμοζόμενη προπαγάνδα, μπορέσαμε να το συμπεράνουμε μόνο κατά τη διάρκεια του πολέμου. Δυστυχώς, όμως και πάλι εδώ όλα έπρεπε να μελετηθούν από την άλλη πλευρά, γιατί η δραστηριότητα από την πλευρά μας παρέμεινε περισσότερο από μέτρια σε αυτό το θέμα. Ωστόσο, ήταν ακριβώς η απόλυτη απουσία της γενικής διαφώτισης από

γερμανικής πλευράς, η οποία ειδικότερα έπρεπε να ξεπετάγεται έντονα στο βλέμμα κάθε στρατιώτη, αυτό που μου έδωσε την ευκαιρία να ασχοληθώ πολύ περισσότερο με το ζήτημα της προπαγάνδας.

Υπήρχε συχνά αρκετός χρόνος για σκέψη, αλλά ο εχθρός μας έδωσε πρακτικά μαθήματα, δυστυχώς πολύ καλά.

Γιατί ότι παραμελούσαμε εμείς εδώ, το έκανε ο εχθρός με απίστευτη ικανότητα και πραγματικά εκπληκτικό υπολογισμό. Από αυτήν την εχθρική πολεμική προπαγάνδα έμαθα κι εγώ ο ίδιος άπειρα. Ωστόσο, ο χρόνος πέρασε και δεν άφησε κανένα ίχνος στο μυαλό εκείνων που πιθανότατα θα έπρεπε να έχουν πάρει αυτό μάθημα· νόμιζαν εν μέρει ότι ήταν πολύ έξυπνοι για να δεχτούν το δασκάλεμα των άλλων, από την άλλη πλευρά όμως έλειπε η ειλικρινή θέληση πάνω σ' αυτό.

Υπήρχε καθόλου από εμάς μια προπαγάνδα;

Δυστυχώς, πάνω σε αυτό μπορώ να απαντήσω μόνο με όχι. Όλα όσα πραγματικά έγιναν προς αυτή την κατεύθυνση ήταν τόσο ανεπαρκή και λάθος από την αρχή, που σίγουρα δεν ωφέλησαν, αλλά ορισμένες φορές προκάλεσαν ζημιά.

Ανεπαρκής στη μορφή, στην ουσία ψυχολογικά λανθασμένη: αυτό έπρεπε να είναι το αποτέλεσμα μιας προσεκτικής εξέτασης της γερμανικής πολεμικής προπαγάνδας.

Το πρώτο ερώτημα δεν φαίνεται να είχε ξεκαθαριστεί πλήρως, δηλαδή: Η προπαγάνδα είναι μέσο ή σκοπός;

Είναι ένα μέσο και πρέπει επομένως να κρίνεται υπό το πρίσμα του σκοπού της. Η μορφή της συνεπώς θα πρέπει να προσαρμοστεί κατάλληλα για την υποστήριξη του στόχου που εξυπηρετεί. Είναι επίσης σαφές, ότι η έννοια του σκοπού μπορεί να είναι διαφορετική από την άποψη της γενικής αναγκαιότητάς του και ότι μ' αυτό και η προπαγάνδα στην εσωτερική της αξία μπορεί αντιστοίχως να ποικίλλει. Ο σκοπός για τον οποίο μαχόμασταν κατά τη διάρκεια του πολέμου, ήταν ο πιο μεγαλειώδης και ο πιο ισχυρός, που μπορεί να σκεφτεί άνθρωπος: ήταν η ελευθερία και η ανεξαρτησία του έθνους μας, η εξασφάλιση της τροφής για το μέλλον και – η τιμή του

έθνους· κάτι που, παρ' όλες τις αντίθετες απόψεις που επικρατούν σήμερα, υπάρχει ή καλύτερα θα έπρεπε να υπάρχει, αφού οι λαοί χωρίς τιμή αργά ή γρήγορα τείνουν να χάσουν την ελευθερία και την ανεξαρτησία, το οποίο με τη σειρά του αντιστοιχεί μόνο σε μια υψηλότερη δικαιοσύνη, αφού οι ανέντιμες γενιές των άθλιων δεν αξίζουν την ελευθερία. Αλλά όποιος θέλει να είναι δειλός σκλάβος, δεν πρέπει και δεν μπορεί να έχει καμιά τιμή, αλλιώς η ίδια η τιμή θα έπεφτε θύμα γενικής περιφρόνησης σε σύντομο χρονικό διάστημα.

Το γερμανικό έθνος είχε πολεμήσει στην σύρραξη για μια ανθρώπινη ύπαρξη και η στήριξη αυτού του αγώνα θα έπρεπε να είναι ο σκοπός της πολεμικής προπαγάνδας· σκοπός της έπρεπε να είναι να τον βοηθήσει να κερδίσει.

Όταν όμως τα έθνη σε αυτόν τον πλανήτη αγωνίζονται για την ύπαρξή τους, και κατά συνέπεια πλησιάζει το ζήτημα της μοίρας για την ύπαρξη ή τη μη ύπαρξη, όλες οι εκτιμήσεις του ανθρωπισμού ή της αισθητικής αποσύρονται στο τίποτα· γιατί όλες αυτές οι ιδέες δεν αιωρούνται στον κοσμικό αιθέρα, αλλά προέρχονται από τη φαντασία του ανθρώπου και είναι δεσμευμένες με αυτόν. Με την αποχώρησή του από αυτόν τον κόσμο διαλύονται και πάλι αυτές τις ιδέες στο τίποτα, επειδή η φύση δεν τις γνωρίζει. Ακόμα όμως και μέσα στο ανθρώπινο είδος υπάρχουν μόνο σε έναν μικρό αριθμό εθνών ή καλύτερα φυλών και μάλιστα στον βαθμό, που προέρχεται από τα συναισθήματα αυτών των ίδιων. Ο ανθρωπισμός και η αισθητική θα εξαφανίζονταν ακόμα και από έναν κόσμο που κατοικείται από ανθρώπους, μόλις έχανε τις φυλές που είναι οι δημιουργοί και οι φορείς αυτών των ιδεών.

Ωστόσο, όλες αυτές οι ιδέες έχουν μόνο δευτερεύουσα σημασία στον αγώνα ενός έθνους για την ύπαρξή του σ' αυτόν τον κόσμο, και μάλιστα αποκλείονται τελείως σαν καθοριστικός παράγοντας για τις μορφές του αγώνα, καθώς θα μπορούσαν να παραλύσουν την αγωνιστική δύναμη ενός έθνους για την αυτοσυντήρησή του. Αλλά αυτό είναι πάντα το μόνο ορατό αποτέλεσμα τους.

Όσον αφορά το ζήτημα του ανθρωπισμού, ο Μόλτκε έχει ήδη σχολιάσει, ότι κατά τη διάρκεια του πολέμου αυτός εντοπίζεται πάντοτε στη ταχύτητα δράσης, δηλαδή ότι η πιο δραστήρια πολεμική τεχνική του ταιριάζει περισσότερο.

Αλλά αν προσπαθήσετε να προσεγγίσετε σε τέτοια ζητήματα με τις αερολογίες της αισθητικής κ.λ.π., τότε στην πραγματικότητα μπορεί να δοθεί μόνο μία απάντηση: το ζήτημα της μοίρας σχετικά με τη σπουδαιότητα του αγώνα για την ύπαρξη ενός λαού καταργεί οποιαδήποτε υποχρέωση για ομορφιά.

Το χειρότερο πράγμα που μπορεί να υπάρχει στην ανθρώπινη ζωή είναι και παραμένει ο ζυγός της δουλείας. Η μήπως αυτή η παρακμή του Σβάμπινγκ* αντιλαμβάνεται τη σημερινή τύχη του γερμανικού έθνους ως «καλαίσθητη»; Αλλά πραγματικά δεν υπάρχει λόγος να συζητάμε γι' αυτά με τους Εβραίους, ως τους σύγχρονους εφευρέτες αυτών των κουλτουριάρικων φούμαρων. Ολόκληρη η ύπαρξή τους είναι η ενσαρκωμένη διαμαρτυρία ενάντια στην αισθητική της εικόνας του Κυρίου.

Αλλά αν αυτά τα κριτήρια του ανθρωπισμού και της ομορφιάς αποσυρθούν κάποτε για τον αγώνα, τότε δεν μπορούν να χρησιμοποιηθούν ως σημείο αναφοράς για την προπαγάνδα.

Η προπαγάνδα στον πόλεμο ήταν ένα μέσο προς έναν σκοπό, αυτός όμως ήταν ο αγώνας για την ύπαρξη του γερμανικού λαού και έτσι η προπαγάνδα μπορούσε να εξετασθεί μόνο σύμφωνα με τις αρχές που ίσχυαν σε αυτόν. Τα πιο σκληρά όπλα ήταν τότε τα ανθρώπινα, εάν επέφεραν γρηγορότερη νίκη και όμορφες ήταν μόνο εκείνες οι μέθοδοι που βοηθούσαν το έθνος

Χέλμουτ Γιόχαννες Λούντβιχ
φον Μόλτκε (1848 - 1916)

* Το Σβάμπινγκ είναι η καλλιτεχνική συνοικία στο Μόναχο, όπου οι καλλιτέχνες έχουν τα στούντιο και τους σπουδαστές τους, ειδικά από τη σχολή της Βοημίας, όλους μαζί. (Σ.τ.μ)

να εξασφαλίσει την αξιοπρέπεια της ελευθερίας.

Αυτή ήταν η μόνη δυνατή θέση σε έναν τέτοιο αγώνα ζωής και θανάτου στο ζήτημα της πολεμικής προπαγάνδας.

Αν είχε καταστεί σαφές στις λεγόμενες υπεύθυνες αρχές, κανείς δεν θα μπορούσε ποτέ να εισέλθει σε αυτήν την αβεβαιότητα σχετικά με τη μορφή και την εφαρμογή αυτού του όπλου· γιατί και αυτό είναι μόνο ένα όπλο, αν και είναι πραγματικά τρομερό στα χέρια ενός ειδικού.

Το δεύτερο ερώτημα πραγματικά ζωτικής σημασίας ήταν το ακόλουθο: Σε ποιον θα έπρεπε να απευθύνεται η προπαγάνδα; Στους επιστημονικά διανοούμενους ή στη λιγότερο μορφωμένη μάζα;

Πρέπει να απευθύνεται πάντα μόνο στις μάζες!

Στους διανοούμενους, ή εκείνους που δυστυχώς συχνά σήμερα αποκαλούνται έτσι, δεν χρειάζεται η προπαγάνδα, αλλά η επιστημονική διδασκαλία. Η προπαγάνδα, ωστόσο, είναι τόσο μικρή επιστήμη στο περιεχόμενό της, όσο μια τέχνη αφίσων στο αντικείμενο της παρουσίας της. Η τέχνη της αφίσας έγκειται στην ικανότητα του σχεδιαστή να επιστήσει την προσοχή στο πλήθος μέσω του σχήματος και του χρώματος. Η αφίσα μιας καλλιτεχνικής έκθεσης πρέπει να αναφέρεται μόνο στην τέχνη της έκθεσης· όσο περισσότερο επιτύχει σε αυτό, τόσο μεγαλύτερη είναι η τέχνη της ίδιας της αφίσας. Η αφίσα προορίζεται επίσης να δώσει στις μάζες μια ιδέα για τη σημασία της έκθεσης, αλλά σε καμία περίπτωση δεν υποκαθιστά την προσφερόμενη τέχνη. Όποιος εκ τούτου θέλει να ασχοληθεί με την ίδια την τέχνη, πρέπει να κάνει κάτι περισσότερο από το να μελετήσει την αφίσα, και μάλιστα γι' αυτό, σε καμία περίπτωση δεν θα είναι αρκετό απλά να «περπατήσει» την έκθεση. Μπορούμε να περιμένουμε από αυτόν να εξετάσει λεπτομερώς τα επιμέρους έργα και στη συνέχεια σιγά-σιγά να διαμορφώσει μια δίκαιη κρίση.

Η κατάσταση είναι παρόμοια με αυτή που σήμερα εννοούμε με την λέξη προπαγάνδα.

Το έργο της προπαγάνδας δεν έγκειται στην επιστημονική

κατάρτιση του ατόμου, αλλά στην επισήμανση στις μάζες ορισμένων γεγονότων, διαδικασιών, αναγκών κ.λπ., η σημασία των οποίων πρόκειται με αυτόν τον τρόπο να τεθεί για πρώτη φορά στο επίκεντρο των μαζών.

Η τέχνη της τώρα έγκειται αποκλειστικά στο να το κάνει αυτό με τέτοιο επιδέξιο τρόπο, ώστε να δημιουργηθεί μια γενική πεποίθηση για την πραγματικότητα ενός γεγονότος, την αναγκαιότητα μιας δράσης, την ορθότητα ορισμένων αναγκών, κ.λπ. Αλλά επειδή δεν είναι και δεν μπορεί να είναι αναγκαιότητα από μόνη της, δεδομένου ότι το έργο της, όπως και με την αφίσα, πρέπει να είναι το να τραβήξει την προσοχή του πλήθους και όχι η διδασκαλία εκείνων που ούτως ή άλλως είναι ήδη μορφωμένοι ή εκείνων που αναζητούν εκπαίδευση και γνώση, γι' αυτό το έργο της πρέπει να επικεντρωθεί περισσότερο στο συναίσθημα και μόνο σε πολύ περιορισμένο βαθμό στην αποκαλούμενη λογική.

Κάθε προπαγάνδα πρέπει να είναι δημοφιλής και να προσαρμόζει το πνευματικό της επίπεδο ανάλογα με την δεκτικότητα των πιο περιορισμένης αντίληψης μεταξύ εκείνων στους οποίους προτίθεται να απευθυνθεί. Έτσι, το καθαρά πνευματικό της επίπεδο θα πρέπει να είναι τόσο χαμηλό, όσο μεγαλύτερη είναι η μάζα των ανθρώπων την οποία στοχεύει να προσεγγίσει. Εάν, όμως, όπως και με την προπαγάνδα για την προβολή ενός πολέμου, πρόκειται για την προσέλκυση ενός ολόκληρου λαού στο πεδίο δράσης της, πρέπει με κάθε τρόπο να αποφύγει τις υπερβολικές πνευματικές απαιτήσεις από το κοινό. Όσο πιο λιτή είναι η επιστημονική της θεμελίωση, και όσο περισσότερο λαμβάνει υπόψη τα συναισθήματα της μάζας, τόσο πιο αποτελεσματική είναι η επιτυχία. Αυτή όμως είναι και η καλύτερη απόδειξη της ορθότητας ή της ανακρίβειας μιας προπαγάνδας και όχι η επιτυχημένη ικανοποίηση ορισμένων λόγιων ή νεαρών αισθητιστών.

Ακριβώς σε αυτό το σημείο η τέχνη της προπαγάνδας είναι ότι, κατανοώντας την συναισθηματική ευαισθησία του εννοιολογικού κόσμου της μεγάλης μάζας, με μια ψυχολογικά

σωστή μορφή βρίσκει το δρόμο της για την προσοχή και περαιτέρω προς την καρδιά της πλατιάς μάζας. Το γεγονός ότι αυτό δεν γίνεται κατανοητό από τους εξυπνάκηδες μας αποδεικνύει μόνο τη νωθρότητα της σκέψης τους ή της αλαζονείας τους.

Ωστόσο, αν κατανοηθεί η ανάγκη προσαρμογής της διαφημιστικής τέχνης της προπαγάνδας στις μάζες, από αυτό προκύπτει αμέσως το ακόλουθο δίδαγμα:

Είναι λάθος να θέλουμε να κάνουμε την προπαγάνδα πολύπλευρη, όπως για παράδειγμα, την επιστημονική εκπαίδευση.

Η ικανότητα απορρόφησης της μεγάλης μάζας είναι πολύ περιορισμένη, η κατανόηση είναι μικρή, αλλά η δυνατότητα λήθης είναι μεγάλη. Με βάση αυτά τα πράγματα, οποιαδήποτε αποτελεσματική προπαγάνδα πρέπει να περιοριστεί σε λίγα μόνο σημεία και αυτή η χρήση των συνθημάτων να επαναλαμβάνεται τόσο πολύ μέχρις ότου και ο τελευταίος κάτω από αυτές τις λέξεις να μπορεί να πιστέψει το επιθυμητό. Μόλις θυσιάσετε αυτή η αρχή και θελήσετε να την κάνετε πολύπλευρη, η επίδραση θα διασκορπιστεί, καθώς η ποσότητα του προσφερόμενου υλικού δεν μπορεί να αφομοιωθεί ούτε να διατηρηθεί. Με αυτό όμως θα αποδυναμωθεί το αποτέλεσμα και τελικά θα ακυρωθεί.

Όσο μεγαλύτερη είναι η γραμμή της παρουσίας της, τόσο πιο ψυχολογικά ορθός πρέπει να είναι ο προσδιορισμός της τακτικής της.

Ήταν, για παράδειγμα, λανθασμένο να γελοιοποιηθεί ο αντίπαλος, όπως ήταν το κύριο μέλημα των σατιρικών προπαγανδιστικών εντύπων της Αυστρίας και της Γερμανίας. Θεμελιώδες λάθος, επειδή η συνάντηση στην πραγματικότητα των ανδρών του αντιπάλου θα 'πρεπε να διδάξει αμέσως μια εντελώς διαφορετική πεποίθηση, κάτι που στη συνέχεια πήρε την πιο φοβερή εκδίκηση: γιατί τώρα, κάτω από την άμεση εικόνα της αντίστασης του αντιπάλου, το γερμανικό κράτος ένιωθε εξαπατημένο από τους διαμορφωτές της προηγούμενης

διαφώτισης και αντί να ενισχύσει το μαχητικό του πνεύμα ή απλά μόνο την αποφασιστικότητα, συνέβη το αντίθετο. Οι άνδρες αποθαρρύνθηκαν.

Αντίθετα, η πολεμική προπαγάνδα των Άγγλων και των Αμερικανών ήταν ψυχολογικά σωστή. Παρουσιάζοντας στον δικό τους λαό τους Γερμανούς ως βάρβαρους και Ούννους, προετοίμασαν τον κάθε στρατιώτη για τις φρικαλεότητες του πολέμου και έτσι τον βοήθησαν σώζοντάς τον από απογοητεύσεις. Το πιο φρικτό όπλο που χρησιμοποιήθηκε τώρα εναντίον του, εμφανίστηκε σ' αυτόν μόνο ως επιβεβαίωση της διαφώτισης που είχε γίνει ήδη και ενίσχυσε επίσης την πίστη στην ορθότητα των ισχυρισμών της κυβέρνησής του, ενώ από την άλλη αύξησε τη μανία και το μίσος εναντίον του βδελυρού εχθρού. Γιατί τα σκληρά αποτελέσματα των όπλων, τα οποία τώρα γνώριζε ο ίδιος από τον αντίπαλό του, εμφανίστηκαν σε αυτόν σταδιακά ως απόδειξη της ήδη γνωστής «Ουννικής» βίας του βάρβαρου εχθρού, χωρίς να του περάσει ούτε για μια στιγμή από το μυαλό του η σκέψη ότι ίσως τα δικά του όπλα, μάλιστα ακόμη πιο πιθανό, μπορούσαν να φαίνονται ακόμη πιο τρομακτικά.

Έτσι ο Άγγλος στρατιώτης, κυρίως, δεν μπορούσε ποτέ να αισθανθεί ότι ήταν αναληθώς ενημερωμένος από τους συμπατριώτες του, πράγμα που δυστυχώς συνέβη στη περίπτωση με το Γερμανό, που στο τέλος απέρριψε όλα όσα ερχόταν από αυτή την πλευρά του σαν «απάτη» και «υπερβολή». Όλα αυτά προήλθαν, επειδή πίστευαν, ότι ο κάθε δευτεροκλασάτος βλάκας (ή ακόμα και οι έξυπνοι άνθρωποι σε «οτιδήποτε») μπορούσε να αποστέλλεται για προπαγάνδα, αντί να συνειδητοποιήσουμε ότι ακόμα και οι πιο έξυπνοι ψυχολόγοι δεν είναι αρκετά ικανοί γι' αυτό.

Έτσι η γερμανική πολεμική προπαγάνδα προσέφερε ένα ασύγκριτο παράδειγμα διδασκαλίας- και μαθημάτων για μια «διαφώτιση» με τα εντελώς αντίθετα αποτελέσματα λόγω της πλήρους απουσίας οποιουδήποτε ψυχολογικά ορθού συλλογισμού.

Υπήρχαν όμως τόσα πολλά που θα μπορούσε να μάθει κανείς από τον εχθρό, εκείνοι που με ανοιχτά τα μάτια και ανυπολόγιστο αισθητήριο στα τεσσεράμισι χρόνια θα μελετούσαν προσωπικά το ορμητικό παλιρροϊκό κύμα της εχθρικής προπαγάνδας.

Το χειρότερο από όλα ήταν ότι κατάλαβαν λιγότερο απ' όλα την πρώτη προϋπόθεση κάθε προπαγανδιστικής δραστηριότητας: δηλαδή η ουσιαστικά υποκειμενική, μονόπλευρη άποψή της που πρέπει να τηρηθεί σε κάθε συζητούμενο πρόβλημα. Σε αυτόν τον τομέα ακριβώς με το ξεκίνημα του πολέμου και από πάνω μέχρι κάτω κατά κάποιο τρόπο αμαρτήσαμε και αυτό μας δίνει το δικαίωμα να αμφιβάλλουμε για το αν τόση ανοησία θα μπορούσε πραγματικά να αποδοθεί στην απόλυτη βλακεία.

Τι θα λέγατε, για παράδειγμα, για μια αφίσα που υποτίθεται ότι διαφημίζει ένα νέο σαπούνι, αλλά περιγράφει και άλλα σαπούνια ως «καλά»;

Θα κουνούσατε απλώς το κεφάλι σας.

Ακριβώς το ίδιο συμβαίνει με την πολιτική διαφήμιση.

Το έργο της προπαγάνδας είναι, για παράδειγμα, όχι να σταθμίζει τα δίκαια διαφόρων, αλλά αποκλειστικά να τονίζει εκείνου που καλείται να υπερασπιστεί. Δεν χρειάζεται να διερευνά αντικειμενικά την αλήθεια, στο βαθμό που είναι ευνοϊκή για τους άλλους, προκειμένου να την παρουσιάσει στις μάζες με δογματική ειλικρίνεια, αλλά να υπηρετεί συνεχώς τη δική μας.

Ήταν εντελώς λάθος να συζητάμε τις ευθύνες για τον πόλεμο από την οπτική γωνία, ότι δεν θα μπορούσε να θεωρηθεί μόνο η Γερμανία αποκλειστικά υπεύθυνη για το ξέσπασμα αυτής της καταστροφής, αλλά θα ήταν σωστό να φορτώσουμε αυτήν την ενοχή στον εχθρό, ακόμα κι αν αυτό δεν ανταποκρινόταν πραγματικά στην αληθινή πορεία των γεγονότων, όπως ήταν παρ' όλ' αυτά η συγκεκριμένη περίπτωση.

Όμως ποιά ήταν το αποτέλεσμα αυτής της προχειρότητας;

Η πλατιά μάζα ενός λαού δεν αποτελείται από διπλωμάτες ή

ακόμα και καθηγητές του συνταγματικού δικαίου, ούτε καν από άτομα ικανά να διαμορφώσουν μια σωστή κρίση, αλλά από αμφιταλαντευόμενα τέκνα ανθρώπων επιρρεπή στην αμφιβολία και στην αβεβαιότητα. Μόλις η δική μας προπαγάνδα αποδεχτεί έστω και μόνο την αχτίδα ενός δικαίου της άλλης πλευράς, τίθεται αμέσως ο λόγος της αμφισβήτησης για το δικό μας δίκιο. Οι μάζες δεν είναι πλέον σε θέση να διακρίνουν πού τελειώνει η ξένη αδικία και ξεκινάει η δική τους. Σε μια τέτοια περίπτωση γίνονται αβέβαιες και καχύποπτες, ειδικά όταν ο αντίπαλος δεν κάνει την ίδια ανοησία, αλλά με τη σειρά του φορτώνει όλη την ενοχή στον εχθρό. Δεν είναι απολύτως κατανοητό ότι ο ίδιος μας ο λαός τελικά πιστεύει την εχθρική προπαγάνδα που ενεργεί πιο ενιαία, πιο ομοιόμορφα, περισσότερο από τη δική μας; Και ακόμη περισσότερο ένας λαός που ήδη υποφέρει από την τρέλα της αντικειμενικότητας όπως ο γερμανικός! Γιατί μετά από όλα αυτά όλοι θα προσπαθούν τώρα όχι μόνο να μην κάνουν κάποια αδικία στον εχθρό, ακόμη και με τον κίνδυνο να βλάψουν σοβαρά, ακόμη και με την εξόντωση του δικού του λαού και κράτους.

Οι μάζες ούτε καν συνειδητοποιούν ότι φυσικά αυτή δεν ήταν η πρόθεση των υπεύθυνων αρχών.

Η συντριπτική πλειοψηφία του λαού είναι τόσο θηλυπρεπής στη στάση και τη συμπεριφορά του, που ο συνετός συλλογισμός του λιγότερο καθορίζει τις σκέψεις και οι ενέργειές του παρά μάλλον η συναισθηματική ευαισθησία.

Αλλά αυτό το συναίσθημα δεν είναι περίπλοκο, αλλά πολύ απλό και ενιαίο. Εν προκειμένω δεν παρουσιάζει πολλές διαφοροποιήσεις, αλλά μια θετική ή μια αρνητική, αγάπη ή μίσος, σωστό ή λάθος, αλήθεια ή ψέμα, αλλά ποτέ το ένα μαζί με το άλλο ή εν μέρει το ένα και εν μέρει το άλλο κ.λ.π.

Όλα αυτά η αγγλική προπαγάνδα, ιδιαίτερα, τα αντιλήφθηκε με τον πιο έξυπνο τρόπο – και τα έλαβε υπόψη της. Δεν υπήρχε πραγματικά καμιά προχειρότητα που θα μπορούσε να προκαλέσει αμφιβολίες.

Η ένδειξη της ευφυούς γνώσης τους για τον πρωτογονισμό

των συναισθημάτων της πλατιάς μάζας φαινόταν στην προπαγάνδα τρόμου προσαρμοσμένη σε αυτή την κατάσταση, η οποία με τόσο αμείλικτο και έξυπνο τρόπο εξασφάλιζε τις προϋποθέσεις για την ηθική σταθερότητα στο μέτωπο, ακόμη και στην περίπτωση των μεγαλύτερων πραγματικών ήττων, και με εξίσου εντυπωσιακό τρόπο παρουσίαζε τον Γερμανό εχθρό σαν τη μοναδική ένοχη πλευρά για το ξέσπασμα του πολέμου: ένα ψέμα, που μέσω της απόλυτης, αναιδούς, μονόπλευρης ισχυρογνωμοσύνης με την οποία παρουσιάστηκε, έλαβε υπόψη την συναισθηματική, πάντα ακραία συμπεριφορά των μεγάλων λαών και για τον λόγο αυτό έγινε πιστευτό.

Το πιο εντυπωσιακό παράδειγμα του πόσο αποτελεσματικό ήταν αυτό το είδος προπαγάνδας ήταν το γεγονός ότι μετά από τέσσερα χρόνια όχι μόνο κατάφερε να κρατήσει τον εχθρό ουσιαστικά στους πασσάλους (των χαρακωμάτων), αλλά επίσης άρχισε να διαβρώνει το δικό μας λαό.

Δεν πρέπει να μας εκπλήσσει το γεγονός ότι η προπαγάνδα μας δεν είχε αυτή την επιτυχία. Έφερε τον σπόρο της αναποτελεσματικότητας στην εσωτερική της ασάφεια. Τέλος, λόγω του περιεχομένου της, ήταν απίθανο να δώσει στις μάζες την απαραίτητη εντύπωση. Μόνο οι άμυαλοι «πολιτικοί μας» μπορούσαν να ελπίζουν ότι αυτές οι ειρηνιστικές σαχλαμάρες θα μπορούσαν να ενθουσιάσουν τους άντρες μέχρι να γίνουν πρόθυμοι να πεθάνουν.

Έτσι, αυτό το άθλιο προϊόν ήταν άχρηστο, ακόμη και επιβλαβές.

Όμως, όλη η εφευρετικότητα στη παρουσίαση της προπαγάνδας δεν θα οδηγήσει σε καμιά επιτυχία, εάν δεν λαμβάνει πάντα υπόψη της μια θεμελιώδη αρχή. Πρέπει να περιορίζεται σε λίγα και αυτά να τα επαναλαμβάνει για πάντα. Η επιμονή εδώ, όπως και σε πολλά μέρη του κόσμου, είναι η πρώτη και σπουδαιότερη προϋπόθεση για την επιτυχία.

Ειδικά στον τομέα της προπαγάνδας, δεν πρέπει ποτέ να αφήσουμε να παρασυρθούμε από αισθητιστές ή αυτάρεσκους: Όχι από τους πρώτους, διότι διαφορετικά το περιεχόμενο σε

μορφή και έκφραση σε σύντομο χρονικό διάστημα, αντί να γίνει κατάλληλο για τις μάζες, θα αναπτύξει μόνο ελκτική δύναμη για τα φιλολογικά τέια· αλλά από τους δεύτερους όμως πρέπει να προσέχουμε, επειδή η έλλειψη των δικών τους φρέσκων συναισθημάτων αναζητά πάντα νέα ερεθίσματα. Αυτοί οι άνθρωποι σε σύντομο χρονικό διάστημα θα είναι μπουχτισμένοι απ' όλα· θέλουν ποικιλία και δεν καταλαβαίνουν ποτέ, πώς να βάλουν τον εαυτό τους στις ανάγκες του κόσμου που δεν έχει σκληραγωγηθεί ή ακόμα και να τους κατανοήσουν. Είναι πάντα οι πρώτοι κριτικοί της προπαγάνδας, ή μάλλον του περιεχομένου της, το οποίο τους φαίνεται πάρα πολύ καθιερωμένο, πάρα πολύ τετριμμένο, για να επιβιώσει ξανά, κ.λ.π. Πάντα θέλουν κάτι νέο, αναζητούν ποικιλία και έτσι γίνονται πραγματικά θανάσιμοι εχθροί οποιασδήποτε αποτελεσματικής πολιτικής ανάκτησης των μαζών. Επειδή μόλις η οργάνωση και το περιεχόμενο μιας προπαγάνδας αρχίσουν να προσαρμόζονται στις ανάγκες τους, χάνουν κάθε συνοχή και αντ' αυτής διασκορπίζονται ολοκληρωτικά.

Ωστόσο, η προπαγάνδα δεν υπάρχει, για να προσφέρει ενδιαφέρουσα διασκέδαση σε αυτάρεσκους κυρίους, αλλά για να πείσει δηλαδή να πείσει τις μάζες. Αυτές όμως χρειάζονται πάντα ένα συγκεκριμένο χρονικό διάστημα στην αργοστροφία τους, πριν να είναι έτοιμες ακόμα και να συνειδητοποιήσουν ένα πράγμα και μόνο με μια χιλιαπλάσια επανάληψη των απλούστερων όρων θα μπορέσουν να τις θυμούνται τελικά.

Οποιαδήποτε αλλαγή δεν πρέπει ποτέ να αλλάξει το περιεχόμενο αυτού που επιδιώκουμε μέσω της προπαγάνδας, αλλά στο τέλος πρέπει πάντα να λέει το ίδιο πράγμα. Έτσι, το σύνθημα πρέπει να φωτίζεται από διαφορετικές οπτικές γωνίες, αλλά η κατάληξη κάθε παρατήρησης πρέπει πάντα εκ νέου να είναι το ίδιο το σύνθημα. Αυτός είναι ο μόνος τρόπος με τον οποίο η προπαγάνδα μπορεί και θα επιδράσει ενιαία και συνεκτικά.

Αυτή η μεγάλη γραμμή, η οποία δεν πρέπει ποτέ να εγκαταλειφθεί, επιτρέπει την ωρίμανση της τελικής επιτυχίας σε

συνδυασμό πάντα με τη σταθερή και συνεχή έμφαση. Αλλά τότε θα εκπλαγείτε όταν δείτε σε ποια τεράστια, μετά βίας κατανοητά αποτελέσματα οδηγεί μια τέτοια επιμονή.

Κάθε διαφήμιση, είτε στον τομέα των επιχειρήσεων είτε στην πολιτική, φέρει την επιτυχία μέσα από τη διάρκεια και τη σταθερή ομοιομορφία της εφαρμογής της.

Και εδώ, το παράδειγμα της εχθρικής πολεμικής προπαγάνδας ήταν υποδειγματικό: περιορισμένη σε λίγα σημεία, υπολογισμένη αποκλειστικά για τις μάζες, λειτουργούσε με ακούραστη επιμονή. Καθ' όλη τη διάρκεια του πολέμου, οι βασικές ιδέες και οι μέθοδοι υλοποίησής της, αφού αναγνωρίστηκαν ως σωστές, εφαρμόστηκαν χωρίς να γίνει η παραμικρή αλλαγή. Στην αρχή ήταν προφανώς παράλογη με την αναίδεια των ισχυρισμών της, αργότερα έγινε δυσάρεστη και τελικά έγινε πιστευτή. Μετά από τεσσεράμισι χρόνια ξεσπούσε μια επανάσταση στη Γερμανία, τα συνθήματα της οποίας προήλθαν από την εχθρική πολεμική προπαγάνδα.

Αλλά στην Αγγλία είχαν αντιληφθεί και κάτι άλλο: ότι δηλαδή γι' αυτό το πνευματικό όπλο η πιθανή επιτυχία έγκειται μόνο στο μέγεθος της μάζας στην οποία εφαρμόζεται, αλλά η επιτυχία αποζημιώνει επαρκώς όλα τα έξοδα.

Εκεί η προπαγάνδα θεωρήθηκε σαν όπλο πρώτης τάξης, ενώ σε εμάς εκπροσωπούσε το τελευταίο ψωμί των άνεργων πολιτικών και το μαξιλάρι πίεσης σεμνών ηρώων.

Η επιτυχία της και τότε ήταν, σε τελική ανάλυση, ίση με το μηδέν.

Κεφάλαιο 7

Η Επανάσταση

Ηε το έτος 1915 η εχθρική προπαγάνδα είχε αρχίσει να χρησιμοποιείται σε εμάς, από το 1916 άρχισε να γίνεται όλο και πιο έντονη, μέχρι που στις αρχές του 1918 διογκώθηκε σε μια κυριολεκτική πλημμύρα. Τώρα τα αποτελέσματα αυτού του ψαρέματος των ψυχών άρχισαν να φαίνονται σε κάθε βήμα. Ο στρατός σταδιακά έμαθε να σκέφτεται όπως ήθελε ο εχθρός.

Η γερμανική αντίδραση όμως απέτυχε εντελώς.

Ο στρατός διέθετε στον τότε ευφυή και θεληματικό του αρχηγό την πρόθεση και την αποφασιστικότητα να αναλάβει τον αγώνα και στον τομέα αυτό, αλλά δεν διέθετε τα μέσα που θα ήταν απαραίτητα γι' αυτό. Επίσης ψυχολογικά ήταν λάθος, για να γίνει αυτός ο διαφωτισμός από τα ίδια τα στρατεύματα. Θα έπρεπε, αν ήταν να είναι αποτελεσματική, να προέρχεται από την πατρίδα. Μόνο τότε υπήρχε η εγγύηση για την επιτυχία της μεταξύ των ανδρών, οι οποίοι, τελικά, είχαν κάνει αθάνατες πράξεις ηρωισμού και αυταπάρνησης για αυτήν την πατρίδα για σχεδόν τέσσερα χρόνια.

Τι όμως προήλθε από την πατρίδα;

Αυτή η αποτυχία ήταν ανοησία ή έγκλημα;

Στα μέσα του καλοκαιριού του 1918, μετά την εκκένωση της νότιας όχθης του Μάρνη, ο γερμανικός Τύπος κυρίως συμπεριφέρθηκε με τόσο ελεεινή αδεξιότητα, μάλιστα εγκληματική ηλιθιότητα, που με την καθημερινά αυξανόμενη οργή μου γεννήθηκε μέσα μου το ερώτημα, αν πραγματικά δεν υπήρχε κανένας για να θέσει τέρμα σε αυτή την πνευματική κατασπατάληση του ηρωισμού του στρατού.

Τι συνέβη στη Γαλλία, όταν έτος 1914 σαρώσαμε αυτή τη χώρα με μια ανεπανάληπτη καταιγιστική νίκη; Τι έπραξε η

Ιταλία τις μέρες που κατέρρευσε το μέτωπο του Ιζόντσο; Τι έκανε η Γαλλία ξανά την άνοιξη του 1918, όταν η επίθεση των γερμανικών μεραρχιών φαινόταν να καταλαμβάνει τις θέσεις

και το μακρύ χέρι των βαρέων πυροβολαρχιών μεγάλου βεληνεκούς άρχισε να χτυπά το Παρίσι;

Πώς μαινόταν πάντα η θέρμη του εθνικού πάθους στα ντροπιασμένα συντάγματα που υποχωρούσαν άτακτα! Πώς, λοιπόν, λειτούργησε η προπαγάνδα και με έξυπνη μαζική πειθώ, σφυρηλάτησε την πίστη στην τελική νίκη και πάλι στις καρδιές των μετώπων που είχαν καταρρεύσει!

Τι συνέβη εν τω μεταξύ σε εμάς;

Τίποτα ή ακόμα και κάτι χειρότερο από αυτό!

Εκείνη την εποχή ένιωθα συχνά οργή και αγανάκτηση, όταν έπαιρνα για να διαβάσω τις πιο πρόσφατες εφημερίδες κι ερχόμουν αντιμέτωπος με αυτή τη μαζική ψυχολογική δολοφονία που γινόταν εκεί.

Πάνω από μία φορά βασανίζομαι από τη σκέψη ότι αν η Πρόνοια με είχε βάλει στη θέση αυτών των ανίκανων ή εγκληματικά ανίδεων ή απρόθυμων της προπαγανδιστικής μας υπηρεσίας, η τύχη του πολέμου θα είχε διαφορετικά μηνύματα.

Ήταν σε αυτούς τους μήνες που ένιωσα για πρώτη φορά όλη τη κακία της μοίρας, που με κράτησε στο μέτωπο και σε μια θέση όπου κάθε νέγρος θα μπορούσε κατά τύχη να με πυροβολήσει, ενώ θα μπορούσα να προσφέρω άλλες υπηρεσίες στην πατρίδα μου σε άλλα μέρη!

Γιατί ακόμα και τότε ήμουν αρκετά τολμηρός για να πιστεύω ότι θα τα κατάφερνα σ' αυτό.

Αλλά ήμουν ένας ανώνυμος, ένας από τα οκτώ εκατομμύρια!

Έτσι ήταν καλύτερο να κρατάω το στόμα μου κλειστό και να κάνω το καθήκον μου όσο το δυνατόν καλύτερα σ' αυτή τη θέση.

Το καλοκαίρι του 1915, τα πρώτα εχθρικά φυλλάδια έπεσαν στα χέρια μας.

Το περιεχόμενό τους ήταν σχεδόν πάντα το ίδιο, αν και με κάποια παραλλαγή στη μορφή της παρουσίασης, δηλαδή: ότι η δυστυχία στη Γερμανία συνεχώς αυξανόταν· η διάρκεια του πολέμου θα ήταν ατελείωτη, ενώ η προοπτική της νίκης μειωνόταν· ο λαός στην πατρίδα λαχταρούσε επίσης την ειρήνη, μόνο ο «μilitarισμός» και ο «αυτοκράτορας» δεν το επέτρεπαν αυτό· ολόκληρος ο κόσμος – στον οποίο αυτό ήταν πολύ γνωστό – δεν πολεμούσε κατά του γερμανικού λαού, αλλά αποκλειστικά και μόνο ενάντια στο μοναδικό ένοχο, τον αυτοκράτορα· ο πόλεμος δεν θα τελείωνε νωρίτερα μέχρι να εξαλειφθεί αυτός ο εχθρός της ειρηνικής ανθρωπότητας· τα φιλελεύθερα και δημοκρατικά έθνη, μετά το τέλος του πολέμου, θα δέχονταν τον γερμανικό λαό σε μια αιώνια συμμαχία παγκόσμιας ειρήνης, η οποία θα εξασφαλιζόταν από την ώρα της εξόντωσης του «πρωσικού militarισμού».

Προκειμένου να διασαφηνίσουν καλύτερα αυτούς τους ισχυρισμούς, συχνά τύπωναν «γράμματα από την πατρίδα», το περιεχόμενο των οποίων φαινόταν να επιβεβαιώνει αυτούς τους ισχυρισμούς.

Σε γενικές γραμμές, τότε μόνο γελούσαμε με όλες αυτές τις προσπάθειες. Διαβάζαμε τα φυλλάδια, ύστερα τα στέλναμε πίσω στα ανώτερα επιτελεία και ως επί το πλείστον τα ξεχνούσαμε, μέχρι ο άνεμος να φέρει και πάλι ένα φορτίο από ψηλά στα χαρακώματα· επειδή κατά κανόνα χρησιμοποιούσαν αεροπλάνα για να ρίχνουν τα φυλλάδια.

Σε αυτό το είδος της προπαγάνδας έπρεπε να συνειδητοποιηθεί σύντομα ένα πράγμα, ότι δηλαδή σε κάθε τμήμα της πρώτης γραμμής στην οποία βρισκόταν Βαυαροί, με εξαιρετική συνέπεια δημιουργούσαν πάντα μέτωπο κατά της Πρωσίας, με τη διαβεβαίωση ότι όχι μόνο, αφενός, η Πρωσία ήταν πραγματικά ένοχη και υπεύθυνη για ολόκληρο τον πόλεμο, αλλά ότι, από την άλλη πλευρά, δεν υπήρχε η παραμικρή εχθρότητα απέναντι ειδικά στη Βαυαρία· φυσικά δεν μπορούσαν ούτε να την βοηθήσουν, όσο ήταν στην υπηρεσία του πρωσικού милитарισμού βγάζοντας γι' αυτόν τα κάστανα από τη φωτιά.

Αυτός ο τρόπος επηρεασμού στην πραγματικότητα άρχισε να επιτυγχάνει συγκεκριμένα αποτελέσματα από το 1915. Η ατμόσφαιρα κατά της Πρωσίας αυξήθηκε εμφανώς ανάμεσα στα στρατεύματα – χωρίς ωστόσο να γίνει έστω και μία φορά παρέμβαση εναντίον του από ψηλά. Αυτό ήταν κάτι παραπάνω από μια απλή εγκληματική παράλειψη, η οποία αργά ή γρήγορα θα εκδικείτο με τον χειρότερο τρόπο και μάλιστα όχι εναντίον των «Πρώσων», αλλά κατά του γερμανικού λαού και σε αυτόν δεν περιλαμβανόταν μόνο οι τελευταίοι, αλλά ακόμη και η ίδια Βαυαρία.

Προς αυτή την κατεύθυνση, η εχθρική προπαγάνδα άρχισε να έχει αναμφισβήτητες επιτυχίες από το 1916 και μετά.

Παρομοίως τα γράμματα διαμαρτυρίας που έρχονταν κατευθείαν από την πατρίδα από καιρό ασκούσαν την επίδρασή τους. Δεν ήταν πλέον απαραίτητο, οι εχθροί ιδίως μέσω των φυλλαδίων κ.λ.π. να τα προωθούν στο μέτωπο. Απέναντι και σε αυτό, δεν συνέβη τίποτα, εκτός από μερικές ψυχολογικές αστραπιαίες ηλίθιες «παραινέσεις» από την «πλευρά της

κυβέρνησης». Το μέτωπο εξακολουθούσε να είναι πλημμυρισμένο από αυτό το δηλητήριο, το οποίο έφτιαχναν από κοινού οι απερίσκεπτες γυναίκες στη πατρίδα, χωρίς να διαισθάνονται βεβαίως, ότι αυτό ήταν το μέσο, για να αυξηθεί στον μέγιστο βαθμό η αισιοδοξία του εχθρού στη νίκη, και κατά συνέπεια να παρατείνονται και επιδεινώνονται τα βάσανα των συγγενών τους στο μέτωπο της μάχης. Τα ανόητα γράμματα των Γερμανίδων κόστισαν την εποχή που ακολούθησε σε εκατοντάδες χιλιάδες άνδρες τη ζωή τους.

Έτσι, λοιπόν, από το 1916, εμφανίστηκαν διάφορα ανησυχητικά φαινόμενα. Στο μέτωπο έβριζαν και «μουρμούριζαν», ήταν δυσαρεστημένοι με πολλά πράγματα και μερικές φορές με το δίκιο τους εξοργισμένοι. Ενώ λιμοκτονούσαν και υπέφεραν, ενώ οι συγγενείς τους στην πατρίδα ζούσαν στην αθλιότητα, αλλού υπήρχε υπερεπάρκεια και κραιπάλη. Μάλιστα, ακόμα και στο ίδιο το πολεμικό μέτωπο, δεν ήταν όλα σε τάξη προς αυτή την κατεύθυνση.

Από τότε υπόβοσκε μια κρίση πολύ μικρή – αλλά αυτά ήταν ακόμα «εσωτερικές» υποθέσεις. Ο ίδιος άνδρας που προηγουμένως έβριζε και μουρμούριζε, λίγα λεπτά αργότερα έκανε το καθήκον του σιωπηλά, σαν να το θεωρούσε δεδομένο. Ο ίδιος ο λόχος, ο οποίος πριν ήταν δυσαρεστημένος, αγκιστρωνόταν στο κομμάτι του χαρακώματος που έπρεπε να προστατεύσει, ωσάν η μοίρα της Γερμανίας να εξαρτιόταν από αυτές τις εκατοντάδες μέτρα λασπωμένων χαρακωμάτων. Ήταν ακόμα το μέτωπο του παλιού, υπέροχου στρατού των ηρώων!

Επρόκειτο να γνωρίσω τη διαφορά μεταξύ αυτού και της πατρίδας με μια έντονη εναλλαγή.

Στα τέλη του Σεπτεμβρίου του 1916, η μεραρχία μου μετακινήθηκε στη Μάχη του Σομ. Για εμάς, ήταν η πρώτη από τις τεράστιες μάχες υλικού που ακολούθησαν τώρα και η εντύπωση είναι δύσκολο να περιγραφεί – πιο κόλαση από τον πόλεμο.

Στον τυφώνα των αδιάκοπων πυρών που κράτησε για εβδομάδες, το γερμανικό μέτωπο παρέμεινε σταθερό, μερικές

φορές αναγκάστηκε να κινηθεί λίγο προς τα πίσω, έπειτα ξανά προωθήθηκε, αλλά ποτέ δεν υποχώρησε.

Τραυματίστηκα στις 7 Οκτωβρίου 1916.

Έφτασα με ασφάλεια προς τα πίσω και έπρεπε να μεταφερθώ στη Γερμανία με ένα μεταγωγικό τρένο.

Είχαν περάσει τώρα δύο χρόνια από τότε που άφησα την πατρίδα, ένα σχεδόν ατέλειωτο χρονικό διάστημα κάτω από τέτοιες συνθήκες. Δύσκολα θα μπορούσα να φανταστώ, πως φαίνονται οι Γερμανοί που δεν φορούν στολή. Όταν βρισκόμουν στο στρατιωτικό νοσοκομείο εκστρατείας του Ερμίζ, σχεδόν σκίρτησα από τρόμο, όταν ξαφνικά η φωνή μιας Γερμανίδας που ήταν νοσοκόμα απευθύνθηκε σε κάποιον που ήταν ξαπλωμένος δίπλα μου.

Μετά από δύο χρόνια, για πρώτη φορά, άκουγα μια τέτοια φωνή!

Αλλά όσο το τρένο, που έπρεπε να μας φέρει στην πατρίδα, έφτανε πιο κοντά στα σύνορα, τόσο πιο ανήσυχοι γινόμασταν όλοι μέσα μας. Περάσαμε όλα τα μέρη, απ' τα οποία είχαμε περάσει δυο χρόνια νωρίτερα σαν νεαροί στρατιώτες: Βρυξέλες, Λουβαίν, Λιέγη και στο τέλος νομίσαμε ότι μπορούσαμε να αναγνωρίσουμε το πρώτο γερμανικό σπίτι από τα ψηλά του αετώματα και τα όμορφα παραθυρόφυλλά του.

Η πατρίδα!

Τον Οκτώβριο του 1914 φλεγόμασταν από θυελλώδη ενθουσιασμό καθώς διασχίζαμε τα σύνορα, τώρα επικρατούσε σιωπή και συγκίνηση. Όλοι ήταν χαρούμενοι που η μοίρα του επέτρεψε να ξαναδεί αυτό που είχε να προστατεύσει τόσο σκληρά με τη ζωή του· και ο καθένας σχεδόν ντρεπόταν να αφήσει τον άλλον να τον κοιτάζει στα μάτια.

Σχεδόν στην επέτειο της αναχώρησής μου για το μέτωπο ήρθα στο στρατιωτικό νοσοκομείο του Μπέελιτς κοντά στο Βερολίνο.

Τι αλλαγή! Από τη λάσπη της μάχης του Σομ στα λευκά κρεβάτια αυτού του θαυμάσιου κτιρίου! Στην αρχή, κανείς δεν τολμούσε να ξαπλώσει κανονικά σε αυτά. Μόνο σιγά-σιγά ήταν δυνατό να συνηθίσουμε ξανά σε αυτόν τον νέο κόσμο.

Δυστυχώς, όμως, αυτός ο κόσμος ήταν νέος και από μια άλλη άποψη.

Νοσοκομείο στο Μπέελιτς κοντά στο Βερολίνο

Το πνεύμα του στρατού στο μέτωπο φαινόταν να μην φιλοξενείται εδώ. Κάτι, που ήταν ακόμα άγνωστο στο μέτωπο, το άκουσα εδώ για πρώτη φορά: η εξύμνηση της ίδιας της δειλίας. Επειδή ό, τι βρισιές και «μύδρους» θα μπορούσατε να ακούσετε

εκεί έξω, δεν ήταν ποτέ ένα κίνητρο για παραβίαση του καθήκοντος ή ακόμα και μια εξύμνηση της δειλίας. Όχι! Ο δειλός εξακολουθούσε να θεωρείται δειλός και τίποτα άλλο· και η περιφρόνηση που τον καταδίωκε ήταν ακόμα κοινή, όπως και ο θαυμασμός που αποδιδόταν στον πραγματικό ήρωα. Αλλά εδώ στο νοσοκομείο συνέβαινε εν μέρει σχεδόν το αντίθετο: οι πιο ασυνείδητοι ταραξίες

κυριαρχούσαν στις συνομιλίες και προσπαθούσαν με όλα τα μέσα της άθλιας ευφράδειά τους να παρουσιάσουν την εικόνα του ευπρεπή στρατιώτη σαν γελοία και την ανηθικότητα του δειλού σαν υπόδειγμα. Μερικοί

Στο Νοσοκομείο στο Μπέελιτς με άλλους τραυματίες

άθλιοι τύποι κυρίως, έδιναν τον τόνο. Ένας από αυτούς καυχήθηκε ότι είχε σύρει το χέρι του μέσα από το συρματόπλεγμα για να μπει στο νοσοκομείο· παρά τον γελοίο αυτό τραυματισμό, φαινόταν να βρίσκεται εδώ για ατέλειωτο καιρό, καθώς έφτασε στη Γερμανία με μεταγωγικό τρένο μόνο με μια απάτη. Αυτός ο δηλητηριώδης βλάκας όμως έφτασε μέχρι το σημείο να παρουσιάσει με θρασύτατη αναίδεια τη δική του δειλία σαν απόρροια γενναιότητας ανώτερης από τον

ηρωικό θάνατο του έντιμου στρατιώτη. Πολλοί άκουγαν σιωπηλά, άλλοι έφυγαν, όμως μερικοί συμφώνησαν κιόλας.

Η αηδία μου έφτασε στο λαιμό, αλλά ο ταραξίας γινόταν με αδιαφορία ανεκτός στο ίδρυμα. Τι έπρεπε να γίνει; Το ποιος και το τι ήταν, έπρεπε να είναι επακριβώς γνωστό από τη διεύθυνση και το γνώριζε. Παρ' όλα αυτά δεν έγινε τίποτα.

Όταν μπόρεσα να περπατήσω κανονικά και πάλι, μου δόθηκε άδεια να πάω στο Βερολίνο.

Η δυστυχία ήταν εμφανώς παντού πολύ μεγάλη. Η πόλη των εκατομμυρίων υπέφερε από πείνα. Η δυσαρέσκεια ήταν μεγάλη. Στα διάφορα μέρη όπου σύχναζαν στρατιώτες ο τόπος ήταν παρόμοιος με αυτόν του νοσοκομείου. Έδινε την εντύπωση ότι αυτοί οι τύποι σκόπιμα πήγαιναν σε αυτά τα μέρη για να διαδώσουν τις απόψεις τους.

Οι συνθήκες στο ίδιο το Μόναχο ήταν πολύ, πολύ χειρότερες!

Όταν μετά την ανάρρωση πήρα εξιτήριο από το νοσοκομείο και μεταφέρθηκα στο τάγμα αναπληρώσεων απωλειών, πίστευα ότι δεν αναγνώριζα πλέον την πόλη. Θυμός, δυσαρέσκεια και βρισιές όπου κι αν πήγαινα! Στο ίδιο το τάγμα αναπληρώσεων απωλειών, το ηθικό ήταν κατώτερο κάθε κριτικής. Ακόμα και εδώ φάνηκε ο ατέλειωτα αδέξιος τρόπος αντιμετώπισης των στρατιωτών του μετώπου από την πλευρά των παλαιών εκπαιδευτών αξιωματικών, οι οποίοι δεν είχαν πάει ούτε για μια ώρα στο πεδίο της μάχης και για τον λόγο αυτό μπορούσαν μόνο εν μέρει να δημιουργήσουν μια αξιοπρεπή σχέση με τους παλιούς στρατιώτες. Αυτοί είχαν ορισμένες ιδιαιτερότητες, που μπορούσαν να ερμηνευτούν από την υπηρεσία τους στο μέτωπο, αλλά παρέμεναν εντελώς ακατανόητες στους διοικητές αυτών των μονάδων αναπληρώσεων, ενώ ο αξιωματικός που είχε έρθει από το μέτωπο ήταν τουλάχιστον ικανός να τις εξηγήσει. Ο τελευταίος, βέβαια, τύγγανε διαφορετικού σεβασμού από τους άνδρες απ' ό,τι ο διοικητής των μετόπισθεν. Όμως εκτός απ' αυτό, το γενικό φρόνημα ήταν απαίσιο· η φυγοπονία ήταν σχεδόν σαν ένα σημάδι της μεγαλύτερης σύνεσης, αλλά η πιστή εγκαρτέρηση ήταν σαν μια ένδειξη εσωτερικής αδυναμίας και

ξεροκεφαλιάς. Τα γραφεία είχαν στελεχωθεί από τους Εβραίους. Σχεδόν κάθε γραμματέας ήταν ένας Εβραίος και κάθε Εβραίος ήταν ένας γραμματέας. Έμεινα έκπληκτος από την πληθώρα των μαχητών του εκλεκτού λαού και δεν μπορούσα παρά να τους συγκρίνω με τους λιγοστούς εκπροσώπους τους στο μέτωπο.

Τα πράγματα ήταν ακόμη χειρότερα στην οικονομία. Εδώ ο εβραϊκός λαός είχε γίνει πραγματικά «απαραίτητος». Η αράχνη άρχισε σιγά-σιγά να ρουφάει το αίμα από τους πόρους του λαού. Με έμμεσο τρόπο μέσω των πολεμικών εταιρειών, είχε βρει το όργανο για να αποτελειώσει σταδιακά την εθνική και ελεύθερη οικονομία.

Τονιζόταν η ανάγκη για συγκεντρωτισμό χωρίς όρια.

Στην πραγματικότητα, ήδη από το 1916/17 σχεδόν όλη η παραγωγή ήταν υπό τον έλεγχο του εβραϊκού κεφαλαίου.

Αλλά εναντίον ποιου στρεφόταν το μίσος του λαού;

Κατά τη διάρκεια εκείνης της περιόδου διαπίστωσα με φρίκη μια συμφορά που πλησίαζε, η οποία, αν δεν αποτρεπόταν την κατάλληλη στιγμή, θα οδηγούσε στην κατάρρευση.

Ενώ οι Εβραίοι λήστευαν ολόκληρο το έθνος και το καταπίεζαν κάτω από τον έλεγχό τους, υπήρχε μια υποκίνηση κατά των «Πρώσων». Ακριβώς όπως στο μέτωπο, έτσι και στην πατρίδα δεν γινόταν τίποτα εκ των άνω εναντίον αυτής της δηλητηριώδους προπαγάνδας. Δεν φαινόταν να υπάρχει καμία υποψία ότι η κατάρρευση της Πρωσίας δεν θα οδηγούσε με κανέναν τρόπο στην ανάκαμψη της Βαυαρίας, το αντίθετο μάλιστα, οποιαδήποτε κατάρρευση της μιας θα παρέσερνε και την άλλη στην άβυσσο χωρίς διάσωση.

Λυπόμουν απέραντα γι' αυτή τη συμπεριφορά. Σε αυτήν μπορούσα να δω μόνο το πιο έξυπνο τέχνασμα των Εβραίων, με το οποίο έπρεπε να αποσπάσουν τη γενική προσοχή από πάνω τους και να την προσανατολίσουν προς τους άλλους. Ενώ οι Βαυαροί και οι Πρώσοι μάλωναν, αυτοί έκλεβαν την ύπαρξη και των δύο κάτω από τη μύτη τους· ενώ στη Βαυαρία έβριζαν τους Πρώσους, ο Εβραίος οργάνωσε την επανάσταση και κατέστρεψε τη Πρωσία και τη Βαυαρία ταυτόχρονα.

Δεν άντεχα αυτή η καταραμένη διχόνοια μεταξύ των γερμανικών φυλών και ήμουν χαρούμενος, που θα επέστρεφα και πάλι στο μέτωπο, πράγμα που ανέφερα ξανά αμέσως μετά την άφιξή μου στο Μόναχο.

Στις αρχές Μαρτίου 1917 ήμουν πίσω με το σύνταγμά μου.

Προς το τέλος του 1917, φάνηκε να ξεπερνιέται το χαμηλό επίπεδο της απογοήτευσης του στρατού. Όλος ο στρατός

ανέκτησε νέες ελπίδες και νέο κουράγιο μετά τη ρωσική κατάρρευση. Η πεποίθηση ότι ο πόλεμος παρ' όλα αυτά θα τελείωνε με μια νίκη για τη Γερμανία άρχισε να κυριεύει όλο και περισσότερο τα στρατεύματα. Ακουγόντουσαν και πάλι τα τραγούδια

και τα κοράκια της κακοτυχίας έγιναν σπάνια. Πίστευαν και πάλι στο μέλλον της πατρίδας.

Ειδικά η ιταλική κατάρρευση του φθινοπώρου του 1917 είχε ασκήσει την πιο εκπληκτική επίδραση· σε αυτή τη νίκη διαπιστώθηκε η δυνατότητα διάσπασης του μετώπου ακόμη και έξω από το ρωσικό θέατρο πολέμου. Μια υπέροχη πίστη ξεχύθηκε στις καρδιές των εκατομμυρίων και τους άφησε να περιμένουν την άνοιξη του 1918 με πνοή αισιοδοξίας. Ο αντίπαλος ήταν φανερά αποθαρρυσμένος. Αυτό το χειμώνα ήταν λίγο πιο ήσυχος απ' ό,τι συνήθως. Ήταν η ηρεμία πριν τη θύελλα.

Όμως ενώ το μέτωπο έκανε τις τελικές προετοιμασίες για την τελική κατάληξη του αιώνιου πολέμου, ενώ ατέλειωτες μεταγωγές ανδρών και υλικού κυλούσαν προς το δυτικό μέτωπο και τα στρατεύματα εκπαιδεύονταν για τη μεγάλη επίθεση,

ξέσπασε στη Γερμανία το μεγαλύτερο παιχνίδι απατεωνιάς ολόκληρου πολέμου.

Η Γερμανία δεν έπρεπε να κερδίσει: την τελευταία στιγμή, δεδομένου ότι η νίκη ήδη κόντευε να ακολουθήσει τις γερμανικές σημαίες, κατέφυγαν σε ένα μέσο που φαινόταν κατάλληλο για να καταπνίξει τη γερμανική εαρινή επίθεση με ένα χτύπημα εν τη γενέσει της, για να καταστήσει αδύνατη τη νίκη:

Οργανώθηκε η απεργία των πυρομαχικών.

Εάν πετύχαινε, το γερμανικό μέτωπο θα έπρεπε να καταρρεύσει και η επιθυμία της «Εμπρός» (Vorwärts)*, ότι αυτή τη φορά η νίκη δεν θα δενόταν πλέον στις γερμανικές σημαίες θα εκπληρώνονταν. Το μέτωπο έπρεπε, κάτω από την έλλειψη των πυρομαχικών, να διασπαστεί σε λίγες εβδομάδες: έτσι η επίθεση αποτρεπόταν, η Αντάντ σωζόταν· όμως το διεθνές κεφάλαιο θα γινόταν ο κυρίαρχος της Γερμανίας, ο εσωτερικός στόχος της μαρξιστικής απάτης θα είχε επιτευχθεί.

Διάλυση της εθνικής οικονομίας για την εγκαθίδρυση της κυριαρχίας του διεθνούς κεφαλαίου – ένας στόχος που επιτεύχθηκε χάρη στην ανοησία και στην καλοπιστία της μιας πλευράς και στην απύθμενη δειλία της άλλης.

Ωστόσο, η απεργία πυρομαχικών όσον αφορά τον ανεφοδιασμό του μετώπου σε όπλα δεν είχε όλη την αναμενόμενη επιτυχία: κατέρρευσε πολύ σύντομα, παρά μια τέτοια έλλειψη πυρομαχικών – όπως ήταν το σχέδιο – να καταδικάσει το στρατό σε κατάρρευση. Πόσο πιο φοβερή ήταν η ηθική βλάβη που είχε γίνει!

Πρώτον: Για ποιον εξακολουθούσε να πολεμά ο στρατός, αν η

*Εφημερίδα, όργανο του σοσιαλδημοκρατικού κόμματος. (Σ.τ.μ)

ίδια η πατρίδα δεν ήθελε πλέον τη νίκη; Για ποιον οι τεράστιες θυσίες και οι στερήσεις; Ο στρατιώτης υποτίθεται ότι πολεμά για τη νίκη, και η πατρίδα απεργεί εναντίον του;

Δεύτερον, ποιος ήταν ο αντίκτυπος στον εχθρό;

Το χειμώνα του 1917/18, εμφανίστηκαν για πρώτη φορά μαύρα σύννεφα στο στερέωμα του συμμαχικού κόσμου. Είχαν

περάσει σχεδόν τέσσερα χρόνια, που ορμούσαν τρέχοντας ενάντια στο Γερμανό υπερασπιστή και δεν μπορούσαν να τον ανατρέψουν· συγχρόνως όμως είχε μόνο το χέρι της ασπίδας ελεύθερο για άμυνα, ενώ το χέρι του

σπαθιού ήταν αναγκασμένο να χτυπά άλλοτε στην Ανατολή και άλλοτε στον Νότο. Τώρα επιτέλους η πλάτη του γίγαντα ήταν ελεύθερη. Ποταμοί αίματος είχαν χυθεί μέχρι τελικά να καταφέρει να συντρίψει οριστικά έναν από τους αντιπάλους. Τώρα θα 'πρεπε να 'ρθει το σπαθί στη Δύση με την ασπίδα, και αν μέχρι τώρα ο εχθρός δεν είχε καταφέρει να διασπάσει την άμυνα, τώρα έπρεπε ο ίδιος να 'ρθει αντιμέτωπος με μιαν επίθεση.

Τον φοβόταν, και έτρεμαν για τη νίκη του.

Στο Λονδίνο και το Παρίσι, η μία σύσκεψη ακολουθούσε την άλλη. Ακόμη και η εχθρική προπαγάνδα ήταν δύσκολο να γίνει· δεν ήταν πια τόσο εύκολο να αποδείξει την ματαιότητα της γερμανικής νίκης.

Το ίδιο όμως ίσχυε και στα μέτωπα, όπου υπήρχε νωχελική σιωπή, ακόμη και για τα ίδια τα συμμαχικά στρατεύματα. Η κυριαρχία τους ξαφνικά έχασε την αυθάδειά της. Και σ' αυτούς άρχισε σιγά-σιγά ένα ανησυχητικό φως να ανατέλλει. Η εσωτερική στάση τους για τον Γερμανό στρατιώτη είχε αλλάξει τώρα. Μέχρι στιγμής τους άρεζε να τον θεωρούν σαν ένα ανόητο που ήταν καταδικασμένος να ηττηθεί· τώρα όμως

στεκόταν μπροστά τους ο εξολοθρευτής του ρωσικού συμμάχου τους. Οι προκύψαντες περιορισμοί στις γερμανικές επιθέσεις, σαν αναγκαίες, τους φαίνονταν τώρα ευφυής τακτική. Τρία χρόνια αυτοί οι Γερμανοί εξορμούσαν εναντίον της Ρωσίας, χωρίς την παραμικρή επιτυχία, όπως φαινόταν στην αρχή. Σχεδόν γελούσαν με αυτό το μάταιο ξεκίνημα· γιατί τελικά ο ρωσικός γίγαντας με την πλειοψηφία του λαού του θα 'πρεπε να παραμείνει ο νικητής, αλλά η Γερμανία θα κατέρρεε από τις απώλειες σε αίμα. Η πραγματικότητα φαινόταν να επιβεβαιώνει αυτή την ελπίδα.

Από τις μέρες του Σεπτεμβρίου του 1914, όταν για πρώτη φορά το ατελείωτο πλήθος των Ρώσων αιχμαλώτων από τη μάχη του Τάννενμπεργκ άρχισε να κυλάει προς τη Γερμανία πάνω στους δρόμους και τα τρένα, αυτό το ποτάμι δεν είχε σχεδόν ένα τέλος – αλλά για κάθε ηττημένη και κατεστραμμένη στρατιά εμφανιζόταν μια νέα. Ανεξάντλητα η γιγαντιαία αυτοκρατορία έδινε στον τσάρο πάντα νέους στρατιώτες και στον πόλεμο τα νέα θύματά του. Πόσο καιρό θα μπορούσε η Γερμανία να συμμετέχει σε αυτόν τον αγώνα; Δεν θα 'πρεπε κάποτε να έρθει η μέρα, που μετά από μια τελευταία γερμανική νίκη, οι τελευταίες ρωσικές στρατιές δεν θα συνέχιζαν να αγωνίζονται μέχρι την τελευταία των μαχών; Και τότε τι; Κατά τις ανθρώπινες εκτιμήσεις η νίκη της Ρωσίας θα μπορούσε να είχε αναβληθεί, αλλά έπρεπε να έρθει.

Τώρα όλες αυτές οι ελπίδες είχαν τελειώσει: ο σύμμαχος που είχε προσφέρει τις μεγαλύτερες θυσίες αίματος στο βωμό κοινού ενδιαφέροντος ήταν στο τέλος της δύναμής του και βρισκόταν πεσμένος στο έδαφος μπροστά από τον αμείλικτο επιτιθέμενο. Ο φόβος και η φρίκη γλιστρούσαν αθόρυβα στις καρδιές των στρατιωτών που μέχρι τότε πίστευαν τυφλά.

Φοβούνταν την ερχόμενη άνοιξη. Γιατί αν μέχρι στιγμής δεν ήταν δυνατόν, να νικήσουν τους Γερμανούς, αφού μόνο ένα μέρος αυτών κατάφερε να τους αντιμετωπίσει στο δυτικό μέτωπο, πώς μπορούσαν να υπολογίζουν τώρα στη νίκη, καθώς η όλη δύναμη του φοβερού ηρωικού κράτους φαινόταν να συγκεντρώνεται για να επιτεθεί στη Δύση;

Οι σκιές των βουνών του νότιου Τιρόλου ήταν καταθλιπτικές για τη φαντασία· μέχρι και οι ομίχλες της Φλάνδρας καλούσαν τα σκυθρωπά πρόσωπα των ηττημένων στρατευμάτων του Καντόρνα και η πίστη στη νίκη έδωσε τη θέση της στον φόβο για την επερχόμενη ήττα.

Εκεί – όταν μέσα από τις παγωμένες νύχτες νόμιζαν πια ότι άκουγαν το μακρινό βουητό από την προέλαση των επιτιθέμενων στρατευμάτων του γερμανικού στρατού και έστρεφαν το βλέμμα με φόβο στην επερχόμενη κρίση, ξαφνικά ένα λαμπερό κόκκινο φως υψώθηκε από τη Γερμανία και έριξε την λάμψη του μέχρι και στον τελευταίο κρατήρα βλήματος του εχθρικού μετώπου: τη στιγμή που οι γερμανικές μεραρχίες λάμβαναν τις τελευταίες οδηγίες για τη μεγάλη επίθεση ξέσπασε στη Γερμανία η γενική απεργία.

Στην αρχή ο κόσμος ήταν άφωνος. Τότε όμως η εχθρική προπαγάνδα όρμησε, με ανακούφιση να εξαργυρώσει αυτή τη βοήθεια της τελευταίας στιγμής. Μονομιάς, είχε βρεθεί το μέσο να ανυψώσουν ξανά την πεσμένη αισιοδοξία των συμμαχικών στρατιωτών, να επαναβεβαιώσουν την πιθανότητα νίκης σαν σίγουρη και να μετατρέψουν τον φόβο των επερχόμενων γεγονότων σε αποφασιστική αυτοπεποίθηση. Τώρα τα συντάγματα που περίμεναν τη γερμανική επίθεση θα μπορούσαν να έχουν την πεποίθηση στη μεγαλύτερη μάχη όλων των εποχών, ότι δεν θα ήταν η τόλμη της Γερμανικής καταιγίδας που θα έκρινε το τέλος αυτού του πολέμου, αλλά η αντοχή της αντίστασής τους. Μπορεί οι Γερμανοί να κέρδιζαν όσες νίκες ήθελαν, στην πατρίδα τους προ των πυλών βρισκόταν η επανάσταση και όχι ο νικηφόρος στρατός.

Οι αγγλικές, γαλλικές και αμερικανικές εφημερίδες άρχισαν

να φυτεύουν αυτήν την πίστη στις καρδιές των αναγνωστών τους, ενώ μια άπλετη επιδέξια προπαγάνδα σάρωνε τα στρατεύματα του μετώπου.

«Η Γερμανία ενόψει επανάστασης! Η νίκη των συμμάχων είναι αναπότρεπτη!» Αυτό ήταν το καλύτερο φάρμακο για να βοηθήσουν τον ασταθή Πουαλού* και Τόμις να σταθεί στα πόδια του. Τώρα τα κανόνια και τα πολυβόλα θα μπορούσαν και πάλι να ανοίξουν πυρ και στη θέση μιας άτακτης πανικόβλητης υποχώρησης εμφανίστηκε η ελπιδοφόρα αντίσταση.

Αυτό ήταν το αποτέλεσμα της απεργίας των πυρομαχικών. Ενίσχυσε την πίστη των εχθρικών λαών στη νίκη και αποκατέστησε την παραλυτική απελπισία του συμμαχικού μετώπου – ως αποτέλεσμα, χιλιάδες γερμανοί στρατιώτες έπρεπε να πληρώσουν για αυτό με το αίμα τους. Οι υποκινητές αυτού του μοχθηρότατου χτυπήματος απατεώνων, ωστόσο, ήταν οι διεκδικητές των υψηλότερων κυβερνητικών θέσεων στην επαναστατική Γερμανία.

Από τη γερμανική πλευρά μάλλον, αρχικά τα ορατά αναδρομικά αποτελέσματα αυτής της πράξης προφανώς ξεπεράστηκαν, αλλά από την πλευρά του αντιπάλου, ωστόσο, οι συνέπειες δεν μπορούσαν να μην εμφανιστούν. Η αντίσταση είχε χάσει την απόγνωση ενός στρατού που είχε χάσει τα πάντα και στη θέση της μπήκε η οργή ενός αγώνα για τη νίκη.

Γιατί η νίκη έπρεπε τώρα να έρθει, σύμφωνα με την ανθρώπινη λογική, εάν το δυτικό μέτωπο άντεχε στη γερμανική επίθεση για λίγους μήνες. Στα Κοινοβούλια της Αντάντ, ωστόσο, αναγνωρίστηκε η πιθανότητα του μέλλοντος και χορηγήθηκαν ανήκουστα κεφάλαια για να συνεχιστεί η προπαγάνδα για την διάλυση της Γερμανίας.

*Το Πουαλού (Poilu) είναι ένας άτυπος όρος που χρησιμοποιήθηκε ευρέως για τους Γάλλους στρατιώτες του Α΄ Παγκοσμίου πολέμου που στη κυριολεξία σημαίνει, τριχωτός. Έφεραν συχνά γενειάδες και δασύτριχα μουστάκια. (Σ.τ.μ)

Είχα την τύχη να μπορώ να συμμετάσχω στις δύο πρώτες και την τελευταία επίθεση.

Αυτά έχουν γίνει οι πιο συγκλονιστικές εντυπώσεις της ζωής μου· συγκλονιστικές γιατί τώρα για τελευταία φορά, όπως και το 1914, η μάχη έχασε τον χαρακτήρα της άμυνας και προσέλαβε αυτόν της επίθεσης. Μια ανάσα ανακούφισης πέρασε από τα χαρακώματα και τις σήραγγες του γερμανικού στρατού, όταν επιτέλους μετά την παραμονή στην κόλαση του εχθρού για περισσότερα από τρία χρόνια έφτασε η μέρα της εκδίκησης. Τα νικηφόρα τάγματα για άλλη μια φορά αλάλαζαν, και τα τελευταία στεφάνια των αθάνατων δαφνών τους τα κρεμούσαν στις νικηφόρες σημαίες. Για άλλη μια φορά τα πατριωτικά τραγούδια των ατέλειωτων φαλαγγών που προέλαυναν αντήχησαν ψηλά στον ουρανό και για τελευταία φορά η χάρη του Κυρίου χαμογέλασε στα αχάριστα παιδιά του.

Στα μέσα του καλοκαιριού του 1918, απλώθηκε μια θαμπή κουφόβραση στο μέτωπο. Στην πατρίδα μάλωναν. Για ποιο πράγμα; Πολλά λεγόντουσαν στις διάφορες μονάδες του στρατεύματος. Ότι ο πόλεμος τώρα θα ήταν μάταιος και μόνο οι ανόητοι θα μπορούσαν να πιστέψουν στη νίκη. Ότι ο λαός δεν είχε πλέον κανένα ενδιαφέρον για την περαιτέρω συνέχιση, αλλά μόνο το κεφάλαιο και η μοναρχία – αυτά προέρχονταν από την πατρίδα και συζητούνταν ακόμη και στο μέτωπο.

Αρχικά (το μέτωπο) αντέδρασε ελάχιστα σε αυτό. Τι ήταν για εμάς η καθολική ψηφοφορία; Γι' αυτήν πολεμήσαμε για τέσσερα χρόνια; Ήταν ένα κακόβουλο ληστρικό χτύπημα, το να κλέβεις με αυτόν τον τρόπο τον σκοπό του πολέμου από τους ίδιους τους τάφους των νεκρών ηρώων. Τα νεαρά συντάγματα δεν είχαν σκοτωθεί κάποτε στη Φλάνδρα με το κάλεσμα «Ζήτω η καθολική και μυστική ψηφοφορία!», αλλά με την κραυγή «Η Γερμανία πάνω απ' όλα στον κόσμο». Μια μικρή αλλά όχι

ασήμαντη διαφορά. Οι περισσότεροι όμως από εκείνους που φώναζαν για το δικαίωμα ψήφου, ως επί το πλείστον δεν ήταν εκεί, που τώρα ήταν εκείνοι που ήθελαν να πολεμήσουν γι' αυτό. Το μέτωπο δεν γνώρισε ολόκληρο το κομματικό πακέτο των πολιτικών. Μόνο ένα μικρό μέρος των κοινοβουλευτικών κυρίων μπορούσε να δει κανείς εκεί όπου οι αξιοπρεπείς Γερμανοί, μόνο όσοι ήταν αρτιμελείς, σύχναζαν εκείνη την εποχή.

Έτσι αυτοί που υπηρετούσαν από παλιά στο μέτωπο ήταν ελάχιστα δεκτικοί σε αυτό το νέο πολεμικό στόχο των κυρίων Έμπερτ, Σνάιντεμαν, Μπαρτ, Λήμπκνεχτ κ.λ.π. Δεν μπορούσαν καθόλου να καταλάβουν, γιατί ξαφνικά οι λουφαδόροι μπορούσαν να έχουν το δικαίωμα να σφετεριστούν τον έλεγχο του κράτους πάνω από τον στρατό.

Η προσωπική μου στάση ήταν σαφής από την αρχή: Μισούσα ολόκληρο το πακέτο αυτών των ελεεινών, εξαπατητών των λαού και κομματικών καθαρμάτων στο έπακρο. Εδώ και καιρό, πάνω σ' αυτό, μου ήταν ξεκάθαρο, ότι αυτό το σκυλολόι δεν ενεργούσε στην πραγματικότητα για την ευημερία του έθνους, αλλά για το γέμισμα της άδειας τσέπης τους. Και το ότι ήταν πλέον ακόμα και πρόθυμοι να θυσιάσουν γι' αυτό ολόκληρο τον λαό και, αν χρειαζόταν, να αφήσουν τη Γερμανία να καταστραφεί, τους έκανε στα μάτια μου άξιους για κρεμάλα. Το να ληφθούν υπόψη οι επιθυμίες τους, σήμαινε να θυσιαστούν τα συμφέροντα του εργαζόμενου λαού προς όφελος κάποιων πορτοφολάδων, αλλά θα μπορούσατε να τις εκπληρώσετε μόνο αν ήσασταν πρόθυμοι να εγκαταλείψετε τη Γερμανία.

Έτσι όμως σκεφτόταν και το μεγαλύτερο μέρος του στρατού που πολεμούσε. Μόνο που οι ενισχύσεις που έρχονταν από την πατρίδα γίνονταν γρήγορα όλο και χειρότερες, έτσι που η άφιξή τους δεν σήμαινε καμιά ενίσχυση, αλλά μάλλον αποδυνάμωση της μαχητικής μας δύναμης. Ειδικά οι νέες κλάσεις ήταν σε μεγάλο βαθμό άνευ αξίας. Ήταν συχνά δύσκολο να πιστέψουμε ότι αυτοί έπρεπε να είναι γιοι του ίδιου έθνους, που κάποτε έστειλε τη νεολαία του για να πολεμήσει για το Υπρ.

Τον Αύγουστο και τον Σεπτέμβριο, τα σημάδια της αποδιοργάνωσης αυξάνονταν όλο και πιο γρήγορα, παρά το γεγονός ότι το αποτέλεσμα της εχθρικής επίθεσης δεν μπορούσε να συγκριθεί με τη φρίκη των προηγούμενων αμυντικών μας μαχών. Οι μάχες του Σομ και της Φλάνδρας, ήταν απεναντίας πιο φρικιαστικές στο παρελθόν.

Στα τέλη Σεπτεμβρίου, η μεραρχία μου ήρθε για τρίτη φορά στις θέσεις, που κάποτε είχαμε επιτεθεί ως νεαρά πολεμικά εθελοντικά συντάγματα.

Τι αναμνήσεις!

Τον Οκτώβριο και τον Νοέμβριο του 1914 είχαμε πάρει εκεί το βάπτισμα του πυρός. Με την αγάπη της πατρίδας στην καρδιά και με τα τραγούδια στα χείλη τα νεαρά μας συντάγματα είχαν μπει στη μάχη σαν να ήταν χορός. Το πιο πολύτιμο αίμα χύθηκε εκεί πρόθυμα με την πεποίθηση ότι θα διατηρούσε την ανεξαρτησία και την ελευθερία της πατρίδας.

Τον Ιούλιο του 1917 πατήσαμε για δεύτερη φορά στο έδαφος που ήταν ιερό για όλους εμάς. Κι όμως σ' αυτό αναπαύονταν οι καλύτεροι σύντροφοι, σχεδόν παιδιά, που κάποτε με λαμπερά μάτια για τη μία ακριβή τους πατρίδα είχαν τρέξει προς το θάνατό τους.

Εμείς οι παλιοί, που κάποτε εκστρατεύσαμε με το σύνταγμα, βρισκόμασταν με δέος συγκλονισμένοι σε αυτόν τον τόπο όρκου στην «πίστη και την υπακοή μέχρι θανάτου».

Αυτό το έδαφος, στο οποίο το σύνταγμα είχε εκστρατεύσει τρία χρόνια νωρίτερα, θα έπρεπε τώρα να το υπερασπιστεί σε μια δύσκολη αμυντική μάχη.

Σε τρεις εβδομάδες καταιγιστικών πυρών οι Άγγλοι προετοίμασαν τη μεγάλη επίθεση της Φλάνδρας. Τότε τα πνεύματα των νεκρών έμοιαζαν να ζωντανεύουν· το σύνταγμα σύρθηκε στη βρώμικη λάσπη και χώθηκε στις τρύπες και στους κρατήρες και δεν υποχώρησε και δεν κλονίστηκε όπως κάποτε σε αυτή τη θέση πάντα μικρότερο και αραιότερο, μέχρι που τελικά ξέσπασε η επίθεση των Άγγλων στις 31 Ιουλίου 1917.

Μας αντικατέστησαν τις πρώτες ημέρες του Αυγούστου.

Από το σύνταγμα είχαν μείνει λίγοι λόχοι: επέστρεφαν τρικλίζοντας λασπωμένοι, μοιάζοντας περισσότερο με φαντάσματα παρά με ανθρώπους. Εκτός από μερικές εκατοντάδες μέτρα με τρύπες από οβίδες, οι Άγγλοι έπαιρναν μόνο θάνατο.

Τώρα, το φθινόπωρο του 1918, βρισκόμασταν στο έδαφος της επίθεσης του 1914 για τρίτη φορά. Η πάλαι ποτέ ειρηνική πόλη Κομίν είχε γίνει πλέον πεδίο μάχης. Φυσικά, ακόμα κι αν το πεδίο της μάχης ήταν το ίδιο, οι άνδρες είχαν αλλάξει: τώρα και τα στρατεύματα είχαν «πολιτικοποιηθεί». Το δηλητήριο της πατρίδας, όπως και παντού, άρχισε να έχει αποτελέσματα και εδώ. Οι νεότερες εφεδρείες απέτυχαν τελείως – είχαν έρθει από την πατρίδα.

Τη νύχτα της 13ης προς την 14η Οκτωβρίου, άρχισε η αγγλική εκτόξευση αερίων στο νότιο μέτωπο μπροστά από το

Υπρ' χρησιμοποίησαν το αέριο της μουστάρδας, του οποίου η δράση ήταν ακόμα άγνωστη σε εμάς, στο βαθμό που αφορούσε τις επιδράσεις στο σώμα. Θα το γνώριζα εκείνο το βράδυ ο ίδιος. Σ' ένα λόφο νότια του Βέρβικ το

βράδυ της 13ης Οκτωβρίου δεχτήκαμε ένα καταγισμό πυρών από οβίδες αερίων που κράτησε αρκετές ώρες, ο οποίος συνεχίστηκε όλο το βράδυ με περισσότερο ή λιγότερο βίαιο τρόπο. Ήδη γύρω στα μεσάνυχτα μερικοί από μας έφυγαν, συμπεριλαμβανομένων μερικών συντρόφων για πάντα. Προς το πρωί με έπιασαν και μένα πόνοι που κάθε δεκαπέντε λεπτά γινόταν χειρότεροι και στις επτά το πρωί σκοντάφτοντας και τρικλίζοντας γύρισα πίσω με τα μάτια μου να καίνε, παίρνοντας μαζί μου το τελευταίο μου πολεμικό μήνυμα.

Λίγες ώρες αργότερα, τα μάτια μετατράπηκαν σε αναμμένα κάρβουνα, είχε σκοτεινιάσει γύρω μου.

Έτσι μπήκα στο στρατιωτικό νοσοκομείο του Πάσεβαλκ στην

Πομερανία και εκεί έπρεπε – να βιώσω την επανάσταση!

Για μεγάλο χρονικό διάστημα υπήρχε κάτι αόριστο, αλλά αποκρουστικό στον αέρα. Έλεγαν ότι θα «ξεσπούσε» τις επόμενες εβδομάδες – απλώς δεν μπορούσα να φανταστώ τι σήμαινε αυτό. Σκέφτηκα στην αρχή ότι επρόκειτο για μια απεργία παρόμοια με εκείνη της άνοιξης. Οι δυσάρεστες φήμες έρχονταν συνεχώς από το ναυτικό, στον οποίο επικρατούσε αναβρασμός. Αλλά αυτό μου φαινόταν περισσότερο σαν δημιούργημα της φαντασίας μεμονωμένων παλιανθρώπων παρά μια υπόθεση των μεγάλων μαζών. Στο ίδιο το νοσοκομείο όλοι μιλούσαν για την πιθανότητα τερματισμού του πολέμου, που ήλπιζαν ότι θα έρθει σύντομα, αλλά κανείς δεν περίμενε έναν «άμεσο». Δεν μπορούσα να διαβάσω εφημερίδες.

Τον Νοέμβριο η γενική ένταση αυξήθηκε.

Και τότε, μια μέρα ξαφνικά ξέσπασε η τραγωδία. Οι ναύτες ήρθαν με φορτηγά αυτοκίνητα και απηύθυναν κάλεσμα για επανάσταση, μερικοί νεαροί Εβραίοι ήταν οι «ηγέτες» σε αυτόν τον αγώνα για την «ελευθερία, την ομορφιά και την αξιοπρέπεια» της εθνικής μας ύπαρξης. Κανένας από αυτούς δεν ήταν στην πρώτη γραμμή. Με τον έμμεσο τρόπο ενός λεγόμενου «νοσοκομείου για τη βλεννόρροια» οι τρεις Ανατολίτες είχαν γυρίσει από τα μετόπισθεν της πατρίδας στο σπίτι τους. Τώρα έβγαζαν σ' αυτήν τα κόκκινα κουρέλια.

Τα πήγαινα κάπως καλύτερα τον τελευταίο καιρό. Ο πόνος που διαπερνούσε τις κόγχες των ματιών υποχώρησε· σιγά-σιγά

κατάφερα να διακρίνω ξανά το περιβάλλον μου σε αδρό περίγραμμα. Είχα την ελπίδα ότι θα ήμουν σε θέση να δω και πάλι τουλάχιστον μέχρι του σημείου να μπορώ να ασκήσω κάποιο επάγγελμα αργότερα. Φυσικά δεν θα μπορούσα πλέον να ελπίζω ότι θα μπορούσα ποτέ να ζωγραφίσω ξανά. Έτσι βρισκόμουν τουλάχιστον σε μια πορεία ανάρρωσης, όταν συνέβη το τερατούργημα.

Η πρώτη μου ελπίδα ήταν ακόμα, ότι η προδοσία θα μπορούσε να είναι λίγο-πολύ τοπική υπόθεση. Προσπάθησα επίσης να ενθαρρύνω κάποιους συντρόφους προς αυτή την κατεύθυνση. Ειδικά οι Βαυαροί σύντροφοί μου στο νοσοκομείο ήταν κάτι περισσότερο από προσιτοί. Η διάθεση ήταν κάθε άλλο παρά «επαναστατική». Δεν μπορούσα να φανταστώ ότι η τρέλα θα ξεσπάσει ακόμα και στο Μόναχο. Η αφοσίωση στον αξιοσέβαστο οίκο των Βίτελσμπαχ* μου φαινόταν ισχυρότερη από τη θέληση ορισμένων Εβραίων. Δεν θα μπορούσα λοιπόν παρά να πιστέψω, ότι είχαμε να κάνουμε με ένα πραξικόπημα του ναυτικού, που τις επόμενες ημέρες επρόκειτο να συντριβεί.

Οι επόμενες μέρες ήρθαν, και μαζί τους η πιο φριχτή βεβαιότητα της ζωής μου. Οι φήμες έγιναν όλο και πιο βασανιστικές. Αυτό που νόμιζα ότι ήταν μια τοπική υπόθεση, θα 'πρεπε να είναι μια γενική επανάσταση. Επιπλέον ήρθε η επαίσχυντη είδηση από το μέτωπο. Ήθελαν να παραδοθούν. Στ' αλήθεια ακόμη και ένα τέτοιο πράγμα ήταν δυνατό;

Στις 10 Νοεμβρίου, ήρθε ο πάστορας στο νοσοκομείο για μια μικρή ομιλία· τώρα μάθαμε τα πάντα.

Ήμουν κι εγώ με τους παρόντες, ενθουσιασμένοι στο έπακρο από τη σύντομη ομιλία. Ο ηλικιωμένος, αξιοσέβαστος κύριος φαινόταν να τρέμει πολύ όταν μας ενημέρωσε ότι ο οίκος των Χοχεντσόλλερν δεν είχε πια το δικαίωμα να φέρει το γερμανικό αυτοκρατορικό στέμμα, ότι η πατρίδα είχε γίνει «δημοκρατία», ότι πρέπει να προσευχηθούμε στον Παντοδύναμο να μην αρνηθεί την ευλογία Του σε αυτή την αλλαγή και να μην

*Ο Οίκος των Βίτελσμπαχ είναι ευρωπαϊκή βασιλική οικογένεια και ειδικότερα μια γερμανική δυναστεία από τη Βαυαρία. (Σ.τ.μ)

εγκαταλείπει τον λαό μας στους προσεχείς καιρούς. Μη μπορώντας να κάνει και αλλιώς, έπρεπε με λίγα λόγια να τιμήσει τον βασιλικό οίκο, θέλοντας να τιμήσει τις υπηρεσίες του στην Πομερανία, στη Πρωσία, όχι για τη γερμανική πατρίδα, και – τότε άρχισε να κλαίει ήσυχα – στη μικρή αίθουσα, όμως, απλώθηκε βαθύτατη θλίψη σε όλες τις καρδιές και πιστεύω ότι κανένα μάτι δεν θα μπορούσε να συγκρατήσει τα δάκρυα. Αλλά όταν ο ηλικιωμένος κύριος προσπάθησε να μας πει και άρχισε να μας ενημερώνει ότι τώρα έπρεπε να τερματίσουμε τον μακροχρόνιο πόλεμο, και μάλιστα ότι η πατρίδα μας στο μέλλον, αφού είχε χάσει τον πόλεμο και θα είμαστε στο έλεος των νικητών, θα υποστεί τρομερή καταπίεση, ότι έπρεπε να δεχτούμε την ανακωχή έχοντας εμπιστοσύνη στη μεγαλοψυχία των πρώην εχθρών μας – δεν μπόρεσα να αντέξω άλλο. Μου ήταν αδύνατο να μείνω περισσότερο. Καθώς όλα έγιναν στα μάτια μου μαύρα ξανά, επέστρεψα στον κοιτώνα ψηλαφίζοντας και τρικλίζοντας, σωριάστηκα στο κρεβάτι μου και έχωσα το κεφάλι μου που έκαιγε μέσα στην κουβέρτα και το μαξιλάρι.

Από την ημέρα που είχα σταθεί στον τάφο της μητέρας μου, δεν είχα ξανακλάψει. Αν η μοίρα στα νιάτα μου, μου είχε συμπεριφερθεί με άσπλαχνη σκληρότητα, μεγάλωσε το πείσμα μου. Όταν ο θάνατος έπαιρνε τόσους πολλούς αγαπημένους συντρόφους και φίλους από τις τάξεις μας στη διάρκεια του μακροχρόνιου πολέμου, μου φάνηκε σχεδόν σαν αμαρτία για μένα να παραπονεθώ – έχασαν τη ζωή τους, αλλά για τη Γερμανία! Και όταν στο τέλος εγώ ο ίδιος – ακόμη και στις τελευταίες ημέρες του τρομερού αγώνα – έχασα για μια στιγμή το κουράγιο μου από το φόβο μου να μείνω τυφλός για πάντα, όταν προέκυψε το ύπουλο αέριο και άρχισε να κατατρώει τα μάτια μου, η φωνή της συνείδησής μου μού φώναξε: Άθλιε φουκαρά, θέλεις να κλάψεις, ενώ χιλιάδες είναι σε εκατοντάδες φορές χειρότερη θέση από σένα. Και έτσι υπέμεινα απαθής και σιωπηλός τη μοίρα μου. Τώρα όμως δεν μπορούσα να κάνω αλλιώς. Μόνο τώρα έμαθα πώς όλα τα προσωπικά βάσανα

βουλιάζουν σε σύγκριση με την δυστυχία της πατρίδας.

Έτσι ήταν όλα μάταια. Μάταιες όλες οι θυσίες και οι στερήσεις, μάταιη η πείνα και η δίψα κάποιων ατελείωτων μηνών, μάταιος κόπος οι ώρες κατά τις οποίες κάναμε το καθήκον μας γαντζωμένοι απ' το φόβο του θανάτου και μάταιος κόπος ο θάνατος δύο εκατομμυρίων που πέθαναν σ' αυτό. Δεν θα 'πρεπε να ανοίξουν οι τάφοι όλων των εκατοντάδων χιλιάδων, που κάποτε με πίστη στην πατρίδα τράβηξαν προς τα εμπρός για να μην επιστρέψουν ποτέ; Δεν θα 'πρεπε να ανοίξουν και να στείλουν τους σιωπηλούς, λασπωμένους και αιματοβαμμένους ήρωες πίσω στη πατρίδα σαν πνεύματα εκδίκησης, που τους είχε εξαπατήσει τόσο περιφρονητικά για την μεγαλύτερη θυσία που μπορεί να κάνει ο άνθρωπος για τον λαό του σε αυτόν τον κόσμο; Μήπως γι' αυτό δεν πέθαναν, οι στρατιώτες του Αυγούστου και του Σεπτεμβρίου του 1914, γι' αυτό δεν εκστράτευσαν τα συντάγματα των εθελοντών το φθινόπωρο του ίδιου χρόνου μετά τους παλαιούς συναδέλφους τους; Δεν έπεσαν γι' αυτό αυτά τα δεκαεφτάχρονα αγόρια στο έδαφος της Φλάνδρας; Δεν ήταν αυτό το νόημα της θυσίας, που προσέφερε η Γερμανίδα μητέρα στην πατρίδα, όταν με πληγωμένη καρδιά άφηνε τότε τα αγαπημένα της αγόρια για να μην τα ξαναδεί ποτέ πια; Όλα αυτά έγιναν έτσι ώστε ένα σωρό άθλιοι εγκληματίες να μπορέσουν τώρα να απλώσουν τα χέρια τους στην πατρίδα;

Γι' αυτό δεν ήταν που ο Γερμανός στρατιώτης υπέμεινε στον καυτό ήλιο και τις χιονοθύελλες, πεινώντας, διψώντας και κρυώνοντας, καταπονημένος από τις άγρυπνες νύχτες και τις ατέλειωτες πορείες; Γι' αυτό δεν είχε υπομείνει την κόλαση των πυρών και τον πυρετό του πολέμου των αερίων, χωρίς να κλονίζεται, έχοντας πάντοτε επίγνωση του μοναδικού του καθήκοντος να υπερασπιστεί την πατρίδα από την εισβολή του εχθρού;

Πράγματι, και αυτοί οι ήρωες αξίζουν ένα βράχο:

«Περαστικέ, που έρχεσαι στη Γερμανία, δήλωσε στην πατρίδα, ότι είμαστε εδώ, πιστοί στην πατρίδα και υπάκουοι στο

καθήκον».

Και στην πατρίδα – ;

Όμως – αυτή ήταν μόνο η μοναδική θυσία που έπρεπε να υπολογίζουμε; Η Γερμανία του παρελθόντος ήταν λιγότερο άξια; Δεν υπήρχε επίσης κάποιο χρέος απέναντι στην ιστορία μας; Ήμασταν ακόμα άξιοι, να συγκρίνουμε τη δόξα του παρελθόντος με εμάς; Αλλά πώς θα έπρεπε να παρουσιαστεί αυτή η πράξη στο μέλλον για να την δικαιολογήσει;

Άθλιοι και διεφθαρμένοι εγκληματίες!

Όσο περισσότερο προσπαθούσα να καταλάβω το πελώριο γεγονός σε αυτή την ώρα, τόσο περισσότερο μου έκαιγε το μέτωπο η ντροπή της αγανάκτησης και του αίσχους. Τι ήταν ολόκληρος ο πόνος των ματιών απέναντι σε αυτή τη συμφορά;

Το τι ακολούθησε, ήταν φοβερές μέρες και ακόμη χειρότερες νύχτες – ήξερα ότι όλα είχαν χαθεί. Το να ελπίζουμε για το έλεος του εχθρού, μπορούν να το κάνουν οι πολύ ανόητοι ή – οι ψεύτες και οι εγκληματίες. Εκείνες τις νύχτες μεγάλωσε το μίσος, το μίσος ενάντια στους υπεύθυνους αυτής της πράξης.

Τις ημέρες που ακολούθησαν, συνειδητοποίησα κι εγώ τη μοίρα μου. Έπρεπε να γελάσω τώρα με τη σκέψη του δικού μου μέλλοντος, που πριν από λίγο καιρό μου είχε προκαλέσει τόσο πικρή ανησυχία. Δεν ήταν γελοίο να θέλω να χτίσω σπίτια σε τέτοιο έδαφος; Τελικά συνειδητοποίησα ότι είχε συμβεί μόνο, αυτό που φοβόμουν τόσο συχνά, αλλά ποτέ δεν μπορούσα να το πιστέψω συναισθηματικά.

Ο αυτοκράτορας Γουλιέλμος Β΄ ήταν ο πρώτος Γερμανός αυτοκράτορας που άπλωσε χέρι συμφιλίωσης στους ηγέτες του μαρξισμού, χωρίς να υποψιαστεί ότι οι παλιάνθρωποι δεν έχουν τιμή. Ενώ κρατούσαν ακόμα το χέρι του αυτοκράτορα στο δικό τους, το άλλο έψαχνε ήδη το μαχαίρι.

Δεν υπάρχουν συμφωνίες με τους Εβραίους, παρά μόνο η σκληρή εναλλακτική λύση.

Αλλά αποφάσισα να γίνω πολιτικός.

Κεφάλαιο 8

Έναρξη της πολιτικής μου Δραστηριότητας

Στα τέλη Νοεμβρίου του 1918 επέστρεψα στο Μόναχο. Πήγα ξανά στο τάγμα αναπληρώσεως απωλειών του συντάγματός μου, το οποίο βρισκόταν στα χέρια των «συμβουλίων στρατιωτών». Ολόκληρη η λειτουργία μου ήταν τόσο αηδιαστική που αποφάσισα αμέσως να φύγω αν ήταν δυνατόν. Με έναν πιστό σύντροφο από τις εκστρατείες, τον Σμιτ Ερνστ, ήρθα στο Τράουνσταϊν και έμεινα εκεί μέχρι τη διάλυση του στρατοπέδου.

Τον Μάρτιο του 1919 επιστρέψαμε στο Μόναχο.

Η κατάσταση ήταν ανυπόφορη και πίεζε αναπόφευκτα

για μια περαιτέρω συνέχιση της επανάστασης. Ο θάνατος του Άισνερ* επιτάχυνε την μόνο εξέλιξη και τελικά οδήγησε στη δικτατορία των συμβουλίων ή για να το θέσω καλύτερα: σε έναν προσωρινό έλεγχο των Εβραίων, τον οποίο οι υποκινητές

ολόκληρης επανάστασης είχαν από την αρχή κατά νου.

Εκείνη την εποχή, αμέτρητα σχέδια εναλλάσσονταν το ένα με το άλλο στο κεφάλι μου. Για μέρες σκεφτόμουν τι θα μπορούσε γενικά να γίνει, αλλά το τέλος κάθε σκέψης ήταν πάντα το νηφάλιο συμπέρασμα ότι, σαν ανώνυμος που ήμουν, δεν είχα την παραμικρή προϋπόθεση για κάποια κατάλληλη δράση. Για τους λόγους, για τους οποίους τότε δεν μπορούσα να αποφασίσω να πάω σε ένα από τα υπάρχοντα κόμματα, θα επανέλθω να μιλήσω αργότερα.

Κατά τη διάρκεια της νέας επανάστασης των συμβουλίων, ενήργησα για πρώτη φορά με τέτοιο τρόπο, που προκάλεσα τη δυσαρέσκεια του Κεντρικού Συμβουλίου. Στις 27 του Απριλίου του 1919 νωρίς το πρωί επρόκειτο να συλληφθώ – οι τρεις παλληκαράδες όμως δεν είχαν το απαιτούμενο θάρρος να αντιμετωπίσουν τις υψωμένες καραμπίνες και έφυγαν όπως είχαν έρθει.

Λίγες μέρες μετά την απελευθέρωση του Μονάχου, ήμουν με εντολή στην εξεταστική επιτροπή του 2ου Συντάγματος Πεζικού για τα επαναστατικά γεγονότα.

Αυτή ήταν η πρώτη μου λίγο-πολύ καθαρά πολιτική δραστηριότητα.

Λίγες εβδομάδες αργότερα έλαβα τη διαταγή να λάβω μέρος σε ένα «κύκλο μαθημάτων» που πραγματοποιήθηκε για τα μέλη της Βέρμαχτ. Σε αυτόν, ο στρατιώτης θα 'πρεπε να πάρει συγκεκριμένες βάσεις για την πολιτική σκέψη. Για μένα, η αξία ολόκληρου του γεγονότος ήταν ότι μου δόθηκε τώρα η ευκαιρία να συναντήσω κάποιους ομοϊδεάτες συντρόφους με τους

*Ο Κουρτ Άισνερ (14 Μαΐου 1867 - 21 Φεβρουαρίου 1919) ήταν Γερμανός πολιτικός και συγγραφέας εβραϊκής καταγωγής. Οργάνωσε την επανάσταση κατά της βαυαρικής μοναρχίας. Στις 9 Νοεμβρίου 1918 κήρυξε την Δημοκρατία της Βαυαρίας. Καθώς πήγαινε στην Βουλή (Φεβρουάριος του 1919) πυροβολήθηκε από έναν φιλοβασιλικό φοιτητή. (Σ.τ.μ)

οποίους θα μπορούσα να συζητήσω διεξοδικά την τρέχουσα κατάσταση. Ήμασταν όλοι λίγο-πολύ απόλυτα πεπεισμένοι ότι η Γερμανία δεν θα σωζόταν πλέον από την επερχόμενη κατάρρευση από τα εγκληματικά κόμματα του Νοεμβρίου, το Κέντρο και την σοσιαλδημοκρατία, αλλά ότι ακόμη και τα λεγόμενα «αστικά-εθνικά» σχήματα, παρ' όλη την καλή διάθεσή τους, δεν θα μπορούσαν ποτέ να επανορθώσουν, αυτό που είχε γίνει. Μία ολόκληρη σειρά προϋποθέσεων έλειπε εδώ, χωρίς τις οποίες δεν μπορούσε να επιτύχει ένα τέτοιο εγχείρημα. Η επόμενη περίοδος δικαίωσε την άποψη που είχαμε τότε.

Έτσι, στη μικρή μας ομάδα συζητήθηκε η δημιουργία ενός νέου κόμματος. Οι βασικές ιδέες που είχαμε κατά νου ήταν οι ίδιες με αυτές, που αργότερα πραγματοποιήθηκαν στο Γερμανικό Εργατικό Κόμμα». Από την αρχή, το όνομα του κινήματος, που επρόκειτο να ιδρυθεί, έπρεπε να προσφέρει την ευκαιρία να προσεγγίσει τις πλατιές μάζες· γιατί χωρίς αυτή την ιδιότητα το όλο εγχείρημα φαινόταν άσκοπο και περιττό. Έτσι καταλήξαμε στο όνομα «Κοινωνικό Επαναστατικό Κόμμα»· αυτό οφείλεται στο γεγονός ότι ακόμα και οι κοινωνικές απόψεις αυτού του νέου δημιουργήματος σήμαιναν πράγματι μια επανάσταση.

Όμως ο βαθύτερος λόγος γι' αυτό ήταν ο εξής:

Ανεξάρτητα από το πόσο ασχολήθηκα προηγουμένως με τα οικονομικά προβλήματα, λίγο-πολύ ήταν πάντοτε μέσα στα όρια που προέκυπταν από την εξέταση των ίδιων των κοινωνικών θεμάτων. Μόνο αργότερα αυτό το πλαίσιο διευρύνθηκε ως αποτέλεσμα της εξέτασης της γερμανικής συμμαχικής πολιτικής. Ήταν, σε μεγάλο βαθμό, το αποτέλεσμα μιας εσφαλμένης εκτίμησης της οικονομίας καθώς και της έλλειψης σαφήνειας σχετικά με τα πιθανά θεμέλια για τη διατροφή του γερμανικού λαού στο μέλλον. Αλλά όλες αυτές οι σκέψεις ακόμα βασίζονταν στην άποψη ότι το κεφάλαιο θα ήταν σε κάθε περίπτωση μόνο το αποτέλεσμα της εργασίας και, όπως και αυτή η ίδια, θα υπόκειται στη διόρθωση όλων αυτών των παραγόντων που είτε προάγουν είτε αναστέλλουν την

ανθρώπινη δραστηριότητα. Αυτό θα σήμαινε επίσης την εθνική σημασία του κεφαλαίου, που εξαρτιόταν τόσο απόλυτα από το μεγαλείο, την ελευθερία και τη δύναμη του κράτους, άρα του έθνους, ότι και μόνο αυτή η δέσμευση θα έπρεπε να οδηγήσει σε μια υποστήριξη του κράτους και του έθνους από την πλευρά αυτού του κεφαλαίου, από το απλό ένστικτο της αυτοσυντήρησης ή της περαιτέρω αναπαραγωγής. Αυτή η εξάρτηση του κεφαλαίου από το ανεξάρτητο και ελεύθερο κράτος με τη σειρά της θα το ανάγκαζε να υπερασπιστεί αυτή την ελευθερία, την ισχύ, τη δύναμη κ.λ.π. του έθνους.

Το καθήκον του κράτους σε σχέση με το κεφάλαιο ήταν επομένως σχετικά απλό και σαφές: έπρεπε μόνο να εξασφαλίσει ότι θα παρέμενε υπηρέτης του κράτους και να μη φανταστεί ότι θα γίνει ο κυρίαρχος του έθνους. Η γνωμοδότηση αυτή θα μπορούσε να περιοριστεί μέσα σε δύο βασικές γραμμές: τη διατήρηση μιας βιώσιμης εθνικής και ανεξάρτητης οικονομίας, αφενός, τη διασφάλιση των κοινωνικών δικαιωμάτων των εργαζομένων, αφετέρου.

Την διαφορά αυτού του καθαρού κεφαλαίου που είναι το τελικό αποτέλεσμα της παραγωγικής εργασίας, σε σύγκριση με

ένα κεφάλαιο, η ύπαρξη και η ουσία του οποίου βασίζονται αποκλειστικά στην κερδοσκοπία, δεν ήμουν σε θέση πριν να την διακρίνω με την απαιτούμενη διαύγεια. Μου έλειπε το αρχικό ερέθισμα για κάτι τέτοιο, το οποίο βέβαια δεν το είχα συναντήσει.

Αυτό έγινε τώρα από την εμπειριστατωμένη ενημέρωση από έναν από τους διάφορους κυρίους που μιλούσαν στον κύκλο των μαθημάτων που ήδη αναφέρθηκε: τον Γκότφριντ Φέντερ.

Για πρώτη φορά στη ζωή μου άκουσα μια διερευνητική ανάλυση του διεθνούς χρηματιστηρια-

κού και του δανειακού κεφαλαίου.

Αφού άκουσα την πρώτη διάλεξη του Φέντερ, μου πέρασε από το μυαλό η σκέψη ότι τώρα είχα βρει το δρόμο για μια από τις πιο σημαντικές προϋποθέσεις για την ίδρυση ενός νέου κόμματος.

Κατά τη γνώμη μου, η αξία του Φέντερ βασίστηκε στο ότι είχε προσδιορίσει με ανελέητη σκληρότητα τον κερδοσκοπικό και οικονομικό χαρακτήρα του χρηματιστηριακού και δανειακού κεφαλαίου έχοντας εκθέσει όμως την αιώνια προϋπόθεσή του που είναι ο τόκος. Οι παρατηρήσεις του ήταν τόσο σωστές για όλα τα θεμελιώδη ζητήματα, που οι ίδιοι οι επικριτές του αμφισβήτησαν από την αρχή λιγότερο τη θεωρητική ορθότητα της ιδέας από την πρακτική δυνατότητα της εφαρμογής της. Αλλά αυτό που ήταν μια αδυναμία των επιχειρημάτων του Φέντερ στα μάτια των άλλων, στα δικά μου αποτελούσε τη δύναμή τους.

Το καθήκον του θεωρητικού δεν είναι να καθορίσει τα διάφορα στάδια ικανοποιησιμότητας ενός θέματος, αλλά να διευκρινίσει το θέμα ως τέτοιο· δηλαδή, έχει να μεριμνά λιγότερο για τον τρόπο από τον στόχο. Εδώ, ωστόσο, είναι αποφασιστική η βασική ορθότητα μιας ιδεολογίας και όχι η δυσκολία της εφαρμογής της. Μόλις ο θεωρητικός προσπαθήσει, να λάβει υπόψη την αποκαλούμενη «σκοπιμότητα» και «πραγματικότητα» αντί της απόλυτης αλήθειας, το έργο του θα σταματήσει να είναι ένα πολικό αστέρι του ερευνητικού πνεύματος της ανθρωπότητας, και αντ' αυτού θα γίνει μια συνταγή για την καθημερινή ζωή. Ο θεωρητικός ενός κινήματος πρέπει να καθορίσει τον στόχο του, ο πολιτικός

να αγωνιστεί για την εκπλήρωσή του. Του ενός συνεπώς η σκέψη θα καθορίζεται από την αιώνια αλήθεια, και οι ενέργειες του άλλου περισσότερο από την εκάστοτε χειροπιαστή πραγματικότητα. Το μεγαλείο του ενός έγκειται στην απολύτως αφηρημένη ορθότητα της ιδεολογίας του, του άλλου στη σωστή αντίληψη των δεδομένων γεγονότων και σε ένα κατάλληλο χειρισμό τους, οπότε ο στόχος του θεωρητικού είναι να χρησιμεύσει ως καθοδηγητικό άστρο. Ενώ σαν κριτήριο για την σπουδαιότητα ενός πολιτικού μπορεί να φαίνεται η επιτυχία των σχεδίων και των ενεργειών του, δηλαδή το κατά πόσο αυτά θα γίνουν πραγματικότητα, ο τελικός στόχος του θεωρητικού δεν μπορεί ποτέ να πραγματοποιηθεί, γιατί παρ' ότι η ανθρώπινη σκέψη μπορεί να συλλάβει αλήθειες και είναι σε θέση να θέσει ξεκάθαρους στόχους, η πλήρης εκπλήρωση αυτών θα αποτύχει λόγω της γενικής ανθρώπινης ατέλειας και ανεπάρκειας. Όσο πιο θεωρητικά σωστή και επομένως ισχυρή θα είναι η ιδεολογία, τόσο πιο αδύνατη θα είναι η πλήρης εκπλήρωσή της όσο εξαρτάται από τους ανθρώπους. Επομένως, η σπουδαιότητα του θεωρητικού δεν πρέπει να μετράται από την εκπλήρωση των στόχων του, αλλά από την ορθότητα αυτών και την επιρροή που είχαν στην εξέλιξη της ανθρωπότητας. Εάν ήταν αλλιώς, οι ιδρυτές των θρησκειών δεν θα 'πρεπε να συμπεριλαμβάνονται μεταξύ των μεγαλύτερων ανθρώπων στη γη, δεδομένου ότι η εκπλήρωση των δεοντολογικών τους προθέσεων δεν θα επιτευχθεί ποτέ ούτε κατά προσέγγιση. Ακόμα και αυτή η θρησκεία της αγάπης είναι μόνο μια αμυδρή αντανάκλαση της θέλησης του μεγαλοπρεπούς θεμελιωτή της· η μόνη σημασία της έγκειται στην κατεύθυνση που προσπάθησε να δώσει στη γενική εξέλιξη του ανθρώπινου πολιτισμού, της ηθικής και της συμπεριφοράς.

Η εξαιρετικά μεγάλη διαφορά καθηκόντων μεταξύ του θεωρητικού και του πολιτικού είναι επίσης ο λόγος για τον οποίο σχεδόν ποτέ δεν είναι δυνατόν να συνδυαστούν οι δύο σε ένα άτομο. Αυτό ισχύει ιδιαίτερα για τον αποκαλούμενο «επιτυχημένο» πολιτικό μικρού μεγέθους, του οποίου η δουλειά

είναι κατά κανόνα πραγματικά μόνο μια «τέχνη του εφικτού», όπως ο Βίσμαρκ χαρακτήρισε γενικά την πολιτική με αρκετή μετριοφροσύνη. Όσο πιο ελεύθερος κρατιέται ένας τέτοιος «πολιτικός» από μεγάλες ιδέες, τόσο πιο εύκολες και συχνά πιο ορατές, αλλά πάντα και πιο γρήγορες θα είναι οι επιτυχίες του. Φυσικά, είναι αφιερωμένες και στην γήινη παροδικότητα και μερικές φορές δεν επιβιώνουν το θάνατο των πατέρων τους. Το έργο τέτοιων πολιτικών είναι σε μεγάλο βαθμό ασήμαντο για τις επόμενες γενιές, δεδομένου ότι η επιτυχία τους στο παρόν βασίζεται μόνο στο να κρατούν απόσταση από όλα τα πραγματικά μεγάλα και καθοριστικά προβλήματα και σκέψεις, τα οποία ως τέτοια θα είχαν αξία για τις επόμενες γενιές.

Η επίτευξη τέτοιων στόχων, που έχουν αξία και νόημα για το μακρινό μέλλον, τις περισσότερες φορές είναι μικρή επιβράβευση για τον ίδιο τον υπέρμαχό τους και σπάνια γίνεται κατανοητή από τις μεγάλες μάζες, οι οποίες αρχικά κατανοούν καλύτερα τους κανονισμούς της μπίρας και του γάλακτος παρά τα μακρόπνοα σχέδια για το μέλλον, των οποίων η πραγματοποίηση μπορεί να συμβεί μετά από πολύ καιρό, από τα οφέλη των οποίων όμως θα επωφεληθούν μόνο οι επερχόμενες γενιές.

Με αυτόν τον τρόπο, από μια ορισμένη ματαιοδοξία, η οποία είναι πάντα συγγενής της ηλιθιότητας, η μεγάλη πλειοψηφία των πολιτικών κρατάει απόσταση από όλα τα πραγματικά δύσκολα σχέδια για το μέλλον, προκειμένου να μη χάσει την πρόσκαιρη συμπάθεια του μεγάλου όχλου. Η επιτυχία και η σπουδαιότητα ενός τέτοιου πολιτικού τότε είναι μόνο στο παρόν και δεν υπάρχει για τις επόμενες γενιές. Τα μικρά μυαλά νοιάζονται λίγο γι' αυτό, για να ενοχληθούν· είναι ικανοποιημένα με αυτό.

Αλλιώς είναι η κατάσταση σε σχέση με τον θεωρητικό. Η σπουδαιότητά του βρίσκεται σχεδόν πάντα μόνο στο μέλλον, αφού όχι σπάνια είναι αυτό που ονομάζουμε με τη λέξη «απόμακρος». Επειδή αν η τέχνη του πολιτικού θεωρείται πραγματικά μια τέχνη του εφικτού, τότε ο θεωρητικός είναι

ένας από εκείνους που λέγεται ότι ευχαριστούν τους θεούς μόνο όταν απαιτούν και θέλουν το ανέφικτο. Θα πρέπει σχεδόν πάντοτε να παραιτείται από την αναγνώριση του παρόντος, αλλά αν οι σκέψεις του είναι αθάνατες, αποκομίζει τη φήμη των επόμενων γενεών.

Σε μεγάλες χρονικές περιόδους της ανθρωπότητας, μπορεί να συμβεί καμιά φορά, το πάντρεμα του πολιτικού με τον θεωρητικό. Όσο πιο βαθιά είναι αυτή η συγχώνευση, τόσο μεγαλύτερα θα είναι τα εμπόδια, που θα αντιμετωπίζει τότε το έργο του πολιτικού. Δεν εργάζεται πλέον για τις ανάγκες, που είναι ευνόητες στον κάθε επόμενο καλύτερο μικροαστό, αλλά για τους στόχους που μόνο λίγοι καταλαβαίνουν. Κατά συνέπεια, η ζωή του διχάζεται στην αγάπη και το μίσος. Η διαμαρτυρία του παρόντος, το οποίο δεν τον αντιλαμβάνεται, αγωνίζεται με την αναγνώριση των επόμενων γενεών, για τις οποίες εργάζεται, πάρα πολύ.

Επειδή όσο μεγαλύτερα είναι τα έργα ενός ανθρώπου για το μέλλον, τόσο πιο δύσκολο είναι να τα καταλάβει το παρόν, τόσο πιο δύσκολος είναι και ο αγώνας και τόσο πιο σπάνια η επιτυχία. Εάν, όμως, ευδοκιμήσει μία φορά στους αιώνες, τότε μπορεί ίσως τις τελευταίες του μέρες να ζωστεί από μια αχνή αχτίδα της επερχόμενης δόξας. Φυσικά, αυτοί οι μεγάλοι είναι μόνο οι μαραθωνοδρόμοι της ιστορίας· το δάφνινο στεφάνι του σήμερα, αγγίζει τους κροτάφους του ήρωα μόνο όταν πεθαίνει.

Σ' αυτούς πρέπει να υπολογίζονται και οι μεγάλοι μαχητές αυτού του κόσμου, οι οποίοι, αν και δεν κατανοούνται από το παρόν, εντούτοις είναι έτοιμοι να αντιμετωπίσουν τη σύγκρουση για τις ιδέες και τα ιδανικά τους. Είναι εκείνοι που κάποια μέρα θα είναι πιο κοντά στις καρδιές του λαού· τότε φαίνεται σχεδόν σαν να αισθάνεται ο καθένας το καθήκον, να επανορθώσει αναδρομικά τις αμαρτίες που κάποτε διέπραξε το παρόν κατά των μεγάλων. Η ζωή τους και το έργο τους ακολουθείται με συγκινητικό ευγνώμονα θαυμασμό και είναι σε θέση, ειδικά τις μέρες της θλίψης, να ανυψώσουν τις συντετριμμένες καρδιές και τις απελπισμένες ψυχές.

Σε αυτούς συμπεριλαμβάνονται όχι μόνο οι αληθινά μεγάλοι πολιτικοί, αλλά και όλοι οι άλλοι μεγάλοι μεταρρυθμιστές. Δίπλα στον Φρειδερίκο τον Μέγα στέκεται ο Μαρτίνος Λούθηρος και ο Ρίχαρντ Βάγκνερ.

Όταν άκουσα την πρώτη διάλεξη του Γκότφριντ Φέντερ σχετικά με το «Σπάσιμο της δουλείας του τόκου», ήξερα αμέσως ότι αυτή ήταν μια θεωρητική αλήθεια, η οποία θα είχε τεράστια σημασία για το μέλλον του γερμανικού λαού. Ο άμεσος διαχωρισμός του χρηματιστηριακού κεφαλαίου από την εθνική οικονομία πρόσφερε τη δυνατότητα της αντιμετώπισης της διεθνοποίησης της γερμανικής οικονομίας, χωρίς να απειλείται ταυτόχρονα η βάση της ανεξάρτητης εθνικής αυτάρκειας από τον αγώνα εναντίον του κεφαλαίου. Η εξέλιξη της Γερμανίας ήταν πολύ σαφής στα μάτια μου για να μην καταλάβω, ότι ο δυσκολότερος αγώνας δεν θα 'πρεπε να διεξαχθεί πλέον εναντίον των εχθρικών εθνών, αλλά κατά του διεθνούς κεφαλαίου. Στη διάλεξη του Φέντερ αντιλήφθηκα ένα πανίσχυρο σύνθημα για αυτή την ερχόμενη πάλη.

Και εδώ, οι μεταγενέστερες εξελίξεις απέδειξαν, πόσο σωστή ήταν η αίσθηση που είχαμε τότε. Σήμερα δεν γελούν πια μαζί μας οι εξυπνάκηδες αστοί πολιτικοί μας· σήμερα βλέπουν ακόμα και οι ίδιοι, στο βαθμό που δεν είναι συνειδητοί ψεύτες, ότι το διεθνές χρηματιστηριακό κεφάλαιο δεν ήταν μόνο ο μεγαλύτερος υποκινητής του πολέμου, αλλά και ότι, ειδικά τώρα που τέλειωσε ο πόλεμος, δεν παραλείπει καμία προσπάθεια για να στείλει την ειρήνη στην κόλαση.

Ο αγώνας ενάντια στο διεθνές οικονομικό και δανειακό κεφάλαιο έγινε το πιο σημαντικό σημείο του προγράμματος του αγώνα του γερμανικού έθνους για την οικονομική ανεξαρτησία και ελευθερία του.

Όσον αφορά τις αντιρρήσεις των αποκαλούμενων πρακτικών, μπορούν να απαντηθούν τα εξής: Όλοι οι φόβοι για τις τρομακτικές οικονομικές συνέπειες από μια εφαρμογή του «σπάσιμου της δουλείας του τόκου» είναι περιττοί· γιατί καταρχάς, οι προηγούμενες οικονομικές συνταγές ήταν πολύ

άσχημες για το γερμανικό λαό, οι θέσεις σχετικά με τα ζητήματα της εθνικής αυτοπεποίθησης μας θυμίζουν πάρα πολύ τις γνωμοδοτήσεις παρόμοιων εμπειρογνομόνων σε παλαιότερες εποχές, όπως για παράδειγμα του βαυαρικού ιατρικού συμβουλίου για το θέμα της εισαγωγής του σιδηροδρόμου. Όπως είναι γνωστό, κανένας από τους φόβους εκείνου του φημισμένου σωματείου δεν επαληθεύτηκε αργότερα· οι επιβάτες των αμαξοστοιχιών του νέου «ατμήλατου ίππου» δεν ζαλίζονταν, οι θεατές του δεν αρρώστησαν και οι σανιδένιοι φράχτες, που ήταν για να κρύψουν τη νέα εγκατάσταση από τα βλέμματα, αποσύρθηκαν – μόνο οι σανιδένιοι τοίχοι γύρω από τα μυαλά όλων των λεγόμενων «εμπειρογνομόνων» διατηρήθηκαν για τις επόμενες γενιές.

Δεύτερον, πρέπει να επισημανθούν τα εξής: Η οποιαδήποτε και ακόμη και η καλύτερη ιδέα, γίνεται επικίνδυνη, αν φαντάζεται τον εαυτό της ότι είναι αυτοσκοπός, ενώ στην πραγματικότητα αποτελεί μόνο ένα μέσο προς αυτόν – αλλά για μένα και για όλους τους αληθινούς Εθνικοσοσιαλιστές υπάρχει μόνο ένα δόγμα: ο λαός και η πατρίδα.

Αυτό για το οποίο πρέπει να αγωνιστούμε είναι να εξασφαλίσουμε την ύπαρξη και την αναπαραγωγή της φυλής και του λαού μας, την τροφή των παιδιών του και τη διατήρηση της καθαρότητας του αίματος, της ελευθερίας και της ανεξαρτησίας της πατρίδας, ώστε έτσι ο λαός μας να είναι σε θέση να ωριμάσει για να μπορέσει να εκπληρώσει την αποστολή που του έχει ανατεθεί από τον Δημιουργό του σύμπαντος.

Κάθε σκέψη και κάθε ιδέα, κάθε θεωρία και κάθε γνώση, πρέπει να υπηρετούν αυτόν τον σκοπό. Από αυτή την σκοπιά, πρέπει όλα να εξετάζονται και να χρησιμοποιούνται ή να απορρίπτονται ανάλογα με την σκοπιμότητά τους. Επομένως, καμία θεωρία δεν μπορεί να στερεοποιηθεί σε θανατηφόρο δόγμα, αφού τα πάντα έχουν μόνο να υπηρετούν τη ζωή.

Έτσι, οι διαπιστώσεις του Γκότφριντ Φέντερ ήταν ο λόγος,

για να ασχοληθώ διεξοδικά με αυτόν τον τομέα, με τον οποίο μέχρι τότε δεν ήμουν πολύ εξοικειωμένος.

Άρχισα και πάλι να διαβάζω και τώρα για πρώτη φορά μπόρεσα να καταλάβω το περιεχόμενο των επιθυμιών του έργου της ζωής του Καρλ Μαρξ. Το «Κεφάλαιό» του, μου έγινε όλο και πιο κατανοητό, όπως και ο αγώνας της σοσιαλδημοκρατίας ενάντια στην εθνική οικονομία, η οποία έχει ως στόχο μόνο να προετοιμάσει το έδαφος για την κυριαρχία ενός πραγματικά διεθνούς οικονομικού και χρηματιστηριακού κεφαλαίου.

Αλλά και από μian άλλη άποψη αυτός ο κύκλος μαθημάτων είχε το μεγαλύτερο αντίκτυπο σε μένα.

Μια μέρα ζήτησα να πάρω τον λόγο. Ένας από τους συμμετέχοντες πίστευε ότι έπρεπε να υποστηρίξει τους Εβραίους και άρχισε να τους υπερασπίζεται με μακροσκελή ανάπτυξη. Αυτό με ώθησε να απαντήσω. Η συντριπτική πλειοψηφία των συμμετεχόντων συμφώνησε με την άποψή μου. Το αποτέλεσμα όμως, ήταν ότι μερικές μέρες αργότερα είχα οριστεί να παρουσιάσω σε ένα σύνταγμα του Μονάχου της εποχής εκείνης σαν «Αξιωματικός εκπαίδευσης», όπως χαρακτηρίστηκα.

Η πειθαρχία των στρατευμάτων ήταν ακόμα σχετικά αδύναμη εκείνη την εποχή. Έπασχε από την επίδραση της περιόδου των συμβουλίων των στρατιωτών. Μόνο πολύ αργά και προσεκτικά ήταν δυνατόν να αντικατασταθεί η «εθελοντική» υπακοή – όπως συνήθιζαν τόσο όμορφα να χαρακτηρίζουν το αχούρι υπό τον Κουρτ Άιςνερ – και να επανέλθει η στρατιωτική πειθαρχία και η υπακοή. Ομοίως, τα στρατεύματα θα 'πρεπε να μάθουν να αισθάνονται και να σκέφτονται με εθνικό και πατριωτικό τρόπο. Σ' αυτές τις δύο κατευθύνσεις βρισκόταν ο τομέας της νέας μου δραστηριότητας.

Ξεκίνησα με πολύ όρεξη και αγάπη. Τώρα ξαφνικά μου

προσφέρθηκε η ευκαιρία να μιλήσω σε ένα ευρύτερο κοινό· και αυτό που πάντα υπέθετα, χωρίς να το γνωρίζω, απλώς το αποδεχόμουν από καθαρό συναίσθημα, τώρα είχε εξακριβωθεί: μπορούσα να «μιλάω». Ακόμα και η φωνή είχε καλυτερέψει πολύ, που τουλάχιστον στις μικρές αίθουσες των ομάδων παρέμεινε παντού αρκετά κατανοητή.

Καμία δουλειά δεν θα μπορούσε να με κάνει πιο ευτυχισμένο από αυτό, γιατί τώρα, προτού απολυθώ, ήμουν σε θέση να προσφέρω χρήσιμες υπηρεσίες στο θεσμό, που ήταν τόσο κοντά στην καρδιά μου: τον στρατό.

Μπορούσα να μιλήσω και για κάποια επιτυχία: Κατά τη διάρκεια των διαλέξεών μου, οδήγησα πολλές εκατοντάδες, στην πραγματικότητα χιλιάδες συντρόφους, πίσω στον λαό και την πατρίδα τους. «Εθνικοποίησα» τα στρατεύματα και μπόρεσα να βοηθήσω με αυτό τον τρόπο στην ενίσχυση της γενικής πειθαρχίας.

Επιπλέον μ' αυτό μπόρεσα να γνωρίσω αρκετούς ομοϊδεάτες συντρόφους, που αργότερα άρχισαν να αποτελούν τη βάση του νέου κινήματος.

Κεφάλαιο 9

Το «Γερμανικό Εργατικό Κόμμα»

Ηια μέρα έλαβα τη διαταγή από την προϊσταμένη αρχή μου, να κοιτάξω, τι κρυβόταν πίσω από έναν φαινομενικά πολιτικό σύλλογο, που υπό την επωνυμία «Γερμανικό Εργατικό Κόμμα» σχεδίαζε να διοργανώσει μια συνάντηση τις επόμενες ημέρες και στην οποία επίσης θα μιλούσε ο Γκότφριντ Φέντερ· έπρεπε να πάω εκεί και να ρίξω μια ματιά στην οργάνωση και ύστερα να υποβάλω σχετική αναφορά.

Η περιέργεια, που είχε ο στρατός έναντι των πολιτικών κομμάτων εκείνη την εποχή ήταν κάτι περισσότερο από κατανοητή. Η επανάσταση είχε δώσει στον στρατιώτη το δικαίωμα να ασκεί πολιτική δραστηριότητα, της οποίας τη μεγαλύτερη χρήση έκαναν οι πιο άπειροι ανάμεσά τους. Μόνο τη στιγμή που το Κέντρο και η σοσιαλδημοκρατία, έπρεπε να συνειδητοποιήσουν, προς θλίψη τους, ότι η συμπάθεια των στρατιωτών άρχισε να στρέφεται από τα επαναστατικά κόμματα προς το εθνικό κίνημα και την επανεξέγερση, φρόντισαν να αφαιρέσουν το δικαίωμα ψήφου από τα στρατεύματα και να απαγορεύσουν την πολιτική δραστηριότητα.

Ήταν προφανές ότι το Κέντρο και ο μαρξισμός κατέφυγαν σε αυτό το μέτρο, διότι αν δεν είχε γίνει αυτή η περικοπή των «πολιτικών δικαιωμάτων» – όπως ονομαζόταν η πολιτική ισοτιμία των στρατιωτών μετά την επανάσταση – σε λίγα χρόνια αργότερα, δεν θα υπήρχε κανένα κράτος Νοεμβρίου, αλλά δεν θα υπήρχε και περαιτέρω εθνική ατίμωση και ντροπή. Την εποχή εκείνη τα στρατεύματα ήταν στον σωστό δρόμο, για να ξεφορτωθούν τις βδέλλες και τα τσιράκια της Αντάντ από το εσωτερικό του έθνους. Το γεγονός όμως ότι τα λεγόμενα «εθνικά» κόμματα ψήφισαν με ενθουσιασμό για να διορθώσουν τις προηγούμενες απόψεις των εγκληματιών του Νοεμβρίου και έτσι βοήθησαν στο να καταστήσουν αβλαβές το όργανο της εθνικής εξέγερσης, έδειξε και πάλι πού μπορούν να οδηγήσουν οι αιώνια δογματικές ιδέες που είχαν αυτοί οι αφελέστεροι των αφελών. Αυτή η αστική τάξη, που έπασχε πραγματικά από γεροντική άνοια, πίστευε σοβαρά ότι ο στρατός θα γινόταν και πάλι αυτό που ήταν, δηλαδή ένα φυτώριο της γερμανικής αμυντικής ικανότητας, ενώ το Κέντρο και ο μαρξισμός αποσκοπούσαν να ξεριζώσουν το επικίνδυνο εθνικό δηλητηριώδες δόντι του, χωρίς το οποίο όμως ένας στρατός παραμένει για πάντα αστυνομία, και όχι ένα στράτευμα ικανό να πολεμήσει ενάντια στον εχθρό· κάτι που έχει αποδειχθεί επαρκώς στα χρόνια που ακολούθησαν.

Η μήπως οι «εθνικοί πολιτικοί» μας πιστεύουν ότι η ανάπτυξη του στρατού θα μπορούσε να ήταν κάτι άλλο από μια εθνική; Αυτό θα φαινόταν παρόμοιο με κατάρρα σε αυτούς τους κυρίους και συμβαίνει, όταν κανείς στον πόλεμο, αντί να είναι στρατιώτης, είναι φαφλατάς, δηλαδή είναι κοινοβουλευτικός και δεν έχει ιδέα του τι συμβαίνει στις καρδιές των ανδρών στους οποίους το τρομερό παρελθόν υπενθυμίζει ότι κάποτε υπήρξαν οι καλύτεροι στρατιώτες στον κόσμο.

Έτσι αποφάσισα να πάω στην προαναφερθείσα συνάντηση αυτού του κόμματος, που μέχρι τότε μού ήταν ακόμη εντελώς άγνωστο.

Όταν πήγα το βράδυ, σε αυτό που αργότερα έγινε ιστορικό

για μας, στο «Λάϊμπερτσιμμερ» της πρώην μπουραρίας Στέρνεκερ στο Μόναχο, συνάντησα περίπου 20 με 25 παραβρισκόμενους, κυρίως από τις χαμηλότερες τάξεις του πληθυσμού.

Το «Λάϊμπερτσιμμερ» της πρώην μπουραρίας Στέρνεκερ στο Μόναχο

Η διάλεξη του Φέντερ μού ήταν ήδη γνωστή από τον κύκλο των μαθημάτων, έτσι μπορούσα να αφοσιωθώ στην παρατήρηση της ίδιας της οργάνωσης.

Η εντύπωσή μου δεν ήταν ούτε καλή ούτε κακή· ένα νέο δημιούργημα, όπως και πολλά άλλα. Ήταν ακριβώς τότε η εποχή, που ο καθένας, που δεν ήταν ικανοποιημένος από τις εξελίξεις μέχρι τώρα και που δεν εμπιστευόταν πλέον τα δεδομένα κόμματα, αισθανόταν προορισμένος να ξεκινήσει ένα νέο κόμμα. Έτσι τότε ξεφύτρωναν απ' το έδαφος παντού αυτοί οι σύλλογοι, για να εξαφανιστούν σιωπηλά μετά από λίγο καιρό. Οι ιδρυτές ως επί το πλείστον δεν είχαν ιδέα για το τι σημαίνει να μετατρέψεις ένα σύλλογο σε ένα κόμμα ή ακόμα και σε ένα κίνημα. Έτσι αυτά τα δημιουργήματα σχεδόν πάντα πνίγονταν από μόνα τους στη γελοία μικροαστική δυνατότητά τους.

Μετά από περίπου δύο ώρες ακρόασης, δεν έκρινα διαφορετικά το «Γερμανικό Εργατικό Κόμμα». Όταν τελικά ολοκλήρωσε ο Φέντερ, ήμουν ευτυχής. Είχα δει αρκετά και ήταν έτοιμος να φύγω, όταν η αναγγελθείσα ελεύθερη ομιλία με ώθησε να μείνω. Αλλά και εδώ, όλα, φαίνονταν να περνούν χωρίς

σπουδαιότητα, μέχρις ότου ξαφνικά πήρε τον λόγο ένας «καθηγητής» ο οποίος αρχικά αμφέβαλλε για την ορθότητα των λόγων του Φέντερ, αλλά μετά – μετά από μια πολύ καλή απάντηση από τον Φέντερ – ξαφνικά επικαλέστηκε την

«προσγείωση στην πραγματικότητα», όμως όχι χωρίς να υποδείξει στο νέο κόμμα με τον πλέον επιτακτικό τρόπο, ότι ο αγώνας για τον «διαχωρισμό» της Βαυαρίας από την «Πρωσία» πρέπει να συμπεριληφθεί ως ένα ιδιαίτερα σημαντικό θέμα στο πρόγραμμά του. Ο άνδρας ισχυρίστηκε με ανενδοίαστο θράσος, ότι στην περίπτωση αυτή ιδιαίτερα η Γερμανική Αυστρία θα ενωνόταν αμέσως με τη Βαυαρία, ότι η ειρήνη τότε θα γινόταν πολύ καλύτερη και άλλες παρόμοιες ανοησίες. Δεν μπορούσα να κάνω διαφορετικά, παρά να ζητήσω να πάρω τον λόγο για να απαντήσω και να πω την άποψή μου στον μορφωμένο κύριο σε αυτό το σημείο – με αποτέλεσμα ο προηγούμενος ομιλητής, πριν ακόμα τελειώσω, να φύγει από την λοκάντα, σαν βρεγμένη γάτα. Καθώς μιλούσα, ο κόσμος άκουγε με έκπληκτα πρόσωπα και μόνο όταν άρχισα να καληνυχτίζω τη συγκέντρωση και να απομακρύνομαι, ένας άνδρας με πλησίασε τρέχοντας, μου συστήθηκε (δεν είχα καταλάβει σωστά το όνομα) και μου έβαλε ένα μικρό βιβλιαράκι στο χέρι, προφανώς ένα πολιτικό φυλλάδιο, με την παρότρυνση αυτό να διαβαστεί.

Αυτό μου ήταν πολύ ευχάριστο, γιατί τώρα μπορούσα να ελπίζω, ότι ίσως γνώριζα τον βαρετό σύλλογο με έναν απλούστερο τρόπο, χωρίς να χρειάζεται να παρακολουθώ πλέον τόσο ενδιαφέρουσες συναντήσεις. Παρεμπιπτόντως, αυτός ο προφανώς εργάτης μού είχε κάνει καλή εντύπωση. Και μ' αυτό έφυγα.

Εκείνη την εποχή ζούσα ακόμα στα στρατώνες του 2ου Συντάγματος Πεζικού, σε ένα μικρό δωμάτιο που έφερε ακόμα σαφώς τα ίχνη της επανάστασης. Ήμουν έξω κατά τη διάρκεια της ημέρας, κυρίως με το 41ο Σύνταγμα τυφεκιοφόρων ή σε συναθροίσεις, σε διαλέξεις με κάποια άλλη στρατιωτική μονάδα κ.λ.π. Μόνο το βράδυ κοιμόμουν στο κατάλυμά μου. Επειδή κάθε πρωί ξυπνούσα νωρίς πριν από τις 5 η ώρα, είχα συνηθίσει το παιχνιδάκι, να βάζω στα μικρά ποντίκια, που διασκέδαζαν πηγαиноερχόμενα στο μικρό δωμάτιο, μερικά κομμάτια σκληρού ψωμιού ή κόρας στο πάτωμα και να παρακολουθώ το πώς αυτά τα χαριτωμένα ζώα τριγύριζαν γύρω από αυτές τις

λίγες λιχουδιές. Είχα τόση πολύ δυστυχία στη ζωή μου, που θα μπορούσα να φανταστώ την πείνα και επομένως και την ευχαρίστηση των μικρών πλασμάτων πάρα πολύ καλά.

Και αυτό το πρωινό μετά απ' αυτή τη συγκέντρωση, ήμουν ξαπλωμένος γύρω στις 5 η ώρα ξύπνιος στα σκεπάσματα και παρακολουθούσα τα πηγαινέλα και τα χοροπηδητά. Δεδομένου ότι δεν μπορούσα πλέον να κοιμηθώ, ξαφνικά θυμήθηκα το προηγούμενο βράδυ και τώρα θυμήθηκα το φυλλάδιο που μου είχε δώσει ένας εργάτης. Έτσι άρχισα να το διαβάζω. Ήταν ένα μικρό φυλλάδιο στο οποίο ο συγγραφέας, εκείνος ακριβώς ο εργάτης, περιέγραφε πώς επέστρεψε στην εθνική σκέψη από το συνονθύλευμα των μαρξιστικών και συνδικαλιστικών φράσεων· εξ ου και ο τίτλος «Η πολιτική μου αφύπνιση». Από τη στιγμή που το ξεκίνησα, διάβασα με ενδιαφέρον το κείμενο· αντικατοπτριζόταν σ' αυτό μια πορεία, παρόμοια με εκείνη που είχα περάσει και εγώ ο ίδιος είκοσι χρόνια νωρίτερα. Ακούσια έβλεπα τη δική μου εξέλιξη να ξαναπερνά ζωντανή μπροστά μου. Κατά τη διάρκεια της ημέρας σκέφτηκα μερικές φορές το θέμα και τελικά θέλησα να το αφήσω στην άκρη όταν, μια εβδομάδα αργότερα, προς μεγάλη μου έκπληξη, έλαβα μια κάρτα που έλεγε ότι έγινα δεκτός στο «Γερμανικό Εργατικό Κόμμα»: ήθελαν από μένα να το σχολιάσω και ως εκ τούτου την επόμενη Τετάρτη να πάω σε μια συνεδρίαση της επιτροπής αυτού κόμματος.

Ήμουν όντως περισσότερο από έκπληκτος από αυτόν τον τρόπο «προσέλκυσης» μελών και δεν ήξερα αν έπρεπε να θυμώσω ή να γελάσω με αυτό. Δεν το σκεφτόμουν καν, να πάω σε ένα έτοιμο κόμμα, αλλά ήθελα να ξεκινήσω το δικό μου. Αυτό το αίτημα για μένα ήταν πραγματικά πέρα από κάθε συζήτηση.

Ήμουν έτοιμος να στείλω την απάντησή μου στους κυρίους γραπτώς, όταν επικράτησε η περιέργεια και αποφάσισα να εμφανιστώ την καθορισμένη μέρα για να εξηγήσω τους λόγους μου προφορικά.

Η Τετάρτη ήρθε. Το πανδοχείο, στο οποίο επρόκειτο να γίνει

η συγκεκριμένη συνεδρίαση, ήταν το «Άλτε Ρόζενμπαν» στην οδό Χέρρεν· ένα πολύ φτωχικό καπηλειό, στο οποίο πολύ σπάνια ερχόταν κάποιος κατά τύχη. Δεν ήταν περίεργο το 1919, δεδομένου ότι ο κατάλογος και των μεγαλύτερων εστιατορίων ήταν πολύ λιτός και μπορούσε να προσελκύσει μόνο φτωχούς. Αλλά αυτό το εστιατόριο δεν το ήξερα καθόλου μέχρι τότε.

Πέρασα μέσα από τον κακοφωτισμένο προθάλαμο, στον οποίο δεν καθόταν κανείς, αναζήτησα την πόρτα για το βοηθητικό δωμάτιο και ύστερα είχα το «συνέδριο» μπροστά μου. Στο αμυδρό φως μιας μισοσπασμένης λάμπας αερίου, τέσσερις νέοι κάθονταν σε ένα τραπέζι, συμπεριλαμβανομένου του συγγραφέα του μικρού φυλλαδίου, ο οποίος αμέσως με χαιρέτησε με μεγάλη χαρά και με καλωσόρισε σαν νέο μέλος του «Γερμανικού Εργατικού Κόμματος».

Πραγματικά, έμεινα κατάπληκτος. Από τη στιγμή που μου είπαν, ότι ο πραγματικός «προεδρεύων του Ράιχ» ερχόταν, έτσι και εγώ ήθελα να περιμένω για την εξήγησή μου. Τελικά εμφανίστηκε και αυτός. Ήταν ο διευθύνων της συγκέντρωσης στη μπιραρία Στέρνεκερ με την ευκαιρία της διάλεξης του Φέντερ.

Εν τω μεταξύ, είχα γίνει και πάλι πολύ περίεργος και περίμενα για τα γεγονότα που θα ακολουθούσαν. Τώρα τουλάχιστον έμαθα το όνομα του καθενός κυρίου. Ο πρόεδρος της «Οργάνωσης στο Ράιχ» ήταν ένας κ. Χάρρερ και αυτός του Μονάχου ο Άντον Ντρέξλερ.

Διαβάστηκαν τώρα τα πρακτικά της τελευταίας συνεδρίασης και δόθηκε ψήφος εμπιστοσύνης στον γραμματέα. Στην συνέχεια ήταν η σειρά του ταμιακού απολογισμού – υπήρχαν στην κατοχή του συλλόγου συνολικά 7 μάρκα και 50 πφένιχ – , για την οποία ο ταμίας πήρε την εγγύηση της πλήρους εμπιστοσύνης. Αυτό καταγράφηκε επίσης στα πρακτικά. Στη συνέχεια διαβάστηκε, από τον πρώτο

Κάρλ Χάρρερ (1890 - 1926)

προεδρεύοντα η απάντηση σε μια επιστολή από το Κίελο, σε μια από το Ντύσελντορφ και σε μια από το Βερολίνο, όλοι ήταν

Άντον Ντρέζλερ
(13 Ιουν. 1884 - 24 Φεβρ. 1942)

σύμφωνοι με αυτά. Έπειτα κοινοποιήθηκαν τα εισερχόμενα: μια επιστολή από το Βερολίνο, μία από το Ντύσελντορφ και μία από το Κίελο, η άφιξη των οποίων φάνηκε να γίνεται δεκτή με μεγάλη ικανοποίηση. Αυτή η αυξανόμενη ανταπόκριση χαρακτηρίστηκε ως το καλύτερο και πιο εμφανές σημάδι της αυξανόμενης σημασίας του «Γερμανικού Εργατικού Κόμματος» και στη συνέχεια – έπειτα πραγματοποιήθηκε μια μακρά σύσκεψη για τις νέες απαντήσεις που

πρέπει να δοθούν.

Φοβερό, φοβερό! Αυτός ήταν ενθουσιασμός του χειρίστου τρόπου και είδους για τη ζωή ενός συλλόγου. Σ' αυτό το σύλλογο έπρεπε να ενταχθώ κι εγώ;

Υστερα ακολούθησε η συζήτηση για τις νέες εγγραφές, που σημαίνει: έφτασε η εξέταση για την καταγραφή μου.

Άρχισα τώρα να ρωτώ – αλλά εκτός από μερικές κατευθυντήριες γραμμές δεν υπήρχε τίποτα, κανένα πρόγραμμα, κανένα φυλλάδιο, τίποτα τυπωμένο, καμία κάρτα μέλους, ούτε καν μια άθλια σφραγίδα, μόνο φανερή καλή πίστη και καλή θέληση.

Μού είχε φύγει πάλι το χαμόγελο, γιατί αυτό τι άλλο ήταν πέρα από ένα τυπικό σημάδι της απόλυτης αδυναμίας και της απόλυτης ατολμίας για όλα τα μέχρι σήμερα κόμματα, τα προγράμματά τους, τις προθέσεις τους και τις δραστηριότητές τους; Αυτό που οδήγησε αυτούς τους λίγους νέους άνδρες να μαζευτούν εκεί, σε μια επιφανειακά τόσο γελοία δραστηριότητα, ήταν μόνο η απόρροια της εσωτερικής τους φωνής, η οποία σε αυτούς, ίσως πιο συναισθηματικά παρά συνειδητά, τους έδειξε ότι ολόκληρο το μέχρι σήμερα

κομματικό σύστημα δεν είναι πλέον κατάλληλο για την ανύψωση του γερμανικού έθνους και για τη θεραπεία της εσωτερικής του πάθησης. Διάβασα γρήγορα τις κατευθυντήριες αρχές, που ήταν δακτυλογραφημένες, και διέκρινα και σ' αυτές περισσότερο μια αναζήτηση παρά μια γνώση. Πολλά ήταν ασαφή ή ακατανόητα, μερικά έλειπαν, όμως δεν υπήρχε τίποτα που να μην μπορούσε να θεωρηθεί ως ένδειξη μιας απεγνωσμένης πάλης για γνώση.

Και ήξερα τι αισθάνονταν αυτοί οι άνθρωποι: ήταν η λαχτάρα για ένα νέο κίνημα, που θα 'πρεπε να είναι κάτι περισσότερο από ένα κόμμα, με την προηγούμενη έννοια της λέξης.

Όταν επέστρεψα στο στρατόπεδο εκείνο το βράδυ, είχα ήδη σχηματίσει τη γνώμη μου για αυτό το σύλλογο.

Ήμουν αντιμέτωπος με το πιο δύσκολο ζήτημα της ζωής μου: έπρεπε να ενταχθώ ή έπρεπε να αρνηθώ;

Η λογική μπορούσε να οδηγήσει μόνο στην απόρριψη, αλλά το συναίσθημα δεν με άφηνε να ησυχάσω, και όσο περισσότερο προσπαθούσα να έχω κατά νου την ανοησία αυτού του συλλόγου, τόσο πιο συχνά μιλούσε το συναίσθημά μου γι' αυτόν.

Ήμουν ανήσυχος για τις επόμενες ημέρες.

Άρχισα να σκέφτομαι τα υπέρ και τα κατά. Η πολιτική μου ενεργοποίηση, ήταν ήδη αποφασισμένη εδώ και πολύ καιρό· ότι αυτό θα μπορούσε να γίνει μόνο μέσω ενός νέου κινήματος, μου ήταν εξίσου ξεκάθαρο, μόνο η ώθηση για δράση μου έλειπε μέχρι τότε. Δεν ανήκω στους ανθρώπους, που ξεκινούν κάτι σήμερα, το παρατούν πάλι αύριο και προχωρούν, αν είναι δυνατόν, σε ένα νέο πράγμα. Ακριβώς αυτή η πεποίθηση ήταν όμως ο κύριος λόγος, για τον οποίο μού ήταν τόσο δύσκολο να αποφασίσω για μια τέτοια νέα δημιουργία, η οποία είτε έπρεπε να είναι τα πάντα είτε αλλιώς δεν θα ήταν καθόλου χρήσιμη. Ήξερα ότι για μένα αυτή θα ήταν μια απόφαση παντοτινή, όπου δεν θα μπορούσε ποτέ να υπάρχει ένας «γυρισμός». Για μένα δεν ήταν ένα περαστικό παιχνίδι, αλλά κάτι πολύ σοβαρό. Από τότε είχα πάντα μια ενστικτώδη αποστροφή στους ανθρώπους

που ξεκινούν τα πάντα χωρίς να κάνουν τίποτα. Αυτοί οι μαστροχαλαστές μου ήταν μισητοί. Θεωρούσα την ασχολία αυτών των ανθρώπων χειρότερη από το να μην κάνεις τίποτα.

Η ίδια η μοίρα μου φάνηκε ότι μου δίνει μια υπόδειξη. Ποτέ δεν θα πήγαινα σε ένα από τα υπάρχοντα μεγάλα κόμματα και θα εξηγήσω τους λόγους για αυτό με περισσότερες λεπτομέρειες. Αυτό το γελοίο μικρό δημιούργημα με τα ελάχιστα μέλη του μου φάνηκε ότι είχε ένα πλεονέκτημα, ότι δεν είχε ακόμα στερεοποιηθεί σε μια «Οργάνωση», αλλά η δυνατότητα μιας πραγματικής προσωπικής δραστηριότητας αποζημίωνε το άτομο. Εδώ μπορούσες ακόμη να δουλέψεις και όσο πιο μικρό ήταν το κίνημα, τόσο πιο εύκολο θα ήταν να το φέρεις στη σωστή μορφή. Εδώ μπορούσαν ακόμη να καθοριστούν το περιεχόμενο, ο στόχος και ο τρόπος πράγμα που στα τα υπάρχοντα μεγάλα κόμματα ήταν εξ αρχής είχε παραλειφθεί.

Όσο περισσότερο προσπαθούσα να σκέφτομαι, τόσο περισσότερο ένιωθα πεπεισμένος ότι από ένα τόσο μικρό κίνημα θα μπορούσε μια μέρα να προετοιμαστεί η εξέγερση του έθνους – ποτέ όμως από τα πολιτικά κοινοβουλευτικά κόμματα, τα οποία είναι πάρα πολύ συνδεδεμένα με τις απαρχαιωμένες ιδέες ή ακόμα και συμμετέχουν στα οφέλη του νέου συντάγματος. Γιατί αυτό που θα 'πρεπε να διακηρυχτεί εδώ ήταν μια νέα κοσμοθεωρία και όχι ένα νέο προεκλογικό σύνθημα.

Βεβαίως, το να θέλω να μετατρέψω αυτή την πρόθεση σε πραγματικότητα ήταν μια απείρως δύσκολη απόφαση.

Ποιες προϋποθέσεις χρειαζόμουν εγώ ο ίδιος γι' αυτήν την αποστολή;

Το γεγονός ότι ήμουν άπορος και φτωχός μου φαινόταν πιο εύκολο να γίνει ανεκτό, αλλά το πιο δύσκολο ήταν ότι ήμουν ένας από τους ανώνυμους, ότι ήμουν ένας από τα εκατομμύρια που η τύχη απλά τους αφήνει να ζουν ή ανακαλεί την ύπαρξή τους χωρίς καν το πιο κοντινό τους περιβάλλον να καταδεχτεί να ασχοληθεί μαζί τους. Σε αυτό προστέθηκε η δυσκολία που θα

προέκυπτε από την απουσία μου από τα σχολεία.

Η αποκαλούμενη «διανόηση» βλέπει πάντα ούτως ή άλλως με μια απέραντη υπεροψία αφ' υψηλού τον καθένα, που δεν έχει συρθεί στα υποχρεωτικά σχολεία και δεν έχει αντλήσει την απαραίτητη γνώση. Ποτέ δεν είχαν το ερώτημα: Τι μπορεί να κάνει ο άνθρωπος, αλλά: Τι έχει μάθει; Αυτοί οι «μορφωμένοι» αναγνωρίζουν τον μεγαλύτερο κουφιοκέφαλο, αν είναι τυλιγμένος με αρκετά διπλώματα, περισσότερο απ' ό,τι τον έξυπνο νέο, που του λείπουν αυτές οι ακριβές σακούλες. Έτσι θα μπορούσα εύκολα να φανταστώ πως θα με αντιμετώπιζε αυτός ο «μορφωμένος» κόσμος, και απλά έκανα λάθος στο γεγονός ότι σκέφτηκα ότι οι άνθρωποι ήταν ακόμα καλύτεροι τότε απ' ό,τι δυστυχώς είναι, ως επί το πλείστον στην ψυχρή πραγματικότητα. Όπως έχουν τα πράγματα, οι εξαιρέσεις φυσικά λάμπουν, όπως και παντού αλλού, πάντα πιο φωτεινά. Εγώ όμως έμαθα με αυτό τον τρόπο να ξεχωρίζω πάντα τους αιώνιους μαθητές και τους πραγματικούς εμπειρογνώμονες.

Μετά από δύο ημέρες βασανιστικής πιθανολόγησης και σκέψης, κατέληξα τελικά στο συμπέρασμα ότι έπρεπε να κάνω το βήμα.

Ήταν η πιο καθοριστική απόφαση στη ζωή μου.

Δεν θα μπορούσε να υπάρξει πλέον επιστροφή.

Έτσι ανακοινώθηκα ως μέλος του «Γερμανικού Εργατικού Κόμματος» και έλαβα προσωρινό πιστοποιητικό μέλους με τον αριθμό: επτά.

Κεφάλαιο 10

Αιτίες της κατάρρευσης

Το βάθος της πτώσης οποιουδήποτε σώματος είναι πάντα το μέτρο της απόστασης της τρέχουσας θέσης του από την αρχική του θέση. Το ίδιο ισχύει και για την πτώση των εθνών και των κρατών. Ωστόσο, αυτό σημαίνει ότι η προηγούμενη θέση τους ή καλύτερα το ύψος τους είναι καθοριστικής σημασίας. Μόνο αυτό που τείνει να αυξηθεί πάνω από το γενικό όριο μπορεί σαφώς να πέσει σ' ένα βάθος και να συντριβεί. Αυτό καθιστά για κάθε σκεπτόμενο και αισθανόμενο την κατάρρευση του Ράιχ τόσο σκληρή και τρομακτική, γιατί η πτώση επήλθε από ένα ύψος, το οποίο σήμερα, δεδομένης της δυστυχίας της τωρινής ταπείνωσης, είναι δύσκολο να φανταστεί κανείς.

Η ίδια η ίδρυση του Ράιχ φαινόταν να περιβάλλεται από τη μαγεία ενός γεγονότος που εξύψωσε ολόκληρο το έθνος. Μετά από μια σειρά άνευ προηγουμένου νικών προέκυψε τελικά ένα Ράιχ για τους γιούς και τα εγγόνια σαν ανταμοιβή του αθάνατου ηρωισμού. Είτε συνειδητά είτε ασυνειδητά, εντελώς αδιάφορο, οι Γερμανοί όλοι είχαν την αίσθηση ότι αυτό το Ράιχ, το οποίο

δεν όφειλε την ύπαρξή του στις ραδιουργίες των κοινοβουλευτικών παρατάξεων, λόγω του εξαιρετικής μορφής της θεμελίωσής του κορυφώθηκε πάνω από το επίπεδο των άλλων κρατών· γιατί το πανηγυρικό γεγονός δεν πραγματοποιήθηκε με τις φλυαρίες μιας έντονης κοινοβουλευτικής αντιπαράθεσης, αλλά με τις βροντές και το βρυχηθμό του μετώπου στην περικύκλωση του Παρισιού, μια εκδήλωση της βούλησής μας ότι οι Γερμανοί, πρίγκιπες και λαός, ήταν αποφασισμένοι να ιδρύσουν ένα Ράιχ για το μέλλον και να ανυψώσουν εκ νέου το αυτοκρατορικό στέμμα σαν σύμβολο. Και αυτό δεν έγινε με ύπουλες δολοφονίες, και δεν ήταν οι λιποτάκτες και οι λιγόψυχοι οι θεμελιωτές του κράτους του Βίσμαρκ, αλλά τα συντάγματα του μετώπου.

Αυτή η μοναδική γέννηση και το βάπτισμα του πυρός περιβάλλει μόνο το Ράιχ με τη λάμψη μιας ιστορικής δόξας, που μόνο τα παλαιότερα κράτη – σπάνια – θα μπορούσαν να κάνουν.

Και τι ανέλιξη ξεκίνησε τώρα!

Η ελευθερία απ' τους ξένους έδωσε το καθημερινό ψωμί στο εσωτερικό. Το έθνος έγινε πλούσιο σε πληθυσμό και επίγεια αγαθά. Η τιμή του κράτους και μαζί της ολόκληρου του λαού διαφυλάχτηκε και προστατεύτηκε από έναν στρατό, που μπορούσε να αποδείξει σαφέστερα τη διαφορά από την πρώην γερμανική ένωση.

Τόσο βαθιά είναι η πτώση, που πλήττει το Ράιχ και το γερμανικό λαό, που οι πάντες, σαν χτυπημένοι από ίλιγγο, φαίνεται σαν να έχουν χάσει αρχικά το συναίσθημα και την λογική· δύσκολα μπορούν να θυμηθούν τα αλλοτινά ύψη, καθώς το μεγαλείο και η μεγαλοπρέπεια εκείνης της εποχής φαίνονται τόσο ονειρώδη εξωπραγματικά σε σύγκριση με τη σημερινή δυστυχία.

Έτσι λοιπόν τότε εξηγείται, το ότι κάποιος που είναι πολύ τυφλωμένος από τη μεγαλοπρέπεια συγχρόνως ξεχνά, να αναζητήσει τα σημάδια της τεράστιας κατάρρευσης, τα οποία κατά κάποιον τρόπο θα 'πρεπε να προϋπήρχαν ήδη.

Φυσικά, αυτό ισχύει μόνο για εκείνους για τους οποίους η Γερμανία ήταν κάτι περισσότερο από μια αίθουσα αναψυχής για να βγάλουν λεφτά και να τα ξοδεύουν, αφού μόνο αυτοί μπορούσαν να αντιληφθούν την παρούσα κατάσταση ως κατάρρευση, ενώ για τους άλλους ήταν η από μακρού πολυπόθητη εκπλήρωση των από καιρό ανεκπλήρωτων επιθυμιών τους.

Τα σημάδια όμως τότε υπήρχαν και ήταν ορατά, αν και λίγοι μόνο προσπάθησαν να αντλήσουν ένα συγκεκριμένο μάθημα από αυτά.

Σήμερα όμως αυτό είναι πιο αναγκαίο από ποτέ.

Όπως ακριβώς μπορεί κανείς να θεραπεύσει μια ασθένεια μόνο εάν είναι γνωστό το παθογόνο, το ίδιο ισχύει και για τη θεραπεία των πολιτικών ζημιών. Βεβαίως, με την εξέταση της εξωτερικής μορφή μιας νόσου, είναι πιο εύκολο να δεις και να διαγνώσεις τα πλέον ορατά συμπτώματά της, απ' ό,τι τις εσώτερες αιτίες της. Μάλιστα αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο τόσοι πολλοί άνθρωποι δεν μπορούν ποτέ να ξεπεράσουν την αναγνώριση κάποιων εξωτερικών συνεπειών και μάλιστα τις συγχέουν με τις αιτίες ή προτιμούν ακόμα και να αρνούνται εντελώς την ύπαρξη τέτοιων. Έτσι, οι περισσότεροι από εμάς βλέπουμε τώρα τη γερμανική κατάρρευση κυρίως μόνο στη γενική οικονομική εξαθλίωση και τις επακόλουθες συνέπειες. Σ' αυτό πρέπει να συμβάλλει σχεδόν ο καθένας μας προσωπικά – ένας καλός λόγος για να καταλάβουν όλοι την καταστροφή. Οι πλατιές μάζες όμως βλέπουν πολύ λιγότερο την κατάρρευση από πολιτική, πολιτιστική, ηθική και κοινωνική άποψη. Στο σημείο αυτό, η αντίληψη και η κατανόηση έχει αποκλεισθεί εντελώς για πολλούς.

Ότι αυτό συμβαίνει στην περίπτωση της πλατιάς μάζας έτσι είναι, αλλά ότι μπορεί ακόμη και σε κύκλους της διανόησης να θεωρείται η γερμανική κατάρρευση ως κατά βάση «οικονομική καταστροφή» και ως εκ τούτου να αναμένεται η ανάκαμψη από οικονομικά μέτρα, είναι ένας από τους λόγους για τους οποίους η ανάκαμψη δεν ήταν μέχρι στιγμής εφικτή. Μόνο όταν

καταλάβουμε, ότι και εδώ η οικονομία έχει μόνο δευτερεύοντα ή ακόμα και τριτεύοντα ρόλο και ο πρωταρχικός παράγοντας είναι η πολιτική, η ηθική δεοντολογία καθώς και το κριτήριο του αίματος, μόνο τότε θα καταλάβουμε τα αίτια της σημερινής δυστυχίας και έτσι μπορούμε να βρούμε τα μέσα και τους τρόπους θεραπείας.

Επομένως, το ζήτημα των αιτιών της γερμανικής κατάρρευσης είναι καθοριστικής σημασίας, ειδικά για ένα πολιτικό κίνημα, ο στόχος του οποίου είναι ακριβώς να ξεπεράσει την ήττα.

Αλλά ακόμη και σε μια τέτοια έρευνα στο παρελθόν, πρέπει κανείς να είναι πολύ προσεκτικός ώστε να μην συγχέει τα αποτελέσματα που είναι πιο ορατά με τις αιτίες που είναι λιγότερο εμφανείς.

Η ευκολότερη και επομένως ο πιο συνηθισμένη δικαιολογία για τη σημερινή κακοτυχία είναι ότι οφείλεται στις συνέπειες του πολέμου που μόλις χάθηκε και άρα αυτός είναι η αιτία της παρούσας καταστροφής.

Μπορεί να υπάρχουν πολλοί που θα πιστέψουν σοβαρά αυτή την ανοησία, αλλά υπάρχουν ακόμα πιο πολλοί, από το στόμα των οποίων μια τέτοια δικαιολογία μπορεί να είναι μόνο ψέμα και εσκεμμένη απάτη. Αυτό το τελευταίο ισχύει για όλους όσους σήμερα βρίσκονται στο παχυνί της κυβέρνησης. Άλλωστε, δεν ήταν ακριβώς οι προφήτες της επανάστασης που έλεγαν κάποτε στο λαό ξανά και ξανά με τον πλέον έντονο τρόπο, ότι για τις πλατιές μάζες παραμένει χωρίς σημασία το πώς εξελίσσεται αυτός ο πόλεμος; Μήπως, αντίθετα, δεν μας διαβεβαίωναν σοβαρά, ότι κυρίως οι «μεγάλοι καπιταλιστές» θα μπορούσαν να έχουν συμφέρον από το νικηφόρο τερματισμό της γιγαντιαίας πάλης των εθνών, αλλά ποτέ ο γερμανικός λαός ή ακόμα και ο Γερμανός εργαζόμενος; Μάλιστα, αυτοί οι απόστολοι της οικουμενικής συμφιλίωσης δεν κήρυτταν τότε ακριβώς το αντίθετο, ότι με τη γερμανική ήττα μόνο ο «μιλταρισμός» θα καταστρεφόταν, αλλά ότι το γερμανικό έθνος θα γιόρταζε την πιο ένδοξη ανάστασή του; Σε αυτούς τους

κύκλους τότε δεν επαινούσαν τα ευεργετήματα της Αντάντ και δεν έριξαν το φταίξιμο όλου του αιματηρού αγώνα στη Γερμανία; Ήταν όμως σε θέση να το κάνουν αυτό χωρίς να διακηρύσσουν, ότι ακόμα και η στρατιωτική ήττα δεν θα είχε σοβαρές συνέπειες για το έθνος; Μήπως δεν ήταν ωραιοποιημένη ολόκληρη η επανάσταση με τη φράση, ότι θα απέτρεπε τη νίκη της γερμανικής σημαίας, αλλά ότι, παρά ταύτα, ο γερμανικός λαός μέσω αυτής θα πλησίαζε ακόμα περισσότερο προς την εσωτερική και την εξωτερική του ελευθερία;

Μήπως δεν ήταν έτσι, εσείς άθλιοι και ψεύτες απατεώνες;

Χρειάζεται πραγματικά ένα εβραϊκό θράσος για να αποδίδουν τώρα την ευθύνη της κατάρρευσης στη στρατιωτική ήττα, ενώ το κεντρικό όργανο όλων των εθνοπροδοτών, η «Εμπρός» (Vorwärts) του Βερολίνου, έγραψε ότι αυτή τη φορά ο γερμανικός λαός δεν πρέπει να φέρει πίσω τις σημαίες του νικηφόρες!

Και τώρα υποτίθεται ότι αυτό είναι η αιτία της κατάρρευσής μας;

Θα ήταν βέβαια εντελώς άχρηστο να θέλω να διαφωνήσω με αυτούς τους ξεχασιάρηδες ψεύτες και επομένως δεν θα έλεγα ούτε λέξη γι' αυτό, αν δυστυχώς αυτές οι ανοησίες δεν παπαγαλίζονταν από τόσους πολλούς εντελώς απερίσκεπτους ανθρώπους, χωρίς να διαπνέονται από εσκεμμένη κακία ή ενσυνείδητη ανειλικρίνεια. Επιπλέον, αυτές οι συζητήσεις σκόπευαν να παρέχουν τα εργαλεία του διαφωτισμού για τους μαχητές μας, τα οποία είναι πολύ απαραίτητα σε μια εποχή, που ο προφορικός λόγος συχνά διαστρεβλώνονταν συνήθως.

Έτσι για τον ισχυρισμό, ότι ο χαμένος πόλεμος ήταν υπεύθυνος για τη γερμανική κατάρρευση, θα πω τα εξής:

Αν και, η απώλεια του πολέμου ήταν εξαιρετικά σημαντική για το μέλλον της πατρίδας μας, η απώλεια του όμως δεν είναι η αιτία, αλλά καθαυτή απλώς μια επανάληψη μιας σειράς αιτιών. Το ότι μια ατυχής κατάληξη αυτού του αγώνα ζωής και θανάτου μπορούσε να οδηγήσει σε πολύ καταστροφικές συνέπειες, ήταν

απολύτως σαφές σε κάθε διορατικό και απροκατάληπτο άτομο. Δυστυχώς, όμως, υπήρξαν και άνθρωποι που φαινόταν να στερούνται αυτής της διορατικότητας την κατάλληλη στιγμή ή που, παρά την καλύτερη γνώση τους, παρ' όλα αυτά αρνήθηκαν αρχικά αυτή την αλήθεια και την απέρριψαν. Αυτοί ήταν ως επί το πλείστον, εκείνοι, οι οποίοι μετά την εκπλήρωση του κρυφού τους πόθου, συνειδητοποίησαν ξαφνικά την καταστροφή που προκλήθηκε απ' αυτούς. Αυτοί όμως είναι οι ένοχοι για την κατάρρευση και όχι ο χαμένος πόλεμος, όπως ξαφνικά θέλουν να λένε και να πιστεύουν. Γιατί η ζημιά ήταν μάλιστα μόνο η συνέπεια της δραστηριότητάς τους και όχι, όπως τώρα προσπαθούν να πουν, το αποτέλεσμα μιας «κακής» ηγεσίας. Επίσης οι εχθροί δεν αποτελούνταν από δειλούς, ήξεραν κι αυτοί πως να πεθαίνουν, ο αριθμός τους ήταν από την πρώτη κιόλας μέρα μεγαλύτερος αυτού του γερμανικού στρατού και ο τεχνικός εξοπλισμός του βρισκόταν διαθέσιμος στα οπλοστάσια όλου του κόσμου· κατά συνέπεια, το γεγονός ότι οι γερμανικές νίκες που είχαν κερδηθεί για τέσσερα χρόνια εναντίον ενός ολόκληρου κόσμου, σε πείσμα όλου αυτού του ηρωικού θάρρους και της «οργάνωσης», οφείλονταν μόνο στην ανώτερη ηγεσία, δεν μπορεί να αμφισβητηθεί από τον κόσμο. Η οργάνωση και η διοίκηση του γερμανικού στρατού ήταν η πιο τρομερή που είχε δει μέχρι στιγμής η Γη. Οι αδυναμίες τους βρισκόταν εντός των ορίων της γενικής ανθρώπινης επάρκειας.

Το γεγονός ότι ο στρατός αυτός κατέρρευσε δεν ήταν η αιτία της σημερινής μας κακοτυχίας, αλλά μόνο η συνέπεια άλλων εγκλημάτων, μια συνέπεια που, ωστόσο, ξεκίνησε την αρχή μιας άλλης και αυτή τη φορά ορατής κατάρρευσης.

Ότι αυτό είναι έτσι, είναι φανερό από τα ακόλουθα:

Μπορεί μια στρατιωτική ήττα να οδηγήσει στην πλήρη καταστροφή ενός έθνους και ενός κράτους; Από τότε αυτό είναι το αποτέλεσμα ενός ατυχούς πολέμου; Είναι δυνατόν οι λαοί να καταστρέφονται βασικά από χαμένους πολέμους;

Η απάντηση σ' αυτά μπορεί να είναι πολύ σύντομη: Πάντοτε

– όταν οι λαοί λαμβάνουν στην στρατιωτική τους ήττα την απόδειξη για την εσωτερική τους σήψη, δειλία, έλλειψη χαρακτήρα, σύντομη αναξιότητα. Εάν δεν συμβαίνει αυτό, τότε η στρατιωτική ήττα θα αποβεί μάλλον το κίνητρο μιας επικείμενης μεγάλης ανέλιξης παρά η ταφόπλακα μιας εθνικής ύπαρξης.

Η ιστορία προσφέρει αναρίθμητα παραδείγματα της ορθότητας αυτού του ισχυρισμού.

Δυστυχώς, η στρατιωτική ήττα του γερμανικού λαού δεν ήταν μια καταστροφή που δεν του άξιζε, αλλά μια επάξια τιμωρία της αιώνιας εκδίκησης. Την αξίζαμε αυτή την ήττα και με το παραπάνω. Είναι μόνο το μεγαλύτερο εξωτερικό σύμπτωμα παρακμής ανάμεσα σε μια σειρά από εσωτερικά, που πιθανόν να είχαν παραμείνει κρυφά από την ορατότητα των ματιών των περισσότερων ανθρώπων, ή που οι άνθρωποι στρουθοκαμηλικά δεν ήθελαν να δουν.

Αλλά προσέξτε και πάλι τις παράπλευρες συνέπειες, κάτω από τις οποίες ο γερμανικός λαός αποδέχτηκε αυτή την ήττα. Δεν είχε εκφραστεί πραγματικά σε πολλούς κύκλους με τον πιο αδιάντροπο τρόπο η χαρά τους για τη δυστυχία της πατρίδας; Αλλά ποιος το κάνει αυτό, αν δεν αξίζει πραγματικά μια τέτοια τιμωρία; Μάλιστα, δεν πήγαν ακόμα παραπέρα και καυχήθηκαν, ότι κατάφεραν τελικά την υποχώρηση του μετώπου; Και αυτό δεν το έκανε αυτό ο εχθρός, όχι, όχι, οι ίδιοι οι Γερμανοί φόρτωσαν στα κεφάλια τους μια τέτοια ντροπή!

Τους βρήκε αδικαιολόγητα η κακοτυχία; Αλλά από πότε συμβαίνει να βγαίνει κάποιος και να αναλαμβάνει ο ίδιος ακόμα και την ευθύνη για έναν πόλεμο; Δηλαδή ενάντια στην καλύτερη γνώση και στη καλύτερη κρίση!

Όχι και πάλι όχι: Στον τρόπο με τον οποίο ο γερμανικός λαός αποδέχθηκε την ήττα του, μπορούμε να εντοπίσουμε σαφέστερα, ότι η πραγματική αιτία της κατάρρευσής μας μπορεί να βρεθεί αλλού παρά στην καθαρά στρατιωτική απώλεια κάποιων θέσεων ή την αποτυχία μιας επίθεσης· γιατί αν είχε

αποτύχει στην πράξη ένα τέτοιο μέτωπο και αν η κακοτυχία του είχε προκαλέσει την συμφορά της πατρίδας, ο γερμανικός λαός θα είχε αντιμετωπίσει την ήττα πολύ διαφορετικά. Τότε θα υπέμενε την επακόλουθη τραγωδία με σφιγμένα δόντια ή θα θρηνούσε συντετριμμένος από τον πόνο· τότε ο θυμός και η οργή θα πλημμύριζαν τις καρδιές ενάντια στον εχθρό, που θα είχε νικήσει με συμπτωματική παγίδα ή επειδή έτσι το θέλησε η μοίρα· τότε το έθνος θα προϋπαντούσε τις ηττημένες μεραρχίες, όπως και η ρωμαϊκή σύγκλητος, με τις ευχαριστίες της πατρίδας για τις προηγούμενες θυσίες και την παράκληση, να μην χάσουν τη πίστη τους στο Ράιχ. Ακόμα και η συνθηκολόγηση θα είχε υπογραφεί μόνο με τη λογική, ενώ οι καρδιές θα πάλλονταν για τον ερχόμενο ξεσηκωμό.

Έτσι θα είχε γίνει δεκτή μια ήττα, για την οποία υπεύθυνη θα ήταν αποκλειστικά η μοίρα. Τότε δεν θα γελούσαν και ούτε θα χόρευαν, δεν θα υπερηφανευόταν για τη δειλία και δεν θα εγκωμιάζαν την ήττα, δεν θα χλεύαζαν τα στρατεύματα που έρχονται από τη μάχη και δεν θα έριχναν σημαίες και σύμβολα στον βούρκο, αλλά προπάντων, όμως: τότε δεν θα είχε συμβεί ποτέ αυτό το φρικτό φαινόμενο, που οδήγησε έναν Άγγλο αξιωματικό, τον συνταγματάρχη Ρέπινγκτον, να κάνει την περιφρονητική δήλωση: «Από τους Γερμανούς ένας στους τρεις είναι προδότης». Όχι, αυτή η πανούκλα ποτέ δεν θα ήταν σε θέση να φουσκώσει σαν πνιγνήρή πλημμύρα, η οποία για πέντε χρόνια έχει πνίξει και τα τελευταία απομεινάρια του σεβασμού εκ μέρους του υπόλοιπου κόσμου.

Αυτό δείχνει, καλύτερα απ' οτιδήποτε άλλο, το ψέμα του ισχυρισμού ότι ο χαμένος πόλεμος ήταν η αιτία της γερμανικής κατάρρευσης. Όχι, αυτή η στρατιωτική κατάρρευση ήταν αυτή καθαυτή μόνο η συνέπεια μιας ολόκληρης σειράς ασθενειών και των παθογόνων τους, τα οποία είχαν ήδη πλήξει από την εποχή της ειρήνης το γερμανικό έθνος. Αυτή ήταν, η πρώτη ορατή σε όλους καταστροφική συνέπεια μιας δηλητηρίασης των ηθών και της ευπρέπειας, μιας μείωσης του ενστίκτου της αυτοσυντήρησης και των προϋποθέσεων του, η οποία έχει

αρχίσει να υπονομεύει τα θεμέλια του λαού και του Ράιχ εδώ και πολλά χρόνια.

Ήταν μέρος όμως της απύθμενης ψευδολογίας των Εβραίων και της μαρξιστικής μαχητικής τους οργάνωσης, το να φορτώσουν την ενοχή για την κατάρρευση ειδικά στον άνθρωπο, ο οποίος προσπάθησε με υπεράνθρωπη θέληση και ενέργεια, να αποτρέψει την καταστροφή που είχε προβλέψει και να γλυτώσει το έθνος από τη στιγμή της βαθύτατης ταπείνωσης

και ατίμωσης. Βάζοντας στον Λούντεντορφ τη στάμπα του ενόχου για την απώλεια του παγκόσμιου πολέμου, πήραν από τον μοναδικό επικίνδυνο κατήγορο, που ήταν σε θέση να σταθεί ενάντια στους προδότες της πατρίδας, τα όπλα του ηθικού δικαιώματος από το χέρι. Η μέθοδος που χρησιμοποίησαν βασίστηκε στην πολύ σωστή αρχή, ότι στο μέγεθος του ψεύδους υπάρχει πάντα ένας συγκεκριμένος συντελεστής αξιοπιστίας, δεδομένου ότι οι πλατιές μάζες ενός λαού

βαθιά μέσα στην καρδιά τους διαφθείρονται πιο εύκολα από το κακό απ' το να γίνει αυτό συνειδητά και σκόπιμα, και κατά συνέπεια με την πρωτόγονη απλότητα του μυαλού τους, είναι ευκολότερο να πέσουν θύματα ενός μεγάλου ψέματος από ένα μικρό, δεδομένου ότι και οι ίδιοι μερικές φορές λένε ψέματα για ασήμαντα πράγματα, όμως θα ντρέπονταν πολύ για πάρα πολύ μεγάλα ψέματα. Μια τέτοια αναλήθεια δεν θα μπορούσε ποτέ να τους έρθει στο μυαλό και δεν θα μπορούσαν να πιστέψουν στην πιθανότητα μιας τόσο τεράστιας θρασύτατης άτιμης διαστρέβλωσης από μέρους των άλλων και μάλιστα, ακόμα και αν διαφωτιστούν σχετικά με το ζήτημα, θα αμφιβάλλουν και θα διστάζουν για μεγάλο χρονικό διάστημα και θα εξακολουθήσουν να αποδέχονται τουλάχιστον κάποια αιτία ως

αληθινή· επομένως και από τα πιο ασύστολα ψέματα πάντα κάτι θα απομείνει και θα κολλήσει – ένα γεγονός που όλοι οι μεγάλοι δεξιότεχνες του ψέματος και οι οργανώσεις της εξαπάτησης αυτού του κόσμου το γνωρίζουν πολύ καλά και επομένως το εφαρμόζουν με τη μεγαλύτερη δολιότητα.

Οι καλύτεροι γνώστες αυτής της αλήθειας σχετικά με τις δυνατότητες χρήσης του ψεύδους και της συκοφαντίας ήταν πάντοτε οι Εβραίοι· ολόκληρη η ύπαρξή τους βασίζεται ήδη σε ένα μεγάλο ψέμα, δηλαδή ότι είναι μια θρησκευτική κοινότητα, ενώ πρόκειται για μια φυλή – και ειδικότερα μια – περιφερόμενη. Σαν τέτοια, όμως, ένα από τα μεγαλύτερα μυαλά της ανθρωπότητας τους στιγματίσε για πάντα σε μια αιώνια σωστή πρόταση θεμελιώδους αλήθειας: τους αποκαλούσε «μεγάλους δασκάλους του ψέματος». Όποιος δεν το αναγνωρίζει ή δεν θέλει να το πιστέψει, δεν θα είναι ποτέ σε θέση να βοηθήσει στη νίκη της αλήθειας σε αυτόν τον κόσμο.

Για τον γερμανικό λαό σχεδόν μπορεί να θεωρηθεί μεγάλη τύχη, ότι η περίοδος της ύπουλης ασθένειάς του συντμήθηκε ξαφνικά σε μια τόσο τρομερή καταστροφή, γιατί διαφορετικά το έθνος θα πέθαινε πιο αργά, αλλά ακόμα πιο σίγουρα. Η ασθένεια θα είχε γίνει χρόνια, ενώ στην οξεία μορφή της κατάρρευσης ήταν τουλάχιστον ευδιάκριτη στα μάτια ενός μεγάλου αριθμού και ήταν σαφώς ορατή. Δεν είναι τυχαίο που ο άνθρωπος ελέγχει πιο εύκολα την πανούκλα παρά τη φυματίωση. Η μία έρχεται σε φοβερά κύματα θανάτου που συγκλονίζουν την ανθρωπότητα, η άλλη ανιχνεύεται αργά· η μία οδηγεί σε τρομερό φόβο, η άλλη σε σταδιακή αδιαφορία. Το αποτέλεσμα, ωστόσο, είναι ότι ο άνθρωπος προσεγγίζει τη μία με όλη τη δύναμη της ενεργητικότητάς του, ενώ τη φυματίωση προσπαθεί να την εντοπίσει με επιπόλαια μέσα. Έτσι έγινε κυρίαρχος της πανούκλας, ενώ η φυματίωση τον έλεγχε.

Ακριβώς όπως συμβαίνει και με τις ασθένειες στο σώμα του έθνους. Αν δεν παρουσιαστούν καταστροφικές, ο άνθρωπος σιγά-σιγά αρχίζει να εξοικειώνεται με αυτές και τελικά, έστω και αν αυτό απαιτεί κάποιο χρόνο, φτάνει σε σίγουρο χαμό

εξαιτίας τους. Τότε είναι ήδη μια – πικρή όμως – τύχη, όταν η μοίρα αποφασίζει, να παρέμβει σ' αυτή την αργή διαδικασία σήψης και μ' ένα ξαφνικό χτύπημα φέρνει το τέλος της αρρώστιας μπροστά στα μάτια εκείνου που παρασύρθηκε απ' αυτήν. Ειδάλλως, μια τέτοια καταστροφή θα εκδηλωνόταν περισσότερες από μία φορές. Τότε λοιπόν μπορεί να γίνει εύκολα η αιτία μιας θεραπείας ξεκινώντας με τη μέγιστη αποφασιστικότητα.

Αλλά ακόμη και σε μια τέτοια περίπτωση, η προϋπόθεση είναι να αναγνωριστούν οι εσωτερικοί λόγοι που οδήγησαν στην εν λόγω ασθένεια.

Το πιο σημαντικό πράγμα παραμένει εδώ η διάκριση μεταξύ των παθογόνων και των συνθηκών που προκαλούνται από αυτά. Αυτό θα γίνεται όλο και πιο δύσκολο όσο περισσότεροι οι παράγοντες της νόσου βρίσκονται στο εθνικό σώμα και όσο περισσότερο έχουν γίνει ένα αυτονόητο συστατικό του. Επειδή μπορεί να συμβεί πολύ εύκολα, ότι μετά από ένα ορισμένο χρονικό διάστημα οι βλαβερές τοξίνες να θεωρηθούν ως συστατικό μέρος της εθνικότητας ή το πολύ ότι τις ανέχεται σαν αναγκαίο κακό, σε σημείο που η αναζήτηση του ξένου παθογόνου να μην κρίνεται πλέον απαραίτητη.

Έτσι, στη μακρά ειρήνη των προπολεμικών χρόνων, σημειώθηκαν ορισμένες βλάβες και αναγνωρίστηκαν ως τέτοιες, παρόλο που δεν υπήρξε σχεδόν καμία μέριμνα για να αντιμετωπιστεί ο παθογόνος παράγοντας, εκτός από μερικές εξαιρέσεις. Και εδώ πάλι, αυτές οι εξαιρέσεις ήταν κατά κύριο λόγο τα φαινόμενα της οικονομικής ζωής, τα οποία επηρεάζουν περισσότερο τις ατομικές συνειδήσεις από ό,τι λόγου χάρη η ζημία σε μια σειρά από άλλους τομείς.

Υπήρχαν πολλά σημάδια κατάπτωσης που θα έπρεπε να έχουν δώσει τροφή για σοβαρή σκέψη.

Από οικονομική άποψη, πρέπει να ειπωθούν τα εξής:

Λόγω της έντονης αύξησης του γερμανικού πληθυσμού πριν από τον πόλεμο, το ζήτημα της εξασφάλισης του απαραίτητου καθημερινού ψωμιού ερχόταν στο προσκήνιο κάθε πολιτικής και οικονομικής σκέψης και πράξης με όλο και πιο έντονο τρόπο. Δυστυχώς, δεν μπορούσαν να αποφασίσουν, την επίτευξη του στόχου μέσα από έναν ευκολότερο δρόμο. Η παραίτηση από την απόκτηση νέων εδαφών και η αντικατάστασή της από την αυταπάτη μιας παγκόσμιας οικονομικής κατάκτησης έπρεπε να οδηγήσει σε εκβιομηχάνιση που ήταν τόσο εκτεταμένη όσο και επιζήμια.

Η πρώτη συνέπεια μεγάλης σπουδαιότητας ήταν η επακόλουθη εξασθένιση της αγροτικής τάξης. Στο ίδιο βαθμό που αυτή μειωνόταν, μεγάλωνε όλο και περισσότερο η μάζα του προλεταριάτου των μεγάλων αστικών κέντρων, μέχρι την τελική πλήρη ανατροπή της ισορροπίας.

Ακόμα περισσότερο η απότομη εναλλαγή από τη φτώχεια στα πλούτη ήταν τόσο κοντά, που οι συνέπειες από αυτό θα μπορούσαν και πρέπει να ήταν πολύ λυπηρές. Η ένδεια και η συχνή ανεργία άρχισαν το παιχνίδι τους με τους ανθρώπους, αφήνοντας δυσαρέσκεια και πικρία ως αναμνήσεις. Η συνέπεια αυτού ήταν, όπως φάνηκε, ο πολιτικός διχασμός των τάξεων. Παρ' όλη την οικονομική άνθηση, η δυσαρέσκεια γινόταν όλο και μεγαλύτερη και βαθύτερη, μάλιστα έφτασε σε τέτοιο σημείο, που η πεποίθηση «αυτό δεν μπορεί να συνεχιστεί έτσι για πολύ» γενικεύτηκε, αλλά χωρίς οι άνθρωποι να έχουν μια συγκεκριμένη ιδέα για το τι θα έπρεπε να γίνει ή θα μπορούσαν να έχουν κάνει.

Ήταν τα χαρακτηριστικά συμπτώματα μιας βαθιάς δυσαρέσκειας που προσπάθησαν να εκφραστούν με αυτόν τον τρόπο.

Αλλά χειρότερα από αυτό ήταν άλλα επακόλουθα που προκλήθηκαν με την οικονομικοποίηση του έθνους.

Στο βαθμό που η οικονομία αναπτυσσόταν για να κυριαρχήσει στο κράτος, το χρήμα έγινε θεός, που όλοι έπρεπε

να υπηρετούν και μπροστά του ο καθένας έπρεπε να γονατίσει. Όλο και περισσότερο οι ουράνιοι θεοί σαν ξεπερασμένοι και απαρχαιωμένοι τέθηκαν στην άκρη και στη θέση τους προσέφεραν θυμίαμα στο είδωλο του Μαμμωνά. Ξεκίνησε μια πολύ άσχημη κατάπτωση, άσχημη ειδικά επειδή ήρθε σε μια εποχή που το έθνος χρειαζόταν το υψηλότερο ηρωικό φρόνημα περισσότερο από ποτέ. Η Γερμανία έπρεπε να είναι έτοιμη, κάποια μέρα να υπερασπιστεί με το σπαθί της την προσπάθειά της να εξασφαλίσει το καθημερινό της ψωμί, μέσω ενός «ειρηνικού, οικονομικού έργου».

Η κυριαρχία του χρήματος, δυστυχώς, επικυρώθηκε επίσης και από τον φορέα, οποίος θα έπρεπε περισσότερο να ξεσηκωθεί εναντίον της: Η Αυτού Μεγαλειότης ο αυτοκράτορας έκανε ατυχώς συναλλαγές παρασύροντας σε αυτό την αριστοκρατία στην τροχιά του νέου οικονομικού κεφαλαίου. Φυσικά, πρέπει να του πιστωθεί ότι, δυστυχώς, ακόμη και ο Βίσμαρκ από αυτή την άποψη δεν αναγνώρισε τον επικείμενο κίνδυνο. Με αυτό όμως, οι ιδεατές αρετές είχαν τεθεί ουσιαστικά πίσω από την αξία του χρήματος, γιατί ήταν ξεκάθαρο ότι, αφού ξεκίνησε με αυτό τον τρόπο, η αριστοκρατία του ξίφους σύντομα θα υποχωρούσε πίσω από την αριστοκρατία του χρήματος. Οι επιχειρήσεις του χρήματος κερδίζονταν πιο εύκολα από τις πολεμικές. Έτσι δεν ήταν πολύ ελκυστικό για τον πραγματικό ήρωα ή τον πολιτικό να συνάπτει σχέσεις με την πρώτη ευκαιρία με κάποιον Εβραίο τραπεζίτη· ο πραγματικά αξιέπαινος άνθρωπος δεν μπορούσε να έχει κανένα ενδιαφέρον για τον δανεισμό φθηνών παραχωρήσεων, αλλά τις αρνείται ευγενικά. Αλλά και καθαρά από την πλευρά του αίματος, μια τέτοια εξέλιξη ήταν βαθύτατα θλιβερή: η αριστοκρατία έχασε ολοένα και περισσότερο τη φυλετική προϋπόθεση για την ύπαρξή της και σε μεγάλο βαθμό θα ήταν πολύ καλύτερος ο χαρακτηρισμός «μη αριστοκράτης» για τη θέση που βρισκόταν.

Ένα σοβαρό σύμπτωμα οικονομικής ύφεσης ήταν η αργή εξάλειψη των δικαιωμάτων ατομικής ιδιοκτησίας και η

σταδιακή μετάβαση ολόκληρης της οικονομίας στην κυριότητα των μετοχικών εταιρειών.

Τώρα για πρώτη φορά η εργασία έφτασε σε σημείο να γίνει αντικείμενο ασυνείδητων κερδοσκοπών απατεώνων· η αποξένωση της ιδιοκτησίας απέναντι στον εργαζόμενο όμως αυξήθηκε στο άπειρο. Η χρηματιστηριακή αγορά άρχισε να θριαμβεύει και προετοίμαζε, αργά αλλά σταθερά την ανάληψη της ζωής του έθνους στην προστασία και τον έλεγχο της.

Η διεθνοποίηση της γερμανικής οικονομίας είχε ήδη ξεκινήσει πριν από τον πόλεμο με την έμμεση εκροή των μετοχών. Φυσικά, ένα μέρος της γερμανικής βιομηχανίας προσπαθούσε ακόμα να προφυλαχτεί από αυτή τη μοίρα. Τελικά, όμως, έπεσε θύμα της συνδυασμένης επίθεσης του άπληστου οικονομικού κεφαλαίου, ο οποίος διεξήγαγε αυτόν τον αγώνα με τη βοήθεια του πιο πιστού του συντρόφου, του μαρξιστικού κινήματος.

Ο συνεχιζόμενος πόλεμος εναντίον της γερμανικής «βαριάς βιομηχανίας» ήταν η ορατή αρχή της διεθνοποίησης της γερμανικής οικονομίας που επιδίωκε ο μαρξισμός, η οποία όμως θα μπορούσε να φτάσει στην ολοκλήρωσή της μόνο με τη νίκη του μαρξισμού στην επανάσταση. Ενόσω τα γράφω αυτά, η γενική επίθεση εναντίον των γερμανικών σιδηροδρόμων του Ράιχ πέτυχε επιτέλους, οι οποίοι τώρα μεταφέρονται στα χέρια του διεθνούς χρηματιστηριακού κεφαλαίου. Η «διεθνής» σοσιαλδημοκρατία πέτυχε και πάλι έναν από τους υψηλότερους στόχους της.

Το πόσο μεγάλη ήταν η επιτυχία αυτής της «οικονομικοποίησης» του γερμανικού λαού φαίνεται καθαρά από το γεγονός ότι, μετά τον πόλεμο, ένα από τα κορυφαία μυαλά της γερμανικής βιομηχανίας και κυρίως του εμπορίου ήταν τελικά σε θέση να εκφράσει την άποψη, ότι μια τέτοια οικονομία ήταν η μόνη που θα μπορούσε να ανορθώσει εκ νέου τη Γερμανία. Αυτή η ανοησία εκφράστηκε τη στιγμή που η Γαλλία έθεσε τη διδασκαλία των εκπαιδευτικών ιδρυμάτων της σε πρώτη θέση ξανά στα ανθρωπιστικά θεμέλια, προκειμένου

να αποφευχθεί το λάθος, ότι το έθνος και το κράτος όφειλαν την ύπαρξή τους στην οικονομία και όχι στις αιώνιες αξίες των ιδανικών. Η δήλωση, που έκανε τότε στον κόσμο κάποιος Στάινες, προκάλεσε την πιο απίστευτη σύγχυση· την άρπαξαν αμέσως με εκπληκτική ταχύτητα προκειμένου να γίνει το κύριο θέμα όλων των τσαρλατάνων και των σαλιάρηδων, που τους είχε αφήσει η μοίρα να κυκλοφορούν σαν «πολιτικοί» στη Γερμανία από την επανάσταση.

Ένα από τα χειρότερα συμπτώματα παρακμής στην Γερμανία της προπολεμικής περιόδου ήταν η όλο και περισσότερο σταθερά αυξανόμενη αναποφασιστικότητα σε όλα και όλους. Αυτό είναι πάντοτε μια συνέπεια της ίδιας της αβεβαιότητας σχετικά με κάποιο ζήτημα, καθώς και της δειλίας που προκύπτει από αυτούς και άλλους παράγοντες. Η ασθένεια αυτή προωθήθηκε κι άλλο μέσω της εκπαίδευσης.

Η γερμανική εκπαίδευση πριν από τον πόλεμο ήταν γεμάτη με πάρα πολλές αδυναμίες. Ήταν προσαρμοσμένη με έναν πολύ μονόπλευρο τρόπο στην καλλιέργεια της καθαρής «γνώσης» και λιγότερο επικεντρωμένη στην «ικανότητα». Ακόμη λιγότερη έμφαση έδινε στη διάπλαση του χαρακτήρα του ατόμου – στο μέτρο που αυτό ήταν δυνατό – ελάχιστα για την προώθηση της προθυμίας ανάληψης ευθυνών και καθόλου για την εκπαίδευση της θέλησης και της αποφασιστικότητας. Τα αποτελέσματά της δεν ήταν πραγματικά ο ισχυρός λαός, αλλά μάλλον οι υπάκουοι «τεχνογνώστες», όπως μας θεωρούσαν εμάς τους Γερμανούς γενικά πριν τον πόλεμο και αναλόγως μας εκτιμούσαν. Τους Γερμανούς τους συμπαθούσαν, επειδή ήταν πολύ καλοί στο να τους χρησιμοποιούν, αλλά τους σεβόντουσαν ελάχιστα, ακριβώς λόγω της αδύναμης δύναμης της θέλησης. Δεν ήταν καθόλου απλό ότι μπορούσε να χάσει την εθνικότητα και την πατρίδα πολύ πιο εύκολα απ' όλους σχεδόν τους άλλους λαούς. Το

όμορφο ρητό «Όποιος είναι ευγενικός παίρνει πολλά σε αντάλλαγμα»* τα λέει όλα.

Ωστόσο αυτή η συνήθεια έγινε σχεδόν ολέθρια, όταν καθόριζε και τη μορφή, κάτω από την οποία και μόνο επιτρεπόταν η αντιμετώπιση του μονάρχη. Η μορφή απαιτούσε ακολούθως: Ποτέ να μην αντιμιλάς, αλλά να συμφωνείς πάντοτε και με ό, τι θέλει να κάνει η Αυτού Μεγαλειότης. Σε αυτό το σημείο, ωστόσο, η αξία του ελεύθερου ανθρώπου ήταν πολύ αναγκαία, αλλιώς ο μοναρχικός θεσμός επρόκειτο μια μέρα να καταστραφεί σε αυτή τη δουλοπρέπεια· γιατί ήταν δουλοπρέπεια και τίποτα άλλο! Και μόνο οι άθλιοι δουλοπρεπείς και οι ύαινες, εν συντομία, όλοι οι ξεπεσμένοι, που ανέκαθεν ένιωθαν άνετα πλάι στους υψηλότερους θρόνους παρά οι ειλικρινείς και οι ευπρεπείς έντιμες ψυχές, το θεωρούσαν αυτό σαν τη μόνη μορφή επικοινωνίας με τους φέροντες ένα στέμμα! Αυτά τα «πιο δουλοπρεπή» πλάσματα ωστόσο, με όλη την ταπεινότητα μπροστά στον αφέντη τους και πηγή του βιοπορισμού τους, έδειχναν πάντοτε τη μεγαλύτερη αλαζονεία απέναντι στην υπόλοιπη ανθρωπότητα, και το χειρότερο ήταν όταν με αδιάντροπη ιταμότητα τους άρεζε να παρουσιάζονται σαν οι μοναδικοί «μοναρχικοί» στους υπόλοιπους κριματισμένους· μια πραγματική ξεδιαντροπιά, που μόνο ένα εξευγενισμένο ή και μη εξευγενισμένο σκουλήκι μπορεί να κάνει! Γιατί στην πραγματικότητα αυτοί οι άνθρωποι εξακολουθούσαν να είναι οι νεκροθάφτες της μοναρχίας και ιδιαίτερα της μοναρχικής ιδέας. Δεν γίνεται διαφορετικά αντιληπτό: ένας άνθρωπος, που είναι έτοιμος, να αγωνιστεί για ένα πράγμα, ποτέ δεν θα είναι και ποτέ δεν μπορεί να είναι ένας ύπουλος και ανήθικος γλείφτης. Όποιος ενδιαφέρεται σοβαρά για τη διατήρηση και την προαγωγή ενός φορέα, και είναι αφοσιωμένος σ' αυτόν μέχρι και τα μύχια της καρδιάς του, δεν θα είναι σε θέση να το εγκαταλείψει αν υπάρχει κάποια

*Στη Γερμανική γλώσσα το ρητό είναι „Mit dem Hute in der Hand kommt man durch das ganze Land“ δηλ. Κρατώντας το καπέλο στο χέρι (λόγω ευγένειας) μπορείς να διασχίσεις τη χώρα. (Σ.τ.μ)

αδυναμία σε αυτό. Δεν θα το διαλαλήσει σε όλους τότε δημόσια, όπως έκαναν οι δημοκράτες «φίλοι» της μοναρχίας με τον ίδιο ακριβώς αναληθή τρόπο, αλλά την Αυτού Μεγαλειότητα, τον κομιστή του ίδιου του στέμματος, θα τον προειδοποιήσει σοβαρά και θα προσπαθήσει να τον επηρεάσει. Δεν θα υποστηρίξει τη θέση και δεν πρέπει να το κάνει, ότι η Αυτού Μεγαλειότητα πρέπει να παραμείνει ελεύθερος, να συνεχίσει να ενεργεί σύμφωνα με τη θέλησή του, ακόμα κι αν αυτό οδηγεί ολοφάνερα, ή είναι βέβαιο πως θα οδηγήσει, σε καταστροφή, σε μια τέτοια περίπτωση θα πρέπει να προστατεύσει τη μοναρχία από τον μονάρχη, και μάλιστα να αποτρέψει κάθε κίνδυνο. Εάν η αξία αυτού του θεσμού βρισκόταν στο πρόσωπο του εκάστοτε μονάρχη, τότε αυτός θα ήταν ο χειρότερος θεσμός που θα μπορούσε και μόνο να σκεφτεί κανείς· γιατί οι μονάρχες μόνο στις πιο σπάνιες περιπτώσεις διακρίνονται για την σοφία και τη λογική ή και μόνο το χαρακτήρα τους, όπως κάποιοι θέλουν να το παρουσιάζουν. Αυτό το πιστεύουν μόνο οι επαγγελματίες δουλοπρεπείς και κόλακες, αλλά όλοι οι ευθείς άνθρωποι – και αυτό οφείλεται στο γεγονός ότι εξακολουθούν να είναι οι πιο πολύτιμοι του κράτους – θα αισθανόντουσαν μόνο αηδία να υπερασπιστούν μια τέτοια ανοησία. Για αυτούς, η ιστορία παραμένει ιστορία και η αλήθεια παραμένει αλήθεια, ακόμα και όταν αφορά τους μονάρχες. Όχι, η τύχη του να έχεις έναν μεγάλο μονάρχη σαν σπουδαίο άνθρωπο, δίνεται στους λαούς τόσο σπάνια, που πρέπει να είναι ικανοποιημένοι, αν η επιβουλή της μοίρας αποφύγει τουλάχιστον το χειρότερο λάθος.

Κατά συνέπεια, η αξία και η έννοια της μοναρχικής ιδέας δεν μπορεί να βρίσκεται στο πρόσωπο του ίδιου του μονάρχη, εκτός κι αν ο Επουράνιος αποφασίσει να αποθέσει το στέμμα στην κεφαλή ενός λαμπρού ήρωα όπως ήταν ο Μέγας Φρειδερίκος ή ενός σοφού χαρακτήρα όπως ήταν ο Γουλιέλμος Α΄. Αυτό συμβαίνει μία φορά στα εκατό χρόνια και μετά βίας πιο συχνά. Διαφορετικά, η ιδέα παίρνει το προβάδισμα έναντι του προσώπου, με το νόημα του θεσμού να ανήκει αποκλειστικά

στον ίδιο τον θεσμό. Με αυτό, όμως, ο ίδιος ο μονάρχης εμπίπτει στον κύκλο των υπηρετών. Και αυτός τώρα γίνεται μόνο ένα γρανάζι σε αυτό το έργο και ως εκ τούτου είναι δεσμευμένος σε αυτό. Τώρα και αυτός επίσης πρέπει να υποταχθεί στον ανώτερο σκοπό και ο «μοναρχικός» δεν είναι πλέον εκείνος που σιωπώντας αφήνει τον κομιστή του στέμματος να ασεβεί απέναντί του, αλλά εκείνος που εμποδίζει κάτι τέτοιο. Εάν το νόημα δεν ήταν στην ιδέα, αλλά με κάθε κόστος στο «ιερό» πρόσωπο, δεν θα ήταν καν δυνατόν να γίνει η καθαίρεση ενός εμφανώς ψυχοπαθούς πρίγκιπα.

Είναι απαραίτητο να το θέσουμε σήμερα, γιατί τον τελευταίο καιρό ξαναβγαίνουν από τις κρύπτες τους ολοένα και περισσότερα τέτοια πρόσωπα, στην άθλια συμπεριφορά των οποίων δεν μπορεί να αποδοθεί λιγότερο, η κατάρρευση της μοναρχίας. Με μια συγκεκριμένη αφελή αναίδεια αυτοί οι άνθρωποι τώρα μιλάνε μόνο για «τον δικό τους» βασιλιά – τον οποίο όμως πριν από λίγα χρόνια στην πιο κρίσιμη στιγμή τον εγκατέλειψαν με την πιο ελεεινή μαχαιριά) – και αρχίζουν να παρουσιάζουν κάθε άνθρωπο ο οποίος δεν επιθυμεί, να εμπλακεί στα ψεύτικα λογύδριά τους, σαν κακό Γερμανό. Και στην πραγματικότητα αυτοί είναι ακριβώς οι ίδιοι οι φοβητσιάρηδες, που το 1918 μπροστά από κάθε κόκκινο περιβραχιόνιο ο ένας μετά τον άλλον το 'σκαγε, βάζοντάς το στα πόδια, τον βασιλιά τους τον άφησαν να 'ναι βασιλιάς, άλλαξαν γρήγορα την αλαβάρδα με ένα μπαστούνι, φόρεσαν λαιμοδέτες και σαν φιλήσυχοι «πολίτες» εξαφανίστηκαν χωρίς όμως κανένα ίχνος! Μονομιάς βρέθηκαν μακριά, αυτοί οι βασιλικοί μαχητές και μόνο μετά την επαναστατική θύελλα, χάρη στο έργο των άλλων, που είχαν κάνει μέχρι τώρα και πάλι, άρχισαν να επανεμφανίζονται προσεκτικά αυτοί οι «υπηρέτες και σύμβουλοι» του στέμματος για να μπορέσουν να φωνάξουν δυνατά στον αέρα «Ζήτω ο βασιλιάς, ζήτω». Τώρα, όμως, είναι όλοι τους εδώ και κοιτάζουν με λαχτάρα στα κρεατοτσουκάλια της Αιγύπτου, δύσκολα μπορούν να συγκρατήσουν την πίστη τους στον βασιλιά και τον ενθουσιασμό τους, μέχρι την ημέρα

εκείνη που θα εμφανιστεί ξανά το πρώτο κόκκινο περιβραχιόνιο και όλη η σπείρα των φαντασμάτων που ωφελήθηκαν από την παλαιά μοναρχία θα το σκάσουν και πάλι όπως τα ποντίκια μπροστά στη γάτα!

Αν οι μονάρχες δεν ήταν υπεύθυνοι οι ίδιοι γι' αυτά τα πράγματα, θα μπορούσε κανείς να τους λυπηθεί ειλικρινά για τους σημερινούς υπερασπιστές τους. Εν πάση περιπτώσει όμως, πρέπει να είναι πεπεισμένοι, ότι με τέτοιους ιππότες χάνονται θρόνοι, αλλά δεν κερδίζονται στέμματα.

Αυτή η υποταγή, όμως, ήταν ένα σφάλμα της όλης παιδείας μας, το οποίο τώρα σε αυτό το σημείο εκδικείται με ένα ιδιαίτερα φρικτό τρόπο. Επειδή, σύμφωνα με αυτό, αυτά τα ελεεινά φαινόμενα μπόρεσαν να παραμείνουν σε όλες τις Αυλές και σταδιακά υπονόμευσαν τα θεμέλια της μοναρχίας. Όταν το οικοδόμημα τελικά άρχισε να σείεται, εξαφανίστηκαν γρήγορα. Φυσικό: οι δουλοπρεπείς και οι γλείφτες δεν κάθονται να πεθάνουν για τον κύριό τους. Το ότι οι μονάρχες αυτό ποτέ δεν το γνωρίζουν και σχεδόν ποτέ δεν το μαθαίνουν ήταν πάντα η καταστροφή τους.

Μια συνέπεια της λανθασμένης ανατροφής ήταν η δειλία μπροστά στην ευθύνη και η συνακόλουθη αδυναμία στη ίδια τη θεραπεία ακόμη και των ζωτικών προβλημάτων.

Για εμάς, το σημείο εκκίνησης αυτής της επιδημίας βρίσκεται σε μεγάλο βαθμό στον κοινοβουλευτικό θεσμό, όπου η ανευθυνότητα καλλιεργείται σχεδόν αμιγώς. Δυστυχώς, αυτή η ασθένεια εξαπλώθηκε αργά στο σύνολο άλλων τομέων της ζωής και πιο έντονα στον κρατικό. Άρχισαν παντού να αποφεύγουν την ευθύνη και για το λόγο αυτό προτιμούσαν να παίρνουν τα ανεπαρκή ημίμετρα· κατά την εφαρμογή τους το επίπεδο προσωπικής ευθύνης εμφανίζεται πάντα μειωμένο στο μικρότερο βαθμό.

Απλώς παρατηρήστε τη στάση των μεμονωμένων κυβερνήσεων για μια σειρά πραγματικά επιβλαβών φαινομένων στη δημόσια ζωή μας και θα αναγνωρίσετε εύκολα τη φοβερή σημασία αυτής της γενικής προχειρότητας και της δειλίας κατά την αντιμετώπιση της ευθύνης.

Παίρνω μόνο μερικές περιπτώσεις από τον τεράστιο αριθμό των υπαρχόντων παραδειγμάτων:

Οι δημοσιογραφικοί κύκλοι συνηθίζουν να περιγράφουν τον Τύπο σαν μια «μεγάλη δύναμη» στο κράτος. Στην πραγματικότητα, η σημασία του είναι και πραγματικά ανήκουστη. Δεν μπορεί γενικά καθόλου να αγνοηθεί· αποτελεί πραγματικά τη συνέχιση της εκπαίδευσης σε μεταγενέστερη ηλικία.

Οι αναγνώστες του μπορούν να διαιρεθούν σε γενικές γραμμές σε τρεις ομάδες:

πρώτον, σε εκείνους που πιστεύουν όλα όσα διαβάζουν·

δεύτερον, σε εκείνους που δεν πιστεύουν πια τίποτα·

τρίτον, στα μυαλά, που εξετάζουν κριτικά αυτά που διαβάζουν και στη συνέχεια κρίνουν.

Η πρώτη ομάδα είναι αριθμητικά κατά πολύ η μεγαλύτερη.

Αποτελείται από τη μεγάλη μάζα του λαού και συνεπώς αντιπροσωπεύει το πιο απλοϊκά σκεπτόμενο μέρος του έθνους. Όμως δεν μπορεί να ταξινομηθεί σε επαγγέλματα, αλλά το πολύ σε γενικούς βαθμούς πνευματικής ανάπτυξης. Στα μέλη της περιλαμβάνονται όλοι όσοι των οποίων η ανεξάρτητη σκέψη δεν είναι ούτε έμφυτη ούτε επίκτητη και που και εν μέρει από ανικανότητα, εν μέρει από αδυναμία πιστεύουν τα πάντα, που τίθενται μπροστά τους τυπωμένα σε ασπρόμαυρο. Μέρος αυτής επίσης είναι ακόμη και εκείνο το είδος των τεμπέληδων, οι οποίοι μπορούν κάλλιστα να σκεφτούν, αλλά από καθαρή διανοητική τεμπελιά πιάνονται ευχαρίστως απ' οτιδήποτε έχει ήδη σκεφτεί κάποιος άλλος, με τη μετριοπαθή παραδοχή ότι εκείνος θα έχει ήδη καταβάλει μια προσπάθεια. Σε όλους αυτούς τους ανθρώπους τώρα, που συστήνουν τις μεγάλες μάζες, η επιρροή του Τύπου θα είναι τεράστια. Δεν μπορούν ή δεν

θέλουν να εξετάσουν τι είναι αυτά που τους παρουσιάζουν και έτσι η στάση τους συνολικά απέναντι σε όλα τα καθημερινά προβλήματα οφείλεται σχεδόν αποκλειστικά σε εξωτερικές επιρροές από άλλους. Αυτό μπορεί να είναι ένα πλεονέκτημα αν η διαφώτισή τους πραγματοποιείται από σοβαρή και φιλαλήθη ομάδα, αλλά είναι καταστροφικό, όταν γίνεται από παλιάνθρωπους και ψεύτες.

Η δεύτερη ομάδα είναι σημαντικά μικρότερη σε αριθμό. Αποτελείται εν μέρει από στοιχεία που καταρχάς ανήκαν στην πρώτη ομάδα, και στράφηκαν στην αντίθετη μετά από μακρές και πικρές απογοητεύσεις, και δεν πιστεύουν πια τίποτε που έρχεται μπροστά στα μάτια τους τυπωμένο. Μισούν κάθε εφημερίδα, είτε δεν τις διαβάζουν καθόλου ή ενοχλούνται με το περιεχόμενό τους χωρίς εξαίρεση, αφού κατά τη γνώμη τους αποτελείται μόνο από ψέματα και αναλήθειες. Αυτοί οι άνθρωποι είναι πολύ δύσκολο να τους χειριστείς, καθώς θα αντιμετωπίζουν με όλο και περισσότερη καχυποψία ακόμα και την αλήθεια. Επομένως, είναι χαμένοι για κάθε θετικό έργο.

Τέλος, η τρίτη ομάδα είναι μακράν η μικρότερη· αποτελείται από τα πραγματικά πνευματικά εκλεκτά μυαλά, που τα φυσικά τους χαρίσματα και η παιδεία τους τούς δίδαξαν την ανεξαρτησία της σκέψης, που προσπαθούν να σχηματίσουν τη δική τους κρίση για τα πάντα και επανεξετάζουν λεπτομερώς όλα όσα έχουν διαβάσει και τα υποβάλλουν σε περαιτέρω ανάπτυξη. Δεν θα κοιτάζουν καμιά εφημερίδα, χωρίς να συμμετέχει συνεχώς το μυαλό τους, κάτι που δημιουργεί συνέχεια μια δύσκολη στιγμή στο συγγραφέα. Οι δημοσιογράφοι αγαπούν τέτοιους αναγνώστες με τις μεγαλύτερες επιφυλάξεις.

Για τα μέλη αυτής της τρίτης ομάδας, ωστόσο, οι ανοησίες με τις οποίες μια εφημερίδα μπορεί να σπιλώνει δεν είναι πολύ επικίνδυνες ή ακόμα και σημαντικές. Ούτως ή άλλως έχουν αποκτήσει τη συνήθεια στις περισσότερες περιπτώσεις στη διάρκεια μιας ζωής, να βλέπουν σε κάθε δημοσιογράφο έναν κατεργάρη, που μόνο μερικές φορές λέει την αλήθεια. Δυστυ-

χώς, όμως, η σπουδαιότητα αυτών των υπέροχων ανθρώπων έγκειται μόνο στη νοημοσύνη τους και όχι στον αριθμό τους – μια ατυχία σε μια εποχή που η σοφία δεν είναι τίποτα και η πλειοψηφία είναι τα πάντα! Σήμερα, καθώς αποφασίζει το ψηφοδέλτιο της μάζας, η καθοριστική αξία έγκειται στην πιο πολυάριθμη ομάδα, και αυτή είναι η πρώτη: το πλήθος των αφελών ή των ευκολόπιστων.

Είναι θέμα πρώτου βαθμού ενός κράτους και δημοσίου συμφέροντος, να αποτρέψει αυτούς τους ανθρώπους από το να πέσουν στα χέρια κακών, αμαθών ή ακόμη και κακόβουλων παιδαγωγών. Το κράτος επομένως, έχει το καθήκον να παρακολουθεί την εκπαίδευσή τους και να αποτρέπει οποιαδήποτε βλακεία. Πρέπει ως εκ τούτου να ασκεί στενό έλεγχο ειδικά στον Τύπο· γιατί η επιρροή του σε αυτούς τους ανθρώπους είναι μακράν η ισχυρότερη και η πιο επίμονη, δεδομένου ότι δεν ασκείται προσωρινά αλλά συνεχώς. Στην ομοιομορφία και στην αιώνια επανάληψη αυτής της ενημέρωσης βρίσκεται ολόκληρη η σκανδαλώδης σημασία του. Έτσι αν το συναντάμε, τότε το κράτος δεν πρέπει να ξεχνά εδώ, ότι όλα τα μέσα πρέπει να εξυπηρετούν έναν σκοπό· δεν πρέπει να αφήνεται να παραπλανάται από τις μεγαλοστομίες μιας λεγόμενης «ελευθερίας του Τύπου» και να μπερδεύεται, παραμελώντας το καθήκον του και στερώντας τη τροφή του έθνους, που έχει ανάγκη και είναι κατάλληλη γι' αυτό· με αμείλικτη αποφασιστικότητα πρέπει να εξασφαλίσει αυτό το μέσο λαϊκής εκπαίδευσης και να το βάλει στην υπηρεσία του κράτους και του έθνους.

Αλλά ποιά τροφή είχε προσφέρει στον λαό ο γερμανικός Τύπος πριν από τον πόλεμο; Δεν ήταν το χειρότερο δηλητήριο που μπορεί να φανταστεί κανείς; Δεν ήταν ο χειρότερος ειρηνισμός που εμβολιάστηκε στις καρδιές του λαού μας σε μια εποχή που ο άλλος κόσμος προετοιμαζόταν ήδη να στραγγαλίσει τη Γερμανία αργά αλλά σταθερά; Μήπως ο Τύπος ήδη από τον καιρό της ειρήνης δεν είχε ενσταλάξει, την αμφιβολία σχετικά με τα δικαιώματα του ίδιου του τού κράτους

στο μυαλό του λαού, έτσι ώστε να περιορίσει την επιλογή των μέσων, που είχε αυτό στη διάθεσή του για να αμυνθεί; Δεν ήταν ο γερμανικός Τύπος, που ήξερε πώς να κάνει την ανοησία της «δυτικής δημοκρατίας» θελκτική για τον λαό μας, μέχρι που, τελικά, παρασυρμένος απ' όλα τα ενθουσιώδη λογύδρια, πίστεψε, ότι θα μπορούσε να εμπιστευθεί το μέλλον του σε μια Κοινωνία των Εθνών; Δεν συνέβαλε στο να διαπαιδαγωγηθεί ο λαός μας σε μια άθλια ανηθικότητα; Δεν γελοιοποίησε τα ήθη και τα έθιμα, χαρακτηρίζοντάς τα ως αναχρονιστικά και χονδροειδή, μέχρι που ο λαός μας τελικά «εκσυγχρονίστηκε»; Δεν κατάφερε, με συνεχείς επιθέσεις, να υπονομεύσει τα θεμέλια της κρατικής εξουσίας, έως ότου ένα απλό χτύπημα να είναι αρκετό, για την κατάρρευση αυτού του οικοδομήματος; Δεν πολέμησε με κάθε δυνατό μέσο ενάντια σε κάθε προσπάθεια, να δοθεί στο κράτος, αυτό που είναι του κράτους, δεν μείωσε τον στρατό με συνεχή κριτική, δεν υπονόμεισε τη γενική στρατιωτική θητεία, δεν ζήτησε την άρνηση των στρατιωτικών πιστώσεων κ.λ.π., έως ότου οι συνέπειες να μην μπορούν να αποφευχθούν;

Η δραστηριότητα του λεγόμενου φιλελεύθερου Τύπου ήταν το να σκάψει τον λάκκο του γερμανικού λαού και του Γερμανικού Ράιχ. Για τα μαρξιστικά φύλλα ψεύδους μπορούμε να μην αναφέρουμε τίποτα· γι' αυτά το ψέμα αποτελεί ζωτική αναγκαιότητα, όπως για τη γάτα το να κυνηγάει ποντίκια· ο μόνος στόχος τους είναι να συντρίψουν την εθνική και πατριωτική ραχοκοκαλιά του λαού ώστε να γίνει ώριμος για τον ζυγό δουλείας του διεθνούς κεφαλαίου και τους αφέντες του, τους Εβραίους.

Αλλά τι έκανε το κράτος για αυτή τη μαζική δηλητηρίαση του έθνους; Τίποτα, απολύτως τίποτα! Μερικά γελοία διατάγματα, μερικές ποινές για υπερβολικές συκοφαντίες, και αυτό ήταν το τέλος. Αλλά ήλπιζαν, ότι με την κολακεία θα πάρουν με το μέρος τους αυτή την πανούκλα, αναγνωρίζοντας την «αξία» του Τύπου, την «σπουδαιότητά» του, την «εκπαιδευτική αποστολή» του και παρόμοιες ανοησίες – αλλά οι Εβραίοι το αντιμετώπι-

σαν με ένα πονηρό χαμόγελο και έδειξαν ότι το αναγνωρίζουν με πονηρές ευχαριστίες.

Ωστόσο, ο λόγος για αυτήν την επαίσχυντη αποτυχία του κράτους δεν ήταν τόσο στο ότι δεν αναγνώρισε τον κίνδυνο, αλλά μάλλον μια δειλία που φώναζε μέχρι τον ουρανό και η επακόλουθη προχειρότητα όλων των αποφάσεων και των μέτρων. Κανείς δεν είχε το θάρρος να εφαρμόσει δραστικά ριζοσπαστικά μέτρα, αλλά και εδώ με τσαπατσουλιές όπως και σε όλα τα άλλα αρκέστηκαν σ' ένα πλήθος ημίμετρων και αντί να κατευθύνουν το χτύπημα στην καρδιά, το πολύ να ερέθισαν την οχιά – με αποτέλεσμα όχι μόνο τα πάντα να παραμείνουν ίδια, αλλά αντίθετα η δύναμη των θεσμών που έπρεπε να καταπολεμηθούν αυξανόταν από έτος σε έτος.

Ο αμυντικός αγώνας της τότε Γερμανικής κυβέρνησης εναντίον του Τύπου, που σιγά-σιγά αργά διέφθειρε το έθνος, κυρίως τον εβραϊκής προελεύσεως, ήταν χωρίς κάποια κατευθυντήρια γραμμή, χωρίς αποφασιστικότητα, αλλά κυρίως χωρίς κανένα ορατό στόχο. Εδώ τα μυαλά των μυστικοσυμβούλων απέτυχαν εντελώς, τόσο στην εκτίμηση της σημασίας αυτού του αγώνα όσο και στην επιλογή των μέσων και στην καθιέρωση ενός σαφούς σχεδίου. Κινήθηκαν δίχως σχεδιασμό αποφεύγοντάς το, έκλειναν κάποια δημοσιογραφική οχιά για λίγες εβδομάδες ή ακόμα και μήνες αν μερικές φορές δάγκωνε πολύ, αλλά η φωλιά του φιδιού ως τέτοια παρέμενε όμως άθικτη.

Φυσικά – εν μέρει αυτό ήταν και το αποτέλεσμα της απείρου πονηρής τακτικής της εβραϊκής κοινότητας, αφενός, και μιας πραγματικά βλακείας των μυστικοσυμβούλων ή αφέλειας από την άλλη. Ο Εβραίος ήταν πολύ έξυπνος, για να επιτρέψει μια ισορροπημένη επίθεση στο σύνολο του Τύπου του. Όχι, ένα μέρος αυτού υπήρχε για να καλύπτει το άλλο. Ενώσω οι μαρξιστικές εφημερίδες καταφέρονταν με τον χειρότερο τρόπο ενάντια σε οτιδήποτε που μπορεί να είναι ιερό για τον άνθρωπο, επιτίθονταν στο κράτος και την κυβέρνηση με τον πιο ανήθικο τρόπο και ξεσήκωναν μεγάλα τμήματα του λαού το ένα ενάντια

στο άλλο, οι αστικοδημοκρατικές εβραϊκές εφημερίδες ήξεραν πώς να δώσουν την εντύπωση της περίφημης αντικειμενικότητας, αποφεύγοντας προσεκτικά κάθε σκληρή λέξη, ξέροντας καλά ότι όλοι οι κουφιοκέφαλοι μπορούν να κρίνουν με βάση μόνο το εξωτερικό και ποτέ δεν έχουν τη δυνατότητα να εισχωρήσουν στο εσώτερο, έτσι ώστε γι' αυτούς η αξία ενός αντικειμένου μετράται σύμφωνα με την εμφάνιση και όχι με το περιεχόμενο· μια ανθρώπινη αδυναμία, στην οποία οφείλεται η προσοχή που τους δίνουν.

Για αυτούς τους ανθρώπους, η «Φρανκφούρτερ Τσάιτουνγκ»* ήταν και είναι φυσικά η επιτομή όλης της σεμνότητας. Ποτέ δεν χρησιμοποίησε αγενείς εκφράσεις, απέρριπτε οποιαδήποτε φυσική βία και πάντα καλούσε στον αγώνα με τα «πνευματικά» όπλα, τα οποία παραδόξως είναι ιδιαίτερα αγαπητά στις καρδιές των πιο ανόητων ανθρώπων. Αυτό είναι ένα αποτέλεσμα της ελλιπούς παιδείας μας, που αποσπά τους ανθρώπους από το ένστικτο της φύσης, τους διοχετεύει μια κάποια ποσότητα γνώσης, αλλά χωρίς να είναι σε θέση να τους οδηγήσει στην τελική γνώση, αφού η εργατικότητα και η καλή θέληση από μόνα τους δεν είναι χρήσιμες γι' αυτό, αλλά πρέπει να υπάρχει το απαραίτητο μυαλό, σαν κάτι έμφυτο. Η τελική γνώση όμως είναι πάντοτε η κατανόηση των αιτίων του ενστίκτου – δηλαδή: ο άνθρωπος δεν πρέπει ποτέ να καταλήξει στην τρέλα να πιστέψει, ότι ήρθε στ' αλήθεια για να εποπτεύει σαν κυρίαρχος και αφέντης τη φύση – όπως μεταδίδει τόσο εύκολα η αλαζονεία της ελλιπούς παιδείας μας – αλλά πρέπει να καταλάβει και να κατανοήσει τη θεμελιώδη αναγκαιότητα της κυριαρχίας της φύσης, και σε ποιο βαθμό υπόκειται η ύπαρξή του σε αυτούς τους νόμους της αιώνιας πάλης και του αγώνα. Τότε θα αισθανθεί, ότι σ' ένα σύμπαν, στο οποίο οι πλανήτες και οι ήλιοι περιστρέφονται, τα φεγγάρια κινούνται γύρω από πλανήτες, στο οποίο μόνο η δύναμη είναι η παντοτινή

*„Frankfurter Zeitung“ Φιλελεύθερη εφημερίδα που υποστήριξε τη Συνθήκη των Βερσαλλιών και την πολιτική του Γκούσταβ Στρέζεμαν καγκελάριου κατά τη διάρκεια της Δημοκρατίας της Βαϊμάρης. (Σ.τ.μ)

αφέντισσα της αδυναμίας και την αναγκάζει να είναι υποταγμένη σ' αυτή ή αλλιώς την καταστρέφει, δεν μπορούν να ισχύουν ειδικοί νόμοι για τον άνθρωπο. Οι αιώνιες αρχές αυτής της απόλυτης σοφίας κυριαρχούν και γι' αυτόν. Μπορεί να προσπαθήσει να τις καταλάβει, να αποσυνδεθεί όμως απ' αυτές είναι αδύνατον.

Ο Εβραίος γράφει τον λεγόμενο διανοουμενίστικο Τύπο του, ειδικά για τον πνευματικό μας υπόκοσμο. Γι' αυτούς φτιάχτηκαν η «Φρανκφούρτερ Τσάιτουνγκ» και η «Μπερλίνερ Τάγκεμπλατ»*, ο τόνος τους είναι εναρμονισμένος σ' αυτούς και σ' αυτούς ασκούν την επίδρασή τους. Αποφεύγουν προσεκτικά όλες τις φαινομενικά εξωτερικώς ακατέργαστες μορφές, ενώ στο μεταξύ εξακολουθούν να ρίχνουν το δηλητήριο από άλλα δοχεία στις καρδιές των αναγνωστών τους. Κάτω από μια φλυαρία από όμορφους τόνους και κενολογίες, τους αποκοιμίζουν με την πεποίθηση ότι η καθαρή επιστήμη ή ακόμη και η ηθική είναι οι κινητήριες δυνάμεις πίσω από τις ενέργειές τους, ενώ στην πραγματικότητα είναι μόνο μια εξίσου ιδιοφυής και πανούργα τέχνη για να κλέψουν από τον αντίπαλο κατ' αυτόν τον τρόπο τα όπλα που έχει στα χέρια του εναντίον του Τύπου. Διότι κάνοντας η μία ότι αναβλύζει από ευπρέπεια, όλοι οι ηλίθιοι προτιμούν να πιστεύουν ότι τα σφάλματα των υπόλοιπων είναι μόνο μικρές εκτροπές, οι οποίες όμως δεν θα οδηγήσουν ποτέ σε μια παραβίαση της ελευθερίας του Τύπου – όπως θα λέγαμε την ανοησία αυτής της ατιμώρητης ψευδολογίας και δηλητηρίασης προς τον λαό. Έτσι αποφεύγουν, να λάβουν μέτρα ενάντια σ' αυτούς τους ληστές, φοβούμενοι, ότι σε μια τέτοια περίπτωση θα έχουν εναντίον τους αμέσως και τον «ευπρεπή» Τύπο· ένας φόβος που είναι πάρα πολύ βάσιμος. Επειδή μόλις δοκιμάσουν, να δράσουν εναντίον μιας από αυτές τις αδιάντροπες εφημερίδες, όλες οι άλλες θα πάρουν αμέσως το μέρος της, όχι επειδή υποστηρίζουν τον τρόπο που του αγώνα της, Θεός φυλάξοι – πρόκειται μόνο για την αρχή της ελευθερίας του Τύπου και της ελευθερίας της κοινής γνώμης·

*„Berliner Tageblatt“ φιλελεύθερη εφημερίδα του Βερολίνου. (Σ.τ.μ)

αυτά και μόνο πρέπει να υπερασπιστούν. Μπροστά σε τέτοιες κραυγές όμως πιο δυνατοί άνδρες γίνονται αδύναμοι, αφού προέρχονται από τα στόματα όλων των «ευπρεπών» φυλλάδων.

Με αυτό τον τρόπο, αυτό το δηλητήριο μπορεί ανεμπόδιστα να διεισδύσει και να επιδράσει στην κυκλοφορία του αίματος του λαού μας, χωρίς το κράτος να έχει τη δύναμη να κυριαρχήσει πάνω στην ασθένεια. Τα γελοία ημίμετρα, που χρησιμοποιήθηκαν ενάντια σε αυτό, έδειξαν την επικείμενη παρακμή του Ράιχ. **Διότι ένας θεσμός, που δεν είναι πλέον αποφασισμένος να προστατευθεί με όλα τα όπλα, ουσιαστικά παραιτείται.** Κάθε ημίμετρο είναι το ορατό σημάδι της εσωτερικής παρακμής, που αργά ή γρήγορα θα την ακολουθήσει και πρέπει να την ακολουθήσει η εξωτερική κατάρρευση.

Πιστεύω ότι η σημερινή γενιά, με σωστή καθοδήγηση, θα μπορούσε εύκολα να κυριαρχήσει σε αυτόν τον κίνδυνο. Έχει βιώσει διάφορες καταστάσεις, που μπορούν κατά κάποιο τρόπο να ενισχύσουν το νεύρο εκείνων που δεν το στερήθηκαν ολότελα. Στο επόμενο διάστημα σίγουρα ο Εβραίος θα συνεχίσει να φωνάζει δυνατά από τις εφημερίδες του, αν απλωθεί ένα χέρι στην αγαπημένη του φωλιά, αν τεθεί ένα τέλος στο σκάνδαλο του Τύπου και αν αυτό το εκπαιδευτικό εργαλείο τεθεί στην υπηρεσία του κράτους και πάψει πλέον να βρίσκεται στα χέρια των ξένων και των εχθρών του λαού. Πιστεύω όμως ότι αυτό για εμάς τους νεότερους θα' ναι μικρότερο εμπόδιο απ' ό,τι για τους πατεράδες μας. Μια οβίδα των τριάντα εκατοστών σφυρίζει πάντα περισσότερο από χίλιες εβραϊκές οχιές εφημερίδων – γι' αυτό απλά αφήστε τους να τσιρίζουν!

Ένα άλλο παράδειγμα αναποφασιστικότητας και αδυναμίας της προπολεμικής Γερμανίας στον χειρισμό των σπουδαιότερων ζωτικών προβλημάτων του έθνους είναι το εξής: Παράλληλα με

την πολιτική, δεοντολογική και ηθική μόλυνση του λαού, συνεχίζεται εδώ και πολλά χρόνια μια όχι λιγότερο τρομερή δηλητηρίαση της υγείας του εθνικού κορμού. Η σύφιλη άρχισε να εξαπλώνεται, ειδικά στις μεγάλες πόλεις όλο και περισσότερο, ενώ η φυματίωση συνέχιζε τη θανατερή σοδειά της σχεδόν σε ολόκληρη τη χώρα.

Παρ' ότι, και στις δύο περιπτώσεις οι συνέπειες για το έθνος ήταν τρομερές, δεν μπορούσε κανείς να λάβει αποφασιστικά μέτρα εναντίον τους.

Η συμπεριφορά του λαού και της ηγεσίας του κράτους, ειδικά προς τη σύφιλη, μπορεί να περιγραφεί μόνο ως πλήρης συνθηκολόγηση. Σε μια σοβαρή καταπολέμηση θα έπρεπε να την προσεγγίσουν λίγο περισσότερο, από ό, τι πραγματικά έκαναν. Η εφεύρεση ενός φαρμακευτικού προϊόντος αμφιβόλου τύπου καθώς και η εμπορική του χρήση δεν βοηθά πολύ σε αυτή την επιδημία. Εδώ, επίσης, θα μπορούσε να εξεταστεί μόνο η καταπολέμηση των αιτιών και όχι η εξάλειψη των συμπτωμάτων. Αλλά οι αιτίες βρίσκονται κυρίως στην εκπόρνευση του έρωτα. Ακόμη και αν το αποτέλεσμα της δεν ήταν αυτή η φυσική επιδημία, θα εξακολουθούσε να είναι η μεγαλύτερη ζημιά για τον λαό, επειδή η ηθική κατάπτωση που συνεπάγεται αυτός ο εκφυλισμός είναι αρκετή για να καταστρέψει αργά αλλά σίγουρα έναν λαό. Αυτός ο εξιουδαϊσμός της πνευματικής μας ζωής και ο Μαμμωνοποίηση του ενστίκτου του ζευγαρώματος θα καταστρέψουν αργά ή γρήγορα όλους τους απογόνους μας, διότι αντί των εύρωστων παιδιών ενός φυσικού συναισθήματος θα ανακύψουν μόνο οι κακόμοιρες υπάρξεις της οικονομικής σκοπιμότητας. Διότι αυτό αποβαίνει όλο και περισσότερο η βάση και η μοναδική προϋπόθεση των γάμων μας. Ο έρωτας όμως βρίσκει τις διεξόδους του αλλού.

Φυσικά, μπορούμε εδώ να παραπλανήσουμε τη φύση για κάποιο χρονικό διάστημα, η εκδίκησή της όμως είναι αναπόφευκτη, απλώς θα πάρει καιρό για να εκδηλωθεί ή καλύτερα: συχνά αναγνωρίζεται από τους ανθρώπους πάρα

πολύ αργά.

Το πόσο καταστροφικές είναι οι συνέπειες μιας συνεχιζόμενης παραβίασης των φυσιολογικών προϋποθέσεων του γάμου, μπορούν να φανούν στην αριστοκρατία μας. Εδώ έχουμε μπροστά μας τα αποτελέσματα μιας αναπαραγωγής, η οποία βασίζεται εν μέρει σε αμιγώς κοινωνικούς περιορισμούς και εν μέρει σε οικονομικούς λόγους. Το ένα οδήγησε στη γενική αποδυνάμωση, το άλλο στη δηλητηρίαση του αίματος, αφού κάθε Εβραία ενός πολυκαταστήματος θεωρείται κατάλληλη να συμπληρώσει τους απογόνους της Αυτού Υψηλότητας – των οποίων μετά το δείχνει το παρουσιαστικό τους. Και στις δύο περιπτώσεις, το αποτέλεσμα είναι ο πλήρης εκφυλισμός.

Σήμερα η αστική μας τάξη πασχίζει, να ακολουθήσει τον ίδιο δρόμο και θα καταλήξει στον ίδιο στόχο.

Με αδιαφορία προσπαθούν να προσπεράσουν τις δυσάρεστες αλήθειες, σαν να μπορούσαν να ανατρέψουν τα πράγματα μόνοι τους με τέτοια συμπεριφορά. Όχι, το γεγονός ότι ο πληθυσμός των μεγάλων μας πόλεων εκπορνεύεται όλο και περισσότερο στην ερωτική του ζωή και ακριβώς εξαιτίας αυτού πέφτει θύμα σε ολοένα και ευρύτερους κύκλους της συφιλικής επιδημίας, δεν μπορεί απλώς να παραβλεφθεί, αλλά είναι εκεί. Τα πιο ορατά αποτελέσματα αυτής της μαζικής μόλυνσης μπορούμε να τα βρούμε από τη μία πλευρά στα ψυχιατρικά άσυλα, αλλά από την άλλη, δυστυχώς, στα παιδιά μας. Αυτά, ειδικότερα, είναι το θλιβερό προϊόν της δυστυχίας της αδυσώπητα προοδευτικής μόλυνσης της σεξουαλικής ζωής μας, τα πάθη των γονέων αποκαλύπτονται στις ασθένειες των παιδιών.

Υπάρχουν διάφοροι τρόποι για να αντιμετωπίσει κανείς αυτό το δυσάρεστο, πράγματι τρομερό γεγονός: κάποιοι δεν βλέπουν κανέναν ή θέλουν, για να το πω καλύτερα, να μην βλέπουν· φυσικά αυτό είναι μακράν η απλούστερη και ευκολότερη «γνωμοδότηση». Οι άλλοι τυλίγονται με τον ιερό μανδύα μιας σεμνοτυφίας που είναι τόσο γελοία όσο και αναληθής, μιλούν για το όλο θέμα γενικά σαν να ήταν μια μεγάλη αμαρτία και

πάνω απ' όλα εκφράζουν την βαθύτατη αγανάκτησή τους για κάθε αμαρτωλό που συνελήφθει επ' αυτοφώρω, για να κλείσουν ύστερα τα μάτια μπροστά σ' αυτή την ασεβή επιδημία με ευσεβή απέχθεια και να παρακαλέσουν τον αγαπητό Θεό, αν μπορεί – αν είναι δυνατόν, μετά από το θάνατό τους – να ρίξει σε όλα αυτά τα Σόδομα και Γόμορρα θειάφι και δυστυχία, έτσι ώστε για άλλη μια φορά να τιμωρήσει αυτή τη ξεδιάντροπη ανθρωπότητα για παραδειγματισμό. Κάποιοι τρίτοι, τέλος, αντιλαμβάνονται πολύ καλά τις τρομερές συνέπειες που θα προκαλέσει μια μέρα αυτή η επιδημία και θα το κάνει, αλλά απλά ανασηκώνουν τους ώμους τους, πεπεισμένοι ότι ούτως ή άλλως δεν είναι σε θέση να κάνουν τίποτα ενάντια σ' αυτό τον κίνδυνο, και πρέπει ν' αφήσουν το πράγμα να πάει όπως πάει.

Όλα αυτά βέβαια είναι βολικά και απλά, αλλά δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι ένα έθνος θα πέσει θύμα μιας τέτοιας ευκολίας. Η δικαιολογία ότι και οι άλλοι λαοί δεν κάνουν τίποτα καλύτερο, βέβαια, δύσκολα μπορεί να αλλάξει το γεγονός της δικής μας κατάρρευσης, εκτός αν και μόνο η αίσθηση του να βλέπεις κι άλλους να έχουν πληγεί από την ίδια συμφορά συνεπάγεται για πολλούς ένα μετριασμό των δικών τους πόνων. Αλλά το ερώτημα τότε που τίθεται περισσότερο παρά ποτέ, ποιός λαός θα είναι ο πρώτος και μόνο αυτός που θα επικρατήσει αυτής της πανούκλας και ποιά έθνη θα καταστραφούν απ' αυτή. Σ' αυτό όμως καταλήγουμε στο τέλος. Αυτό είναι επίσης απλά μια δοκιμασία της αξίας της φυλής – η φυλή που δεν θ' αντέξει τη δοκιμασία, απλώς θα πεθάνει και θα εκκενώσει το χώρο για υγιέστερες ή ακόμα πιο σκληρές και πιο ανθεκτικές. Διότι από τη στιγμή που αυτό το ζήτημα αφορά πρωτίστως τους απογόνους, είναι ένα από αυτά τα οποία λέγονται στη βάση μιας τρομερής δικαιοσύνης, ότι οι αμαρτίες των πατέρων εκδικούνται μέχρι δέκατης γενεάς – μια αλήθεια, που ισχύει μόνο για τις αμαρτίες του αίματος και της φυλής.

Η αμαρτία ενάντια στο αίμα και τη φυλή είναι το προπατορικό αμάρτημα αυτού του κόσμου και το τέλος μιας ανθρωπότητας που παραδίδεται σ' αυτό.

Πόσο τραγική στ' αλήθεια ήταν η στάση της προπολεμικής Γερμανίας στην αντιμετώπιση αυτού του ενός ζητήματος. Τι έγινε, για να σταματήσει την μόλυνση της νεολαίας μας στις μεγάλες πόλεις; Τι, για να αναχαιτιστεί η μόλυνση και η Μαμμωνοποίηση της ερωτικής μας ζωής; Τι, για την καταπολέμηση της προκύπτουσας εξάπλωσης της σύφιλης στον εθνικό κορμό;

Η απάντηση μπορεί να δοθεί ευκολότερα από τη διαπίστωση του τι θα έπρεπε να είχε γίνει.

Αρχικώς δεν ήταν επιτρεπτό να πάρουμε επιπόλαια αυτό το ζήτημα, αλλά έπρεπε να γίνει κατανοητό, ότι από την επίλυσή του θα εξαρτιόταν η καλή ή κακή τύχη των γενεών και μάλιστα ότι θα μπορούσε να είναι καθοριστικό για το μέλλον συνολικά του λαού μας, αν δεν είναι οπωσδήποτε. Μια τέτοια συνειδητοποίηση, ωστόσο, απαιτούσε αδίστακτες ενέργειες και παρεμβάσεις. Στην κορυφή όλων των προβληματισμών είναι η πεποίθηση, ότι πρώτα απ' όλα η προσοχή ολόκληρου του έθνους θα πρέπει να επικεντρωθεί στον τρομερό κίνδυνο, έτσι ώστε κάθε άτομο να μπορεί να συνειδητοποιήσει τη σημασία αυτού του αγώνα εσωτερικά. Πραγματικά καθοριστικές και μερικές φορές δυσβάστακτες υποχρεώσεις και βάρη μπορούν γενικώς να επιφέρουν μια αποτελεσματικότητα μόνο αν μεταβιβαστεί στα άτομα εκτός από την υποχρέωση και η κατανόηση της αναγκαιότητας. Αλλά αυτό προϋποθέτει μια τεράστια διαφώτιση, αποκλείοντας όλα τα άλλα καθημερινά ζητήματα που αποσπούν την προσοχή.

Θα πρέπει σε όλες τις περιπτώσεις, όπου έχουμε να κάνουμε με την εκπλήρωση φαινομενικώς αδύνατων απαιτήσεων ή καθηκόντων, ολόκληρη η προσοχή ενός λαού να είναι επικεντρωμένη μόνο σε αυτό το ζήτημα, σαν από την λύση του να εξαρτιόταν πραγματικά η ύπαρξη ή η μη ύπαρξή του. Αυτός είναι ο μόνος τρόπος να γίνει ένας λαός πρόθυμος και ικανός για πραγματικά σπουδαία επιτεύγματα και προσπάθειες.

Αυτή η αρχή ισχύει και για το μεμονωμένο άτομο στον

βαθμό που θέλει να επιτύχει μεγάλους στόχους. Και αυτός θα είναι σε θέση να το κάνει μόνο σε κλιμακωτούς τομείς, επίσης αυτός θα πρέπει πάντοτε να ενοποιεί το σύνολο των προσπαθειών του για την επίτευξη ενός σαφώς καθορισμένου έργου, μέχρις ότου φανεί αυτή η εκπλήρωση και μπορεί να χαραχθεί ένας νέος τομέας δράσης. Όποιος δεν πραγματοποιεί αυτή τη διαίρεση του δρόμου, που πρέπει να κατακτήσει, σε ξεχωριστά στάδια και δεν επιδιώκει να τα ξεπεράσει ένα προς ένα, συστηματικά και με τη σύντονη συγκέντρωση όλων των δυνάμεών του, δεν θα είναι ποτέ σε θέση να φτάσει στον τελικό στόχο, αλλά θα παραμείνει κάπου στο δρόμο, ίσως ακόμη και εκτός αυτού. Αυτό το έργο προσέγγισης προς την κατεύθυνση του στόχου είναι μια τέχνη και απαιτεί κάθε φορά τη χρήση ακόμα και της τελευταίας ενέργειας προκειμένου να κατακτηθεί ο δρόμος βήμα προς βήμα.

Επομένως, η πρώτη προϋπόθεση, η οποία είναι απαραίτητη για την επίθεση σε ένα τόσο δύσκολο τμήμα της ανθρώπινης διαδρομής, είναι το να καταφέρει η ηγεσία να παρουσιάσει στη μάζα του λαού τον επιμέρους στόχο, που πρέπει να επιτευχθεί, καλύτερα να κατακτηθεί, σαν τον μοναδικό που αξίζει την ανθρώπινη προσοχή, από την κατάκτηση του οποίου εξαρτώνται όλα. Έτσι και αλλιώς το μεγάλο πλήθος του λαού δεν μπορεί ποτέ να δει όλη τη διαδρομή, χωρίς να δυσφορήσει και να απογοητευτεί από το έργο. Κάποιοι θα συγκρατήσουν σε κάποιο βαθμό το στόχο στο μυαλό, αλλά θα μπορούν να έχουν μόνο μια γενική εικόνα του δρόμου σε μικρά τμήματα, όπως ο πεζοπόρος, ο οποίος ξέρει και καταλαβαίνει ποιο είναι το τέλος του ταξιδιού του, αλλά που ξεπερνά καλύτερα τον ατέλειωτο δρόμο, αν αυτόν τον ίδιο τον διαιρέσει σε τμήματα και περπατήσει το καθένα απ' αυτά, σαν αυτό να ήταν ο ίδιος ο επιθυμητός στόχος. Μόνο έτσι, χωρίς να απελπίζεται, εν τούτοις προχωρεί.

Έτσι, χρησιμοποιώντας όλα τα εργαλεία της προπαγάνδας, το ζήτημα της καταπολέμησης της σύφιλης θα έπρεπε να παρουσιαστεί ως καθήκον του έθνους, όχι σαν ένα απλό

καθήκον. Για το σκοπό αυτό, έπρεπε να σφυροκοπηθούν οι άνθρωποι για τα επιβλαβή του αποτελέσματα σαν την πιο τρομερή καταστροφή σε πλήρη έκταση, και μάλιστα χρησιμοποιώντας όλα τα μέσα, μέχρις ότου ολόκληρο το έθνος θα ήταν πεπεισμένο ότι τα πάντα εξαρτώνται από την επίλυση αυτού του ζητήματος, μέλλον ή κατάρρευση.

Μόνο μετά από μια τέτοια, αν είναι απαραίτητο, πολύχρονη προετοιμασία θα αφυπνιστεί η προσοχή και επομένως και η αποφασιστικότητα ενός ολόκληρου λαού σε τέτοιο βαθμό, που θα είναι πλέον δυνατή η προσφυγή σε πολύ σκληρά μέτρα και θυσίες, χωρίς να χρειαστεί να διατρέχουμε τον κίνδυνο, ότι ίσως δεν θα γίνουν κατανοητά είτε θα εγκαταλειφθούν ξαφνικά επειδή οι μάζες δεν θα έχουν την ανάλογη θέληση.

Γιατί για να βγάλουμε σοβαρά αυτή η πανούκλα απ' το σώμα, είναι απαραίτητες τεράστιες θυσίες και εξίσου μεγάλη εργασία.

Ο αγώνας κατά της σύφιλης απαιτεί μια μάχη ενάντια στην πορνεία, ενάντια στις προκαταλήψεις, τις παλιές συνήθειες, ενάντια στις ξεπερασμένες αντιλήψεις, στις γενικές ιδέες, αν μη τι άλλο, εναντίον της υποκριτικής σεμνοτυφίας ορισμένων κύκλων.

Η πρώτη προϋπόθεση για ένα, αλλά και ηθικό δικαίωμα, για την καταπολέμηση αυτών των καταστάσεων είναι η διευκόλυνση του πρόωρου γάμου των μελλοντικών γενεών. Στους γάμους που τελούνται καθυστερημένα βρίσκεται ο καταναγκασμός για τη διατήρηση ενός θεσμού, ο οποίος, εξεταζόμενος με όποιον τρόπο θέλετε, είναι και παραμένει μια ντροπή για την ανθρωπότητα, ένας θεσμός, που είναι κακιά κατάρα σε ένα ον, το οποίο με τη συνήθη μετριοφροσύνη του θέλει να θεωρεί τον εαυτό του ως την «εικόνα» του Θεού.

Η πορνεία είναι μια ντροπή της ανθρωπότητας, αλλά δεν μπορεί να εξαλειφθεί με ηθικές διαλέξεις, ευσεβείς πόθους κ.λ.π., αλλά ο περιορισμός και η τελική εξαφάνισή της απαιτούν μια πληθώρα προϋποθέσεων. Η πρώτη, όμως, είναι και παραμένει η παροχή δυνατότητας ενός πρώιμου γάμου κατάλ-

ληλου για την ανθρώπινη φύση, κυρίως για τον άνδρα, επειδή η γυναίκα εδώ είναι ούτως ή άλλως μόνο το παθητικό μέρος.

Το πόσο ανήθικο, και μάλιστα ακατανόητο, έχει γίνει σήμερα ένα κομμάτι της ανθρωπότητας, μπορεί να φανεί από το γεγονός ότι ακούμε συχνά τις μητέρες της λεγόμενης «καλύτερης» κοινωνίας να λένε, ότι θα ήταν ευγνώμονες αν βρουν τα παιδιά τους έναν σύζυγο «που να έχει γλεντήσει τη ζωή του» κ.λ.π. Δεδομένου ότι συνήθως υπάρχει λιγότερη έλλειψη από ό, τι το αντίστροφο, το φτωχό κορίτσι θα χαρεί να βρει έναν σύντροφο «που είχε σπείρει την άγρια βρώμη του» και τα παιδιά θα είναι το ορατό αποτέλεσμα αυτού του λογικού γάμου. Εάν σκεφτείτε, ότι εκτός απ' αυτό εξακολουθεί να υπάρχει ένας όσο το δυνατόν μεγάλος περιορισμός στην αναπαραγωγή, ώστε η φύση να εμποδίζεται στην όποια επιλογή της, δεδομένου ότι φυσικά κάθε πλάσμα, άσχετα με το πόσο άθλιο πλάσμα είναι, πρέπει να διατηρηθεί, το μόνο ερώτημα που πραγματικά παραμένει είναι γιατί εξακολουθεί να υπάρχει ένας τέτοιος θεσμός και ποιος πρέπει να είναι ο σκοπός του; Δεν είναι το ίδιο ακριβώς με την ίδια την πορνεία; Η υποχρέωση έναντι των μεταγενέστερων δεν παίζει κάποιο ρόλο πλέον; Ή μήπως δεν γνωρίζουμε, με ποια κατάρα φορτώνουμε τα παιδιά και τα παιδιά των παιδιών μας μέσω ενός τόσο εγκληματικά απερίσκεπτου τρόπου διαφύλαξης του τελευταίου φυσικού νόμου, αλλά και της τελευταίας υποχρέωσης στη φύση;

Με αυτόν τον τρόπο, οι πολιτισμένοι λαοί εκφυλίζονται και βαθμιαία εξαφανίζονται.

Ο γάμος, επίσης, δεν μπορεί να είναι αυτοσκοπός, αλλά πρέπει να υπηρετεί τον μοναδικό ανώτερο σκοπό, τον πολλαπλασιασμό και τη διατήρηση του είδους και της φυλής. Αυτό και μόνο είναι το νόημά του και το έργο του.

Κάτω από αυτές τις συνθήκες όμως η ορθότητά του μπορεί να κριθεί μόνο από τον τρόπο με τον οποίο εκπληρώνει αυτό το καθήκον. Ως εκ τούτου, ο γάμος σε νεαρή ηλικία είναι σωστός, δεδομένου ότι δίνει στους νεαρούς νεόνυμφους τη δύναμη εκείνη από την οποία μπορούν να έρθουν υγιείς και ανθεκτικοί

απόγονοι. Φυσικά, μια σειρά κοινωνικών προϋποθέσεων είναι απαραίτητες για να καταστεί αυτό δυνατό, χωρίς τις οποίες ο γάμος σε νεαρή ηλικία δεν είναι καν νοητός. Κατά συνέπεια, αυτό το πολύ μικρό ζήτημα δεν μπορεί να λυθεί χωρίς δραστικά μέτρα κοινωνικού χαρακτήρα. Η σημασία αυτών πρέπει να κατανοηθεί περισσότερο σε μια εποχή, που η αποκαλούμενη «κοινωνική» δημοκρατία, μέσω της ανικανότητάς της να λύσει το ζήτημα της στέγασης, αποτρέπει απλώς πολλούς γάμους και επομένως προωθεί την πορνεία.

Ο παράλογος τρόπος μας διακανονισμού της μισθοδοσίας, που δεν λαμβάνει καθόλου υπόψη την οικογένεια και τη διατροφή της, είναι επίσης ένας λόγος που καθιστά αδύνατους πολλούς γάμους σε νεαρή ηλικία.

Άρα, μια πραγματική μάχη κατά της πορνείας μπορεί, συνεπώς, να αναληφθεί μόνο εάν μια ριζική αλλαγή των κοινωνικών συνθηκών επιτρέψει έναν γάμο σε νεαρή ηλικία, απ' ό,τι εν γένει μπορεί να γίνει σήμερα. Αυτή είναι η βέλτιστη προϋπόθεση για την επίλυση αυτού του ζητήματος.

Στη δεύτερη θέση όμως η εκπαίδευση και η άσκηση πρέπει να εκριζώσουν έναν αριθμό κακών, για τα οποία σήμερα δεν νοιάζεται κανείς. Πάνω απ' όλα, στην έως τώρα εκπαίδευση πρέπει να εισαχθεί μια ισορροπία μεταξύ της πνευματικής διδασκαλίας και της σωματικής εξάσκησης. Αυτό που ονομάζεται σήμερα γυμνάσιο, είναι μια κοροϊδία του ελληνικού μοντέλου. Έχουμε ξεχάσει εντελώς στην ανατροφή μας ότι μακροπρόθεσμα ένα υγιές μυαλό μπορεί να ζήσει μόνο σε ένα υγιές σώμα. Ειδικά αν κοιτάξει κανείς τη μεγάλη μάζα ενός λαού, με λίγες εξαιρέσεις, αυτή η φράση είναι απολύτως έγκυρη.

Υπήρξε μια εποχή στην προπολεμική Γερμανία, που ο κόσμος δεν έδινε πλέον καμία προσοχή σε αυτή την αλήθεια. Απλώς ενοχοποιούσαν το σώμα για τις αμαρτίες και σκέφτονταν ότι με τη μονόπλευρη άσκηση του «πνεύματος» θα είχαν μια σίγουρη εγγύηση για το μεγαλείο του έθνους. Ένα λάθος, που άρχισε να εκδικείται πιο γρήγορα από ό, τι αναμενόταν. Δεν είναι τυχαίο

ότι το μπολσεβικικό κύμα δεν βρήκε πουθενά καλύτερο έδαφος, από εκείνο όπου ζει ένας πληθυσμός που εκφυλίζεται από την πείνα και τον μόνιμο υποσιτισμό: στην κεντρική Γερμανία, στη Σαξονία και στην περιοχή του Ρουρ. Σε όλες αυτές τις περιοχές όμως, δεν υπάρχει σχεδόν καθόλου σοβαρή αντίσταση σε αυτή την εβραϊκή ασθένεια από τη λεγόμενη ιντελιγκέντσια, για τον απλό λόγο ότι και η ίδια η ιντελιγκέντσια βρίσκεται σε πλήρη φυσικό εκφυλισμό, αν και λιγότερο από λόγους δυστυχίας απ' ό,τι για λόγους μόρφωσης. Η αποκλειστικά πνευματική αντίληψη της εκπαίδευσης μας στις ανώτερες τάξεις, σε καιρούς στους οποίους δεν αποφάσιζε το μυαλό αλλά η γροθιά, τις κατέστησε ανίκανες να υπερασπιστούν τον εαυτό τους, πόσο μάλλον να επιβληθούν. Στη σωματική αδυναμία βρίσκεται συχνά η πρώτη αιτία για την προσωπική δειλία.

Ωστόσο, η υπερβολική έμφαση στην αμιγώς διανοητική εκπαίδευση και η παραμέληση της φυσικής αγωγής προάγει επίσης την ανάπτυξη σεξουαλικών ιδεών σε πολύ πρόωμη εφηβεία. Ο νέος, που οδηγείται σε μια σιδερένια σκληραγώγηση με τον αθλητισμό και τη γυμναστική, υπόκειται λιγότερο στην παρόρμηση αισθησιακών ικανοποιήσεων από τον σπιτόγατο που τρέφεται αποκλειστικά με πνευματική τροφή. Μια λογική εκπαίδευση αυτό πρέπει να το λάβει υπόψη. Επιπλέον, δεν πρέπει να παραλείπει το γεγονός ότι οι προσδοκίες του υγιούς νεαρού άνδρα από τις γυναίκες θα είναι διαφορετικές από τις προσδοκίες ενός ασθενικού ανθρώπου που έχει φθαρεί πρόωρα.

Επομένως, όλη η ανατροφή πρέπει να είναι προσανατολισμένη στη χρήση του ελεύθερου χρόνου του αγοριού για μια επωφελή άσκηση του σώματός του. Δεν έχει κανένα δικαίωμα να τεμπελιάζει αυτά τα χρόνια, να τριγυρίζει στους δρόμους και στους κινηματογράφους, αλλά πρέπει μετά την άλλη καθημερινή του εργασία να δυναμώνει και να ατσαλώνει το νεανικό του σώμα, έτσι ώστε η ζωή να μην τον βρει πολύ μαλθακό μια μέρα. Καθήκον της εκπαίδευσης των νέων είναι να το ξεκινήσει αυτό και επίσης να το ολοκληρώσει, να το κατευθύνει και να το καθοδηγήσει και όχι η αποκλειστική

εμφύτευση της αποκαλούμενης σοφίας. Πρέπει επίσης να ανατρέψουμε την εσφαλμένη αντίληψη ότι η σωματική άσκηση είναι κάτι που αφορά τον καθένα προσωπικά. Δεν υπάρχει καμιά ελευθερία, να αμαρτάνεις εις βάρος των επερχόμενων γενεών και επομένως της φυλής.

Παράλληλα με την εκπαίδευση του σώματος πρέπει να αρχίσει ο αγώνας κατά της δηλητηρίασης της ψυχής. Ολόκληρη η δημόσια ζωή μας σήμερα είναι σαν ένα θερμοκήπιο σεξουαλικών ιδεών και ερεθισμάτων. Ρίξτε μια ματιά στα προγράμματα των κινηματογράφων μας, των θεαμάτων και των θεάτρων και δύσκολα θα αρνηθείτε ότι αυτό δεν είναι το σωστό είδος τροφής, ειδικά για τους νέους. Στις βιτρίνες και στους στύλους διαφημίσεων χρησιμοποιούνται τα πιο ευτελή μέσα για να τραβήξουν την προσοχή του πλήθους. Το γεγονός ότι αυτό μπορεί να προκαλέσει εξαιρετικά σοβαρές ζημιές στη νεολαία είναι κατανοητό σε όποιον δεν έχει χάσει την ικανότητα να συλλογίζεται βαθιά στην ψυχή του. Αυτή η αισθησιακή αδερφίστικη ατμόσφαιρα οδηγεί σε ιδέες και ερεθισμούς σε μια εποχή που το παιδί είναι απίθανο να έχει οποιαδήποτε κατανόηση τέτοιων πραγμάτων. Το αποτέλεσμα αυτού του είδους της παιδείας μπορεί να μελετηθεί στη σημερινή νεολαία με ένα όχι ακριβώς ευχάριστο τρόπο. Ωριμάζουν πολύ νωρίς, με επακόλουθο να γερνάνε πρόωρα. Μερικές φορές βγαίνουν από τις αίθουσες δικαστηρίων στο κοινό περιστατικά, που δίνουν τη δυνατότητα ανατριχιαστικών γεγονότων της συναισθηματικής ζωής των 14χρονων και των 15χρονων μας. Ποιος θα εκπλαγεί από το γεγονός ότι η σύφιλη άρχισε να αναζητά τα θύματά της σε αυτές τις ηλικιακές ομάδες; Και δεν είναι κακομοιριά, να βλέπουμε, τόσους από αυτούς τους σωματικά και διανοητικά εξασθενημένους αλλά και διεφθαρμένους νέους ανθρώπους να επιχειρούν τη δυνατότητά τους για τη σύναψη γάμου με τη μεσολάβηση μια πόρνης της μεγάλης πόλης;

Όχι, όποιος θέλει να αντιμετωπίσει την πορνεία πρέπει πρώτα απ' όλα να βοηθήσει στην εξάλειψη της ίδιας της πνευματικής της προϋπόθεσης. Πρέπει να ξεκαθαρίσει τη βρωμιά της ηθικής

μας μόλυνσης του «πολιτισμού» των μεγάλων πόλεων και μάλιστα ανελέητα και χωρίς ταλαντεύσεις από τις φωνές και τις γκρίνιες, που φυσικά θα εξαπολυθούν. Αν δεν βγάλουμε τους νέους από το βούρκο του σημερινού περιβάλλοντός τους, θα βυθιστούν σε αυτόν. Όποιος δεν θέλει να δει αυτά τα πράγματα, τα υποστηρίζει και συνεπώς κάνει τον εαυτό του συμμετέχο στην αργή εκπόρνευση του μέλλοντός μας, το οποίο στην προκειμένη περίπτωση βρίσκεται στη μελλοντική γενιά. Αυτός ο καθαρισμός του πολιτισμού μας πρέπει να επεκταθεί σε όλους σχεδόν τους τομείς. Το θέατρο, η τέχνη, η λογοτεχνία, ο κινηματογράφος, ο Τύπος, οι αφίσες και οι βιτρίνες πρέπει να καθαριστούν από τα φαινόμενα ενός σάπιου κόσμου και να τεθούν στην υπηρεσία μιας ηθικής κρατικής και πολιτισμικής ιδέας. Η δημόσια ζωή πρέπει να απαλλαγεί από το πνιγηρό άρωμα του σύγχρονου ερωτισμού μας, καθώς και από κάθε άνανδρη σεμνότυφη ανειλικρίνεια. Σε όλα αυτά τα πράγματα ο στόχος και ο τρόπος πρέπει να καθορίζονται από τη φροντίδα για τη διατήρηση της υγείας του λαού μας στο σώμα και την ψυχή. Το δικαίωμα της προσωπικής ελευθερίας υποχωρεί μπροστά στο καθήκον της διατήρησης της φυλής.

Μόνο μετά τη εφαρμογή αυτών των μέτρων μπορεί να πραγματοποιηθεί η ιατρική καταπολέμηση της ίδιας της ασθένειας με κάποια προοπτική επιτυχίας. Αλλά ακόμα και αυτό δεν μπορεί να γίνει με ημίμετρα, αλλά και εδώ, θα πρέπει να ληφθούν οι πιο σκληρές και δραστικές αποφάσεις. Είναι ένα ημίμετρο, να παρέχουμε στους ανιάτους άρρωστους ανθρώπους τη συνεχή δυνατότητα μιας μόλυνσης στους υπόλοιπους υγιείς. Αυτό αντιστοιχεί σε μια ανθρωπότητα που, για να μην βλάψει έναν, αφήνει εκατό άλλους να καταστραφούν. Η απαίτηση να εμποδίζονται οι ελαττωματικοί άνθρωποι να παράγουν άλλους εξίσου ελαττωματικούς απογόνους, είναι μια απαίτηση απόλυτα καθαρής λογικής και η συστηματική εφαρμογή του υποδηλώνει την πιο ουμανιστική πράξη της ανθρωπότητας. Θα γλυτώσει εκατομμύρια ατυχείς ανθρώπους από άδικους πόνους, στη συνέχεια όμως θα οδηγήσει σε μια γενική αυξανόμενη

εξυγίανση. Η αποφασιστικότητα να δράσουμε προς αυτήν την κατεύθυνση θα αντιτάξει επίσης έναν φραγμό στην εξάπλωση των αφροδισιακών ασθενειών. Διότι εδώ, εάν χρειαστεί, θα πρέπει να προχωρήσουμε στην αδίστακτη απομόνωση των ανίατων αρρώστων – ένα βάρβαρο μέτρο για τον δυστυχισμένο πάσχοντα, αλλά μια ευλογία για την σύγχρονο κόσμο και για τις επερχόμενες γενιές. Ο προσωρινός πόνος ενός αιώνα μπορεί και θα απαλλάξει χιλιετίες από τον πόνο.

Ο αγώνας ενάντια στη σύφιλη και της πρωθιέρειάς της, την πορνεία, είναι ένα από τα πιο τεράστια καθήκοντα της ανθρωπότητας, τεράστια επειδή δεν πρόκειται για την επίλυση ενός και μόνου ζητήματος, αλλά για την εξάλειψη μιας ολόκληρης σειράς κακών, που προκαλούν αυτήν την επιδημία ακριβώς σαν συνέπεια αυτών. Διότι η ασθένεια του σώματος είναι μόνο αποτέλεσμα μιας ασθένειας ηθικών, κοινωνικών και φυλετικών ενστίκτων.

Εάν δεν διεξαχθεί αυτός ο αγώνας είτε από νωθρότητα είτε και από δειλία, τότε θα πρέπει να κοιτάξουμε τους λαούς σε πεντακόσια χρόνια. Θα βρούμε λίγες εικόνες του Θεού, χωρίς να θέλουμε να προσβάλουμε τον Ύψιστο.

Αλλά πώς προσπάθησαν να αντιμετωπίσουν αυτή την ασθένεια στην παλιά Γερμανία; Η αντικειμενική εξέταση οδηγεί σε μια πραγματικά θλιβερή απάντηση. Σίγουρα ήταν γνωστή πολύ καλά στους κυβερνητικούς κύκλους η φοβερή ζημιά αυτής της ασθένειας, αν και ίσως να μην μπορούσαν ενδεχομένως να σταθμίσουν τις συνέπειες· στον αγώνα όμως εναντίον της απέτυχαν ολοκληρωτικά και προτίμησαν να υιοθετήσουν οικτρά μέτρα αντί των ριζοσπαστικών μεταρρυθμίσεων. Ασχολούνταν με την ασθένεια και άφησαν τις αιτίες της άθικτες. Υπέβαλλαν την κάθε πόρνη σε ιατρική εξέταση, ελέγχοντάς την όσο καλύτερα μπορούσαν και σε περίπτωση μιας διαπιστωμένης ασθένειας την έβαζαν σε κάποιο νοσοκομείο, από το οποίο μετά από μια στοιχειώδη θεραπεία, την άφηναν και πάλι στην υπόλοιπη ανθρωπότητα.

Βεβαίως, εισήγαγαν μια «προστατευτική διάταξη», σύμφωνα

με την οποία ο μη εντελώς υγιής ή αποθεραπευμένος έπρεπε να αποφεύγει τη σεξουαλική επαφή, με απειλή ποινής. Το μέτρο αυτό ήταν σίγουρα σωστό από μόνο του, αλλά στην πράξη απέτυχε σχεδόν εντελώς. Καταρχάς, στην περίπτωση μιας γυναίκας που αντιμετώπισε τέτοια συμφορά – σαν αποτέλεσμα της δικής μας ή καλύτερα της δικής της παιδείας – στις περισσότερες περιπτώσεις πιθανότατα θα αρνηθεί να καταθέσει εναντίον του άθλιου κλέφτη της υγείας της – συχνά κάτω από δυσάρεστες συνθήκες – ακόμη και να εισέλθει στην αίθουσα του δικαστηρίου. Ειδικά γι' αυτήν αυτό είναι ελάχιστα ωφέλιμο, στις περισσότερες περιπτώσεις αυτή θα είναι εκείνη που ούτως ή άλλως θα υποφέρει περισσότερο – θα συναντήσει πολύ πιο σκληρή περιφρόνηση απ' το περιβάλλον των αγαπημένων της από ό, τι θα συνέβαινε με τον άνδρα. Τέλος, φανταστείτε την κατάσταση της όταν ο φορέας της νόσου είναι ο ίδιος ο σύζυγός της! Πρέπει να τον καταγγείλει; Ή τι θα 'πρεπε τότε να κάνει;

Στην περίπτωση του άνδρα, όμως, προστίθεται το γεγονός ότι, δυστυχώς, συχνά μπαίνει στο μονοπάτι αυτής της πανούκλας μετά από άφθονη κατανάλωση αλκοόλ, αφού σε αυτή την κατάσταση είναι λιγότερο ικανός να κρίνει το ποιόν της «όμορφης» του, κάτι που οι πόρνες, οι οποίες είναι ήδη άρρωστες, το γνωρίζουν πολύ καλά και ως εκ τούτου φροντίζουν πάντα να αλιεύουν άντρες σ' αυτή την ιδανική κατάσταση. Αλλά το τέλος είναι, ότι ο εκπλησσύμενος αργότερα δυσάρεστα, όσο κι αν το ξανασκέφτεται επίμονα δεν μπορεί να θυμηθεί την φιλεύσπλαχνη ευεργέτιδά του κάτι που σε μια πόλη όπως το Βερολίνο ή ακόμα και το Μόναχο δεν αποτελεί έκπληξη. Επιπλέον, υπάρχουν συχνά επισκέπτες από την επαρχία, οι οποίοι έτσι και αλλιώς αντιμετωπίζουν με αμηχανία την όλη γοητεία της μεγαλούπολης.

Αλλά τελικά: Ποιος μπορεί να ξέρει αν είναι άρρωστος ή υγιής; Δεν υπάρχουν αμέτρητες περιπτώσεις στις οποίες ένας φαινομενικά θεραπευμένος υποτροπιάζει και τώρα προκαλεί τρομερές συμφορές χωρίς καν ο ίδιος να το προαισθάνεται στην αρχή;

Επομένως, το πρακτικό αποτέλεσμα αυτής της προστασίας μέσω της νόμιμης τιμωρίας ενός ενόχου μιας μεταδοτικής λοίμωξης στην πραγματικότητα είναι μηδαμινό. Ακριβώς το ίδιο ισχύει και για την εποπτεία των ιεροδούλων και τέλος ακόμη και η ίδια η θεραπεία εξακολουθεί να είναι αβέβαιη και αμφίβολη ακόμη και σήμερα. Μόνο ένα πράγμα είναι βέβαιο: η ασθένεια εξακολούθησε να εξαπλώνεται παρ' όλα τα μέτρα. Αλλά αυτό επιβεβαιώνει με τον πιο εντυπωσιακό τρόπο το πόσο αναποτελεσματικά ήταν.

Διότι όλα όσα έγιναν ήταν τόσο ανεπαρκή όσο και γελοία. Η ψυχική εκπόρνευση του λαού δεν εμποδίστηκε· τίποτα δεν έγινε για να την αποτρέψει.

Όποιος όμως έχει την τάση, όλα αυτά να τα πάρει ελαφρά τη καρδία, ας μελετήσει μόνο μια φορά τα στατιστικά δεδομένα για την εξάπλωση αυτής της πανώλης, ας συγκρίνει την ανάπτυξή της τα τελευταία εκατό χρόνια και ύστερα ας σκεφτεί την παραπέρα εξέλιξή της – και θα 'πρεπε να έχει την κουταμάρα ενός γαϊδουριού, αν δεν διέτρεχε την ράχη του ένα δυσάρεστο ρίγος!

Η αδυναμία και η προχειρότητα, με τις οποίες αντέδρασε η παλιά Γερμανία σε ένα τόσο τρομερό φαινόμενο μπορεί να θεωρηθεί σαν ένα ορατό σημάδι παρακμής ενός λαού. **Όταν η δύναμη στον αγώνα για την υγεία του ατόμου δεν είναι πλέον διαθέσιμη, το δικαίωμα να ζει σε αυτόν τον κόσμο των αγώνων τελειώνει.** Αυτός ανήκει μόνο στο δυνατό «όλον» και όχι στο αδύναμο «μισό».

Ένα από τα πιο εμφανή σημάδια αποσύνθεσης του παλαιού Ράιχ ήταν η αργή υποβάθμιση του γενικού επιπέδου της κουλτούρας, όπου με την κουλτούρα δεν εννοώ αυτό που χαρακτηρίζεται σήμερα με τη λέξη πολιτισμός. Αυτή απεναντίας φαίνεται μάλλον να είναι ένας εχθρός του αληθινού επιπέδου σκέψης και ζωής.

Ακόμη και πριν από την αρχή του αιώνα, ένα στοιχείο άρχισε να εμφανίζεται στην τέχνη μας, το οποίο μέχρι τότε θα μπορούσε να θεωρηθεί ως τελείως ξένο και άγνωστο. Είναι

αλήθεια ότι και σε παλαιότερες εποχές έγιναν μερικές φορές εκτροπές στην αισθητική, αλλά σε τέτοιες περιπτώσεις ήταν περισσότερο ζήτημα καλλιτεχνικών εκτροχιασμών, στους οποίους οι μεταγενέστερες γενιές θα μπορούσαν να δώσουν τουλάχιστον μια κάποια ιστορική αξία, παρά προϊόντα ενός όχι πλέον καλλιτεχνικού, αλλά μάλλον πνευματικού εκφυλισμού μέχρι του σημείου της ανοησίας. Σ' αυτά τα φαινόμενα, η πολιτική κατάρρευση, η οποία αργότερα έγινε πιο ορατή, άρχισε να εκδηλώνεται σε επίπεδο κουλτούρας.

Ο μπολσεβικισμός της τέχνης είναι η μόνη δυνατή πολιτισμική μορφή ζωής και η πνευματική έκφραση του μπολσεβικισμού στο σύνολό του.

Σ' όποιον φαίνεται αυτό περίεργο, ας υποβάλει απλώς σε μια εξέταση την τέχνη των ευτυχισμένων κρατών των μπολσεβίκων και θα τρομοκρατηθεί από τις νοσηρές υπερβολές των παραφρόνων και εκφυλισμένων ανθρώπων τους οποίους γνωρίσαμε κάτω από τους συλλογικούς όρους του κυβισμού και του ντανταϊσμού

από τις αρχές του αιώνα, και μπορεί εκεί να την θαυμάσει σαν την επίσημα αναγνωρισμένη τέχνη από το κράτος. Ακόμη και στη σύντομη περίοδο της Βαυαρικής Σοβιετικής Δημοκρατίας, αυτό το φαινόμενο ήταν ήδη εμφανές. Ακόμα και εδώ μπορείτε να δείτε πως όλες οι επίσημες αφίσες, οι προπαγανδιστικές εικόνες στις εφημερίδες κ.λ.π. έφεραν τη σφραγίδα όχι μόνο της πολιτικής παρακμής αλλά και του πολιτισμού.

Όσο λιγότερο θα μπορούσε να γίνει κατανοητή, πριν από εξήντα χρόνια περίπου, μια πολιτική κατάρρευση του μεγέθους που έχει επιτευχθεί τώρα, τόσο λιγότερο έγινε αντιληπτή και μια πολιτιστική, που άρχισε να εμφανίζεται σε φουτουριστικές και

κυβιστικές αναπαραστάσεις από το 1900. Πριν από εξήντα χρόνια, μια έκθεση των αποκαλούμενων ντανταϊστικών εμπειριών θα φαινόταν απλώς αδύνατη και οι διοργανωτές θα κατέληγαν στο φρενοκομείο, ενώ σήμερα προεδρεύουν ακόμα και στις καλλιτεχνικές εταιρείες. Αυτή η επιδημία δεν μπορούσε να εμφανιστεί εκείνη την εποχή, επειδή ούτε η κοινή γνώμη θα την ανεχόταν ούτε το κράτος θα την αντιμετώπιζε με απάθεια. Επειδή εναπόκειται στην κυβέρνηση να εμποδίσει ένα λαό να οδηγηθεί στα χέρια της πνευματικής τρέλας. Αλλά σε αυτό το σημείο μια τέτοια εξέλιξη θα 'πρεπε να σταματήσει κάποια μέρα. Την ημέρα δηλαδή, όπου αυτό το είδος της τέχνης θα ανταποκρινόταν στ' αλήθεια στη γενική αντίληψη, θα συνέβαινε μία από τις πιο σοβαρές αλλαγές στην ανθρωπότητα· θα είχε αρχίσει με αυτό η οπισθοδρόμηση του ανθρώπινου εγκεφάλου, αλλά το τέλος της κανείς δεν θα μπορούσε να φανταστεί.

Από αυτή την άποψη, από τη στιγμή που θα δούμε την εξέλιξη της πολιτιστικής μας ζωής τα τελευταία είκοσι πέντε χρόνια μπροστά στα μάτια μας, θα σοκαριστούμε βλέποντας πόσο πολύ έχουμε ήδη εμπλακεί στην οπισθοδρόμηση αυτή. Παντού συναντάμε τα μικρόβια που προκαλούν την εμφάνιση εξογκωμάτων από τα οποία αργά ή γρήγορα θα ο πολιτισμός μας θα καταστραφεί. Σε αυτά μπορούμε επίσης να δούμε τα σημάδια της παρακμής ενός κόσμου που σιγά-σιγά καταστρέφεται. Αλίμονο στους λαούς που δεν μπορούν πλέον να αντιμετωπίσουν αυτή την ασθένεια!

Τέτοιες ασθένειες μπορούμε να τις διαπιστώσουμε στη Γερμανία σε όλους σχεδόν τους τομείς της τέχνης και του πολιτισμού. Όλα φαίνονταν να έχουν κορυφωθεί εδώ και να τρέχουν προς την άβυσσο. Το θέατρο έχει βουλιάξει αισθητά βαθύτερα και θα είχε εξαφανιστεί εντελώς ως πολιτιστικός παράγοντας αν τα βασιλικά θέατρα τουλάχιστον δεν είχαν στραφεί ενάντια στην εκπόρνευση της τέχνης. Εκτός από αυτές και μερικές άλλες αξιοσημείωτες εξαιρέσεις, οι παραστάσεις στη σκηνή ήταν τέτοιες, που θα ήταν πιο ωφέλιμο για το έθνος

να αποφύγει την επίσκεψή τους εντελώς. Ήταν ένα θλιβερό σημάδι εσωτερικής παρακμής, που δεν επιτρεπόταν πλέον να στείλουμε τους νέους στα περισσότερα από αυτά τα λεγόμενα «κέντρα τέχνης», τα οποία εντελώς ξεδιάντροπα το παραδεχόταν ανοιχτά με τη επιγραφή που προειδοποιούσε: «Απαγορεύεται η είσοδος σε ανήλικους!».

Αναλογιστείτε, ότι τέτοιου είδους προληπτικά μέτρα χρειάστηκε να ληφθούν σε τόπους, που πρωταρχικώς πρέπει να υπάρχουν για την υπηρέτηση της εκπαίδευσης των νέων και όχι για την διασκέδαση γερασμένων, ξιπασμένων κοινωνικών τάξεων. Τι θα έλεγαν οι μεγάλοι δραματουργοί όλων των εποχών για ένα τέτοιο μέτρο και ειδικά για τις συνθήκες που το προκάλεσαν; Πώς μπορούμε να αγανακτούμε με τον Σίλλερ, πώς μπορούμε να αποφύγουμε να οργιζόμαστε με το Γκαίτε!

Αλλά φυσικά, τι είναι ο Σίλλερ, ο Γκαίτε ή ο Σαίξπηρ σε σύγκριση με τους ήρωες της σύγχρονης γερμανικής ποίησης! Παλιοί, φθαρμένοι και επιζήσαντες, όχι, ξεπερασμένα φαινόμενα. Επειδή αυτό ήταν το χαρακτηριστικό αυτής της εποχής: όχι μόνο να παράγει περισσότερες ακαθαρσίες, αλλά επιπλέον να κηλιδώνει όλους τους πραγματικά μεγάλους του παρελθόντος. Ασφαλώς, αυτό είναι ένα φαινόμενο που μπορεί πάντα να παρατηρηθεί σε τέτοιους καιρούς. Όσο πιο ευτελή και άθλια είναι τα προϊόντα μιας εποχής και των ανθρώπων της, τόσο περισσότερο μισούν τους μάρτυρες ενός άλλοτε μεγαλείου και αξιοπρέπειας. Σε τέτοιους καιρούς, προτιμούν να σβήσουν εντελώς την μνήμη του παρελθόντος της ανθρωπότητας, ώστε μέσω του αποκλεισμού κάθε δυνατότητας σύγκρισης να προφασίζονται ότι τα δικά τους σκουπίδια εντούτοις είναι «τέχνη». Επομένως κάθε νέος θεσμός, όσο πιο άθλιος και ελεεινός είναι, τόσο περισσότερο θα προσπαθήσει να σβήσει τα τελευταία ίχνη του παρελθόντος, ενώ κάθε αληθινά πολύτιμη αλλαγή της ανθρωπότητας μπορεί επίσης να συνεχίσει τα σπουδαία επιτεύγματα των προηγούμενων γενεών και μάλιστα αυτά συχνά προσπαθεί να τα αναδείξει. Δεν χρειάζεται να φοβάται ότι ωχριά μπροστά στο παρελθόν, αλλά μάλλον κάνει

μια τόσο πολύτιμη συνεισφορά στον γενικό θησαυρό του ανθρώπινου πολιτισμού, που συχνά για να παγιώσει την αξία της, προσπαθεί να διατηρήσει ζωντανή τη μνήμη των παλαιών επιτευγμάτων, προκειμένου να διασφαλίσει ότι η νέα προσφορά θα κατανοηθεί πλήρως από το παρόν. Μόνο εκείνοι που δεν είναι σε θέση να δώσουν τίποτε πολύτιμο στον κόσμο, αλλά ενεργούν σαν να επρόκειτο να δώσουν, ο Θεός ξέρει τι, μισούν ό,τι έχει ήδη δημιουργηθεί και προτιμούν να το αρνούνται ή ακόμη και να το καταστρέφουν.

Αυτό δεν ισχύει μόνο για καινοτομίες στον τομέα της γενικής κουλτούρας, αλλά και για εκείνες της πολιτικής. Τα επαναστατικά νέα κινήματα θα μισούν τους παλιούς σχηματισμούς όσο πιο κατώτερα είναι τα ίδια. Και εδώ, μπορούμε να δούμε το πώς η έγνοια τους, να παρουσιάσουν τα δικά τους σκουπίδια σαν κάτι το αξιόλογο, οδηγεί σε τυφλό μίσος ενάντια στις υπέρτερες αξίες του παρελθόντος. Όσο καιρό, για παράδειγμα, η ιστορική μνήμη του Φρειδερίκου του Μεγάλου δεν έχει σβήσει, ο Φρίντριχ Έμπερτ μπορεί να προκαλεί μόνο περιορισμένο θαυμασμό. Ο ήρωας του Σαν Σουσί είναι για τον πρώην ξενοδόχο της Βρέμης σαν τον ήλιο στο φεγγάρι· μόνο όταν σβήνουν οι ακτίνες του ήλιου μπορεί να λάμψει το φεγγάρι. Επομένως το μίσος όλων των νέων φεγγαριών της ανθρωπότητας ενάντια στους απλανείς αστέρες είναι πολύ κατανοητό. Στην πολιτική ζωή συντηρούνται τέτοια μηδενικά, που αν η μοίρα τούς ρίξει στη ποδιά τους πρόσκαιρη εξουσία προσπαθούν με ακάματο ζήλο όχι μόνο να αμαυρώσουν και να σπλώσουν το παρελθόν, αλλά και να απαλλάξουν τον εαυτό τους από την κριτική με τους πιο ακραίους τρόπους. Σαν παράδειγμα γι' αυτό μπορεί να αποτελέσει η νομοθεσία περί προστασίας της δημοκρατίας του νέου Γερμανικού Ράιχ.

Αν λοιπόν κάποια νέα ιδέα, νέα θεωρία, μια νέα κοσμοθεωρία ή ακόμα και πολιτικό και οικονομικό κίνημα προσπαθήσει να αρνηθεί το παρελθόν στο σύνολό του, θελήσει να το κάνει κακό και άχρηστο, από αυτόν και μόνο τον λόγο πρέπει να είμαστε

εξαιρετικά προσεκτικοί και καχύποπτοι. Τις περισσότερες φορές, ο λόγος για ένα τέτοιο μίσος είναι είτε η δική του κατωτερότητα ή ακόμα και μια κακή πρόθεση από μόνη της. Μια πραγματικά ευεργετική αναγέννηση της ανθρωπότητας θα πρέπει πάντα να συνεχίσει να χτίζει εκεί όπου τελειώνει το τελευταίο καλό θεμέλιο. Δεν θα πρέπει να ντρέπεται για τη χρήση των ήδη υπαρχουσών αληθειών. Εξάλλου, ολόκληρη η ανθρώπινη κουλτούρα, καθώς και οι ίδιοι οι άνθρωποι, είναι μόνο αποτέλεσμα μιας ενιαίας μακράς εξέλιξης, στην οποία κάθε γενιά συνέβαλε και έβαλε το δικό της λιθάρι. Το νόημα και ο σκοπός των επαναστάσεων τότε δεν είναι να κατεδαφίσουν το όλο οικοδόμημα, αλλά να απομακρύνουν το κακό ή ακατάλληλο και να συνεχίσουν την περαιτέρω οικοδόμηση στην ήδη υπάρχουσα υγιή βάση και να την επεκτείνουν.

Μόνο έτσι μπορούμε και πρέπει να μιλάμε για μια πρόοδο της ανθρωπότητας. Διαφορετικά, ο κόσμος δεν θα λυτρωνόταν ποτέ από το χάος, αφού η κάθε γενιά θα είχε το δικαίωμα να απορρίπτει το παρελθόν και κατά συνέπεια καθεμιά θα μπορούσε να καταστρέψει τα έργα του παρελθόντος σαν προϋπόθεση για το δικό της έργο.

Έτσι, το πιο λυπηρό για την όλη πολιτισμική μας κατάσταση κατά την προπολεμική περίοδο δεν ήταν μόνο η πλήρης ανικανότητα της καλλιτεχνικής και της γενικής πολιτιστικής δημιουργικής δύναμης, αλλά και το μίσος με το οποίο η μνήμη του υπέρτερου παρελθόντος κηλιδώθηκε και εξαλείφθηκε. Σχεδόν σε όλους τους τομείς της τέχνης, ειδικά στο θέατρο και τη λογοτεχνία, γύρω στο τέλος του αιώνα άρχισε η νέα παραγωγή κατώτερης ποιότητας, η υποβάθμιση των καλύτερων από τα παλαιά και η παρουσίασή τους ως κατώτερα και ξεπερασμένα· σαν αυτή η εποχή της ντροπιαστικής κατωτερότητας να μπορούσε να ξεπεράσει το οτιδήποτε. Από την προσπάθεια αυτή, όμως, να αφαιρεθεί το παρελθόν από τα μάτια του παρόντος, φαίνονται καθαρά και ευδιάκριτα οι κακές προθέσεις αυτών των αποστόλων του μέλλοντος. Θα έπρεπε να είχε αναγνωριστεί από αυτό ότι δεν επρόκειτο για νέες, έστω

και λανθασμένες, πολιτισμικές αντιλήψεις, αλλά για μια διαδικασία καταστροφής των θεμελίων του πολιτισμού εν γένει, για μια πιθανή γελοιοποίηση του υγιούς καλλιτεχνικού αισθήματος – και της πνευματικής προετοιμασίας του πολιτικού μολσεβικισμού. Διότι αν η εποχή του Περικλή φαίνεται να συμβολίζεται από τον Παρθενώνα, τότε το μολσεβικό παρόν αντιπροσωπεύεται από μια κυβιστική γκριμάτσα.

Σε αυτό το πλαίσιο, πρέπει επίσης να επισημάνουμε τη δειλία που εν προκειμένω επέδειξε πάλι η μερίδα εκείνη του λαού μας, η οποία με βάση την παιδεία της και τη θέση της είχε την υποχρέωση να δημιουργήσει μέτωπο ενάντια σε αυτή την πολιτιστική ντροπή. Από καθαρό φόβο για τις κραυγές των μολσεβικών αποστόλων τέχνης, οι οποίοι επιτίθονταν σφοδρά σε όποιον δεν ήθελε να τους αναγνωρίσει το στέμμα της δημιουργίας και τον λοιδορούσαν σαν οπισθοδρομικό αμόρφωτο, παραιτήθηκαν από κάθε ουσιαστική αντίσταση και συναίνεσαν σε αυτό που φαινόταν να είναι το αναπόφευκτο. Φοβήθηκαν στην κυριολεξία, ότι θα κατηγορηθούν από αυτούς τους μισότρελους ή απατεώνες για έλλειψη κατανόησης· λες και ήταν ντροπή να μην καταλαβαίνουν τα προϊόντα των πνευματικά εκφυλισμένων ή των πονηρών απατεώνων. Αυτοί οι μαθητές της κουλτούρας, φυσικά, είχαν ένα πολύ απλό τρόπο για να επικυρώνουν τις ανοησίες τους σαν κάτι, ο Θεός γνωρίζει, πόσο σημαντικό· παρουσίαζαν όλους τους ακατανόητους και ολοφάνερους παραλογισμούς σαν μια αποκαλούμενη εσωτερική εμπειρία στους έκπληκτους συνανθρώπους τους, με ένα τόσο φτηνό τρόπο που έπαιρναν τη λέξη της διάψευσης από το στόμα των περισσότερων ανθρώπων. Γιατί σ' αυτό, δεν υπήρχε καμία αμφιβολία ότι θα μπορούσε και να είναι μια εσωτερική εμπειρία, αλλά ήταν αμφίβολο το κατά πόσο επιτρέπεται να σερβίρουν στον υγιή κόσμο τις παραισθήσεις φρενοβλαβών ή απατεώνων. Τα έργα ενός Μόρις φον Σβάιντ ή ενός Μπέκλιν ήταν κι αυτά εσωτερικές εμπειρίες, μόνο που ήταν από καλλιτέχνες προικισμένοι με θείο χάρισμα και όχι από παλιάτσους.

Εδώ όμως κάπως μπορούμε να μελετήσουμε τη αξιοθρήνητη δειλία της λεγόμενης διανόησής μας, η οποία απέφυγε οποιαδήποτε σοβαρή αντίσταση σε αυτή τη δηλητηρίαση του υγιούς ενστίκτου του λαού μας και άφησε τον λαό να αποδεχτεί αυτές τις τρελές ανοησίες. Προκειμένου να μην θεωρηθούν ότι δεν καταλαβαίνουν την τέχνη, δέχθηκαν κάθε κακέκτυπο τέχνης για να φτάσουν στο τέλος να μην μπορούν πραγματικά να κρίνουν ποιο είναι το καλό και ποιο το κακό. Εν πάση περιπτώσει, όμως, αυτά ήταν σημάδια μιας εποχής που επιδεινώνονταν ραγδαία.

Σαν ανησυχητική ένδειξη πρέπει να επισημανθούν τα ακόλουθα:

Τον δέκατο ένατο αιώνα, οι πόλεις μας άρχισαν ολοένα και περισσότερο να χάνουν τον χαρακτήρα των πολιτιστικών χώρων και να υποβιβάζονται σε απλούς ανθρώπινους οικισμούς. Ο μικρός ψυχικός δεσμός που έχει το σημερινό προλετάριο των μεγαλουπόλεων μας με τον τόπο κατοικίας του, είναι το αποτέλεσμα του γεγονότος, ότι τους θεωρούν ένα τυχαίο τόπο διαμονής του ατόμου και τίποτα περισσότερο. Αυτό οφείλεται εν μέρει στην συχνή αλλαγή κατοικίας λόγω κοινωνικών συνθηκών, η οποία δεν δίνει στους ανθρώπους το χρόνο να αποκαταστήσουν ένα στενότερο δεσμό με την πόλη τους, από την άλλη όμως ο λόγος για αυτό πρέπει να αναζητηθεί στη γενική πολιτισμική ευτέλεια και στη φτώχεια των σημερινών μας πόλεων.

Ακόμη και την εποχή των απελευθερωτικών πολέμων, οι γερμανικές πόλεις δεν ήταν μόνο αριθμητικά μικρές, αλλά και το μέγεθός τους ήταν μέτριο. Οι λίγες πραγματικά μεγάλες πόλεις ήταν ως επί το πλείστον μητροπόλεις και ως εκ τούτου σχεδόν πάντα είχαν μια ορισμένη πολιτιστική αξία και στις περισσότερες περιπτώσεις επίσης μια κάποια καλλιτεχνική

ατμόσφαιρα. Τα λίγα μέρη με περισσότερους από πενήντα χιλιάδες κατοίκους ήταν, συγκρινόμενα με τις σημερινές πόλεις ίδιου πληθυσμού, πλούσια σε επιστημονικούς και καλλιτεχνικούς θησαυρούς. Όταν το Μόναχο αριθμούσε εξήντα χιλιάδες ψυχές, προετοιμαζόταν να γίνει ένα από τα πρώτα γερμανικά κέντρα τέχνης· σήμερα, σχεδόν κάθε βιομηχανική πόλη έχει φτάσει σε αυτόν τον αριθμό, αν δεν τον έχει υπερβεί πολλές φορές, χωρίς ωστόσο μερικές να μπορούν να διεκδικήσουν έστω και την παραμικρή αληθινή αξία. Καθαρή συσσώρευση κατοικιών και κτιρίων, τίποτε περισσότερο. Το πώς με τέτοια ασημαντότητα μπορεί να προκύψει ένας ιδιαίτερος δεσμός με ένα τέτοιο μέρος, πρέπει να είναι ένα μυστήριο. Κανείς δεν θα είναι ιδιαίτερα προσκολλημένος σε μια πόλη, που δεν έχει να του προσφέρει τίποτα περισσότερο απ' ό,τι οποιαδήποτε άλλη πόλη, από την οποία λείπει κάθε ιδιαίτερος χαρακτήρας και από την οποία έχουν αποκλειστεί προσεκτικά όλα όσα θα μπορούσαν να μοιάζουν με τέχνη.

Αλλά σαν να μην έφτανε μόνο αυτό, ακόμα και οι πραγματικά μεγάλες πόλεις με τον αυξανόμενο πληθυσμό γίνονται όλο και πιο φτωχές σε πραγματικά έργα τέχνης. Παρουσιάζονται όλο και πιο φθαρμένες και δίνουν ακριβώς την ίδια εικόνα, αν και σε μεγαλύτερη έκταση, όπως και οι μικροί φτωχικοί βιομηχανικοί τόποι. Αυτό που έχει προστεθεί στο πολιτιστικό περιεχόμενο των πόλεών μας τον τελευταίο καιρό είναι εντελώς ανεπαρκές. Όλες οι πόλεις μας ζουν από την δόξα και τους θησαυρούς του παρελθόντος. Βγάλτε από το σημερινό Μόναχο ό, τι δημιουργήθηκε επί Λουδοβίκου Α', και θα δείτε με φρίκη πόσο φτωχή είναι η αύξηση των σημαντικών καλλιτεχνικών δημιουργιών από τότε. Το ίδιο ισχύει και για το Βερολίνο και τις περισσότερες άλλες μεγάλες πόλεις.

Το ουσιώδες όμως εξακολουθεί να είναι το εξής: οι σημερινές μεγάλες πόλεις μας δεν διαθέτουν μνημεία που να δεσπόζουν σε όλη την εικόνα της πόλης, τα οποία θα μπορούσαν κατά κάποιο τρόπο να θεωρηθούν σαν σύμβολα ολόκληρης της εποχής. Αυτό όμως ίσχυε στην περίπτωση των πόλεων της αρχαιότητας, αφού

σχεδόν όλες είχαν ένα ιδιαίτερο μνημείο για το οποίο ήταν περήφανες. Τα χαρακτηριστικά της αρχαίας πόλης δεν βρισκόταν στα ιδιωτικά κτίρια, αλλά στα μνημεία του κοινωνικού συνόλου, τα οποία δεν φαινόταν να προορίζονται ως εφήμερα αλλά για την αιωνιότητα, διότι δεν θα 'πρεπε να αντανακλούν τον πλούτο ενός μόνο ιδιοκτήτη, αλλά το μεγαλείο και τη σπουδαιότητα του κοινωνικού συνόλου. Έτσι δημιουργήθηκαν μνημεία, που ήταν πολύ κατάλληλα για τη σύνδεση του κάθε ανθρώπου ξεχωριστά με την πόλη του, με ένα τρόπο που μερικές φορές φαίνεται σχεδόν αδιανόητος για εμάς σήμερα. Διότι στο μυαλό του είχε λιγότερο τα φτωχά σπίτια των ιδιοκτητών από τα υπέροχα κτήρια ολόκληρης της κοινότητας. Απέναντι σ' αυτά, οι κατοικίες πραγματικά υποβιβάζονταν σε μια ασήμαντη δευτερεύουσα υπόθεση.

Αν συγκρίνουμε τις αναλογίες των αρχαίων κρατικών κτιρίων με τα κτίρια των κατοικιών ταυτόχρονα, μόνο έτσι θα κατανοήσουμε την υπερέχουσα σημασία και τη μεγάλη έμφαση που δόθηκε στην αρχή της ανάθεσης έργων στα δημόσια κτίσματα στην πρώτη θέση. Αυτά που θαυμάζουμε σήμερα στα ερείπια και τα απομεινάρια του αρχαίου κόσμου, όπως τα λιγοστά συναρπαστικά πανύψηλα οικοδομήματα, δεν είναι παλαιές επιχειρηματικές εγκαταστάσεις, αλλά ναοί και κρατικά κτίρια· άρα λοιπόν έργα, που ιδιοκτήτης τους ήταν η κοινότητα. Ακόμη και στη χλιδή της ύστερης Ρώμης, η πρώτη θέση δεν δόθηκε στις βίλες και στα παλάτια των μεμονωμένων πολιτών, αλλά στους ναούς και τα ιαματικά λουτρά, στα στάδια, στους ιπποδρόμους, στα υδραγωγεία, στις βασιλικές κ.λ.π., του κράτους, άρα λοιπόν του συνόλου του λαού.

Ακόμη και ο γερμανικός Μεσαίωνας υποστήριζε την ίδια κατευθυντήρια αρχή, αν και κάτω από εντελώς διαφορετικές αντιλήψεις της τέχνης. Αυτό που εκφράστηκε στην αρχαιότητα με την Ακρόπολη ή το Πάνθεον τώρα ήταν τυλιγμένο στη μορφή του γοτθικού καθεδρικού. Αυτά τα μνημειώδη κτίσματα έμοιαζαν σαν γίγαντες που υψώνονταν πάνω από το πλήθος των ζευκτών κατασκευών, των ξύλινων ή των πλινθόκτιστων

κτιρίων της μεσαιωνικής πόλης και έγιναν εμβλήματα που ακόμη και σήμερα, καθώς οι πολυκατοικίες σκαρφαλώνουν ολοένα και πιο ψηλά δίπλα τους, καθορίζουν τον χαρακτήρα και την εικόνα αυτών των τόπων. Καθεδρικοί ναοί, δημαρχεία και σιταποθήκες καθώς και πύργοι είναι τα ορατά σημάδια μιας αντίληψης, που τελικά αντιστοιχούσε μόνο σε εκείνη της αρχαιότητας.

Πόσο αληθινά οικτρή έγινε όμως σήμερα η σχέση μεταξύ κρατικής και ιδιωτικής κατασκευής! Αν η μοίρα της Ρώμης αντάμωνε το Βερολίνο, οι απόγονοι θα θαύμαζαν κάποια μέρα, σαν τα μεγαλοπρεπέστερα έργα της εποχής μας, τα πολυκαταστήματα λιγοστών Εβραίων και τα ξενοδοχεία μερικών εταιρειών, ως χαρακτηριστική έκφραση της κουλτούρας της εποχής μας. Συγκρίνετε την άσχημη δυσαρμονία που υπάρχει σε μια πόλη όπως το ίδιο το Βερολίνο ανάμεσα στα κτίρια του Ράιχ και εκείνων του κεφαλαίου και του εμπορίου.

Ήδη τα ποσά που δαπανώνται για τα κρατικά κτίρια είναι συνήθως πραγματικά γελοία και ανεπαρκή. Τα έργα δεν δημιουργούνται για την αιωνιότητα, αλλά κυρίως για τις τρέχουσες ανάγκες. Δεν κυριαρχεί καμιά υψηλή ιδέα σε αυτά. Το ανάκτορο του Βερολίνου την εποχή της δόμησής του ήταν ένα έργο διαφορετικής σημασίας απ' ό,τι είναι η καινούργια βιβλιοθήκη στα σημερινά πλαίσια. Ενώ ένα μόνο θωρηκτό αξίζει περίπου εξήντα εκατομμύρια, για το πρώτο μεγαλοπρεπές κτίριο του Ράιχ, που έπρεπε να μείνει για την αιωνιότητα, το κτίριο του Ράιχσταγκ, δαπανήθηκαν μετά βίας τα μισά. Μάλιστα, όταν αποφασίστηκε το ζήτημα της εσωτερικής διακόσμησης, η Βουλή ψήφισε κατά της χρήσης της πέτρας και διέταξε να στολιστούν οι τοίχοι με γύψινα· αυτή τη φορά, ωστόσο, οι κοινοβουλευτικοί είχαν απόλυτο δίκιο· τα γύψινα κεφάλια δεν χρειάζονται ούτε ανάμεσα στους πέτρινους τοίχους.

Έτσι, οι σύγχρονες πόλεις μας στερούνται το εξαιρετικό

σύμβολο της εθνικής κοινότητας και επομένως, δεν προκαλεί έκπληξη το γεγονός ότι δεν βλέπουν το δικό τους σύμβολο στις πόλεις τους. Σαν αποτέλεσμα έρχεται σε μια ερήμωση, που η πρακτική της εκδήλωση είναι η απόλυτη απάθεια του σημερινού κατοίκου της μεγάλης πόλης για την μοίρα της πόλης του.

Αυτό είναι επίσης ένα σημάδι της φθίνουσας κουλτούρας μας και της γενικής κατάρρευσής μας. Η εποχή ασφυκτιά στην μικρότερη σκοπιμότητα, ή ακριβέστερα, στην υπηρεσία του χρήματος. Αλλά δεν πρέπει να μας εκπλήσσει, αν κάτω από μια τέτοια θεότητα απομένει ελάχιστη έννοια για ηρωισμό. Το σημερινό παρόν θερίζει ό,τι έσπειρε το πρόσφατο παρελθόν.

Όλα αυτά τα φαινόμενα της παρακμής σε τελευταία ανάλυση είναι μόνο οι συνέπειες της έλλειψης μιας συγκεκριμένης, ομοιόμορφα αποδεκτής κοσμοθεωρίας και της προκύπτουσας γενικής αβεβαιότητας ως προς την κρίση και τη γνωμοδότηση σχετικά με τα διάφορα σημαντικά ζητήματα της εποχής. Σε αυτό οφείλεται το ότι, ξεκινώντας από τη διαπαιδαγώγηση, όλοι είναι απρόθυμοι και αναποφάσιστοι, αποφεύγουν την ευθύνη και καταλήγουν στη δειλή ανεκτικότητα ακόμα και όταν γνωρίζουν οι ίδιοι τη ζημιά. Η ανθρωπιστική φρενίτιδα έγινε μόδα, και με τις υπερβολές στην άτολμη υποχώρηση και στη μέριμνα του καθενός, θυσιάζεται το μέλλον εκατομμυρίων.

Το πόσο πολύ διαδεδομένη είναι η γενική διάλυση, το δείχνει μια εξέταση των θρησκευτικών συνθηκών πριν από τον πόλεμο. Εδώ επίσης ένα μεγάλο μέρος του έθνους έχει χάσει από καιρό μια ενιαία και αποτελεσματική ιδεολογική πεποίθηση. Οι οπαδοί που απομακρύνονται επισήμως από τις εκκλησίες παίζουν μικρότερο ρόλο από αυτούς που αδιαφορούν εντελώς. Ενώ και τα δύο δόγματα διατηρούν ιεραποστολές στην Ασία και στην Αφρική για να παρέχουν καινούργιους οπαδούς στη διδασκαλία τους – μια δραστηριότητα που έχει να επιδείξει

μόνο πολύ μέτρια επιτυχία σε σχέση με τη διείσδυση της μωαμεθανικής πίστης –, στην ίδια την Ευρώπη χάνουν πολλά εκατομμύρια από τους πιστούς τους, οι οποίοι είτε αποξενώνονται εντελώς από την θρησκευτική ζωή γενικά ή απλώς περπατούν το δικό τους μονοπάτι. Οι συνέπειες ιδιαίτερα από ηθική άποψη, δεν είναι ευνοϊκότερες.

Αξίζει επίσης να σημειωθεί ο όλο και πιο βίαιος αγώνας εναντίον των δογματικών θεμελίων των διαφόρων εκκλησιών, χωρίς τα οποία η πρακτική ύπαρξη μιας θρησκευτικής πίστης είναι αδιανόητη σε αυτόν τον ανθρώπινο κόσμο. Η πλατιά μάζα ενός λαού δεν αποτελείται από φιλοσόφους· αλλά ειδικά για τις μάζες, η πίστη είναι συχνά το μοναδικό θεμέλιο μιας ηθικής κοσμοθεωρίας. Τα διάφορα υποκατάστατα δεν έχουν αποδειχθεί τόσο χρήσιμα στην επιτυχία τους, ώστε να μπορούσαν να θεωρηθούν χρήσιμη αναπλήρωση των προηγούμενων θρησκευτικών πεποιθήσεων. Αλλά αν τα θρησκευτικά δόγματα και η πίστη πρόκειται να συμπεριλάβουν πραγματικά τα μεγάλα στρώματα, τότε η απόλυτη αυθεντικότητα του περιεχομένου αυτής της πίστης είναι το θεμέλιο της όλης αποτελεσματικότητας. Ό,τι είναι για την καθημερινή ζωή τα διάφορα ήθη της ζωής, χωρίς τα οποία εκατοντάδες χιλιάδες άνθρωποι ανώτερης παιδείας σίγουρα θα μπορούσαν να ζήσουν με λογική και με σύνεση, αλλά εκατομμύρια άλλοι όχι, αυτό είναι για το κράτος οι πολιτειακές αρχές και για την κάθε θρησκεία τα δόγματα. Μόνο μέσω αυτών η ασταθής και απεριόριστα ερμηνεύσιμη, καθαρώς θεωρητική ιδέα γίνεται συγκεκριμένη και παίρνει μια μορφή χωρίς την οποία δεν θα μπορούσε να μετατραπεί σε πίστη. Διαφορετικά, η ιδέα δεν θα προχωρήσει ποτέ πέρα από μια μεταφυσική αντίληψη, με λίγα λόγια, φιλοσοφική άποψη. Κατά συνέπεια, η επίθεση εναντίον τέτοιων δογμάτων θυμίζει έντονα τον αγώνα ενάντια στα γενικά νομικά θεμέλια του κράτους και όπως αυτό θα μπορούσε να καταλήξει σε πλήρη κρατική αναρχία, έτσι και το άλλο σε έναν απαξιωτικό θρησκευτικό μηδενισμό.

Για τον πολιτικό, όμως, η αξιολόγηση μιας θρησκείας θα

πρέπει να καθορίζεται λιγότερο από τα μειονεκτήματα που μπορεί να έχει, αλλά μάλλον από τα ευεργετήματα μιας εμφανώς καλύτερης ανταπόδοσης. Όσο καιρό όμως, όπως φαίνεται, κάτι τέτοιο απουσιάζει, μόνο ανόητοι ή εγκληματίες μπορούν να κατεδαφίσουν αυτό που υπάρχει.

Φυσικά δεν έχουν μικρή ευθύνη για την όχι και πολύ ευχάριστη θρησκευτική κατάσταση εκείνοι οι οποίοι επιβαρύνουν πάρα πολύ τις θρησκευτικές ιδέες με αμιγώς γήινα πράγματα και συχνά τις φέρνουν σε μια εντελώς περιττή σύγκρουση με τη λεγόμενη θετική επιστήμη. Σ' αυτή την περίπτωση η νίκη, ακόμα και μετά από σκληρότατο αγώνα, θα κλίνει σχεδόν πάντοτε προς το μέρος των τελευταίων, αλλά η θρησκεία θα υποστεί σοβαρές ζημιές στα μάτια όλων εκείνων που δεν μπορούν να ανέλθουν πάνω από την καθαρά εξωτερική γνώση.

Το χειρότερο όλων όμως, είναι η καταστροφή που προκαλείται από την κατάχρηση των θρησκευτικών πεποιθήσεων για πολιτικούς σκοπούς. Δεν μπορούμε στ' αλήθεια να συμπεριφερθούμε αρκετά αυστηρά ενάντια σε εκείνα τα ελεεινά υποκείμενα, που θέλησαν να κάνουν τη θρησκεία όργανο για την εξυπηρέτηση των πολιτικών τους, ή μάλλον των επιχειρηματικών τους επιδιώξεων. Αυτοί οι ξεδιάντροποι παλιοψεύτες, φυσικά κραυγάζουν τα «πιστεύω» τους με στεντόρεια φωνή προς όλο τον κόσμο, έτσι ώστε οι άλλοι αμαρτωλοί να μπορέσουν να το ακούσουν, μόνο που δεν θα πεθάνουν γι' αυτό, αν χρειαστεί, αλλά το κάνουν για να ζήσουν καλύτερα. Για μια μονάχα πολιτική απάτη ανάλογου κέρδους το νόημα ολόκληρης της πίστης τους είναι προς πώληση· για δέκα κοινοβουλευτικές έδρες θα μπορούσαν να συμμαχήσουν με τους μαρξιστές, τους θανάσιμους εχθρούς κάθε θρησκείας – και για μια υπουργική καρέκλα θα παντρεύονταν και τον διάβολο, υπό την προϋπόθεση ότι δεν τους έδιωχνε αν του είχε απομείνει λίγη ευπρέπεια.

Εάν η θρησκευτική ζωή στη Γερμανία πριν από τον πόλεμο άφηνε μια δυσάρεστη γεύση στο τέλος για πολλούς, αυτό

οφείλεται στην κακή χρήση του χριστιανισμού που είχε γίνει εκ μέρους ενός αποκαλούμενου «χριστιανικού» κόμματος, καθώς και η ξεδιαντροπιά με την οποία προσπάθησαν να ταυτίσουν την καθολική πίστη με ένα πολιτικό κόμμα.

Αυτός ο καταλογισμός ήταν μια καταστροφή, που μπορεί να απέδωσε μια σειρά από άχρηστες μάλλον κοινοβουλευτικές εντολές, αλλά έβλαψε την εκκλησία.

Τις συνέπειές του, όμως, υποχρεώθηκε να τις σηκώσει ολόκληρο το έθνος, καθώς οι επιπτώσεις της επακόλουθης χαλάρωσης της θρησκευτικής ζωής ήρθαν σε μια εποχή, που όλα ούτως ή άλλως άρχιζαν να παρασύρονται και να κλονίζονται και τα παραδοσιακά θεμέλια της ηθικής και των ηθών απειλούνταν με κατάρρευση.

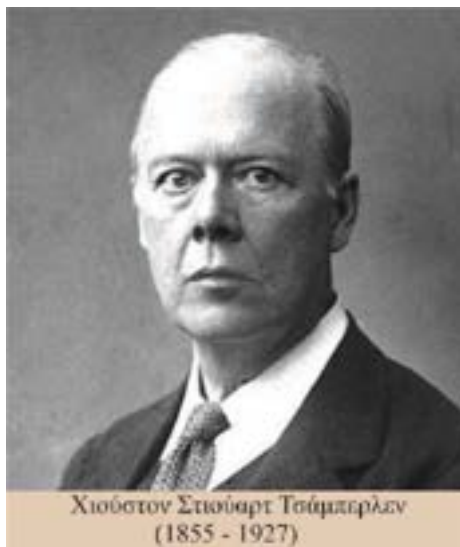
Αυτές ήταν και οι ρωγμές και οι σχισμές στον εθνικό μας κορμό, οι οποίες θα μπορούσαν να είναι ακίνδυνες όσο δεν συνέτρεχε κάποιο εξαιρετικό γεγονός, αλλά θα γίνονταν καταστροφικές, εάν από την ορμή σοβαρών γεγονότων, αποκτούσε μια αποφασιστική σημασία το ζήτημα της εσωτερικής συνοχής του έθνους.

Ομοίως, στον τομέα της πολιτικής, για το προσεκτικό μάτι υπήρξαν δεινά τα οποία, αν δεν θεραπεύονταν ή δεν άλλαζαν στο άμεσο μέλλον, θα μπορούσαν και θα έπρεπε να θεωρηθούν ως ένδειξη μιας επικείμενης παρακμής του Ράιχ. Η έλλειψη στόχων της γερμανικής εσωτερικής και εξωτερικής πολιτικής ήταν εμφανής σε όποιον δεν ήθελε εσκεμμένα να εθελotuφλεί. Η συμβιβαστική οικονομία φαινόταν περισσότερο σύμφωνη με την άποψη του Βίσμαρκ ότι «η πολιτική είναι μια τέχνη του εφικτού». Τώρα, όμως, υπήρχε μια μικρή διαφορά μεταξύ του Βίσμαρκ και των μεταγενέστερων Γερμανών καγκελαρίων, που επέτρεπε στον πρώτο να εκφράσει μια τέτοια δήλωση σχετικά με τη φύση της πολιτικής, ενώ η ίδια άποψη από τα στόματα

των διαδόχων του θα μπορούσε να έχει ένα τελείως διαφορετικό νόημα. Γιατί ο Βίσμαρκ με αυτή την πρόταση θέλησε να δηλώσει μόνο ότι για να επιτευχθεί ένας συγκεκριμένος πολιτικός στόχος πρέπει να χρησιμοποιηθούν όλες οι δυνατότητες ή καλύτερα ότι όλες οι δυνατότητες πρέπει να λογαριάζονται· αλλά οι διάδοχοί του είδαν σε αυτή τη δήλωση την επίσημη απαλλαγή από την ανάγκη να έχουν οποιεσδήποτε πολιτικές σκέψεις ή στόχους. Και οι πολιτικοί στόχοι για την ηγεσία του Ράιχ εκείνη την εποχή δεν υπήρχαν πλέον· γενικά έλειπαν, η απαραίτητη βάση μιας συγκεκριμένης κοσμοθεωρίας καθώς η απαραίτητη σαφήνεια σχετικά με τους εσωτερικούς αναπτυξιακούς νόμους της πολιτικής ζωής.

Δεν ήταν λίγοι, εκείνοι που τα έβλεπαν θολά προς αυτή την κατεύθυνση και μέμφονταν την έλλειψη προγράμματος και προνοητικότητας στην πολιτική του Ράιχ, διακρίνοντας πολύ σωστά την εσωτερική της αδυναμία και κενότητα, αλλά αυτοί ήταν μόνο οι περιθωριοποιημένοι της πολιτικής ζωής· οι επίσημοι αξιωματούχοι της κυβέρνησης ήταν αδιάφοροι με τις παρατηρήσεις ενός Χιούστον Στούαρτ Τσάμπερλειν* όπως εξακολουθούν να είναι και σήμερα. Αυτοί οι άνθρωποι είναι πάρα πολύ ανόητοι, για να σκεφτούν κάτι από μόνοι τους, και φαντασμένοι για να μάθουν τα απαραίτητα από τους άλλους –

Χιούστον Στιούαρτ Τσάμπερλεν
(1855 - 1927)

*Χιούστον Στιούαρτ Τσάμπερλεν (1855 - 1927) ήταν Αγγλογερμανός συγγραφέας. Οι θεωρίες του συνέβαλαν σημαντικά στη ιδεολογία και τις αντιλήψεις του Εθνικοσοσιαλισμού. Το 1923, τον συνάντησε ο, άγνωστος τότε, Αδόλφος Χίτλερ. Την επόμενη μέρα, ο Τσάμπερλεν του έγραψε πως η διάθεσή του άλλαξε ριζικά μετά τη συνάντησή τους. Έγινε μάλιστα μέλος του Εθνικοσοσιαλιστικού κόμματος. Τα επόμενα χρόνια, όταν το επέτρεπε η υγεία του, έγραφε άρθρα για τις, άσημες τότε, εκδόσεις του κόμματος. Σε ένα τέτοιο άρθρο του, χαιρετούσε τον τότε φυλακισμένο Χίτλερ ως προορισμένο από τον Θεό για να οδηγήσει τον γερμανικό λαό.

μια αιώνια αλήθεια που ώθησε τον Οξενστέρν* να αναφωνήσει: «Ο κόσμος κυβερνάται μόνο από ένα κλάσμα της

Άξελ Γκούσταφσον Οξενστέρν
(1583 - 1654)

σοφίας», του οποίου κλάσμα, φυσικά υποδύεται μόνο ένα άτομο σχεδόν σε κάθε υπουργικό συμβούλιο. Από τη στιγμή που η Γερμανία έγινε δημοκρατία, αυτό όμως δεν ισχύει πλέον – έχει επίσης απαγορευτεί από το νόμο περί προστασίας της Δημοκρατίας να πιστεύετε ή και να λέγετε κάτι τέτοιο. Για τον Οξενστέρν όμως ήταν μια τύχη, που έζησε τότε και όχι σε αυτή την έξυπνη δημοκρατία του σήμερα.

Είχε ήδη αναγνωριστεί στην προπολεμική περίοδο σαν το μεγαλύτερο αδύναμο σημείο εκείνος ο θεσμός, που υποτίθεται ότι ενσάρκωνε τη δύναμη του Ράιχ: το κοινοβούλιο, το Ράιχσταγκ. Η δειλία και η ανευθυνότητα συνδυάστηκαν εδώ με τέλειο τρόπο.

Είναι μια από τις απερισκεψίες, που ακούμε σήμερα όχι σπάνια, ότι ο κοινοβουλευτισμός στη Γερμανία απέτυχε «μετά την επανάσταση». Αυτό προκαλεί πολύ εύκολα την εντύπωση, ότι πριν από την επανάσταση ήταν διαφορετικά. Στην πραγματικότητα, αυτός ο θεσμός δεν μπορεί παρά να έχει ένα καταστροφικό αποτέλεσμα – και αυτό συνέβη την εποχή εκείνη, που οι περισσότεροι, φορώντας ακόμα παρωπίδες, δεν έβλεπαν ή που δεν ήθελαν να δουν τίποτα. Διότι, το αν η Γερμανία ανατράπηκε, οφείλεται όχι σε μικρό βαθμό και σ' αυτό το θεσμό· αλλά το ότι η καταστροφή δεν συνέβη νωρίτερα, δεν

*Άξελ Γκούσταφσον Οξενστέρν (1583 - 1654) Σουηδός πολιτικός. Θεωρείται ευρέως ένας από τους πιο σημαντικούς ανθρώπους στη σουηδική ιστορία. Διαδραμάτισε σημαντικό ρόλο κατά τη διάρκεια του Τριαντακονταετή Πολέμου και διορίστηκε Γενικός Διοικητής της κατεχόμενης Πρωσίας. Πιστεύεται επίσης ότι έθεσε τα θεμέλια της σύγχρονης κεντρικής διοικητικής δομής του κράτους, συμπεριλαμβανομένης της δημιουργίας κομητείας. Υπηρέτησε ως Υψηλός Καγκελάριος της Σουηδίας. (Σ.τ.μ)

μπορεί να πιστωθεί σαν επίτευγμα του Ράιχσταγκ, αλλά πρέπει να αποδοθεί στην αντίσταση που αντιτάχθηκε στη δράση αυτού του νεκροθάφτη του γερμανικού έθνους και του Γερμανικού Ράιχ στα χρόνια της ειρήνης.

Από τον τεράστιο όγκο των καταστρεπτικών ζημιών, για τις οποίες είναι υπεύθυνος άμεσα ή έμμεσα αυτός ο θεσμός, απλώς θέλω να ξεχωρίσω μια μόνο καταστροφή, που συμβαδίζει περισσότερο στην εσωτερική φύση αυτού του πιο ανεύθυνου θεσμού όλων των εποχών: την φοβερή αναποφασιστικότητα και την αδυναμία της πολιτικής ηγεσίας του Ράιχ, τόσο στα εσωτερικά όσο και στα εξωτερικά, η οποία, πρωτίστως λόγω του έργου του Ράιχσταγκ, εξελίχθηκε σε μια από τις κυριότερες αιτίες της πολιτικής κατάρρευσης.

Ημιτελής ήταν οτιδήποτε τελούσε κατά κάποιον τρόπο υπό την επιρροή αυτού του κοινοβουλίου, ανεξάρτητα από το πώς το βλέπει κανείς.

Ημιτελής και αδύναμη ήταν η συμμαχική πολιτική του Ράιχ προς το εξωτερικό. Προκειμένου να διατηρήσει την ειρήνη, οδηγήθηκε αναπόφευκτα στον πόλεμο.

Ημιτελής ήταν η πολιτική με την Πολωνία. Προκαλούσαν, χωρίς να κάνουν οποιαδήποτε σοβαρή ενέργεια. Το αποτέλεσμα δεν ήταν ούτε νίκη για τη Γερμανία ούτε συμφιλίωση με τους Πολωνούς, αλλά εχθρότητα προς τη Ρωσία.

Ημιτελής ήταν η λύση στο ζήτημα της Αλσατίας-Λωρραίνης. Αντί να συντρίψει το κεφάλι της γαλλικής Ύδρας μια για πάντα με μια δυνατή γροθιά, και ύστερα να χορηγήσει ίσα δικαιώματα για την Αλσατία, κανένα από τα δύο δεν έκαναν. Δεν θα μπορούσε να είχαν γίνει, επειδή οι μεγαλύτεροι προδότες ήταν και μέλη στις τάξεις των μεγαλύτερων κομμάτων – στο Κέντρο π.χ. ο κύριος Βέτερλε.

Όλα αυτά ωστόσο θα ήταν υποφερτά, αν δεν είχε πέσει θύμα της γενικής αναποφασιστικότητας και εκείνη η δύναμη, από την ύπαρξη της οποίας εξαρτιόταν σε τελικό βαθμό η επιβίωση του Ράιχ: ο στρατός.

Οι αμαρτίες που είχε κάνει εδώ, το λεγόμενο «γερμανικό

Ράιχσταγκ», ήταν αρκετές, για το φορτώσουν με την κατάρα του γερμανικού έθνους για πάντα. Για τους πιο άθλιους λόγους, αυτοί οι κοινοβουλευτικοί παλιάνθρωποι των κομμάτων έκλεψαν και πέταξαν από τα χέρια του έθνους το όπλο της αυτοσυντήρησής του, τη μόνη προστασία της ελευθερίας και της ανεξαρτησίας του λαού μας. Εάν άνοιγαν σήμερα οι τάφοι της φλαμανδικής πεδιάδας, θα έβγαιναν από μέσα τους οι ματωμένοι κατήγοροι, εκατοντάδες χιλιάδες από τους καλύτερους Γερμανούς νέους, οι οποίοι οδηγήθηκαν ανεκπαίδευτοι ή ατελώς εκπαιδευμένοι στην αγκαλιά του θανάτου από την ασυνειδησία αυτών των κοινοβουλευτικών εγκληματιών· αυτούς και εκατομμύρια άλλους άνδρες οι οποίοι έπεσαν εκεί νεκροί ή σακατεύτηκαν τους έχασε η πατρίδα, μόνο και μόνο για να μπορέσουν μερικές εκατοντάδες απατεώνες του λαού να προχωρήσουν στις πολιτικές βρομοδουλειές, τους εκβιασμούς ή απλώς να απαγγέλουν τις δογματικές θεωρίες τους.

Ενώ ο Εβραϊσμός, μέσω του μαρξιστικού και δημοκρατικού του Τύπου, διέδιδε το ψέμα του γερμανικού «μilitarισμού» σε όλο τον κόσμο και προσπαθούσε να ενοχοποιήσει τη Γερμανία με όλα τα μέσα, τα μαρξιστικά και δημοκρατικά κόμματα αρνούνταν να παρασχεθεί οποιαδήποτε ολοκληρωμένη εκπαίδευση στο εθνικό έμπυχο δυναμικό της Γερμανίας. Με αυτό πρέπει να γίνει άμεσα σαφές στον καθένα, που απλώς συλλογίζεται, ότι σε περίπτωση που έρθει ένας πόλεμος ολόκληρο το έθνος θα πρέπει να τεθεί υπό τα όπλα, ότι το τεράστιο έγκλημα που διαπράχθηκε με αυτό τον τρόπο, έγινε εξαιτίας της αχρειότητας αυτών των βολεμένων εκπροσώπων της λεγόμενης «λαϊκής αντιπροσώπευσής» τους, που εκατομμύρια Γερμανών, μισοεκπαιδευμένοι ή πλημμελώς εκπαιδευμένοι, οδηγήθηκαν να αντιμετωπίσουν τον εχθρό. Αλλά ακόμη και αν αγνοηθούν εντελώς οι συνέπειες της βάρβαρης και ωμής ασυνειδησίας αυτών των κοινοβουλευτικών προαγωγών: αυτή η έλλειψη εκπαιδευμένων στρατιωτών στις αρχές του πολέμου θα μπορούσε εύκολα να οδηγήσει στην

απώλειά του, γεγονός που επιβεβαιώθηκε με τον πιο τρομερό τρόπο στον μεγάλο Παγκόσμιο Πόλεμο.

Η απώλεια του αγώνα για την ελευθερία και την ανεξαρτησία του γερμανικού έθνους είναι το αποτέλεσμα της ήδη από τον καιρό της ειρήνης εκδηλούμενης αναποφασιστικότητας και αδυναμίας στη χρησιμοποίηση ολόκληρου του έμψυχου εθνικού δυναμικού για την υπεράσπιση της πατρίδας.

Αν στην ξηρά οι νεοσύλλεκτοι είχαν εκπαιδευτεί πολύ λίγο, το ίδιο ημιτελές έργο έγινε και στη θάλασσα, καθιστώντας το όπλο της εθνικής αυτοσυντήρησης λίγο ως πολύ άχρηστο. Δυστυχώς, όμως, η ηγεσία του ναυτικού είχε και αυτή μολυνθεί από το πνεύμα της αναποφασιστικότητας. Η τάση, όλα τα πλοία που καθελκύονται, να είναι πάντα λίγο μικρότερα από ό, τι τα αγγλικά που κατασκευάζονταν καθελκούμενα την ίδια περίοδο, δεν ήταν πολύ διορατική και ακόμα λιγότερο έξυπνη. Ειδικά ένας στόλος, ο οποίος εξαρχής δεν μπορεί να φτάσει στον ίδιο αριθμό με τον μελλοντικό αντίπαλό του, πρέπει να προσπαθήσει να αντισταθμίσει την αριθμητική αυτή υστέρηση με την υπεροχή σε μαχητική ικανότητα του κάθε πλοίου του. Η υπεροχή σε μαχητική ικανότητα είναι που μετράει και όχι η πολυθρύλητη υπεροχή στην «ποιότητα». Πράγματι, η σύγχρονη τεχνολογία έχει προχωρήσει τόσο πολύ και έχει φέρει τα πολιτισμένα κράτη σε τέτοια ομοιομορφία και ισορροπία, που πρέπει να θεωρηθεί αδύνατο, ότι δίνει στα πλοία της μιας δύναμης πολύ μεγαλύτερη πολεμική αξία από τα πλοία ενός άλλου κράτους με την ίδια χωρητικότητα. Ακόμα λιγότερο λογικό είναι, να επιτευχθεί μια υπεροχή με μικρότερο εκτόπισμα έναντι ενός μεγαλύτερου.

Στην πραγματικότητα, η μικρή χωρητικότητα των γερμανικών πλοίων θα μπορούσε να επιτευχθεί μόνο σε βάρος της ταχύτητας και του εξοπλισμού. Οι φράσεις, με τις οποίες

προσπαθούσαν να δικαιολογήσουν αυτό το γεγονός, όμως, έδειχναν ήδη μια πολύ δυσάρεστη έλλειψη λογικής στο υπεύθυνο τμήμα που ήταν υπεύθυνο γι' αυτό την περίοδο της ειρήνης. Έλεγαν δηλαδή, ότι τα γερμανικά πυροβόλα όπλα ήταν τόσο εμφανώς ανώτερα των βρετανικών, που ο γερμανικός σωλήνας 28 εκατοστών στη ισχύ πυρός δεν ήταν καθόλου κατώτερος του βρετανικού σωλήνα 30,5 εκατοστών!!

Αλλά γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο ήταν καθήκον και τώρα να προχωρήσουμε στο σωλήνα 30,5 εκατοστών, γιατί ο στόχος δεν θα έπρεπε να είναι η επίτευξη ισοδυναμίας, αλλά η ανώτερη δύναμη πυρός. Διαφορετικά και η παραγγελία των όλμων των 42 εκατοστών στο στρατό θα ήταν περιττή, αφού ο γερμανικός όλμος των 21 εκατοστών ήταν από μόνος του ανώτερος από οποιοδήποτε τότε γαλλικό όπλο καμπύλης τροχιάς, αλλά τα οχυρά μάλλον θα έπεφταν θύματα των όλμων των 30,5 εκατοστών. Όμως, η ηγεσία του στρατού ξηράς σκέφτηκε σωστά, και δυστυχώς αυτή του ναυτικού δεν το έκανε.

Η παραίτηση από την σπουδαιότητα των πυροβόλων καλύτερης απόδοσης καθώς και της μεγαλύτερης ταχύτητας, οφειλόταν εξ ολοκλήρου στην απολύτως λανθασμένη «ιδέα της διακινδύνευσης», όπως ονομάζεται. Η ηγεσία του ναυτικού, λόγω της μορφής ανάπτυξης του στόλου, παραιτήθηκε από την επίθεση και έτσι από την αρχή κατέφυγε αναγκαστικά στην άμυνα. Αλλά με αυτό παραιτήθηκε επίσης και από την τελική επιτυχία, η οποία βρίσκεται και θα βρίσκεται μόνο στην επίθεση.

Ένα πλοίο με μικρότερη ταχύτητα και κατώτερο εξοπλισμό ως επί το πλείστον θα πάει στον βυθό, από τα πλήγματα του ταχύτερου και πιο ισχυρά εξοπλισμένου αντιπάλου σε ένα βεληγεκές ευνοϊκό γι' αυτόν. Αυτό το ένωσε ένας αριθμός των καταδρομικών μας με τον πιο πικρό τρόπο. Το πόσο θεμελιωδώς λάθος ήταν η άποψη που σχημάτισε η ναυτική διοίκηση κατά τον καιρό της ειρήνης, το κατέδειξε ο πόλεμος, ο οποίος, όπου ήταν δυνατόν ανάγκασε σε επανεξοπλισμό των παλαιών και βελτίωση του εξοπλισμού των νέων πλοίων. Εάν,

ωστόσο, στη ναυμαχία του Σκάγκερακ* τα γερμανικά πλοία είχαν την ίδια χωρητικότητα, τον ίδιο εξοπλισμό και την ίδια ταχύτητα όπως τα αγγλικά, τότε ο βρετανικός στόλος θα είχε βυθιστεί στον υγρό τάφο κάτω από τον τυφώνα των πιο εύστοχων και αποτελεσματικών γερμανικών οβίδων των 38 εκατοστών.

Η Ιαπωνία ακολούθησε τότε μία διαφορετική πολιτική για το στόλο. Εκεί, καταρχήν δόθηκε μεγάλη έμφαση, να αποκτήσουν ανώτερη μαχητική δύναμη για κάθε καινούργιο πλοίο ξεχωριστά σε σχέση με τον αναμενόμενο αντίπαλο. Αλλά αυτό τότε αντιστοιχούσε και στην δυνατότητα της επιθετικής ανάπτυξης του στόλου.

Ενώ ο στρατός ξηράς στην ηγεσία του παρέμεινε απαλλαγμένος από τέτοιο κατά κανόνα λανθασμένο ειρμό σκέψεων, το ναυτικό, το οποίο «κοινοβουλευτικά» δυστυχώς είχε καλύτερη αντιπροσώπευση, υποτάχθηκε στο πνεύμα του κοινοβουλίου. Ήταν οργανωμένος στη βάση ανολοκλήρωτων ιδεών και χρησιμοποιήθηκε αργότερα κατά παρόμοιο τρόπο. Η αθάνατη δόξα που απέκτησε το ναυτικό παρ' όλα αυτά πιστώνεται μόνο στον απολογισμό του καλού γερμανικού εξοπλιστικού έργου καθώς και στην ικανότητα και τον ασύγκριτο ηρωισμό των επιμέρους αξιωματικών και πληρωμάτων. Εάν η πρώτη ανώτατη διοίκηση του ναυτικού είχε ανταποκριθεί σε αυτή την εφευρετικότητα, οι θυσίες δεν θα είχαν γίνει μάταια.

Ίσως ήταν ακριβώς η ανώτερη κοινοβουλευτική επιτηδειότητα του αρχηγού του ναυτικού στην ειρήνη, που τον κατέστρεψε, διότι δυστυχώς ακόμα και στη ναυπήγησή του αντί για καθαρά στρατιωτικά κριτήρια άρχισαν να διαδραματίζουν καθοριστικό ρόλο οι κοινοβουλευτικοί. Η αναποφασιστικότητα

* Γνωστή και ως ναυμαχία της Γιουτλάνδης. Ήταν η μεγαλύτερη ναυτική σύγκρουση του Α' Παγκοσμίου Πολέμου και μία από τις μεγαλύτερες της παγκόσμιας ιστορίας. Η κύρια εμπλοκή έγινε στις 31 Μαΐου 1916, μεταξύ του βρετανικού και του γερμανικού στόλου, 60 μίλια από τις ακτές της χερσονήσου της Γιουτλάνδης στη Βόρεια Θάλασσα. Και οι δύο στόλοι διεκδίκησαν τη νίκη. (Σ.τ.μ)

και η αδυναμία, καθώς και η περιορισμένη λογική στη σκέψη, που είναι χαρακτηριστικά του κοινοβουλευτικού θεσμού, χρωμάτισαν την διοίκηση του στόλου.

Ο στρατός ξηράς, όπως ήδη τονίσθηκε, συνέχισε να αποφεύγει τέτοιες ουσιαστικά λανθασμένες ιδέες. Ιδιαίτερα ο τότε συνταγματάρχης στο Γενικό Επιτελείο, ο Λούντεντορφ, διεξήγαγε μια απελπιστική πάλη ενάντια στην εγκληματική αναποφασιστικότητα και την αδυναμία με την οποία το Ράιχσταγκ αντιμετώπισε τα ζωτικά ζητήματα του έθνους και κυρίως τα απέρριπτε. Εάν ο αγώνας που διεξήγαγε εκείνη την εποχή αυτός ο αξιωματικός ήταν παρ' όλα αυτά μάταιος, το ήμισυ της ευθύνης βαρύνει το Κοινοβούλιο το άλλο όμως, την ακόμα πιο ελεινική, αν είναι δυνατόν, στάση και αδυναμία του καγκελάριου του Ράιχ Μπέτμαν Χόλβεγκ. Ωστόσο, αυτό δεν εμποδίζει στο ελάχιστο τους ενόχους της γερμανικής κατάρρευσης, να θέλουν να κατηγορήσουν σήμερα εκείνον, που ήταν ο μόνος που αντιτάχθηκε σε αυτή την παραμέληση των εθνικών συμφερόντων – μια απάτη λιγότερο ή περισσότερο δεν σημαίνει τίποτα γι' αυτούς τους γεννημένους λωποδύτες.

Όποιος σκέφτεται όλες αυτές τις θυσίες, που επωμίστηκε το έθνος από την ασυγχώρητη επιπολαιότητα αυτών των πιο ανεύθυνων ανάμεσα στους ανεύθυνους, αναλογιζόμενος τα εκατομμύρια των υγιών ανδρών που όλοι τους θυσιάστηκαν μάταια καθώς και την απεριόριστη ντροπή και ατίμωση, την ανυπολόγιστη εξαθλίωση, που μας έπληξε τώρα και ξέρει ότι όλα αυτά έγιναν μόνο για να καθαρίσει ο δρόμος για μια συμμορία αδίστακτων καριεριστών και θεσιθήρων προς τις υπουργικές καρέκλες, θα καταλάβει, ότι αυτά τα πλάσματα μπορούν πραγματικά να περιγραφούν με λέξεις όπως απατεώνες, παλιάνθρωποι, αλήτες και εγκληματίες, διαφορετικά η έννοια και ο σκοπός της ύπαρξης αυτών των εκφράσεων στη γλώσσα θα ήταν ακατανόητη. Διότι σε σύγκριση με αυτούς τους προδότες του έθνους οποιοσδήποτε μαστροπός εξακολουθεί να είναι ένας έντιμος άνθρωπος.

Όλες όμως οι πραγματικά αρνητικές πλευρές της παλιάς Γερμανίας, παραδόξως εξετάζονταν μόνο όταν η εσωτερική σταθερότητα του έθνους επρόκειτο να υποστεί ζημιά εξαιτίας τους. Μάλιστα, σε τέτοιες περιπτώσεις τις δυσάρεστες αλήθειες τις φώναζαν σχεδόν ουρλιάζοντας στις πλατιές μάζες, ενώ συνήθως πολλά άλλα πράγματα προτιμούσαν ντροπαλά να τα αποσιωπούν και μάλιστα εν μέρει να τα αρνηθούν. Αυτό πράγματι συνέβαινε, όταν με την ανοικτή εξέταση ενός ζητήματος μπορούσε ίσως να επέλθει μια βελτίωση. Συγχρόνως, τα επίσημα όργανα της κυβέρνησης ελάχιστα κατανοούσαν από την αξία και τη φύση της προπαγάνδας. Το ότι με την έξυπνη και συνεχή χρήση της προπαγάνδας, μπορείς ακόμη και τον παράδεισο να τον εμφανίσεις σαν κόλαση σε έναν λαό και αντίστροφα την εξαθλιωμένη ζωή να την παραστήσεις σαν παράδεισο, μόνο ο Εβραίος το ήξερε, ο οποίος ενεργούσε αναλόγως· ο Γερμανός, καλύτερα η κυβέρνησή του, δεν είχε ιδέα γι' αυτό.

Το χειρότερο ήταν ότι αυτά θα' πρεπε να εκδικηθούν κατά τη διάρκεια του πολέμου.

Όλα όσα αναφέρθηκαν εδώ και άλλες αμέτρητες ζημιές στη γερμανική ζωή πριν από τον πόλεμο αντισταθμίστηκαν και πάλι από πολλά πλεονεκτήματα. Σε περίπτωση δίκαιης εξέτασης, θα πρέπει να αναγνωρίσουμε, ότι τις περισσότερες από τις ασθένειές μας, ως επί το πλείστον, τις θεωρούσαν και άλλες χώρες και λαοί δικές τους και μάλιστα μερικές μας ξεπερνούσαν κατά πολύ, δεδομένου ότι εκείνοι δεν διέθεταν πολλά από τα δικά μας πλεονεκτήματα.

Στην κορυφή αυτών των πλεονεκτημάτων είναι το γεγονός

ότι, μεταξύ σχεδόν όλων των ευρωπαϊκών λαών, ο γερμανικός λαός προσπάθησε ακόμη περισσότερο να διατηρήσει τον εθνικό χαρακτήρα της οικονομίας του και, παρά τους κακούς καιρούς, εξακολουθούσε να υπόκειται λιγότερο στο διεθνή δημοσιονομικό έλεγχο. Βέβαια, ένα επικίνδυνο πλεονέκτημα, που αργότερα έγινε ο μεγαλύτερος αιτιώδης παράγοντας του παγκόσμιου πολέμου.

Εκτός από αυτό όμως και από πολλά άλλα, πρέπει να επιλέξουμε τρία θεσμικά όργανα από τις αμέτρητες υγιείς πηγές δύναμης του έθνους, οι οποίες με τον τρόπο τους ήταν υποδειγματικές, ακόμη και εν μέρει απaráμιλλες.

Πρώτον, η μορφή της ίδιου του πολιτεύματος και η έκφραση που είχε προσλάβει στη σύγχρονη Γερμανία.

Εδώ πρέπει πραγματικά να αγνοήσουμε συγκεκριμένους μονάρχες, οι οποίοι σαν ανθρώπινα όντα υπόκειντο σε όλες τις αδυναμίες, που συνήθως πλήττουν αυτή τη γη και τα παιδιά της – αν δεν ήμαστε εδώ επιεικείς, θα έπρεπε αλλιώς να απαισιοδοξούμε για το παρόν μας: οι εκπρόσωποι του τωρινού συντάγματος, κοιτάζοντάς τους σαν προσωπικότητες, είναι πιθανώς οι πιο μέτριοι διανοητικώς και ηθικώς, που μπορούμε να φανταστούμε όσο καιρό και να το σκεφτούμε. Όποιος μετράει την «αξία» της γερμανικής επανάστασης από την αξία και το ανάστημα των προσωπικοτήτων, που έχει δώσει στον γερμανικό λαό από το Νοέμβριο του 1918, θα σκύψει το κεφάλι του από ντροπή μπροστά στη κρίση των μελλοντικών γενεών, που το στόμα τους δεν θα είναι δυνατόν να το κλείσουν με προστατευτικούς νόμους κ.λ.π., και που συνεπώς θα λένε, αυτά που όλοι μας σήμερα ξέρουμε, δηλαδή ότι η ευφυΐα και οι αρετές της σύγχρονης γερμανικής ηγεσίας μας είναι αντιστρόφως ανάλογα προς το μέγεθος του στόματός της και τα ελαττώματά της.

Σίγουρα, η μοναρχία για πολλούς και κυρίως για τις πλατιές μάζες, ήταν αποξενωμένη. Αυτό ήταν το αποτέλεσμα του γεγονότος ότι οι μονάρχες δεν ήταν πάντα περιστοιχισμένοι από – ας πούμε – τα πιο φωτεινά και κυρίως όχι από τα πιο ειλικρινή

Μυαλά. Δυστυχώς, μερικοί απ' αυτούς προτιμούσαν περισσότερο τους κόλακες από τις ευθείες φύσεις και έτσι «καταταπίζονταν» απ' αυτούς. Μια πολύ σοβαρή ζημία σε μια εποχή που ο κόσμος είχε υποστεί μεγάλη αλλαγή σε πολλές παλιές αντιλήψεις, γεγονός που φυσικά δεν σταμάτησε στην εκτίμηση ορισμένων παραδοσιακών παραδόσεων των αυλών.

Στις αρχές του αιώνα, ο κοινός καθημερινός άνθρωπος δεν έτρεφε πλέον κανένα ιδιαίτερο θαυμασμό για την πριγκίπισσα που ίππευε με την στολή της κατά μήκος του μετώπου. Προφανώς δεν μπορούσαν να έχουν ιδέα ως προς την επίδραση μιας τέτοιας παρέλασης στα μάτια του λαού, διότι διαφορετικά δεν θα γινόντουσαν ποτέ τόσο ατυχείς εμφανίσεις. Ακόμα και η όχι πάντοτε απολύτως ειλικρινής ανθρωπιστική αναστάτωση αυτών των κύκλων ήταν μάλλον απωθητική παρά ελκυστική. Εάν, για παράδειγμα, η πριγκίπισσα Χ καταδεχόταν να δοκιμάσει σε μια λαϊκή κουζίνα με το γνωστό αποτέλεσμα, αυτό στο παρελθόν μπορεί να φαινόταν αρκετά καλό, αλλά εκείνη την εποχή όμως το αποτέλεσμα ήταν αντίθετο. Μπορεί να υποθεθεί δίχως άλλο, ότι η Αυτής Υψηλότης πραγματικά δεν είχε ιδέα ότι το φαγητό που δοκίμασε την ημέρα εκείνη ήταν λιγάκι διαφορετικό απ' ό,τι συνήθως· αλλά ήταν αρκετό ότι κόσμος το γνώριζε αυτό.

Έτσι, αυτό που ενδεχομένως γινόταν με την καλύτερη πρόθεση απέβαινε γελοίο, αν όχι εξοργιστικό.

Οι περιγραφές της παροιμιώδους λιτότητας του μονάρχη, για το ότι ξυπνούσε νωρίς το πρωί, καθώς και ότι κυριολεκτικά σκοτωνόταν στην δουλειά μέχρι αργά το βράδυ, απειλούμενος μονίμως από τον κίνδυνο του υποσιτισμού, προκαλούσαν πολύ αμφισβητούμενα σχόλια. Δεν υπήρχε λόγος να γνωρίζουν τι και πόσο καταδέχτηκε να καταναλώσει ο μονάρχης· το αν του είχε παρασχεθεί ένα «επαρκές» γεύμα· δεν ήθελαν να του στερήσουν τον ύπνο που είχε ανάγκη· ήταν ικανοποιημένοι αν μόνο σαν άνθρωπος και χαρακτήρας τιμούσε το όνομα του οίκου του και του έθνους και αν εκτελούσε τα καθήκοντά του σαν κυβερνήτης. Η αφήγηση παραμυθιών ωφελούσε λίγο, αλλά

έκανε ακόμα μεγαλύτερη ζημιά.

Αυτά και πολλά άλλα παρόμοια πράγματα ήταν μόνο μικροπράγματα. Χειρότερη επίδραση έκανε, δυστυχώς σε πολύ μεγάλα τμήματα του έθνους, η όλο και διογκούμενη αντίληψη, ότι ούτως ή άλλως κυβερνάτε από πάνω και ως εκ τούτου το άτομο δεν πρέπει να ανησυχεί για τίποτα. Όσο η κυβέρνηση ήταν πραγματικά καλή ή τουλάχιστον ήθελε το καλύτερο, η κατάσταση ήταν ανεκτή. Αλίμονο, όμως, εάν κάποτε θα 'πρεπε να τεθεί στη θέση της παλιάς κυβέρνησης που από μόνη της ήθελε το καλό, μια καινούργια, όχι και τόσο έντιμη· τότε η άβουλη υποχωρητικότητα και η παιδική πίστη θα ήταν οι χειρότερες συμφορές που θα μπορούσε κανείς να σκεφτεί.

Όλες αυτές όμως και άλλες πολλές αδυναμίες αντισταθμίστηκαν με αδιαμφισβήτητα πλεονεκτήματα.

Πρώτα, η σταθερότητα ολόκληρης της ηγεσίας του κράτους λόγω της μοναρχικής μορφής διακυβέρνησης και η απομάκρυνση των τελευταίων κρατικών υπηρεσιών από τον συρφετό των κερδοσκόπων φιλόδοξων πολιτικών. Επιπλέον, η αξιοπιστία του ίδιου του θεσμού και το γεγονός της καθιέρωσης της εξουσίας αυτού, καθώς και η ανύψωση των δημόσιων υπηρεσιών και ιδιαίτερα του στρατού πάνω από το επίπεδο των δεσμευτικών υποχρεώσεων των πολιτικών κομμάτων. Σε αυτά προσθέστε το πλεονέκτημα της προσωπικής ενσάρκωσης της κορυφής του κράτους από τον μονάρχη ως πρόσωπο και το παράδειγμα μιας υπευθυνότητας που φέρεται εντονότερα από τον μονάρχη απ' ό,τι από μια τυχαία ακολουθία μιας κοινοβουλευτικής πλειοψηφίας – η παροιμιώδης εντιμότητα της γερμανικής διοίκησης οφείλεται κυρίως σε αυτό. Τέλος, ωστόσο, η πολιτισμική αξία της μοναρχίας ήταν υψηλή για τον γερμανικό λαό και μπορούσε κάλλιστα να αντισταθμίσει άλλα μειονεκτήματα. Οι γερμανικές βασιλικές έδρες ήταν πάντα το καταφύγιο μιας καλλιτεχνικής αντίληψης που απειλείται όλο και περισσότερο να πεθάνει στην υλιστική εποχή μας. Αυτά που οι Γερμανοί πρίγκιπες έκαναν για την τέχνη και την επιστήμη, ειδικά τον δέκατο ένατο αιώνα ήταν υποδειγματικά. Η σημερινή

εποχή σε καμιά περίπτωση δεν μπορεί να συγκριθεί με τότε.

Σαν το περισσότερο αξιόπιστο παράγοντα σε αυτή την εποχή της αρχής και της αργής εξάπλωση της αποσύνθεσης του εθνικού κορμού μας, πρέπει να θεωρήσουμε το στρατό. Ήταν το πιο δυνατό σχολείο του γερμανικού έθνους και το μίσος όλων των εχθρών δεν στρέφεται χωρίς λόγο εναντίον αυτής της ασπίδας της εθνικής ανεξαρτησίας και ελευθερίας. Κανένα πιο ένδοξο μνημείο δεν μπορεί να αποδοθεί σε αυτό το μοναδικό θεσμό παρά η διαπίστωση της αλήθειας, ότι τον συκοφάντησαν, τον μίσησαν, τον πολέμησαν και μαζί τον φοβήθηκαν όλοι οι κατώτεροι άνθρωποι. Το γεγονός ότι ο θυμός των διεθνών εκμεταλλευτών του λαού μας στις Βερσαλλίες κατευθυνόταν κατά κύριο λόγο εναντίον του παλαιού γερμανικού στρατού, το κάνει αυτό ακόμη περισσότερο σαν ένα καταφύγιο της ελευθερίας του λαού μας απέναντι στη δύναμη του οικονομικού κεφαλαίου. Χωρίς αυτή την προειδοποιητική δύναμη, οι σκοποί των Βερσαλλιών για τον λαό μας θα είχαν πραγματοποιηθεί εδώ και πολύ καιρό. Αυτό που οφείλει ο γερμανικός λαός στον στρατό μπορεί να συνοψιστεί σε μία λέξη, δηλαδή: τα πάντα.

Ο στρατός εκπαίδευσε στην απόλυτη υπευθυνότητα σε μια εποχή, που το χαρακτηριστικό αυτό γνώρισμα αυτό είχε γίνει πολύ σπάνιο και ο εναγκαλισμός με αυτό ήταν όλο και περισσότερο σε ημερησία διάταξη, ξεκινώντας με το μοντέλο-πρότυπο κάθε ανευθυνότητας, το κοινοβούλιο· εκπαίδευσε επί πλέον στο προσωπικό θάρρος σε μια εποχή, που η δειλία απειλούσε να εξελιχθεί σε μια σοβαρή ασθένεια και το πνεύμα της αυτοθυσίας στο έργο για το γενικό καλό αντιμετωπιζόταν σχεδόν σαν ηλιθιότητα και μόνο εκείνος και ο μόνος που φαινόταν περισσότερο έξυπνος ήταν εκείνος ο οποίος γνώριζε καλύτερα πώς να προστατεύει και να προβάλλει το δικό του «Εγώ»· ήταν το σχολείο που ακόμα δίδαξε τον καθένα Γερμανό

ξεχωριστά να μην αναζητά τη σωτηρία του έθνους στις ψεύτικες φράσεις μιας διεθνούς αδελφοποίησης μεταξύ των Νέγρων, των Γερμανών, των Κινέζων, των Γάλλων, των Άγγλων κ.λ.π., αλλά στη δύναμη και στην ενότητα της εθνικότητάς τους.

Ο στρατός εκπαίδευσε στην αποφασιστικότητα, ενώ στις υπόλοιπες δραστηριότητες της ζωής η αναποφασιστικότητα και η αμφιβολία είχαν αρχίσει να καθορίζουν τις ενέργειες των ανθρώπων. Αυτό σήμαινε κάτι, σε μια εποχή που οι εξυπνάκηδες έδιναν παντού τον τόνο, υποστηρίζοντας την αρχή ότι μια διοίκηση είναι πάντα καλύτερη από καμία. Σε αυτή την ενιαία αρχή υπήρχε ακόμα μια ακεραιότητα, μια ευρωστία, που διαφορετικά θα είχαν χαθεί εδώ και πολύ καιρό από τους άλλους τομείς της ζωής μας, αν ο στρατός και η εκπαίδευσή του δεν είχαν εξασφαλίσει τη συνεχή ανανέωση αυτής της πρωταρχικής δύναμης. Αρκεί μόνο να δούμε την τρομερή αναποφασιστικότητα της σημερινής μας ηγεσίας του Ράιχ, η οποία δεν μπορεί να κάνει τίποτα, εκτός αν πρόκειται για αναγκαστική υπογραφή μιας νέας υπαγόρευσης λεηλασίας· σε αυτή την περίπτωση, φυσικά, απορρίπτει έπειτα κάθε ευθύνη και υπογράφει τα πάντα με την γρηγοράδα ενός στενογράφου της βουλής, οτιδήποτε νομίζει ότι είναι καλό γι' αυτήν, γιατί στην περίπτωση αυτή είναι εύκολο να παρθεί η απόφαση: υπαγορεύεται σε αυτήν.

Ο στρατός εκπαίδευσε στον ιδεαλισμό και στην αφοσίωση στην πατρίδα και το μεγαλείο της, ενώ η απληστία και ο υλισμός είχαν εξαπλωθεί στους άλλους τομείς της ζωής. Εκπαίδευσε σε μια ενότητα του λαού ενάντια στην ταξική διαίρεση και εδώ το μόνο του λάθος ήταν ίσως ο θεσμός της εθελοντικής ετήσιας κατάταξης. Λάθος γιατί μέσα από αυτό παραβίασε την αρχή της άνευ όρων ισότητας και ο καλύτερα μορφωμένος βρέθηκε έξω από τις ρυθμίσεις του περιβάλλοντός του, ενώ το αντίστροφο θα ήταν επωφελές. Με τον ούτως ή άλλως τόσο μεγάλο απομονωτισμό των ανώτερων τάξεών μας και την όλο και μεγαλύτερη αποξένωση από τον ίδιο τους τον λαό, θα ήταν ιδιαίτερα επωφελές για το στρατό εάν, τουλάχισ-

στον στις τάξεις του, απέφευγε κάθε διαχωρισμό της αποκαλούμενης διανόησης. Το ότι αυτό δεν έγινε ήταν λάθος· αλλά ποιός θεσμός σε αυτό τον κόσμο είναι αλάνθαστος; Σε αυτό όμως υπερίσχυσαν σε κάθε περίπτωση τα καλά τόσο πολύ, που τα λιγοστά μειονεκτήματα ήταν πολύ κάτω από το μέσο επίπεδο ανθρώπινης ανεπάρκειας.

Αλλά σαν τη μεγαλύτερη αξία του στρατού του παλιού Ράιχ πρέπει να καταλογιστεί, ότι σε μια εποχή γενικής επιβολής της πλειοψηφίας επί των επικεφαλείς έθεσε τους επικεφαλείς πάνω από την πλειοψηφία. Ο στρατός διατήρησε, ενάντια στην εβραϊκή δημοκρατική ιδέα μιας τυφλής λατρείας των αριθμών, την πίστη στην προσωπικότητα. Έτσι ανέθρεψε αυτό που ήταν το πιο απαραίτητο στη σύγχρονη εποχή: άνδρες. – Στο βούρκο μιας γενικής εξαπλούμενης μαλθακότητας και εκθηλυσμού, τριακόσιες πενήντα χιλιάδες σφριγηλοί νέοι άνδρες έβγαιναν κάθε χρόνο από τις τάξεις του στρατού, οι οποίοι στα δύο χρόνια εκπαίδευσης είχαν χάσει τη μαλακότητα της νιότης τους και είχαν κερδίσει σκληρά χαλύβδινα σώματα. Ο νέος άνδρας όμως, που κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου εξασκήθηκε στην υπακοή, μπορούσε έπειτα να μάθει να δίνει εντολές. Από το βήμα του και μόνο αναγνώριζες τον στρατιώτη που είχε υπηρετήσει.

Αυτό ήταν το ανώτατο σχολείο του γερμανικού έθνους και δεν ήταν τυχαίο που συγκέντρωνε το άγριο μίσος εκείνων που από το φθόνο και την απληστία, χρειάζονταν και επιθυμούσαν την αποδυνάμωση του Ράιχ και την αδυναμία υπεράσπισης των πολιτών του. Αυτό που πολλοί Γερμανοί στην τύφλωσή τους ή την κακοπιστία τους δεν ήθελαν να το δουν, αναγνωρίστηκε από τον ξένο κόσμο: ο γερμανικός στρατός ήταν το πιο ισχυρό όπλο στην υπηρεσία της ελευθερίας του γερμανικού έθνους και της διατροφής των παιδιών του.

Μετά τη μορφή του πολιτεύματος και τον στρατό έρχεται ως τρίτο στην εν λόγω ομάδα το ασύγκριτο σώμα των δημοσίων υπηρεσιών του παλιού Ράιχ.

Η Γερμανία ήταν η καλύτερα οργανωμένη και καλύτερα διοικούμενη χώρα στον κόσμο. Θα μπορούσαν εύκολα να κατηγορήσουν τις γερμανικές δημόσιες υπηρεσίες για γραφειοκρατική ακαμψία, σε άλλες χώρες δεν ήταν καλύτερα, μάλλον ακόμα χειρότερα. Αυτό όμως που οι άλλες χώρες δεν διέθεταν ήταν η θαυμάσια αλληλεγγύη αυτού του συστήματος καθώς η αδέκαστη έντιμη στάση των φορέων του. Είναι καλύτερο να είσαι λίγο παλιομοδίτικος, αλλά έντιμος και πιστός στις αρχές, παρά πεφωτισμένος και σύγχρονος, αλλά κατώτερος χαρακτήρας και, όπως συχνά βλέπουμε σήμερα, αδαής και ανίκανος. Διότι, αν θέλουν τώρα να διατείνονται ότι η γερμανική διοίκηση της προπολεμικής περιόδου ήταν γραφειοκρατικώς εύρωστη, αλλά κακή ως προς την επιχειρηματικότητα, μόνο η παρακάτω απάντηση μπορεί να δοθεί: Ποια χώρα στον κόσμο είχε μια καλύτερα διαχειριζόμενη και επιχειρηματικώς πιο οργανωμένη εταιρεία απ' ό,τι η Γερμανία στους κρατικούς σιδηροδρόμους της; Στην επανάσταση αφέθηκε μόνο να καταστρέψει την υποδειγματική αυτή υπηρεσία μέχρις εντέλει να ωριμάσει η κατάσταση, για να αποσπασθεί από τα χέρια του έθνους και να κοινωνικοποιηθεί σύμφωνα με το πνεύμα των ιδρυτών αυτής της δημοκρατίας, δηλαδή να τεθεί στην υπηρεσία της διεθνούς κεφαλαιαγοράς, ως παραγγελιοδότης της γερμανικής επανάστασης.

Αυτό που διέκρινε ιδιαίτερα το γερμανικό σώμα των δημοσίων υπαλλήλων και το διοικητικό μηχανισμό ήταν η ανεξαρτησία τους από τις εκάστοτε κυβερνήσεις, των οποίων οι αντίστοιχες πολιτικές συμπεριφορές δεν μπορούσαν να επηρεάσουν τη θέση του γερμανού δημόσιου υπαλλήλου. Ωστόσο, αυτό έχει αλλάξει ριζικά από την επανάσταση. Τη θέση της ικανότητας και της αποδοτικότητας μπήκε η κομματική ιδιότητα και ένας αυτοδύναμος, ανεξάρτητος χαρακτήρας έγινε περισσότερο εμπόδιο παρά προσόν.

Στη μορφή διακυβέρνησης, στο στρατό και στο σώμα των δημοσίων υπαλλήλων βασιζόταν η εκπληκτική δύναμη και η ισχύς του παλιού Ράιχ. Αυτές ήταν πρωτίστως και κυρίως οι αιτίες μιας ιδιότητας, που το σημερινό κράτος στερείται εντελώς: την κρατική αυθεντία! Διότι αυτό δεν βασίζεται σε φλυαρίες του κοινοβουλίου ή στα κοινοβούλια των κρατιδίων, ούτε σε νόμους για την προστασία του ή δικαστικές αποφάσεις για τον εκφοβισμό των τολμηρών αρνητών του κ.λ.π., αλλά στη γενική εμπιστοσύνη, που πρέπει και μπορεί να πάρει τη θέση της στην ηγεσία και τη διοίκηση μιας κοινότητας. Αυτή η εμπιστοσύνη εν τούτοις είναι και πάλι μόνο αποτέλεσμα μιας ακλόνητης εσωτερικής πεποίθησης στην ανιδιοτέλεια και την εντιμότητα της κυβέρνησης και της διοίκησης μιας χώρας καθώς και της συμφωνίας του πνεύματος των νόμων με το αίσθημα της γενικής ηθικής αντίληψης. Διότι μακροπρόθεσμα, τα κυβερνητικά συστήματα δεν διατηρούνται με τη βίαιη καταπίεση, αλλά με την πίστη στον υγιή χαρακτήρα τους και την ειλικρίνεια στην εκπροσώπηση και την προώθηση των συμφερόντων ενός λαού.

Στις τόσο δύσκολες οπότε και βέβαιες ζημιές στην προπολεμική περίοδο που απειλούσαν να κατασπαράξουν και να υπονομεύσουν την εσωτερική ισχύ του έθνους, δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι άλλα κράτη υπέφεραν από τις περισσότερες από αυτές τις ασθένειες περισσότερο απ' ό,τι η Γερμανία και ωστόσο κατά την κρίσιμη ώρα του κινδύνου δεν αντέδρασαν και καταστράφηκαν. Αν όμως αναλογιστούμε, ότι οι γερμανικές αδυναμίες πριν από τον πόλεμο είχαν αντισταθμιστεί από εξίσου ισχυρά πλεονεκτήματα, η τελική αιτία της κατάρρευσης μπορεί και πρέπει να βρίσκεται σ' έναν διαφορετικό τομέα και αυτό ακριβώς συμβαίνει.

Ο βαθύτερος και τελικός λόγος για την πτώση του παλιού

Ράιχ ήταν η αδυναμία αναγνώρισης του φυλετικού προβλήματος και της σπουδαιότητάς του για την ιστορική εξέλιξη των λαών. Διότι όλα τα γεγονότα στη ζωή των λαών δεν είναι εκφράσεις της τύχης, αλλά γεγονότα που υπόκεινται στους νόμους της φύσης συναρτημένα με την αυτοσυντήρηση και τον πολλαπλασιασμό του είδους και της φυλής, ακόμη και αν οι άνθρωποι αδυνατούν να συνειδητοποιήσουν τον βαθύτερο λόγο των πράξεών τους.

Κεφάλαιο 11

Έθνος και Φυλή

Υπάρχουν αλήθειες, που είναι τόσο πολύ εμφανείς, που γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο ο απλός κόσμος δεν τις βλέπει ή τουλάχιστον δεν τις αναγνωρίζει. Μερικές φορές προσπερνούν μια τέτοια κοινοτοπία σαν τυφλοί και είναι έκπληκτοι όταν κάποιος ανακαλύψει ξαφνικά, αυτό που έπρεπε να γνωρίζουν όλοι. Εκατοντάδες χιλιάδες αβγά του Κολόμβου βρίσκονται γύρω μας, μόνο που Κολόμβους σπάνια βρίσκουμε.

Έτσι, χωρίς εξαίρεση, οι άνθρωποι περιπλανούνται στον κήπο της φύσης, φαντάζονται ότι ξέρουν και γνωρίζουν σχεδόν τα πάντα και με λίγες εξαιρέσεις προσπερνούν σαν τυφλοί μια από τις πιο προεξέχουσες αρχές της κυριαρχίας της: τον εσωτερικό διαχωρισμό των ειδών όλων των έμβιων όντων αυτής της γης.

Ακόμη και η επιφανειακή παρατήρηση δείχνει, σαν σχεδόν ακλόνητο βασικό κανόνα όλων των αμέτρητων μορφών έκφρασης της θέλησης της φύσης να ζει, την περιορισμένη μορφή του πολλαπλασιασμού και της αναπαραγωγής. Κάθε ζώο ζευγαρώνει μόνο με ένα σύντροφο του ίδιου είδους. Η παπαδίτσα πάει με την παπαδίτσα, ο σπίνος με τον θηλυκό

σπίνο, ο πελαργός με τον θηλυκό πελαργό, ο αρουραίος με τον θηλυκό αρουραίο, το ποντίκι με το ποντίκι, ο λύκος με την λύκαινα κ.ο.κ.

Μόνο οι έκτακτες περιστάσεις μπορούν να το αλλάξουν αυτό, κυρίως ο καταναγκασμός της αιχμαλωσίας καθώς και κάθε άλλη αδυναμία ζευγαρώματος στο πλαίσιο του ίδιου είδους. Αλλά τότε η φύση αρχίζει να αντιτάσσεται με όλα τα μέσα εναντίον του και η πιο ορατή διαμαρτυρία της συνίσταται είτε στην άρνηση της περαιτέρω γονιμότητας για τα νόθα, είτε στον φραγμό της αναπαραγωγής των μεταγενέστερων απογόνων· στις περισσότερες περιπτώσεις, όμως, τους στερεί την αντοχή τους στις ασθένειες ή στις εχθρικές επιθέσεις.

Αυτό είναι πολύ φυσικό.

Κάθε διασταύρωση ανάμεσα σε δύο όντα όχι του ίδιου ακριβώς επιπέδου δίνει ως προϊόν ένα ενδιαμέσο πράγμα μεταξύ των επιπέδων των δύο γονέων. Αυτό σημαίνει: το μικρό θα βρίσκεται ψηλότερα από το φυλετικά κατώτερο ήμισυ του γονεϊκού ζεύγους, αλλά όχι τόσο ψηλά όσο το υψηλότερο. Κατά συνέπεια, αργότερα στον αγώνα ενάντια σε αυτό το υψηλότερο θα νικηθεί. Τέτοιο ζευγάριωμα έρχεται σε αντίθεση προς τη θέληση της φύσης για υψηλότερη ανάπτυξη κάθε είδους ζωής. Η προϋπόθεση γι' αυτό δεν βρίσκεται στον συνδυασμό του υψηλότερου και του κατώτερου επιπέδου, αλλά στην ολοκληρωτική νίκη του πρώτου. Το ισχυρότερο πρέπει να κυριαρχεί και να μην συγχωνεύεται με τον πιο αδύναμο, θυσιάζοντας έτσι το δικό του μέγεθος. Μόνο ο γεννημένος ασθενικός μπορεί να το νιώσει αυτό σαν σκληρότητα, αφού απλά αυτός είναι μόνο ένας αδύναμος και περιορισμένων ικανοτήτων άνθρωπος· γιατί αν δεν υπερίσχυε αυτός ο νόμος, θα ήταν όντως αδιανόητη οποιαδήποτε πιθανή υψηλότερη ανάπτυξη όλων των οργανικών όντων.

Η συνέπεια αυτού του καθολικά ισχύοντος ενστίκτου στη φύση για φυλετική καθαρότητα, δεν είναι μόνο ο σαφής διαχωρισμός των διαφορετικών φυλών προς τα έξω, αλλά και η καθαυτή ομοιομορφία του χαρακτήρα τους. Η αλεπού είναι

πάντα μια αλεπού, η χήνα είναι μια χήνα, η τίγρη είναι μια τίγρη κ.λ.π., και η διαφορά μπορεί να βρίσκεται στους διαφορετικούς βαθμούς της δύναμης, του σθένους, της ευφυΐας, της επιδεξιότητας, αντοχής κ.λ.π. των διαφόρων δειγμάτων. Αλλά ποτέ δεν θα βρεθεί μια αλεπού, που από την άποψη της εσωτερικής της τάσης θα μπορούσε να έχει ανθρωπιστικά αισθήματα προς τις χήνες, όπως ομοίως και δεν υπάρχει γάτα με φιλική στοργή για τα ποντίκια.

Και εδώ απ' αυτό προκύπτει ότι ο αγώνας ανάμεσά τους είναι λιγότερο το αποτέλεσμα μιας εσωτερικής αντιπάθειας αλλά μάλλον της πείνας και του έρωτα. Και στις δύο περιπτώσεις, η φύση παρακολουθεί ήρεμα, και μάλιστα με ικανοποίηση. Ο αγώνας για το καθημερινό ψωμί αφήνει νικημένα όλα τα αδύναμα και τα ασθενικά, τα λιγότερο αποφασισμένα, ενώ ο αγώνας των αρσενικών για τα θηλυκά μόνο στα πιο υγιή δίνει το δικαίωμα της αναπαραγωγής ή τουλάχιστον τους δίνει την ευκαιρία να το πράξουν. Πάντα όμως ο αγώνας είναι ένα μέσο για την προαγωγή της υγείας και της αντοχής του είδους και ως εκ τούτου μια αιτία για την ανοδική εξέλιξή του.

Εάν η διαδικασία ήταν διαφορετική, οποιαδήποτε περαιτέρω και προς τα πάνω ανάπτυξη θα σταματούσε και μάλλον θα συνέβαινε το αντίθετο. Πράγματι, δεδομένου ότι οι κατώτεροι υπερέχουν πάντοτε αριθμητικά έναντι των καλύτερων, αν είχαν τις ίδιες δυνατότητες επιβίωσης και αναπαραγωγικής ικανότητας οι κατώτεροι θα πολλαπλασιαζόταν πολύ γρηγορότερα, γεγονός που στο τέλος θα οδηγούσε τους καλύτερους αναπόφευκτα στο παρασκήνιο. Μια διόρθωση προς όφελος των καλύτερων θα 'πρεπε συνεπώς να προβλεφθεί. Για το γεγονός αυτό όμως φροντίζει η φύση, υποβάλλοντας το ασθενέστερο μέρος σε τόσο δύσκολες συνθήκες διαβίωσης, που από αυτές και μόνο περιορίζεται ο αριθμός του, αλλά και μη επιτρέποντας τελικά τον πολλαπλασιασμό των υπολοίπων αδιακρίτως, αλλά κάνοντας μια νέα και αδίστακτη επιλογή που να πληροί τη δύναμη και την υγεία.

Όσο λιγότερο θέλει ένα ζευγάρωμα ασθενέστερων ατόμων με

δυνατότερα, ακόμη πιο λιγότερο θέλει τη συγχώνευση των ανώτερων φυλών με κατώτερες, διότι διαφορετικά όλο το έργο της για την ανοδική εξέλιξη, που καλύπτει ίσως εκατοντάδες χιλιάδες χρόνια, με ένα χτύπημα θα κατέρρεε.

Η ιστορική εμπειρία προσφέρει αμέτρητες αποδείξεις γι' αυτό. Δείχνει με τρομακτική σαφήνεια, ότι κάθε ανάμειξη του αίματος των Αρίων με τους κατώτερους λαούς είχε ως αποτέλεσμα το τέλος των φορέων του πολιτισμού. Η Βόρεια Αμερική, της οποίας ο πληθυσμός στο μακράν μεγαλύτερο μέρος του αποτελείται από γερμανικά στοιχεία, τα οποία αναμείχθηκαν μόνο ελάχιστα με τους κατώτερους έγχρωμους λαούς, δείχνει μια διαφορετική ανθρωπότητα και πολιτισμό από την Κεντρική και Νότια Αμερική, όπου κυρίως οι λατινογενείς μετανάστες έχουν αναμειχθεί σε ορισμένες περιπτώσεις σε μεγάλο βαθμό με τους ιθαγενείς. Από αυτό το παράδειγμα μπορούμε να διακρίνουμε καθαρά και με σαφήνεια την επίδραση της φυλετικής επιμειξίας. Ο φυλετικά καθαρός και μένοντας δίχως επιμειξίες Γερμανός της αμερικανικής ηπείρου έχει ανυψωθεί σαν κυρίαρχός της· θα παραμείνει ο κυρίαρχος αρκεί να μην πέσει θύμα της ντροπής του αίματος.

Τα αποτελέσματα κάθε φυλετικής διασταύρωσης είναι λοιπόν, με λίγα λόγια, πάντα τα εξής:

- α) Υποβάθμιση του επιπέδου της ανώτερης φυλής,
- β) σωματική και πνευματική οπισθοδρόμηση και, ως εκ τούτου, το ξεκίνημα μιας, αν και αργής, αλλά σίγουρα προοδευτικής καχεξίας.

Η πρόκληση μιας τέτοιας εξέλιξης δεν σημαίνει τίποτε άλλο παρά την διάπραξη αμαρτίας ενάντια στη θέληση του αιώνιου Δημιουργού.

Σαν αμαρτία όμως ανταμείβεται και αυτή η πράξη.

Με το να προσπαθεί ο άνθρωπος να εξεγερθεί ενάντια στη σιδερένια λογική της φύσης, έρχεται σε σύγκρουση με τις αρχές, στις οποίες οφείλει ο ίδιος την ύπαρξή του ως άνθρωπος. Έτσι οι πράξεις του ενάντια στη φύση θα οδηγήσουν στην δική του κατάρρευση.

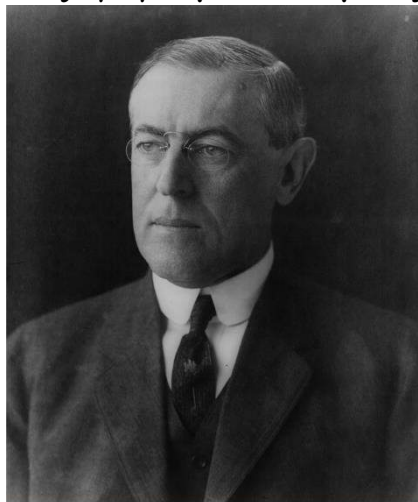
Εδώ, βέβαια, έρχεται η γνήσια εβραϊκή, αναιδής αλλά εξίσου βλακώδης ένσταση του σύγχρονου ειρηνιστή: «Ο άνθρωπος υπερνικά ακόμα και τη φύση!»

Εκατομμύρια φλυαρούν αυτή την εβραϊκή ανοησία απερίσκεπτα και φτάνουν στο τέλος να φαντάζονται ότι οι ίδιοι αντιπροσωπεύουν ένα είδος κατακτητή της φύσης· αλλά ως όπλο δεν έχουν στη διάθεσή τους τίποτα περισσότερο παρά μια ιδέα, που και αυτή ακόμα είναι τόσο ελεεινή, που αν ήταν αληθινή, δεν θα ήταν νοητός κανένας κόσμος.

Εκτός από το γεγονός ότι ο άνθρωπος δεν έχει ακόμα υπερισχύσει της φύσης σε τίποτα, αλλά το πολύ να έχει πιάσει τη μία ή την άλλη μικρή άκρη του τεράστιου, γιγάντιου πέπλου των αιώνιων αινιγμάτων και μυστικών και να προσπαθεί να το σηκώσει, ότι στην πραγματικότητα δεν έχει επινοήσει τίποτα, αλλά έχει ανακαλύψει τα πάντα, ότι δεν ελέγχει τη φύση, αλλά μόνο με βάση τη γνώση των διαφόρων φυσικών νόμων και μυστικών έχει καταφέρει να γίνει κύριος των υπόλοιπων εκείνων έμβιων όντων, που δεν διαθέτουν αυτή τη γνώση – πέρα απ' όλα αυτά λοιπόν, μια ιδέα δεν μπορεί **να υπερκεράσει** τις προϋποθέσεις για την ανάπτυξη και την ύπαρξη του ανθρώπινου γένους, δεδομένου ότι η ιδέα αυτή καθαυτή εξαρτάται μόνο από τους ανθρώπους. Χωρίς ανθρώπους δεν υπάρχει καμιά ανθρώπινη ιδέα σε αυτόν τον κόσμο, οπότε η ιδέα αυτή καθαυτή εξαρτάται πάντοτε από την ύπαρξη των ανθρώπων και συνεπώς και όλοι οι νόμοι που δημιούργησαν τις προϋποθέσεις για αυτήν την ύπαρξη.

Και όχι μόνο αυτό! Ορισμένες ιδέες συνδέονται ακόμη και με ορισμένους ανθρώπους. Αυτό ισχύει ιδιαίτερα για εκείνες τις ιδέες των οποίων το περιεχόμενο δεν προέρχεται από μια θετική επιστημονική αλήθεια, αλλά από τον κόσμο του συναισθήματος ή, όπως το εκφράζουν σήμερα με τόση ομορφιά και σαφήνεια, αντανακλά μια «εσωτερική εμπειρία». Όλες αυτές οι ιδέες, οι οποίες δεν έχουν καμία σχέση με την ψυχρή λογική αυτή καθαυτή, αλλά αντιπροσωπεύουν καθαρές εκφράσεις συναισθημάτων, ηθικών ιδεών κ.λ.π., συνδέονται με την ύπαρξη

του ανθρώπου, στου οποίου τη πνευματική φαντασία και τη δημιουργική δύναμη οφείλουν τη δική τους ύπαρξη. Αλλά ιδιαίτερα τότε η διαφύλαξη αυτών των συγκεκριμένων φυλών και ανθρώπων αποτελεί προϋπόθεση για την ύπαρξη αυτών των ιδεών. Όποιος παραδείγματος χάριν θέλει πραγματικά από καρδιάς τη νίκη της ειρηνιστικής ιδέας σε αυτόν τον κόσμο, θα πρέπει να χρησιμοποιήσει κάθε μέσο για την κατάκτηση του κόσμου από τους Γερμανούς· διότι, αν συμβεί το αντίθετο, και ο τελευταίος ειρηνιστής θα πεθάνει πολύ εύκολα με τον τελευταίο Γερμανό, αφού ο υπόλοιπος κόσμος δεν έχει βυθιστεί, εξαιτίας της ανοησίας αυτής, της τόσο αντίθετης προς τη φύση και τη λογική, τόσο πολύ όσο δυστυχώς ο λαός μας. Οπότε θα 'πρεπε, να αποφασίσουμε με σοβαρή βούληση, θέλοντας και μη, να διεξαγάγουμε πολέμους, για να πετύχουμε τον ειρηνισμό. Ο

Τόμας Γούντροου Γουίλσον
(1856 - 1924)

Αμερικανός παγκόσμιος σωτήρας Γουίλσον* αυτό το σκοπό είχε και τίποτε άλλο, όπως τουλάχιστον πιστεύουν οι Γερμανοί οραματιστές μας – με το οποίο εκπλήρωσε τότε τον σκοπό του.

Στην πραγματικότητα, η ειρηνιστική-ανθρωπιστική ιδέα μπορεί να είναι αρκετά καλή αν ο ανώτερος τύπος ανθρώπου θα έχει προηγουμένως καταλάβει και υποτάξει τον κόσμο στο βαθμό που

θα τον κάνει μοναδικό κύριο της γης αυτής. Αυτή η ιδέα στερείται τότε της δυνατότητας να προκαλέσει επιβλαβείς επιπτώσεις στο ίδιο βαθμό που η πρακτική εφαρμογή της γίνεται σπάνια και τελικά αδύνατη. Έτσι λοιπόν, πρώτα ο

*Ο Τόμας Γούντροου Ουίλσον ήταν Πρόεδρος των Ηνωμένων Πολιτειών (1913 - 1921) γνωστός για το ραδιοφωνικό «Διάγγελμα των 14 σημείων» που εκφώνησε στις 8 Ιανουαρίου του 1918, κατά τη διάρκεια του Α' Παγκοσμίου Πολέμου με το εισήγαγε νέες αρχές σε διεθνές επίπεδο για την μεταπολεμική ειρήνη, επηρεάζοντας ιδιαίτερα τις Κεντρικές Δυνάμεις. (Σ.τ.μ)

αγώνας και μετά ίσως και ο ειρηνισμός. Διαφορετικά, η ανθρωπότητα θα έχει ξεπεράσει το υψηλότερο σημείο της εξέλιξής της και το τέλος δεν θα είναι η επικράτηση οποιασδήποτε ηθικής ιδέας, αλλά η βαρβαρότητα και, ως εκ τούτου, το χάος. Μπορεί εδώ φυσικά να γελάσει ο ένας ή ο άλλος, αλλά αυτός ο πλανήτης που κάποτε κινήθηκε μέσα από τον αιθέρα για εκατομμύρια χρόνια χωρίς ανθρώπους και μπορεί να κινηθεί κάποια μέρα πάλι έτσι, αν οι άνθρωποι ξεχάσουν, ότι την ανώτερη ύπαρξή τους δεν την οφείλουν σε ιδέες κάποιων τρελών ιδεολόγων, αλλά στη γνώση και την ανηλεή εφαρμογή των αυστηρών νόμων της φύσης.

Όλα όσα θαυμάζουμε σήμερα σ' αυτή τη γη – η επιστήμη και η τέχνη, η τεχνολογία και οι εφευρέσεις – είναι μόνο το δημιουργικό προϊόν μερικών λαών και ίσως αρχικά **μ ι α ς** φυλής. Η ύπαρξη ολόκληρου αυτού του πολιτισμού εξαρτάται και από αυτούς. Αν αυτοί χαθούν, η ομορφιά αυτής της γης θα βυθιστεί στον τάφο μαζί τους.

Ανεξάρτητα από το πόσο, για παράδειγμα, μπορεί να επηρεάσει τους ανθρώπους το έδαφος, το αποτέλεσμα της επιρροής θα είναι πάντα διαφορετικό, ανάλογα με την υπό εξέταση φυλή. Η μικρή γονιμότητα ενός οικοτόπου μπορεί να ωθήσει μια φυλή στα υψηλότερα επιτεύγματα, σε μια άλλη μπορεί ν' αποτελέσει απλώς την αιτία για την πιο σκληρή φτώχεια και τελικά για τον υποσιτισμό με όλες τις συνέπειές του. Η εσωτερική προδιάθεση των λαών είναι πάντα καθοριστική του τρόπου με τον οποίο επιδρούν οι εξωτερικές επιρροές. Αυτό που οδηγεί τον έναν στην πείνα, τον άλλον τον εκπαιδεύει στη σκληρή εργασία.

Όλοι οι μεγάλοι πολιτισμοί του παρελθόντος χάθηκαν μόνο επειδή η πρωταρχικώς δημιουργική φυλή καταστράφηκε από την δηλητηρίαση του αίματος.

Η απώτερη αιτία μιας τέτοιας κατάρρευσης ήταν πάντα ότι ξέχασαν, ότι το σύνολο του πολιτισμού εξαρτάται από τους ανθρώπους και όχι το αντίστροφο, δηλαδή, για να διατηρηθεί ένας συγκεκριμένος πολιτισμός, πρέπει να διατηρηθεί ο

άνθρωπος που τον δημιούργησε.

Αυτή η διατήρηση όμως συνδέεται με τον απαράβατο νόμο της αναγκαιότητας και το δικαίωμα στη νίκη του καλύτερου και του ισχυρότερου.

Όσοι θέλουν να ζήσουν, επομένως ας πολεμήσουν, και όσοι δεν θέλουν να πολεμήσουν σε αυτόν τον κόσμο της αιώνιας πάλης δεν αξίζουν τη ζωή.

Ακόμα κι αν αυτό ήταν σκληρό – έτσι είναι! Εντούτοις, η μακράν σκληρότερη μοίρα είναι αυτή που πλήττει τον άνθρωπο, ο οποίος πιστεύει ότι μπορεί να ξεπεράσει τη φύση και κατ' ουσίαν όμως μόνο τη χλευάζει. Δυστυχίες, κακοδαιμονία και ασθένειες είναι η απάντησή της!

Ο άνθρωπος, που αγνοεί και περιφρονεί τους φυλετικούς νόμους, πραγματικά στερεί τον εαυτό του από την ευτυχία φαινόταν προορισμένη γι' αυτόν. Εμποδίζει τη θριαμβευτική πορεία της καλύτερης φυλής και μαζί με αυτό, συνεπώς, τις προϋποθέσεις για το σύνολο της ανθρώπινης προόδου. Σαν αποτέλεσμα παραμένει, επιβαρυνόμενος με την ευαισθησία των ανθρώπων, στη σφαίρα των ευάλωτων ζώων.

Είναι ανώφελο να αρχίσουμε να επιχειρηματολογούμε σχετικά με το ποια φυλή ή φυλές ήταν οι αρχικοί φορείς του ανθρώπινου πολιτισμού και συναφώς οι πραγματικοί θεμελιωτές όλων όσων περικλείουμε με τη λέξη ανθρωπότητα. Είναι πιο εύκολο να τεθεί αυτό το ερώτημα σε σχέση με το παρόν και εδώ προκύπτει επίσης μια απάντηση εύκολη και σαφής. Αυτά που βλέπουμε σήμερα μπροστά μας, στον ανθρώπινο πολιτισμό, στα προϊόντα της τέχνης, της επιστήμης και της τεχνολογίας είναι σχεδόν αποκλειστικά δημιουργικό προϊόν των Αρίων. Αυτό ακριβώς όμως το γεγονός είναι που επιτρέπει να συναχθεί το όχι αβάσιμο συμπέρασμα, ότι μόνο εκείνος ήταν ο θεμελιωτής της ανώτερης ανθρωπότητας, και ότι συνεπώς αντιπροσωπεύει το αρχέτυπο αυτού που εννοούμε με

τη λέξη «άνθρωπος». Αυτός είναι ο Προμηθέας της ανθρωπότητας, από το φωτεινό μέτωπο του οποίου ξεπετάχθηκε η θεϊκή σπίθα της ευφυΐας σε όλες τις εποχές, που άναψε για πάντα εκείνη τη φωτιά, η οποία σαν γνώση φωτίζει τη νύχτα των σιωπηλών μυστηρίων και έτσι άνοιξε το δρόμο για τους ανθρώπους να αναδειχθούν κυρίαρχοι των άλλων πλασμάτων αυτής της γης. Αν τον εξοντώσετε – και ίσως ύστερα από μερικές χιλιάδες χρόνια, θα βυθιστεί ξανά η γη στο απόλυτο σκοτάδι, ο ανθρώπινος πολιτισμός θα εξαφανιζόταν και ο κόσμος θα ερημωνόταν.

Εάν η ανθρωπότητα χωριζόταν σε τρεις τύπους: τους θεμελιωτές του πολιτισμού, τους φορείς του πολιτισμού και τους καταστροφείς του πολιτισμού, τότε σαν εκπρόσωπος του πρώτου μόνο ο Άριος θα μπορούσε να θεωρηθεί. Απ' αυτόν προέρχονται τα θεμέλια και οι τοίχοι όλων των ανθρώπινων δημιουργιών, και μόνο η εξωτερική μορφή και το χρώμα καθορίζονται από τα αντίστοιχα χαρακτηριστικά γνωρίσματα των διαφόρων λαών. Αυτός προμήθευσε τα τεράστια δομικά στοιχεία και τα σχέδια για τη συνολική πρόοδο του ανθρώπου και μόνο η εκτέλεση αντιστοιχεί στη φύση των αντίστοιχων φυλών. Σε λίγες δεκαετίες, για παράδειγμα, ολόκληρη η Ανατολική Ασία θα έχει τη δική της κουλτούρα, τα απώτατα θεμέλια της οποίας θα είναι εξίσου το ελληνικό πνεύμα και η γερμανική τεχνολογία όπως συμβαίνει και με εμάς. Μόνο η **εξωτερική** μορφή θα φέρει – τουλάχιστον εν μέρει – τα χαρακτηριστικά ασιατικού χαρακτήρα. Δεν είναι όπως πολλοί πιστεύουν, ότι η Ιαπωνία χρησιμοποιεί την ευρωπαϊκή τεχνολογία για τον πολιτισμό της, αλλά η ευρωπαϊκή επιστήμη και η τεχνολογία καλύπτεται με ιαπωνικές ιδιαιτερότητες. Το θεμέλιο της πραγματικής ζωής δεν είναι πλέον η ιδιαίτερη ιαπωνική κουλτούρα, αν και δίνει την απόχρωσή της στη ζωή – επειδή η εξωτερική διαφορά την καθιστά πιο εντυπωσιακή για τους Ευρωπαίους – αλλά τα γιγάντια επιστημονικά-τεχνικά επιτεύγματα της Ευρώπης και της Αμερικής, δηλαδή αρίων λαών. Μόνο στη βάση αυτών των επιτευγμάτων μπορεί και η

Ανατολή να ακολουθήσει τη γενική ανθρώπινη πρόοδο. Αυτά παρέχουν τη βάση του αγώνα για το καθημερινό ψωμί, δημιουργούν όπλα και εργαλεία γι' αυτό και μόνο η εξωτερική εμφάνιση προσαρμόσθηκε σταδιακά στην ιαπωνική φύση.

Εάν, από σήμερα, σταματούσε οποιαδήποτε περαιτέρω επίδραση των Αρίων στην Ιαπωνία, υποθέτοντας ότι η Ευρώπη και η Αμερική θα κατέρρεαν, η σημερινή άνοδος της επιστήμης και της τεχνολογίας στην Ιαπωνία θα μπορούσε να συνεχιστεί για μικρό χρονικό διάστημα· μέσα όμως σε λίγα μόνο χρόνια το πηγάδι θα στέρευε, η ιαπωνική ιδιαιτερότητα θα επικρατούσε, αλλά ο σημερινός πολιτισμός θα παρέλυε και θα ξαναβυθιζόταν στον ύπνο, από το οποίο αφυπνίστηκε πριν από επτά δεκαετίες από το πολιτισμικό κύμα του Άριου. Συνεπώς, όπως ακριβώς η σημερινή ιαπωνική ανάπτυξη οφείλει την ύπαρξή της στην Άρια προέλευση, έτσι και κάποτε στο μακρινό παρελθόν ξένες επιρροές και ξένο πνεύμα ήταν οι αφυπνιστές του ιαπωνικού πολιτισμού εκείνης της εποχής. Την καλύτερη απόδειξη αυτού προσφέρει το γεγονός ότι αργότερα περιήλθε σε μαρασμό και έγινε ολόκληρος απολίθωμα. Αυτό μπορεί να συμβεί μόνο σε έναν λαό, όταν ο πρωταρχικός δημιουργικός φυλετικός πυρήνας χαθεί ή αν η εξωτερική επίδραση, που έδωσε την ώθηση και το υλικό για την πρώτη ανάπτυξη στον πολιτιστικό τομέα, εκλείψει αργότερα. Εάν όμως είναι σαφές, ότι ένας λαός λαμβάνει, απορροφά και επεξεργάζεται τα πιο ουσιαστικά βασικά υλικά του πολιτισμού του από ξένες φυλές και ότι στη συνέχεια με την έλλειψη της περαιτέρω εξωτερικής επίδρασης επανέρχεται στην ακαμψία, μια τέτοια φυλή μπορεί να θεωρηθεί σίγουρα σαν «φορέας πολιτισμού», αλλά ποτέ σαν ένας «δημιουργός πολιτισμού».

Μια εξέταση των διαφόρων λαών από αυτή την άποψη αποκαλύπτει το γεγονός, ότι κανείς από αυτούς δεν ήταν ο **πρωταρχικός δημιουργός του πολιτισμού**, αλλά σχεδόν πάντα **φορέας του πολιτισμού**.

Η ακόλουθη εικόνα της εξέλιξής τους προκύπτει πάντα:

Τα άρια φύλα υποτάσσουν – συχνά έναν γελοία μικρό αριθμό

ανθρώπων – ξένους λαούς και μετά, παρακινούμενα από τις ειδικές βιοτικές συνθήκες της καινούργιας περιοχής (γονιμότητα εδάφους, κλιματολογικές συνθήκες κ.λ.π.) και ενισχυόμενα από το πλήθος του βοηθητικού προσωπικού που είναι διαθέσιμο από άτομα κατώτερης φύσης, αναπτύσσουν τις διανοητικές και οργανωτικές τους ικανότητες που υπάρχουν μέσα τους σε λήθαργο. Δημιουργούν συχνά σε μερικές χιλιάδες χρόνια, ακόμη και σε αιώνες, πολιτισμούς που αρχικά φέρουν όλα τα εσωτερικά γνωρίσματα της φύσης τους, προσαρμοσμένα στις ήδη αναφερόμενες παραπάνω ειδικές ιδιότητες του εδάφους καθώς και στους ανθρώπους που έχουν υποτάξει. Στο τέλος όμως, οι κατακτητές καταπατούν την αρχή που τηρούσαν τον πρώτο καιρό της διατήρησης του καθαρού τους αίματος, αρχίζουν να αναμειγνύονται με τους υποταγμένους κατοίκους και με αυτό τερματίζουν την ίδια τους την ύπαρξη· διότι την πτώση από τον παράδεισο την ακολουθεί σίγουρα ο εκτοπισμός από αυτόν.

Μετά από χιλιάδες χρόνια και περισσότερο, τα τελευταία ορατά ίχνη των άλλοτε κυρίαρχων λαών συχνά εκδηλώνονται στον ελαφρύτερο τόνο του δέρματος, που έχει αφήσει πίσω του το αίμα τους στις υποταγμένες φυλές και στα απολιθώματα ενός πολιτισμού, που σαν αρχικός δημιουργός είχε κάποτε θεμελιώσει. Διότι, έτσι και ο πραγματικός και πνευματικός κατακτητής χαθεί στο αίμα των υποταγμένων, θα χαθεί και το καύσιμο για το πυρσό της ανθρώπινης πολιτιστικής προόδου! Όπως το χρώμα μέσα από το αίμα των πρώην κυρίαρχων, διατηρεί μια αμυδρή λάμψη σαν ανάμνηση αυτών, έτσι και το σκοτάδι της πολιτισμικής ζωής φωτίζεται διακριτικά από τα απομεινάρια της δημιουργίας των παλαιών φωτοδοτών. Λάμπουν μέσα από όλη την βαρβαρότητα που επανήλθε και πολύ συχνά δημιουργούν την εντύπωση στον απερίσκεπτο παρατηρητή της στιγμής, ότι μπροστά του βλέπει την εικόνα του τωρινού λαού, ενώ κοιτάζει μόνο τον καθρέφτη του παρελθόντος.

Ενδέχεται, ότι ένας τέτοιος λαός για δεύτερη φορά, ή ακόμα

και πιο συχνά, κατά τη διάρκεια της ιστορίας του, να έρθει σε επαφή με τη φυλή εκείνων που του είχαν προσφέρει κάποτε τον πολιτισμό, χωρίς να διατηρεί κατ' ανάγκη την ανάμνηση των παλαιών συναντήσεων. Ασυνείδητα τα κατάλοιπα του αίματος των άλλοτε κυρίαρχων θα στραφούν προς αυτή τη νέα συνάντηση και αυτό που ήταν πρώτα δυνατό μόνο λόγω καταναγκασμού, μπορεί τώρα να έχει επιτυχία με δικιά του θέληση. Ένα νέο κύμα πολιτισμού κάνει την είσοδό του και συνεχίζεται μέχρις ότου οι κομιστές του να εξαφανιστούν και πάλι στο αίμα των ξένων λαών.

Θα είναι καθήκον μιας μελλοντικής πολιτιστικής και παγκόσμιας ιστορίας να πραγματοποιήσει έρευνες με αυτή την έννοια και να μην περιορίζεται σε ερμηνείες εξωτερικών γεγονότων, όπως συμβαίνει δυστυχώς πολύ συχνά στην περίπτωση της σημερινής μας ιστορικής επιστήμης.

Ακόμα και από αυτό το σκίτσο της εξέλιξης των εθνών-«φορέων πολιτισμού» προκύπτει επίσης η εικόνα της ανόδου, της δραστηριότητας και – το πέραςμα των αληθινών θεμελιωτών πολιτισμού αυτής της γης, των Αρίων.

Όπως στην καθημερινή ζωή, η λεγόμενη ιδιοφυΐα χρειάζεται μια ιδιαίτερη περίσταση και συχνά μάλιστα ένα τυπικό έναυσμα, για να έρθει στο φως, έτσι και στη ζωή των λαών οι ιδιοφυείς φυλές. Στη μονοτονία της καθημερινής ζωής, ακόμη και οι σημαντικοί άνθρωποι τείνουν να φαίνονται ασήμαντοι και δύσκολα ξεχωρίζουν πάνω από τον μέσο όρο του περιβάλλοντός τους· μόλις όμως τους προσεγγίσει μια κατάσταση, στην οποία οι άλλοι απελπίζονται ή παραπλανούνται, η ιδιοφυής φύση ανυψώνεται εμφανώς πάνω από τη συστολή του μέσου παιδιού, όχι σπάνια προς έκπληξη όλων εκείνων που μέχρι τώρα τον έβλεπαν μέσα στην μικρότητα της αστικής ζωής – καθόσον και ο προφήτης στη δική του χώρα συνήθως σπάνια αναγνωρίζεται. Για να το παρατηρήσουμε αυτό, πουθενά δεν υπάρχουν περισσότερες ευκαιρίες από ό, τι στον πόλεμο. Από τα φαινομενικά ακίνδυνα παιδιά ξαφνικά στις δύσκολες ώρες, που οι άλλοι δειλιάζουν,

ξεπετάγονται ήρωες γεμάτοι με θαρραλέα αποφασιστικότητα και ψύχραιμη σκέψη. Αν δεν είχε έρθει αυτή η στιγμή δοκιμασίας, κανείς δεν θα μπορούσε να φανταστεί ότι σε αυτό το αμούστακο παιδί κρυβόταν ένας νεαρός ήρωας. Σχεδόν πάντα χρειάζεται κάποια παρακίνηση, για να φέρει την ιδιοφυΐα στο προσκήνιο. Το σφυροκόπημα της μοίρας, το οποίο ρίχνει τον έναν στο έδαφος, χτυπώντας τον άλλον ξαφνικά βρίσκει ατσάλι και καθώς σπάει το κέλυφος της καθημερινής ζωής, ο πρωτύτερα κρυμμένος πυρήνας αποκαλύπτεται μπροστά στα μάτια του έκπληκτου κόσμου. Αυτός τότε αντιστέκεται και δεν θέλει να πιστέψει, ότι το φαινομενικά ίδιο είδος ξαφνικά είναι ένα διαφορετικό πλάσμα· μια διαδικασία που επαναλαμβάνεται για κάθε σημαντικό νεαρό άνθρωπο.

Αν και ένας εφευρέτης, για παράδειγμα, καθιερώνει τη φήμη του μόνο την ημέρα της εφεύρεσής του, είναι λάθος να νομίσουμε ότι και η ευφυΐα αυτή γεννήθηκε στον άνθρωπο ακριβώς την ώρα εκείνη – ο σπινθήρας της ιδιοφυΐας βρίσκεται από την ώρα της γέννησης στο μυαλό ενός πραγματικά δημιουργικού ανθρώπου. Η αληθινή μεγαλοφυΐα είναι πάντα έμφυτη και ποτέ δεν ενσταλάζεται ή ακόμα και μαθαίνεται.

Τούτο όμως ισχύει, όπως ήδη τονίσαμε, όχι μόνο για τα μεμονωμένα άτομα, αλλά και για τις φυλές. Οι δημιουργικά ενεργοί λαοί ήταν ανέκαθεν και θεμελιωδώς δημιουργικοί, ακόμα κι αν αυτό δεν είναι ορατό στα μάτια των επιφανειακών παρατηρητών. Και εδώ, η εξωτερική αναγνώριση είναι δυνατή μόνο μετά την ολοκλήρωση των επιτεύξεων, δεδομένου ότι ο υπόλοιπος κόσμος δεν είναι σε θέση να αναγνωρίσει την ίδια τη ιδιοφυΐα, αλλά βλέπει μόνο τις ορατές εκφράσεις της με τη μορφή εφευρέσεων, ανακαλύψεων, κτιρίων, εικόνων κ.λ.π.· αλλά ακόμη και εδώ παίρνει συχνά πολύ χρόνο, μέχρι να καταφέρει να καταλήξει σε μια απόφαση γι' αυτή τη γνώση. Ακριβώς όπως και στην ζωή του κάθε σπουδαίου ανθρώπου η ιδιοφυΐα ή οι εξαιρετικές κλίσεις, αγωνίζονται για την πρακτική υλοποίησή τους μόνο όταν καθοδηγηθούν από ειδικές περιστάσεις, έτσι και στη ζωή των εθνών η πραγματική

αξιοποίηση των υφιστάμενων δημιουργικών δυνάμεων και ικανοτήτων συχνά μπορούν να πραγματοποιηθούν μόνο όταν τις προκαλέσουν συγκεκριμένες προϋποθέσεις.

Αυτό το βλέπουμε πιο ξεκάθαρα στη φυλή που ήταν και είναι ο φορέας της ανθρώπινης πολιτιστικής ανάπτυξης – στους Άριους. Μόλις η μοίρα τούς οδηγήσει σε ειδικές περιστάσεις, αρχίζουν να αναπτύσσουν τις υπάρχουσες ικανότητές τους σε μια ολοένα και ταχύτερη διαδοχή και να τις διοχετεύουν σε απτές μορφές. Οι πολιτισμοί, που δημιούργησαν σε τέτοιες περιπτώσεις, καθορίζονταν αποφασιστικά, σχεδόν πάντοτε, από το υπάρχον έδαφος, το δεδομένο κλίμα και – τους υποταγμένους ανθρώπους. Αυτός ο τελευταίος, ωστόσο, είναι σχεδόν ο πιο καθοριστικός παράγοντας. Όσο πιο πρωτόγονες είναι οι τεχνικές προϋποθέσεις για μια πολιτιστική δραστηριότητα, τόσο πιο απαραίτητη είναι η παρουσία ανθρώπων βοηθών, οι οποίοι χρησιμοποιούμενοι σαν οργανωμένο σύνολο, πρέπει να αντικαταστήσουν τη δύναμη των μηχανών. Χωρίς αυτή τη δυνατότητα της χρησιμοποίησης κατώτερων ανθρώπων, ο Άριος δεν θα είχε μπορέσει ποτέ να κάνει τα πρώτα του βήματα προς τον μελλοντικό του πολιτισμό· ακριβώς όπως, και χωρίς τη βοήθεια διάφορων κατάλληλων ζώων, που ήξερε πώς να τα δαμάσει, δεν θα είχε φτάσει σε μια τεχνολογία, που του επιτρέπει πλέον να απαλλαγεί σιγά-σιγά από αυτά τα ζώα. Οι λέξεις: «Ο αράπης έκανε το χρέος του, ο αράπης μπορεί να φεύγει» έχει δυστυχώς πολύ βαθύ νόημα. Για χιλιετίες, το άλογο έπρεπε να υπηρετεί και να βοηθάει τον άνθρωπο, για να θέσει τα θεμέλια μιας ανάπτυξης, η οποία τώρα σαν συνέπεια του μηχανοκίνητου οχήματος καθιστά το ίδιο το άλογο περιττό. Σε λίγα χρόνια η απασχόλησή του σε δραστηριότητες θα σιγήσουν, αλλά χωρίς την προηγούμενη συνεργασία του θα ήταν ίσως δύσκολο για τον άνθρωπο να φτάσει εκεί που είναι σήμερα.

Έτσι η ύπαρξη κατώτερων ανθρώπων αποτελούσε μια από τις σημαντικότερες προϋποθέσεις για τη δημιουργία ανώτερων πολιτισμών, δεδομένου ότι αυτοί και μόνο μπορούσαν να αντικαταστήσουν την έλλειψη τεχνικών βοηθημάτων, χωρίς τα

οποία είναι αδιανόητη μια υψηλότερη ανάπτυξη. Ο πρώτος πολιτισμός της ανθρωπότητας βασιζόταν σίγουρα λιγότερο στο εξημερωμένο ζώο και περισσότερο στη χρησιμοποίηση των κατώτερων ανθρώπων.

Μόνο μετά την υποδούλωση των υποταγμένων φυλών άρχισαν και τα ζώα να συναντούν την ίδια μοίρα και όχι το αντίστροφο, όπως μερικοί θέλουν να πιστεύουν. Διότι πρώτα ο ηττημένος ήταν αυτός που έσυρε το άροτρο – και μόνο μετά από αυτόν το άλογο. Μόνο οι ανόητοι ειρηνιστές μπορούν να θεωρήσουν κάτι τέτοιο σαν ένδειξη ανθρωπίνης εξαχρείωσης, χωρίς να συνειδητοποιούν ότι αυτή η εξέλιξη έπρεπε να γίνει για να φτάσουμε τελικά στο σημείο, από το οποίο σήμερα αυτοί οι απόστολοι μπορούν να λένε τις ασυναρτησίες τους στον κόσμο.

Η πρόοδος της ανθρωπότητας είναι σαν να ανεβαίνεις σε μια ατέρμονη σκάλα· απλά δεν πας ψηλότερα χωρίς πρώτα να έχεις πατήσει τα χαμηλότερα σκαλιά. Έτσι ο Άριος έπρεπε να ακολουθήσει το δρόμο που του έδειξε η πραγματικότητα και όχι εκείνον που ονειρεύεται η φαντασία ενός σύγχρονου ειρηνιστή. Όμως ο δρόμος της πραγματικότητας είναι σκληρός και δύσκολος, αλλά τελικά οδηγεί εκεί, όπου οι άλλοι θα ήθελαν να πάνε τους ανθρώπους μέσα από τις ονειροφαντασίες τους, από όπου, δυστυχώς στην πραγματικότητα, μάλλον τους απομακρύνουν, από τους να τους φέρουν πιο κοντά.

Επομένως, δεν είναι τυχαίο ότι οι πρώτοι πολιτισμοί εμφανίστηκαν, εκεί όπου ο Άριος στις συναντήσεις του με κατώτερους λαούς, τους υπέταξε και τους υπήγαγε στη θέλησή του. Τότε αυτοί έγιναν το πρώτο τεχνικό όργανο στην υπηρεσία ενός αναπτυσσόμενου πολιτισμού.

Αλλά με αυτό καθορίστηκε σαφώς η πορεία του δρόμου που έπρεπε να πάρει ο Άριος. Σαν κατακτητής, υπέταξε τους κατώτερους ανθρώπους και ρύθμισε τις πρακτικές τους δραστηριότητες υπό τη διοίκησή του, σύμφωνα με τη θέλησή του και για τους στόχους του. Δίνοντάς του μια τέτοια χρησιμότητα, ακόμα κι αν ήταν σκληρή δουλειά, όχι μόνο

λυπήθηκε τις ζωές εκείνων που είχε υποτάξει, αλλά τους έδωσε ίσως και μια μοίρα, που ήταν καλύτερη από την πρώτη λεγόμενη «ελευθερία» τους. Για όσο διάστημα διατηρούσε με αυστηρότητα τη θέση του κυρίαρχου, όχι μόνο παρέμεινε ο κυρίαρχος, αλλά και διατήρησε και ανέπτυξε τον πολιτισμό. Επειδή αυτός βασιζόταν αποκλειστικά στις ικανότητές του και επομένως στην ίδια τη βιωσιμότητά του. Μόλις οι υποταγμένοι άρχισαν να ανυψώνονται και πιθανότατα προσέγγισαν τον κατακτητή γλωσσολογικά, έπεσε ο κάθετος διαχωριστικός τοίχος ανάμεσα στον κυρίαρχο και τον υπηρέτη. Ο Άριος εγκατέλειψε την καθαρότητα του αίματός του και γι' αυτό έχασε την παραμονή στον παράδεισο που είχε δημιουργήσει για τον εαυτό του. Βυθίστηκε στη φυλετική ανάμειξη, χάνοντας σταδιακά, ολοένα και περισσότερο, την πολιτισμική του ικανότητα έως ότου τελικά άρχισε όχι μόνο πνευματικά, αλλά και σωματικά να μοιάζει περισσότερο στους υποταγμένους και αυτόχθονες απ' ό,τι στους προγόνους του. Για κάποιο χρονικό διάστημα ήταν σε θέση να ζήσει από την υπάρχουσα πολιτιστική κληρονομιά, αλλά στη συνέχεια άρχισε η απολίθωση και τελικά έπεσε στη λήθη.

Έτσι καταρρέουν οι πολιτισμοί και οι αυτοκρατορίες, για να ελευθερωθούν χώροι για νέες οντότητες.

Η ανάμειξη του αίματος και η επακόλουθη υποβάθμιση του φυλετικού επιπέδου είναι η μόνη αιτία του θανάτου όλων των πολιτισμών· γιατί οι άνθρωποι δεν καταστρέφονται σε χαμένους πολέμους, αλλά από την απώλεια εκείνης της δύναμης αντίστασης, που είναι έμφυτη μόνο στο καθαρό αίμα.

Αυτό που δεν είναι μια καλή φυλή σε αυτόν τον κόσμο, είναι άγανα.

Όλα τα γεγονότα στην παγκόσμια ιστορία είναι μόνο μια έκφραση του ένστικτου αυτοσυντήρησης της φυλής με την καλή ή την κακή έννοια.

Το ερώτημα σχετικά με τους λόγους που δικαιολογούν την ύψιστη σημασία του Αριανισμού μπορεί να απαντηθεί, στη βάση του ότι αυτές πρέπει να αναζητηθούν λιγότερο σε μια κλίση για ισχυρότερο ένστικτο αυτοσυντήρησης, αλλά μάλλον στον ιδιότυπο τρόπο με τον οποίο εκφράζονται. Η θέληση για ζωή είναι, θεωρούμενη υποκειμενικά, παντού ίδια και μόνο στη μορφή με την οποία εκφράζεται διαφέρει.

Στα πιο πρωτόγονα όντα, το ένστικτο για αυτοσυντήρηση δεν εκτείνεται πέρα από τη φροντίδα του ατομικού εγώ. Ο εγωισμός, όπως ονομάζουμε αυτή τη μανία, πηγαίνει τόσο μακριά, που περιλαμβάνει ακόμη και το στοιχείο του χρόνου, πράγμα που σημαίνει ότι η παρούσα στιγμή διεκδικεί τα πάντα και ότι τίποτα δεν αφήνεται για τις επόμενες ώρες. Το ζώο ζει σε αυτή την κατάσταση μόνο για τον εαυτό του, ψάχνει φαγητό μόνο όταν αισθάνεται την πείνα και αγωνίζεται μόνο για τη δική του ζωή. Για όσο όμως το ένστικτο της αυτοσυντήρησης εκφράζεται με αυτό τον τρόπο, δεν υπάρχει βάση για τη δημιουργία μιας κοινότητας, ακόμα και της πιο πρωτογενούς μορφής της οικογένειας. Ακόμη και η κοινότητα μεταξύ ανδρών και γυναικών μέσω του απλού ζευγαρώματος απαιτεί μια διεύρυνση του ένστικτου της αυτοσυντήρησης, με το να στρέφεται η μέριμνα και ο αγώνας του ίδιου του εγώ και προς το δεύτερο μέλος του ζευγαριού· το αρσενικό μερικές φορές αναζητά τροφή και για το θηλυκό, αλλά κυρίως και τα δύο ψάχνουν τροφή για τους νεοσσούς τους. Για την προστασία του ενός σχεδόν πάντα παρεμβαίνει το άλλο, έτσι ώστε να προκύψει εδώ η πρώτη, αν και απείρως απλή, μορφή μιας αίσθησης θυσίας. Μόλις το αίσθημα αυτό επεκταθεί πέρα από τα όρια του στενού πλαισίου της οικογένειας, δημιουργούνται οι προϋποθέσεις για τη δημιουργία μεγαλύτερων ενώσεων και τελικά τυπικών κρατών.

Στους κατώτερους ανθρώπους στη γη, αυτή η ιδιότητα είναι διαθέσιμη μόνο σε πολύ περιορισμένο βαθμό, έτσι ώστε να μην υπερβαίνει τον σχηματισμό της οικογένειας. Όσο μεγαλύτερη είναι η προθυμία να θέσουν σε δεύτερη θέση τα καθαρά

προσωπικά τους ενδιαφέροντα, τόσο μεγαλύτερη εκδηλώνεται και η ικανότητα για δημιουργία εκτεταμένων κοινωνιών.

Αυτή η θέληση της αυτοθυσίας να προσφέρει το προσωπικό έργο και, αν χρειαστεί, τη δικιά του ζωή για άλλους είναι ισχυρότερα ανεπτυγμένη στους Άριους. Το μεγαλείο του Άριου δεν βασίζεται στις πνευματικές του ικανότητες, αλλά στο βαθμό προθυμίας να θέσει όλες τις ικανότητές του στην υπηρεσία της κοινότητας. Το ένστικτο αυτοσυντήρησης έχει φτάσει στην ευγενέστερή του μορφή, υποτάσσοντας εθελοντικά τον εαυτό του στη ζωή του συνόλου και, αν το απαιτεί η ώρα, φτάνει ακόμα και στο να θυσιαστεί.

Δεν βρίσκεται στα πνευματικά τους χαρίσματα, η αιτία της ικανότητας των Αρίων να οικοδομήσουν και να αναπτύξουν τον πολιτισμό. Αν διέθετε αυτά και μόνο, θα μπορούσε να ενεργήσει αποκλειστικώς καταστροφικά, αλλά σε καμία περίπτωση οργανωτικά· γιατί η εσωτερική ουσία κάθε οργάνωσης στηρίζεται στο γεγονός ότι το άτομο παραιτείται τόσο από την προσωπική του γνώμη όσο και από τα συμφέροντά του και τα θυσιάζει και τα δύο προς όφελος μιας πλειοψηφίας ανθρώπων. Μόνο μέσω αυτού του κοινωνικού συνόλου θα πάρει το μερίδιό του σε αντάλλαγμα. Τώρα πλέον για παράδειγμα, δεν εργάζεται άμεσα για τον εαυτό του, αλλά ενσωματώνει το παραγωγικό του έργο στο πλαίσιο του συνόλου στο οποίο ανήκει, όχι μόνο προς όφελός του, αλλά προς όφελος όλων. Η πιο θαυμάσια εξήγηση αυτής της στάσης του, εκφράζεται από τη λέξη «εργασία», σύμφωνα με την οποία δεν εννοεί με κανέναν τρόπο μια δραστηριότητα για τη διατήρηση της ίδιας της ζωής, αλλά μόνο μια παραγωγική δραστηριότητα που δεν έρχεται σε αντίθεση με τα συμφέροντα του κοινωνικού συνόλου. Σε

Θυσία για την εθνική κοινότητα

διαφορετική περίπτωση υποδηλώνει την ανθρώπινη δραστηριότητα, εφόσον απευθύνεται στην εξυπηρέτηση του ενστίκτου για αυτοσυντήρηση χωρίς να λαμβάνει υπόψη την ευημερία του υπόλοιπου κόσμου, σαν κλοπή, τοκογλυφία, ληστεία, διάρρηξη κ.λ.π.

Αυτή η διανοητική στάση, που τον αφήνει να παραιτηθεί από το συμφέρον του δικού του ΕΓΩ προς χάριν της διατήρησης της κοινότητας, είναι πραγματικά η πρώτη προϋπόθεση για κάθε αληθινό ανθρώπινο πολιτισμό. Μόνο μέσα από αυτήν μπορούν να αναδυθούν όλα τα σπουδαία έργα της ανθρωπότητας, τα οποία αποφέρουν μικρή ανταμοιβή στον δημιουργό τους, αλλά φέρνουν για τις επερχόμενες γενιές αναρίθμητες ευλογίες. Μάλιστα, μόνο από αυτήν μπορούμε να καταλάβουμε, το πώς τόσοι πολλοί μπορούν να υπομείνουν μια ανεπαρκή ζωή με ακεραιότητα, που τους προσφέρει μόνο φτώχεια και λιτότητα, αλλά εξασφαλίζει στην κοινότητα τα θεμέλια της ύπαρξής της. Κάθε εργάτης, κάθε αγρότης, κάθε εφευρέτης, δημόσιος υπάλληλος κ.λ.π., που εργάζεται χωρίς ποτέ να μπορεί να επιτύχει την ευτυχία και την ευημερία για τον εαυτό του, είναι ένας φορέας αυτής της υψηλής ιδέας, ακόμα κι αν το βαθύτερο νόημα των πράξεών του θα παραμείνει πάντα κρυμμένο γι' αυτόν.

Ό, τι όμως ισχύει για την εργασία σαν θεμέλιο της ανθρώπινης διατροφής και της ανθρώπινης προόδου, ισχύει σε ακόμα μεγαλύτερο βαθμό για την προστασία του ανθρώπου και του πολιτισμού του. Στην αποποίηση κάποιου από την ίδια του τη ζωή για την ύπαρξη της κοινότητας βρίσκεται η κορωνίδα του όλου πνεύματος της θυσίας. Μόνο με αυτόν τον τρόπο αποτρέπεται, ότι, αυτό που έχει δημιουργηθεί από ανθρώπινο χέρι, δεν θα καταστραφεί από το χέρι του ανθρώπου ή της φύσης.

Ειδικά στη γερμανική γλώσσα μας όμως υπάρχει μια λέξη, που εκφράζει με ένα θαυμάσιο τρόπο την βασική έννοια αυτής της δραστηριότητας: *Pflichterfüllung* (εκπλήρωση του καθήκοντος), που σημαίνει, όχι να ικανοποιείς τον εαυτό σου,

αλλά να υπηρετείς το κοινωνικό σύνολο.

Τη βασική στάση από την οποία προκύπτει μια τέτοια δραστηριότητα, την ονομάζουμε για να κάνουμε διάκριση από τον εγωισμό, από την ιδιοτέλεια – ιδεαλισμό. Με αυτήν εννοούμε μόνο την ικανότητα αυτοθυσίας του ατόμου για το σύνολο, για τον συνάνθρωπό του.

Ωστόσο, είναι απαραίτητο να γίνει επανειλημμένως σαφές, ότι ο ιδεαλισμός δεν αποτελεί μια ανώφελη έκφραση συναισθήματος, αλλά ότι στ' αλήθεια ήταν, είναι και θα είναι η προϋπόθεση, για αυτό που εννοούμε με τον ανθρώπινο πολιτισμό, και μάλιστα, αυτός και μόνο έχει δημιουργήσει τον όρο «άνθρωπος». Σε αυτή την εσωτερική στάση χρωστάει ο Άριος τη θέση του σε αυτόν τον κόσμο και σ' αυτόν ο κόσμος οφείλει τον άνθρωπο· διότι αυτός μόνο διαμόρφωσε από το καθαρό πνεύμα τη δημιουργική δύναμη, η οποία, με μοναδικό τρόπο, συνδυάζει την ισχυρή μυϊκή δύναμη με την πνευματική ιδιοφυΐα και έτσι δημιούργησε τα μνημεία του ανθρώπινου πολιτισμού.

Μυϊκή δύναμη με πρωτοποριακό πνεύμα

Χωρίς την ιδεαλιστική στάση του, όλες οι διανοητικές ικανότητες ακόμα και οι πιο εκθαμβωτικές θα παρέμεναν απλώς πνεύμα, απλό εξωτερικό φαινόμενο χωρίς εσωτερική αξία και ποτέ δημιουργική δύναμη.

Όμως, δεδομένου ότι ο αληθινός ιδεαλισμός δεν είναι τίποτα περισσότερο από την υποταγή των συμφερόντων και της ζωής του ατόμου στο σύνολο, αυτό όμως πάλι είναι η απαραίτητη προϋπόθεση για το σχηματισμό οργανωτικών μορφών κάθε είδους, στο εσώτερο βάθος του αντιστοιχεί προς την τελική βούληση της φύσης. Μόνο αυτός οδηγεί τους ανθρώπους στην εθελούσια αναγνώριση των προνομίων της δύναμης και της

ισχύος, κάνοντάς τους έτσι μια κουκκίδα της τάξης εκείνης που διαμορφώνει και σχηματίζει ολόκληρο το σύμπαν.

Ο καθαρότερος ιδεαλισμός ισοδυναμεί ασυνείδητα με τη βαθύτερη γνώση.

Το πόσο πολύ αληθεύει αυτό και το πόση μικρή σχέση έχει ο αληθινός ιδεαλισμός με την παιγνιδιάρικη φαντασίωση, μπορούμε να το δούμε αμέσως, αν ένα αμόλυντο παιδί, ένα υγιές αγόρι, για παράδειγμα, το αφήσουμε να κρίνει. Το ίδιο αγόρι, στο οποίο τα λογύδρια ενός ειρηνιστή «ιδεαλιστή» είναι ακατανόητα και τα απορρίπτει, είναι έτοιμο να δώσει τη νεανική του ζωή για το ιδανικό της εθνότητάς του.

Ασυνείδητα εδώ το ένστικτο της γνώσης πειθαρχεί στη βαθύτερη αναγκαιότητα της διατήρησης του είδους, εν ανάγκη ακόμα και εις βάρος του ατόμου και διαμαρτύρεται ενάντια στις φαντασιώσεις του φλύαρου ειρηνιστή, ο οποίος, στην πραγματικότητα, αν και μεταμφιεσμένος, είναι ένας δειλός εγωιστής, που παραβιάζει τους νόμους της ανάπτυξης· διότι αυτό οφείλεται στην προθυμία του ατόμου να κάνει θυσίες προς όφελος του κοινωνικού συνόλου και όχι στις αρρωστημένες αντιλήψεις του κάθε δειλού ξερόλα και κριτή της φύσης.

Ειδικά σε περιόδους όπου η ιδεαλιστική στάση κινδυνεύει να εξαφανιστεί, μπορούμε λοιπόν αμέσως να αναγνωρίσουμε μια μείωση της δύναμης εκείνης, η οποία διαμορφώνει την κοινότητα και δημιουργεί έτσι τις προϋποθέσεις για τον πολιτισμό. Μόλις ο εγωισμός γίνει ο μοναδικός γνώμονας ενός λαού, οι δεσμοί της τάξης χαλαρώνουν και στην αναζήτηση της ευτυχίας τους, οι άνθρωποι πέφτουν από τον ουρανό στην κόλαση.

Και μάλιστα, ακόμη και οι μεταγενέστεροι ξεχνούν τους ανθρώπους, που υπηρέτησαν μόνο το δικό τους όφελος και τιμούν τους ήρωες, που αρνήθηκαν την ίδια τους την ευτυχία.

Την πιο εντυπωσιακή αντίθεση με τους Άριους την αντιπρο-

σωπεύει ο Εβραίος. Με σχεδόν κανένα άλλο λαό στον κόσμο που να έχει πιο ισχυρά ανεπτυγμένο το ένστικτο της αυτοσυντήρησης από τον λεγόμενο επιλεγμένο. Σαν καλύτερη απόδειξη για αυτό αρκεί μόνο το απλό γεγονός της ύπαρξής αυτής της φυλής. Πού υπάρχει λαός, που τα τελευταία δύο χιλιάδες χρόνια να έχει υποβληθεί σε τόσες λίγες αλλαγές στις εσωτερικές του αντιλήψεις, στον χαρακτήρα του κ.λ.π., όσο ο εβραϊκός; Ποιός λαός, έχει περάσει τελικά μέσα από μεγαλύτερες αναταραχές απ' ό,τι αυτός – και παρ' όλα αυτά βγήκε ίδιος από τις μεγαλύτερες καταστροφές της ανθρωπότητας; Πόση ατέλειωτα πεισματική θέληση για ζωή, για διατήρηση του είδους το λένε αυτά τα γεγονότα!

Οι πνευματικές ιδιότητες του Εβραίου έχουν διαμορφωθεί κατά τη διάρκεια των χιλιετιών. Σήμερα θεωρείται σαν «έξυπνος» και, κατά μία έννοια, αυτό ήταν πάντοτε. Μόνο που η νοημοσύνη του δεν είναι το αποτέλεσμα της δικής του ανάπτυξης, αλλά ενός παραστατικού μαθήματος από ξένους. Ακόμη και το ανθρώπινο μυαλό δεν μπορεί να ανέβει προς τα πάνω χωρίς να κάνει διαδοχικά βήματα· για κάθε βήμα προς τα πάνω χρειάζεται το θεμέλιο του παρελθόντος και συγκεκριμένα με εκείνη την ευρεία έννοια, στην οποία μπορεί να αποκαλυφθεί μόνο στον γενικό πολιτισμό. Όλες οι σκέψεις βασίζονται μόνο σε μικρό βαθμό στη δική του γνώση, αλλά σε μεγάλο βαθμό στην εμπειρία του χρόνου που έχει περάσει. Το γενικό πολιτιστικό επίπεδο παρέχει στο άτομο, χωρίς να το συνειδητοποιεί αυτό τις περισσότερες φορές, τόσο μεγάλη αφθονία βασικών γνώσεων, που αυτός, έτσι εξοπλισμένος, μπορεί ευκολότερα να κάνει περαιτέρω βήματα μόνος του. Το σημερινό παιδί, για παράδειγμα, μεγαλώνει κάτω από μια πραγματική πληθώρα τεχνικών επιτευγμάτων των τελευταίων αιώνων, έτσι που να τα θεωρεί ως δεδομένα και να μη δίνει πια πολλή προσοχή σε αυτά, που πριν από εκατό χρόνια ακόμα και για τα μεγαλύτερα μυαλά ήταν ένα μυστήριο, μολονότι είναι ζωτικής σημασίας για αυτόν να παρακολουθήσει και να κατανοήσει την πρόοδό μας στον τομέα που αναφέρεται. Ακόμη

και αν ένα ευφυές μυαλό από τη δεκαετία του είκοσι του περασμένου αιώνα (1820) έβγαινε σήμερα ξαφνικά από τον τάφο του, θα του ήταν πολύ δύσκολο να προσανατολιστεί πνευματικά στη σημερινή εποχή, απ' ό,τι στη περίπτωση ενός μέσου σημερινού δεκαπεντάχρονου παιδιού. Διότι θα του έλλειπε όλη η ατέλειωτη βασική εκπαίδευση, που ο σημερινός σύγχρονος κατά τη διάρκεια της ανάπτυξής του εν μέσω των φαινομένων του εκάστοτε γενικού πολιτισμού μας, ας πούμε, την αφομοιώνει υποσυνείδητα.

Επειδή λοιπόν ο Εβραίος – για λόγους που θα γίνουν εμφανείς αμέσως – ποτέ δεν είχε τον δικό του πολιτισμό, τα θεμέλια του πνευματικού του έργου, του δίνονταν πάντα από άλλους. Η νοημοσύνη του, σε όλες τις εποχές, αναπτύχθηκε μέσα από τον πολιτισμό του κόσμου που τον περιέβαλλε.

Η αντίστροφη διαδικασία δεν έγινε ποτέ.

Διότι ακόμα κι αν το ένστικτο αυτοσυντήρησης του εβραϊκού λαού δεν είναι μικρότερο, αλλά μάλλον μεγαλύτερο από εκείνο των άλλων λαών, ακόμα κι αν οι διανοητικές του ικανότητες μπορούν πολύ εύκολα να δώσουν την εντύπωση ότι είναι ισοδύναμες με την πνευματική κλίση των άλλων φυλών, του λείπει εντελώς η πιο βασική προϋπόθεση για έναν πολιτισμένο λαό, η ιδεαλιστική στάση.

Η θέληση αυτοθυσίας στον εβραϊκό λαό δεν υπερβαίνει το απλό ένστικτο της αυτοσυντήρησης του ατόμου. Το φαινομενικά μεγάλο αίσθημα της συνυπάρξεως οφείλεται σε ένα πολύ πρωτόγονο ένστικτο αγέλης, το οποίο είναι παρόμοιο σε πολλά άλλα πλάσματα αυτού του κόσμου. Είναι αξιοσημείωτο το γεγονός, ότι το ένστικτο της αγέλης οδηγεί σε αμοιβαία υποστήριξη μόνο εφόσον ένας κοινός κίνδυνος το κάνει αυτό να φαίνεται σκόπιμο ή αναπόφευκτο. Η ίδια αγέλη λύκων, η οποία τη μια στιγμή ορμάει από κοινού στη λεία της, διαλύεται στα επιμέρους ζώα όταν η πείνα υποχωρήσει. Το ίδιο ισχύει και για τα άλογα, τα οποία προσπαθούν να αμυνθούν απέναντι σε κάποιον που τους επιτίθεται, και μόλις περάσει ο κίνδυνος θα διασκορπιστούν και πάλι.

Παρόμοια είναι η κατάσταση με τον Εβραίο. Το πνεύμα της θυσίας του είναι απλώς επιφανειακό. Υπάρχει μόνο για όσο καιρό, η ύπαρξη του καθενός το καθιστά απολύτως απαραίτητο. Μόλις όμως νικηθεί ο κοινός εχθρός, εξαλειφθεί ο κίνδυνος που τους απειλούσε όλους και η λεία είναι ασφαλής, η φαινομενική σύμπνοια των Εβραίων μεταξύ τους παύει, για να δώσει και πάλι χώρο στις αιτιώδεις υπάρχουσες καταβολές. Οι Εβραίοι είναι ενωμένοι μόνο, όταν ένας κοινός κίνδυνος τους αναγκάζει να το πράξουν ή τους παρασύρει μια κοινή λεία· αν δεν υπάρχουν πλέον αυτοί οι δύο λόγοι, τα χαρακτηριστικά του ακραίου εγωισμού ξαναβρίσκουν τη θέση τους και ο ενωμένος λαός εν ριπή οφθαλμού μεταβάλλεται σε ένα πλήθος αρουραίων που αιματοκυλιούνται μεταξύ τους.

Εάν οι Εβραίοι ήταν μόνοι τους σε αυτόν τον κόσμο, θα ασφυκτιούσαν τόσο στη βρωμιά και στα σκουπίδια όσο και στο γεμάτο μίσος αμοιβαίο αγώνα για να επιβληθούν και να εξολοθρεύσουν ο ένας τον άλλον, υπό την προϋπόθεση ότι η πλήρης έλλειψη οποιουδήποτε αισθήματος αυτοθυσίας, που εκφράζεται στη δειλία τους, δεν θα μετατρέψει και εδώ τον αγώνα σε θεατρική παράσταση.

Επομένως, είναι θεμελιώδες λάθος, να καταλήξουμε στο συμπέρασμα γι' αυτούς ότι έχουν ένα συγκεκριμένο ιδεαλιστικό πνεύμα αυτοθυσίας, απ' το γεγονός ότι οι Εβραίοι παραμένουν ενωμένοι στον αγώνα, για να το εκφράσω καλύτερα στην λεηλασία των συνανθρώπων τους.

Και εδώ, οι Εβραίοι δεν άγονται από τίποτε περισσότερο παρά από τον σκέτο εγωισμό του ατόμου.

Σε αυτό οφείλεται και το ότι το εβραϊκό κράτος – το οποίο υποτίθεται ότι είναι ο ζωντανός οργανισμός για τη διατήρηση και την αναπαραγωγή μιας φυλής – δεν έχει καμιά απολύτως εδαφική οριοθέτηση. Διότι μια συγκεκριμένη εδαφική διάσταση μιας κρατικής οντότητας προϋποθέτει πάντοτε μια ιδεαλιστική στάση του κράτους-φυλής, αλλά κυρίως μια σωστή θεώρηση του όρου εργασία. Στον ίδιο βαθμό, στον οποίο απουσιάζει αυτή η στάση, αποτυγχάνει κάθε προσπάθεια για το σχηματισμό και

μάλιστα, ακόμη και για τη διατήρηση ενός γεωγραφικά οριοθετημένου κράτους. Με αυτό όμως αίρεται η βάση, από την οποία μπορεί να προκύψει μόνο ένας πολιτισμός.

Γι' αυτό ο εβραϊκός λαός, πέρα από τα φαινομενικά πνευματικά χαρακτηριστικά είναι εντούτοις χωρίς κανέναν αληθινό πολιτισμό, ειδικότερα όμως χωρίς κανένα δικό του. Διότι ό,τι εικονικό πολιτισμό έχουν σήμερα οι Εβραίοι, είναι κυρίως αγαθά των άλλων λαών, που στα χέρια τους έχουν ήδη καταστραφεί.

Σαν βασικό χαρακτηριστικό στην αξιολόγηση του Ιουδαϊσμού ως προς τη θέση του στο ζήτημα του ανθρώπινου πολιτισμού, που πρέπει πάντοτε να έχουμε κατά νου, είναι ότι ουδέποτε υπήρξε εβραϊκή τέχνη και επομένως δεν υπάρχει και σήμερα, ότι πάνω από όλα οι δύο βασίλισσες όλων των τεχνών, η αρχιτεκτονική και η μουσική, δεν οφείλουν τίποτε πρωτότυπο στον Ιουδαϊσμό. Ό,τι έχουν παράσχει στον τομέα του πολιτισμού, είναι είτε λεκτική παραλλαγή ή πνευματική κλοπή. Αυτό όμως σημαίνει ότι οι Εβραίοι στερούνται τις ιδιότητες εκείνες, που χαρακτηρίζουν τις δημιουργικές και ως εκ τούτου πολιτισμικά προικισμένες φυλές.

Ο βαθμός στον οποίο ο Εβραίος πήρε τους ξένους πολιτισμούς μιμούμενος ή πιο σωστά διαφθείροντάς τους, απορρέει από το γεγονός ότι τον βρίσκουμε κυρίως στην τέχνη, στην οποία φαίνεται να απαιτείται λιγότερο η δική του επινόηση, η ηθοποιία. Ακόμη και εδώ όμως είναι πραγματικά μόνο ο «σαλτιμπάγκος», καλύτερα ο πίθηκος που μιμείται· γιατί ακόμα και εδώ στερείται και το ελάχιστο στοιχείο για το πραγματικό μεγαλείο· ακόμη και εδώ δεν είναι ο έξυπνος δημιουργός, αλλά ο επιφανειακός μιμητής, οπότε όλες οι γελοιότητες και τα τεχνάσματα που χρησιμοποιεί απλά δεν μπορούν να κρύψουν την εσωτερική ανυπαρξία του δημιουργικού του ταλέντου. Εδώ βοηθάει ο εβραϊκός Τύπος με στοργικό τρόπο, μιλώντας για όλους, ακόμα και για τον πιο μέτριο ατζαμή, εφόσον απλώς είναι Εβραίος, βάζοντας τέτοιες κραυγές με ωσαννά, που ο υπόλοιπος κόσμος τελικά φτάνει στα

αλήθεια να νομίζει ότι βλέπει έναν καλλιτέχνη μπροστά του, ενώ στην πραγματικότητα είναι απλά ένας θλιβερός γελωτοποιός.

Όχι, ο Εβραίος δεν έχει καμιά δύναμη για πολιτισμική δημιουργία κανενός είδους, αφού ο ιδεαλισμός, χωρίς τον οποίο δεν υπάρχει αληθινή υψηλή ανάπτυξη του ανθρώπου, δεν υπάρχει σε αυτόν και ποτέ δεν υπήρξε. Επομένως, η διανοητικότητά του ποτέ δεν θα λειτουργεί εποικοδομητικά, αλλά μάλλον καταστροφικά και, σε πολύ σπάνιες ίσως περιπτώσεις θα αποτελεί το μεγαλύτερο έναυσμα, αλλά σαν το αρχέτυπο της «δύναμης που πάντα θέλει το κακό και ωστόσο δημιουργεί το καλό». Καμιά πρόοδο μέσω αυτού δεν θα κάνει το ανθρώπινο είδος, αλλά ανεξάρτητα απ' αυτόν.

Δεδομένου ότι ο Εβραίος δεν είχε ποτέ ένα κράτος με συγκεκριμένα εδαφικά όρια και επομένως δεν είχε και ποτέ έναν πολιτισμό που να τον ονόμαζε δικό του, δημιουργήθηκε η αντίληψη ότι εδώ έχουμε να κάνουμε με έναν λαό ο οποίος θα έπρεπε να καταταχθεί μεταξύ των **νομάδων**. Αυτό είναι μια εξίσου μεγάλη όσο και επικίνδυνη πλάνη. Ο νομάδας έχει πράγματι έναν σαφώς οριοθετημένο χώρο διαβίωσης, μόνο που δεν τον καλλιεργεί σαν μόνιμα εγκαταστημένος αγρότης, αλλά ζει από την παραγωγή των κοπαδιών του με τα οποία περιπλανιέται στην περιοχή του. Επιφανειακά ο λόγος για αυτό μπορεί να αποδοθεί στη μικρή γονιμότητα ενός εδάφους, που απλά δεν επιτρέπει την εγκατάσταση. Η βαθύτερη αιτία όμως έγκειται στην ανισορροπία μεταξύ του τεχνικού πολιτισμού μιας εποχής ή ενός λαού και της φυσικής φτώχειας ενός χώρου διαβίωσης. Υπάρχουν περιοχές στις οποίες ακόμα και ο Άριος μόνο μέσω της τεχνολογίας που ανέπτυξε στη πορεία του για περισσότερο από χίλια χρόνια, είναι σε θέση να ζήσει σε συγκροτημένους οικισμούς να κυριαρχήσει σε μεγάλες εδαφικές εκτάσεις και να καλύψει από αυτές τα αναγκαία. Αν δεν είχε αυτή την τεχνολογία, θα έπρεπε είτε να αποφύγει αυτές τις περιοχές είτε να ζήσει ως νομάδας σε συνεχή περιπλάνηση, υπό την προϋπόθεση ότι η χιλιόχρονη εκπαίδευσή του και η

συνήθεια της μόνιμης διαμονής δεν θα το έκανε να φαίνεται γι' αυτόν αφόρητο. Πρέπει να ληφθεί υπόψη, ότι κατά την περίοδο που αναπτύχθηκε η αμερικανική ήπειρος, πολυάριθμοι Άριοι πολέμησαν για τη ζωή τους σαν παγιδευτές, κυνηγοί κ.λ.π., και συχνά σε μεγάλες ομάδες με γυναίκες και παιδιά, πάντα κινούμενοι, έτσι που η ύπαρξή τους ήταν εντελώς ίδια με αυτή των νομάδων. Μόλις όμως ο αυξανόμενος αριθμός τους και τα καλύτερα εργαλεία, τους επέτρεψαν να καθαρίσουν τα άγρια εδάφη και να αντιμετωπίσουν τους ιθαγενείς, ξεπετάχθηκαν όλο και περισσότεροι οικισμοί στη χώρα.

Ο Άριος ήταν πιθανότατα ο πρώτος νομάδας και με την πάροδο του χρόνου εγκαταστάθηκε μόνιμα, γι' αυτόν τον λόγο δεν ήταν ποτέ Εβραίος! Όχι, ο Εβραίος δεν είναι νομάδας· διότι ακόμα και ο νομάδας έχει μια συγκεκριμένη θέση απέναντι στον όρο «εργασία», που θα μπορούσε να χρησιμεύσει σαν βάση για την μεταγενέστερη ανάπτυξή του, στο βαθμό που θα συνέτρεχαν και οι αναγκαίες πνευματικές προϋποθέσεις. Η ιδεαλιστική βασική αντίληψη, όμως, υπάρχει σ' αυτόν, έστω και αν βρίσκεται σαν αόριστη σύλληψη και γι' αυτό ολόκληρη η ύπαρξή του μπορεί να φαίνεται ξένη στους Άριους λαούς, όχι όμως αντιπαθητική. Στον Εβραίο απεναντίας αυτή η αντίληψη είναι ανύπαρκτη· οπότε δεν ήταν ποτέ νομάδας, αλλά πάντοτε απλώς **παράσιτο** στο σώμα άλλων λαών. Το γεγονός ότι μερικές φορές εγκαταλείπει τον προηγούμενο βιότοπό του δεν οφείλεται στην πρόθεσή του, αλλά είναι το αποτέλεσμα της εκδίωξης που βιώνει από καιρό σε καιρό από τους φιλόξενους λαούς που τους έχει καταχραστεί. Η συνεχής αυτοδιασπορά του όμως είναι ένα χαρακτηριστικό φαινόμενο όλων των παρασίτων· ψάχνει πάντα το νέο πρόσφορο έδαφος για τη φυλή του.

Αυτό όμως δεν έχει καμιά σχέση με τον νομαδισμό, επειδή ο Εβραίος δεν σκέφτεται ποτέ να εγκαταλείψει μια περιοχή που καταλαμβάνει, αλλά μένει εκεί που κάθεται και μάλιστα εγκαθίσταται τόσο μόνιμα που ακόμα και με τη βία είναι πολύ δύσκολο να τον απομακρύνεις. Η επέκτασή του σε ολοένα και πιο νέες χώρες γίνεται μόνο τη χρονική στιγμή, που υπάρχουν

ορισμένες προϋποθέσεις για την ύπαρξή του, αλλά ακόμα και τότε – σε αντίθεση με τον νομάδα – δεν θα αλλάξει την παλιά του κατοικία. Είναι και παραμένει το αιώνιο παράσιτο, μια βδέλλα, που εξαπλώνεται ολοένα και περισσότερο σαν ένας βλαβερός βάκιλος, όσο τον προσελκύει ένα ευνοϊκότερο γι' αυτόν πρόσφορο έδαφος. Το αποτέλεσμα της παρουσίας του όμως είναι επίσης παρόμοιο με αυτό της βδέλλας: όπου εμφανίζεται, το έθνος που τον δέχεται μετά από μικρή ή μεγάλη χρονική περίοδο πεθαίνει.

Έτσι ο Εβραίος ζούσε σε όλες τις εποχές στα κράτη των άλλων λαών και δημιούργησε το δικό του κράτος εκεί, το οποίο, ωστόσο, για πολύ καιρό για να το καλύψει χρησιμοποιούσε την μασκαραμένη ονομασία «θρησκευτική κοινότητα», για όσο οι εξωτερικές περιστάσεις δεν επέτρεπαν την πλήρη αποκάλυψη της φύσης του. Όταν όμως πίστευε ότι ήταν αρκετά ισχυρός, ώστε να μπορεί να αποβάλλει τον προστατευτικό μανδύα, τότε άφηνε να πέσει ακόμα και το πέπλο και ξαφνικά γινόταν αυτό, που τόσοι πολλοί άλλοι προηγουμένως δεν ήθελαν να πιστέψουν και να δουν: ο Εβραίος.

Στη ζωή του Εβραίου σαν παράσιτο στο σώμα άλλων εθνών και κρατών υπάρχει μια ιδιαιτερότητα που κάποτε οδήγησε τον Σοπενχάουερ στην ρήση που προαναφέρθηκε, ο Εβραίος είναι ο «μεγάλος δάσκαλος του ψέματος». Ο τρόπος ζωής οδηγεί τους Εβραίους στο ψέμα, και μάλιστα στο ακατάπαυστο ψέμα, όπως αναγκάζει και τους κατοίκους των βόρειων χωρών να φορούν ζεστά ρούχα.

Η ζωή του μέσα στους άλλους λαούς μπορεί να διαρκέσει μακροπρόθεσμα μόνο αν καταφέρει να δημιουργήσει την

εντύπωση ότι δεν πρόκειται για έναν λαό, αλλά για μια, αν και ειδική, «θρησκευτική κοινότητα».

Αλλά αυτό είναι το πρώτο μεγάλο ψέμα.

Για να μπορέσει να συνεχίσει την ύπαρξή του ως παράσιτο των εθνών, πρέπει να καταφεύγει στην αποκήρυξη της εσωτερικής του φύσης. Όσο πιο έξυπνος είναι ο κάθε Εβραίος, τόσο περισσότερο θα επιτύχει σε αυτή την εξαπάτηση. Μάλιστα, μπορεί ακόμη και να φθάσει μέχρι του σημείου, που μεγάλα τμήματα των εθνών που τους φιλοξενούν, να πιστέψουν τελικά ότι ο Εβραίος είναι στην πραγματικότητα ένας Γάλλος ή Άγγλος, ένας Γερμανός ή Ιταλός, αν και με διαφορετικό θρήσκευμα. Ιδιαίτερα οι κυβερνητικές υπηρεσίες, οι οποίες πάντοτε φαίνεται να διαπνέονται από κάποιο μικρό κομμάτι της ιστορικής γνώσης, πέφτουν ευκολότερα θύματα αυτής της διαβόητης απάτης. Η ανεξάρτητη σκέψη σε αυτούς τους κύκλους μερικές φορές θεωρείται σαν μια αληθινή αμαρτία κατά της ιερής προόδου, οπότε δεν πρέπει να μας εκπλήσσει όταν, για παράδειγμα, ακόμη και σήμερα ένα κρατικό υπουργείο της Βαυαρίας δεν έχει ιδέα ότι οι Εβραίοι είναι μέλη ενός **λαού** και όχι μιας «**θρησκείας**», αν και μόνο μια ματιά στον κόσμο των εφημερίδων του Ιουδαϊσμού θα το αποκάλυπτε αμέσως ακόμα και στο πιο ταπεινό μυαλό. Βέβαια, η «Ιουδαϊκή Ηχώ» δεν είναι ακόμη η επίσημη εφημερίδα και συνεπώς για το μυαλό κάποιου από αυτούς τους κυβερνητικούς ισχυρούς άνδρες είναι ασήμαντη.

Ο Ιουδαϊσμός ήταν πάντα ένας λαός με συγκεκριμένα φυλετικά χαρακτηριστικά και ποτέ μια θρησκεία, απλώς η ανάπτυξή του τον έκανε να αναζητήσει από νωρίς ένα μέσον, που θα μπορούσε να διαλύσει τη δυσάρεστη προσοχή σε σχέση με τους δικούς του. Αλλά ποια μέσα θα ήταν πιο κατάλληλα και ταυτόχρονα πιο αθώα από την εισαγωγή του δανεισμένου όρου της θρησκευτικής κοινότητας; Διότι και εδώ όλα τα δανείστηκε, καλύτερα τα έκλεψε – λόγω της αρχέγονης προσωπικής του φύσης ο Εβραίος δεν μπορεί να έχει μια θρησκευτική οργάνωση, δεδομένου ότι στερείται οποιασδήποτε μορφής

ιδεαλισμού και έτσι η πίστη σε μια μετά θάνατον ζωή του είναι εντελώς ξένη. Δεν μπορούμε να φανταστούμε όμως μια θρησκεία σύμφωνα με την αντίληψη των Αρίων, η οποία να στερείται την πίστη σε μια μεταθανάτια επιβίωση υπό οποιαδήποτε μορφή. Στην πραγματικότητα και το Ταλμούδ δεν είναι ένα βιβλίο για προετοιμασία για την μετά θάνατον ζωή, αλλά μόνο για μια πρακτική και υποφερτή ζωή σε αυτόν τον κόσμο.

Η εβραϊκή διδασκαλία της θρησκείας είναι κατά πρώτο και κύριο λόγο μια εντολή για τη διατήρηση της καθαρότητας του αίματος του Εβραϊσμού και για την διευθέτηση των συναναστροφών των Εβραίων μεταξύ τους, αλλά ακόμη περισσότερο με τον υπόλοιπο κόσμο, δηλαδή με τους μη Εβραίους. Ακόμα και εδώ όμως, σε καμιά περίπτωση δεν ασχολείται με τα ηθικά προβλήματα, αλλά με τελείως ταπεινά οικονομικά. Σχετικά με την ηθική αξία της εβραϊκής θρησκευτικής διδασκαλίας υπάρχουν σήμερα και υπήρχαν σε όλες τις εποχές αρκετά διεξοδικές μελέτες (όχι της εβραϊκής πλευράς· η μεγαλοστομία των ίδιων των Εβραίων για το εν λόγω ζήτημα είναι φυσικά προσαρμοσμένη στους σκοπούς τους) οι οποίες κάνουν αυτό το είδος θρησκείας να εμφανίζεται ολότελα τρομακτική σύμφωνα με την έννοια των Αρίων. Τις καλύτερες ενδείξεις όμως τις παρέχει το προϊόν αυτής της θρησκευτικής εκπαίδευσης, ο ίδιος Εβραίος. Η ζωή του είναι μόνο από αυτόν τον κόσμο, και το πνεύμα του είναι τόσο ξένο προς τον αληθινό Χριστιανισμό, όσο ξένη ήταν η φύση του για τον μεγάλο ιδρυτή της νέας διδασκαλίας δύο χιλιάδες χρόνια πριν. Φυσικά δεν κράτησε μυστική τη γνώμη του απέναντι στον εβραϊκό λαό, χρησιμοποιώντας, όταν ήταν απαραίτητο, ακόμα και μαστίγιο, για να οδηγήσει έξω από το ναό του Κυρίου αυτούς τους εχθρούς όλης της ανθρωπότητας, οι οποίοι τότε, όπως πάντα, έβλεπαν τη θρησκεία μόνο σαν μέσο επιχειρηματικής επιβίωσης. Γι' αυτό, φυσικά ο Χριστός τότε καρφώθηκε στο σταυρό, ενώ στις μέρες μας τα χριστιανικά πολιτικά κόμματα εξευτελίζονται, ικετεύοντας για εβραϊκές

πήφους στις εκλογές και ύστερα προσπαθούν να συμφωνήσουν με τα αθεϊστικά εβραϊκά κόμματα τις πολιτικές βρομοδουλειές και μάλιστα ενάντια στο ίδιο το έθνος τους.

Σε αυτό το πρώτο και μεγαλύτερο ψέμα, ότι ο Ιουδαϊσμός δεν είναι μια φυλή αλλά μια θρησκεία, βασίζονται κατ' αναγκαία συνέπεια, ολοένα και περισσότερα ψέματα. Σε αυτά ανήκει και το ψέμα σχετικά με τη γλώσσα των Εβραίων. Γι' αυτούς δεν είναι το μέσο, για να εκφράζουν την σκέψη τους, αλλά το μέσον για να την κρύβουν. Μιλώντας γαλλικά, σκέφτονται εβραϊκά και όταν απαγγέλουν γερμανικούς στίχους, εκφράζουν απλώς τον χαρακτήρα της εθνικότητάς τους.

Για όσο ο Εβραίος δεν έχει γίνει ο κυρίαρχος των άλλων λαών, θέλοντας και μη πρέπει να μιλά τις γλώσσες τους, μόλις όμως γίνουν δούλοι του, όλοι τους θα πρέπει να μάθουν μια διεθνή γλώσσα (π.χ. Εσπεράντο!), ώστε ακόμη και με αυτό το μέσον ο Ιουδαϊσμός να μπορεί να τους κυβερνά πιο εύκολα!

Το πόσο η όλη η ύπαρξη αυτού του λαού στηρίζεται σε ένα συνεχιζόμενο ψέμα φαίνεται με απaráμιλλο τρόπο στα «Πρωτόκολλα των σοφών της Σιών», τα οποία τόσο απεχθάνονται οι Εβραίοι. Βασίζονται σε μια πλαστογραφία, φωνάζει ξανά και ξανά η «Φρανκφούρτερ Τσάιτουνγκ» στον κόσμο: η καλύτερη απόδειξη ότι είναι αληθινά. Αυτό που μπορεί να το κάνουν ασυνείδητα πολλοί Εβραίοι, εδώ εκτίθεται συνειδητά. Και αυτό είναι που έχει σημασία. Δεν έχει σημασία από ποια εβραϊκά μυαλά προέρχονται αυτές οι αποκαλύψεις, το καθοριστικό όμως είναι, ότι ξεσκεπάζουν τη φύση και τις δραστηριότητες του εβραϊκού λαού με σχεδόν τρομακτική βεβαιότητα και εξηγούν την εσωτερική τους συνοχή καθώς και τους τελικούς στόχους τους. Η καλύτερη κριτική για αυτούς, όμως, είναι η πραγματικότητα. Όποιος εξετάζει την ιστορική εξέλιξη των τελευταίων εκατό ετών απ' το οπτικό πρίσμα αυτού του βιβλίου, θα καταλάβει αμέσως τις κραυγές του εβραϊκού Τύπου. Διότι όταν αυτό το βιβλίο γίνει πρωτίστως κοινό κτήμα των ανθρώπων, ο εβραϊκός κίνδυνος θα μπορεί να θεωρηθεί ότι συνετρίβη.

Ο καλύτερος τρόπος για να γνωρίσετε τον Εβραίο είναι να μελετήσετε την πορεία που έχει ακολουθήσει στο εσωτερικό των άλλων λαών και κατά τη διάρκεια των αιώνων. Γι' αυτό αρκεί να παρακολουθήσουμε ένα μόνο παράδειγμα, για να φτάσουμε στις απαραίτητες διαπιστώσεις. Δεδομένου ότι η εξέλιξή του ήταν πάντοτε και σε όλες τις εποχές η ίδια, όπως και οι λαοί των οποίων κατέτρωγε τα σωθικά ήταν πάντοτε οι ίδιοι, γι' αυτό συνιστάται, σε μια τέτοια εξέταση να διακρίνουμε την εξέλιξή του σε συγκεκριμένα στάδια, τα οποία στην προκειμένη περίπτωση για λόγους απλότητας θα αναφέρω με γράμματα.

Οι πρώτοι Εβραίοι ήρθαν στην αρχαία Γερμανία κατά τη διάρκεια της επέκτασης των Ρωμαίων και μάλιστα όπως πάντα σαν έμποροι. Στις θύελλες των μεταναστεύσεων των λαών όμως προφανώς και πάλι εξαφανίστηκαν και έτσι μπορεί να θεωρηθεί σαν ξεκίνημα ενός νέου και αυτή τη φορά διαρκούς εξιουδαϊσμού της Κεντρικής και Βόρειας Ευρώπης η εποχή του σχηματισμού του πρώτου γερμανικού κράτους. Ξεκινούσε μια εξέλιξη, που ήταν πάντοτε η ίδια ή παρόμοια, όταν οι Εβραίοι συναντούσαν Άριους λαούς.

α) Με την εμφάνιση των πρώτων μόνιμων οικισμών, ο Εβραίος ξαφνικά βρέθηκε «εκεί». Έρχεται σαν έμπορος και αρχικά δίνει ελάχιστη σημασία στην απόκρυψη της εθνικότητάς του. Είναι ακόμη Εβραίος, και αυτό ίσως εν μέρει επειδή η εξωτερική φυλετική διαφορά ανάμεσα σε αυτόν και στον λαό

που τον δέχτηκε είναι πολύ μεγάλη, η γλωσσική του γνώση παραμένει πολύ μικρή ακόμα, η συνεκτικός δεσμός του λαού που τον δέχτηκε είναι πολύ έντονος, για να αποτολμήσει να εμφανιστεί σαν οτιδήποτε άλλο από ξένος έμπορος. Η ελαστική διακριτικότητά του και η απειρία του λαού που τον φιλοξένησε σήμαινε ότι η διατήρηση του χαρακτήρα του σαν Εβραίος δεν ήταν καθόλου μειονέκτημα γι' αυτόν, αλλά μάλλον ένα πλεονέκτημα· απέναντι στο ξένο είσαι φιλικός.

β) Σταδιακά αρχίζει να εργάζεται σιγά-σιγά στην οικονομία, όχι ως παραγωγός, αλλά αποκλειστικά ως μεσάζων. Στην χιλιόχρονη εμπορική του ανειλικρίνεια, είναι πολύ ανώτερος από τους αδέξιους, αλλά ιδιαίτερα απεριόριστα ειλικρινείς Άριους και έτσι απείλησε σε σύντομο χρονικό διάστημα να κάνει το εμπόριο μονοπώλιό του. Αρχίζει να δανείζει χρήματα, και όπως πάντα με τοκογλυφικά επιτόκια. Στην πραγματικότητα, αυτός εισήγαγε τότε τον έντοκο δανεισμό. Ο κίνδυνος αυτού του νέου θεσμού αρχικά δεν γίνεται αντιληπτός, αλλά, λόγω των πρόσκαιρων πλεονεκτημάτων του, είναι και καλοδεχούμενος.

γ) Ο Εβραίος έχει πια εγκατασταθεί απόλυτα, δηλαδή κατοικεί σε ξεχωριστές συνοικίες των πόλεων και των χωριών και διαμορφώνει όλο και περισσότερο ένα κράτος εν κράτει. Θεωρεί το εμπόριο και όλες τις νομισματικές συναλλαγές ως δικό του προνόμιο, το οποίο εκμεταλλεύεται ανελέητα.

δ) Οι συναλλαγές χρημάτων και το εμπόριο έχουν γίνει πλήρως το μονοπώλιό του. Το τοκογλυφικό του επιτόκιο προκαλεί εντέλει αντιδράσεις, η αυξανόμενη θρασύτητά του όμως την αγανάκτηση άλλων, ο πλούτος του τον φθόνο. Το ποτήρι ξεχείλισε, όταν συμπεριέλαβε και τη γη στον κύκλο των εμπορικών του συναλλαγών και την υποβάθμισε και αυτήν προς πώληση, καλύτερα, σαν διαπραγματεύσιμο προϊόν. Δεδομένου ότι ο ίδιος ποτέ δεν καλλιέργησε το έδαφος, αλλά απλώς το θεωρούσε σαν ένα εκμεταλλεύσιμο αγαθό, στο οποίο ο αγρότης μπορούσε να παραμείνει, μόνο υπό τους πιο άθλιους εκβιασμούς από μέρους του τωρινού κυρίου του, η αντιπάθεια

εναντίον του μεταβλήθηκε σταδιακά σε απροσχημάτιστο μίσος. Η τυραννία του, που ρουφούσε το αίμα γίνεται τόσο μεγάλη, που εκδηλώθηκαν εξεγέρσεις εναντίον του. Άρχισαν να ρίχνουν στους ξένους μια πιο προσεκτική ματιά και ανακάλυπταν σε αυτόν ολοένα και περισσότερα αποκρουστικά χαρακτηριστικά και την επαχθή φύση του, μέχρι που το χάσμα έγινε αγεφύρωτο.

Σε καιρούς απελπιστικής ανάγκης, ξέσπασε τελικά ο θυμός εναντίον του και οι λεηλατημένες και κατεστραμμένες μάζες κατέφυγαν στην αυτοάμυνα, για να αντισταθούν στη μάστιγα του Θεού. Τον έχουν γνωρίσει κατά τη διάρκεια αρκετών αιώνων και έχουν πλέον αντιληφθεί το γεγονός ότι η ύπαρξή του είναι το ίδιο επικίνδυνη με την πανούκλα.

ε) Τώρα όμως ο Εβραίος αρχίζει να αποκαλύπτει τον αληθινό του χαρακτήρα. Με γλοιώδη κολακεία, πλησιάζει τις κυβερνήσεις, αφήνει τα χρήματά του να λειτουργήσουν και με αυτόν τον τρόπο εξασφαλίζει την άδεια για τη νέα λεηλασία των θυμάτων του. Ακόμα κι όταν μερικές φορές η οργή του λαού εναντίον της αιώνιας βδέλλας φούντωνε έντονα, αυτό δεν τον εμπόδιζε στο παραμικρό, από το να επανεμφανιστεί, μετά από λίγα χρόνια, στο χώρο που μετά βίας είχε εγκαταλείψει προσφάτως και να αρχίσει και πάλι την παλιά ζωή. Κανένας διωγμός δεν μπορεί να τον σταματήσει από την φύση του να εκμεταλλεύεται τους ανθρώπους, ούτε να τον διώξει, μετά από όλα σε λίγο καιρό είναι και πάλι εκεί και μάλιστα ίδιος και απαράλλαχτος όπως πριν.

Για να αποφύγουν τουλάχιστον τα πολύ χειρότερα, άρχισαν να αφαιρούν τη γη από τα τοκογλυφικά του χέρια, καθιστώντας την απόκτησή της από τον ίδιο απλώς νομικώς αδύνατη.

στ) Στο βαθμό, στον οποίο αρχίζει να αυξάνεται η εξουσία των αρχόντων, πιέζει να έρθει όλο και πιο κοντά σε αυτούς. Ζητιανεύει για «απεριόριστες ελευθερίες» και «προνόμια», τα οποία του παραχωρούν ευχαρίστως οι άρχοντες, που πάντα βρίσκονται σε δεινή οικονομική κατάσταση, έναντι ανάλογης αμοιβής. Ό, τι κι αν του κοστίζει, σε λίγα χρόνια αποκαθιστά τα χρήματα που ξόδεψε με τους τόκους και τα επιτόκια. Μια

αληθινή βδέλλα που προσκολλάται στο σώμα των δύστυχων λαών και είναι αδύνατο να αφαιρεθεί, μέχρις ότου οι ίδιοι οι ηγεμόνες χρειαστούν ξανά χρήματα και του αφαιμάσουν το αίμα που είχε ρουφήξει προσωπικά.

Αυτό το παιχνίδι επαναλαμβάνεται και πάλι απ' την αρχή, λαμβανομένου υπόψη ότι ο ρόλος των λεγόμενων «Γερμανών ηγεμόνων» είναι εξίσου άθλιος με αυτόν των ίδιων των Εβραίων. Ήταν πραγματικά η θεία τιμωρία για τον αγαπημένο τους λαό, αυτοί οι άρχοντες και μπορούν να παραλληλισθούν μόνο με διάφορους υπουργούς των ημερών μας.

Στους γερμανούς ηγεμόνες οφείλεται, το ότι το γερμανικό έθνος δεν μπόρεσε να λυτρωθεί οριστικά από τον εβραϊκό κίνδυνο. Δυστυχώς, σε αυτό, ακόμα και αργότερα τίποτα δεν άλλαξε, έτσι αυτοί πήραν από τον Εβραίο μόνο την χιλιαπλάσια ανταμοιβή για όλες τις αδικίες που είχαν διαπράξει κάποτε εναντίον του λαού τους. Συμμάχησαν με τον διάβολο και προσγειώθηκαν ενώπιόν του.

ζ) Έτσι, το ότι οι ηγεμόνες πιάστηκαν στα δίκτυα του οδήγησε στην καταστροφή τους. Αργά αλλά σταθερά η δεσπόζουσα θέση τους έχασε τη σταθερότητά της προς τους λαούς στο βαθμό στον οποίο αυτοί έπαψαν να υπηρετούν τα συμφέροντά τους και αντ' αυτού έγιναν οι επικαρπωτές των υπηκόων τους. Ο Εβραίος γνωρίζει ακριβώς το τέλος τους και προσπαθεί όσο πιο πολύ μπορεί να το επισπεύσει αν είναι δυνατόν. Ο ίδιος προωθεί τη διαρκή οικονομική τους ανάγκη, αποξενώνοντάς τους ολοένα και περισσότερο από τα αληθινά τους καθήκοντα, σέρνεται γύρω τους με την πιο ποταπή κολακεία, καθοδηγώντας τους να είναι κακοί και καθιστώντας τον εαυτό του όλο και πιο απαραίτητο για εκείνους. Η επιτηδειότητά του, ή καλύτερα η έλλειψη κάθε δισταγμού σε όλα τα οικονομικά ζητήματα, τον κάνουν να ξέρει πώς να αποσπάσει περισσότερα νέα κεφάλαια στύβοντας ακόμη και καταπιέζοντας τους λεηλατημένους υπηκόους, οι οποίοι με ολοένα και μικρότερα διαλείμματα ακολουθούν την πορεία κάθε θνητού. Έτσι κάθε βασιλική αυλή είχε τον «εβραίο

αυλικό» της – όπως ονομάζονταν αυτά τα τέρατα, που βασάνιζαν μέχρι απόγνωσης τον αγαπημένο λαό και ετοίμαζαν τις ατέλειωτες απολαύσεις για τους ηγεμόνες. Ποιος λοιπόν μπορεί να εκπλαγεί, που αυτά τα στολίδια της ανθρώπινης φυλής καταλήγουν και να στολίζονται επιφανειακά και να ανεβαίνουν στις θέσεις της κληρονομικής τάξης των ευγενών, συμβάλλοντας όχι απλώς στον εξευτελισμό αυτού του θεσμού, αλλά και στη δηλητηρίασή του;

Τώρα, φυσικά, μπορεί σίγουρα να χρησιμοποιήσει τη θέση του για την ανέλιξή του.

Τελικά το μόνο που χρειαζόταν να κάνει ήταν να βαφτιστεί, για να έχει στη διάθεσή του όλες τις δυνατότητες και τα δικαιώματα των ίδιων των ντόπιων. Δεν είναι ασυνήθιστο να κάνει αυτήν την συναλλαγή προς χαράν των Εκκλησιών για το τέκνο που κέρδιζαν και του Ισραήλ για την πετυχημένη εξαπάτηση.

η) Στον Ιουδαϊσμό αρχίζει τώρα να γίνεται μια μεταβολή. Μέχρι τώρα ήταν Εβραίοι, που σημαίνει ότι δεν τους ένοιαζε να προσπαθήσουν να εμφανίζονται ως κάτι άλλο και ούτε θα μπορούσαν με τα τόσο εξαιρετικά έντονα φυλετικά χαρακτηριστικά από αυτά της άλλης. Στην εποχή του Φρειδερίκου του Μεγάλου κανένας ακόμα δεν μπορούσε να σκεφτεί να δει τους Εβραίους σαν κάτι διαφορετικό από ένα «ξένο» λαό και ακόμη και ο Γκαίτε εξέφραζε αποτροπιασμό στη σκέψη ότι στο μέλλον ο νόμος δεν θα απαγορεύει πια τους γάμους μεταξύ Χριστιανών και Εβραίων. Αλλά ο Γκαίτε τελικά, για τ' όνομα του Θεού, δεν ήταν ούτε αντιδραστικός, αλλά ούτε και ζηλωτής· ό,τι έβγαινε από τα χείλη του δεν ήταν παρά η φωνή του αίματος και της λογικής. Έτσι – παρ' όλες ατιμωτικές ενέργειες της Αυλής – ο λαός ενστικτωδώς ανακάλυψε στον Εβραίο το ξένο σώμα στην δική του σάρκα και κατά συνέπεια τήρησε την ανάλογη στάση απέναντί του.

Αλλά τώρα όλα αυτά επρόκειτο να αλλάξουν. Κατά τη διάρκεια περισσοτέρων από χίλια χρόνια έχει μάθει μέχρι τώρα να χειρίζεται τη γλώσσα του λαού που τον έχει δεχτεί, τώρα

πιστεύει ότι μπορεί να αποτολμήσει να τονίσει λίγο λιγότερο τον Ιουδαϊσμό του στο μέλλον και να προβάλει περισσότερο τον «Γερμανισμό» του στο προσκήνιο· διότι όσο γελοίο και μάλιστα αλλόκοτο μπορεί να φαινόταν αυτό καταρχάς, παρ' όλα αυτά είχε και το θράσος να μεταμορφώνεται σε «Τεύτονα», στην προκειμένη περίπτωση και σε «Γερμανό». Με αυτό ξεκίνησε μια από τις πιο αχρείες απάτες που μπορεί κανείς να φανταστεί. Δεδομένου ότι στην πραγματικότητα δεν διέθετε τίποτα από το γερμανισμό, εκτός από την τέχνη να ψελλίζει τη γλώσσα του – και αυτό με τον πιο φοβερό τρόπο – αλλά κατά τα άλλα δεν ήρθε ποτέ σε επιμειξία μαζί του, κατά συνέπεια όλος ο γερμανισμός του βασίστηκε αποκλειστικά στη γλώσσα. Η φυλή, ωστόσο, δεν έγκειται στη γλώσσα, αλλά αποκλειστικά στο αίμα, κάτι που κανείς δεν το ξέρει καλύτερα από τον Εβραίο, ο οποίος δίνει πολύ μικρή σημασία στη διατήρηση της γλώσσας του, αλλά θεωρεί πολύ σπουδαίο την καθαρότητα του αίματός του. Ένας άνθρωπος μπορεί εύκολα να αλλάξει τη γλώσσα, δηλαδή μπορεί να χρησιμοποιήσει μια άλλη· μόνο που τότε στην καινούργια αυτή γλώσσα του θα εκφράζει τις παλιές σκέψεις· η εσωτερική του φύση δεν αλλάζει. Αυτό φαίνεται καλύτερα στον Εβραίο, ο οποίος μπορεί να μιλάει χίλιες γλώσσες και παρ' όλα αυτά παραμένει ένας Εβραίος. Τα γνωρίσματα του χαρακτήρα του έχουν παραμείνει τα ίδια, είτε του άρεζε πριν από δύο χιλιάδες χρόνια σαν έμπορος σιτηρών στην Όστια να μιλάει ρωμαϊκά, είτε σαν μαυραγορίτης αλεύρων σήμερα να ψελλίζει γερμανικά. Είναι πάντα ο ίδιος Εβραίος. Το ότι αυτό το προφανές γεγονός δεν έγινε αντιληπτό από ένα κανονικό υπουργικό συμβούλιο των ημερών μας ή από τους ανώτερους αξιωματικούς της αστυνομίας, είναι επίσης αυτονόητο, γιατί πολύ δύσκολα βρίσκεις κάποιον με λιγότερο ένστικτο και μυαλό από των λειτουργών αυτών της σημερινής υποδειγματικής κρατικής μας διοίκησης.

Ο λόγος για τον οποίο ο Εβραίος αποφάσισε ξαφνικά να γίνει «Γερμανός» είναι προφανής. Νιώθει, πώς η δύναμη των ηγεμόνων σιγά-σιγά τίθεται υπό αμφισβήτηση και γι' αυτό

ψάχνει μια πλατφόρμα για να τη βάλει έγκαιρα κάτω από τα πόδια του. Επιπλέον, όμως ο νομισματικός του έλεγχος σε ολόκληρη την οικονομία είναι τόσο προχωρημένος, που δεν θα μπορεί πλέον να υποστηρίξει ολόκληρο το γιγαντιαίο οικοδόμημά του χωρίς να κατέχει πλήρη «πολιτικά» δικαιώματα, και σε κάθε περίπτωση δεν θα μπορεί να πραγματοποιηθεί η περαιτέρω αύξηση της επιρροής του. Αλλά επιθυμεί και τα δύο· διότι όσο ψηλότερα σκαρφαλώνει, τόσο πιο δελεαστικά ξεπροβάλλει από το πέπλο του παρελθόντος ο παλιός, ο στόχος που του υποσχέθηκαν κάποτε και με πυρετώδη απληστία τα πιο ευφυή του πνεύματα βλέπουν ξανά το όνειρο της παγκόσμιας κυριαρχίας να γίνεται πιο προσιτό. Έτσι η μοναδική του φιλοδοξία κατευθύνεται στην απόκτηση των πλήρων «πολιτικών» δικαιωμάτων.

Αυτός είναι ο λόγος της χειραφέτησης από το γκέτο.

θ) Έτσι, από τον Εβραίο της Αυλής αναπτύχθηκε ο Εβραίος του λαού, που φυσικά σημαίνει: ότι ο Εβραίος παραμένει όπως και πριν στο περιβάλλον των υψηλών αρχόντων, και μάλιστα, μάλλον προσπαθεί να προωθηθεί ακόμη περισσότερο στον κύκλο τους, αλλά την ίδια στιγμή μια άλλη μερίδα της φυλής του προσπαθεί να κερδίσει την εύνοια του αγαπημένου λαού. Αν σκεφτούμε, πόσο πολύ είχε αμαρτήσει απέναντι στις μάζες κατά τη διάρκεια των αιώνων, πώς ξανά και ξανά τις έστυβε αδίστακτα και ρουφούσε το αίμα τους και αν σκεφτούμε επιπλέον, πώς ο λαός έμαθε σιγά-σιγά να τον μισεί γι' αυτό και στο τέλος έβλεπε τη ύπαρξή του μόνο σαν μια τιμωρία από τον ουρανό για τους άλλους λαούς, μπορεί κανείς να καταλάβει πόσο δύσκολη πρέπει να είναι αυτή η προσαρμογή για τον Εβραίο. Ναι, είναι μια επίπονη δουλειά να παρουσιαστεί ξαφνικά στα γδαρμένα θύματά του σαν «φίλος του ανθρώπινου είδους».

Πρώτα απ' όλα, προσπαθεί να επανορθώσει και πάλι στα μάτια του λαού, αυτό που του είχε κάνει στο παρελθόν. Ξεκινά την μετατροπή του σαν «ευεργέτης» της ανθρωπότητας. Δεδομένου ότι υπάρχει ένας πραγματικός λόγος για τη νέα του

καλοσύνη, δεν μπορεί να τηρήσει τα παλιά λόγια της Βίβλου, ότι η αριστερά δεν πρέπει να ξέρει τι ποιεί η δεξιά, αλλά θέλοντας και μη θα πρέπει να συμβιβαστεί με αυτό αφήνοντας όσο το δυνατόν περισσότερους να ξέρουν το πόσο βαθιά τον αγγίζει η δυστυχία της μάζας και πόσες θυσίες κάνει ο ίδιος προσωπικά. Με αυτή ακριβώς την έμφυτη μετριοφροσύνη του διατυμπανίζει τα προσόντα του στον υπόλοιπο κόσμο έως ότου να αρχίσουν στ' αλήθεια να τα πιστεύουν. Εκείνοι που δεν τα πιστεύουν, τον αδικούν με τον πιο άσχημο τρόπο. Σε σύντομο χρονικό διάστημα έχει ήδη αρχίσει, να διαστρεβλώνει την πραγματικότητα γύρω του, λες και μέχρι στιγμής πάντοτε διαπράττονταν αδικίες μόνο εις βάρος του και όχι το αντίστροφο. Οι τελείως ηλίθιοι το πίστεψαν και δεν μπορούσαν να κάνουν αλλιώς, παρά να συμπονέσουν τον φτωχό «ατυχήσαντα».

Επιπλέον, πρέπει να σημειωθεί εδώ ότι, φυσικά, ο Εβραίος, παρά την προθυμία του να κάνει θυσίες προσωπικά, φυσικά, δεν γίνεται ποτέ φτωχός. Ξέρει ήδη πώς να το χειριστεί και μάλιστα, μερικές φορές η ευσπλαχνία του μπορεί πραγματικά να συγκριθεί μόνο με το λίπασμα, το οποίο δεν ρίχνεται στο χωράφι από αγάπη γι' αυτό, αλλά μάλλον με την προοπτική για τη μελλοντική δική του ευημερία. Σε κάθε περίπτωση όμως, όλοι μαθαίνουν σε σχετικά σύντομο χρονικό διάστημα ότι ο Εβραίος έχει γίνει «ευεργέτης και φιλόανθρωπος». Τι παράξενη αλλαγή!

Αυτό όμως που για άλλους είναι λίγο ως πολύ αυτονόητο, ακριβώς γι' αυτό το λόγο προκαλεί υπέρτατη έκπληξη, και μάλιστα σε πολλούς φανερό θαυμασμό, επειδή για αυτούς δεν είναι αυτονόητο. Το αποτέλεσμα είναι, ότι κάθε τέτοια πράξη που αποδίδεται σε αυτόν μετράει πολύ περισσότερο απ' ό,τι στους υπόλοιπους ανθρώπους.

Αλλά έχει κι άλλο: ο Εβραίος ξαφνικά γίνεται και φιλελεύθερος και αρχίζει σχεδόν να ουρλιάζει για την απαραίτητη πρόοδο της ανθρωπότητας.

Σιγά-σιγά γίνεται ο εκπρόσωπος μιας νέας εποχής.

Φυσικά καταστρέφει όλο και πιο διεξοδικά τα θεμέλια μιας πραγματικά χρήσιμης εθνικής οικονομίας. Έμμεσα μέσω των μετοχών προωθώντας έτσι την επιρροή του στο κύκλωμα της εθνικής παραγωγής, καθιστώντας το αντικείμενο αγοράς και πώλησης στο χρηματιστήριο, ή μάλλον αυτό που θα μπορούσε να ονομαστεί πόνι σε ένα οικονομικό παιχνίδι σκακιού, και με αυτό τον τρόπο κλέβει από τις επιχειρήσεις τις βάσεις στις οποίες είναι δυνατή μόνο η προσωπική ιδιοκτησία. Αυτό είναι το πρώτο βήμα αυτής της εσωτερικής αποξένωσης μεταξύ εργοδότη και εργαζομένου που οδηγεί στη μεταγενέστερη πολιτική ταξική διαίρεση.

Τελικά, ωστόσο, η εβραϊκή επιρροή σε οικονομικά ζητήματα μέσω του χρηματιστηρίου αυξάνεται απίστευτα γρήγορα. Θα εξελιχθεί σε ιδιοκτήτη ή ακόμα και σε ελεγκτή του εθνικού εργατικού δυναμικού.

Για να ενισχύσει την πολιτική του θέση, προσπαθεί να διαλύσει τα φυλετικά και πολιτικά εμπόδια που τον πνίγουν αρχικά ακόμα και σε κάθε του βήμα. Για το σκοπό αυτό, παλεύει με όλη του την επιμονή για την ανεξιθρησκία – και στον ελευθεροτεκτονισμό, τον οποίο διέφθειρε εντελώς, βρίσκει ένα εξαιρετικό εργαλείο για την προάσπιση αλλά και την επίτευξη των στόχων του. Οι κύκλοι των κυβερνόντων, καθώς και οι ανώτερες τάξεις της πολιτικής και οικονομικής μεσαίας τάξης, έπεσαν στην παγίδα του μέσα από τα δίκτυα του μασονισμού, χωρίς καν να το υποψιαστούν.

Μόνο το λαό καθεαυτό των κατώτερων και ευρύτερων στρωμάτων ή καλύτερα την τάξη, η οποία άρχισε να αφυπνίζεται, και αγωνίστηκε για το δίκιο της και την ελευθερία, δεν μπόρεσαν ακόμα να την παρασύρουν εντελώς. Αυτό όμως είναι πιο απαραίτητο από οτιδήποτε άλλο· γιατί ο Εβραίος θεωρεί ότι η πιθανότητα ανόδου του σε έναν κυρίαρχο ρόλο υπάρχει μόνο, εάν μπροστά του υπάρχει ένας «προπορευόμενος»· αλλά το εικάζει ότι μπορεί να τον βρει στην αστική τάξη και μάλιστα στα ευρύτερα στρώματα αυτής. Όμως οι κατασκευαστές γαντιών και οι εργάτες της υφαντουργίας δεν

μπορούν να πιαστούν στο λεπτό δίχτυ του τεκτονισμού, αλλά εδώ έπρεπε να χρησιμοποιηθούν πιο χονδροειδή και όχι λιγότερο δραστικά μέσα. Έτσι στην μασονία, έρχεται να συνταχθεί σαν δεύτερο όπλο στην υπηρεσία του Ιουδαϊσμού: ο **Τύπος**. Τον θέτει στην κατοχή του με όλη του την επιμονή και την επιτηδειότητα. Με αυτόν, αρχίζει σιγά-σιγά να περισφίγγει και να παγιδεύει, να κατευθύνει και να ωθεί ολόκληρη τη δημόσια ζωή, καθώς είναι σε θέση να δημιουργεί και να κατευθύνει εκείνη τη δύναμη, που είναι πιο γνωστή σήμερα με τον όρο «κοινή γνώμη» από ό, τι πριν από μερικές δεκαετίες.

Σ' αυτόν παρουσιάζεται πάντοτε προς τα έξω σαν να έχει μια απεριόριστη δίψα για γνώση, επαινεί κάθε πρόοδο, κυρίως φυσικά εκείνη, που οδηγεί στην καταστροφή των άλλων· γιατί κάθε γνώση και κάθε ανάπτυξη την κρίνει μόνο ανάλογα με τη δυνατότητα προώθησης της εθνικότητάς του, και όπου κάτι τέτοιο λείπει, είναι ο αδυσώπητος θανάσιμος εχθρός κάθε φωτός, ο μισητής κάθε αληθινού πολιτισμού. Έτσι χρησιμοποιεί όλες τις γνώσεις που λαμβάνει στα σχολεία των άλλων μόνο στην υπηρεσία της φυλής του.

Την εθνικότητά του όμως την προσέχει περισσότερο από ποτέ. Ενώ φαίνεται να ξεχειλίζει από «διαφωτισμό», «πρόοδο», «ελευθερία», «ανθρωπισμό» κ.λ.π., ο ίδιος ασκεί την αυστηρότερη απομόνωση της φυλής του. Μάλιστα μερικές φορές προσκολλάει τις γυναίκες του σε χριστιανούς με επιρροή, αλλά τον κορμό των αρρένων του τον διατηρεί κατά βάση πάντα καθαρό. Δηλητηριάζει το αίμα των άλλων, αλλά διαφυλάττει το δικό του. Ο Εβραίος δεν παντρεύεται σχεδόν ποτέ μια Χριστιανή, αλλά ο Χριστιανός την Εβραία. Το νόθο όμως μοιάζει περισσότερο προς την εβραϊκή πλευρά. Ιδίως ένα μέρος της υψηλότερης αριστοκρατίας έχει εκφυλιστεί εντελώς. Ο Εβραίος το γνωρίζει αυτό πολύ καλά και ως εκ τούτου εκμεταλλεύεται αυτό το είδος του προγραμματισμένου «αφοπλισμού» της ιθύνουσας πνευματικής τάξης των φυλετικών του αντιπάλων. Για να συγκαλύψει τη φασαρία και για να αποκοιμίσει τα θύματά του μιλάει όλο και περισσότερο

για την ισότητα όλων των ανθρώπων, ανεξάρτητα από τη φυλή και το χρώμα. Οι ηλίθιοι αρχίζουν να τον πιστεύουν.

Ωστόσο, δεδομένου ότι η όλη του ύπαρξη εξακολουθεί να είναι πολύ έντονα συνδεδεμένη με τη μυρωδιά του ξένου, έτσι που ειδικά η πλατιά μάζα του λαού να μην πέφτει εύκολα στα δίχτυα του, αφήνει να του δοθεί μια εικόνα μέσω του Τύπου, που αντιστοιχεί τόσο λίγο με την πραγματικότητα, καθώς αντίθετα εξυπηρετεί τον επιδιωκόμενο σκοπό του. Στα σατιρικά έντυπα γίνεται μια ιδιαίτερη προσπάθεια, να απεικονίσουν τους Εβραίους σαν έναν καλοκάγαθο μικρό λαό, που έχει ακόμα τις δικές του ιδιαιτερότητες – όπως και οι άλλοι –, αλλά αυτό, ακόμη και στην ίσως κάπως περίεργη συμπεριφορά του, δείχνει ενδεχομένως σημάδια μιας πιθανώς αστείας, αλλά πάντα ειλικρινούς και καλοπροαίρετης ψυχής. Πόσο πάσχιζαν για να τον κάνουν να φαίνεται όλο και πιο ασήμαντος παρά επικίνδυνος.

Ο απώτερος στόχος του όμως σε αυτό το στάδιο είναι η νίκη της δημοκρατίας ή, όπως το αντιλαμβάνεται: η κυριαρχία του κοινοβουλευτισμού. Ικανοποιεί καλύτερα τις ανάγκες του· απενεργοποιεί την προσωπικότητα – και βάζει στη θέση της την πλειοψηφία της ηλιθιότητας, της ανικανότητας και τελευταία αλλά όχι έσχατη, τη δειλία.

Το τελικό αποτέλεσμα θα είναι η πτώση της μοναρχίας, η οποία πρέπει να έρθει αργά ή γρήγορα.

ι) Η τεράστια οικονομική ανάπτυξη οδηγεί σε αλλαγή της κοινωνικής διαστρωμάτωσης του λαού. Καθώς ο μικρός εργατοτεχνίτης πεθαίνει σιγά-σιγά και έτσι η δυνατότητα απόκτησης μιας ανεξάρτητης ύπαρξης για τον εργαζόμενο γίνεται όλο και πιο σπάνια, ο τελευταίος γίνεται ολοένα και πιο προλεταριακός. Εμφανίζεται ο βιομηχανικός «εργάτης του εργοστασίου», το πιο σημαντικό χαρακτηριστικό του οποίου βρίσκεται στο γεγονός ότι σχεδόν ποτέ δεν είναι σε θέση να βασιστεί σε μια ανεξάρτητη πηγή διαβίωσης που θα τον στηρίζει στη ζωή του αργότερα. Είναι με την κυριολεκτική έννοια της λέξης άκληρος, τα γεράματά του είναι ένα μαρτύριο

και δύσκολα μπορεί να περιγραφεί ως ζωή.

Παλιότερα κάποτε είχε δημιουργηθεί μια παρόμοια κατάσταση, η οποία πίεζε επιτακτικά για μια λύση και βρήκε μία. Στους αγρότες και στους εργατοτεχνίτες, προστέθηκε επιπλέον σταδιακά μια νέα τάξη, των υπαλλήλων και των μισθωτών – ιδίως του δημοσίου. Και αυτοί ήταν άκληροι με την κυριολεκτική έννοια της λέξης. Το κράτος βρήκε τελικά μια διέξοδο από αυτήν την νοσηρή κατάσταση αναλαμβάνοντας την μέριμνα των κρατικών υπαλλήλων, που δεν μπορούσαν από μόνοι τους να φροντίσουν για τα γηρατειά τους και καθιέρωσε την συνταξιοδότηση γήρατος. Σιγά-σιγά, όλο και περισσότερες ιδιωτικές επιχειρήσεις ακολούθησαν το παράδειγμα αυτό, έτσι ώστε σήμερα σχεδόν κάθε μόνιμος υπάλληλος που εργάζεται πνευματικά παίρνει μετέπειτα την συνταξιοδότησή του, υπό την προϋπόθεση ότι η εταιρεία έχει ήδη φτάσει ή υπερβεί ένα συγκεκριμένο μέγεθος. Και μόνο η διασφάλιση των γηρατειών του δημόσιου υπάλληλου ήταν σε θέση να τον γαλουχήσει σε αυτήν την ανιδιοτελή πίστη στο καθήκον, που ήταν το πιο διακεκριμένο χαρακτηριστικό της γερμανικής δημόσιας υπηρεσίας κατά την προπολεμική περίοδο.

Με αυτόν τον τρόπο, μια ολόκληρη τάξη, η οποία παρέμεινε χωρίς ιδιοκτησία, διασώθηκε με έξυπνο τρόπο από την κοινωνική εξαθλίωση και έτσι εντάχθηκε στο σύνολο του λαού.

Τώρα, αυτό το ζήτημα τέθηκε εκ νέου και αυτή τη φορά προσέγγιζε το κράτος και το έθνος σε πολύ μεγαλύτερο βαθμό. Όλο και περισσότερο, εκατομμύρια πλήθη ανθρώπων μετακόμισαν από τις αγροτικές περιοχές στις μεγαλύτερες πόλεις για να κερδίσουν το καθημερινό ψωμί σαν εργάτες εργοστασίων στις νεοσύστατες βιομηχανίες. Οι συνθήκες εργασίας και διαβίωσης της νέας τάξης ήταν χειρότερες από θλιβερές. Ακόμη, η περισσότερο ή λιγότερο μηχανική μεταφορά των παλαιότερων μεθόδων εργασίας των παλαιών εργατοτεχνιτών ή ακόμη και των αγροτών στη νέα μορφή δεν ταίριαζε με κανένα τρόπο. Η δουλειά του ενός όπως και του άλλου δεν μπορούσε πλέον να συγκριθεί με τις προσπάθειες που

έπρεπε να κάνει ο βιομηχανικός εργάτης. Στους παλιούς εργατοτεχνίτες ο χρόνος μπορεί να μην έπαιζε ένα τόσο σημαντικό ρόλο, αλλά με τις νέες εργασιακές μεθόδους η σημασία αυτού αύξανε διαρκώς. Η τυπική υιοθέτηση του παλιού ωραρίου εργασίας στις μεγάλης κλίμακας βιομηχανικές επιχειρήσεις φαινόταν εντελώς καταστροφική· διότι η πραγματική εργατική απόδοση του παρελθόντος ήταν μικρή απλώς λόγω της απουσίας των σημερινών εντατικών μεθόδων εργασίας. Έτσι, αν στο παρελθόν μπορούσαν να αντέξουν την ημέρα δουλειάς των δεκατεσσάρων ή ακόμα και των δεκαπέντε ωρών, τότε σίγουρα δεν θα μπορούσαν να την αντέξουν σε μια εποχή που το κάθε λεπτό αξιοποιούνταν στο έπακρο. Πραγματικά, το αποτέλεσμα αυτής της παράλογης μεταφοράς του παλαιού ωραρίου εργασίας στις νέες βιομηχανικές δραστηριότητες ήταν ατυχής προς δύο κατευθύνσεις: η υγεία καταστράφηκε και η πίστη σε μιαν ανώτερη δικαιοσύνη κατέρρευσε. Σ' αυτά τέλος, προστέθηκαν οι άθλιοι μισθοί από τη μία και κατά συνέπεια, η πολύ καλύτερη θέση του εργοδότη από την άλλη.

Στις αγροτικές περιοχές δεν θα μπορούσε να υπάρξει ένα τέτοιο κοινωνικό ζήτημα, αφού κύριοι και υπηρέτες έκαναν την ίδια δουλειά και πάνω απ' όλα έτρωγαν από το ίδιο πιάτο. Αλλά και αυτό άλλαξε επίσης.

Ο διαχωρισμός του εργαζομένου από τον εργοδότη φαίνεται τώρα να έχει συντελεστεί σε όλους τους τομείς της ζωής. Το πόσο πολύ έχει ήδη προχωρήσει αυτή η εσωτερική ιουδαϊοποίηση του λαού μας μπορεί κανείς να το δει στην χαμηλή υπόληψη, αν όχι περιφρόνηση, με την οποία αντιμετωπίζει την χειρωνακτική εργασία. Αυτό δεν είναι γερμανικό. Είναι απλά η νόθευση της ζωής μας, η οποία στην πραγματικότητα ήταν μια ιουδαϊοποίηση, που μετέτρεψε τον σεβασμό που είχαμε άλλοτε για τη χειρωνακτική εργασία σε μια συγκεκριμένη περιφρόνηση για κάθε σωματική εργασία.

Έτσι προέκυψε στην πραγματικότητα μια νέα, πολύ λίγο σεβαστή τάξη και μια μέρα πρέπει να τεθεί το ερώτημα εάν το

έθνος θα έχει τη δύναμη να ενσωματώσει και πάλι τη νέα αυτή τάξη στο γενικό κοινωνικό σύνολο, ή αν η κοινωνική διαφορά θα διευρυνθεί υπό τη μορφή ταξικού χάσματος.

Αλλά ένα πράγμα είναι σίγουρο: η νέα τάξη δεν είχε τα χειρότερα στοιχεία στις τάξεις της, αλλά αντίθετα, τα πιο ενεργητικά. Η πολυπλοκότητα του αποκαλούμενου πολιτισμού εδώ δεν έχει ακόμη ασκήσει την αποσυνθετική και εκφυλιστική της επιρροή. Η νέα τάξη, στην ευρεία της μάζα, δεν ήταν ακόμη μολυσμένη από το δηλητήριο της ειρηνιστικής αδυναμίας, αλλά ήταν ρωμαλέα και, αν ήταν απαραίτητο, ακόμα και σκληρή.

Ενώ η αστική τάξη δεν ενδιαφέρεται γι' αυτό το τόσο σοβαρό ζήτημα, αλλά αφήνει αδιάφορη την κατάσταση να πάει κι όπου βγει, ο Εβραίος άρπαξε την τεράστια δυνατότητα που προσφέρεται εδώ για το μέλλον και από τη μια μεριά, οργανώνοντας τις καπιταλιστικές μεθόδους της ανθρώπινης εκμετάλλευσης στον απόλυτο βαθμό της αποτελεσματικότητάς τους, προσεγγίζει τα ίδια τα θύματα των αντιλήψεών του και της δύναμής του και σε σύντομο χρονικό διάστημα γίνεται ο ηγέτης του αγώνα τους εναντίον του ίδιου του εαυτού του. Φυσικά αυτό το «εναντίον του ίδιου του εαυτού του» είναι απλώς σχήμα λόγου, διότι ο μεγάλος δάσκαλος του ψέματος ξέρει όπως πάντα πώς να κάνει τον εαυτό του να φαίνεται καθαρός και την ενοχή να την φορτώνει στους άλλους. Δεδομένου ότι είχε το θράσος, να ηγηθεί ο ίδιος των μαζών, δεν τους πέρασε ποτέ από το μυαλό, ότι αυτό μπορεί να αποτελέι την πιο αισχρή απάτη όλων των εποχών.

Και όμως έτσι ήταν.

Πριν καλά-καλά αναπτυχθεί η νέα τάξη μέσα από το γενικότερο οικονομικό μετασχηματισμό, ο Εβραίος είχε ήδη δει τον νέο προπομπό για τη δική του περαιτέρω ανέλιξη σαφώς και ξεκάθαρα μπροστά του. Πρώτα χρησιμοποίησε την αστική τάξη σαν πολιορκητικό κριό ενάντια στον φεουδαρχικό κόσμο, τώρα τον εργάτη εναντίον των αστών. Αλλά αν κάποτε ήξερε το πώς να αποκτά με δόλο τα πολιτικά δικαιώματα στη σκιά της αστικής τάξης, τώρα ελπίζει, μέσα από τον αγώνα των

εργαζομένων για την ύπαρξη, να βρει το δρόμο για την δικιά του κυριαρχία.

Από τώρα και στο εξής, ο εργάτης έχει μόνο το καθήκον να αγωνίζεται για το μέλλον του εβραϊκού λαού. Χωρίς να το συνειδητοποιήσει τέθηκε στην υπηρεσία της δύναμης, την οποία υποτίθεται ότι πολεμάει. Φαινομενικώς τον αφήνουν να ορμάει ενάντια στο κεφάλαιο και αυτός είναι ο ευκολότερος τρόπος για να τον κάνουν να πολεμάει για αυτό. Μπορεί πάντα να φωνάζει ενάντια στο διεθνές κεφάλαιο και στην πραγματικότητα εννοεί την εθνική οικονομία. Αυτή πρέπει να κατεδαφιστεί, για να μπορέσει πάνω στο πτώμα της να θριαμβεύσει το διεθνές χρηματιστήριο.

Η προσέγγιση των Εβραίων σ' αυτό είναι η ακόλουθη:

Πλησιάζει τον εργάτη, προσποιείται συμπόνια για τη μοίρα του ή ακόμη και αγανάκτηση για την εξαθλίωση και τη φτώχεια του, για να κερδίσει την εμπιστοσύνη του με αυτόν τον τρόπο. Προσπαθεί να μελετήσει όλες τις επιμέρους πραγματικές ή και φανταστικές δυσκολίες της ζωής του – και να του ξυπνήσει την επιθυμία να αλλάξει μια τέτοια ύπαρξη. Αυξάνει με άπειρη πονηριά την ανάγκη για κοινωνική δικαιοσύνη, που υπάρχει κατά κάποιο τρόπο σε κατάσταση ύπνωσης σε κάθε Άριο άνθρωπο, με το να προτρέπει σε μίσος εναντίον εκείνων που ευνοήθηκαν περισσότερο από την τύχη και έτσι δίνει στον αγώνα για την εξάλειψη των κοινωνικών δεινών μια πολύ συγκεκριμένη ιδεολογική σφραγίδα. Θεμελιώνει τη μαρξιστική θεωρία.

Με το να την παρουσιάζει σαν άρρηκτα συνδεδεμένη με μια σειρά δίκαιων κοινωνικών αιτημάτων, προωθεί τόσο τη διάδοσή της όσο και αντίστροφα την αντιπάθεια των αξιοπρεπών ανθρώπων, απέναντι σε αιτήματα τα οποία, προβάλλονται σε τέτοια μορφή και με τέτοιο τρόπο, που από την αρχή φαίνονται άδικα και μάλιστα ανέφικτα. Διότι κάτω από αυτόν τον μανδύα των καθαρά κοινωνικών ιδεών κρύβονται πραγματικά διαβολικές προθέσεις, και μάλιστα προβάλλονται δημόσια με την πιο ξεδιάντροπη ειλικρίνεια. Αυτή η θεωρία αντιπροσωπεύ-

ει ένα αξεδιάλυτο μείγμα λογικής και ανθρώπινης παραφροσύνης, αλλά πάντα με τέτοιο τρόπο που μόνο η παραφροσύνη να μπορεί να γίνει πραγματικότητα, ποτέ όμως η λογική. Με την κατηγορηματική απόρριψη της προσωπικότητας και συνεπώς του έθνους και του φυλετικού του περιεχομένου, καταστρέφει τα βασικά θεμέλια όλου του ανθρώπινου πολιτισμού, που εξαρτάται από αυτούς ακριβώς τους παράγοντες. Αυτός είναι ο πραγματικός εσωτερικός πυρήνας της μαρξιστικής κοσμοθεωρίας, αρκεί να μπορεί κανείς να αποκαλέσει αυτό το αποκύημα ενός εγκληματικού εγκεφάλου ως «κοσμοθεωρία». Με την καταστροφή της προσωπικότητας και της φυλής, πέφτουν τα πιο ουσιαστικά εμπόδια για την κυριαρχία του κατώτερου όντος – αυτός όμως είναι ο Εβραίος.

Το νόημα αυτής της θεωρίας βρίσκεται ακριβώς στην οικονομική και πολιτική παράνοια. Διότι μέσω αυτής, όλοι οι πραγματικά ευφυείς άνθρωποι εμποδίζονται στο να τεθούν στην υπηρεσία της, ενώ εκείνοι που έχουν λιγότερη πνευματική ενεργητικότητα και φτωχότερη οικονομική παιδεία σπεύδουν να κυματίσουν τις σημαίες της. Οι διανοούμενοι όμως για το κίνημα – επειδή και αυτό το κίνημα έχει ανάγκη από τους διανοούμενούς του για να υπάρξει – «θυσιάζονται» από τον Εβραίο μέσα στις ίδιες του τις τάξεις.

Έτσι προέκυψε ένα κίνημα καθαρά χειρωνακτών εργατών υπό εβραϊκή ηγεσία, το οποίο φαινομενικώς βασίζεται στη βελτίωση της κατάστασης του εργάτη, αλλά στην πραγματικότητα σκοπεύει να υποδουλώσει και έτσι να καταστρέψει όλους τους μη εβραϊκούς λαούς.

Αυτή η γενική παράλυση που προκάλεσε ο ειρηνισμός στο εθνικό ένστικτο της αυτοσυντήρησης και άρχισε μέσω του μασονισμού στους κύκλους της λεγόμενης διάνοησης, είναι το αποτέλεσμα της δραστηριότητας του μεγάλου, πάντα εβραϊκού Τύπου σήμερα, στις μεγάλες μάζες αλλά πάνω απ' όλα στη μεσαία τάξη. Σε αυτά τα δύο όπλα της υπονόμευσης ήρθε να προστεθεί σαν τρίτο και μακράν το πιο τρομερό η οργάνωση της ωμής βίας. Ο μαρξισμός σαν φάλαγγα επίθεσης και εφόδου

πρέπει να αποτελειώσει αυτό, που το έργο της προπαρασκευαστικής υπονόμησης των δύο πρώτων όπλων, έχει καταστήσει ώριμο προς κατάρρευση.

Συντελέστηκε μ' αυτό ένας πραγματικά αριστοτεχνικός συνδυασμός, που δεν πρέπει στα αλήθεια να εκπλησσόμαστε, αν κατά την αντιμετώπισή τους εκείνοι ακριβώς οι θεσμοί οι οποίοι πάντα αρέσκονταν να αυτοπαρουσιάζονται ως οι φορείς μιας λίγο ως πολύ μυθικής κρατικής εξουσίας, πιο πολύ αποτύγγαναν. Στην ανώτερη και ανώτατη δημόσια διοίκησή μας στο κράτος, ο Εβραίος έβρισκε πάντοτε (με μερικές εξαιρέσεις) τους πιο πειθήνιους υποστηρικτές του καταστροφικού του έργου. Η δουλοπρεπής υποταγή στους «ανώτερους» και η υπεροπτική αλαζονεία προς τους «κατωτέρους» χαρακτηρίζουν αυτή την τάξη εξίσου, όπως και μια συχνά σκανδαλώδης στενοκεφαλιά η οποία μπορεί να ξεπεραστεί μερικές φορές μόνο με μια εκπληκτική φαντασίωση.

Αυτές όμως είναι ιδιότητες, τις οποίες χρειάζεται από τις αρχές μας ο Εβραίος και κατά συνέπεια τις εκτιμά αναλόγως.

Ο πρακτικός αγώνας, που αρχίζει τώρα, σε αδρές γραμμές, προχωρά ως εξής:

Σύμφωνα με τους απώτερους στόχους του εβραϊκού αγώνα, οι οποίοι δεν εξαντλούνται μόνο στην οικονομική κατάκτηση του κόσμου, αλλά απαιτούν και την πολιτική υποταγή του, ο Εβραίος χωρίζει την οργάνωση της μαρξιστικής του θεωρίας για τον κόσμο σε δύο μέρη, τα οποία, φαινομενικά διακρίνονται το ένα από το άλλο, όμως στην πραγματικότητα αποτελούν ένα αδιαίρετο σύνολο: στο πολιτικό και στο συνδικαλιστικό κίνημα.

Το συνδικαλιστικό κίνημα είναι ο διαφημιστής. Προσφέρει στον εργαζόμενο στον δύσκολο αγώνα του για ύπαρξη, τον οποίο πρέπει να διεξάγει χάρη στην απληστία και την κοντόφθαλμη οπτική πολλών εργοδοτών, βοήθεια και προστασία και συνεπώς τη δυνατότητα συμβολής για καλύτερες συνθήκες διαβίωσης. Αν οι εργαζόμενοι, σε μια εποχή που η οργανωμένη εθνική κοινότητα, το κράτος, δεν ενδιαφέρεται γι' αυτούς, δεν θέλουν να παραδώσουν την υπεράσπιση των

ζωτικών ανθρώπινων δικαιωμάτων τους στις τυφλές αυθαιρεσίες εκείνων που εν μέρει έχουν μειωμένο αίσθημα ευθύνης και συχνά τους παραδίδουν σε άκαρδους ανθρώπους, πρέπει να πάρουν στα χέρια τους την υπεράσπισή τους. Στο βαθμό ακριβώς που η λεγόμενη εθνική αστική τάξη, τυφλωμένη από τα συμφέροντα του χρήματος, βάζει τα πιο ανυπέρβλητα εμπόδια στο δρόμο αυτού του αγώνα επιβίωσης, όχι μόνο προβάλλει εναντίωση σε όλες τις προσπάθειες μείωσης των απάνθρωπα πολλών ωρών εργασίας, στο σταμάτημα της παιδικής εργασίας, στην εξασφάλιση και στην προστασία των γυναικών, στην βελτίωση των συνθηκών υγιεινής στους χώρους εργασίας και στα διαμερίσματα, αλλά τις υπονομεύει συχνά και εμπράκτως, ο πανούργος Εβραίος φροντίζει για τους καταπιεσμένους. Θα αναδειχθεί σταδιακά σε ηγέτη του συνδικαλιστικού κινήματος, και αυτό γίνεται όλο και πιο εύκολο, καθώς γι' αυτόν δεν πρόκειται για μια πραγματική αποκατάσταση κοινωνικών αδικιών με την ειλικρινή έννοια της λέξης, αλλά μόνο για την διαμόρφωση μιας, τυφλά αφοσιωμένης σ' αυτόν, οικονομικής δύναμης κρούσης για την καταστροφή της εθνικής οικονομικής ανεξαρτησίας. Διότι ενώ η διαχείριση μιας υγιούς κοινωνικής πολιτικής θα κινείται συνεχώς μεταξύ των κατευθυντήριων γραμμών της διατήρησης της εθνικής υγείας από τη μία και την εξασφάλιση μιας ανεξάρτητης εθνικής οικονομίας από την άλλη πλευρά και τα δύο αυτά κριτήρια όχι μόνο κόβουν το δρόμο του Εβραίου στο αγώνα του, αλλά η κατάργησή τους είναι ένας από τους στόχους της ζωής του. Δεν θέλει τη διατήρηση μιας ανεξάρτητης εθνικής οικονομίας, αλλά την καταστροφή της. Επομένως, μπροστά σ' αυτό καμιά ενοχή συνείδησης δεν μπορεί να τον συγκρατήσει, απ' το να θέτει αιτήματα σαν ηγέτης του συνδικαλιστικού κινήματος, που όχι μόνο το παρακάνουν, αλλά η εκπλήρωσή τους είτε είναι πρακτικά αδύνατη ή σημαίνουν την καταστροφή της εθνικής οικονομίας. Αλλά επίσης δεν θέλει να έχει μια υγιή, γεροδεμένη γενιά μπροστά του, αλλά ένα σάπιο κοπάδι που να μπορεί να το υποτάξει. Αυτή η επιθυμία πάλι του επιτρέπει, να

θέτει διεκδικήσεις του πιο παράλογου είδους, των οποίων η πρακτική εκπλήρωση, όπως το ξέρει και ο ίδιος είναι αδύνατη, τα οποία κατά συνέπεια δεν μπορούν να οδηγήσουν σε καμιά αλλαγή της κατάστασης, αλλά το πολύ σε ένα άγριο ξεσηκωμό των μαζών. Αλλά γι' αυτό το κάνει και όχι για μια αληθινή και ειλικρινή βελτίωση της κοινωνικής τους κατάστασης.

Επομένως, η ηγεσία του Ιουδαϊσμού στα συνδικαλιστικά ζητήματα παραμένει αδιαμφισβήτητη, καθώς κανένα τεράστιο εκπαιδευτικό έργο δεν επηρεάζει τις πλατιές μάζες, που θα τις ενημερώσει σωστά για την τάχα ατέλειωτη εξαθλίωσή τους ή το κράτος να εκκαθαρίσει τον Εβραίο και τα έργα του. Διότι για όσο καιρό η αντίληψη των μαζών θα παραμένει τόσο χαμηλή όσο είναι τώρα και για όσο καιρό το κράτος θα παραμένει τόσο αδιάφορο όσο είναι σήμερα, αυτές οι μάζες θα ακολουθούν πάντα αυτόν που προσφέρει τις πιο εξωφρενικές υποσχέσεις σε οικονομικά θέματα. Και σ' αυτό ο Εβραίος είναι δάσκαλος. Από κανέναν ηθικό ενδιασμό δεν αναστέλλεται η συνολική του δραστηριότητα.

Έτσι αναπόφευκτα, βγάζει εκτός συναγωνισμού κάθε ανταγωνιστή σε αυτόν τομέα σε σύντομο χρονικό διάστημα. Σύμφωνα με την όλη εσωτερική, άπληστη βιαιότητα του, προσαρμόζει και το συνδικαλιστικό κίνημα στην πιο βάνανυση χρήση βίας. Αν κάποιου η αντίληψη αντισταθεί στο εβραϊκό δόλωμα, η αντίσταση και η αντίληψή του συντρίβονται με την τρομοκρατία. Η επιτυχία μιας τέτοιας δραστηριότητας είναι τεράστια.

Στην πραγματικότητα, μέσω των συνδικάτων, τα οποία θα μπορούσαν να είναι ευλογία για το έθνος, ο Εβραίος καταστρέφει τα θεμέλια της εθνικής οικονομίας.

Παράλληλα με αυτό, προχωρεί και η πολιτική οργάνωση.

Συνδυάζεται εξίσου με το συνδικαλιστικό κίνημα, καθώς αυτό προετοιμάζει τις μάζες για την πολιτική οργάνωση και μάλιστα τις σπρώχνει μέσα σ' αυτή με βία και εξαναγκασμό. Επιπλέον, αποτελεί τη σταθερή πηγή χρηματοδότησης από την οποία η πολιτική οργάνωση τροφοδοτεί τον τεράστιο μηχανισμό

της. Είναι το όργανο ελέγχου της πολιτικής δραστηριότητας των ατόμων και δίνει τις κατευθυντήριες οδηγίες σε όλες τις μεγάλες διαδηλώσεις πολιτικού χαρακτήρα. Στο τέλος όμως, δεν ενδιαφέρεται πλέον καθόλου για τα οικονομικά ζητήματα, αλλά θέτει το πρωταρχικό της μέσο πάλης, τη στάση εργασίας, σαν μαζική και γενική απεργία στη διάθεση της πολιτικής ιδεολογίας.

Με τη δημιουργία ενός Τύπου, το περιεχόμενο του οποίου προσαρμόζεται στον πνευματικό ορίζοντα των λιγότερο μορφωμένων, δίνει τελικά στην πολιτική και συνδικαλιστική οργάνωση το μηχανισμό υποκίνησης αναταραχών με το οποίο τα κατώτερα στρώματα του έθνους είναι ώριμα για τις πιο τολμηρές πράξεις. Η αποστολή του δεν είναι να βγάλει τους ανθρώπους από το βάλτο ενός κατώτερου μυαλού και να τους ανυψώσει σε ένα υψηλότερο επίπεδο, αλλά να ανταποκριθεί στα χαμηλότερα ένστικτά τους. Μια επιχείρηση που είναι τόσο κερδοσκοπική όσο και προσοδοφόρα, δεδομένης της νωθρότητας πνεύματος και μερικές φορές της αλαζονείας της μάζας.

Αυτός ο Τύπος είναι προπάντων, εκείνος που γκρεμίζει τα πάντα μ' έναν σχεδόν φανατικό αγώνα συκοφαντικής δυσφήμισης, σε οτιδήποτε μπορεί να θεωρηθεί πυλώνας της εθνικής ανεξαρτησίας, του πολιτιστικού επιπέδου και της οικονομικής αυτοδυναμίας του έθνους.

Πάνω απ' όλα, χτυπάει όλους αυτούς τους χαρακτήρες, που δεν θέλουν να υποκύψουν στην αλαζονεία της εβραϊκής κυριαρχίας ή που η ικανότητα της ευφυΐας τους φαίνεται επικίνδυνη για τους Εβραίους. Διότι για να είσαι μισητός από τον Εβραίο, δεν είναι απαραίτητο να τον πολεμήσεις, αλλά του είναι αρκετό να υποψιαστεί ότι κάποιος θα μπορούσε κάποτε να σκεφτεί να τον πολεμήσει ή ότι λόγω της ανώτερης ευφυΐας του μπορεί να συμβάλει στην ανάπτυξη της ισχύος και του μεγαλείου ενός έθνους εχθρικού προς τους Εβραίους.

Το ένστικτό του, αδιαμφισβήτητο σε αυτά τα θέματα, οσφραίνεται τις έμφυτες ικανότητες του καθενός και η

εχθρότητά του είναι σίγουρη για εκείνους που δεν συμμερίζονται το πνεύμα του. Δεδομένου ότι ο Εβραίος δεν είναι αυτός που δέχεται επίθεση αλλά ο επιτιθέμενος, εχθρός του θεωρείται όχι μόνο αυτός που επιτίθεται, αλλά και αυτός που του αντιστέκεται. Όμως, τα μέσα με τα οποία προσπαθεί να καταβάλει τέτοιες τολμηρές αλλά ακέραιες ψυχές δεν λέγονται τίμια πάλη, αλλά ψέματα και συκοφαντίες.

Σ' αυτό δεν τον σταματάει τίποτα και η προστυχιά του έχει γιγαντωθεί τόσο, που κανείς δεν πρέπει να εκπλήσσεται αν στο λαό μας η προσωποποίηση του διαβόλου ως συμβόλου όλων των κακών παίρνει τη φυσική μορφή του Εβραίου.

Η άγνοια των πλατιών μαζών σχετικά με την εσωτερική φύση του Εβραίου, η απουσία ενστίκτου και η στενομυαλιά των ανώτερων τάξεών μας, καθιστά το λαό εύκολο θύμα αυτής της εβραϊκής εκστρατείας ψεύδους.

Ενώ οι ανώτερες τάξεις από έμφυτη δειλία αποστρέφονται ένα άτομο, στο οποίο ο Εβραίος επιτίθεται με τέτοιο τρόπο με ψέματα και συκοφαντίες, οι πλατιές μάζες από ηλιθιότητα ή αφέλεια τείνουν να πιστεύουν τα πάντα. Οι κυβερνητικές αρχές όμως είτε παραμένουν σιωπηλές, είτε, όπως συμβαίνει συνήθως, για να τερματίσουν την εκστρατεία του εβραϊκού Τύπου, καταδιώκουν αυτόν που δέχθηκε την άδικη επίθεση, κάτι που στα μάτια ενός τέτοιου γάιδαρου υπαλλήλου φαντάζει σαν διαφύλαξη της κρατικής εξουσίας και η εγγύηση της ειρήνης και της τάξης.

Σιγά-σιγά ο φόβος παρουσιάζει το μαρξιστικό όπλο του Ιουδαϊσμού σαν εφιάλτη στα μυαλά και στις ψυχές των φιλήσυχων ανθρώπων.

Αρχίζουν να τρέμουν μπροστά στον τρομερό εχθρό και έτσι γίνονται το απόλυτο θύμα του.

ια) Η κυριαρχία του Εβραίου στο κράτος φαίνεται τόσο σταθερή, που τώρα όχι μόνο μπορεί να αποκαλείται ξανά Εβραίος, αλλά επίσης παραδέχεται αδίστακτα τα απώτερα εθνικά και πολιτικά του σχέδια. Ένα μέρος της φυλής του ομολογούσε ανοιχτά ότι είναι ξένος λαός, όχι χωρίς να

ψεύδονται και πάλι. Διότι προσπαθώντας ο Σιωνισμός να κάνει τον υπόλοιπο κόσμο να πιστέψει, ότι η εθνική αυτογνωσία των Εβραίων θα βρει την ικανοποίησή της στη δημιουργία ενός παλαιστινιακού κράτους, οι Εβραίοι εξαπατούσαν για άλλη μια φορά το ηλίθιο γκοχίμ* με τον πιο πονηρό τρόπο. Δεν σκέφτονται καν να ιδρύσουν ένα εβραϊκό κράτος στην Παλαιστίνη, για παράδειγμα για να ζήσουν σε αυτό, αλλά θέλουν μόνο ένα κεντρικό οργανισμό που θα έχει τα δικά του κυριαρχικά δικαιώματα απαλλαγμένο από την πρόσβαση άλλων κρατών για τις διεθνείς απάτες τους· ένα καταφύγιο για κατάδικους αλήτες και ένα πανεπιστήμιο εξελισσόμενων απατεώνων.

Αυτό όμως είναι ένδειξη όχι μόνο της αυξανόμενης αισιοδοξίας τους, αλλά και του αισθήματος της ασφάλειάς τους, όταν σε μια εποχή που μερικοί εξακολουθούν να ψεύδονται προσποιούμενοι τους Γερμανούς, τους Γάλλους ή τους Άγγλους οι άλλοι με απροκάλυπτο θράσος τεκμηριώνονται σαν εβραϊκή φυλή.

Το πόσο κοντά βλέπουν ότι είναι η νίκη τους, προκύπτει από το φοβερό τρόπο που υιοθετούν στις συναναστροφές τους με τα μέλη των άλλων εθνών.

Ο μαυρομάλλης νεαρός Εβραίος παραμονεύει για ώρες, με σατανική χαρά στο πρόσωπό του, το ανυποψίαστο κορίτσι, το οποίο βεβηλώνει με το αίμα του και έτσι κλέβει το κορίτσι απ' τον λαό του. Προσπαθεί με κάθε τρόπο να καταστρέψει τα φυλετικά θεμέλια των λαών που σχεδιάζει να υποτάξει. Ακριβώς όπως ο ίδιος μεθοδικά διαφθείρει τις γυναίκες και τα κορίτσια, έτσι δεν διστάζει να κατεδαφίσει τους φραγμούς αίματος των άλλων ακόμα και σε μεγάλη κλίμακα. Οι Εβραίοι ήταν και είναι αυτοί, που έφεραν τους Νέγρους στην Ρηνανία, πάντα με την ίδια κρυφή σκέψη και τον ίδιο καθαρό σκοπό, να καταστρέψουν τη λευκή φυλή που μισούν, μέσω της επερχόμενης αναπόφευκτης νόθευσης, γκρεμίζοντάς την από το

*Η εβραϊκή λέξη Γκοχίμ (Gojim) είναι υποτιμητικός χαρακτηρισμός των Εβραίων για τους μη Εβραίους, που σημαίνει «κτήνος». (Σ.τ.μ)

πολιτισμικό και το πολιτικό της ύψος και γινόμενοι οι ίδιοι κύριοί της.

Διότι έναν φυλετικά καθαρό λαό, που έχει επίγνωση του αίματός του, δεν θα μπορέσει ποτέ να τον υποδουλώσει ο Εβραίος. Σε αυτόν τον κόσμο θα είναι για πάντα μόνο ο άρχοντας των νόθων.

Έτσι προσπαθεί συστηματικά, να υποβιβάσει το φυλετικό επίπεδο με μια συνεχή δηλητηρίαση των ατόμων.

Από πολιτική άποψη, όμως, αρχίζει να αντικαθιστά την ιδέα της δημοκρατίας με αυτήν της δικτατορίας του προλεταριάτου.

Στην οργανωμένη μάζα του μαρξισμού βρήκε το όπλο, με το οποίο θα ξεφορτωθεί τη δημοκρατία και στη θέση της θα του επιτρέψει να υποτάξει τα έθνη δικτατορικά με βάνανση πυγμή και να τα κυβερνήσει.

Εργάζεται συστηματικά για την επανάσταση σε διπλή κατεύθυνση: στην οικονομική και την πολιτική.

Τους λαούς, οι οποίοι αντιτάσσονται με σκληρή αντίσταση στις επιθέσεις που εκδηλώνονται εκ των έσω, χάρη στις διεθνείς επιρροές του, τους περιβάλλει με ένα δίχτυ εχθρών, τους εξωθεί στον πόλεμο και τελικά υψώνει, αν είναι αναγκαίο, ακόμα και τη σημαία της επανάστασης στα πεδία της μάχης.

Οικονομικά, υπονομεύει τα κράτη μέχρις ότου οι κοινωνικές επιχειρήσεις, που έχουν καταστεί μη κερδοφόρες, αποκρατικοποιηθούν και τεθούν υπό τον οικονομικό του έλεγχο.

Πολιτικά, στερεί στο κράτος τα μέσα για την αυτοσυντήρησή του, καταστρέφει τα θεμέλια κάθε εθνικής αυτοδυναμίας και υπεράσπισης, καταστρέφει την πίστη στην ηγεσία, εξυβρίζει την ιστορία και το παρελθόν και ρίχνει καθετί πραγματικά μεγαλειώδες στον βούρκο.

Πολιτιστικά μολύνει την τέχνη, τη λογοτεχνία, το θέατρο, προσβάλλει το φυσικό συναίσθημα, ανατρέπει όλες τις έννοιες της ομορφιάς και του μεγαλείου, του ευγενούς και του καλού και αντί γι' αυτά υποβιβάζει τους ανθρώπους στη σφαίρα της δικής του τιποτένιας φύσης.

Η θρησκεία γελοιοποιείται, τα ήθη και τα έθιμα παρουσιάζονται ως ξεπερασμένα, μέχρις ότου καταρρεύσει και ο τελευταίος πυλώνας ενός έθνους που αγωνίζεται για την ύπαρξή του σε αυτόν τον κόσμο.

ιβ) Τώρα αρχίζει η μεγάλη τελευταία επανάσταση. Με την απόκτηση της πολιτικής δύναμης, ο Εβραίος πετά τα λίγα καλύμματα που φοράει ακόμα. Από δημοκρατικός λαϊκός Εβραίος γίνεται αιμοδιψής Εβραίος και τύραννος του λαού. Σε λίγα χρόνια προσπάθησε να εξοντώσει τους εθνικούς φορείς της διανόησης και έκανε τους λαούς, στερώντας τους από τους φυσικούς πνευματικούς ηγέτες τους, ώριμους για την δουλική μοίρα μιας συνεχούς υποταγής.

Το πιο τρομερό παράδειγμα αυτού του είδους είναι η Ρωσία, όπου με μια πραγματικά φανατική αγριότητα δολοφόνησε με απάνθρωπα βασανιστήρια ή τους άφησε να λιμοκτονήσουν τριάντα εκατομμύρια ανθρώπους, προκειμένου να διασφαλίσει την κυριαρχία ενός πλήθους Εβραίων λογοτεχνών και ληστών του χρηματιστηρίου πάνω σε έναν μεγάλο λαό.

Το τέλος όμως δεν είναι μόνο το τέλος της ελευθερίας των εθνών που καταπιέζονται από τους Εβραίους, αλλά και το τέλος αυτού του ίδιου του παρασίτου των εθνών. Μετά το θάνατο του θύματος, ο βρικόλακας πεθαίνει αργά ή γρήγορα.

Εάν αφήσουμε να περάσουν μπροστά απ' τα μάτια μας όλες οι αιτίες της γερμανικής κατάρρευσης, τότε θα παραμείνει σαν τελευταία και καθοριστική η αποτυχία αναγνώρισης του φυλετικού προβλήματος και ιδιαίτερα του εβραϊκού κινδύνου.

Οι ήττες στα πεδία των μαχών τον Αύγουστο του 1918 θα ήταν παιχνιδάκι για να τις αντέξουμε. Είναι δυσανάλογες σε σχέση με τις νίκες του λαού μας. Δεν προκάλεσαν αυτές την

πτώση μας, αλλά η πτώση μας προκλήθηκε από τη δύναμη εκείνη, η οποία προετοίμασε αυτές τις ήττες, ληστεύοντας συστηματικά από το λαό μας επί πολλές δεκαετίες τα ηθικοπολιτικά του ένστικτα και τη δύναμή του, που μόνο αυτά καθιστούν τα έθνη ικανά και συνεπώς άξια να επιβιώσουν.

Προσπερνώντας απρόσεκτα, το παλιό Ράιχ, το ζήτημα της διατήρησης των φυλετικών θεμελίων του έθνους μας, αγνόησε επίσης το μοναδικό δικαίωμα που δίνει ζωή σε αυτόν τον κόσμο. Τα έθνη που νοθεύονται ή αφήνονται να νοθευτούν, αμαρτάνουν ενάντια στο θέλημα της αιώνιας Πρόνοιας και η προκληθείσα κατάρρευσή τους από ένα ισχυρότερο τότε δεν είναι μια αδικία που τους επιβάλλεται, αλλά μόνο η αποκατάσταση της δικαιοσύνης. Εάν ένας λαός δεν θέλει πλέον να σέβεται τα χαρακτηριστικά γνωρίσματα της ύπαρξής του, που του έχουν δοθεί από τη φύση και είναι ριζωμένα στο αίμα του, δεν έχει πλέον το δικαίωμα να διαμαρτύρεται για την απώλεια της γήινης ύπαρξής του.

Τα πάντα στη γη μπορούν να βελτιωθούν. Κάθε ήττα μπορεί να γίνει ο πατέρας μιας μεταγενέστερης νίκης. Κάθε χαμένος πόλεμος μπορεί να είναι η αιτία μιας μεταγενέστερης εξύψωσης, κάθε δυστυχία η γονιμοποίηση της ανθρώπινης ενεργητικότητας και από κάθε καταπίεση μπορούν να προέλθουν οι δυνάμεις για μια νέα πνευματική αναγέννηση – εφ’ όσον το αίμα παραμένει καθαρό.

Η απώλεια της καθαρότητας του αίματος και μόνο καταστρέφει την εσωτερική ευτυχία για πάντα, υποβαθμίζει τον άνθρωπο για πάντα και οι συνέπειές της δεν μπορούν ποτέ να αφαιρεθούν από το σώμα και το μυαλό.

Εάν εξετάσουμε και παραβάλλουμε όλα τα άλλα τα προβλήματα της ζωής σε σύγκριση με αποκλειστικά μόνο αυτό το ζήτημα, τότε μόνο θα δούμε, πόσο γελοία μικρά είναι σε σχέση με αυτό. Όλα έχουν χρονικούς περιορισμούς – όμως το ζήτημα της διατήρησης ή της μη διατήρησης της καθαρότητας του αίματος θα υφίσταται για όσο υπάρχουν άνθρωποι.

Όλα τα πραγματικά σημαντικά συμπτώματα της παρακμής

της προπολεμικής περιόδου, σε τελική ανάλυση, μπορούν να αναχθούν στα φυλετικά αίτια. Είτε αναφερόμαστε σε ζητήματα του γενικού δικαίου ή σε προβλήματα της οικονομικής ζωής, σε συμπτώματα πολιτισμικής παρακμής ή διαδικασίες πολιτικού εκφυλισμού, σε ζητήματα μιας αποτυχίας της σχολικής εκπαίδευσης ή μιας κακής επίδρασης που ασκεί στους ενήλικες ο Τύπος κ.λ.π., πάντα και παντού ο βαθύτερος λόγος είναι η μη τήρηση της φυλετικής σημασίας του ίδιου του λαού ή η αποτυχία να αντιληφθούμε έναν ξένο, φυλετικό κίνδυνο.

Γι' αυτόν το λόγο όλες οι μεταρρυθμιστικές προσπάθειες, όλες οι προσπάθειες για κοινωνική υποστήριξη και πολιτικά μέτρα, κάθε οικονομική ανάπτυξη και κάθε ορατή πνευματική αναβάθμιση της γνώσης, παρ' όλα αυτά, δεν είχαν καμία συνέπεια. Το έθνος και ο οργανωτικός του φορέας, που το ενδυναμώνει και το διατηρεί στην ζωή σε αυτή τη γη, το κράτος, δεν έγιναν πιο υγιείς εσωτερικά, αλλά προφανώς παρήκμασαν ολοένα και πιο πολύ. Όλη η φαινομενική ευημερία του παλιού Ράιχ δεν μπορούσε να κρύψει την εσωτερική αδυναμία και κάθε προσπάθεια για πραγματική ενίσχυση του Ράιχ απέτυχε ξανά και ξανά λόγω του ότι αγνοήθηκε το πιο σημαντικό πρόβλημα.

Θα ήταν λάθος να πιστέψουμε ότι οι οπαδοί των διαφόρων πολιτικών τάσεων, που προσπάθησαν να θεραπεύσουν την κατάσταση του γερμανικού εθνικού κορμού, και μάλιστα και ένα τμήμα της ηγεσίας, ήταν αφ' εαυτού τους κακοί ή κακοπροαίρετοι άνθρωποι. Η δραστηριότητά τους καταδικάστηκε σε στείροτητα μόνο και μόνο επειδή στην καλύτερη περίπτωση, να είδαν το πολύ τις μορφές εκδήλωσης της γενικευμένης ασθένειάς μας και προσπάθησαν να τις καταπολεμήσουν, αλλά το μικρόβιο όμως το πέρασαν τυφλά. Όσοι παρακολουθούν την πορεία της πολιτικής εξέλιξης του παλιού Ράιχ με προγραμματισμένο τρόπο πρέπει, με μια ψύχραιμη εξέταση, να καταλήξουν στο συμπέρασμα ότι ακόμη και κατά την περίοδο της ενοποίησης και κατά συνέπεια της ανόδου του γερμανικού έθνους, η εσωτερική παρακμή ήταν ήδη

σε πλήρη εξέλιξη, και ότι πέρα από όλες τις φαινομενικές πολιτικές επιτυχίες και παρά τον αυξανόμενο οικονομικό πλούτο, η γενική κατάσταση επιδεινώθηκε από χρόνο σε χρόνο. Ακόμη και οι εκλογές για το Ράιχσταγκ έδειξαν με την εξωτερική τους αύξηση των μαρξιστικών ψήφων την ολοένα και πιο εγγύτερη εσωτερική και κατά συνέπεια και εξωτερική κατάρρευση. Όλες οι επιτυχίες των λεγόμενων αστικών κομμάτων ήταν άχρηστες, όχι μόνο επειδή δεν μπόρεσαν να εμποδίσουν την αριθμητική αύξηση της μαρξιστικής πλημμύρας, ακόμη και με τις λεγόμενες αστικές εκλογικές νίκες, αλλά κυρίως επειδή αυτά τα ίδια έφεραν μέσα τους το ένζυμο της αποσύνθεσης. Ανυποψίαστα, ο ίδιος ο αστικός κόσμος είχε ήδη μολυνθεί εσωτερικά από την πτωμαΐνη των μαρξιστικών ιδεών και η αντίστασή του συχνά πήγαζε περισσότερο από το ανταγωνιστικό πάθος των φιλόδοξων ηγετών παρά από μια θεμελιακή απόρριψη αντιπάλων αποφασισμένων να δώσουν τη μάχη μέχρι τέλους. Μόνο ένας πολέμησε με ακλόνητη ομοιογένεια αυτά τα χρόνια, και αυτός ήταν ο **Εβραίος**. Το αστέρι του, τού Δαβίδ, ανέβαινε ολοένα και ψηλότερα στον ίδιο βαθμό, που έσβηνε η θέληση για αυτοσυντήρηση του λαού μας.

Επομένως τον Αύγουστο του 1914 δεν ήταν ένας λαός αποφασισμένος να επιτεθεί, που όρμησε στα πεδία των μαχών, αλλά ακολούθησε μόνο την τελευταία αναλαμπή του εθνικού ενστίκτου της αυτοσυντήρησης ενάντια στην επιδεινούμενη ειρηνιστική-μαρξιστική παράλυση του εθνικού μας κορμού. Από τη στιγμή που ακόμη και σε εκείνες τις μοιραίες ημέρες δεν αναγνωρίστηκε ο εσωτερικός εχθρός, κάθε εξωτερική αντίσταση ήταν μάταια, και η Πρόνοια δεν έδωσε την ανταμοιβή της στο νικηφόρο σπαθί, αλλά ακολούθησε το νόμο της αιώνιας τιμωρίας.

Από αυτήν την εσωτερική επίγνωση, θα πρέπει να διαμορφωθούν σε εμάς οι κατευθυντήριες αρχές καθώς και οι τάσεις του νέου κινήματος, που κατά την πεποίθησή μας μόνο αυτές θα ήταν ικανές, όχι μόνο να σταματήσουν την πτώση του

γερμανικού λαού, αλλά και να δημιουργήσουν το γρανιτένιο θεμέλιο πάνω στο οποίο μπορεί να υπάρξει μια μέρα ένα κράτος, που δεν θα αντιπροσωπεύει έναν ξένο μηχανισμό οικονομικών προβλημάτων και συμφερόντων, αλλά έναν εθνικό οργανισμό:

**Ένα γερμανικό Κράτος
του γερμανικού Έθνους.**

Κεφάλαιο 12

Η πρώτη περίοδος ανάπτυξης του Εθνικοσοσιαλιστικού Γερμανικού Εργατικού Κόμματος

Εάν στο τέλος αυτού του τόμου, περιγράψω την πρώτη περίοδο ανάπτυξης του κινήματός μας και συζητώ εν συντομία μια σειρά από επακόλουθα ερωτήματα, αυτό δεν γίνεται για να δώσω μια πραγματεία για τους πνευματικούς στόχους του κινήματος. Οι στόχοι και τα καθήκοντα του νέου κινήματος είναι τόσο τεράστια που μπορούν να εξεταστούν μόνο σε ένα χωριστό τόμο. Γι' αυτό, σε έναν δεύτερο τόμο θα συζητήσω λεπτομερώς τις προγραμματικές βάσεις του κινήματος και θα προσπαθήσω να σχεδιάσω μια εικόνα αυτού που εμείς φανταζόμαστε με τη λέξη «Κράτος». Με το «εμείς» εννοώ όλες τις εκατοντάδες χιλιάδες, που βασικά επιθυμούν το ίδιο πράγμα, χωρίς σαν άτομα να βρίσκουν τις λέξεις, για να περιγράψουν αυτό που μέσα τους αιωρείται μπροστά στα μάτια τους. Διότι το αξιοσημείωτο όλων των μεγάλων μεταρρυθμίσεων, είναι ότι αυτές καταρχάς έχουν συχνά έναν και μοναδικό σαν υπέρμαχο, σαν υποστηρικτές όμως πολλά εκατομμύρια. Στόχος τους είναι

συχνά εδώ και αιώνες, ο εσωτερικός πόθος εκατοντάδων χιλιάδων, μέχρις ότου βρεθεί κάποιος για να διακηρύξει μια τέτοια γενική επιθυμία και σαν σημαιοφόρος του παλιού πόθου να βοηθήσει στη νίκη μιας νέας ιδέας.

Το ότι όμως εκατομμύρια έχουν στην καρδιά τους την επιθυμία για μια θεμελιώδη αλλαγή στις συνθήκες που υπάρχουν σήμερα, αποδεικνύει τη βαθιά δυσарέσκεια, κάτω από τις οποίες υποφέρουν. Εκδηλώνεται με χιλιάδες διαφορετικούς τρόπους, στον έναν με μικροψυχία και απελπισία, στον άλλον με απέχθεια, με οργή και αγανάκτηση, σε αυτόν με αδιαφορία και σε εκείνον με οργισμένο

συναίσθηματισμό. Σαν μάρτυρες σε αυτή την εσωτερική δυσарέσκεια μπορούν εξίσου να θεωρηθούν αυτοί που κουράστηκαν από τις εκλογές καθώς και πολλοί που κλίνουν προς το πιο φανατικό άκρο της αριστερής πλευράς.

Και σε αυτούς έπρεπε να απευθυνθεί το νέο κίνημα κατά κύριο λόγο. Δεν έχει

Έμβλημα του NSDAP
(National Sozialistische Deutsche Arbeiter Partei)

σκοπό να δημιουργήσει μια οργάνωση των ικανοποιημένων, των χορτάτων, αλλά θα πρέπει να συνενώσει αυτούς που έχουν βαθιά ανησυχία και δεν μπορούν να βρουν ειρήνη, τους δυστυχισμένους και τους ανικανοποίητους και πάνω απ' όλα δεν πρέπει να επιπλεύσει στην επιφάνεια του εθνικού κορμού, αλλά να ριζωθεί βαθιά μέσα σε αυτόν.

Από καθαρά πολιτική άποψη, το 1918 εμφανιζόταν η ακόλουθη εικόνα: Ένας λαός χωρισμένος σε δύο μέρη. Το ένα, πολύ μικρότερο, περιλαμβάνει τα στρώματα της εθνικής

διανόησης, με αποκλεισμό όλων των δραστηριοποιούμενων σωματικά. Προς τα έξω είναι εθνικό, όμως κάτω από αυτή τη λέξη δεν τολμούμε να φανταστούμε κάτι άλλο παρά μια πολύ ανούσια και αδύναμη εκπροσώπηση των λεγόμενων κρατικών συμφερόντων, που κι αυτά φαινόταν πάλι ταυτόσημα με τα δυναστικά. Προσπαθεί να προασπίσει τις ιδέες και τους στόχους της με πνευματικά όπλα που είναι τόσο αποσπασματικά όσο και επιφανειακά, που από μόνα τους αποτυγχάνουν απέναντι στη βιαιότητα του εχθρού. Με ένα και μοναδικό τρομερό χτύπημα, αυτή η τάξη, η οποία μόλις λίγο καιρό πριν κυβερνούσε, ξαπλώνεται στο έδαφος και, με τρεμάμενη δειλία, υπομένει κάθε ταπείνωση εκ μέρους του αδίστακτου νικητή.

Απέναντί της σαν δεύτερη τάξη βρίσκεται η πλατιά μάζα των ανθρώπων της χειρωνακτικής εργασίας. Είναι ομαδοποιημένη σε περισσότερο ή λιγότερο ριζοσπαστικά μαρξιστικά κινήματα, αποφασισμένη να τσακίσει κάθε πνευματική αντίσταση μέσω της δύναμης της βίας. Δεν θέλει να είναι εθνική, αλλά απορρίπτει συνειδητά οποιαδήποτε προώθηση των εθνικών συμφερόντων, όπως ακριβώς αντίστροφα ενθαρρύνει κάθε ξένη καταπίεση. Αριθμητικά είναι η ισχυρότερη, αλλά περιλαμβάνει κυρίως εκείνα τα στοιχεία του έθνους, χωρίς τα οποία μια εθνική αναγέννηση είναι αδιανόητη και αδύνατη.

Διότι αυτό πρέπει να είχε καταστεί σαφές το 1918: οποιαδήποτε αναγέννηση του γερμανικού λαού προϋποθέτει μόνο την ανάκτηση της εξωτερικής δύναμης. Η προϋπόθεση όμως γι' αυτό δεν είναι, όπως οι αστοί μας «πολιτικοί» διαρκώς φλυαρούν, τα όπλα, αλλά η δύναμη της θέλησης. Ο γερμανικός λαός κάποτε είχε περισσότερα από αρκετά όπλα. Δεν μπόρεσαν να εξασφαλίσουν την ελευθερία επειδή έλειπαν οι ενέργειες του εθνικού ενστίκτου αυτοσυντήρησης, η θέληση για αυτοσυντήρηση. Το καλύτερο όπλο είναι νεκρό, άχρηστο υλικό εφ' όσον δεν υπάρχει πνεύμα έτοιμο, πρόθυμο και αποφασισμένο να το χρησιμοποιήσει. Η Γερμανία έγινε ανυπεράσπιστα, όχι επειδή υπήρχε έλλειψη όπλων, αλλά επειδή της έλειπε η θέληση να διαφυλάξει το όπλο για την διατήρηση

της εθνικής συνέχειας.

Εάν σήμερα ιδιαίτερα οι αριστεροί πολιτικοί μας πασχίζουν εξωτερικά να επισημαίνουν την έλλειψη των όπλων σαν την αναπόφευκτη αιτία της απρόθυμης, της υποχωρητικής αλλά στην πραγματικότητα προδοτικής πολιτικής τους, υπάρχει μόνο μία απάντηση γι' αυτούς: Όχι, το αντίθετο ισχύει. Μέσω της αντεθνικής σας, εγκληματικής πολιτικής της εγκατάλειψης των εθνικών συμφερόντων, εσείς κάποτε παραδώσατε τα όπλα. Τώρα προσπαθείτε να παρουσιάσετε την έλλειψη όπλων σαν τη βασική αιτία της άθλιας ελεεινολογίας σας. Αυτό, όπως και όλα όσα κάνετε, είναι ψεύδος και παραποίηση.

Αλλά αυτή η κατηγορία ταιριάζει ακριβώς και στους πολιτικούς από τη δεξιά. Διότι χάρη στην άθλια δειλία τους ο εβραϊκός συρφετός, που είχε έρθει στην εξουσία, ήταν σε θέση το 1918 να κλέψει τα όπλα του έθνους. Κατά συνέπεια και αυτοί, δεν έχουν κανένα λόγο και κανένα δικαίωμα να επικαλούνται το σημερινό αφοπλισμό σαν αναγκαιότητα της σοφής τους σύνεσης (προφέρεται «δειλία»), αλλά η αδυναμία μας να αμυνθούμε είναι το αποτέλεσμα της δειλίας τους.

Αυτό όμως σημαίνει ότι το ερώτημα μιας ανάκτησης της γερμανικής δύναμης δεν είναι: πώς κατασκευάζουμε όπλα; αλλά: πώς μπορούμε να δημιουργήσουμε το πνεύμα που καθιστά ικανό ένα λαό να φέρει τα όπλα; Αν αυτό το πνεύμα κυριαρχεί σε έναν λαό, η θέληση βρίσκει χιλιάδες τρόπους, καθένας απ' τους οποίους καταλήγει σε ένα όπλο! Δώστε όμως σε έναν δειλό δέκα πιστόλια, και σε μια επίθεση δεν θα είναι σε θέση να πυροβολήσει. Επομένως, γι' αυτόν έχουν λιγότερη αξία απ' ό,τι μια απλή βέργα για τον γενναίο άνδρα.

Το ζήτημα της ανάκτησης της πολιτικής δύναμης του λαού μας είναι πρωτίστως ζήτημα της ανάκαμψης του εθνικού μας ένστικτου αυτοσυντήρησης, επειδή, όπως έχει δείξει η ίδια η εμπειρία, κάθε προπαρασκευαστική εξωτερική πολιτική καθώς και κάθε αξιολόγηση ενός κράτους βασίζεται λιγότερο στα όπλα που είναι διαθέσιμα από την αναγνωρισμένη ή υποτιθέμενη ηθική δυνατότητα ενός έθνους για αντίσταση. Η ικανότητα ενός

έθνους για συμμαχίες καθορίζεται πολύ λιγότερο από τις υπάρχουσες ποσότητες των νεκρών όπλων απ' ό,τι από την εμφανή ύπαρξη μιας φλογερής εθνικής θέλησης για αυτοσυντήρηση και ηρωικού θάρρους απέναντι στο θάνατο. Διότι μια συμμαχία δεν κλείνεται με όπλα, αλλά με τους ανθρώπους. Έτσι, το αγγλικό έθνος πρέπει να θεωρηθεί ο πιο πολύτιμος σύμμαχος στον κόσμο, για όσο μας επιτρέπουν να προσδοκούμε εκείνη τη σκληρότητα και την επιμονή στην ηγεσία του και στο πνεύμα των πλατιών μαζών, που το κάνουν αποφασισμένο να συνεχίζει έναν αγώνα που άρχισε κάποτε, χωρίς να υπολογίζει το χρόνο και τις θυσίες, με κάθε μέσο, μέχρι να φτάσει σε ένα νικηφόρο τέλος, τη στιγμή που ο υπάρχων διαθέσιμος στρατιωτικός εξοπλισμός δεν χρειάζεται να βρίσκεται σε αναλογία με αυτόν των άλλων κρατών.

Αν όμως αντιληφθούμε, ότι η αναγέννηση του γερμανικού έθνους αποτελεί ένα ζήτημα ανάκτησης της πολιτικής μας βούλησης για αυτοσυντήρηση, τότε είναι επίσης ξεκάθαρο, ότι αυτό δεν θα εκπληρωθεί μέσω μιας προσέλκυσης των στοιχείων που από μόνα τους τουλάχιστον στο θέμα της θέλησης είναι ήδη εθνικά, αλλά μόνο μέσω της εθnikοποίησης της συνειδητά αντι-εθνικής μάζας.

Ένα νέο κίνημα, που θέτει σαν στόχο την αναστήλωση ενός γερμανικού κράτους με δική του κυριαρχία, θα πρέπει επομένως να προσαρμόσει πλήρως τον αγώνα του στην προσέλκυση των πλατιών μαζών. Όσο άθλια είναι γενικότερα η λεγόμενη «εθνική αστική τάξη» μας, όσο ανεπαρκής φαίνεται και η εθνική της νοοτροπία, τόσο από αυτή την πλευρά ασφαλώς δεν μπορούμε να περιμένουμε μια σοβαρή αντίσταση απέναντι σε μια δυναμική εσωτερική και εξωτερική πολιτική κάποτε. Ακόμα κι αν, η γερμανική αστική τάξη, λόγω των γνωστών στενοκέφαλων-κοντόφθαλμων αντιλήψεών της, θα έπρεπε, όπως έκανε κάποτε απέναντι στον Βίσμαρκ, την ώρα της επερχόμενης απελευθέρωσης να κρατήσει μια στάση παθητικής αντίστασης, εντούτοις δεν πρέπει ποτέ να φοβόμαστε μια ενεργητική αντίσταση, δεδομένης της αναγνωρισμένης

παροιμιώδους δειλίας της.

Η κατάσταση όμως είναι διαφορετική με τη διεθνιστική στάση της μάζας των εθνοσυντρόφων μας. Όχι μόνο είναι μόνο πιο εξοικειωμένοι στην ιδέα της βίας με τον φυσικό τους αρχέγονο πρωτογονισμό, αλλά η εβραϊκή ηγεσία τους είναι πιο σκληρή και ανελέητη. Θα συντρίψουν κάθε γερμανική αναγέννηση, όπως κάποτε συνέτριψαν τη ραχοκοκαλιά του γερμανικού στρατού. Αλλά πάνω απ' όλα: όχι μόνο θα αποτρέψουν οποιαδήποτε εθνική εξωτερική πολιτική σε αυτό το κοινοβουλευτικά κυβερνώμενο κράτος λόγω της μεγάλης αριθμητικής τους πλειοψηφίας, αλλά θα αποκλείσουν επίσης κάθε σοβαρή εκτίμηση της γερμανικής δύναμης και, συνεπώς, οποιαδήποτε ικανότητα να σχηματίσει συμμαχίες. Διότι δεν είμαστε μόνο εμείς οι γνώστες των χειρότερων στιγμών που υπάρχουν στα 15 εκατομμύρια των μαρξιστών, δημοκρατών, ειρηνιστών και Κεντρώων μας, αλλά τις γνωρίζουν ακόμα περισσότερο οι ξένες χώρες, οι οποίες μετρούν την αξία μιας πιθανής συμμαχίας μαζί μας ανάλογα με το βάρος αυτού του φορτίου. Κανείς δεν συμμαχεί με ένα κράτος, του οποίου η ενεργή πλευρά του λαού αντιμετωπίζει τουλάχιστον παθητικά οποιαδήποτε αποφασιστική εξωτερική πολιτική.

Προσθέστε σε αυτό το γεγονός ότι οι ηγεσίες αυτών των κομμάτων της εθνικής προδοσίας, πρέπει να είναι και θα είναι εχθρικές σε οποιαδήποτε αναγέννηση από απλό ένστικτο αυτοσυντήρησης. Ιστορικά, είναι απλώς αδιανόητο ότι ο γερμανικός λαός θα μπορούσε και πάλι να ανακτήσει την προηγούμενη θέση του, χωρίς ξεκαθαρίσει τους λογαριασμούς με εκείνους, που έδωσαν την αιτία και την αφορμή για την πρωτοφανή κατάρρευση που έπληξε το κράτος μας. Διότι μπροστά από την δικαστική έδρα των επερχόμενων γενεών, ο Νοέμβριος του 1918 δεν θα θεωρηθεί σαν ύψιστη, αλλά σαν εθνική προδοσία.

Έτσι, κάθε πιθανότητα ανάκτησης μιας γερμανικής ανεξαρτησίας προς τον έξω κόσμο είναι συνδεδεμένη κατά κύριο λόγο με την αποκατάσταση της εσωτερικής ενότητας της

δύναμης θέλησης του λαού μας.

Αλλά ακόμη και από καθαρά τεχνική άποψη, η ιδέα μιας εξωτερικής γερμανικής απελευθέρωσης φαίνεται τόσο παράλογη όσο και οι πλατιές μάζες δεν είναι έτοιμες να τεθούν στην υπηρεσία αυτής της απελευθερωτικής ιδέας. Από καθαρά στρατιωτική άποψη, θα είναι ευνόητο κυρίως σε κάθε αξιωματικό, μετά από λίγη σκέψη, ότι ένας εξωτερικός αγώνας δεν μπορεί να διεξαχθεί με τάγματα σπουδαστών, αλλά ότι χρειάζονται και οι γροθιές ενός λαού εκτός από τα μυαλά του. Πρέπει επιπλέον να έχουμε κατά νου ότι μια εθνική άμυνα, που βασίζεται μόνο στους κύκλους της λεγόμενης διανοήσης, θα έθετε σε κίνδυνο αναντικατάστατους θησαυρούς. Η νεαρή γερμανική διανοήση, που με τα εθελοντικά συντάγματα το φθινόπωρο του 1914 βρήκε το θάνατο στα πεδία της Φλάνδρας, έλειπε αργότερα δραματικά. Ήταν το καλύτερο αγαθό, που είχε το έθνος και η απώλειά του κατά τη διάρκεια του πολέμου δεν μπορούσε πλέον να αντικατασταθεί. Όχι μόνο ο ίδιος ο αγώνας είναι ανέφικτος, αν τα επιτιθέμενα τάγματα δεν βλέπουν τις μάζες των εργατών στις γραμμές τους, αλλά και οι προετοιμασίες τεχνικής φύσης είναι ανεφάρμοστες χωρίς την εσωτερική ενότητα της δύναμης θέλησης του εθνικού μας κορμού. Ειδικά ο λαός μας, που πρέπει να ζήσει αποπλισμένος κάτω από τα χιλιάδες βλέμματα της Συνθήκης των Βερσαλλιών, μπορεί να κάνει κάποιες τεχνικές προετοιμασίες για την επίτευξη της ελευθερίας και της ανθρώπινης ανεξαρτησίας μόνο εάν ο στρατός των εγχώριων χαφιέδων αποδεκατιστεί σε εκείνους που η έμφυτη ανηθικότητά τους, τούς καθιστά ικανούς να προδίδουν τους πάντες και τα πάντα για τα πασίγνωστα τριάντα αργύρια. Αλλά αυτοί μπορούν να αντιμετωπιστούν. Από την άλλη πλευρά, φαίνονται ακαταμάχητα τα εκατομμύρια, που αντιτίθενται στην εθνική αναγέννηση λόγω των πολιτικών πεποιθήσεων – ακαταμάχητα για όσο η αιτία της αντίθεσής τους, η διεθνιστική μαρξιστική κοσμοθεωρία, δεν καταπολεμάται και δεν ξεριζώνεται από την καρδιά και το μυαλό τους.

Συνεπώς, ανεξάρτητα από ποια άποψη εξετάζουμε τη δυνατότητα ανάκτησης της κρατικής και εθνικής μας ανεξαρτησίας, είτε από την άποψη των προετοιμασιών της εξωτερικής πολιτικής, είτε των τεχνικών εξοπλισμών είτε του ίδιου του αγώνα, ως προϋπόθεση για όλα παραμένει πάντα η προηγούμενη προσέλκυση της πλατιάς μάζας του λαού μας στην ιδέα της εθνικής μας ανεξαρτησίας.

Χωρίς την ανάκτηση της εξωτερικής μας ελευθερίας όμως, οποιαδήποτε εσωτερική μεταρρύθμιση, ακόμη και στην καλύτερη περίπτωση, σημαίνει μόνο αύξηση της ικανότητας της παραγωγικότητάς μας ως αποικία. Τα πλεονάσματα κάθε λεγόμενης οικονομικής ανάκαμψης ωφελούν τους διεθνείς επόπτες μας και κάθε κοινωνική βελτίωση αυξάνει, στην καλύτερη περίπτωση, την αποδοτικότητα της εργασίας μας γι' αυτούς. Καμιά πολιτιστική πρόοδος δεν θα ευδοκιμήσει στο γερμανικό έθνος, γιατί συνδέεται πάρα πολύ με την πολιτική ανεξαρτησία και την αξιοπρέπεια ενός έθνους.

Αν λοιπόν, η αποτελεσματική λύση του γερμανικού μέλλοντος είναι συνδεδεμένη με την εθνική συμπεριφορά των πλατιών μαζών του λαού μας, τότε αυτό πρέπει επίσης να είναι το υψηλότερο και σημαντικότερο έργο ενός κινήματος, του οποίου η δραστηριότητα δεν πρέπει να περιορίζεται στην ικανοποίηση της στιγμής, αλλά που πρέπει να εξετάζει όλες τις πράξεις και τις παραλείψεις του έναντι των πιθανών συνεπειών στο μέλλον.

Έτσι για εμάς ήταν ήδη από το 1919 ξεκάθαρο, ότι το νέο κίνημα σαν πρωταρχική προτεραιότητα όφειλε να πραγματοποιήσει την εθνικοποίηση των μαζών.

Απ' αυτό προκύπτει, από άποψη τακτικής, μια σειρά απαιτήσεων.

1. Για να αποκτήσουν οι μάζες την εθνική αναγέννηση, καμία κοινωνική θυσία δεν είναι πολύ βαριά.

Όποιες οικονομικές παραχωρήσεις κι αν γίνουν σήμερα στους εργαζομένους μας, είναι δυσανάλογες σε σχέση με τα κέρδη ολόκληρου του έθνους, εάν αυτές συμβάλλουν στην επιστροφή των πλατιών μαζών και πάλι στο έθνος τους. Μόνο η κοντόφθαλμη ξεροκεφαλιά, όπως δυστυχώς βρίσκουμε συχνά στους επιχειρηματικούς μας κύκλους, μπορεί να παραβλέψει, ότι μακροπρόθεσμα δεν μπορεί να υπάρξει καμία οικονομική ανάκαμψη γι' αυτούς και συνεπώς και κανένα οικονομικό όφελος, αν δεν αποκατασταθεί η εσωτερική εθνοτική αλληλεγγύη του έθνους μας.

Εάν τα γερμανικά συνδικάτα κατά τη διάρκεια του πολέμου είχαν διασφαλίσει τα συμφέροντα της εργατικής τάξης με τον πιο αδίστακτο τρόπο, αν είχαν πιέσει ακόμα και κατά τη διάρκεια του πολέμου την τότε πεινασμένη για κέρδη εργοδοσία απεργώντας χιλιάδες φορές για την ικανοποίηση των διεκδικήσεων των εργατών που εκπροσωπούσαν, αλλά αν στα θέματα της εθνικής άμυνας είχαν επιδείξει το γνωστό γερμανισμό τους με τον ίδιο φανατισμό και αν με την ίδια σκληρότητα είχαν αποδώσει στην πατρίδα, αυτό που ανήκει στην πατρίδα, ο πόλεμος δεν θα είχε χαθεί. Πόσο γελοίες όμως θα ήταν όλες και ακόμα και οι μεγαλύτερες οικονομικές παραχωρήσεις σε σύγκριση με την τεράστια σημασία του κερδισμένου πολέμου!

Έτσι ένα κίνημα, που σκοπεύει και πάλι να δώσει τους Γερμανούς εργάτες στο γερμανικό λαό, πρέπει να ξεκαθαρίσει, ότι οι οικονομικές θυσίες δεν παίζουν κανένα ρόλο σε αυτό το θέμα, εφόσον δεν απειλούν τη διατήρηση και την ανεξαρτησία της εθνικής οικονομίας.

2. Η εθνική γαλούχηση της πλατιάς μάζας μπορεί να πραγματοποιηθεί μόνο έμμεσα, μέσω μιας κοινωνικής αναβάθμισης, διότι μόνο μέσω αυτής μπορούν να δημιουργηθούν εκείνες οι γενικές οικονομικές προϋποθέσεις που επιτρέπουν στο άτομο να συμμετάσχει στα πολιτιστικά αγαθά του έθνους.

3. Η εθνικοποίηση της πλατιάς μάζας δεν μπορεί ποτέ να

επιτευχθεί με ημίμετρα, με την αδύναμη επισήμανση μιας λεγόμενης αντικειμενικής άποψης, αλλά με αδίστακτο και φανατικό μονομερή προσανατολισμό προς τον επιδιωκόμενο στόχο. Αυτό σημαίνει λοιπόν, ότι ένας λαός δεν μπορεί να γίνει «εθνικός» με την έννοια της σημερινής μας αστικής τάξης, δηλαδή με τόσους πολλούς περιορισμούς, αλλά μόνο εθνικιστικός με την πλήρη ορμητικότητα, που ενυπάρχει στα άκρα. Το δηλητήριο εξουδετερώνεται μόνο από το αντίδοτο, και μόνο η ηλιθιότητα ενός αστικού μυαλού μπορεί να θεωρήσει τη μέση οδό σαν το δρόμο προς τη βασιλεία των ουρανών.

Οι πλατιές μάζες ενός λαού δεν αποτελούνται ούτε από καθηγητές ούτε από διπλωμάτες. Η μικρή αφηρημένη γνώση που διαθέτουν κατευθύνει τις σκέψεις τους περισσότερο στον κόσμο των συναισθημάτων. Εκεί στηρίζεται η θετική ή η αρνητική τους στάση. Είναι ανοιχτές μόνο σε μια δυναμική έκφραση μιας εκ των δύο αυτών κατευθύνσεων και ποτέ σε ημίμετρα που αμφιταλαντεύονται μεταξύ των δύο. Η συναισθηματική τους στάση, όμως, προϋποθέτει ταυτόχρονα και την υπερβολική τους σταθερότητα. Η πίστη είναι πιο δύσκολο να κλονιστεί απ' ό,τι η γνώση, η αγάπη υπόκειται λιγότερο σε αλλαγές απ' ό,τι ο σεβασμός, το μίσος είναι πιο μόνιμο από την αποστροφή, και η κινητήρια δύναμη πίσω από τις πιο βίαιες αναταραχές σε αυτήν τη γη έγκειται πάντα λιγότερο σε μια επιστημονική γνώση που κυριαρχεί στις μάζες από ότι σε έναν φανατισμό που τις εμπνέει και μερικές φορές σε μια υστερία που τις καθοδηγεί.

Όποιος θέλει να κερδίσει τις πλατιές μάζες πρέπει να γνωρίζει το κλειδί που ανοίγει την πόρτα στις καρδιές τους. Δεν ονομάζεται αντικειμενικότητα, δηλαδή αδυναμία, αλλά θέληση και δύναμη.

4. Η ψυχή του λαού μπορεί να κερδηθεί μόνο εάν, εκτός από την καθοδήγηση ενός θετικού αγώνα για τους δικούς μας στόχους, καταστρέψουμε τον αντίπαλο αυτών των στόχων.

Ο λαός σε όλες τις εποχές την αδίστακτη επίθεση εναντίον ενός αντιπάλου την βλέπει σαν απόδειξη του δικού του δίκιου

και νιώθει την αποφυγή εξόντωσης του άλλου σαν αβεβαιότητα για το δικό του δίκιο, αν όχι σαν ένδειξη του δικού του άδικου.

Οι πλατιές μάζες είναι μόνο ένα μέρος της φύσης και το συναίσθημά τους δεν καταλαβαίνει την αμοιβαία χειραψία των ανθρώπων που ισχυρίζονται ότι θέλουν τα αντίθετα. Αυτό που επιθυμούν είναι η νίκη του ισχυρότερου και ο αφανισμός του αδύναμου ή η άνευ όρων υποταγή του.

Η εθνικοποίηση των μαζών μας θα πετύχει μόνο όταν, εκτός από τον θετικό αγώνα για την ψυχή του λαού μας, εξολοθρευτούν οι διεθνιστές δηλητηριαστές του.

5. Όλα τα μεγάλα ζητήματα της εποχής είναι ζητήματα της στιγμής και αντιπροσωπεύουν μόνο συνέπειες συγκεκριμένων αιτίων. Κεφαλαιώδη σημασία μεταξύ τους όμως έχει μόνο ένα, το ζήτημα της φυλετικής διατήρησης της εθνικότητας. Τόσο η δύναμη όσο και η αδυναμία του ανθρώπου βρίσκονται μόνο στο αίμα. Οι λαοί, που δεν αναγνωρίζουν και δεν λαμβάνουν υπόψη τη σημασία της φυλετικής τους βάσης είναι σαν τους ανθρώπους που θέλουν να διδάξουν σε κανίς τα χαρακτηριστικά των λαγωνικών χωρίς να συνειδητοποιούν ότι η ταχύτητα του λαγωνικού και η αφοσίωση του κανίς δεν διδάσκονται, αλλά είναι έμφυτα χαρακτηριστικά της ράτσας. Οι λαοί που παραιτούνται από τη διατήρηση της φυλετικής τους καθαρότητας, αποκηρύσσουν μ' αυτήν και την ενότητα της ψυχής τους σε όλες τις εκφάνσεις της. Η διάσπαση της φύσης τους είναι η φυσική συνέπεια της διαφοράς του αίματός τους, και η αλλαγή στη διανοητική και δημιουργική τους δύναμη είναι μόνο το αποτέλεσμα της αλλαγής της φυλετικής βάσης τους.

Όποιος θέλει να απελευθερώσει το γερμανικό λαό από τις σημερινές του εκφράσεις και συνήθειες, που εξαρχής είναι ξένα προς τη φύση του, θα πρέπει πρώτα να τον λυτρώσει από το ξένο μικρόβιο αυτών των εκφράσεων και συνηθειών.

Χωρίς τη σαφέστερη γνώση του φυλετικού προβλήματος και επομένως του εβραϊκού ζητήματος, το γερμανικό έθνος δεν πρόκειται να πραγματοποιηθεί ποτέ.

Το φυλετικό ζήτημα δεν είναι μόνο το κλειδί για την παγκόσμια ιστορία, αλλά και για τον ανθρώπινο πολιτισμό γενικότερα.

6. Η ένταξη της πλατιάς μάζας του λαού μας η οποία σήμερα βρίσκεται στο διεθνιστικό στρατόπεδο σε μια εθνική κοινότητα δεν σημαίνει καμιά παραίτηση από την εκπροσώπηση των δίκαιων ταξικών συμφερόντων. Τα αποκλίνοντα ταξικά και επαγγελματικά συμφέροντα δεν έχουν την ίδια σπουδαιότητα με την ταξική διάσπαση, αλλά είναι φυσικές συνέπειες της οικονομικής μας ζωής. Η επαγγελματική ομαδοποίηση δεν εμποδίζει με κανέναν τρόπο μια πραγματική εθνική κοινότητα, διότι αυτή συνίσταται στην ενότητα της εθνικότητας σε όλα εκείνα τα ζητήματα, που αφορούν αυτή καθαυτή την εθνικότητα.

Η ένταξη μιας τέτοιας ομάδας, που έχει γίνει τάξη, στην εθνική κοινότητα ή ακόμη και στο κράτος, δεν πραγματοποιείται με την κάθοδο των ανώτερων τάξεων, αλλά με την ανύψωση των κατώτερων. Φορέας αυτής της διαδικασίας δεν μπορεί ποτέ να είναι η ανώτερη τάξη, αλλά η κατώτερη που αγωνίζεται για τα ίσα δικαιώματά της. Η σημερινή αστική τάξη δεν ενσωματώθηκε στο κράτος μέσα από μέτρα της αριστοκρατίας, αλλά μέσω της δικής της ενεργητικότητας κάτω από τη δική της καθοδήγηση.

Ο Γερμανός εργάτης δεν θα ανυψωθεί στα πλαίσια της γερμανικής εθνικής κοινότητας μέσα από αδύναμα σκηνικά συναδέλφωσης, αλλά με ενσυνείδητη βελτίωση της κοινωνικής και πολιτιστικής του κατάστασης, έως ότου οι σοβαρότερες διαφορές να φαίνονται γεφυρωμένες. Ένα κίνημα, που θέτει αυτή την εξέλιξη σαν στόχο, θα πρέπει παράλληλα να παίρνει τους οπαδούς του κατά πρώτο λόγο από το στρατόπεδο των εργατών. Μπορεί να καταφύγει και στο κόσμο των διανοουμένων, μόνο στο βαθμό που αυτός έχει κατανοήσει πλήρως τον επιδιωκόμενο στόχο. Αυτή η διαδικασία μεταμόρφωσης και προσέγγισης δεν θα ολοκληρωθεί σε δέκα ή είκοσι χρόνια, αλλά η εμπειρία έχει δείξει ότι περιλαμβάνει

πολλές γενιές.

Το δύσκολο εμπόδιο για τη προσέγγιση του σημερινού εργάτη στην εθνική λαϊκή κοινότητα δεν έγκειται στην υπεράσπιση του συνόλου των ταξικών του συμφερόντων, αλλά στη διεθνιστική αντεθνική και αντιπατριωτική ηγεσία του και αντίληψή του. Τα ίδια τα συνδικάτα, καθοδηγούμενα με εθνικό φανατισμό σε πολιτικά και εθνικά θέματα, θα μετέτρεπαν εκατομμύρια εργατών στα πιο πολύτιμα μέλη του έθνους τους, ανεξάρτητα από τους διάφορους αγώνες που γίνονται σε καθαρά οικονομικά θέματα.

Ένα κίνημα που θέλει με έντιμα μέσα να επαναφέρει τον Γερμανό εργάτη στο έθνος του και να τον απαλλάξει από τη τρέλα του διεθνισμού, πρέπει να φτιάξει το πιο δυνατό μέτωπο απέναντι σε μια αντίληψη που επικρατεί ειδικά στους επιχειρηματικούς κύκλους, η οποία υπό την έννοια της εθνικής κοινότητας αντιλαμβάνεται ως αναμφισβήτητη την παράδοση των οικονομικών δικαιωμάτων του εργαζομένου στον εργοδότη και η οποία σε κάθε προσπάθεια διασφάλισης ακόμα και των δίκαιων συμφερόντων της οικονομικής ύπαρξης του εργαζομένου θέλει να βλέπει μια επίθεση κατά της εθνικής κοινότητας. Ο υποστηρικτής αυτής της άποψης κάνει τον υποστηρικτή έναν συνειδητό ψεύτη· η εθνική κοινότητα επιβάλλει και μάλιστα όχι μόνο στη μια πλευρά, αλλά και στην άλλη τις υποχρεώσεις της.

Όσο ασφαλώς ένας εργάτης αμαρτάνει ενάντια στο πνεύμα μιας αληθινά εθνικής κοινότητας, όταν βασιζόμενος στη δύναμή του, θέτει υπερβολικές αξιώσεις χωρίς να λαμβάνει υπόψη το κοινό καλό και την επιβίωση μιας εθνικής οικονομίας, άλλο τόσο ένας επιχειρηματίας δημιουργεί ρήγματα σε αυτήν την κοινότητα, όταν κακομεταχειρίζεται το εθνικό εργατικό δυναμικό με την απάνθρωπη και εκμεταλλευτική φύση της διαχείρισης της επιχείρησής του και βγάζει εκατομμύρια από τον ιδρώτα του. Τότε δεν έχει κανένα δικαίωμα να αποκαλεί τον εαυτό του σαν πατριώτη, κανένα δικαίωμα να μιλάει για μια εθνική κοινότητα, αλλά είναι ένας εγωιστής κερδοσκόπος, που

επιφέροντας κοινωνική αναταραχή, προκαλεί μελλοντικές συγκρούσεις, οι οποίες με κάθε τρόπο θα καταλήξουν σε ζημιά του έθνους.

Η δεξαμενή, από την οποία το νέο κίνημα πρέπει να προσελκύσει τους οπαδούς του, θα είναι επομένως κατά κύριο λόγο οι μάζες των εργατών μας. Αυτούς επιβάλλεται να αρπάξει από τη διεθνιστική απάτη, να τους απελευθερώσει από την κοινωνική τους δυστυχία, να τους απαλλάξει από την πολιτιστική τους εξαθλίωση και σαν πολύτιμο παράγοντα ενότητας, εθνικό το συναίσθημα και στα θέλω να τους μεταφέρει στην εθνική κοινότητα.

Εάν υπάρχουν στους κύκλους της εθνικής διανόησης άνθρωποι με συμπόνια για το λαό τους και το μέλλον του, εμποτισμένοι με τη βαθύτερη γνώση της σημασίας αυτού του αγώνα για την ψυχή αυτής της μάζας, είναι ευπρόσδεκτοι στις τάξεις αυτού του κινήματος σαν πολύτιμη πνευματική ραχοκοκαλιά. Αλλά μια απόκτηση του αστικού εκλογικού σώματος δεν πρέπει ποτέ να είναι ο στόχος αυτού του κινήματος. Αν ήταν, σε μια τέτοια περίπτωση θα φορτωνόταν με μια μάζα, της οποίας ο χαρακτήρας θα έφερνε μόνο παράλυση στη δύναμη προσέλκυσης οπαδών από τα πλατιά στρώματα. Διότι ανεξάρτητα από τη θεωρητική ομορφιά της ιδέας μιας συγκέντρωσης των ευρύτερων μαζών από τα χαμηλά και τα ψηλά στρώματα μέσα στα πλαίσια του κινήματος, σε αυτό αντιβαίνει το γεγονός, ότι με τον ψυχολογικό επηρεασμό των αστικών μαζών στα κοινά συλλαλητήρια μπορούμε μεν να δημιουργήσουμε ένα κλίμα και μάλιστα να τους μεταδώσουμε αντιλήψεις, αλλά όχι χαρακτηριστικά γνωρίσματα, ή για να το πούμε καλύτερα, να εξαφανίσουμε ηθικά ελαττώματα, η εξέλιξη και η προέλευση των οποίων περικλείουν αιώνες. Η διαφορά σε σχέση με το πολιτιστικό επίπεδο των δύο πλευρών και τη θέση των δύο πλευρών στα ζητήματα οικονομικών συμφερόντων επί του παρόντος είναι τόσο μεγάλη, που μόλις περάσει η μέθη της συγκέντρωσης, θα εμφανιστεί αμέσως σαν εμπόδιο.

Τέλος ωστόσο, ο στόχος δεν είναι η πραγματοποίηση μιας

αναδιάρθρωσης στο ίδιο το εθνικό στρατόπεδο, αλλά μια κατάκτηση του αντεθνικού.

Και αυτή η άποψη είναι τελικά καθοριστική για την τακτική συμπεριφορά ολόκληρου του κινήματος.

7. Αυτή η μονόπλευρη, αλλά γι' αυτό ακριβώς ξεκάθαρη θέση πρέπει να εκφράζεται και με την προπαγάνδα του κινήματος και, από την άλλη πλευρά, επιβάλλεται από μόνη της για προπαγανδιστικούς λόγους.

Για να είναι αποτελεσματική η προπαγάνδα για το κίνημα, θα πρέπει να στρέφεται προς τη μία πλευρά μόνο, διότι διαφορετικά, με δεδομένη τη διαφορά στο πνευματικό υπόβαθρο μεταξύ των εν λόγω δύο στρατοπέδων, είτε δεν θα γίνει κατανοητή από τη μία πλευρά είτε θα θεωρηθεί σαν προφανής από την άλλη, και έτσι θα απορριφθεί ως μη ενδιαφέρουσα.

Ακόμα και ο τρόπος έκφρασης και ο τόνος ξεχωριστά δεν μπορούν να είναι εξίσου αποτελεσματικοί για δύο τέτοια ακραία στρώματα. Εάν η προπαγάνδα αποκηρύξει την πρωτογονικότητα της έκφρασης, δεν βρει το δρόμο να νιώσει τις πλατιές μάζες. Από την άλλη πλευρά, εάν στα λόγια και στις χειρονομίες χρησιμοποιήσει την ωμότητα του συναισθήματος της μάζας και της έκφρασής της, τότε θα απορριφθεί από τον αποκαλούμενο κόσμο της διανόησης σαν άξεστη και χυδαία. Στους εκατό αποκαλούμενους αγορευτές υπάρχουν μόλις δέκα, που θα μπορούσαν να μιλήσουν εξίσου αποτελεσματικά σήμερα μπροστά σε ένα ακροατήριο από οδοκαθαριστές, κλειδαράδες, καθαριστές υπονόμων κ.λ.π., και αύριο να δώσουν μια διάλεξη απαραίτητως με το ίδιο περιεχόμενο μπροστά σε ένα ακροατήριο πανεπιστημιακών καθηγητών και φοιτητών. Στους χίλιους όμως αγορευτές μπορεί ίσως να υπάρχει μόνο ένας που να μπορεί να μιλήσει ταυτόχρονα σε κλειδαράδες και καθηγητές πανεπιστημίων, με μια μορφή που όχι μόνο να είναι κατάλληλη για την αντιληπτική ικανότητα και των δύο μερών, αλλά να επηρεάζει και τα δύο μέρη εξίσου αποτελεσματικά ή ακόμη και να τα παρασύρει σε μια θορυβώδη θύελλα χειροκροτημάτων.

Αλλά πρέπει πάντα να έχουμε κατά νου ότι ακόμη και η πιο όμορφη ιδέα μιας θαυμάσιας θεωρίας στις περισσότερες περιπτώσεις μπορεί να εξαπλωθεί μόνο από τα μικρά και ασήμαντα μυαλά. Το σημαντικό δεν είναι το τι έχει στο μυαλό του ο ευφυής δημιουργός μιας ιδέας, αλλά το με ποια μορφή και με ποια επιτυχία οι κήρυκες αυτής της ιδέας τη μεταβιβάζουν στις πλατιές μάζες.

Η ισχυρή προσελκυστική δύναμη της σοσιαλδημοκρατίας και μάλιστα του μαρξιστικού κινήματος στο σύνολό του, βασίζεται σε μεγάλο βαθμό στην ενοποίηση και συνεπώς στη μονομέρεια του κοινού προς το οποίο στρέφεται. Όσο πιο περιορισμένος, και μάλιστα στενόμυαλος ήταν φαινομενικά ο ειρμός των σκέψεών του, τόσο ευκολότερη ήταν η λήψη και η επεξεργασία τους από μια μάζα της οποίας το πνευματικό επίπεδο συμβαδίζει με αυτό που ειπώθηκε.

Αλλά αυτό οδήγησε επίσης σε μια απλή και ξεκάθαρη γραμμή για αυτό το νέο κίνημα:

Το περιεχόμενο και η μορφή της προπαγάνδας πρέπει να προσαρμόζεται στις πλατιές μάζες και η ορθότητά της μπορεί να μετρηθεί μόνο με την αποτελεσματική επιτυχία της.

Σε μια δημόσια συγκέντρωση των ευρέων στρωμάτων, καλύτερος ομιλητής δεν είναι αυτός που είναι πνευματικά πιο κοντά στους παρόντες διανοούμενους, αλλά αυτός που κατακτά την καρδιά των μαζών.

Ένας διανοούμενος που είναι παρών σε μια τέτοια συγκέντρωση, ο οποίος, παρά την φανερή επίδραση του ομιλητή στα κατώτερα στρώματα τα οποία στοχεύει να κατακτήσει, επικρίνει την ομιλία σχετικά με το πνευματικό της επίπεδο, αποδεικνύει την πλήρη ανικανότητα της σκέψης του και την αναξιότητά της προσωπικότητάς του για το νέο κίνημα. Απ' αυτούς θα επιλεγούν μόνο εκείνοι ο διανοούμενοι, που έχουν κατανοήσει το καθήκον και τον στόχο του κινήματος σε τέτοιο βαθμό, ώστε να έχουν μάθει να κρίνουν τη δραστηριότητα της προπαγάνδας μόνο από την επιτυχία της και όχι σύμφωνα με τις εντυπώσεις που τους αφήνει. Διότι η προπαγάνδα δεν χρησιμεύ-

ει για να διασκεδάσει ανθρώπους που έχουν ήδη εθνικά φρονήματα, αλλά να κερδίσει τους εχθρούς της εθνικότητάς μας, υπό την προϋπόθεση ότι είναι από το αίμα μας.

Σε γενικές γραμμές, αυτές οι σκέψεις, που ανέφερα συνοπτικά για την πολεμική προπαγάνδα, θα πρέπει να είναι καθοριστικές και αποφασιστικές για το νέο κίνημα όσον αφορά τον τρόπο και την υλοποίηση του δικού του διαφωτιστικού έργου.

Το ότι υπήρξε σωστό, έχει αποδειχτεί από την επιτυχία του.

8. Ο στόχος ενός κινήματος πολιτικής μεταρρύθμισης δεν θα επιτευχθεί ποτέ μέσω του διαφωτιστικού έργου ή επηρεάζοντας τις δυνάμεις που κυριαρχούν, αλλά μόνο μέσω της απόκτησης πολιτικής δύναμης. Κάθε ιδέα που πρόκειται να συνταράξει τον κόσμο δεν έχει μόνο το δικαίωμα, αλλά και το καθήκον να διασφαλίσει εκείνα τα μέσα, που θα της επιτρέψουν την πραγματοποίηση των σκέψεών της. Η επιτυχία είναι ο μόνος επίγειος κριτής για την ορθότητα ή το λάθος ενός τέτοιου ξεκινήματος, όπου κάτω από τον όρο επιτυχία δεν πρέπει να νοηθεί, όπως το 1918, η κατάληψη της εξουσίας, αλλά μάλλον το ευεργετικό αποτέλεσμα αυτής για ένα έθνος. Έτσι ένα πραξικόπημα δεν μπορεί να θεωρηθεί σαν επιτυχημένο, εάν, όπως πιστεύουν μερικοί ασυνείδητοι εισαγγελείς στη Γερμανία σήμερα, οι επαναστάτες καταφέρουν να αποκτήσουν την κρατική εξουσία, αλλά μόνο, αν με την πραγματοποίηση των προθέσεων και των σκοπών που αποτελούν τη βάση μιας τέτοιας επαναστατικής πράξης, το έθνος έχει μεγαλύτερη ευημερία απ' ό,τι κάτω από το προηγούμενο καθεστώς. Κάτι που δεν μπορεί να υποστηριχθεί για την γερμανική επανάσταση, όπως ονομάζεται το ληστρικό πραξικόπημα του φθινοπώρου του 1918.

Αν όμως η επίτευξη της πολιτικής δύναμης αποτελεί προϋπόθεση για την πρακτική εφαρμογή των μεταρρυθμιστικών προθέσεων, τότε ένα κίνημα με μεταρρυθμιστικές προθέσεις πρέπει να νιώσει από την πρώτη ημέρα της ύπαρξής του σαν κίνημα των μαζών και όχι σαν λογοτεχνική λέσχη τσαγιού ή μικροαστικός όμιλος μπόουλινγκ.

9. Το νέο κίνημα είναι στη φύση του και στην εσωτερική του οργάνωση αντικοινοβουλευτικό, αυτό σημαίνει ότι απορρίπτει γενικώς όπως και στην εσωτερική του δομή, την αρχή του όρου της πλειοψηφίας, στην οποία ο ηγέτης υποβαθμίζεται σε εκτελεστή της βούλησης και της γνωμοδότησης των άλλων. Το κίνημα, εκπροσωπεί στα μικρά όπως και στα μεγάλα ζητήματα την αρχή της απόλυτης εξουσίας του ηγέτη, σε συνδυασμό με την υψηλότερη ευθύνη.

Οι πρακτικές συνέπειες αυτής της αρχής για το κίνημα είναι οι εξής:

Ο πρώτος πρόεδρος μιας τοπικής ομάδας, που κρίζεται σαν επόμενος ανώτερος ηγέτης, είναι ο υπεύθυνος ηγέτης της τοπικής ομάδας. Όλες οι επιτροπές υπάγονται σε αυτόν και όχι το αντίστροφο αυτός να υπάγεται σε μια επιτροπή. Δεν υπάρχουν επιτροπές ψηφοφορίας, αλλά μόνο επιτροπές εργασίας. Το έργο το μοιράζει ο υπεύθυνος διευθυντής, ο πρώτος πρόεδρος, ο ένας. Η ίδια αρχή ισχύει για την επόμενη ανώτερη οργάνωση, στον δήμο, στην επαρχία ή στον νομό. Ο ηγέτης θα διορίζεται πάντα από ψηλά και συγχρόνως θα αναλαμβάνει απεριόριστες αρμοδιότητες και εξουσία. Μόνο ο ηγέτης του κόμματος στο σύνολό του εκλέγεται στη γενική συνέλευση των μελών για λόγους εναρμόνισης με το νόμο περί σωματείων. Αυτός όμως είναι ο αποκλειστικός ηγέτης του κινήματος. Όλες οι επιτροπές υπάγονται σε αυτόν και όχι αυτός στις επιτροπές. Αυτός αποφασίζει και γι' αυτό όμως φέρει και την ευθύνη στους ώμους του. Οι οπαδοί του κινήματος είναι ελεύθεροι, να τον καλέσουν μπροστά στο συνέδριο μιας νέας εκλογής για να λογοδοτήσει, να τον απαλλάξουν από τα καθήκοντά του, εφόσον έχει παραβιάσει τις αρχές του κινήματος ή δεν υπηρέτησε σωστά τα συμφέροντά του. Τη θέση του τότε την παίρνει ο ικανότερος, νέος άνδρας, ο οποίος όμως έχει την ίδια εξουσία και την ίδια ευθύνη.

Είναι ένα από τα υψηλότερα καθήκοντα του κινήματος, να κάνει αυτή την αρχή αποφασιστική όχι μόνο μέσα στις δικές του τάξεις, αλλά και για ολόκληρο το κράτος.

Όποιος θέλει να γίνει ηγέτης, φέρει με την υπέρτατη απεριόριστη εξουσία και την απόλυτη και βαρύτατη ευθύνη.

Εκείνος που δεν ικανός γι' αυτό ή είναι πολύ δειλός για να αντέξει τις συνέπειες των πράξεών του, δεν είναι άξιος για ηγέτης. Μόνο ήρωας καλείται να το κάνει.

Η πρόοδος και ο πολιτισμός της ανθρωπότητας δεν είναι προϊόν της πλειοψηφίας, αλλά βασίζονται αποκλειστικά στην ευφυΐα και την ενεργητικότητα της προσωπικότητας.

Αυτή η καλλιέργεια της προσωπικότητας και η απόδοση των δικαιωμάτων της, είναι μία από τις προϋποθέσεις για την αποκατάσταση του μεγαλείου και της δύναμης του έθνους μας.

Γι' αυτό, το κίνημα είναι αντικοινοβουλευτικό και ακόμα και η συμμετοχή του σε έναν κοινοβουλευτικό θεσμό μπορεί να έχει μόνο την έννοια μιας δραστηριότητας για την συντριβή του, για την εξάλειψη ενός θεσμού, στον οποίο μπορούμε να δούμε ένα από τα χειρότερα σημάδια παρακμής της ανθρωπότητας.

10. Το κίνημα αρνείται κατηγορηματικά να πάρει οποιαδήποτε θέση σε θέματα, που είτε βρίσκονται εκτός του πεδίου του πολιτικού έργου, είτε επειδή δεν είναι κεφαλαιώδους σημασίας, είναι άσχετα με αυτό. Το καθήκον του δεν είναι μια θρησκευτική μεταρρύθμιση, αλλά η πολιτική αναδιοργάνωση του λαού μας. Και τα δύο θρησκευτικά δόγματα τα βλέπει σαν πολύτιμα στηρίγματα για την ύπαρξη του λαού μας και ως εκ τούτου πολεμά εκείνα τα κόμματα, που θέλουν αυτό το θεμέλιο μιας ηθικο-θρησκευτικής και ηθικής σταθεροποίησης του εθνικού μας κορμού, να το υποβαθμίσουν σαν όργανο για τα κομματικά τους συμφέροντα.

Το κίνημα βλέπει εντέλει το καθήκον του όχι στην αποκατάσταση μιας συγκεκριμένης μορφής διακυβέρνησης και στον αγώνα εναντίον μιας άλλης, αλλά στη δημιουργία εκείνων των βασικών θεμελίων χωρίς τα οποία ούτε η δημοκρατία ούτε η μοναρχία μπορούν να υπάρξουν για μεγάλο χρονικό διάστημα. Η αποστολή του δεν βρίσκεται στη θεμελίωση μιας μοναρχίας ή στην εδραίωση μιας δημοκρατίας, αλλά στη δημιουργία ενός γερμανικού κράτους.

Το ζήτημα της εξωτερικής διαμόρφωσης αυτού του κράτους, δηλαδή το επιστέγασμά του, δεν είναι θεμελιώδους σημασίας, αλλά εξαρτάται μόνο από ζητήματα πρακτικής σκοπιμότητας.

Για έναν λαό, που έχει μόλις αντιληφθεί τα μεγάλα προβλήματα και τα καθήκοντα της ύπαρξής του, τα ζητήματα των εξωτερικών λεπτομερειών δεν θα οδηγήσουν πλέον σε εσωτερικές συγκρούσεις.

11. Το ζήτημα της εσωτερικής οργάνωσης του κινήματος αποτελεί καθαυτό ζήτημα σκοπιμότητας και όχι αρχής.

Η καλύτερη οργάνωση δεν είναι εκείνη που μεταξύ της ηγεσίας ενός κινήματος και των μεμονωμένων οπαδών του εμβάλλει το μεγαλύτερο μηχανισμό μεσολάβησης, αλλά εκείνη που εμβάλλει το μικρότερο. Διότι το καθήκον της οργάνωσης είναι η παροχή μιας συγκεκριμένης ιδέας – η οποία πάντα στην αρχή βγαίνει από το κεφάλι ενός ατόμου – σε ένα πλήθος ανθρώπων καθώς και η επίβλεψη της πραγματοποίησής της.

Η οργάνωση είναι επομένως στο κάθε τι απλώς ένα αναγκαίο κακό. Στην καλύτερη περίπτωση είναι ένα μέσο για το σκοπό, στη χειρότερη περίπτωση είναι αυτοσκοπός.

Δεδομένου ότι ο κόσμος παράγει περισσότερο μηχανικές φύσεις παρά ιδεαλιστικές, συνήθως οι μορφές της οργάνωσης κατά κανόνα διαμορφώνονται πιο εύκολα από τις ίδιες τις ιδέες.

Η πορεία κάθε ιδέας που αγωνίζεται να πραγματοποιηθεί, ειδικά με μεταρρυθμιστικό χαρακτήρα, είναι σε γενικές γραμμές η ακόλουθη:

Κάποια ευφυής σκέψη αναδύεται στον εγκέφαλο ενός ανθρώπου, ο οποίος αισθάνεται προορισμένος να μεταδώσει τη γνώση του στην υπόλοιπη ανθρωπότητα. Κηρύττει την άποψή του και κερδίζει σταδιακά έναν συγκεκριμένο κύκλο οπαδών. Αυτή η διαδικασία της άμεσης και προσωπικής μετάδοσης ιδεών από έναν άνθρωπο στον υπόλοιπο κόσμο είναι η πιο ιδανική και φυσική. Με την ανοδική αύξηση των οπαδών της νέας θεωρίας, προκύπτει σταδιακά για τον φορέα της ιδέας η αδυναμία, να συνεχίσει να ασκεί μια προσωπική, άμεση επίδραση στους αναρίθμητους οπαδούς, να τους καθοδηγεί και

να τους κατευθύνει. Στον βαθμό, που διακόπτεται η άμεση και συντομότερη επικοινωνία, σαν συνέπεια της αύξησης της κοινότητας, γίνεται προφανής η ανάγκη μιας συνδετικής δομής: έτσι η ιδανική κατάσταση τελειώνει και παίρνει τη θέση της το αναγκαίο κακό της οργάνωσης. Δημιουργούνται μικρές υποομάδες, οι οποίες στο πολιτικό κίνημα, για παράδειγμα, σαν τοπικές ομάδες αποτελούν τους πυρήνες της μεταγενέστερης οργάνωσης.

Αυτή η υποδιαίρεση μπορεί ωστόσο, αν δεν θέλουμε να χαθεί η ενότητα της θεωρίας, πρέπει να λαμβάνει χώρα μόνο όταν η εξουσία του πνευματικού ιδρυτή και της σχολής που αναπτύχθηκε από αυτόν, μπορεί να θεωρηθεί σαν αναμφισβήτητη. Η γεωπολιτική σημασία ενός βασικού επίκεντρου σε ένα κίνημα δεν μπορεί να υπερεκτιμηθεί. Μόνο η παρουσία ενός τέτοιου τύπου, που περιβάλλεται από τη μαγική γοητεία μιας Μέκκας ή μιας Ρώμης, μπορεί μακροπρόθεσμα να δώσει σε ένα κίνημα τη δύναμη, η οποία βρίσκεται θεμελιωμένη στην εσωτερική ενότητα και στην αναγνώριση μιας κορυφής που θα αντιπροσωπεύει αυτήν την ενότητα.

Έτσι, κατά το σχηματισμό των πρώτων οργανωτικών πυρήνων δεν πρέπει ποτέ να παραβλέψουμε την μέριμνα, όχι μόνο να διατηρηθεί η σημασία της αρχικής τοποθεσίας της εκκίνησης της ιδέας, αλλά να αναδειχθεί σε μια μείζονος σημασίας. Αυτή η ανάδειξη της ιδεολογικής, της ηθικής και πρακτικής υπερμεγέθυνσης της σημασίας του τόπου εκκίνησης και του σημείου προσανατολισμού του κινήματος πρέπει να πραγματοποιηθεί στον ίδιο βαθμό, στον οποίο οι πυρήνες του κινήματος, που στο μεταξύ έχουν γίνει αναρίθμητοι, απαιτούν νέους συνδέσμους στις οργανωτικές μορφές.

Διότι καθώς η αύξηση του αριθμού των μεμονωμένων οπαδών και η αδυναμία μιας περαιτέρω άμεσης επικοινωνίας μαζί τους οδηγεί στην ίδρυση των κατώτερων συνδέσμων, έτσι η αμέτρητη αύξηση αυτών των κατώτερων οργανωτικών μορφών επιβάλλει τελικά την ίδρυση ανώτερων συνδέσμων οι οποίες πολιτικά μπορούν να ονομαστούν κάτι σαν νομαρχιακές ή

περιφερειακές ομάδες.

Όσο εύκολη κι αν είναι, η διατήρηση της εξουσίας του αρχικού κέντρου απέναντι στις κατώτατες τοπικές ομάδες, άλλο τόσο δύσκολη θα είναι η διατήρηση αυτής της θέσης απέναντι στις ανώτερες οργανωτικές μορφές που σχηματίζονται τώρα. Αυτή όμως είναι η προϋπόθεση για την ενιαία ύπαρξη ενός κινήματος και επομένως για την υλοποίηση μιας ιδέας.

Αν τελικά και αυτές οι μεγαλύτερες ενδιάμεσες υποδιαιρέσεις συνενωθούν σε νέες οργανωτικές μορφές, αυξάνεται ακόμη περισσότερο η δυσκολία για να διατηρηθεί απέναντί τους ο αναμφισβήτητος πρωταγωνιστικός χαρακτήρας της αρχικής ιδρυτικής τοποθεσίας, της σχολής του κ.λ.π.

Για αυτόν τον λόγο, οι μηχανικές μορφές μιας οργάνωσης μπορούν να αναπτυχθούν πλήρως μόνο στο βαθμό που η πνευματική ιδεολογική εξουσία ενός κέντρου φαίνεται αναμφισβήτητα εξασφαλισμένη. Στην περίπτωση των πολιτικών σχηματισμών, αυτή η εγγύηση συχνά φαίνεται να εξασφαλίζεται μόνο όταν παρέχεται μέσω πρακτικής δύναμης.

Τα παραπάνω οδηγούν στις ακόλουθες οδηγίες για την εσωτερική δομή του κινήματος:

α) Συγκέντρωση του συνόλου των εργασιών αρχικά σε ένα μόνο μέρος: το Μόναχο. Δημιουργία μιας κοινότητας απόλυτα αξιόπιστων οπαδών και ίδρυση μιας σχολής για τη μετέπειτα διάδοση της ιδέας. Απόκτηση της απαραίτητης εξουσίας για αργότερα μέσα από τη μεγαλύτερη δυνατή ορατή επιτυχία σε αυτόν τον ένα τόπο.

Προκειμένου να γίνει γνωστό το κίνημα και οι ηγέτες του, ήταν απαραίτητο όχι μόνο να κλονιστεί η πίστη στο αήττητο της μαρξιστικής θεωρίας σε ένα τόπο ορατό σε όλους, αλλά και να καταδειχθεί η δυνατότητα ενός αντιπάλου κινήματος.

β) Σχηματισμός τοπικών ομάδων μόνο όταν η εξουσία της κεντρικής διοίκησης στο Μόναχο μπορεί να θεωρηθεί απόλυτα αναγνωρισμένη.

γ) Ο σχηματισμός των περιφερειακών, επαρχιακών ή νομαρχιακών ομάδων γίνεται όχι μόνο από την ανάγκη ύπαρξής

τους, αλλά επίσης από τη βεβαιότητα ότι έχει επιτευχθεί μια άνευ όρων αναγνώριση του κέντρου.

Επιπλέον, η ίδρυση οργανωτικών μορφών εξαρτάται από τα υπάρχοντα μυαλά που μπορούν να θεωρηθούν σαν ηγέτες.

Υπάρχουν δύο τρόποι γι' αυτό:

α) Το κίνημα διαθέτει τους απαραίτητους οικονομικούς πόρους για την εκπαίδευση και την κατάρτιση μυαλών ικανών για τη μελλοντική ηγεσία. Στη συνέχεια, το υλικό που αποκτήθηκε κατ' αυτόν τον τρόπο το τοποθετεί συστηματικά βάσει κριτηρίων τακτικής και άλλων σκοπιμοτήτων.

Αυτός ο τρόπος είναι ο ευκολότερος και ο γρηγορότερος· ωστόσο, απαιτεί μεγάλα χρηματικά ποσά, καθώς αυτό το υλικό ηγετών είναι σε θέση να εργαστεί για το κίνημα μόνο αμειβόμενο.

β) Το κίνημα εξαιτίας της έλλειψης οικονομικών μέσων δεν είναι σε θέση να διορίσει έμμισθους αρχηγούς, αλλά προς το παρόν εξαρτάται από εθελοντικά εργαζόμενους.

Αυτός ο τρόπος είναι ο αργότερος και δυσκολότερος.

Η ηγεσία του κινήματος πρέπει να αφήνει υπό περιστάσεις μεγάλες περιοχές ακαλλιέργητες, εφόσον από τους εκεί οπαδούς του δεν αποκαλύπτεται μια κεφαλή, ικανή και πρόθυμη, να τεθεί στη διάθεση της ηγεσίας και να οργανώσει και να ηγηθεί του κινήματος στην εν λόγω περιοχή.

Μπορεί να συμβεί, σε μεγάλες περιοχές να μη βρίσκεται κανείς, αλλά σε άλλα μέρη να υπάρχουν δύο ή ακόμα και τρεις σχεδόν εξίσου ικανοί. Η δυσκολία που υπάρχει σε μια τέτοια εξέλιξη είναι μεγάλη και μπορεί να ξεπεραστεί μόνο μετά από χρόνια.

Πάντα όμως προϋπόθεση για την δημιουργία μιας οργανωτικής μορφής είναι και παραμένει η ικανή κεφαλή για την ηγεσία της.

Όσο άχρηστος είναι ένας στρατός σε όλες τις οργανωτικές του μορφές χωρίς τους αξιωματικούς, τόσο άχρηστη είναι και μια πολιτική οργάνωση χωρίς τον κατάλληλο ηγέτη.

Για το κίνημα, είναι προτιμότερη η παράλειψη της δημιουρ-

γίας μιας τοπικής ομάδας όταν λείπει ένα στέλεχος με καθοδηγητική ηγετική φυσιογνωμία, παρά να αποτύχει η οργάνωσή της.

Η ίδια η ηγεσία απαιτεί όχι μόνο τη θέληση, αλλά και ικανότητα, διευκρινίζοντας παράλληλα ότι πρέπει να δοθεί μεγαλύτερη σημασία στη θέληση και στην ενεργητικότητα παρά στην ίδια την εξυπνάδα και το πιο πολύτιμο είναι ένας συνδυασμός ικανότητας, αποφασιστικότητας και επιμονής.

12. Το μέλλον ενός κινήματος καθορίζεται από τον φανατισμό και μάλιστα από τη μισαλλοδοξία με την οποία οι οπαδοί του το υποστηρίζουν σαν το μόνο σωστό και το επιβάλλουν απέναντι σε άλλους φορείς παρόμοιας φύσης.

Είναι το μεγαλύτερο λάθος να πιστεύουμε ότι η δύναμη ενός κινήματος αυξάνεται μέσω της ένωσης με ένα άλλο, παρόμοιο. Οποιαδήποτε διεύρυνση με αυτόν τον τρόπο αρχικά σημαίνει φυσικά μια αύξηση του εξωτερικού μεγέθους και έτσι στα μάτια των επιφανειακών παρατηρητών και στη δύναμη, εν τούτοις στην πραγματικότητα αποκτά μόνο τους σπόρους μιας εσωτερικής αποδυνάμωσης οι οποίοι θα δραστηριοποιηθούν αργότερα.

Διότι οτιδήποτε κι αν μπορεί να πει κανείς για την ομοιομορφία δύο κινημάτων, στην πραγματικότητα αυτή δεν υπάρχει ποτέ. Διότι σε διαφορετική περίπτωση, πρακτικά δεν θα υπήρχαν δύο, αλλά μόνο ένα κίνημα. Και ανεξάρτητα από το πού εντοπίζονται οι διαφορές – ακόμα κι αν βασίζονταν μόνο στις διαφορετικές ικανότητες της ηγεσίας – αυτές υπάρχουν. Ο φυσικός νόμος όλων των αναπτύξεων όμως δεν προβλέπει τη σύζευξη δύο σχημάτων που δεν είναι οι ίδια, αλλά τη νίκη του ισχυρότερου και την αναβάθμιση της δύναμης και της ισχύος του νικητή, που μόνο με τον προκύπτοντα αγώνα καθίσταται δυνατή.

Μπορεί από την ένωση δύο σχεδόν πανομοιότυπων πολιτικών κομμάτων να προκύψουν στιγμιαία πλεονεκτήματα, αλλά μακροπρόθεσμα κάθε επιτυχία που αποκτήθηκε με αυτόν τον τρόπο γίνεται αιτία των μεταγενέστερων παρουσιαζόμενων

εσωτερικών αδυναμιών.

Η σπουδαιότητα ενός κινήματος διασφαλίζεται αποκλειστικά από την απεριόριστη ανάπτυξη της εσωτερικής του δύναμης και από τη συνεχή αύξησή του μέχρι την τελική νίκη επί όλων των ανταγωνιστών.

Μάλιστα, μπορεί να ειπωθεί ότι η δύναμή του και, συνεπώς, το δικαίωμά του να ζει μπορεί να αυξηθεί μόνο εφόσον αναγνωρίζει την αρχή του αγώνα ως προϋπόθεση για την ύπαρξή του, και ότι έχει φτάσει στο αποκορύφωμα της δύναμής του την ίδια στιγμή που η ολοκληρωτική νίκη γέρνει προς το μέρος του.

Επομένως είναι μόνο ωφέλιμο για ένα κίνημα να επιδιώξει αυτή τη νίκη σε μια μορφή που χρονικά δεν οδηγεί σε πρόσκαιρες επιτυχίες, αλλά που μέσα από έναν μακροχρόνιο αγώνα, που επιφέρεται από την απόλυτη μισαλλοδοξία, προσφέρει επίσης μακροχρόνια ανάπτυξη.

Τα κινήματα, που οφείλουν την ανάπτυξή τους μόνο στη λεγόμενη συγχώνευση παρόμοιων σχημάτων, δηλαδή οφείλουν τη δύναμή τους σε συμβιβασμούς, είναι σαν φυτά θερμοκηπίου. Εκτινάσσονται, αλλά δεν έχουν τη δύναμη να αντέξουν στους αιώνες και να αντιμετωπίσουν τις δυνατές καταιγίδες.

Η σπουδαιότητα κάθε τεράστιας οργάνωσης ως ενσάρκωσης μιας ιδέας σε αυτόν τον κόσμο έγκειται στον θρησκευτικό φανατισμό και τη μισαλλοδοξία με την οποία, φανατικά πεπεισμένη για το δικό της δίκιο απέναντι σε οτιδήποτε άλλο, επιβάλλεται. Εάν μια ιδέα από μόνη της είναι σωστή και, εξοπλισμένη με αυτό, αναλαμβάνει έναν αγώνα σ' αυτή τη γη, είναι ακαταμάχητη και οποιαδήποτε δίωξη θα οδηγήσει μόνο στην εσωτερική της δύναμη.

Το μεγαλείο του Χριστιανισμού δεν έγκειται σε απόπειρες συμβιβαστικών διαπραγματεύσεων με παρόμοιες φιλοσοφικές ιδέες της αρχαιότητας, αλλά στην αδιάκοπη φανατική διακήρυξη και υπεράσπιση της δικής του θεωρίας.

Το φαινομενικό προβάδισμα, που επιτυγχάνουν τα κινήματα μέσω των συγχωνεύσεων, θα καλυφθεί γρήγορα από την

σταθερή αύξηση της δύναμης μιας θεωρίας και της οργάνωσής της που παραμένει ανεξάρτητη και συνεχίζει μόνη της.

13. Το κίνημα πρέπει βασικά να γαλουχήσει τα μέλη του έτσι ώστε, να μην αντιμετωπίζουν τον αγώνα σαν κάτι που ανέκυψε άσκοπα, αλλά σαν κάτι που επιδιώκουν και οι ίδιοι. Κατά συνέπεια, δεν έχουν κανένα λόγο να φοβούνται την εχθρότητα των αντιπάλων, αλλά να την αισθάνονται ως προϋπόθεση για το δικό τους δικαίωμα ύπαρξης. Δεν πρέπει να αποφεύγουν το μίσος των εχθρών του εθνικισμού μας και της κοσμοθεωρίας μας και τα λεγόμενά τους, αλλά να τα αντιλαμβάνονται. Στις εκφράσεις αυτού του μίσους περιλαμβάνονται όμως και ψέματα και συκοφαντίες.

Όποιος δεν πολεμήθηκε από τις εβραϊκές εφημερίδες, δηλαδή, να συκοφαντηθεί και να εξυβριστεί, δεν είναι καλός Γερμανός ούτε αληθινός Εθνικοσοσιαλιστής. Ο καλύτερος δείκτης για την αξία των φρονημάτων του, την ειλικρίνεια των πεποιθήσεών του και τη δύναμη της θέλησής του, είναι η εχθρότητα που του δείχνεται από τη πλευρά του θανάσιμου εχθρού του λαού μας.

Στους οπαδούς του κινήματος και με μια ευρύτερη έννοια σε ολόκληρο το λαό πρέπει ξανά και ξανά να επισημαίνουμε, ότι ο Εβραίος στις εφημερίδες του πάντα ψεύδεται και ότι ακόμα και μια περιστασιακή αλήθεια στοχεύει απλώς να καλύψει μια μεγαλύτερη απάτη και έτσι καθίσταται και πάλι σκόπιμη αναλήθεια. Ο Εβραίος είναι ο μεγάλος δάσκαλος του ψεύδους, και το ψεύδος και η εξαπάτηση είναι τα όπλα του στη μάχη.

Κάθε εβραϊκή συκοφαντία και κάθε εβραϊκό ψέμα είναι ένα σημάδι τιμής στο σώμα των μαχητών μας.

Όταν κάποιον τον συκοφαντούν περισσότερο, αυτός βρίσκεται πιο κοντά μας και όταν κάποιον τον μισούν θανάσιμα, αυτός είναι ο καλύτερός μας φίλος.

Όποιος πάρει την εβραϊκή εφημερίδα το πρωί, χωρίς να δει τον εαυτό του να συκοφαντείται σε αυτήν, δεν χρησιμοποίησε ωφέλιμα την προηγούμενή του μέρα· γιατί εάν το είχε κάνει, θα έπρεπε να είχε διασυρθεί από τον Εβραίο, να εξυβριστεί, να συκοφαντηθεί, να προσβληθεί, να δυσφημιστεί. Και μόνο

εκείνοι που αντιμετωπίζουν αποτελεσματικότερα αυτόν τον θανάσιμο εχθρό της εθνικότητάς μας και ολόκληρης της Αρίας ανθρωπότητας και του πολιτισμού, μπορούν να περιμένουν, ότι θα δουν τις συκοφαντίες αυτής της φυλής και συνεπώς τον αγώνα αυτού του λαού να στρέφονται εναντίον του.

Όταν αυτές οι αρχές περάσουν στη σάρκα και το αίμα των οπαδών μας, το κίνημα θα γίνει ακλόνητο και ακαταμάχητο.

14. Το κίνημα πρέπει να προάγει τον σεβασμό για το άτομο με κάθε τρόπο· δεν πρέπει ποτέ να ξεχάσει ότι στην προσωπική αξία βρίσκεται η αξία του οτιδήποτε είναι ανθρώπινο, ότι κάθε ιδέα και κάθε επίτευγμα είναι αποτέλεσμα της δημιουργικής δύναμης ενός ανθρώπου και ότι ο θαυμασμός για το μεγαλείο δεν είναι μόνο ένα ευχαριστώ γι' αυτούς, αλλά και ένας ενωτικός δεσμός γύρω από τους ευγνώμονες.

Το άτομο δεν μπορεί να αντικατασταθεί· αυτό ειδικά δεν μπορεί να γίνει, όταν προσωποποιεί όχι το μηχανικό, αλλά το πολιτιστικό-δημιουργικό στοιχείο. Όσο λιγότερο μπορεί να αντικατασταθεί ένας διάσημος καλλιτέχνης και ένας άλλος να μπορέσει να αναλάβει την ολοκλήρωση του μισοτελειωμένου πίνακα που άφησε πίσω του, τόσο λιγότερο μπορεί να αντικατασταθεί ένας μεγάλος ποιητής και στοχαστής, ένας μεγάλος πολιτικός και ένας μεγάλος στρατηγός. Διότι η δραστηριότητά τους βρίσκεται πάντα στον τομέα της τέχνης· δεν είναι μηχανικά μορφωμένοι, αλλά είναι αποτέλεσμα έμφυτης θεϊκής χάρης.

Οι μεγαλύτερες ριζικές αλλαγές και τα επιτεύγματα αυτής της γης, τα μεγαλύτερα πολιτιστικά της κατορθώματα, οι αθάνατες πράξεις στον τομέα της πολιτικής τέχνης κ.λ.π., είναι για πάντα αδιάρρηκτα συνδεδεμένα με ένα όνομα και εκπροσωπούνται από αυτό. Η κατάργηση της υποβολής σεβασμού προς ένα μεγάλο πνεύμα σημαίνει την απώλεια μιας τεράστιας δύναμης, που απορρέει από τα ονόματα όλων των μεγάλων ανδρών και γυναικών.

Αυτό το γνωρίζει καλύτερα ο Εβραίος. Ειδικά αυτός, του οποίου οι προσωπικότητες υπήρξαν μεγάλες μόνο σε καταστ-

ροφές της ανθρωπότητας και του πολιτισμού της, εξασφαλίζει τον ειδωλολατρικό θαυμασμό τους. Μόνο το σεβασμό των λαών προς τα πνεύματά τους προσπαθεί να τον παρουσιάσει σαν αναξιοπρεπή και τον στιγματίζει σαν «προσωπολατρία».

Μόλις ένας λαός γίνει τόσο δειλός, ώστε να υπακούσει σε αυτήν την εβραϊκή αλαζονεία και αναίδεια, παραιτείται από την τεράστια δύναμη που διαθέτει· διότι αυτή η δύναμη δεν στηρίζεται στον σεβασμό της μάζας, αλλά στην εκτίμηση της ιδιοφυΐας και στην προερχόμενη απ' αυτήν εξύψωση και διαφώτιση.

Όταν οι ανθρώπινες καρδιές ραγίζουν και οι ανθρώπινες ψυχές απελπίζονται, τότε από το λυκόφως του παρελθόντος οι μεγάλοι κατακτητές της ανάγκης και της φροντίδας, της ντροπής και της δυστυχίας, από την πνευματική δουλεία και τη σωματικό καταναγκασμό, ρίχνουν τα βλέμματά τους πάνω τους και απλώνουν στους απελπισμένους θνητούς τα αιώνια χέρια τους!

Αλίμονο στον λαό, που ντρέπεται να τα πιάσει!

Στις πρώτες μέρες της δημιουργίας του κινήματός μας, δεν υποφέραμε από τίποτα τόσο πολύ όσο από την ασημαντότητα και την μη αναγνωρισιμότητα των ονομάτων μας. Το δυσκολότερο πράγμα σε αυτήν την πρώιμη περίοδο, δεδομένου ότι συχνά υπήρχαν μόνο έξι, επτά και οκτώ άτομα για να ακούσουν τα λόγια ενός ομιλητή, ήταν να προκαλέσεις και να διατηρήσεις σε αυτό τον στενό κύκλο την πίστη για το τεράστιο μέλλον του κινήματος.

Σκεφθείτε ότι μόνο έξι ή επτά άνδρες, όλοι ανώνυμοι, φτωχοδιάβολοι, ένωσαν τις δυνάμεις τους με σκοπό να δημιουργήσουν ένα κίνημα, το οποίο προσδοκούσαν κάποτε να πετύχει σε αυτό που μέχρι τώρα απέτυχαν τα τεράστια, μεγάλα μαζικά κόμματα, στην αποκατάσταση ενός γερμανικού Ράιχ με

ακόμα μεγαλύτερη δύναμη και δόξα. Αν εκείνη την εποχή μάς είχαν επιτεθεί, ακόμα και αν απλώς μας γελοιοποιούσαν, θα ήμασταν ευτυχισμένοι και στις δύο περιπτώσεις. Διότι το απογοητευτικό βρισκόταν μόνο στη πλήρη αγνόηση, που αντιμετωπίζαμε τότε και από την οποία υποφέραμε περισσότερο εκείνη την εποχή.

Όταν μπήκα στον κύκλο των λίγων ανδρών, δεν μπορούσε ακόμα να γίνει λόγος για ένα κόμμα ούτε για ένα κίνημα. Έχω ήδη περιγράψει τις εντυπώσεις μου στο πλαίσιο της πρώτης μου συνάντησης με αυτό το μικρό δημιούργημα. Τις εβδομάδες που ακολούθησαν είχα το χρόνο και την ευκαιρία να μελετήσω το εκ πρώτης όψεως απαράδεκτο φαινόμενο αυτού του λεγόμενου κόμματος. Η εικόνα ήταν, μα τον αληθινό Θεό, μια τρομακτική

κατάθλιψη. Δεν ήταν τίποτα, αλλά και δεν υπήρχε τίποτα εκεί μέσα. Το κατ' όνομα κόμμα, του οποίου η επιτροπή ουσιαστικά αντιπροσωπευόταν σχεδόν από όλα τα μέλη του, ήταν είτε έτσι, είτε αλλιώς αυτό που προσπαθούσε να πολεμήσει, ένα κοινοβούλιο σε μικρογραφία. Και εδώ επικρατούσε η ψηφοφορία και αν τα μεγάλα κοινοβούλια ξελαρυγγιάζονταν μερικές φορές για μήνες τουλάχιστον για μεγάλα προβλήματα, σε αυτόν τον μικρό κύκλο η απάντηση στην άφιξη μιας τυχαίας επιστολής έδινε αφορμή για ατέλειωτες συζητήσεις!

Το κοινό δεν ήξερε τίποτα από όλα αυτά, φυσικά. Κανείς στο Μόναχο δεν γνώριζε το κόμμα ούτε ακόμα και κατ' όνομα, εκτός από τους λίγους οπαδούς του και τους λίγους γνωστούς του. Κάθε Τετάρτη πραγματοποιούνταν σε ένα καφέ στο Μόναχο μια συνεδρίαση της λεγόμενης επιτροπής, μια φορά την εβδομάδα μια βραδιά διαβούλευσης. Δεδομένου ότι το σύνολο

των μελών του «κινήματος» αρχικά εκπροσωπούνταν στην επιτροπή, τα πρόσωπα φυσικά ήταν πάντα τα ίδια. Θα έπρεπε τώρα να αναλάβουμε δράση, για να σπάσουμε επιτέλους αυτό το μικρό κύκλο, να κερδίσουμε νέους οπαδούς, αλλά πάνω απ' όλα να κάνουμε το όνομα του κινήματος γνωστό πάση θυσία.

Χρησιμοποιήσαμε γι' αυτό την ακόλουθη τεχνική:

Κάθε μήνα, αργότερα κάθε δεκαπενθήμερο, προσπαθούσαμε να διοργανώσουμε μια «συγκέντρωση». Οι προσκλήσεις γι'

αυτήν γράφονταν σε γραφομηχανή ή εν μέρει με το χέρι σε ένα κομμάτι χαρτί και τις πρώτες φορές διανέμονταν από εμάς τους ίδιους ή παραδίδονταν. Καθένας μας απευθύνονταν στον κύκλο των φίλων του,

για να παρακινήσουν το έναν ή το άλλον για να παρακολουθήσουν μία από αυτές τις εκδηλώσεις.

Το αποτέλεσμα ήταν μια αθλιότητα.

Θυμάμαι πώς ακόμα κι εγώ ο ίδιος εκείνη την πρώτη περίοδο μια φορά είχα διανείμει περίπου ογδόντα τέτοια χαρτάκια και πώς περιμέναμε το βράδυ τα πλήθη, που ήταν να έρθουν.

Με μια ώρα καθυστέρηση, ο «πρόεδρος» έπρεπε τελικά να ξεκινήσει τη «συγκέντρωση». Ήμασταν ξανά οι επτά άνδρες, οι παλιοί επτά.

Πήγαμε γι' αυτό σε ένα χαρτοπωλείο του Μονάχου για να γράφουμε τα χαρτιά των προσκλήσεων σε πολύγραφο και να τα αναπαραγάγουμε. Το αποτέλεσμα στην επόμενη συγκέντρωση ήταν λίγοι περισσότεροι ακροατές. Έτσι ο αριθμός αυξήθηκε σιγά-σιγά από έντεκα σε δεκατρείς, τελικά σε δεκαεπτά, σε είκοσι τρεις, σε είκοσι τέσσερις ακροατές.

Με τις πολύ μικρές συγκεντρώσεις χρημάτων που κάναμε μεταξύ μας εμείς οι φτωχοδιάβολοι μαζέψαμε το κεφάλαιο, για να μπορέσουμε επιτέλους να γνωστοποιήσουμε μια συγκέντρωσή μας μέσα από μια αγγελία στην ανεξάρτητη τότε

εφημερίδα «Μιούνχενερ Μπέομπαχτερ» στο Μόναχο. Η επιτυχία, όμως, ήταν καταπληκτική αυτή τη φορά. Είχαμε οργανώσει τη συγκέντρωση στο Χόφμπροϋχαουζ-κέλλερ του Μονάχου (να μην συγχέεται με το Χόφμπροϋχαουζ-φεστζάαλ του Μονάχου), μια μικρή αίθουσα χωρητικότητας κάτω των εκατόν τριάντα ατόμων. Σεμένα προσωπικά το δωμάτιο μου φάνηκε σαν μια μεγάλη αίθουσα, και ο καθένας μας ανησυχούσε αν θα ήταν δυνατό να γεμίσει αυτό το «τεράστιο» κτίριο με ανθρώπους εκείνο το βράδυ.

Στις επτά η ώρα, εκατόν έντεκα άτομα ήταν παρόντες και η συγκέντρωση ξεκίνησε.

Ένας καθηγητής του Μονάχου εκφώνησε την κύρια ομιλία και θα μιλούσα σαν δεύτερος δημόσια για πρώτη φορά.

Για τον τότε πρώτο πρόεδρο του κόμματος, κ. Χάρρερ, το θέμα εμφανίστηκε σαν ένα τεράστιο ρίσκο. Ο κατά τα άλλα ασφαλώς έντιμος κύριος είχε κάποτε την πεποίθηση, ότι θα

μπορούσα να κάνω διάφορα πράγματα, αλλά μόνο να μην μιλάω. Ακόμα και η περίοδος που ακολούθησε δεν τον μετέπεισε απ' αυτή τη γνώμη.

Τα πράγματα εξελίχθηκαν διαφορετικά. Μου είχαν δοθεί σε αυτήν την

πρώτη συγκέντρωση, που θα μπορούσε να χαρακτηριστεί δημόσια, είκοσι λεπτά χρόνου ομιλίας.

Μίλησα για τριάντα λεπτά, και αυτό που από παλιά, χωρίς κατά κάποιο τρόπο να το γνωρίζω, απλά το είχα νιώσει μέσα μου, είχε τώρα αποδειχθεί από την πραγματικότητα: μπορούσα

να μιλάω! Μετά από τριάντα λεπτά οι άνθρωποι στο μικρό δωμάτιο ηλεκτρίστηκαν και ο ενθουσιασμός εκφράστηκε αρχικά στο γεγονός ότι η έκκλησή μου για αυτοθυσία εκείνων που παρευρέθηκαν οδήγησε στη δωρεά εκ μέρους τους τριακοσίων μάρκων. Αυτό όμως ήταν που έβγαλε από πάνω μας μια μεγάλη ανησυχία. Η οικονομική στενότητα ήταν τόσο μεγάλη εκείνη την εποχή, που δεν είχαμε καν την δυνατότητα να τυπώσουμε τις βασικές αρχές του κόμματος ή ακόμη και να μοιράσουμε φυλλάδια. Τώρα είχαν τεθεί τα θεμέλια για ένα μικρό ταμείο, από το οποίο θα μπορούσαν να καλυφθούν τουλάχιστον τα στοιχειώδη και τα απαραίτητα.

Όμως η επιτυχία αυτής της πρώτης μεγάλης συγκέντρωσης ήταν σημαντική και από μία άλλη άποψη.

Είχα αρχίσει από εκείνη την εποχή, να φέρνω στην επιτροπή έναν αριθμό νέων με σφρίγος και ζωτικότητα. Κατά τη διάρκεια της μακρόχρονης υπηρεσίας μου στο στρατό μπόρεσα να γνωρίσω ένα μεγάλο αριθμό πιστών συντρόφων, οι οποίοι τώρα σιγά-σιγά, λόγω της πειθούς μου, άρχισαν να εντάσσονται στο κίνημα. Ήταν όλοι δραστήριοι νεαροί, συνηθισμένοι να πειθαρχούν και από τη θητεία τους ανατράφηκαν με την αρχή: Τίποτα δεν είναι αδύνατο και όλα είναι δυνατά, αρκεί να το θέλεις.

Το πόσο απαραίτητη όμως ήταν μια τέτοια ροή αίματος, μπόρεσα να το διαπιστώσω εγώ ο ίδιος μετά από λίγες βδομάδες συνεργασίας.

Ο τότε πρώτος πρόεδρος του κόμματος, ο κ. Χέρρερ, ήταν βασικά δημοσιογράφος και, ως εκ τούτου, ήταν σίγουρα ευρύτατα μορφωμένος. Αλλά για έναν αρχηγό κόμματος είχε ένα απίστευτα σημαντικό επιβαρυντικό: δεν ήταν ομιλητής για τις μάζες. Όσο επιμελώς ευσυνείδητη και ακριβής ήταν η δουλειά του, άλλο τόσο της έλειπε – ίσως και λόγω αυτής ακριβώς της έλλειψης μεγάλου ρητορικού χαρίσματος – και η μεγαλύτερη έξαρση. Ο κ. Ντρέξλερ, τότε πρόεδρος της τοπικής ομάδας του Μονάχου, ήταν ένας απλός εργάτης, σαν ομιλητής παρομοίως όχι πολύ σημαντικός, κατά τα άλλα όμως δεν ήταν

στρατιώτης. Δεν είχε υπηρετήσει στο στρατό, ακόμα και κατά τη διάρκεια του πολέμου δεν υπήρξε στρατιώτης, οπότε σ' αυτόν, που ήταν εγγενώς αδύναμος και ανασφαλής, έλειπε το μοναδικό σχολείο το οποίο ήταν σε θέση τις ανασφαλείς και μαλακές φύσεις να τις κάνει άνδρες. Έτσι, και οι δύο άνδρες δεν ήταν σμιλεμένοι από εκείνη την πάστα, που θα τους καθιστούσε ικανούς, όχι μόνο να έχουν στις καρδιές τους τη φανατική πίστη στη νίκη ενός κινήματος, αλλά και να εξαφανίσουν, με ακλόνητη δύναμη θέλησης και, αν ήταν ανάγκη, με ανελέητη σκληρότητα, όλα τα εμπόδια, που θα μπορούσαν να μπουν στον δρόμο της ανύψωσης μιας νέας ιδέας. Κάτι τέτοιο ταιριάζει μόνο στα όντα, των οποίων το πνεύμα και το σώμα έχει ενστερνιστεί εκείνες τις στρατιωτικές αρετές, που μπορούν ίσως να περιγραφούν καλύτερα: γρήγοροι σαν λαγωνικά, ανθεκτικοί σαν πετσί και σκληροί σαν ατσάλι.

Εκείνο τον καιρό εγώ ήμουν ακόμα στρατιώτης. Το παρουσιαστικό μου και η ψυχή μου είχαν στιλβωθεί από τα σχεδόν έξι χρόνια, έτσι που στην αρχή σε εκείνον τον κύκλο θα πρέπει να είχα φανεί περίεργος. Κι εγώ είχα ξεχάσει τις εκφράσεις: αυτό δεν γίνεται, ή αυτό δεν πρόκειται να πετύχει· αυτό δεν μπορούμε να το τολμήσουμε, αυτό είναι ακόμα πολύ επικίνδυνο κ.λ.π.

Διότι το όλο θέμα ήταν από τη φύση του επικίνδυνο. Το 1920, σε πολλές περιοχές της Γερμανίας, μια εθνική συγκέντρωση, που θα τολμούσε να απευθύνει έκκληση στις πλατιές μάζες και να τις προσκαλέσει να την παρακολουθήσουν δημοσίως, ήταν απλώς αδύνατη. Οι συμμετέχοντες σε μια τέτοια διαλύονταν και εκδιώκονταν με ματωμένα κεφάλια. Φυσικά για ένα τέτοιο κατόρθωμα δεν χρειαζόταν πολλά: η μεγαλύτερη λεγόμενη αστική μαζική συγκέντρωση μπροστά σε μια ντουζίνα κομμουνιστών συνήθως διαλυόταν και τρεπόταν σε φυγή όπως οι λαγοί μπροστά στα σκυλιά. Αλλά όσο λιγότερη σημασία έδιναν οι κόκκινοι σε αυτές τις αστικές λέςχες των πολυλογάδων, των οποίων την εσωτερική αφέλεια και τη συνακόλουθη ακινδυνότητά τους την ήξεραν οι ίδιοι καλύτερα

από τα μέλη τους, άλλο τόσο ήταν αποφασισμένοι, να συντρίψουν με κάθε μέσο ένα κίνημα, που τους φαινόταν επικίνδυνο – η πιο αποτελεσματική μέθοδος σε τέτοιες περιπτώσεις ήταν πάντοτε η τρομοκρατία, η βία.

Όμως, το πιο μισητό στους μαρξιστές εξαπατητές του λαού ήταν κυρίως ένα κίνημα, του οποίου ο δηλωμένος στόχος ήταν η κατάκτηση εκείνης της μάζας που μέχρι τότε βρισκόταν αποκλειστικά στην υπηρεσία των κομμάτων του διεθνούς μαρξισμού των εβραίων και του Χρηματιστηρίου. Ακόμα και ο τίτλος «Γερμανικό Εργατικό Κόμμα» είχε ερεθιστικό αποτέλεσμα. Έτσι, θα μπορούσε εύκολα να φανταστεί κανείς ότι με την πρώτη κατάλληλη ευκαιρία θα ξεκινούσε η σύγκρουση με τους μαρξιστές υποκινητές, που τότε ήταν ακόμα μεθυσμένοι από τη νίκη.

Στον μικρό κύκλο του τότε κινήματος, υπήρχε και μια αίσθηση φόβου για έναν τέτοιο αγώνα. Ήθελαν να εμφανίζονται δημόσια όσο το δυνατόν λιγότερο, από φόβο μήπως τους ξυλοκοπήσουν. Με το νου τους έβλεπαν κιόλας την πρώτη μεγάλη συγκέντρωση να τινάζεται στον αέρα και το κίνημα να διαλύεται για πάντα. Πέρασα μια δύσκολη στιγμή εκφράζοντας την άποψή μου, ότι δεν πρέπει να αποφύγουμε αυτόν τον αγώνα, αλλά ότι πρέπει να τον αντιμετωπίσουμε και ως εκ τούτου να αποκτήσουμε την μόνη πανοπλία που παρέχει προστασία απέναντι στη βία. Ο τρομοκρατία δεν καταστέλλεται από το μυαλό, αλλά από την τρομοκρατία. Η επιτυχία της πρώτης συνάντησης ενίσχυσε τη θέση μου προς αυτή την κατεύθυνση. Βρήκαμε λοιπόν το κουράγιο για μια δεύτερη, κάπως μεγαλύτερης έκτασης.

Κόκκινη (Κομμουνιστική) τρομοκρατία
Μόναχο 1919

Γύρω στον Οκτώβριο του 1919, πραγματοποιήθηκε η δεύτερη μεγάλη συγκέντρωση στο Έμπερλμπροϋκελλερ. Θέμα: Το Μπρεστ-Λιτόφσκ* και οι Βερσαλλίες. Τέσσερις κύριοι εμφανίστηκαν σαν ομιλητές. Εγώ ο ίδιος μίλησα για σχεδόν μία ώρα και η επιτυχία ήταν μεγαλύτερη από ό, τι στο πρώτο συλλαλητήριο. Ο αριθμός των επισκεπτών είχε αυξηθεί σε πάνω από εκατόν τριάντα. Μια απόπειρα παρενόχλησης καταπνίγηκε από τους συντρόφους μου αμέσως εν τη γενέσει της. Οι ταραχοποιοί πετάχτηκαν κάτω από τις σκάλες με σπασμένα κεφάλια.

Δεκατέσσερις ημέρες αργότερα, πραγματοποιήθηκε ακόμα μία συγκέντρωση στην ίδια αίθουσα. Ο αριθμός των επισκεπτών είχε αυξηθεί σε πάνω από εκατόν εβδομήντα – ένα καλό γέμισμα της αίθουσας. Είχα μιλήσει και πάλι, και πάλι η επιτυχία ήταν μεγαλύτερη από ό, τι στην προηγούμενη συγκέντρωση.

Πίεζα για μια μεγαλύτερη αίθουσα. Στο τέλος βρήκαμε μία στο άλλο άκρο της πόλης, στο «Ντούτσε Ράιχ» στην οδό Νταχάουερ. Η πρώτη συγκέντρωση στη νέα αίθουσα είχε μικρότερο ακροατήριο από την προηγούμενη: σχεδόν εκατόν σαράντα άτομα. Στην επιτροπή άρχισαν ξανά να μειώνονται οι ελπίδες και οι αιώνιοι αμφισβητίες πίστευαν, ότι σαν αιτία της μείωσης του ακροατηρίου έπρεπε να θεωρηθεί η πολύ συχνή επανάληψη των «συλλαλητηρίων» μας. Υπήρξαν έντονες αντιπαραθέσεις, στις οποίες διατύπωνα την άποψη, ότι μια πόλη με επτακόσιες χιλιάδες κατοίκους μπορούσε να σηκώσει όχι μόνο μία κάθε δεκαπενθήμερο, αλλά δέκα συγκεντρώσεις κάθε εβδομάδα, ότι δεν επιτρέπεται να παρασυρθούμε από τις αναποδιές, ότι ο δρόμος που είχαμε επιλέξει ήταν ο σωστός και ότι αργά ή γρήγορα με τη συνεχή επιμονή μας, θα ερχόταν

*Με την ονομασία Συνθήκη του Μπρεστ – Λιτόφσκ φέρεται μια ιστορική συνθήκη που συνομολογήθηκε στις 3 Μαρτίου του 1918 στην ομώνυμη πόλη της Λευκορωσίας μεταξύ της Μπολσεβικικής Ρωσίας και των Κεντρικών δυνάμεων κατά τον Α΄ Παγκόσμιο Πόλεμο. Η συνθήκη αυτή χαρακτηρίστηκε επίσης και ως «συνθήκη άνευ προσαρτήσεων – άνευ αποζημιώσεων». (Σ.τ.μ)

οπωσδήποτε και η επιτυχία. Γενικά, όλη αυτή η περίοδος του χειμώνα του 1919/20 ήταν ένας μοναδικός αγώνας, για την ενίσχυση της εμπιστοσύνης στη νικηφόρα δύναμη του νέου κινήματος και για την αύξηση εκείνου του φανατισμού, ο οποίος σαν πίστη μπορεί να μετακινήσει βουνά.

Η επόμενη συγκέντρωση στην ίδια αίθουσα με δικαίωσε και πάλι. Ο αριθμός των θεατών είχε αυξηθεί σε πάνω από διακόσιους, τόσο η εικόνα προς τα έξω όσο και η οικονομική επιτυχία ήταν λαμπρά.

Παρότρυνα για τον άμεσο προγραμματισμό μιας ακόμα συγκέντρωσης. Έγινε μόλις δεκατέσσερις μέρες αργότερα, και το πλήθος των ακροατών αυξήθηκε σε πάνω από διακόσια εβδομήντα άτομα.

Δεκατέσσερις ημέρες αργότερα, καλέσαμε για έβδομη φορά τους οπαδούς και μαζί και τους φίλους του νέου κινήματος και η ίδια αίθουσα με δυσκολία μπόρεσε να χωρέσει τον κόσμο, υπήρχαν πάνω από τετρακόσιοι.

Κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου πραγματοποιήθηκε η εσωτερική διαμόρφωση του νέου κινήματος. Στον μικρό κύκλο υπήρχαν μερικές φορές λίγο πολύ έντονες αντιπαραθέσεις. Ο χαρακτηρισμός του νέου κινήματος ως κόμμα επικρίθηκε από διάφορες πλευρές – όπως και σήμερα, έτσι και τότε. Σε μια τέτοια αντίληψη διέκρινα πάντα μόνο την απόδειξη της πρακτικής ανικανότητας και την πνευματική μικρότητα των συγκεκριμένων. Ήταν και είναι πάντα οι άνθρωποι που δεν μπορούν να διακρίνουν τα επιφανειακά από τα ουσιώδη και που προσπαθούν να αξιολογήσουν την αξία ενός κινήματος από τους τίτλους που ακούγονται όσο το δυνατόν πιο πομπώδεις, το μεγαλύτερο μέρος των οποίων δυστυχώς πρέπει να το προσφέρει το λεξιλόγιο των προγόνων μας.

Εκείνη την εποχή, ήταν δύσκολο να κάνεις τους ανθρώπους να καταλάβουν ότι κάθε κίνημα, εφ' όσον δεν έχει πετύχει τη νίκη των ιδεών του και συνεπώς του στόχου του, είναι ένα κόμμα, ακόμα κι αν αλλάξει το όνομά του χίλιες φορές.

Εάν κάποιος άνθρωπος θέλει να θέσει σε πρακτική εφαρμογή

μια τολμηρή ιδέα, η πραγματοποίηση της οποίας φαίνεται χρήσιμη για τα συμφέροντα των συνανθρώπων του, θα πρέπει πρώτα απ' όλα να αναζητήσει οπαδούς που είναι έτοιμοι να υπερασπιστούν τις προθέσεις του. Και αν αυτή η πρόθεση συνίσταται μόνο στην διάλυση του κομματικού συστήματος που υπάρχει σήμερα, στον τερματισμό της διάσπασης, τότε οι εκφραστές αυτής της άποψης και οι διακηρυκτές αυτής της απόφασης είναι και οι ίδιοι κόμμα, όσο αυτός ο στόχος δεν έχει επιτευχθεί. Είναι υπεκφυγή και σκιαμαχία, όταν κάποιος απαρχαιωμένος λαϊκός θεωρητικός, του οποίου οι πρακτικές επιτυχίες είναι αντιστρόφως ανάλογες με τη σοφία του, φαντάζεται την αλλαγή του χαρακτήρα που έχει κάθε νεαρό κίνημα ως κόμμα, αλλάζοντας το όνομά του.

Αντιθέτως.

Αν κάτι είναι λαϊκό, τότε αυτό είναι αυτή η εκσφενδόνιση ιδιαίτερα παλαιών γερμανικών εκφράσεων, που ούτε ταιριάζουν στη σημερινή εποχή ούτε αντιπροσωπεύουν κάτι συγκεκριμένο, αλλά μπορούν εύκολα να οδηγήσουν τη σημασία ενός κινήματος να περιοριστεί στο εξωτερικό του λεξιλόγιο. Αυτή είναι μια πραγματική ανοησία, που σήμερα μπορεί να διαπιστωθεί αμέτρητες φορές.

Σε γενικές γραμμές, ακόμη και τότε αλλά και στην περίοδο που ακολούθησε, έπρεπε να προειδοποιώ κατ' επανάληψη για τους εν λόγω περιπλανώμενους λαϊκούς Γερμανούς λόγιους, των οποίων οι θετικές υπηρεσίες είναι πάντα μηδενικές, αλλά η έπαρσή τους δύσκολα μπορεί να ξεπεραστεί. Το νεαρό κίνημα έπρεπε και πρέπει να προσέχει από μια εισροή ανθρώπων, των οποίων η μόνη σύσταση, στις περισσότερες περιπτώσεις, έγκειται στη δήλωσή τους, ότι έχουν αγωνιστεί για την ίδια ιδέα για τριάντα ή ακόμα και σαράντα χρόνια. Όποιος όμως πολεμά σαράντα χρόνια για μια αποκαλούμενη ιδέα, χωρίς να μπορεί να επιφέρει ακόμη και την παραμικρή επιτυχία και μάλιστα χωρίς να έχει αποτρέψει τη νίκη του αντιπάλου, έχει δώσει την απόδειξη της αλήθειας για τη δική του ανικανότητα στη σαραντάχρονη δραστηριότητά του. Ο κίνδυνος έγκειται κυρίως

στο γεγονός ότι τέτοιες φύσεις δεν θέλουν να ενταχθούν στο κίνημα σαν απλά μέλη, αλλά διεκδικούν τους ηγετικούς κύκλους στους οποίους, με βάση την μακροχρόνια δραστηριότητά τους, μπορούν να δουν μια κατάλληλη θέση για περαιτέρω δραστηριότητα. Αλλά αλίμονο, αν παραδοθεί ένα νέο κίνημα σε τέτοιους ανθρώπους! Όσο λιγότερο ένας επιχειρηματίας, ο οποίος κατέστρεψε σταθερά μια μεγάλη επιχείρηση σε σαράντα χρόνια δραστηριότητας, αξίζει για να γίνει ιδρυτής μιας νέας, τόσο λιγότερο ένας λαϊκός Μαθουσάλας, ο οποίος στον ίδιο ακριβώς χρόνο διέλυσε μια μεγάλη ιδέα και την απολίθωσε, ταιριάζει για ηγέτης ενός νέου, νεαρού κινήματος!

Επιπλέον, μόνο ένα μικρό μέρος από όλους αυτούς τους ανθρώπους έρχεται στο νέο κίνημα για να το υπηρετήσουν και να ωφεληθούν από την ιδέα της νέας θεωρίας, αλλά στις περισσότερες περιπτώσεις, για να εξαθλιώσουν την ανθρωπότητα με τις δικές τους ιδέες για άλλη μια φορά, κάτω από την προστασία του ή μέσα από τις δυνατότητες που τους προσφέρει. Όμως για τι είδους ιδέες πρόκειται, είναι δύσκολο να αποδοθεί.

Το χαρακτηριστικό αυτών των ιδιοσυγκρασιών είναι ότι ξετρελαίνονται για τον παλιό γερμανικό ηρωισμό, για την αμυδρή προϊστορία, τους πέτρινους πελέκεις, τα δόρατα και τις ασπίδες, αλλά στην πραγματικότητα είναι οι μεγαλύτεροι δειλοί που μπορεί κανείς να φανταστεί. Διότι οι ίδιοι άνθρωποι, που κραδαίνουν στον αέρα τις απομιμήσεις των παλιών γερμανικών σπαθιών κασσίτερου, φορώντας ένα επεξεργασμένο δέρμα αρκούδας με τα κέρατα του ταύρου πάνω από το γενειοφόρο κεφάλι, διακηρύσσουν για το παρόν μονάχα τον αγώνα με πνευματικά όπλα και το βάζουν στα πόδια μπροστά σε κάθε κομμουνιστικό λαστιχένιο ρόπαλο όσο πιο γρήγορα μπορούν. Οι μελλοντικές γενιές κάποτε θα έχουν λίγες αφορμές, για να δοξάσουν με ένα νέο έπος την ηρωική ύπαρξη αυτών με τις φουντωτές γενειάδες.

Γνώρισα πολύ καλά αυτούς τους ανθρώπους για να μην αισθανθώ τη βαθύτερη αηδία για τον άθλιο θεατρινισμό τους. Στις πλατιές μάζες όμως φαίνονται γελοίοι και ο Εβραίος έχει κάθε λόγο να προστατέψει αυτούς τους λαϊκούς κωμικούς, ακόμη και να τους προτιμήσει απ' τους αληθινούς μαχητές ενός επερχόμενου γερμανικού κράτους. Μαζί με αυτά, αυτοί οι άνθρωποι είναι κιόλας υπερβολικά φαντασμένοι, θέλοντας να δείχνουν, παρ' όλες τις αποδείξεις της πλήρους ανικανότητάς τους, ότι γνωρίζουν τα πάντα καλύτερα και γίνονται αληθινή πληγή για τους ειλικρινείς και τίμιους αγωνιστές, των οποίων ο σεβασμός προς τον ηρωισμό δεν περιορίζεται μόνο στο παρελθόν, αλλά προσπαθούν επίσης με τις δικές τους πράξεις να αφήσουν στις μελλοντικές γενιές μια παρόμοια εικόνα.

Είναι επίσης συχνά δύσκολο να διακρίνουμε, ποιοι από αυτούς τους ανθρώπους ενεργούν από εσωτερική ανοησία ή ανικανότητα ή ποιοι απλώς προσποιούνται για συγκεκριμένους λόγους. Ειδικά με τους λεγόμενους θρησκευτικούς μεταρρυθμιστές στην παλαιογερμανική βάση, είχα πάντα την αίσθηση ότι στάλθηκαν από εκείνες τις δυνάμεις, που δεν θέλουν την αναγέννηση του λαού μας. Σε τελική ανάλυση, ολόκληρη η δραστηριότητά τους οδηγεί τον λαό μακριά από τον κοινό αγώνα ενάντια στον κοινό εχθρό, τους Εβραίους, και αντ' αυτού τον αφήνει να σπαταλά τις δυνάμεις του σε εξίσου παράλογες όσο και καταστροφικές εσωτερικές θρησκευτικές διαμάχες. Ακριβώς για αυτούς τους λόγους είναι απαραίτητη η καθιέρωση μιας ισχυρής κεντρικής δύναμης υπό την έννοια της απόλυτης εξουσίας της ηγεσίας στο κίνημα. Μόνο μέσω αυτής μπορούν να κατασταλούν οι δραστηριότητες τέτοιων φθοροποιών στοιχείων. Όντως για αυτόν τον λόγο οι μεγαλύτεροι εχθροί ενός ενιαίου, αυστηρά καθοδηγημένου και διοικούμενου κινήματος βρίσκονται στους κύκλους αυτών των λαϊκών Αχασβήρων*. Μισούν τη δύναμη στο κίνημα που

*Αχασβήρος: Ο περιπλανώμενος Ιουδαίος είναι μυθικό πρόσωπο που σύμφωνα με τη λαϊκή παράδοση περιφέρεται τον κόσμο αιώνια μη βρίσκοντας ανάπαυση καταδικασμένο έτσι σε συνεχή περιπλάνηση. Όταν ο Ιησούς Χριστός (συνέχεια)...

ελέγχει τις ανοησίες τους.

Δεν είναι τυχαίο ότι το νεαρό κίνημα κάποτε δεσμεύτηκε σε ένα συγκεκριμένο πρόγραμμα και δεν χρησιμοποίησε τη λέξη «λαϊκό». Λόγω της εννοιολογικής ευρύτητάς του, ο όρος «λαϊκό» δεν αποτελεί επαρκή βάση για ένα κίνημα και δεν προσφέρει κανένα κριτήριο για να είναι κανείς μέλος σε αυτό. Όσο πιο απροσδιόριστος είναι αυτός ο όρος στην πράξη, τόσο περισσότερες και πιο εκτεταμένες ερμηνείες επιδέχεται και τόσο περισσότερο αυξάνεται και η πιθανότητα επίκλησής του. Η εισαγωγή ενός τέτοιου απροσδιόριστου και τόσο πολλαπλώς ερμηνευόμενου όρου στον πολιτικό αγώνα οδηγεί στην κατάργηση κάθε αυστηρής αγωνιστικής ενότητας, καθώς αυτός δεν συμβιβάζεται με το να αφηθεί στο άτομο ο προσδιορισμός της πίστης και της θέλησής του.

Ντροπιαστικό είναι και να βλέπουμε όλους εκείνους που τριγυρίζουν σήμερα με τη λέξη «λαϊκό» στα καπέλα τους, τόσους πολλούς ανθρώπους που έχουν τη δική τους γνώμη για αυτόν τον όρο. Ένας γνωστός καθηγητής στη Βαυαρία, ένας διάσημος αγωνιστής των πνευματικών όπλων και πλούσιος σε παρόμοιες πνευματικές εκστρατείες προς το Βερολίνο, εξισώνει τον όρο λαϊκό μοναρχική συμπεριφορά. Το έμπειρο μυαλό φυσικά έχει ξεχάσει μέχρι τώρα, να δώσει λεπτομερέστερη εξήγηση της ταυτότητας των Γερμανών μοναρχών μας του παρελθόντος με την λαϊκή αντίληψη του παρόντος· φοβάμαι επίσης, ότι αυτό θα ήταν δύσκολο για τον κύριο να το πετύχει. Διότι δεν μπορούμε καν να φανταστούμε κάτι λιγότερο λαϊκό από τις περισσότερες γερμανικές μοναρχικές κρατικές δομές.

*(συνέχεια)... οδηγούνταν στον τόπο του μαρτυρίου, φέροντας τον βαρύ Σταυρό διερχόμενος μπροστά από το κατάστημα ενός Εβραίου που έφερε το όνομα Αχασβήρος, οι Ρωμαίοι στρατιώτες ζήτησαν απ' αυτόν να κρατήσει για λίγο χρόνο εκείνος τον Σταυρό προκειμένου να ξεκουραστεί ο Ιησούς. Ο Αχασβήρος όχι μόνο αρνήθηκε αλλά γυρνώντας προς τον Ιησού είπε: «βάδιζε, βάδιζε». Τότε ο Ιησούς στρέφοντας το βλέμμα του σ' αυτόν του απάντησε: «Βάδιζε και εσύ και να διατρέξεις όλη τη γη, χωρίς να σταθείς πουθενά, μέχρις ότου εγώ επιστρέψω από την Βασιλεία των ουρανών στη Γή.» Από την επόμενη, σύμφωνα πάντα με την παράδοση αυτή, ο Αχασβήρος άρχισε να περιπλανιέται και να περιφέρεται συνεχώς ανά την υφήλιο. (Σ.τ.μ)

Αν ήταν διαφορετικά, δεν θα είχαν εξαφανιστεί ποτέ, αλλιώς η εξαφάνισή τους θα ήταν απόδειξη της ανακρίβειας της λαϊκής ιδεολογίας.

Έτσι ο καθένας ερμηνεύει αυτόν τον όρο, όπως ο ίδιος τον αντιλαμβάνεται. Σαν βάση όμως για ένα κίνημα πολιτικού αγώνα είναι αδιανόητη μια τέτοια ποικιλομορφία απόψεων.

Θέλω να αποφύγω εντελώς την αποξένωση αυτών των λαϊκών προφητών του εικοστού αιώνα και ιδιαίτερα την άγνοιά τους πάνω στη λαϊκή ψυχή. Διασαφηνίζεται επαρκώς από τη γελοιότητα με την οποία αντιμετωπίζονται από την αριστερά. Τους αφήνει να μιλούν και γελάει μαζί τους.

Όποιος όμως σε αυτό τον κόσμο δεν καταφέρει να γίνει μισητός από τους αντιπάλους του, δεν μου φαίνεται να αξίζει και πολύ σαν φίλος. Και έτσι η φιλία αυτών των ανθρώπων δεν ήταν μόνο άχρηστη για το κίνημά μας, αλλά μόνο επιβλαβής και ήταν επίσης ο κύριος λόγος για τον οποίο επιλέξαμε καταρχήν το όνομα «Κόμμα» – γιατί είχαμε λόγους να ελπίζουμε ότι αυτό από μόνο του θα αποθαρρύνει ένα ολόκληρο σμήνος από αυτούς τους λαϊκούς υπονοβάτες – και για τον οποίο κατά δεύτερο λόγο αυτοπροσδιοριστήκαμε ως **Εθνικοσοσιαλιστικό Γερμανικό Εργατικό Κόμμα**.

Η πρώτη φράση μας τράβηξε μακριά από τους λάτρεις της αρχαιότητας, τους μεγαλόστομους και επιφανειακούς φαφλατάδες της λεγόμενης «λαϊκής ιδέας», αλλά η δεύτερη μας απάλλαξε από ολόκληρη ακολουθία ιπποτών με τα «πνευματικά σπαθιά», όλους τους κλαψιάρηδες, οι οποίοι κρατούν τα «πνευματικά όπλα» σαν προστατευτική ασπίδα μπροστά από την πραγματική δειλία τους.

Είναι αυτονόητο ότι στην περίοδο που ακολούθησε, ειδικά από αυτούς τους τελευταίους, δεχθήκαμε σφοδρότατες επιθέσεις, φυσικά όχι με πράξεις αλλά μόνο με την πένα, όπως άλλωστε θα περίμενε κανείς από τέτοιους λαϊκούς γραφιάδες. Γι' αυτούς, φυσικά, η θεμελιώδης αρχή μας «Όποιος μας αμφισβητεί με βία, θα αμυνθούμε απέναντι σ' αυτόν με βία» ήταν από μόνη της κάτι το τρομακτικό. Μας κατηγορήσαν όχι

μόνο για ωμή λατρεία του ροπάλου, αλλά το ίδιο έντονα και για έλλειψη πνεύματος. Το γεγονός ότι ακόμα και ένας Δημοσθένης θα μπορούσε να σιωπήσει σε μια λαϊκή συγκέντρωση εάν μόνο πενήντα ηλίθιοι, στηριζόμενοι στις φωνές και τις γροθιές τους, δεν θέλουν τον αφήσουν να μιλήσει, έναν τέτοιο κομπογιαννίτη δεν τον αγγίζει στο ελάχιστο. Η έμφυτη δειλία δεν τον αφήνει ποτέ να μπει σε τέτοιο κίνδυνο. Διότι δεν δουλεύει «θορυβωδώς» και «φορτικά», αλλά «σιωπηλά».

Ακόμα και σήμερα, δεν μπορώ να προειδοποιήσω αρκετά το νεαρό μας κίνημα για τον κίνδυνο, απ' το να πέσει στα δίχτυα αυτών των λεγόμενων «σιωπηλών εργατών». Δεν είναι μόνο δειλοί, αλλά επίσης είναι πάντα ανίκανοι και τεμπέληδες. Ένα άτομο, που ξέρει ένα πράγμα, που γνωρίζει έναν δεδομένο κίνδυνο και βλέπει με τα μάτια του την πιθανότητα μιας σωτηρίας, έχει το επιτακτικό χρέος και την ευθύνη να μην εργάζεται «σιωπηλά», αλλά να ενεργεί μπροστά στο κοινό ενάντια στο κακό και να υποστηρίζει τη θεραπεία του. Εάν δεν το κάνει, τότε είναι ένας που παραμελεί το καθήκον του, ένα άθλιο ανθρωπάκι, που αποτυγχάνει είτε από δειλία ή από τεμπελιά και ανικανότητα. Οι περισσότεροι από αυτούς τους «σιωπηλούς εργάτες» συνήθως προσποιούνται ότι ξέρουν, ο Θεός ξέρει τι. Κανένας τους δεν μπορεί να κάνει τίποτα, αλλά προσπαθούν να εξαπατήσουν ολόκληρο τον κόσμο με τα κόλπα τους· είναι τεμπέληδες, αλλά με τη «σιωπηλή» δουλειά που ισχυρίζονται ότι κάνουν δίνουν την εντύπωση μιας τεράστιας και πολυάσχολης δραστηριότητας, με λίγα λόγια, είναι απατεώνες, πολιτικοί κομπιναδόροι, που μισούν την τίμια εργασία των άλλων. Μόλις μια τέτοια λαϊκή νυχτοπεταλούδα επικαλείται την αξία της «σιωπής», μπορούμε να στοιχηματίσουμε χίλια προς ένα, ότι με αυτό δεν παράγει τίποτα, αλλά απλώς κλέβει, κλέβει από τους καρπούς της εργασίας των άλλων. Προσθέστε σε αυτό την αλαζονεία, την έπαρση και την αυθάδεια, με τα οποία αυτοί οι τεμπέληδες στην πράξη αλήτες, που αποφεύγουν το φως, πέφτουν πάνω στην δουλειά των άλλων, προσπαθούν να την επικρίνουν αφ' υψηλού

και έτσι στην πραγματικότητα βοηθούν τους θανάσιμους εχθρούς του έθνους μας.

Ακόμα και ο τελευταίος προπαγανδιστής, που έχει το κουράγιο να σταθεί στην τραπεζαρία ανάμεσα στους αντιπάλους του, για να υπερασπιστεί αντρίκια και ανοιχτά τις απόψεις του, καταφέρνει περισσότερα από χίλιους τέτοιους υποκριτές, ύπουλους φοβητσιάρηδες. Σίγουρα θα μπορέσει να μεταπείσει τον έναν ή τον άλλο και να τον κερδίσει για το κίνημα. Θα μπορέσει να ελέγξει την απόδοσή του και θα διαπιστώσει την αποτελεσματικότητα των ενεργειών του από τις επιτυχίες. Μόνο οι άνανδροι απατεώνες, που επαινούν την εργασία τους στη «σιωπή» και έτσι τυλίγονται στον προστατευτικό μανδύα μιας τιποτένιας ανωνυμίας, δεν έχουν καμία χρησιμότητα και μπορούν στην κυριολεξία να θεωρηθούν ως κηφήνες στην αναγέννηση του λαού μας.

Στις αρχές του 1920 πίεσα για την διοργάνωση της πρώτης μεγάλης μαζικής συγκέντρωσης. Αυτό οδήγησε σε διαφωνίες. Λίγα κορυφαία μέλη του κόμματος έκριναν ότι το θέμα ήταν πολύ πρόωρο και ως εκ τούτου ολέθριο ως προς τα αποτελέσματά του. Ο κόκκινος Τύπος είχε αρχίσει να ασχολείται με εμάς και ήμασταν αρκετά τυχεροί που σιγά-σιγά προκαλούσαμε το μίσος τους. Είχαμε αρχίσει να παρουσιαζόμαστε σαν ομιλητές και σε συγκεντρώσεις άλλων. Φυσικά όλοι μας φώναζαν αμέσως να κατέβουμε. Αλλά κι όμως υπήρχε κάποια επιτυχία. Μας γνώρισαν, και στο βαθμό που αυτή η γνώση βάθαινε, αυξανόταν η αποστροφή και ο θυμός απέναντί μας. Έτσι είχαμε λόγους να ελπίζουμε, ότι στην πρώτη μεγάλη μαζική συγκέντρωσή μας θα δεχόμασταν την επίσκεψη των φίλων μας από το κόκκινο στρατόπεδο σε μεγάλη κλίμακα.

Κι εγώ συνειδητοποίησα, ότι η πιθανότητα μιας κατάρρευσης ήταν μεγάλη. Αλλά ο αγώνας έπρεπε να γίνει, αν όχι τώρα, τότε

λίγους μήνες αργότερα. Εναπόκειται εξ ολοκλήρου σε εμάς, να αποθανατίσουμε το κίνημά μας από την πρώτη κιόλας μέρα αναλαμβάνοντας την ευθύνη γι' αυτό τυφλά και ανελέητα. Πάνω απ' όλα, ήξερα πολύ καλά τη νοοτροπία των οπαδών της κόκκινης πλευράς, για να μην γνωρίζω ότι η αντίσταση μέχρις εσχάτων δεν είναι μόνο πιθανό να κάνει εντύπωση, αλλά και να κερδίζει οπαδούς. Γι' αυτή την αντίσταση έπρεπε να είμαστε αποφασισμένοι.

Ο τότε πρόεδρος του κόμματος, κ. Χάρρερ, πίστευε ότι δεν μπορούσε να συμφωνήσει με τις απόψεις μου σχετικά με την επιλεγμένη ημερομηνία και στη συνέχεια σαν έντιμος και ευθύς άνθρωπος, παραιτήθηκε από την ηγεσία του κινήματος. Ο κ. Άντον Ντρέξλερ πήρε τη θέση του. Εγώ είχα εξασφαλίσει για τον εαυτό μου την οργάνωση της προπαγάνδας και την διενεργούσα τώρα επίσης ανελέητα.

Έτσι, στις 24 Φεβρουαρίου 1920 ορίστηκε η ημερομηνία για τη διεξαγωγή της πρώτης μεγάλης λαϊκής συγκέντρωσης του άγνωστου ακόμη κινήματος.

Τις προετοιμασίες τις διεύθυνα εγώ προσωπικά. Ήταν πολύ σύντομες. Γενικά, ολόκληρος ο μηχανισμός δημιουργήθηκε, για να μπορεί να λαμβάνει γρήγορα αστραπιαίες αποφάσεις. Τα καθημερινά ζητήματα έπρεπε να απαντώνται με τη μορφή μαζικών συγκεντρώσεων εντός είκοσι τεσσάρων ωρών. Οι ανακοινώσεις τους έπρεπε να γίνονται μέσω αφισών και φυλλαδίων, των οποίων το περιεχόμενο καθορίστηκε σύμφωνα με τις παραμέτρους, που έχω ήδη παραθέσει σε γενικές γραμμές στην πραγματεία μου σχετικά με την προπαγάνδα. Επίδραση στις πλατιές μάζες, επικέντρωση σε λίγα σημεία, σταθερή επανάληψη του ίδιου πράγματος, αυτοπεποίθηση και σιγουριά στη διατύπωση του κειμένου με τη μορφή αποδεικτικού ισχυρισμού, μεγαλύτερη προσοχή στη διανομή και υπομονή στην προσδοκία του αποτελέσματος.

Σαν βασικό χρώμα επιλέξαμε το κόκκινο, είναι το πιο έντονο και θα εξόργιζε και θα προκαλούσε περισσότερο τους αντιπάλους μας και με αυτόν τον τρόπο θα μας λάμβαναν

υπόψη και θα μας θυμόντουσαν έτσι κι αλλιώς.

Στην περίοδο που ακολούθησε, η εσωτερική αδελφοποίηση μεταξύ του μαρξισμού και του κέντρου ως πολιτικού κόμματος έγινε ακόμα πιο εμφανής από το ενδιαφέρον με το οποίο το κυβερνών Λαϊκό Κόμμα της Βαυαρίας προσπάθησε να αποδυναμώσει την επίδραση των αφισών μας στις κόκκινες εργαζόμενες μάζες και αργότερα να τις απαγορεύσει. Μη βρίσκοντας η αστυνομία άλλο τρόπο παρέμβασης εναντίον τους, αναγκάστηκε να καταφύγει στον «σεβασμό της κυκλοφορίας» μέχρι που τελικά, για χατίρι του εσωτερικού, σιωπηλού, κόκκινου σύμμαχου κάτω από την υποστήριξη ενός λεγόμενου Γερμανικού Εθνικού Λαϊκού Κόμματος αυτές οι αφίσες, οι οποίες είχαν φέρει πίσω στον γερμανικό εθνισμό τους εκατοντάδες χιλιάδες εργάτες που είχαν παρασυρθεί και παραπλανηθεί από τον διεθνισμό, απαγορεύτηκαν εντελώς. Αυτές οι αφίσες – που επισυνάφτηκαν στην πρώτη και τη δεύτερη έκδοση αυτού του βιβλίου σαν παράρτημα – μπορούν να αποδείξουν καλύτερα την τεράστια πάλη που έδινε το νέο κίνημα εκείνη την εποχή. Όμως θα δώσουν και μια μαρτυρία στις επόμενες γενιές για την εντιμότητα της θέλησής μας και των πεποιθήσεών μας και την αυθαιρεσία των λεγόμενων εθνικών αρχών στην αποτροπή μιας δυσάρεστης γι' αυτούς εθνικοποίησης, που θα μπορούσε να έχει κερδίσει και πάλι τις πλατιές μάζες του έθνους μας.

Θα βοηθήσουν επίσης στη διάλυση της άποψης ότι υπήρχε μια εθνική κυβέρνηση στη Βαυαρία, και θα τεκμηριώσουν στις μελλοντικές γενιές ότι η εθνική Βαυαρία του 1919, 1920, 1921, 1922 και 1923 δεν ήταν, για παράδειγμα, το αποτέλεσμα μιας εθνικής κυβέρνησης, αλλά αυτή έπρεπε αναγκαστικά να λάβει υπόψη της ένα λαό που σταδιακά ανέπτυσσε εθνικά φρονήματα.

Οι ίδιες οι κυβερνήσεις έκαναν ό, τι ήταν δυνατόν για να αποτρέψουν αυτή τη διαδικασία ανάκαμψης και να την κάνουν αδύνατη.

Δύο άνδρες μόνο πρέπει να εξαιρεθούν:

Ο αρχηγός της αστυνομίας εκείνη την εποχή ο Έρνστ Πένερ

και ο πιστός σύμβουλός του και βοηθός του Φρικ, ήταν οι μόνοι ανώτεροι κρατικοί αξιωματούχοι που από τότε είχαν το θάρρος να είναι πρώτα Γερμανοί και μετά αξιωματούχοι. Ο Έρνστ Πένερ ήταν ο μόνος σε υπεύθυνη θέση, που δεν επιζητούσε την εύνοια των μαζών, αλλά ένιωθε υπεύθυνος για το έθνος του και ήταν έτοιμος ακόμα και να διακινδυνεύσει και να θυσιάσει την προσωπική του ύπαρξη, αν χρειαζόταν, για την αναγέννηση του γερμανικού λαού που αγαπούσε πάνω απ' όλα. Ήταν επομένως πάντα το ενοχλητικό αγκάθι στα μάτια εκείνων των εξαγοράσιμων δημοσιοϋπαλληλικών πλασμάτων, οι κανόνες των ενεργειών των οποίων δεν καθοριζόταν απ' το συμφέρον του λαού τους και την απαραίτητη απελευθέρωση αυτού, αλλά από τις εντολές των εργοδοτών, χωρίς να λαμβάνουν υπόψη τους την ευημερία του εθνικού κεφαλαίου που τους είχε ανατεθεί.

Έρνστ Πένερ
(11 Ιαν. 1870 - 11 Απρ. 1925)

Πάνω απ' όλα όμως ήταν ένας από εκείνους τους χαρακτήρες που, σε αντίθεση με τους περισσότερους φύλακες της λεγόμενης κρατικής μας εξουσίας, δεν φοβόταν την εχθρότητα των προδοτών του λαού και του έθνους, αλλά τη λαχταρούσε σαν αυτονόητο αγαθό των αξιοπρεπών ανδρών. Το μίσος των Εβραίων και των μαρξιστών, ολόκληρος ο αγώνας τους γεμάτος ψέματα και συκοφαντίες ήταν η μόνη ευτυχία για αυτόν εν μέσω της δυστυχίας του λαού μας.

Ένας άνθρωπος με γρανιτένια ακεραιότητα, αρχαϊκή απλότητα και γερμανική ευθύτητα, για τον οποίο η έκφραση «καλύτερα νεκρός παρά σκλάβος» δεν ήταν μια απλή φράση αλλά η επιτομή ολόκληρης της ύπαρξής του.

Αυτός και ο συνεργάτης του ο δρ. Φρικ στα μάτια μου είναι οι μόνοι που, από τους άνδρες σε κυβερνητικές θέσεις, έχουν το δικαίωμα να θεωρούνται συνιδρυτές μιας εθνικής Βαυαρίας.

Πριν προχωρήσουμε στη διεξαγωγή της πρώτης μαζικής μας

συγκέντρωσης, έπρεπε όχι μόνο να ετοιμαστεί το αναγκαίο προπαγανδιστικό υλικό, αλλά έπρεπε να τυπωθούν και οι βασικές αρχές του προγράμματος.

Βίλχελμ Φρικ
(12 Μαρτ. 1877 - 16 Οκτ. 1946)

Στο δεύτερο τόμο, θα αναπτύξω πιο διεξοδικά τις κατευθυντήριες γραμμές, που είχαμε στο μυαλό μας ειδικά κατά τη σύνταξη του προγράμματος. Θέλω απλώς να πω ότι δημιουργήθηκε, όχι μόνο για να δώσει μορφή και περιεχόμενο στο νέο κίνημα, αλλά για να καταστήσει τους στόχους του κατανοητούς στις πλατιές μάζες.

Από τους λεγόμενους κύκλους της διανοήσης, χλευάστηκε και επιπλέον γελοιοποιήθηκε και προσπάθησαν να το επικρίνουν. Η ορθότητα όμως των απόψεών μας εκείνη την εποχή έχει αποδειχτεί από την αποτελεσματικότητα αυτού του προγράμματος.

Είχα δει δεκάδες νέα κινήματα να αναδύονται εκείνα τα χρόνια και όλα εξαφανίστηκαν πάλι και διαλύθηκαν χωρίς ίχνος. Μόνο ένα παρέμεινε: το Εθνικοσοσιαλιστικό Γερμανικό Εργατικό Κόμμα. Και σήμερα περισσότερο από ποτέ τρέφω την πεποίθηση, ότι μπορεί να το πολεμήσουν, ότι μπορεί να προσπαθήσουν να το αποδυναμώσουν, ότι οι άθλιοι κομματικοί υπουργοί μπορούν να μας απαγορεύσουν να μιλάμε και να γράφουμε, τη νίκη των ιδεών μας δεν θα την εμποδίσουν ποτέ.

Όταν από ολόκληρη τη σημερινή κρατική υπόσταση και τους εκπροσώπους της ούτε καν η μνήμη δεν θα θυμάται πλέον τα ονόματά τους, οι βάσεις του εθνικοσοσιαλιστικού προγράμματος θα αποτελούν τα θεμέλια ενός επερχόμενου κράτους.

Οι τετράμηνες δραστηριότητές μας στις συγκεντρώσεις μέχρι τον Ιανουάριο του 1920, μας είχαν αφήσει να αποταμιεύσουμε σιγά-σιγά τους μικρούς πόρους, που χρειαζόμασταν για να τυπώσουμε τα πρώτα μας φυλλάδια, τις πρώτες μας αφίσες και

το πρόγραμμά μας.

Αν αυτή τη πρώτη μεγάλη μαζική συγκέντρωση του κινήματος την παίρνω σαν κατάληξη αυτού του τόμου, είναι επειδή με αυτήν το κόμμα έσπασε τα στενά πλαίσια μιας μικρής λέσχης και στη θέση της για πρώτη φορά απέκτησε καθοριστική επιρροή στον ισχυρότερο παράγοντα της εποχής μας, την κοινή γνώμη.

Εγώ ο ίδιος είχα μόνο μία ανησυχία τότε: Θα γεμίσει η αίθουσα, ή θα μιλήσουμε μπροστά σε τεράστιο κενό; Είχα την ακλόνητη εσωτερική πεποίθηση ότι αν ερχόταν ο κόσμος, η μέρα θα ήταν μια μεγάλη επιτυχία για το νέο κίνημα. Έτσι λοιπόν ανησυχούσα εκείνο το βράδυ.

Η έναρξη επρόκειτο να πραγματοποιηθεί στις 7:30. Στις 7.15 μπήκα στην αίθουσα εκδηλώσεων του Χόφμπροϋχαουζ αμ πλατς, του Μονάχου και η καρδιά μου πήγε να σπάσει από χαρά. Η τεράστια αίθουσα, γιατί εκείνο τον καιρό μου φαινόταν ακόμη τεράστια, ήταν κατάμεστη από κόσμο, δίπλα-δίπλα, ένα πλήθος σχεδόν δύο χιλιάδων ανθρώπων. Και πάνω απ' όλα – είχαν έρθει εκείνοι στους οποίους θέλαμε να στραφούμε. Πάνω από το μισό της αίθουσας φαινόταν να καταλαμβάνεται από κομμουνιστές και ανεξάρτητους. Το πρώτο μας μεγάλο συλλαλητήριο είχε αποφασιστεί από αυτούς να έχει ένα γρήγορο τέλος.

Όμως τα πράγματα εξελίχθηκαν διαφορετικά. Αφού ολοκλήρωσε ο πρώτος ομιλητής, πήρα το λόγο. Λίγα λεπτά αργότερα έπεφταν χαλάζι οι παρεμβολές, άρχισαν να γίνονται βίαιες συγκρούσεις στην αίθουσα. Μια χούφτα από τους πιο πιστούς συντρόφους μου από τον πόλεμο και άλλους οπαδούς πάλεψαν με τους ταραχοποιούς και λίγο-λίγο κατάφεραν να επιβάλλουν κάποια ειρήνη. Ήμουν σε θέση να μιλήσω και πάλι. Μετά από μισή ώρα τα χειροκροτήματα άρχισαν να πνίγουν τις κραυγές και τις φωνές.

Και τώρα πέρασα στο πρόγραμμα και άρχισα να το εξηγώ για πρώτη φορά.

Κάθε τέταρτο της ώρας, οι διακοπές ολοένα και περισσότερο

καλύπτονταν από φωνές επιδοκιμασίας. Και όταν τελικά παρουσίασα στις μάζες τις εικοσιπέντε αυτές θέσεις, σημείο προς σημείο και τους ζήτησα να μου πουν τη γνώμη τους γι' αυτές, τότε η μία μετά την άλλη έγιναν δεκτές με σταθερά αυξανόμενη χαρά, ομόφωνα και κάθε λίγο και λιγάκι ομόφωνα και όταν η τελευταία θέση βρήκε το δρόμο της προς την καρδιά του πλήθους, στεκόταν μπροστά μου μια αίθουσα γεμάτη με ανθρώπους, ενωμένους από μια νέα πεποίθηση, μια νέα πίστη, από μια νέα θέληση.

Όταν, μετά από σχεδόν τέσσερις ώρες, η αίθουσα άρχισε να αδειάζει και το πλήθος άρχισε να φεύγει συνωστισμένα σαν ένα αργό ποτάμι που στρέφεται προς την έξοδο, που έσπρωχνε και σπρωχνόταν, ήξερα ότι τώρα οι αρχές ενός κινήματος, που δεν θα μπορούσε πια να ξεχαστεί, ξεχύνονταν στον γερμανικό λαό.

Άναψε μια φωτιά, από τις φλόγες της οποίας μια μέρα θα' πρεπε να βγει το σπαθί, που θα ξανάδινε την ελευθερία του αρχαίου Γερμανού Ζήγκφρηντ και τη ζωή για το γερμανικό έθνος.

Και δίπλα στην επερχόμενη αναγέννηση ένιωθα ότι βάδιζε η θεά της αδυσώπητης εκδίκησης για την επίορκη πράξη της 9ης Νοεμβρίου 1918.

Έτσι σιγά-σιγά η αίθουσα άδειασε.

Το κίνημα είχε πάρει τον δρόμο του.

Δεύτερος Τόμος

ΤΟ ΕΘΝΙΚΟΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΟ
ΚΙΝΗΜΑ

1^ο Κεφάλαιο

Κοσμοθεωρία και Κόμμα

Στις 24 Φεβρουαρίου 1920, πραγματοποιήθηκε το πρώτο μεγάλο δημόσιο μαζικό συλλαλητήριο του νέου μας κινήματος. Στην αίθουσα εκδηλώσεων του Χόφμπροϋχαουζ του Μονάχου, παρουσιάστηκαν οι είκοσι πέντε θέσεις του προγράμματος του νέου κόμματος σε ένα πλήθος σχεδόν δύο χιλιάδων ανθρώπων και καθένα από τα σημεία έγινε αποδεκτό μέσα σε ενθουσιώδεις επιδοκimasίες.

Με αυτό, διατυπώθηκαν οι πρώτες βασικές αρχές και κατευθυντήριες γραμμές για έναν αγώνα, με τις οποίες έπρεπε να εκκαθαρίσει ένα αληθινό κυκεώνα απαρχαιωμένων ιδεών και αντιλήψεων με ακατανόητους ακόμη και επιβλαβείς στόχους. Στον νωθρό και δειλό αστικό κόσμο όπως και στη θριαμβευτική πορεία του κατακτητικού κύματος του μαρξισμού έπρεπε να αντισταχθεί μια νέα παρουσία δύναμης, για να σταματήσει έστω και την τελευταία στιγμή το άρμα της μοίρας.

Ήταν φανερό, ότι το νέο κίνημα μπορούσε να ελπίζει ότι θα αποκτήσει την απαραίτητη σημασία και την απαιτούμενη δύναμη για αυτόν τον τιτάνιο αγώνα, μόνο αν από την πρώτη μέρα κατάφερνε να ξυπνήσει στις καρδιές των οπαδών του την

ιερή πεποίθηση, ότι με αυτό δεν θα επιβαλλόταν στη πολιτική ζωή ένα νέο προεκλογικό σύνθημα, αλλά θα βρισκόταν μπροστά σε μια νέα κοσμοθεωρία κεφαλαιώδους σημασίας.

Πρέπει να σκεφτούμε, από ποια άθλια οπτική γωνία συντάσσονται κανονικά τα λεγόμενα «κομματικά προγράμματα» και από καιρό σε καιρό φρεσκάρονται ή αναδιαμορφώνονται. Πρέπει να ρίξουμε μια προσεκτική ματιά στα κίνητρα αυτών των «επιτροπών προγραμμάτων» της αστικής τάξης, για να αποκτήσουμε την απαραίτητη κατανόηση για την αξιολόγηση αυτών των προγραμμάτων-τερατουργημάτων.

Υπάρχει πάντα μια και μοναδική έγνοια, που είτε οδηγεί στον κατάρτιση νέων προγραμμάτων είτε σε τροποποιήσεις στα υπάρχοντα: η έγνοια για τα επόμενα εκλογικά αποτελέσματα. Μόλις αρχίζει να εμφανίζεται στο μυαλό αυτών των καλλιτεχνών της κοινοβουλευτικής πολιτικής η υπόνοια, ότι ο αγαπητός λαός θέλει ξανά να εξεγερθεί και θέλει να ξεφύγει από τα χαλινάρια της γέρινης κομματικής άμαξας, αμέσως ξαναβάφουν το ρυμό της άμαξας. Τότε καταφθάνουν οι αστρονόμοι και οι αστρολόγοι των κομμάτων, οι λεγόμενοι «έμπειροι» και «διορατικοί», ως επί το πλείστον ηλικιωμένοι βουλευτές, οι οποίοι στην «πλούσια πολιτική μαθητεία τους» μπορούν να θυμηθούν ανάλογες περιπτώσεις, όπου και εκεί τελικά είχε σπάσει το σχοινί της υπομονής της μάζας και ένιωθαν να πλησιάζει μια παρόμοια απειλή. Έτσι καταφεύγουν στις παλιές συνταγές, σχηματίζουν μια «επιτροπή», πάνε ανάμεσα στο αγαπημένο τους λαό και τον ακούνε, οσφρίζονται τα άρθρα του Τύπου και μοχθούν ώρες ολόκληρες για να ανακαλύψουν τι θα ήθελε να αποκτήσει ο αγαπημένος λαός, τι απεχθάνεται και σε τι ελπίζει. Κάθε επαγγελματική ομάδα, ακόμα και κάθε υπαλληλική τάξη, την μελετούν προσεκτικά και εξετάζουν τις πιο κρυφές επιθυμίες της. Ακόμα και τα «κακά συνθήματα» της επικίνδυνης αντίδρασης τότε ξαφνικά ωριμάζουν για μια επανεξέταση και, το πιο συχνό άλλωστε, προς μεγάλη κατάπληξη αυτών που τα είχαν αρχικά ανακαλύψει

και τα διέδωσαν, τώρα εμφανίζονται ως ακίνδυνα ανάμεσα στα δόγματα των παλαιών κομμάτων.

Έτσι, οι επιτροπές συνέρχονται και «αναθεωρούν» το παλιό πρόγραμμα και συντάσσουν ένα νέο (οι κύριοι αλλάζουν τις πεποιθήσεις τους όπως ο στρατιώτης το πουκάμισο στο πεδίο της μάχης, δηλαδή πάντα όταν το παλιό σκωροφαγωθεί!), με το οποίο ο καθένας παίρνει τα δικά του. Στον αγρότη εξασφαλίζουν την προστασία της αγροκαλλιέργειάς του, στον επιχειρηματία την προστασία των προϊόντων του, στον καταναλωτή την προστασία της αγοραστικής του δύναμης, οι μισθοί των δασκάλων θα αυξηθούν, οι αποδοχές των υπαλλήλων θα βελτιωθούν, το κράτος θα παρέχει ευρύτερο φάσμα υπηρεσιών σε χήρες και ορφανά, οι μεταφορές θα ενισχυθούν, οι τιμές θα πέσουν και ακόμη και η φορολογία, εάν όχι εξ ολοκλήρου, τουλάχιστον θα περιοριστεί. Πολλές φορές συμβαίνει να έχουν ξεχάσει μια κοινωνική τάξη ή να μην έχουν ακούσει τίποτα για μια περιρρέουσα απαίτηση στο λαό. Τότε βάζουν μπαλώματα βιαστικά, όπου έχει χώρο, μέχρι που να μπορέσουν να ελπίζουν με καθαρή συνείδηση ότι έχουν καθησυχάσει ξανά τη στρατιά των απλών μικροαστών και των συζύγων τους και να τους δουν πολύ ικανοποιημένους. Έτσι λοιπόν, οπλισμένοι μέσα τους με εμπιστοσύνη στον αγαπητό Θεό και στην απόλυτη βλακεία των πολιτών που έχουν δικαίωμα ψήφου, μπορούν να αρχίσουν τον αγώνα για τον «νέο ανασχηματισμό» του Ράιχ, όπως λένε.

Τότε όταν περάσει πια η μέρα των εκλογών και αφού οι βουλευτές πραγματοποιήσουν την τελευταία τους λαϊκή συγκέντρωση για τα υπόλοιπα πέντε χρόνια, περνούν τώρα από την εκπαίδευση του όχλου στην εκπλήρωση των υψηλότερων και πιο ευχάριστων καθηκόντων τους, οι επιτροπές προγραμμάτων και πάλι διαλύονται και ο αγώνας για την αναδιάρθρωση των πραγμάτων παίρνει και πάλι τη μορφή της πάλης για το αγαπημένο καθημερινό ψωμί: Αυτό για έναν βουλευτή σημαίνει βουλευτική αποζημίωση.

Κάθε πρωί ο κύριος εκπρόσωπος του λαού πηγαίνει στο

Κοινοβούλιο, και αν όχι εντελώς μέσα, τουλάχιστον μέχρι τον προθάλαμο, όπου υπάρχουν οι κατάλογοι των παρουσιών. Στην δυσβάσταχτη υπηρεσία του για το λαό προσφέρει το όνομά του και παίρνει σαν επάξια αμοιβή μια μικρή αποζημίωση για αυτήν τη συνεχιζόμενη εξαντλητική προσπάθεια.

Όταν περάσουν τέσσερα χρόνια ή στη διάρκεια άλλων κρίσιμων εβδομάδων κατά τις οποίες η διάλυση των κοινοβουλευτικών σωμάτων αρχίζει να πλησιάζει και πάλι, αυτοί οι κύριοι καταλαμβάνονται ξαφνικά από μια ακαταμάχητη επιθυμία να δράσουν. Όπως ακριβώς το ασπροσκούληκο δεν μπορεί να κάνει τίποτα άλλο από το να μεταμορφωθεί σε σκαθάρι, έτσι κι αυτές οι κοινοβουλευτικές κάμπιες αφήνουν το μεγάλο ομαδικό κουκλοθέατρο και απλώνουν πάλι τα καινούργια φτερά τους πάνω στον αγαπητό λαό. Μιλούν ξανά στους ψηφοφόρους τους, τους εξιστορούν το δικό τους τεράστιο έργο και το κακόβουλο πείσμα των άλλων, αλλά μερικές φορές η ακαλλιέργητη μάζα γίνεται βίαια και αντί για ευγνώμονα χειροκροτήματα τούς πετά καταπρόσωπο μοχθηρά λόγια. Όταν αυτή η αχαριστία του λαού αυξηθεί σε κάποιο βαθμό, μόνο μια λύση μπορεί να βοηθήσει: η αίγλη του κόμματος πρέπει να ξαναφρεσκαριστεί, το πρόγραμμα πρέπει να βελτιωθεί, η επιτροπή ξαναζωντανεύει και η απάτη ξεκινά ξανά από την αρχή. Με την γρανιτένια ανοησία της ανθρωπότητας μας, δεν εκπλήσσεται κανείς με την επιτυχία. Καθοδηγούμενα από τον Τύπο τους και τυφλωμένα από το νέο δελεαστικό πρόγραμμα, τα κοπάδια των «αστών» και των «προλετάριων» ψηφοφόρων επιστρέφουν στον κοινό στάβλο και εκλέγουν τους παλιούς απατεώνες.

Έτσι ο λαϊκός ηγέτης και ο υποψήφιος των εργατικών τάξεων μεταμορφώνονται και πάλι σε κοινοβουλευτικές κάμπιες και τρώγοντας από τη φυλλωσιά του δένδρου της δημόσιας ζωής ξαναγίνονται χοντροί και στρουμπουλοί, για να μετατραπούν μετά από τέσσερα χρόνια ξανά σε γυαλιστερές πεταλούδες.

Δεν υπάρχει σχεδόν τίποτα πιο απογοητευτικό από το να παρατηρείς όλη αυτή τη διαδικασία στην σκληρή πραγματικό-

τητα, να πρέπει να είσαι αυτόπτης μάρτυρας αυτής της επαναλαμβανόμενης απάτης.

Από ένα τέτοιο πνευματικό υπόβαθρο φυσικά δεν είναι δυνατόν στο αστικό στρατόπεδο να αντλήσει τη δύναμη, για να δώσει τον αγώνα με την οργανωμένη δύναμη του μαρξισμού.

Κάτι τέτοιο άλλωστε οι κύριοι ποτέ δεν το σκέφτηκαν στα σοβαρά. Παρά την ομολογούμενη από όλους μικρόνοια και πνευματική κατωτερότητα αυτών των κοινοβουλευτικών τσαρλατάνων της λευκής φυλής οι ίδιοι καταλαβαίνουν πως δεν μπορούν σοβαρά να ελπίζουν ότι μπορούν να πολεμήσουν με τον τρόπο μιας δυτικής δημοκρατίας εναντίον μιας θεωρίας, για την οποία η δημοκρατία και όλα όσα συνδέονται μ' αυτήν, στην καλύτερη περίπτωση είναι ένα μέσο για την επίτευξη του τελικού στόχου της, που χρησιμοποιεί, για να παραλύσει τον αντίπαλο και να της αφήσει έτσι το πεδίο ελεύθερο για τις δραστηριότητές της. Δηλαδή αν, προς το παρόν, ένα μέρος του μαρξισμού προσπαθεί να προσποιηθεί και με εξαιρετικά έξυπνο τρόπο, ότι είναι άρρηκτα προσκολλημένο στα δημοκρατικά ιδεώδη, τότε δεν πρέπει ποτέ να ξεχάσουμε ότι στην κρίσιμη ώρα αυτοί οι κύριοι για μια απόφαση της πλειοψηφίας, όπως την αντιλαμβάνεται η Δυτική Δημοκρατία, δεν έδωσαν δεκάρα! Αυτό ήταν τις μέρες, που οι αστοί βουλευτές με τη μνημειώδη στενοκεφαλιά έβλεπαν την ασφάλεια του Ράιχ εγγυημένη στη συντριπτική πλειοψηφία, ενώ ο μαρξισμός με μια συμμορία από αλήτες του δρόμου, λιποτάκτες, ιεράρχες του κόμματος κι από Εβραίους διανοούμενους κατέλαβε γρήγορα την εξουσία, δίνοντας ένα ηχηρό χαστούκι στη δημοκρατία αυτού του είδους. Γι' αυτόν το λόγο πρέπει αυτοί οι μωρόπιστοι ιερείς της μαγείας ενός τέτοιου κοινοβουλίου, που ανήκουν στην αστική δημοκρατία, να μη φαντάζονται ποτέ, ότι τώρα ή στο μέλλον η βίαιη αποφασιστικότητα αυτών που ενδιαφέρονται και είναι φορείς αυτής της παγκόσμιας πανούκλας θα μπορούσε να εκλείψει απλώς με τα τροπάρια εξορκισμών ενός δυτικού κοινοβουλευτισμού.

Ο μαρξισμός θα συνεχίσει να βαδίζει με τη δημοκρατία, έως

ότου κερδίσει έμμεσα, για τους εγκληματικούς του στόχους, ακόμα και την υποστήριξη του εθνικού πνευματικού κόσμου που σκόπευε να εξοντώσει. Αλλά αν σήμερα καταλήξουμε στην άποψη ότι θα μπορούσε ξαφνικά να παραχθεί από το καζάνι της κοινοβουλευτικής μας δημοκρατίας μια πλειοψηφία, η οποία – και αν μόνο αυτή είχε δικαίωμα νομοθεσίας λόγω της πλειοψηφίας της – θα επέφερε σοβαρό πλήγμα στον μαρξισμό, αυτό θα ήταν το τέλος του κοινοβουλευτικού ταχυδακτυλουργικού παιχνιδιού. Οι σημαιοφόροι της κόκκινης Διεθνούς τότε, αντί να απευθύνουν μια έκκληση στη δημοκρατική συνείδηση, θα έκαναν ένα πυρακτωμένο κάλεσμα στις προλεταριακές μάζες και ο αγώνας τους μ' ένα μόνο χτύπημα θα μεταφυτευόταν από τη λιμνάζουσα ατμόσφαιρα των αιθουσών συνεδριάσεων του Κοινοβουλίου μας στα εργοστάσια και στους δρόμους. Η δημοκρατία μ' αυτό θα ήταν αμέσως τελειωμένη· κι αυτό που δεν θα πετύχαινε η ευλυγισία του πνεύματος εκείνων των λαϊκών αποστόλων στο κοινοβούλιο, θα το πετύχαιναν με αστραπιαία ταχύτητα οι λοστοί και τα σφυριά της προλεταριακής μάζας όπως το φθινόπωρο του 1918 που ξεσηκώθηκε: θα αποδείξουν στον αστικό κόσμο με ξυλοδαρμό, το πόσο τρελό είναι να φανταστεί κανείς ότι μπορεί να αντιμετωπίσει την εβραϊκή εξάπλωση με τα μέσα της Δυτικής Δημοκρατίας.

Όπως είπα, πρέπει κάποιος να είναι πολύ ευκολόπιστος, για να δεσμευτεί σε κανόνες, έχοντας απέναντί του έναν τέτοιο αντίπαλο, οι οποίοι γι' αυτόν υπάρχουν πάντα μόνο για να μπλοφάρει ή για το δικό του όφελος και θα πεταχτούν στη θάλασσα μόλις δεν του αποφέρουν οφέλη.

Από τη στιγμή που σε όλα τα κόμματα των λεγόμενων αστικών αντιλήψεων ολόκληρος ο πολιτικός αγώνας συνίσταται στην πραγματικότητα μόνο στην πάλη για μερικές κοινοβουλευτικές καρέκλες, όπου οι αντιλήψεις και οι αρχές, ανάλογα με την περίπτωση, πετιούνται στη θάλασσα σαν έρμα άμμου, έτσι και τα προγράμματά τους φυσικά διαμορφώνονται ανάλογα και μετά μετρούν – την μειωμένη ωστόσο – και τη

δύναμή τους. Τους λείπει εκείνη η μεγάλη μαγνητική έλξη, που προσελκύει πάντα τις πλατιές μάζες, που απορρέει από την πειστική εικόνα μεγάλων ανώτερων ιδανικών, τη δύναμη της πειθούς για απόλυτη πίστη σε αυτές, σε συνδυασμό με τον αδάμαστο φρόνημα της υπεράσπισής τους.

Αλλά σε μια εποχή που η μία πλευρά, οπλισμένη με όλα τα όπλα μιας κοσμοθεωρίας, ακόμα κι αν είναι χίλιες φορές εγκληματική, επιτίθεται σε μια υπάρχουσα τάξη, η άλλη θα μπορέσει να αντισταθεί μόνο όταν ντυθεί με τη μορφή ενός νέου δόγματος, στην περίπτωση μας πολιτικού και αλλάζει τα συνθήματα της αδύναμης και δειλής άμυνας με την πολεμική κραυγή μιας θαρραλέας και σκληρής σύγκρουσης. Επομένως, όταν σήμερα το κίνημά μας, ιδίως από την πλευρά των λεγόμενων εθνικιστών αστών υπουργών, όπως του Βαυαρικού Κέντρου, κατηγορείται έξυπνα ότι εργάζεται αποβλέποντας σε μια «ανατροπή», υπάρχει μόνο μία απάντηση γι' αυτούς τους πολιτικούς νάνους: Μάλιστα, προσπαθούμε να πραγματοποιήσουμε αυτό που εσείς έχετε αποτύχει να κάνετε με την εγκληματική σας ανοησία. Βοηθήσατε να συρθεί το έθνος στην άβυσσο μέσω των αρχών των κοινοβουλευτικών σας μηχανορραφιών· αλλά εμείς, μέσα από την καθιέρωση μιας νέας κοσμοθεωρίας και με την ανυποχώρητη και φανατική υπεράσπιση των αρχών της, με τη μορφή της επίθεσης, θα οικοδομήσουμε για το λαό μας τα σκαλιά, από τα οποία θα μπορέσει μια μέρα να ανέβει ξανά στον Ναό της Ελευθερίας.

Έτσι, την εποχή που ιδρυόταν το κίνημά μας το πρώτο μας μέλημα έπρεπε πάντα να είναι, η πρόληψη, ώστε ο στρατός των αγωνιστών που δημιουργήθηκε για μια νέα ευγενή πεποίθηση να μην καταντήσει να γίνει μια ένωση για την προώθηση των κοινοβουλευτικών συμφερόντων.

Το πρώτο προληπτικό μέτρο ήταν η δημιουργία ενός προγράμματος, που θα πίεζε συστηματικά για την καλλιέργεια ενός ηθικού μεγαλείου το οποίο θα φαινόταν κατάλληλο για να τρομάξει τα μικρά και αδύναμα μυαλά των σημερινών πολιτικών των κομμάτων.

Το πόσο σωστή ήταν η άποψή μας για την αναγκαιότητα αυστηρής χάραξης των προγραμματικών στόχων, γίνεται ξεκάθαρο από εκείνες τις μοιραίες ελλείψεις που οδήγησαν τελικά στην κατάρρευση της Γερμανίας.

Από τη γνώση τους, έπρεπε να σχηματιστεί μια νέα αντίληψη για το κράτος, που και η ίδια με τη σειρά της θα αποτελούσε το ουσιώδες συστατικό μιας νέας κοσμοθεωρίας.

Στον πρώτο τόμο ασχολήθηκα με τη λέξη «λαϊκός» στο βαθμό που έπρεπε να διευκρινίσω ότι αυτή η ονομασία εννοιολογικά φαίνεται πολύ λίγο περιορισμένη, για να επιτρέψει τη δημιουργία μιας ενωμένης μαχητικής κοινότητας. Οι πάντες, που μπορεί να έχουν τεράστια απόκλιση σε όλα τα βασικά σημεία των απόψεών τους, περιφέρονται σήμερα κάτω από τη συνοδευτική λέξη «λαϊκός». Πριν προχωρήσω τώρα στους σκοπούς και στους στόχους του Εθνικοσοσιαλιστικού Γερμανικού Εργατικού Κόμματος, θα ήθελα να κάνω μια διευκρίνιση του όρου «λαϊκός» καθώς και τις σχέσεις του με το κομματικό κίνημα.

Ο όρος «λαϊκός» φαίνεται να είναι τόσο λίγο σαφώς καθορισμένος, τόσο πολύπλευρα ερμηνεύσιμος και τόσο απεριόριστος στην πρακτική χρήση όσο για παράδειγμα και η λέξη «θρησκευτικός». Είναι δύσκολο ακόμα και κάτω από αυτή την ονομασία να φανταστείτε κάτι πολύ ακριβές, είτε με την έννοια της κατανόησης του νοήματός της είτε ως προς τα πρακτικά αποτελέσματα. Ο όρος «θρησκευτικός» μπορεί να κανείς φανταστεί ότι γίνεται κατανοητός μόνο τη στιγμή που συνδέεται με μια διακριτή και συγκεκριμένη μορφή μέσω της οποίας η έννοια τίθεται σε πρακτική εφαρμογή. Όταν περιγράφουμε τη φύση ενός ανθρώπου σαν «βαθιά θρησκευτική», μπορεί να είναι πολύ ωραία φρασεολογία, αλλά τις περισσότερες φορές είναι και διευκρίνιση κακής ποιότητας. Μπορεί επίσης να υπάρχουν μερικοί που αισθάνονται ικανοποιη-

ημένοι με έναν τόσο γενικό χαρακτηρισμό, μάλιστα σε μερικούς μπορεί να δώσει μια συγκεκριμένη, λίγο-πολύ ξεκάθαρη εικόνα της ψυχικής κατάστασής του. Αλλά επειδή η μεγάλη μάζα δεν αποτελείται ούτε από φιλόσοφους ούτε από αγίους, μια τόσο αόριστη θρησκευτική ιδέα φτάνει συνήθως στο σημείο να δικαιολογήσει τον τρόπο σκέψης και δράσης του ατόμου, χωρίς όμως να οδηγεί σε εκείνο το ενεργητικό κίνητρο, το οποίο αφυπνίζει το βαθύ θρησκευτικό συναίσθημα από τη στιγμή, που αφήνει τη σφαίρα των γενικών μεταφυσικών ιδεών και διαμορφώνεται σε μια οριστική δογματική πίστη. Ασφαλώς αυτή δεν είναι αυτοσκοπός από μόνη της, αλλά μόνο ένα μέσο για τον σκοπό· όμως είναι το αναπόφευκτα αναγκαίο μέσο, για να επιτευχθεί ο σκοπός. Αυτός ο σκοπός όμως δεν είναι μόνο ιδεαλιστικός, αλλά και στην τελική ανάλυση είναι επίσης κατ'εξοχήν υλιστικός. Όπως πρέπει να συνειδητοποιήσουμε, ότι τα υψηλότερα ιδανικά ικανοποιούν πάντα μια βαθύτερη ζωτική αναγκαιότητα, όπως ακριβώς και οι κανόνες της πιο υπέροχης ομορφιάς σε τελική ανάλυση βρίσκονται μόνο στην επωφελέστερη λογική.

Βοηθώντας η πίστη, στην ανύψωση του ανθρώπου από το επίπεδο της απλής ζωικής ύπαρξης, συμβάλλει και στην σταθεροποίηση και στην εξασφάλιση της ύπαρξής του. Πάρτε τη σημερινή ανθρωπότητα που οι θρησκευτικές πεποιθήσεις βασίζονται στην ανατροφή της, στην πρακτική σημασία τους όμως είναι ηθικά πρότυπα και αρχές· εξαλείψτε αυτή τη θρησκευτική ανατροφή και χωρίς να την αντικαταστήσετε με ίσης αξίας και θα 'χετε μπροστά σας σαν αποτέλεσμα ένα σοβαρό κλονισμό των θεμελίων της ύπαρξής της. Μπορούμε λοιπόν κάλλιστα να πούμε, ότι ο άνθρωπος δεν ζει μόνο για να υπηρετεί ανώτερα ιδανικά, αλλά ότι αυτά τα ανώτερα ιδανικά, με τη σειρά τους, παρέχουν επίσης τις προϋποθέσεις για την ύπαρξή του σαν άνθρωπος. Έτσι κλείνει ο κύκλος.

Φυσικά, στο γενικό χαρακτηρισμό «θρησκευτικός» περικλείονται ήδη διάφορες θεμελιώδεις ιδέες ή πεποιθήσεις, για παράδειγμα εκείνες της αθανασίας της ψυχής, της αιωνιό-

τητας της ύπαρξής της, της ύπαρξης ενός υπέρτατου όντος κ.λ.π. Όλες αυτές όμως οι ιδέες, όσο πειστικές κι αν μπορεί να είναι για το άτομο, υπόκεινται στην κριτική εξέταση αυτού του ατόμου, και συνεπώς σε μια εναλλαγή παραδοχής ή άρνησης, έως ότου το συναισθηματικό προαίσθημα ή οι γνώσεις προσλάβουν τη δύναμη της δογματικής πίστης. Αυτή κυρίως είναι ο αγωνιστικός παράγοντας, που κάνει ένα ρήγμα και ανοίγει το δρόμο για την αναγνώριση των βασικών θρησκευτικών αντιλήψεων.

Χωρίς την σαφώς καθορισμένη πίστη, η θρησκευτικότητα με την ασαφή πολυμορφία της δεν θα ήταν μόνο άχρηστη για την ανθρώπινη ζωή, αλλά πιθανότατα θα συνέβαλε στη γενική αποδιοργάνωση.

Ότι ισχύει για τον όρο «θρησκευτικός», ισχύει το ίδιο με τον χαρακτηρισμό «λαϊκός». Και σ' αυτόν υπάρχουν διάφορες θεμελιώδεις ιδέες. Εν τούτοις, αν και είναι εξαιρετικής σημασίας, η μορφή τους είναι τόσο λίγο σαφώς καθορισμένη, που την αξία μιας λίγο-πολύ αναγνωρίσιμης αντίληψης την ξεπερνούν, όταν περιληφθούν σαν βασικά στοιχεία στο πλαίσιο ενός πολιτικού κόμματος. **Διότι η πραγματοποίηση των πιο ιδεολογικών ιδανικών και των απαιτήσεων που απορρέουν από αυτά εξαρτάται πολύ λίγο από το απλό συναίσθημα ή από το γεγονός ότι αποτελεί μια εσωτερική ανάγκη του ανθρώπου, όπως και η κατάκτηση της ελευθερίας δεν επιτυγχάνεται μόνο με μια γενική νοσταλγία γι' αυτήν. Όχι, μόνο όταν ο ιδεαλιστικός πόθος για ανεξαρτησία πάρει τη μορφή οργανωμένου αγώνα με τη βοήθεια στρατιωτικής δύναμης, μπορεί η πειστική επιθυμία ενός λαού να μετατραπεί σε μια υπέροχη πραγματικότητα. Οποιαδήποτε κοσμοθεωρία, που μπορεί να είναι χίλιες φορές σωστή και να έχει το μεγαλύτερο όφελος για την ανθρωπότητα, θα παραμείνει ασήμαντη για τον πρακτικό σχεδιασμό της ζωής ενός έθνους για όσο οι αρχές της δεν έχουν γίνει λάβαρο ενός αγωνιστικού κινήματος, το οποίο με τη σειρά του θα παραμείνει κόμμα, για όσο η δράση του δεν έχει ολοκληρω-**

θεί με τη νίκη της ιδεολογίας του και τα κομματικά του δόγματα δεν σχηματίζουν τις βάσεις πάνω στις οποίες θα στηριχτεί το κράτος της κοινωνίας ενός έθνους.

Αλλά όταν μια αφηρημένη θεωρία γενικού χαρακτήρα θέλει να χρησιμεύσει ως θεμέλιο για μια μελλοντική εξέλιξη, τότε η πρώτη προϋπόθεση είναι η δημιουργία απόλυτης σαφήνειας για τη φύση, τον χαρακτήρα και την ευρύτητα αυτής της θεωρίας, καθώς μόνο σε μια τέτοια βάση μπορεί να στηριχτεί ένα κίνημα, το οποίο είναι σε θέση να αντλήσει την αναγκαία δύναμη για τον αγώνα από την εσωτερική ομοιογένεια των πεποιθήσεών του. Ένα πολιτικό πρόγραμμα πρέπει να διαμορφώνεται από γενικές ιδέες και ένα συγκεκριμένο πολιτικό δόγμα από μια γενική κοσμοθεωρία. Αυτή πρόκειται, δεδομένου ότι οι στόχοι της πρέπει να είναι πρακτικά εφικτοί, όχι μόνο να υπηρετεί την ίδια την ιδέα, αλλά θα πρέπει και να λαμβάνει υπόψη τα μέσα του αγώνα, που είναι διαθέσιμα και πρέπει να χρησιμοποιηθούν για την επίτευξη της νίκης αυτής της ιδέας. Σε μια αφηρημένη σωστή θεωρητική ιδέα, την οποία ο θεωρητικός πρέπει να γνωστοποιήσει, πρέπει να συνδράμει η πρακτική γνώση του πολιτικού. Έτσι ένα αιώνιο ιδανικό δυστυχώς πρέπει σαν καθοδηγητικό αστέρι της ανθρωπότητας, να προσαρμοστεί στις αδυναμίες αυτής της ανθρωπότητας, ώστε να μην αποτύχει από την αρχή λόγω της γενικής ανθρώπινης ανεπάρκειας. Με τον εκφραστή της αλήθειας πρέπει να συνταχθεί ο γνώστης της ψυχής του λαού, για να αναδείξει από τη σφαίρα της αιώνιας αλήθειας και των ιδανικών ό, τι είναι ανθρωπίνως δυνατό για τους μικρούς θνητούς και να το αφήσει να διαμορφωθεί.

Αυτή η μετατροπή μιας γενικής κοσμοθεωρητικής ιδανικής ιδέας με την υψηλότερη αξιοπιστία σε μια συγκεκριμένα καθορισμένη, αυστηρά οργανωμένη, πνευματικά και εκουσίως ενοποιημένη σε κοινότητα πολιτικής πίστης και πάλης είναι το πιο σημαντικό επίτευγμα, αφού μόνο από την επιτυχή λύση της εξαρτάται η πιθανότητα νίκης της ιδέας. Εδώ πρέπει από τον στρατό πολλών εκατομμυρίων ανθρώπων, μερικοί από τους οποίους μπορεί να έχουν λίγο-πολύ σαφή και συγκεκριμένη

αντίληψη της αλήθειας αυτών των ιδεών και ίσως και να τις κατανοούν ως ένα βαθμό, να ξεπροβάλλει ο ένας, προκειμένου να διαμορφώσει με κατηγορηματική δύναμη τις γρανιτένιες αρχές από τον συγκεχυμένο εννοιολογικό κόσμο της πλατιάς μάζας και να αγωνιστεί γι' αυτές τις αρχές σαν να είναι οι μόνες αληθινές, έως ότου από τα ταραγμένα κύματα ενός κόσμου ελεύθερης σκέψης θα αναδυθεί ένας σκληρός βράχος σταθερής ενότητας στη πίστη και στη θέληση.

Η γενική δικαίωση μιας τέτοιας ενέργειας πρέπει να αναζητηθεί στην αναγκαιότητά της και η δικαίωση του ατόμου στην επιτυχία.

Αν προσπαθήσουμε να αποκρυσταλλώσουμε από τη λέξη «λαϊκός» το αντίστοιχο βαθύτερο νόημα, καταλήγουμε στα ακόλουθα συμπεράσματα:

Η σημερινή ευρέως διαδεδομένη πολιτική μας άποψη για τον κόσμο γενικά βασίζεται στην ιδέα ότι το κράτος μολονότι έχει δημιουργική δύναμη που μπορεί να οικοδομήσει πολιτισμούς, δεν έχει καμία σχέση με φυλετικές προϋποθέσεις, αλλά μάλλον είναι ένα προϊόν οικονομικών αναγκών, που στην καλύτερη περίπτωση όμως είναι το φυσικό αποτέλεσμα πολιτικών πόθων για εξουσία. Αυτή η βασική αντίληψη, με τη λογική και επακόλουθη επανασύσταση, οδηγεί όχι μόνο σε μια λάθος εκτίμηση των φυλετικών αρχέγονων νόμων, αλλά και σε μια μείωση της αξία του ατόμου. Διότι η απόρριψη της ανομοιότητας των διαφόρων φυλών σε σχέση με την ικανότητα δημιουργίας πολιτισμού πρέπει να επιφέρει αναπόφευκτα αυτό το μεγαλύτερο λάθος και στην εκτίμηση της αξίας του μεμονωμένου ατόμου. Η αποδοχή της ισότητας των φυλών γίνεται τότε η βάση για μια ίδια άποψη για τα έθνη και περαιτέρω για τους μεμονωμένους ανθρώπους. Γι' αυτόν το λόγο και ο ίδιος ο διεθνιστικός μαρξισμός είναι μόνο η πραγματοποίηση μεταφοράς από τον Εβραίο Καρλ Μαρξ μιας

πραγματικά μακροχρόνιας προϋπάρχουσας κοσμοθεωρητικής αντίληψης και άποψης στη μορφή ενός συγκεκριμένου πολιτικού δόγματος. Χωρίς το υπόστρωμα μιας τέτοιας δηλητηρίασης, η οποία είναι ήδη γενικά παρούσα, η εκπληκτική πολιτική επιτυχία αυτής της διδασκαλίας δεν θα ήταν ποτέ δυνατή. Στην πραγματικότητα ο Καρλ Μαρξ ήταν μόνο ένας ανάμεσα στα εκατομμύρια ο οποίος, με το έμπειρο μάτι του προφήτη, αναγνώρισε στο βάλλο ενός κόσμου που αποσυντίθεται σταδιακά τα πιο απαραίτητα δηλητήρια, τα απέσπασε και σαν ένας μάγος, τα προετοίμασε σε συμπυκνωμένο διάλυμα για την ταχύτερη εξολόθρευση της ανεξάρτητης ύπαρξης των ελεύθερων εθνών αυτής της γης. Όλα αυτά όμως προς όφελος της φυλής του.

Έτσι, η μαρξιστική θεωρία είναι το συνοπτικό πνευματικό απόσταγμα της κοσμοθεωρίας που είναι σήμερα γενικά αποδεκτή. Γι' αυτόν τον λόγο και μόνο, κάθε αγώνας του λεγόμενου αστικού μας κόσμου εναντίον της είναι αδύνατος, ακόμη και γελοίος, αφού αυτός ο αστικός κόσμος ουσιαστικά είναι διαποτισμένος από όλες αυτές τις τοξίνες και αποδίδει τιμές σε μια κοσμοθεωρία που διαφέρει από αυτήν του μαρξισμού μόνο στον βαθμό και στα πρόσωπα. Ο αστικός κόσμος είναι μαρξιστικός, αλλά πιστεύει και στην δυνατότητα κυριαρχίας ορισμένων ομάδων ανθρώπων (της αστικής τάξης), ενώ ο ίδιος ο μαρξισμός επιδιώκει συστηματικά να μεταφέρει τον κόσμο στα χέρια του Ιουδαϊσμού.

Αντιθέτως, η εθνικιστική κοσμοθεωρία αναγνωρίζει τη σημασία των φυλετικών πρωταρχικών στοιχείων της ανθρωπότητας. Κατ' αρχάς, βλέπει το κράτος μόνο σαν ένα μέσο για την επίτευξη ενός σκοπού και παίρνει σαν σκοπό της τη διατήρηση της φυλετικής ύπαρξης των ανθρώπων. Επομένως, δεν πιστεύει σε μια φυλετική ισότητα, αλλά αναγνωρίζει την ανομοιογένειά τους και την ανώτερη ή κατώτερη αξία τους και αισθάνεται υποχρεωμένη από αυτή την αναγνώριση, σύμφωνα με την αιώνια βούληση, που κυριαρχεί σε αυτό το σύμπαν, να προάγει τη νίκη του καλύτερου, του πιο

δυνατού και να απαιτεί την υποταγή του κατώτερου και πιο αδύναμου. Πρεσβεύει έτσι την αριστοκρατική αρχή της θεμελιώδους έννοιας της φύσης και πιστεύει στην εγκυρότητα αυτού του νόμου μέχρι και το τελευταίο έμβιο όν. Βλέπει όχι μόνο τη διαφορετική αξία των φυλών, αλλά και τη διαφορετική αξία των μεμονωμένων ανθρώπων. Γι' αυτήν ξεχωρίζει η σημασία του ατόμου από τη μάζα, αλλά με αυτόν τον τρόπο δρα οργανωτικά ενάντια στην αποδιοργάνωση του μαρξισμού. Πιστεύει στην αναγκαιότητα μιας εξιδανίκευσης της ανθρωπότητας, γιατί μόνο σε αυτήν βλέπει την προϋπόθεση για την ύπαρξη της ανθρωπότητας. Αλλά δεν μπορεί να αναγνωρίσει το δικαίωμα ύπαρξης σε ένα ηθικό ιδανικό, εφόσον αυτό το ιδανικό αποτελεί απειλή για την επιβίωση της φυλής εκείνων με υψηλότερη ηθική· διότι σ' έναν κόσμο που θα αποτελείται από επιμειξίες και νέγρικα στοιχεία όλες οι έννοιες της ανθρώπινης ομορφιάς και του μεγαλείου καθώς και όλες οι ιδέες για ένα εξιδανικευμένο μέλλον της ανθρωπότητας μας θα χάνονταν για πάντα.

Η ανθρώπινη παιδεία και ο πολιτισμός σε αυτή την ήπειρο συνδέονται άρρηκτα με την παρουσία των Αρίων. Η εξαφάνισή τους ή η κατάρρευσή τους θα βυθίσει αυτόν τον πλανήτη και πάλι στο σκοτεινό πέπλο μιας απολίτιστης εποχής.

Αλλά η υπονόμευση της ύπαρξης του ανθρώπινου πολιτισμού μέσω της καταστροφής του φορέα του εμφανίζεται στα μάτια μιας εθνικιστικής κοσμοθεωρίας ως το πιο αποτρόπαιο έγκλημα. Όποιος τολμά να απλώσει τα χέρια του στην υψηλότερη απεικόνιση του Κυρίου, αμαρτάνει απέναντι στον φιλάγαθο Δημιουργό αυτού του θαύματος και συμβάλλει στην εκδίωξή του από τον παράδεισο.

Έτσι, η εθνικιστική κοσμοθεωρία ανταποκρίνεται στην εσώτατη βούληση της φύσης, αφού αποκαθιστά αυτό το ελεύθερο παιχνίδι δυνάμεων, το οποίο οδηγεί σε μια διαρκή αμοιβαία προηγμένη αναπαραγωγή, έως ότου στο καλύτερο τμήμα της ανθρωπότητας, μέσα από την απόκτηση της κατοχής

αυτής της γης, δοθεί ο ελεύθερος χώρος για να δραστηριοποιηθεί σε περιοχές που εν μέρει θα είναι πάνω, εν μέρει έξω από αυτήν.

Όλοι διαισθανόμαστε ότι ενδέχεται οι άνθρωποι στο μακρινό μέλλον να συναντήσουν προβλήματα, για την αντιμετώπιση των οποίων θα κληθεί μόνο μια ανώτερη φυλή σαν κυρίαρχος λαός, στηριζόμενη στα μέσα και τις δυνατότητες ολόκληρου του πλανήτη.

Είναι αυτονόητο ότι μια τόσο γενική ανίχνευση του ουσιαστικού περιεχομένου μιας εθνικιστικής κοσμοθεωρίας μπορεί να οδηγήσει σε χίλιες δυο ερμηνείες. Στην πραγματικότητα, δύσκολα βρίσκουμε ένα από τα καινούργια πολιτικά μας κόμματα, που να μην επικαλείται κάποιο σημείο αυτής της κοσμοθεωρίας. Ωστόσο, ακριβώς μέσα από την αυτόνομη ύπαρξή της αποδεικνύει την ανομοιογένεια των απόψεών της σε σύγκριση με πολλές άλλες. Έτσι, στη μαρξιστική κοσμοθεωρία, που διευθύνεται από μια ομοιόμορφη συγκεντρωτική οργάνωση, αντιτίθεται ένα συνονθύλευμα θεωριών, που ιδεολογικά δεν είναι πολύ εντυπωσιακές σε σύγκριση με το συγκεντρωτικό μέτωπο του εχθρού. Οι νίκες δεν κερδίζονται με τόσο αδύναμα όπλα! Μόνο όταν η – πολιτικά καθοδηγούμενη από τον οργανωμένο μαρξισμό – διεθνιστική κοσμοθεωρία αντιμετωπίζεται από μια εξίσου ομοιόμορφα οργανωμένη και καθοδηγούμενη εθνικιστική και χτυπηθεί από έναν ίδιο ενεργητικό αγώνα η επιτυχία θα είναι στο πλευρό της αιώνιας αλήθειας.

Ωστόσο, η οργανωτική καταγραφή μιας κοσμοθεωρίας μπορεί να πραγματοποιηθεί πάντα μόνο με βάση μια συγκεκριμένη διατύπωση και αυτό που αντιπροσωπεύουν για την πίστη τα δόγματα, είναι οι βασικές κομματικές αρχές για ένα κόμμα που βρίσκεται στη διαδικασία οργάνωσης.

Συνεπώς, πρέπει λοιπόν να δημιουργηθεί για την εθνικιστική κοσμοθεωρία ένα όργανο, που να της παρέχει τη δυνατότητα εκπροσώπησης σε ένα τεράστιο αγώνα, σαν αυτό με το οποίο η μαρξιστική κομματική οργάνωση ανοίγει το δρόμο για τον διεθνισμό.

Αυτό το στόχο επιδιώκει το Εθνικοσοσιαλιστικό Γερμανικό Εργατικό Κόμμα.

Το γεγονός ότι μια τέτοια κομματική καθιέρωση της εθνικιστικής ιδέας είναι η προϋπόθεση για τη νίκη της εθνικιστικής κοσμοθεωρίας αποδεικνύεται σαφέστερα από ένα γεγονός που αναγνωρίζεται, τουλάχιστον έμμεσα, ακόμη και από τους αντιπάλους μιας τέτοιας κομματικής σύνδεσης. Ακριβώς εκείνοι που δεν κουράζονται να τονίζουν ότι η εθνικιστική κοσμοθεωρία δεν είναι σε καμία περίπτωση «επικαρπία» μιας μονάδας, αλλά κοιμάται ή «ζει» στις καρδιές, ο Θεός ξέρει, πόσων εκατομμυρίων, τεκμηριώνουν έτσι το γεγονός ότι η γενική ύπαρξη τέτοιων ιδεών, οι οποίες αν και εκπροσωπούνται από κλασικό πολιτικό κόμμα, δεν μπόρεσε ποτέ έστω και στο ελάχιστο να εμποδίσει τη νίκη της εχθρικής κοσμοθεωρίας. Αν ήταν διαφορετικά, ο γερμανικός λαός θα είχε ήδη πετύχει μια τεράστια νίκη σήμερα και δεν θα βρισκόταν στο χείλος της αβύσσου. Αυτό που έδωσε την επιτυχία στη διεθνιστική κοσμοθεωρία ήταν η εκπροσώπησή της μέσω ενός ογκώδους τμήματος καταιγίδας οργανωμένου από το πολιτικό κόμμα· αυτό που προκάλεσε την υπόκυψη των αντίθετων κοσμοθεωριών ήταν η μέχρι τώρα έλλειψη ενός πανομοιότυπου σχήματος για να τις εκπροσωπήσει. Μια κοσμοθεωρία μπορεί να πολεμήσει και να θριαμβεύσει όχι μέσα στα πλαίσια μιας απεριόριστης απελευθέρωσης της ερμηνείας μιας γενικής άποψης, αλλά μόνο μέσα από την συγκεντρωτική και συνεπώς συνοπτική μορφή μιας πολιτικής οργάνωσης.

Γι' αυτό το λόγο, θεώρησα ότι είναι ιδιαίτερο καθήκον μου, να απομονώσω από το εκτεταμένο και ασχημάτιστο υλικό μιας γενικής κοσμοθεωρίας εκείνες τις βασικές ιδέες και τους προσδώσω λίγο-πολύ δογματική μορφή, η οποία, με την σαφή

οριοθέτησή της, είναι κατάλληλη για να ενώσει εκείνους τους ανθρώπους που θα δεσμευτούν σ' αυτήν με εναρμονισμένο τρόπο. Με άλλα λόγια: Το Εθνικοσοσιαλιστικό Γερμανικό Εργατικό Κόμμα υιοθετεί από τις βασικές αρχές μιας γενικής εθνικιστικής παγκόσμιας αντίληψης τα ουσιώδη χαρακτηριστικά, διαμορφώνει από αυτά, λαμβάνοντας υπόψη τις πρακτικές δυνατότητες της εποχής και το υπάρχον ανθρώπινο υλικό και τις αδυναμίες του, ένα πολιτικό δόγμα, το οποίο, με τη σειρά του, με την πιο αυστηρή οργανωτική ενοποίηση των μεγάλων μαζών που είναι δυνατόν, δημιουργεί τις προϋποθέσεις για τον νικηφόρο αγώνα αυτής της κοσμοθεωρίας.

2° Κεφάλαιο

Το Κράτος

Ηδη στα χρόνια μεταξύ 1920/21 το νεαρό μας κίνημα κατηγορήθηκε επανειλημμένα από τους κύκλους του σημερινού επιζώντος αστικού κόσμου, ότι η στάση μας απέναντι στο παρόν κράτος ήταν αρνητική, από την οποία το ετερόκλητο συνονθύλευμα των πολιτικών κομμάτων όλων των κατευθύνσεων αντλούσε τη δικαιολογία ότι είχε το δικαίωμα να διεξαγάγει με όλα τα μέσα τον αγώνα εξολόθρευσης ενάντια στη νέα, δυσάρεστη αναγγελία μιας νέας κοσμοθεωρίας. Φυσικά, είχαν ξεχάσει σκόπιμα, ότι ακόμα και ο ίδιος ο σημερινός αστικός κόσμος δεν μπορούσε πλέον να παρουσιάσει τίποτε ενιαίο με τον όρο κράτος, ότι δεν υπήρχε ένας ενιαίος ορισμός για αυτό και ούτε μπορούσε να υπάρξει. Αλλά και οι διαφωτιστές που κατέχουν καρέκλες στα κρατικά μας πανεπιστήμια, συχνά στο τμήμα συνταγματικού δικαίου, θεωρούν ότι το υψηλότερο καθήκον τους είναι, να βρίσκουν εξηγήσεις και ερμηνείες για την εκάστοτε λίγο-πολύ ευτυχισμένη ύπαρξη της διατροφικής τους πηγής. Όσο πιο απαράδεκτα είναι φτιαγμένο ένα κράτος, τόσο πιο αδιαφανείς, υποκριτικοί και ακατανόητοι είναι οι ορισμοί του σκοπού της

ύπαρξής του. Τι θα 'πρεπε να γράψει, π.χ. ένας καθηγητής του αυτοκρατορικού-βασιλικού* πανεπιστημίου για μια χώρα, της οποίας η κρατική ύπαρξη ενσαρκώνει πιθανότατα τη μεγαλύτερη τερατογένεση όλων των εποχών; Ένα δύσκολο καθήκον, αν σκεφτούμε, ότι ο σημερινός καθηγητής σε συνταγματικά θέματα έχει λιγότερη υποχρέωση να υπηρετεί τον σκοπό της αλήθειας, αλλά μάλλον να υπηρετεί έναν συγκεκριμένο σκοπό. Αλλά ο σκοπός, είναι: η διατήρηση με οποιοδήποτε κόστος του καθενός απ' τα εν λόγω τέρατα του ανθρώπινου μηχανισμού, που τώρα ονομάζονται κράτος. Κανείς λοιπόν δεν πρέπει να εκπλήσσεται, όταν συζητώντας αυτό το πρόβλημα αποφεύγουν όσο το δυνατόν τις πραγματικές απόψεις, προκειμένου στη θέση αυτών να παραχώσουν σε ένα μείγμα «ηθικών», «ηθικολογικών», «ηθικοπλαστικών» και άλλα αφηρημένα αξιώματα, καθήκοντα και στόχους.

Γενικότερα, μπορεί κανείς να διακρίνει τρεις απόψεις:

α) Την ομάδα εκείνων, που βλέπουν στο κράτος απλώς μια λίγο-πολύ **εθελοντική συγκέντρωση ανθρώπων, κάτω από μια κυβερνητική εξουσία.**

Σ' αυτή την ομάδα είναι οι πιο πολλοί. Στις τάξεις της βρίσκονται ιδιαίτερα οι λάτρεις της σημερινής αρχής της νομιμότητας, στα μάτια των οποίων η ανθρώπινη θέληση σε όλη αυτή την υπόθεση δεν παίζει κανένα ρόλο. Γι' αυτούς, και μόνο το γεγονός της ύπαρξης ενός κράτους είναι επαρκής λόγος για να το θεωρήσουν ιερό και απαραβίαστο. Για να προστατέψουν αυτήν την παραφροσύνη των ανθρώπινων εγκεφάλων, χρειάζονται μια σχεδόν δουλική λατρεία της λεγόμενης **κρατικής αρχής**. Στο μυαλό αυτών των ανθρώπων, το μέσο αντικαθίσταται στο άψε-σβήσε από ένα οριστικοποιημένο σκοπό. Το κράτος δεν είναι πια εκεί για να υπηρετεί τους ανθρώπους, αλλά οι άνθρωποι είναι εκεί για να

*Kaiserlich und Königlich, αναφέρεται στη Διπλή Μοναρχία της Αυστρίας-Ουγγαρίας από το 1867 έως το 1918. Κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου, η μοναρχία των Αψβούργων βασίλευσε ταυτόχρονα ως Αυτοκράτορες της Αυστρίας και ως Βασιλιάδες της Ουγγαρίας. (Σ.τ.μ)

λατρεύουν μια κρατική αρχή, η οποία κατά κάποιο τρόπο συμπεριλαμβάνει τα υπαλληλικά μυαλά μέχρι και το τελευταίο. Για να μην μετατραπεί αυτή η κατάσταση της ήρεμης, εκστατικής λατρείας σε κατάσταση αναταραχής, η κρατική εξουσία από την πλευρά της, είναι εκεί μόνο για να διατηρήσει την ηρεμία και την τάξη. Και μ' αυτό τώρα, δεν είναι πλέον ούτε σκοπός και ούτε μέσο. Η κρατική εξουσία πρέπει να διασφαλίζει την ηρεμία και την τάξη, και η ηρεμία και η τάξη, από την άλλη πλευρά, επιτρέπουν πάλι στην κρατική εξουσία να υπάρχει. Μέσα σε αυτούς τους δύο πόλους πρέπει να περιστρέφεται όλη η ζωή.

Στη Βαυαρία, μια τέτοια αντίληψη εκπροσωπείται κυρίως από τους καλλιτέχνες της πολιτικής του βαυαρικού κέντρου, γνωστοί ως «Λαϊκό Κόμμα της Βαυαρίας»· στην Αυστρία ήταν οι κιτρινόμαυροι νομιμόφρονες, στο ίδιο το Ράιχ, δυστυχώς, υπάρχουν συχνά τα λεγόμενα συντηρητικά στοιχεία, των οποίων οι ιδέες περί κράτους κινούνται προς αυτή την κατεύθυνση.

β) Η δεύτερη ομάδα ανθρώπων είναι κάπως μικρότερη σε αριθμό, καθώς περιλαμβάνει εκείνους που τουλάχιστον έχουν κάποιους όρους που συνδέονται με την ύπαρξη ενός κράτους. Δεν θέλουν μόνο την ίδια διοίκηση, αλλά και, εάν είναι δυνατόν, **την ίδια γλώσσα** – αν και αυτό αποκλειστικά για τεχνικούς λόγους διοίκησης. Η κρατική εξουσία δεν είναι πλέον ο μοναδικός και αποκλειστικός σκοπός του κράτους, αλλά προστίθεται η προώθηση της ευημερίας των υπηκόων. Οι ιδέες περί «ελευθερίας», ως επί το πλείστον παρερμηνευμένης φύσης, εισχωρούν στην έννοια περί κράτους αυτών των κύκλων. Η μορφή της κυβέρνησης δεν φαίνεται πλέον απαραβίαστη μόνο από το γεγονός της ύπαρξής της, αλλά ελέγχεται για την καταλληλότητά της. Η σεβάσμια ηλικία της δεν την προστατεύει από την κριτική του παρόντος. Κατά τα άλλα είναι μια άποψη, η οποία περιμένει από το κράτος πάνω απ' όλα την ευνοϊκή διευθέτηση της οικονομικής ζωής του ατόμου, την οποία κατά συνέπεια την κρίνει από πρακτική σκοπιά και

σύμφωνα με τις γενικές αρχές της οικονομικής αποδοτικότητας. Τους κύριους εκπροσώπους αυτών των απόψεων τους συναντάμε στους κύκλους της μέσης γερμανικής αστικής μας τάξης, ειδικά σε αυτούς της φιλελεύθερης δημοκρατίας μας.

γ) Η τρίτη ομάδα αριθμητικά είναι η πιο αδύναμη.

Βλέπει κιόλας στο κράτος ένα μέσο για την πραγματοποίηση των παρουσιαζόμενων **τάσεων πολιτικής εξουσίας**, που ως επί το πλείστον είναι πολύ ασαφείς, εκ μέρους ενός γλωσσικά διακριτού και εθνικά ομοιογενούς λαού. Η θέληση για μια ενιαία γλώσσα του κράτους εκδηλώνεται όχι μόνο με την ελπίδα να δημιουργήσει έτσι ένα σταθερό θεμέλιο για την εξωτερική αύξηση της ισχύος αυτού του κράτους, αλλά και επειδή πιστεύει, όχι λιγότερο, την – παρεμπιπτόντως, θεμελιωδώς λανθασμένη – άποψη ότι αυτό θα επιτρέψει την πραγματοποίηση της εθνικοποίησης σε μια συγκεκριμένη κατεύθυνση.

Τα τελευταία εκατό χρόνια ήταν μια πραγματική ντροπή να βλέπουμε πώς έπαιζαν με τη λέξη «Γερμανοποίηση» σε αυτούς τους κύκλους, μερικές φορές με όλη τη καλή διάθεση. Θυμάμαι ακόμη στη νιάτα μου πώς αυτός ο χαρακτηρισμός παρέσερνε σε εντελώς απίστευτες λανθασμένες ιδέες. Μπορούσες τότε ακόμη και από πανγερμανιστικούς κύκλους να ακούσεις την άποψη, ότι ο αυστριακός γερμανισμός με τη βοήθεια και τη συμπαράσταση της κυβέρνησης θα μπορούσε να πετύχει πολύ εύκολα τη γερμανοποίηση του αυστριακού σλαβισμού, χωρίς να έχουν την παραμικρή ιδέα γι' αυτό, ότι η γερμανοποίηση μπορεί να πραγματοποιηθεί μόνο στο έδαφος και ποτέ σε ανθρώπους. Διότι αυτό που καταλάβαιναν από αυτή τη λέξη ήταν μόνο η υποχρεωτική εξωτερική υιοθέτηση της γερμανικής γλώσσας. Είναι όμως ένα απίστευτα αδιανόητο λάθος να πιστεύουμε ότι, για παράδειγμα, ένας Νέγρος ή ένας Κινέζος μπορεί να γίνει Γερμανός επειδή μαθαίνει Γερμανικά και είναι έτοιμος να μιλήσει τη Γερμανική γλώσσα στο μέλλον και για παράδειγμα να δώσει τη ψήφο του σε ένα γερμανικό πολιτικό κόμμα. Το ότι οποιαδήποτε τέτοια γερμανοποίηση στην πραγματικότητα είναι

μια απογερμανοποίηση, δεν έγινε ποτέ ξεκάθαρο για τον εθνικιστό αστικό μας κόσμο. Διότι αν σήμερα μέσω της επιβολής μιας γενικής γλώσσας μπορούσαν να γεφυρωθούν οι καίριες διαφορές ανάμεσα στους διαφορετικούς λαούς που μέχρι τώρα είναι ολοφάνερες και τελικά να εξαφανιστούν, αυτό θα σήμαινε την αρχή μιας επιμειξίας και συνεπώς, στην περίπτωση μας, όχι μια γερμανοποίηση, αλλά μια καταστροφή του γερμανικού στοιχείου. Συμβαίνει πάρα πολύ συχνά στην ιστορία το να καταφέρει ένας κατακτητικός λαός με εξωτερικά μέσα ισχύος να επιβάλει τη γλώσσα του στους κατακτημένους, αλλά μετά από χίλια χρόνια η γλώσσα του θα μιλιέται από έναν διαφορετικό λαό και ο νικητής κατ' αυτόν τον τρόπο θα γίνει βασικά ο ηττημένος.

Με δεδομένο ότι η εθνικότητα, ή καλύτερα η φυλή, δεν βρίσκεται λοιπόν στη γλώσσα αλλά στο αίμα, θα μπορούσε κανείς τότε να μιλήσει για μια γερμανοποίηση μόνο αν ήταν δυνατόν, μέσω μιας τέτοιας διαδικασίας να μεταλλάξει το αίμα του ηττημένου. Αλλά αυτό είναι αδύνατο. Παρά μόνο αν πετύχει μια αλλαγή μέσω μιας πρόσμειξης αιμάτων, η οποία όμως θα σήμαινε την υποβάθμιση του επιπέδου της ανώτερης φυλής. Το τελικό αποτέλεσμα μιας τέτοιας διαδικασίας θα ήταν έτσι η καταστροφή ειδικά των χαρακτηριστικών τα οποία κάποτε επέτρεψαν στον κατακτητικό λαό να νικήσει. Ειδικά, οι πολιτιστικές ικανότητες θα εξαφανιστούν με ένα ζευγάρωμα με μια κατώτερη φυλή, ακόμη και αν το προκύπτει μικτό προϊόν μιλούσε χίλιες φορές τη γλώσσα της παλιάς ανώτερης φυλής. Θα υπάρξει κάποια πάλη για κάποιο χρονικό διάστημα μεταξύ των διαφόρων πνευμάτων και μπορεί ο λαός που βυθίζεται όλο και πιο βαθιά, να το πω έτσι, σε μια τελευταία αντίδραση, να ανασυνταχτεί φέρνοντας στο φως εκπληκτικές πολιτιστικές αξίες. Αλλά πρόκειται μόνο για μεμονωμένα στοιχεία που ανήκουν στην ανώτερη φυλή ή τους μιγάδες της πρώτης διασταύρωσης στους οποίους εξακολουθεί κυριαρχεί το καλύτερο αίμα και προσπαθεί να το παλέψει· ποτέ όμως για τα τελικά προϊόντα της ανάμειξης. Σ' αυτά πάντα θα υπάρχει πάντα

η ένδειξη μιας πολιτισμικά οπισθοδρομικής κίνησης.

Πρέπει σήμερα να θεωρούμε ότι είμαστε τυχεροί, που η γερμανοποίηση κατά την έννοια του Ιωσήφ Β' δεν πραγματοποιήθηκε στην Αυστρία. Η επιτυχία του θα ήταν πιθανώς η διατήρηση του αυστριακού κράτους, αλλά θα ήταν και η υποβάθμιση του φυλετικού επιπέδου του γερμανικού έθνους, που θα προκαλούνταν από μια γλωσσική κοινότητα. Με το πέρασμα των αιώνων, θα είχε αποκρυσταλλωθεί ένα συγκεκριμένο ένστικτο αγέλης, αλλά το ίδιο το κοπάδι θα ήταν κατώτερης ποιότητας. Μπορεί να είχε γεννηθεί ένα εθνικό κράτος, αλλά ένας λαός με πολιτιστική ικανότητα θα είχε χαθεί.

Ήταν ευτύχημα για το γερμανικό έθνος που απέφυγε αυτήν τη διαδικασία επιμειξίας, αν και δεν οφείλεται σε μια ενόραση των ευγενών, αλλά στην κοντόφθαλμη μικρόνοια των Αψβούργων. Αν τα πράγματα είχαν πήγαιναν διαφορετικά, ο γερμανικός λαός δύσκολα θα μπορούσε να αναφερθεί σήμερα ως πολιτιστικός παράγοντας.

Όμως, όχι μόνο στην Αυστρία, αλλά και στην ίδια τη Γερμανία, υπήρχαν και υπάρχουν οι λεγόμενοι εθνικοί κύκλοι που παρακινούνται από παρόμοιες λανθασμένες αντιλήψεις. Η πολωνική πολιτική που απαιτούνταν από τόσους πολλούς, με την έννοια της γερμανοποίησης της Ανατολής, δυστυχώς σχεδόν πάντα βασιζόταν στην ίδια πλάνη. Και εδώ, επίσης, πίστεψαν ότι θα μπορούσαν να επιφέρουν μια ίδια γερμανοποίηση του πολωνικού στοιχείου με έναν απλό γλωσσικό εκγερμανισμό. Κι εδώ το αποτέλεσμα θα ήταν εξίσου καταστροφικό: μια ξένη φυλή ανθρώπων θα εξέφραζε στη γερμανική γλώσσα τις ξένες ιδέες του, εκθέτοντας με την δική του κατωτερότητα το επίπεδο και την αξιοπρέπεια της δικής μας εθνικότητας.

Πόσο τρομερή είναι ακόμη και σήμερα η ζημία, που προκαλείται με έμμεσο τρόπο στον γερμανισμό μας, από το γεγονός ότι ο Εβραϊσμός ο οποίος ψελλίζει τα γερμανικά εισερχόμενος στο αμερικανικό έδαφος, λόγω της άγνοιας πολλών Αμερικανών, καταγράφεται στο γερμανικό μας

στοιχείο! Όμως δεν υπάρχει κανένας που να σκεφτεί να δει σαν απόδειξη της γερμανικής καταγωγής και της εθνικότητάς τους, στο καθαρά επιφανειακό γεγονός, ότι αυτός ο ψειριάρης περιπλανώμενος λαός από την Ανατολή μιλάει ως επί το πλείστον γερμανικά.

Στην ιστορία αυτό που γερμανοποιήθηκε αποτελεσματικά, ήταν η γη που οι πρόγονοί μας απέκτησαν με το σπαθί και αποικίστηκε με Γερμανούς αγρότες. Στο βαθμό που επιχειρήθηκε να διοχετευτεί ξένο αίμα στον εθνικό μας κορμό, τόσο συνέβαλαν σε κάθε ολέθριο κατακερματισμό της εσωτερικής μας οντότητας, το οποίο έχει επίπτωση – δυστυχώς συχνά επαινείται – στον γερμανικό υπερ-ατομικισμό.

Και γι' αυτήν την τρίτη ομάδα, το κράτος εξακολουθεί να θεωρείται κατά κάποιο τρόπο σαν αυτοσκοπός και επομένως η διατήρηση του κράτους το υψηλότερο καθήκον της ανθρώπινης ύπαρξης.

Συνοψίζοντας, μπορούμε να πούμε: Όλες αυτές οι αντιλήψεις δεν έχουν τις βαθύτερες ρίζες τους στη γνώση ότι οι δυνάμεις δημιουργίας πολιτισμού και αξιών βασίζονται ουσιαστικά σε φυλετικά στοιχεία και ότι το κράτος πρέπει επομένως να θεωρήσει ως το υψηλότερο καθήκον του τη διατήρηση και την βελτίωση της φυλής, αυτή τη βασική προϋπόθεση κάθε ανθρώπινης πολιτιστικής ανάπτυξης.

Τότε ο Εβραίος Μαρξ, μπόρεσε να εξαγάγει τα τελικά συμπεράσματα από αυτές τις λανθασμένες ιδέες και απόψεις σχετικά με τη φύση και τον σκοπό ενός κράτους: αποσυνδέοντας την έννοια του κράτους από τις υποχρεώσεις του απέναντι στη φυλή, χωρίς να μπορέσει να βρει μια άλλη, εξίσου αναγνωρισμένη διατύπωση, ο ίδιος ο αστικός κόσμος άνοιξε το δρόμο σε μια θεωρία που αρνείται το ίδιο το κράτος.

Γι' αυτό ο αγώνας του αστικού κόσμου ενάντια στη μαρξιστική Διεθνή, σε αυτόν τον τομέα, είναι καταδικασμένος να αποτύχει. Έχει θυσιάσει από καιρό τα θεμέλια, που θα ήταν απολύτως απαραίτητα για τη στήριξη του δικού του κόσμου

ιδεών. Ο πονηρός αντίπαλός του έχει αναγνωρίσει τις αδυναμίες του οικοδομήματός του και τώρα επιτίθεται εναντίον του με τα όπλα που του έχει προμηθεύσει, αν και άθελά του.

Η πρώτη υποχρέωση, επομένως, ενός νέου κινήματος που βασίζεται σε μια εθνικιστική κοσμοθεωρία, είναι να φροντίσει ότι η άποψη σχετικά με τη φύση και τον σκοπό ύπαρξης ενός κράτους έχει μια ομοιόμορφη, σαφή μορφή.

Η βασική αντίληψη τότε είναι, **ότι το κράτος δεν είναι σκοπός, αλλά αντιπροσωπεύει ένα μέσο. Είναι ίσως η απαραίτητη προϋπόθεση για τη δημιουργία ενός ανώτερου ανθρώπινου πολιτισμού, αλλά από μόνη της δεν είναι η αιτία αυτού. Αυτή αντιθέτως βρίσκεται αποκλειστικά στην ύπαρξη μιας φυλής ικανής για πολιτισμό.** Ακόμη κι αν υπήρχαν στη γη εκατοντάδες υποδειγματικά κράτη, στη περίπτωση της εξαφάνισης της Άριων φορέων του πολιτισμού, δεν θα υπήρχε πολιτισμός, που να ανταποκρίνεται στο πνευματικό επίπεδο των σημερινών ανώτερων λαών. Μπορούμε να πάμε ακόμη παραπέρα και να πούμε, ότι το γεγονός της δημιουργίας ανθρώπινων κρατών δεν αποκλείει στο ελάχιστο τη πιθανότητα της καταστροφής της ανθρώπινης φυλής, εφόσον χάσει την ανώτερη πνευματική ικανότητα και επαναπροσαρμοστικότητα, λόγω της έλλειψης του φυλετικού της φορέα.

Αν, π.χ. σήμερα συνταρασσόταν η επιφάνεια της γης από κάποιο τεκτονικό συμβάν και αναδυόταν καινούργια Ιμαλάια από τα κύματα του ωκεανού, αυτό θα ήταν μια καταστροφή του ανθρώπινου πολιτισμού σε μια και μόνο τρομερή καταστροφή. Κανένα κράτος δεν θα υπήρχε πλέον, η συνέχεια κάθε τάξης θα είχε διαλυθεί, τα αποδεικτικά στοιχεία χιλίων ετών ανάπτυξης θα εξαφανίζονταν, τίποτα δεν θα έμενε παρά ένα τεράστιο πεδίο θανάτου πλημμυρισμένο στο νερό και στη λάσπη. Αλλά αν από αυτό το χάος του τρόμου είχαν επιβιώσει μόνο λίγα άτομα μιας συγκεκριμένης φυλής πολιτισμικά ικανής, έστω και μετά από χιλιάδες χρόνια, η γη, μετά το γαλήνεμά της, θα γνώριζε και πάλι τις αποδείξεις της ανθρώπινης δημιουργικής δύναμης.

Μόνο η καταστροφή της τελευταίας πολιτισμικά ικανής φυλής και των μεμονωμένων φορέων της θα ερημώσει οριστικά τη γη. Αντίθετα, βλέπουμε από παραδείγματα της σημερινής εποχής, ότι κρατικοί θεσμοί που οφείλουν το ξεκίνημά τους σε φυλετικές ομάδες δεδομένης της έλλειψης επινοητικότητας των φυλετικών τους φορέων αυτοί δεν μπορούν να τους σώσουν από την κατάρρευση. Ακριβώς όπως τα είδη των μεγάλων ζώων της προϊστορικής εποχής υποχρεώθηκαν να παραχωρήσουν τη θέση τους σε άλλα και να χαθούν εντελώς, έτσι θα πρέπει να υποχωρήσει και ο άνθρωπος, αν του λείπει μια συγκεκριμένη πνευματική δύναμη, που μόνο αυτή του επιτρέπει να βρει τα απαραίτητα όπλα για την αυτοσυντήρησή του.

Το ίδιο **το κράτος** δεν δημιουργεί ένα συγκεκριμένο πολιτιστικό επίπεδο, αλλά μπορεί να διατηρήσει μόνο τη φυλή, η οποία το προκαλεί. Σε άλλη περίπτωση το κράτος αυτό καθαυτό μπορεί να συνεχίσει να υπάρχει κανονικά για εκατοντάδες χρόνια, ενώ οι πολιτιστικές δυνατότητες και η συνακόλουθη γενική εικόνα της ζωής του λαού, μπορεί να έχουν υποστεί βαθιές αλλαγές σαν αποτέλεσμα μιας πρόσμειξης των φυλών που δεν μπόρεσε να αποτρέψει. Το σημερινό κράτος, για παράδειγμα, σαν επίσημος μηχανισμός μπορεί μεν ακόμα να προσποιείται την ύπαρξή του για πολύ καιρό, όμως η φυλετική δηλητηρίαση του εθνικού μας κορμού δημιουργεί μια πολιτιστική παρακμή, που έχει αρχίσει να εκδηλώνεται με τρομακτικά αποτελέσματα.

Επομένως, η προϋπόθεση για την ύπαρξη μιας ανώτερης ανθρωπότητας δεν είναι το κράτος, αλλά η φυλή που είναι ικανή γι' αυτό.

Αυτές οι ικανότητες ουσιαστικά θα είναι πάντα διαθέσιμες και πρέπει μόνο να αφυπνιστούν από συγκεκριμένες εξωτερικές συνθήκες για να φανούν στην πράξη. Τα έθνη ή καλύτερα οι φυλές που είναι προικισμένες πολιτιστικά και δημιουργικά διαθέτουν αυτή τη χρησιμότητα σε λανθάνουσα μορφή, ακόμα και αν, προς το παρόν, οι δυσμενείς εξωτερικές συνθήκες δεν επιτρέπουν την εκδήλωση αυτών των ικανοτήτων. Γι' αυτό το

λόγο είναι και μια απίστευτη ανοησία να απεικονίζονται οι αρχαίοι Γερμανοί της προχριστιανικής εποχής σαν «απολίτιστοι», σαν βάρβαροι. Ποτέ δεν ήταν. Απλώς οι δριμύτατες συνθήκες στις βόρειες περιοχές που κατοικούσαν τους ανάγκαζε σε μια τέτοιου είδους ζωή που εμπόδιζε μια ανάπτυξη των δημιουργικών τους δυνάμεων. Εάν είχαν έρθει στις πιο ευνοϊκές περιοχές του Νότου, χωρίς κάποιο αρχαίο κόσμο και είχαν λάβει τα πρώτα τεχνικά βοηθήματα από το υλικό των κατώτερων λαών, οι δημιουργικές πολιτισμικές ικανότητες που κοιμούνταν μέσα τους θα μπορούσαν να αναπτυχθούν στην πιο λαμπρή άνθιση, όπως για παράδειγμα στην περίπτωση των Ελλήνων. Αλλά αυτή η αρχέγονη δύναμή τους που δημιουργεί πολιτισμό δεν οφειλόταν αποκλειστικά στο βόρειό τους κλίμα. Ο Λάπωνας, που θα μεταφερόταν στον Νότο, θα έδειχνε τόσο μικρή πολιτιστική δημιουργικότητα όσο και ο Εσκιμώος. Όχι, αυτή η θαυμάσια, δημιουργική ικανότητα είναι αυτή ακριβώς που έχει απονεμηθεί στον Άριο, είτε εξακολουθεί να βρίσκεται σε λανθάνουσα κατάσταση μέσα του είτε έχει αφυπνιστεί και ζει, ανάλογα με το αν το επιτρέπουν οι ευνοϊκές συνθήκες ή την εμποδίζει μια αφιλόξενη φύση.

Από αυτά προκύπτουν τα ακόλουθα συμπεράσματα:

Το κράτος είναι ένα μέσο για το σκοπό. Σκοπός του είναι να διατηρήσει και να υποστηρίξει μια κοινότητα ανθρώπινων όντων σωματικά και πνευματικά ομοειδών. Αυτή η ίδια η διατήρηση περιλαμβάνει πρώτα απ' όλα την ύπαρξη του συνόλου της φυλής και κατ' αυτόν τον τρόπο επιτρέπει την ελεύθερη ανάπτυξη όλων των δυνάμεων που είναι σε λανθάνουσα κατάσταση σε αυτήν τη φυλή. Από αυτές ένα μεγάλο μέρος θα χρησιμοποιείται συνέχεια κυρίως για τη διατήρηση της φυσικής ζωής και από τις άλλες μόνο ένα μικρό τμήμα για την προαγωγή μιας πνευματικής ανάπτυξης. Στην πραγματικότητα όμως, το ένα δημιουργεί πάντα τις προϋποθέσεις για το άλλο.

Τα κράτη που δεν υπηρετούν αυτόν τον σκοπό είναι λανθασμένα δημιουργήματα, ακόμη και τερατουργήματα.

Το γεγονός ότι υπάρχουν δεν διαφέρει σε τίποτα απ' ό,τι, για παράδειγμα, η επιτυχία μιας κοινότητας πειρατών μπορεί να δικαιολογήσει την ληστεία.

Εμείς οι Εθνικοσοσιαλιστές, σαν υποστηρικτές μιας νέας κοσμοθεωρίας, δεν πρέπει ποτέ να βάλουμε τον εαυτό μας σ' αυτή τη περίφημη «βάση των γεγονότων – που είναι και λανθασμένα παρεμπιπτόντως». Σε αυτήν την περίπτωση, δεν θα ήμασταν πλέον υποστηρικτές μιας νέας μεγάλης ιδέας, αλλά οι χαμάληδες του ψέματος που κυριαρχεί στις μέρες μας. Πρέπει να κάνουμε μια σαφή διάκριση μεταξύ του κράτους ως ενός δοχείου και της φυλής ως το περιεχόμενο. Αυτό το δοχείο έχει νόημα μόνο εάν μπορεί να διατηρήσει και να προστατεύσει το περιεχόμενο· αλλιώς είναι άχρηστο.

Έτσι, ο ανώτατος σκοπός του εθνικού κράτους είναι η μέριμνα για τη διατήρηση εκείνων των φυλετικών στοιχείων, τα οποία, σαν πολιτιστικοί δωρητές, δημιουργούν την ομορφιά και την αξιοπρέπεια μιας ανώτερης ανθρωπότητας. Εμείς, σαν Άριοι, μπορούμε να σκεφτούμε τον ζωντανό οργανισμό μιας εθνικότητας μόνο κάτω από ένα κράτος, το οποίο όχι μόνο διασφαλίζει τη διατήρηση αυτής της εθνικότητας, αλλά και την οδηγεί στη μεγαλύτερη ελευθερία μέσω της περαιτέρω ανάπτυξης των πνευματικών και ιδεαλιστικών ικανοτήτων της.

Αυτό που προσπαθούν να μας επιβάλουν σήμερα ως κράτος, στις περισσότερες περιπτώσεις είναι μόνο το γέννημα της πιο βαθιάς ανθρώπινης παραφροσύνης με συνέπεια τον ανείπωτο πόνο.

Εμείς οι Εθνικοσοσιαλιστές, ξέρουμε, ότι εμείς με αυτές τις αντιλήψεις υιοθετούμε μια επαναστατική στάση στον σημερινό κόσμο και θα χαρακτηριστούμε επίσης σαν τέτοιοι. Όμως οι ιδέες μας και οι πράξεις μας δεν πρέπει σε καμία περίπτωση να καθορίζονται από την επιδοκιμασία ή την αποδοκιμασία της εποχής μας, αλλά από τη δεσμευτική υποχρέωση για μια αλήθεια που αναγνωρίσαμε. Τότε μπορούμε να είμαστε βέβαιοι, ότι η ανώτερη αντίληψη των επερχόμενων γενεών όχι μόνο θα

κατανοήσει τη σημερινή μας τακτική, αλλά και θα την επιβεβαιώσει σαν σωστή και θα την εξυμνεί.

Από αυτά για εμάς τους Εθνικοσοσιαλιστές προκύπτουν και οι δείκτες αξιολόγησης ενός κράτους. Αυτή η αξία θα είναι σχετική, αν την παρατηρήσουμε από την άποψη του κάθε έθνους· θα είναι απόλυτη όταν εξεταστεί σε σχέση με την ανθρωπότητα σαν σύνολο. Με άλλα λόγια, αυτό σημαίνει:

Η ποιότητα ενός κράτους δεν μπορεί να εκτιμηθεί ανάλογα με το πολιτιστικό επίπεδο ή με τη σημασία της δύναμης αυτού του κράτους για τον υπόλοιπο κόσμο, αλλά μόνο σύμφωνα με το βαθμό ποιότητας αυτού του οργανισμού για το εκάστοτε επιλέξιμο έθνος.

Ένα κράτος μπορεί να ονομαστεί υποδειγματικό, όχι μόνο αν ανταποκρίνεται στις συνθήκες διαβίωσης μιας εθνικότητας για την οποία είναι υπεύθυνο, αλλά και αν διατηρεί αυτήν την εθνικότητα πρακτικά ζωντανή μέσω της ίδιας της ύπαρξής του – ανεξάρτητα από τη γενική πολιτιστική σημασία που μπορεί να έχει αυτή η κρατική οντότητα στα μάτια του υπόλοιπου κόσμου. Διότι το καθήκον του κράτους δεν είναι να δημιουργεί ικανότητες, αλλά μόνο να δημιουργεί χώρο για τις υπάρχουσες δυνάμεις. **Άρα λοιπόν αντιθέτως ένα κράτος μπορεί να χαρακτηριστεί σαν κακό, εάν, παρά το πολιτιστικό του επίπεδο, καταστρέφει τον φορέα αυτού του πολιτισμού στη φυλετική του ομοιογένεια.** Διότι ουσιαστικά καταστρέφει τις προϋποθέσεις για τη συνέχιση της ύπαρξης αυτού του πολιτισμού, τον οποίο δεν τον δημιούργησε αυτό, αλλά αυτός είναι ο καρπός μιας πολιτιστικής δημιουργίας της εθνικότητας, που εξασφαλίζεται με το να είναι ενωμένη στο ζωντανό οργανισμό του κράτους. Το κράτος δεν αποτελεί ένα περιεχόμενο, αλλά ένα καλούπι. Επομένως, **το εκάστοτε πολιτιστικό επίπεδο ενός λαού δεν δίνει τον μετρητή αξίας για την ποιότητα του κράτους, στο οποίο ζει.** Είναι απολύτως

αντιληπτό, ότι ένας πολιτιστικά πολύ προικισμένος λαός δίνει μια εικόνα ανώτερης ποιότητας από μια φυλή Νέγρων· παρ' όλα αυτά η κρατική οργάνωση του πρώτου, εξεταζόμενη βάσει της αποτελεσματικότητάς της, μπορεί να είναι χειρότερη από αυτήν των Νέγρων. Μολονότι τα καλύτερα κράτη και οι καλύτερες μορφές διακυβέρνησης δεν είναι σε θέση, να αναπτύξουν ικανότητες από έναν λαό που απλώς του λείπουν και ποτέ δεν τις είχε, ένα κακό κράτος μπορεί σίγουρα, να καταστρέψει τις ικανότητες που υπήρχαν αρχικά, επιτρέποντας ή ακόμη και ευνοώντας την εξαφάνιση της φυλής που είναι φορέας πολιτισμού.

Κατά συνέπεια η κρίση για την ποιότητα ενός κράτους μπορεί να προσδιοριστεί πρωτίστως από τη σχετική ευημερία που προσφέρει σε μια συγκεκριμένη εθνικότητα, και σε καμία περίπτωση από τη σπουδαιότητα που του αποδίδεται από τον κόσμο.

Αυτή η σχετική κρίση μπορεί να γίνει γρήγορα και με ακρίβεια, η κρίση όμως για την απόλυτη αξία είναι πολύ δύσκολη, καθώς αυτή η απόλυτη κρίση δεν καθορίζεται πλέον αποκλειστικά από το κράτος, αλλά μάλλον από την ποιότητα και το επίπεδο της αντίστοιχης εθνικότητας.

Επομένως, όταν μιλάμε για μια υψηλότερη αποστολή του κράτους, δεν πρέπει ποτέ να ξεχνάμε ότι η ανώτερη αποστολή έγκειται ουσιαστικά στην εθνικότητα, στην οποία το κράτος, μέσω της οργανικής δύναμης της ύπαρξής του, μπορεί να επιτρέψει μόνο την ελεύθερη ανάπτυξη.

Αν λοιπόν θέσουμε το ερώτημα, πώς πρέπει να είναι το κράτος που χρειαζόμαστε εμείς οι Γερμανοί, πρέπει πρώτα να έχουμε μια ξεκάθαρη άποψη για το είδος των ανθρώπων που πρέπει να συμπεριλάβει και για τον σκοπό που πρέπει να υπηρετεί.

Δυστυχώς, η γερμανική μας εθνικότητα δεν βασίζεται πλέον σε έναν ομοιογενή φυλετικό πυρήνα. Η διαδικασία συγχώνευσης των διαφόρων πρωταρχικών στοιχείων δεν έχει προχωρήσει τόσο πολύ που θα μπορούσε κανείς να μιλήσει για

μια νεοσύστατη φυλή. Αντιθέτως: η δηλητηρίαση του αίματος που έπληξε τον εθνικό μας κορμό, ειδικά μετά τον Τριακονταετή* πόλεμο, πέτυχε να οδηγήσει όχι μόνο σε μια αποσύνθεση της ομοιογένειας του αίματός μας, αλλά και σε μια τέτοια της ψυχής μας. Τα ανοιχτά σύνορα της πατρίδας μας, η επαφή με μη γερμανικά ξένα στοιχεία κατά μήκος αυτών των παραμεθόριων περιοχών, αλλά πάνω απ' όλα η έντονη συνεχής εισροή ξένου αίματος στο εσωτερικό του ίδιου του Ράιχ, δεν άφησε χρόνο για απόλυτη συγχώνευση λόγω της συνεχούς ανανέωσής της. Από αυτό το χωνευτήρι δεν προέκυψε καμία νέα φυλή, αλλά τα φυλετικά συστατικά στοιχεία εξακολουθούν να υπάρχουν δίπλα-δίπλα, με αποτέλεσμα, ειδικά σε περιόδους κρίσης στις οποίες το κοπάδι τείνει να μαζεύεται, ο γερμανικός λαός να διασκορπίζεται προς όλες τις κατευθύνσεις του ανέμου. Τα βασικά φυλετικά στοιχεία δεν διαφέρουν μόνο ως προς την περιοχή, αλλά και μεμονωμένα, μέσα στην ίδια περιοχή. Δίπλα στον σκανδιναβικό τύπο ανθρώπου βρίσκουμε τον ανατολικοευρωπαϊκό, δίπλα στον ανατολικό τον δυναρικό, πλάι και στους δύο το δυτικό και διασταυρώσεις μεταξύ τους. Από μία πλευρά, αυτό είναι ένα μεγάλο μειονέκτημα: Λείπει για τον γερμανικό λαό εκείνο το ασφαλές ένστικτο αγέλης, το οποίο βασίζεται στην ενότητα του αίματος και, ιδιαίτερα σε απειλητικές περιστάσεις, σώζει τα έθνη από την κατάρρευση, στο βαθμό που εξαφανίζονται αμέσως όλες οι μικρές εσωτερικές διαφορές σε αυτούς τους λαούς και ο κοινός εχθρός έχει να αντιμετωπίσει το κοινό μέτωπο μιας ενωμένης αγέλης. Αυτό που αντιλαμβανόμαστε με τη λέξη υπερ-ατομικισμός οφείλεται στο γεγονός της συνύπαρξης δίπλα-δίπλα των βασικών φυλετικών στοιχείων μας κάθε είδους χωρίς ποτέ να

*Ήταν μια σειρά πολεμικών συγκρούσεων που έλαβαν χώραν μεταξύ 1618 και 1648 στην κεντρική Ευρώπη, κυρίως στα εδάφη της Αγίας Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας (σημερινής Γερμανίας). Πρόκειται για μια από τις πιο μακροχρόνιες και καταστροφικές συγκρούσεις στην ευρωπαϊκή ιστορία. Άρχισε ως πόλεμος μεταξύ των καθολικών και διαμαρτυρομένων κρατών της αυτοκρατορίας και βαθμιαία εξελίχθηκε σε μια γενικευμένη διαμάχη στην οποία ενεπλάκησαν οι περισσότερες από τις μεγάλες δυνάμεις της Ευρώπης. (Σ.τ.μ)

ενοποιηθούν. Σε ειρηνικά χρονικά διαστήματα μπορεί μερικές φορές να προσφέρει κάποια πλεονεκτήματα, όμως σε τελική ανάλυση μας έχει στερήσει την παγκόσμια κυριαρχία. Εάν ο γερμανικός λαός στην ιστορική του εξέλιξη διέθετε εκείνη την ενότητα της αγέλης, που άλλους λαούς τους ωφέλησε, τότε το γερμανικό Ράιχ σήμερα πιθανώς θα ήταν ο κυρίαρχος της υδρογείου. Η παγκόσμια ιστορία θα είχε ακολουθήσει διαφορετική πορεία και κανένας δεν είναι σε θέση να γνωρίζει αν η ανθρωπότητα δεν θα είχε φτάσει με αυτόν τον τρόπο σ' αυτό που τόσοι πολλοί τυφλωμένοι ειρηνιστές ελπίζουν σήμερα ζητιανεύοντας με παρακάλια και κλαψουρίσματα: **μια ειρήνη, που δεν θα βασίζεται στα φοινικόκλαδα και στα δακρύβρεχτα μοιρολόγια των ειρηνιστών, αλλά θα είναι θεμελιωμένη από το νικηφόρο σπαθί ενός κυρίαρχου λαού που θα έβαζε τον κόσμο στην υπηρεσία ενός ανώτερου πολιτισμού.**

Το γεγονός της ανυπαρξίας μιας εθνικής υπόστασης στηριγμένης στην ομοιογένεια του αίματος μας έφερε ανείπωτη δυστυχία. Έδωσε την ευκαιρία σε πολλούς μικρούς Γερμανούς ηγεμονίσκους να έχουν κυβερνητική έδρα, αλλά στέρησε από τον γερμανικό λαό τα κυριαρχικά του δικαιώματα.

Ακόμη και σήμερα ο λαός μας εξακολουθεί να υποφέρει από αυτή την έλλειψη εσωτερικής συνοχής· αλλά αυτό που μας έφερε δυστυχία στο παρελθόν και το παρόν, μπορεί να είναι η ευλογία μας για το μέλλον. Διότι όσο επιζήμια κι αν ήταν από τη μία πλευρά, το ότι δεν έγινε μια πλήρης ένωση των αρχέγονων φυλετικών συστατικών μας και με αυτόν τον τρόπο παρεμποδίστηκε η δημιουργία ενός ενιαίου εθνικού κορμού, τόσο ήταν ευτύχημα από την άλλη πλευρά που τουλάχιστον διατηρήθηκε ένα μέρος από το καλύτερο αίμα μας καθαρό και ότι γλύτωσε από το φυλετικό εκφυλισμό.

Μια πλήρης ομογενοποίηση των πρωταρχικών φυλετικών στοιχείων μας θα είχε σίγουρα επιφέρει έναν ενωμένο εθνικό κορμό, αλλά, όπως αποδεικνύει κάθε φυλετική διασταύρωση, θα ήταν λιγότερο ικανός να δημιουργήσει έναν πολιτισμό παρά

διατηρώντας ανέπαφα τα ανώτερα πρωταρχικά στοιχεία του. Αυτή είναι η ευλογία του ότι δεν έγινε πλήρης ομογενοποίηση: ότι ακόμα και σήμερα εξακολουθούμε να έχουμε στον γερμανικό εθνικό μας κορμό μεγάλες, μη αναμειγμένες ομάδες βόρειων γερμανικών πληθυσμών στους οποίους μπορούμε να δούμε τον πιο πολύτιμο θησαυρό για το μέλλον μας. Στην σκοτεινή περίοδο της άγνοιας όλων των φυλετικών νόμων, δεδομένου ότι τα ανθρώπινα όντα ως ανθρώπινα όντα φαινόταν σε πλήρη ισότητα, μπορούσε να υπάρξει έλλειψη σαφήνειας σχετικά με τη διαφορετική αξία των διαφόρων πρωταρχικών φυλετικών στοιχείων. Σήμερα γνωρίζουμε ότι μια πλήρης ομογενοποίηση των συστατικών στοιχείων του εθνικού μας κορμού μπορεί να μας είχε δώσει εξωτερική δύναμη ως αποτέλεσμα της ενότητας που θα είχε προκύψει, αλλά ότι ο απώτερος στόχος της ανθρωπότητας θα ήταν ανέφικτος, αφού ο μοναδικός φορέας που προφανώς η μοίρα έχει επιλέξει για να το πετύχει αυτό, θα είχε χαθεί στο γενικό φυλετικό πολτό της ενοποίησης του έθνους.

Ωστόσο, αυτό που εμποδίστηκε από μια καλοπροαίρετη μοίρα χωρίς την παρέμβασή μας, θα πρέπει σήμερα να το επανεξετάσουμε και να το χρησιμοποιήσουμε, από την άποψη της γνώσης που έχουμε αποκτήσει τώρα.

Όποιος μιλά για μια αποστολή του γερμανικού λαού στη γη, πρέπει να γνωρίζει, ότι μπορεί να συνίσταται μόνο στην δημιουργία ενός κράτους, το οποίο βλέπει σαν υψηλότερο καθήκον του τη διατήρηση και την προώθηση των πιο ανόθευτων, ευγενών συστατικών της εθνικότητάς μας, και μάλιστα όλης της ανθρωπότητας.

Έτσι για πρώτη φορά περιέρχεται στο κράτος ένας υψηλός εσωτερικός σκοπός. Σε αντίθεση με το γελοίο σύνθημα μιας διασφάλισης της ειρήνης και της τάξης, ώστε ο καθένας να μπορεί με την ησυχία του να εξαπατά τον άλλον, το καθήκον της διατήρησης και της προώθησης του ανώτατου είδους της ανθρωπότητας, που έχει δοθεί από την καλοσύνη του Παντοδύναμου αυτής της γης, φαίνεται να είναι μια πραγματικά

υψηλή αποστολή.

Από έναν νεκρό μηχανισμό, ο οποίος ισχυρίζεται μόνο ότι είναι αυτοσκοπός, θα προκύψει ένας ζωντανός οργανισμός με τον αποκλειστικό σκοπό: να υπηρετήσει μια ανώτερη ιδέα.

Το γερμανικό Ράιχ ως κράτος πρέπει να περικλείει όλους τους Γερμανούς με το καθήκον, όχι μόνο να συγκεντρώσει και να διαφυλάξει τα πιο πολύτιμα αποθέματα αρχέγονων φυλετικών στοιχείων από αυτόν τον λαό, αλλά να τα οδηγήσει σιγά-σιγά και σταθερά στην κυρίαρχη θέση τους.

Έτσι, μια περίοδος αγώνα αντικαθιστά μια ουσιαστικά περίοδο στασιμότητας. Αλλά όπως πάντα και σε όλα σε αυτόν τον κόσμο και εδώ παραμένει έγκυρη η παροιμία, ότι «εκείνος που κάθεσαι, σκουριάζει», και επιπλέον, ότι η νίκη είναι πάντα μόνο στην επίθεση. Όσο υψηλότερος είναι ο στόχος του αγώνα, που έχουμε μπροστά μας, και όσο λιγότερο τον κατανοούν οι πλατιές μάζες αυτή τη στιγμή, τόσο πιο τεράστια όμως θα είναι, σύμφωνα με τις εμπειρίες της παγκόσμιας ιστορίας, η επιτυχία – και αυτή η επιτυχία θα 'χει μεγάλη σημασία τότε, όταν ο στόχος θα γίνει σωστά κατανοητός και ο αγώνας θα διεξαχθεί με ακλόνητη επιμονή.

Μπορεί φυσικά για πολλούς από τους σημερινούς αξιωματούχους, που διευθύνουν τις υποθέσεις του κράτους, να είναι ευκολότερο να εργαστούν για τη διατήρηση μιας δεδομένης κατάστασης από το να πρέπει να αγωνιστούν για μια επερχόμενη. Θα το βρουν πολύ πιο βατό να δουν το κράτος σαν έναν μηχανισμό, που απλώς βρίσκεται εκεί, για να τους διατηρήσει στη ζωή, όπως ακριβώς και η ζωή τους «ανήκει στο κράτος» – όπως συνηθίζουν να λένε. Λες και ο σπόρος της εθνικότητας θα μπορούσε λογικά να υπηρετήσει κάτι άλλο εκτός από τη εθνικότητα, ή λες και θα μπορούσε ο άνθρωπος να εργαστεί για κάτι άλλο εκτός από τους συνανθρώπους του. Όπως είπα, είναι ασφαλώς πιο βατό να βλέπουμε την εξου-

σία του κράτους μόνο σαν ένα τυπικό μηχανισμό μιας οργάνωσης παρά σαν την κυρίαρχη προσωποποίηση του ενστίκτου της αυτοσυντήρησης ενός έθνους πάνω στη γη. Διότι στη μία περίπτωση το κράτος και η κρατική εξουσία είναι αυτοσκοποί γι' αυτά τα αδύναμα πνεύματα, αλλά στην άλλη είναι μόνο το ισχυρό όπλο στην υπηρεσία του μεγάλου αιώνιου αγώνα για την ύπαρξη, ένα όπλο στο οποίο όλοι πρέπει να υποταχθούν επειδή δεν είναι ένας τυπικός μηχανισμός, αλλά μια έκφραση της κοινής μας θέλησης για την υποστήριξη της ζωής.

Γι' αυτόν το λόγο στον αγώνα για τη νέα μας αντίληψη, η οποία ανταποκρίνεται πλήρως στην αρχική έννοια των πραγμάτων, θα βρούμε μόνο λίγους συναγωνιστές από μια κοινωνία, που δεν είναι μόνο σωματικά ξεπερασμένη, αλλά δυστυχώς και πολύ συχνά πνευματικά. Μόνο εξαιρέσεις θα έρθουν σε εμάς από αυτές τις τάξεις, οι ηλικιωμένοι με νέες καρδιές και ηθικό που παρέμεινε ακμαίο και ποτέ εκείνοι οι οποίοι βλέπουν το απόλυτο νόημα του έργου της ζωής τους στη διατήρηση μιας δεδομένης κατάστασης.

Ενάντια σε εμάς έχουμε τον αναρίθμητο στρατό όλων εκείνων που είναι τεμπέληδες και μάλλον αδιάφοροι παρά κακοί, και εκείνους των οποίων το προσωπικό συμφέρον τούς οδηγεί να υποστηρίξουν τη σημερινή κατάσταση. Όμως ακριβώς σε αυτή την προφανή αδυναμία ευδοκίμησης του τεράστιου αγώνα μας βρίσκεται το μεγαλείο του καθήκοντός μας αλλά και η θεμελίωση της πιθανότητας επιτυχίας. Η κραυγή της μάχης, που από την αρχή είτε θα τρομάξει τα αδύνατα πνεύματα ή τουλάχιστον θα τα αποθαρρύνει, θα γίνει το σύνθημα για να συγκεντρωθούν οι αληθινοί μαχητικοί χαρακτήρες. Και πέρα απ' αυτό είναι αναγκαίο να γίνει κατανοητό: **όταν εμφανίζεται ένα συγκεκριμένο σώμα μέγιστης ενεργητικότητας και δυναμισμού από ένα λαό ενωμένο για έναν στόχο και κατά συνέπεια ξεχωρίζει από την νωθρότητα της πλατιάς μάζας, αυτό το μικρό ποσοστό θα γίνει κυρίαρχος του συνόλου. Η παγκόσμια ιστορία δημιουργήθηκε από μειοψηφίες, όταν αυτή η μειοψηφία των αριθμών ενσάρκωνε τη θέληση και**

την αποφασιστικότητα της πλειοψηφίας.

Αυτό που για πολλούς σήμερα μπορεί να θεωρηθεί σαν εμπόδιο, στην πραγματικότητα είναι η προϋπόθεση για τη νίκη μας. Ακριβώς στο μέγεθος και στη δυσκολία του καθήκοντός μας βρίσκεται η πιθανότητα, να βρεθούν μόνο οι καλύτεροι μαχητές για τον αγώνα τους. Σε αυτήν την επιλογή όμως βρίσκεται και η εγγύηση της επιτυχίας.

Σε γενικές γραμμές, η φύση φροντίζει να παίρνει συγκεκριμένες διορθωτικές αποφάσεις σχετικά με τη φυλετική καθαρότητα των γήινων όντων. Συμπαθεί ελάχιστα τους μιγάδες. Ειδικά τα μεταγενέστερα προϊόντα τέτοιων διασταυρώσεων, όπως στην τρίτη, τέταρτη, πέμπτη γενιά, θα υποφέρουν πικρά. Δεν στερούνται μόνο τη σπουδαιότητα των πρωταρχικών ανώτερων συστατικών στοιχείων που διασταυρώθηκαν, αλλά τους λείπει και η ενότητα της δύναμης θέλησης και της αποφασιστικότητας γενικά για να επιβιώσουν, λόγω της έλλειψης του ομοιογενούς αίματος. Σε όλες τις κρίσιμες στιγμές στις οποίες το φυλετικά ομοιογενές άτομο κάνει το σωστό, δηλαδή λαμβάνει συνεκτικές και ομοιόμορφες αποφάσεις, το φυλετικά μικτό θα γίνει αναποφάσιστο ή θα λάβει μέτρα που είναι ασυνάρτητα. Συνολικά, αυτό σημαίνει όχι μόνο μια σχετική κατωτερότητα του μικτού φυλετικά ατόμου έναντι του φυλετικά ομοιογενούς, αλλά και στην πράξη τη δυνατότητα μιας γρηγορότερης κατάρρευσης. **Σε αμέτρητες περιπτώσεις όπου η φυλή αντέχει, ο μιγάς καταρρέει.** Σε αυτό βλέπουμε τη διόρθωση της φύσης. Συχνά όμως πηγαίνει ακόμα παραπέρα. Περιορίζει τη δυνατότητα αναπαραγωγής. Με αυτόν τον τρόπο αποτρέπει γενικά τη γονιμότητα των εκτεταμένων διασταυρώσεων και έτσι τις οδηγεί στην εξαφάνιση.

Εάν, για παράδειγμα, ένα μεμονωμένο μέλος μιας συγκεκριμένης φυλής αναμείγνυε το αίμα του με ένα μέλος μιας

κατώτερης φυλής το αποτέλεσμα θα ήταν αρχικά η μείωση του φυλετικού επιπέδου, αλλά και περαιτέρω μια αποδυνάμωση των απογόνων σε σύγκριση με το περιβάλλον που παρέμεινε φυλετικά μη αναμεμειγμένο. Στην περίπτωση που από την πλευρά της ανώτερης φυλής εμποδιστεί εντελώς μια περαιτέρω προσθήκη αίματος και στην περίπτωση που αυτοί οι μιγάδες συνεχίσουν να διασταυρώνονται μεταξύ τους, τότε οι μιγάδες είτε θα εξαφανιστούν λόγω της σοφής από τη φύση μειωμένης αντίστασής τους είτε με την πάροδο πολλών χιλιετιών θα σχηματίσουν ένα νέο μείγμα, στο οποίο τα πρωταρχικά αυθεντικά στοιχεία θα έχουν αναμειχθεί τόσο πολύ από τις χιλιαπλάσιες διασταυρώσεις, που κατά συνέπεια δεν θα είναι πλέον αναγνωρίσιμα. Αυτό θα δημιουργήσει μια νέα εθνικότητα με κάποια ανθεκτικότητα σαν αυτή που έχει μια αγέλη, όμως απέναντι στην ανώτερη φυλή, που συνέβαλε στην πρώτη διασταύρωση, η διανοητική και η πολιτιστική της αξία θα είναι σημαντικά μειωμένη. Αλλά ακόμη και σε αυτήν την τελευταία περίπτωση, στον αμοιβαίο αγώνα για την ύπαρξη, το μιγαδικό προϊόν θα ηττηθεί, όσο εξακολουθεί να υπάρχει σαν αντίπαλος μια ανώτερου επιπέδου φυλή με το αίμα της να παραμένει απρόσμικτο. Όλη η εσωτερική ενότητα της αγέλης που θα έχει αναπτύξει αυτός ο νέος εθνικός κορμός μετά την πάροδο χιλιάδων ετών, εξαιτίας της γενικής πτώσης του φυλετικού επιπέδου και της συνακόλουθης μείωσης της πνευματικής ανθεκτικότητας και της δημιουργικής ικανότητας, δεν θα είναι όμως αρκετή για να νικήσει στον αγώνα με μια φυλή ομοιογενούς αίματος αλλά και πνευματικά και πολιτισμικά ανώτερης.

Συνεπώς μπορούμε να θεσπίσουμε την ακόλουθη έγκυρη πρόταση:

Οποιαδήποτε φυλετική διασταύρωση οδηγεί αναπόφευκτα στο θάνατο του μιγαδικού προϊόντος αργά ή γρήγορα, εφόσον η πλευρά του ανώτερου επιπέδου αυτής της διασταύρωσης δεν διατηρήσει μέσα της μια κάποια καθαρή φυλετική ομοιογένεια. Ο κίνδυνος για το μιγαδικό

προϊόν εξαλείφεται μόνο τη στιγμή της μιγαδοποίησης και της τελευταίας ανώτερης καθαρής φυλής.

Αυτό οφείλεται σε μια, αν και αργή, φυσική διαδικασία αναγέννησης, που σταδιακά εξαλείφει τη φυλετική δηλητηρίαση, εφόσον υπάρχει ακόμη μια βάση φυλετικών καθαρών στοιχείων και δεν πραγματοποιείται περαιτέρω μιγαδοποίηση.

Μια τέτοια διαδικασία μπορεί να συμβεί αυτόματα σε ζωντανά όντα με έντονο φυλετικό ένστικτο, τα οποία έχουν εκδιωχθεί από τον δρόμο της φυσιολογικής αναπαραγωγής της καθαρής φυλής μόνο από ειδικές περιστάσεις ή λόγω κάποιων ειδικών εξαναγκασμών. Μόλις εκλείψει αυτή η δύσκολη κατάσταση, το μέρος που ακόμα έχει παραμείνει καθαρό θα προσπαθήσει αμέσως να ζευγαρώσει με το είδος του, σταματώντας έτσι την περαιτέρω ανάμειξη. Τα αποτελέσματα της μιγαδοποίησης θα τεθούν έτσι αβίαστα και πάλι στο περιθώριο, εκτός κι αν ο αριθμός τους έχει αυξηθεί τόσο πολύ, που μια σοβαρή αντίσταση αυτών που έχουν απομείνει καθαρόαιμοι δεν θα είναι πλέον δυνατή.

Σε γενικές γραμμές, ωστόσο, ένας άνθρωπος που έχει χάσει το ένστικτό του και αγνοεί τις υποχρεώσεις του που του επιβλήθηκαν από την ανάγκη, δεν μπορεί να ελπίζει για μια τέτοια διόρθωση από την πλευρά της φύσης, εκτός εάν έχει αντικαταστήσει το χαμένο ένστικτό του με τη γνώση· στη συνέχεια εναπόκειται σε αυτήν να κάνει το απαραίτητο έργο αποκατάστασης. Όμως ο κίνδυνος είναι πολύ μεγάλος, από τη στιγμή που άνθρωποι που έχουν τυφλωθεί γκρεμίζουν τα φυλετικά εμπόδια όλο και περισσότερο, μέχρι τελικά να χάσουν ακόμα και το τελευταίο ίχνος του εκλεκτότερου κομματιού τους. Τότε δεν απομένει τίποτα άλλο εκτός από ένα πολτοποιημένο μείγμα, πράγμα που φαίνεται να οραματίζονται σαν ιδανικό οι περίφημοι παγκόσμιοι μεταρρυθμιστές της εποχής μας· αλλά θα αφανίσει τα ιδανικά από αυτόν τον κόσμο στο άψε σβήσε. Βεβαίως, **θα μπορούσαμε να φτιάξουμε έτσι μια μεγάλη αγέλη, μια αγέλη ζώων μπορεί να δημιουργηθεί,**

αλλά έναν άνθρωπο σαν φορέα πολιτισμού και ακόμα καλύτερα σαν ιδρυτή και δημιουργό πολιτισμού, ένα τέτοιο μείγμα δεν τον φτιάχνει ποτέ. Η αποστολή της ανθρωπότητας θα μπορούσε έτσι να θεωρηθεί σαν τελειωμένη.

Εκείνοι που δεν θέλουν να προσεγγίσει η γη σε μια τέτοια κατάσταση, πρέπει να μεταστρέψουν την άποψη, ότι το καθήκον πάνω απ' όλα των γερμανικών κρατών είναι, κυρίως να διασφαλίσουν ότι ουσιαστικά μια περαιτέρω μιγαδοποίηση θα σταματήσει.

Η γενιά των σημερινών μας περίφημων φοβητσιάρηδων αμέσως φυσικά θα φωνάζει και θα κλαψουρίζει και θα διαμαρτυρηθεί για καταπάτηση των πιο ιερών ανθρώπινων δικαιωμάτων. **Όχι, μόνο ένα πιο ιερό ανθρώπινο δικαίωμα υπάρχει, και αυτό είναι και η πιο ιερή υποχρέωση, δηλαδή: να διασφαλιστεί η καθαρότητα του αίματος, προκειμένου να δοθεί η δυνατότητα μιας ανώτερης ανάπτυξης αυτών των όντων μέσω της διατήρησης του καλύτερου ανθρώπινου είδους.**

Ένα εθνικό κράτος θα πρέπει κατά κύριο λόγο να αποσπάσει τον γάμο από το επίπεδο της μόνιμης φυλετικής μόλυνσης, να αποδώσει την ιερότητα αυτού του θεσμού, ο οποίος καλείται να δημιουργήσει εικόνες κατ' ομοίωση του Κυρίου και όχι τερατογενέσεις μεταξύ ανθρώπου και πιθήκου.

Οι διαμαρτυρίες εναντίον αυτής της ιερής υποχρέωσης για τους λεγόμενους ανθρωπιστικούς λόγους είναι ιδιαίτερα λανθασμένες κατά τη χρονική στιγμή, που αφενός, δίνει στον κάθε εκφυλιστικά διεφθαρμένο τη δυνατότητα πολλαπλασιασμού του, επιβαρύνοντας τα ίδια τα προϊόντα και τους συγχρόνους τους με ανείπωτη δυστυχία, ενώ από την άλλη πλευρά, διατίθενται προς πώληση σε κάθε φαρμακείο και ακόμη και από πλανόδιους πωλητές, βοηθήματα για την πρόληψη των γεννήσεων ακόμα και για τους πιο υγιείς γονείς. Σε αυτό το σημερινό κράτος της γαλήνης και την τάξης, όπως φαίνεται στα μάτια των εκπροσώπων του, αυτός ο γενναίος αστικός-εθνικός

κόσμος θεωρεί ότι η παρεμπόδιση της αναπαραγωγικής δυνατότητας των συφιλιδικών, τωνφυματικών, των κληρονομικά μολυσμένων, των αναπήρων και των κρετίνων είναι ένα έγκλημα, αφ' ετέρου η πρακτική παρεμπόδιση της αναπαραγωγής μεταξύ εκατομμυρίων υγιών δεν θεωρείται κάτι κακό και δεν παραβιάζει τα χρηστά ήθη αυτής της υποκριτικής κοινωνίας, αλλά μάλλον ωφελεί το κοντόφθαλμο πνευματικό της λήθαργο. Διότι αλλιώς, θα έπρεπε τουλάχιστον να σπάσουν το κεφάλι τους για το πώς θα δημιουργήσουν τις προϋποθέσεις για να ανατραφούν και να επιβιώσουν εκείνα τα όντα που, σαν υγιείς φορείς της εθνικότητάς μας, θα πρέπει μια μέρα να υπηρετήσουν τα ίδια καθήκοντα όσον αφορά τις επερχόμενες γενιές.

Πόσο στερείται ιδανικών και πόσο πρόστυχο είναι ολόκληρο αυτό το σύστημα! Δεν μπαίνουν πλέον στον κόπο, να μεγαλώσουν τους καλύτερους για τις μεταγενέστερες γενιές, αλλά αφήνουν τα πράγματα να πάνε όπως πάνε. Το γεγονός ότι και οι εκκλησίες μας συμμετέχουν στη διάπραξη αυτής της αμαρτίας απέναντι στη εικόνα κατ' ομοίωση του Κυρίου, αν και συνεχίζουν να τονίζουν την σημασία της, ευθυγραμμίζεται απολύτως με το σημερινό τους έργο, με το οποίο μιλούν πάντα για το πνεύμα και αφήνουν τον φορέα του, τον άνθρωπο, να εκφυλιστεί στο προλεταριακό επίπεδο. Ύστερα, όμως, εκπλήσσονται με τα ηλίθια πρόσωπα, από το πόσο μικρή είναι η επίδραση της χριστιανικής πίστης στην ίδια την πατρίδα τους, από τη φρικτή «ασέβεια» αυτού του συρφετού, που επομένως είναι σωματικά και ηθικά εκφυλισμένος και αναζητούν να αποζημιωθούν γι' αυτό με την επιτυχία της ευλογίας της εκκλησίας στους Οττεντότους* και στους κάφρους Ζουλού. Ενώ οι ευρωπαϊκοί λαοί μας, προς δόξα και τιμή του Υψίστου, πέφτουν σε κατάσταση σωματικής και ηθικής λέπρας, οι σεβάσμιοι ιεραπόστολοι μεταναστεύουν στην Κεντρική Αφρική

*Οττεντότ, είναι υποτιμητική και προσβλητική ονομασία που έδιναν οι λευκοί Ολλανδοί - Μπόερς στα μέλη της φυλής Χόϊ-κοϊό, που κατοικούσε στην Νότια Αφρική στα τέλη του 17ου αιώνα. (Σ.τ.μ)

και δημιουργούν ιεραποστολικούς σταθμούς για νέγρους, μέχρις ότου ο «ανώτερος πολιτισμός» μας από τους υγιείς, αν και πρωτόγονους και καθυστερημένους ανθρώπους, φτιάξει ακόμα κι εκεί μια σάπια φυλή μιγάδων.

Θα ταίριαζε περισσότερο στο πνεύμα των ευγενέστερων αυτού του κόσμου, αν και οι δύο χριστιανικές εκκλησίες μας, αντί να ενοχλούν τους νέγρους με αποστολές που ούτε τις θέλουν ούτε τις καταλαβαίνουν, να διδάξουν φιλικά και σοβαρά στην ευρωπαϊκή μας ανθρωπότητα, ότι για γονείς που δεν είναι υγιείς είναι πολύ πιο θεάρεστη πράξη, να λυπηθούν ένα υγιές φτωχό μικρό ορφανό και να του χαρίσουν τον πατέρα και τη μητέρα του, παρά να φέρουν ένα άρρωστο παιδί στη ζωή, που θα φέρνει μόνο πόνο και δυστυχία στον υπόλοιπο κόσμο.

Το εθνικό κράτος πρέπει να επανορθώσει τα σφάλματα που έγιναν σήμερα από όλες τις πλευρές σε αυτόν τον τομέα. **Πρέπει να βάλει τη φυλή στο επίκεντρο της ζωής εν γένει. Πρέπει να διασφαλίσει την καθαρότητά της. Πρέπει να ανακηρύξει το παιδί σαν το πιο πολύτιμο αγαθό ενός λαού. Πρέπει να φροντίσει, ώστε μόνο εκείνοι που είναι υγιείς να αποκτούν παιδιά· ότι υπάρχει μόνο μια ντροπή: να εξακολουθείς να φέρνεις παιδιά στον κόσμο σε περίπτωση ασθένειας και σε περίπτωση ελαττωμάτων· αλλά ότι τότε είναι μεγάλη τιμή: να απέχεις απ' αυτό. Αντίθετα όμως, πρέπει να θεωρηθεί κατακριτέο: να αποστειρείς υγιή παιδιά από το έθνος. Το κράτος πρέπει να ενεργεί ως θεματοφύλακας ενός χιλιετούς μέλλοντος, απέναντι στο οποίο οι επιθυμίες και ο εγωισμός του ατόμου πρέπει εμφανίζονται ως τίποτα και πρέπει να υποκλίνονται. Πρέπει να χρησιμοποιήσει τα πιο σύγχρονα ιατρικά βοηθήματα στην υπηρεσία αυτής της διαπίστωσης. Πρέπει να δηλώσει, σε όποιον κατά κάποιον τρόπο είναι εμφανώς άρρωστος ή είναι μολυσμένος από κληρονομική ασθένεια και άρα θα εξακολουθεί να είναι μολυσμένος, πως δεν έχει το δικαίωμα της αναπαραγωγής και αυτό πρέπει να το επιβάλλει και στην πράξη. Αντίθετα, πρέπει να διασφαλίσει ότι η γονιμότητα**

της υγιούς γυναίκας δεν περιορίζεται από την χρηματοπιστωτική και βρώμικη οικονομική πολιτική ενός κρατικού καθεστώτος, η οποία καθιστά την ευλογία του παιδιού μια κατάρα για τους γονείς. Πρέπει να βάλει τάξη σε κάθε νωχελική και μάλιστα εγκληματική αδιαφορία, με την οποία αντιμετωπίζουν σήμερα τις κοινωνικές απαιτήσεις μιας οικογένειας με πολλά παιδιά και αντίθετα πρέπει να αισθάνεται σαν ο ανώτατος προστάτης αυτής της πιο υπέροχης ευλογίας ενός λαού. Η μέριμνά του πρέπει να στραφεί περισσότερο στο παιδί παρά στον ενήλικα.

Όσοι δεν είναι σωματικά και ψυχικά υγιείς και αξιοπρεπείς, δεν πρέπει να διαιωνίζουν τα βάσανά τους στο σώμα των παιδιών τους. Το εθνικό κράτος πρέπει εδώ να κάνει το πιο σημαντικό εκπαιδευτικό έργο. Αλλά μια μέρα θα φανεί σαν η πιο σημαντική πράξη απ' όλους τους νικηφόρους πολέμους της σημερινής αστικής εποχής μας. Μέσω της εκπαίδευσης, πρέπει να διδάξει στα άτομα ότι δεν είναι ντροπή, αλλά μόνο μια δυστυχία άξια οίκτου να είναι άρρωστα και αδύναμα, αλλά ότι είναι έγκλημα και επομένως ντροπή, να ατιμάζονται λόγω του εγωισμού τους από αυτή τη δυστυχία, φορτώνοντάς την ξανά σε αθώες υπάρξεις· ότι, αντιθέτως, θα ήταν έκφραση αληθινά ευγενικού πνεύματος και της πιο αξιοθαύμαστης ανθρωπιάς, όταν ο ασθενής που αρρώστησε χωρίς να φταίει, αρνούμενος να κάνει δικό του παιδί, χαρίζει την αγάπη και την τρυφερότητα του σε ένα άγνωστο φτωχό, νεαρό βλαστάρι της εθνικότητάς του, το οποίο, με την υγεία του, υπόσχεται να γίνει μια μέρα ισχυρό μέλος μιας ισχυρής κοινότητας. Και με αυτό το εκπαιδευτικό έργο, το κράτος συνεισφέρει στην πρακτική του δραστηριότητα το καθαρά πνευματικό συμπλήρωμα. Πρέπει να ενεργήσει υπό αυτήν την έννοια ανεξάρτητα από την κατανόηση ή την μη κατανόηση, την έγκριση ή την απόρριψη.

Μια παρεμπόδιση της γονιμότητας και της δυνατότητας τεκνοποίησης από την πλευρά των σωματικά εκφυλισμένων και

ψυχικά ασθενών για εξακόσια χρόνια όχι μόνο θα απελευθέρωνε την ανθρωπότητα από μια τεράστια δυστυχία, αλλά θα συνέβαλε σε μια ανάκαμψη που σήμερα φαίνεται σχεδόν ακατανόητη. Εάν με αυτόν τον τρόπο πραγματοποιηθεί συνειδητά η συστηματική υποστήριξη της γονιμότητας των πιο υγιών φορέων της εθνικότητας, το αποτέλεσμα θα είναι μια φυλή που, τουλάχιστον στην αρχή, θα έχει εξαλείψει τα μικρόβια της σημερινής μας σωματικής και επομένως και της ψυχικής παρακμής.

Γιατί αν ένας λαός και ένα κράτος ακολουθήσουν κάποτε αυτήν την πορεία, τότε φυσικά η προσοχή θα κατευθυνθεί αυτόματα, στην ανάπτυξη του πιο πολύτιμου φυλετικού πυρήνα του έθνους και ιδιαίτερα της γονιμότητάς του, έτσι ώστε στο τέλος ο λαός σαν σύνολο θα απολαύσει την ευλογία μιας φυλετικής ποιότητας με ανώτερη καλλιέργεια.

Ο τρόπος για να επιτευχθεί αυτό για ένα κράτος είναι πρώτα απ' όλα, να μην αφήσει τον αποικισμό των νεοαποκτηθέντων χωρών στην τύχη, αλλά να τον υποβάλει σε ειδικούς κανόνες. Ειδικά διαμορφωμένες επιτροπές της φυλής πρέπει να εκδίδουν τα πιστοποιητικά του αποικισμού στα άτομα· αλλά αυτές πρέπει να εγγυώνται μια ορισμένη φυλετική καθαρότητα που θα καθοριστεί. Με αυτόν τον τρόπο, μπορούν σταδιακά να καθιερωθούν μεθοριακές αποικίες, οι κάτοικοι των οποίων θα είναι αποκλειστικά φορείς της υψηλότερης φυλετικής καθαρότητας και επομένως προικισμένοι με τα καλύτερα προσόντα της φυλής. Θα αποτελούν συνεπώς ένα πολύτιμο εθνικό θησαυρό για ολόκληρο το έθνος· η ανάπτυξή τους πρέπει να γεμίζει κάθε μεμονωμένο εθνοσύντροφο με υπερηφάνεια και χαρούμενη αισιοδοξία, καθώς θα περιέχουν τον σπόρο της τελευταίας μεγάλης μελλοντικής προόδου του δικού τους έθνους, και μάλιστα της ανθρωπότητας.

Η εθνικιστική κοσμοθεωρία πρέπει τελικά να επιτύχει το εθνικό κράτος, για να επιφέρει αυτήν την ευγενέστερη εποχή, στην οποία οι άνθρωποι δεν θα προσπαθούν να καλυτερέψουν τη ζωή τους με τη γενετική βελτίωση σκύλων

αλόγων και γατών, αλλά μάλλον με την εξύψωση του ίδιου του ανθρώπου, μια εποχή που θα είναι περίοδος σιωπής και αυταπάρνησης για κάποιους, ενώ για άλλους προσφοράς και θυσιών με χαρά.

Ότι αυτό είναι δυνατό, δεν μπορεί κανείς να το αρνηθεί σε έναν κόσμο στον οποίο εκατοντάδες αλλά και εκατοντάδες χιλιάδες άνθρωποι επιβάλλουν τον εαυτό τους σε αγαμία, χωρίς να τους εμποδίζει ή να τους υποχρεώνει τίποτα άλλο παρά μόνο μια εκκλησιαστική εντολή.

Γιατί δεν θα ήταν δυνατή μια παρόμοια απαγόρευση, εάν αντικατασταθεί από την παραίνεση, να μπει ένα οριστικό τέλος στο ολοένα αυξανόμενο προπατορικό αμάρτημα της φυλετικής δηλητηρίασης και να δώσουν στον Παντοδύναμο Δημιουργό τα πλάσματα, όπως τα δημιούργησε ο ίδιος;

Φυσικά, το άθλιο πλήθος των σημερινών μας μικροαστών ποτέ δεν θα το καταλάβει αυτό. Θα γελάσουν με αυτό ή θα σηκώσουν στραβά τους ώμους τους και θα φωνάξουν την αιώνια δικαιολογία τους: «Αυτή η θεωρία θα ήταν ωραία, αλλά δεν μπορεί να γίνει!» Με κάποιους σαν κι εσάς φυσικά δεν μπορεί να γίνει, ο κόσμος σας δεν είναι κατάλληλος γι' αυτά! Μόνο ένα πράγμα σας απασχολεί: η προσωπική σας ζωή και ένας θεός: τα λεφτά σας! Μόνο, που κι εμείς δεν πρόκειται στραφούμε σε εσάς, αλλά στον μεγάλο στρατό εκείνων, που είναι τόσο πολύ φτωχοί, λες και η προσωπική τους ζωή θα μπορούσε να σημαίνει την μεγαλύτερη ευτυχία στον κόσμο, σε εκείνους που δεν βλέπουν το χρυσάφι σαν τον κυβερνήτη της ύπαρξής τους, αλλά μάλλον πιστεύουν σε άλλους θεούς. Πάνω απ' όλα, απευθυνόμαστε στην τρομερή στρατιά της γερμανικής νεολαίας μας. Μεγαλώνει σε ένα μεγάλο σημείο καμπής και αυτό που προκάλεσε την αδράνεια και την αδιαφορία των πατέρων της θα την αναγκάσει να πολεμήσει. Η γερμανική νεολαία μια μέρα είτε θα γίνει ο αρχιτέκτονας ενός νέου εθνικού κράτους, είτε θα βιώσει σαν τελευταίος μάρτυρας την πλήρη κατάρρευση, το τέλος του αστικού κόσμου.

Διότι όταν μια γενιά πάσχει από σφάλματα, που τα αναγνω-

ρίζει, και μάλιστα τα παραδέχεται, για να είναι ικανοποιημένη με τη φτηνή εξήγηση ότι τίποτα δεν μπορεί να γίνει γι' αυτό, όπως συμβαίνει σήμερα με τον αστικό μας κόσμο, τότε μια τέτοια κοινωνία είναι καταδικασμένη. Αυτό που όμως χαρακτηρίζει τον αστικό μας κόσμο είναι ότι δεν μπορεί πλέον να αρνηθεί τις ίδια του τα ελαττώματα. Πρέπει να παραδεχτεί ότι πολλά είναι σάπια και άσχημα, αλλά δεν αποφασίζει πλέον να εξεγερθεί ενάντια στο κακό, να μαζέψει τη δύναμη ενός λαού εξήντα ή εβδομήντα εκατομμυρίων με πεισματώδη ενέργεια και έτσι να αντιμετωπίσει τον κίνδυνο. Αντιθέτως: αν συμβεί κάπου αλλού, τότε επιδίδεται σε ανόητα ειρωνικά σχόλια και προσπαθεί τουλάχιστον εξ αποστάσεως να αποδείξει τη θεωρητική αδυναμία αυτής της διαδικασίας και να δηλώσει ότι η επιτυχία της είναι αδιανόητη. Κανένα επιχείρημα δεν είναι αρκετά ηλίθιο για μην χρησιμοποιηθεί σαν στήριγμα για τη δική του ατολμία και την διανοητική του αντίληψη. Όταν, για παράδειγμα, μια ολόκληρη ήπειρος που είναι δηλητηριασμένη από το αλκοόλ κηρύσσει τελικά τον πόλεμο, για να ελευθερώσει έναν λαό από τη μέγγενη αυτού του καταστροφικού πάθους, τότε ο ευρωπαϊκός αστικός κόσμος μας δεν ξέρει να κάνει τίποτα άλλο παρά να χαζεύει ανέκφραστος και να κουνάει το κεφάλι, με μια υπεροψία ότι όλα αυτά είναι γελοιότητες – το οποίο θα ταίριαζε πιο σωστά σ' αυτή τη γελοία κοινωνία. Αλλά όταν όλα αυτά είναι άχρηστα και σε κάποιο σημείο του κόσμου παρ' όλα αυτά αντιμετωπίζεται αυτή η υπέροχη, απαραβίαστη ρουτίνα και μάλιστα και με επιτυχία, τότε, όπως είπα, πρέπει τουλάχιστον όλα αυτά να τα αμφισβητήσει και να τα υποτιμήσει και δεν ντρέπεται καθόλου, να αντιτάξει ηθικές-αστικές αρχές ενάντια σε έναν αγώνα που προσπαθεί να βάλει σε τάξη τη μεγαλύτερη ανήθικη μανία.

Όχι, κανένας μας δεν πρέπει να εξαπατηθεί σχετικά μ' αυτό: Η σημερινή μας αστική τάξη έχει ήδη γίνει άχρηστη για κάθε μεγαλειώδες καθήκον της ανθρωπότητας, απλώς και μόνο επειδή δεν έχει ποιότητα, είναι πάρα πολύ κακή· και είναι πάρα πολύ κακή, λιγότερο από – κατά τη γνώμη μου – **ηθελημένη**

κακία, αλλά περισσότερο εξαιτίας της απίστευτης αναληψίας και ό, τι προέρχεται από αυτήν. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο εκείνοι οι πολιτικοί σύλλογοι που κρέμονται κάτω από τον συλλογικό όρο «αστικά κόμματα», εδώ και πολύ καιρό, δεν έχουν γίνει τίποτα περισσότερο παρά ομάδες συμφερόντων ορισμένων επαγγελματικών ομάδων και τάξεων, και το πιο υπέροχο έργο τους είναι μόνο η καλύτερη δυνατή εγωιστική εκπροσώπηση των συμφερόντων τους. Το ότι μια τέτοια πολιτικοποιημένη «αστική» συντεχνία είναι καλή για οτιδήποτε άλλο παρά για έναν αγώνα, είναι προφανές· προπάντων όταν η απέναντι πλευρά δεν αποτελείται από προσεκτικούς καταστηματάρχες, αλλά από προλεταριακές μάζες που είναι εξωθούμενες στα άκρα και αποφασισμένες μέχρι τον τελευταίο.

Εάν αναγνωρίσουμε ότι η διατήρηση, η φροντίδα και η ανάπτυξη των καλύτερων φυλετικών στοιχείων είναι το πρώτο καθήκον του κράτους στην υπηρεσία και προς όφελος της εθνικότητάς του, τότε είναι φυσικό ότι αυτή η φροντίδα δεν θα καλύπτει μόνο τη γέννηση των εκάστοτε μικρών νέων εθνοσυντρόφων και φυλετικών συντρόφων, αλλά θα εκπαιδεύσει και τα νεαρά βλαστάρια σαν ένα πολύτιμο κρίκο στην περαιτέρω αναπαραγωγή.

Και όπως γενικά η προϋπόθεση για την διανοητική απόδοση έγκειται στη φυλετική ποιότητα του δεδομένου ανθρώπινου υλικού, έτσι και στην ατομική εκπαίδευση πρέπει πρώτα απ' όλα να εξετάζεται και να αναπτύσσεται η σωματική υγεία· διότι εξεταζόμενο συνολικά ένα υγιές και δυνατό μυαλό βρίσκεται μόνο σε ένα υγιές και δυνατό σώμα. Το γεγονός ότι οι ιδιοφυΐες μερικές φορές είναι ελάχιστα καλοσχηματισμένοι σωματικά, και ακόμα και ασθενή όντα, δεν λέει τίποτα ενάντια σε αυτό. Αυτές είναι εξαιρέσεις που – όπως παντού – επιβεβαιώνουν μόνο τον κανόνα. Αλλά αν ένας λαός αποτελείται στην πλειοψηφία από σωματικά εκφυλισμένους, είναι πολύ σπάνιο να προκύψει ένα

πνεύμα αληθινά μεγάλο από αυτό το βάλτο. Το έργο του όμως σε καμία περίπτωση δεν θα γνωρίσει μεγάλη επιτυχία. Είτε δεν θα τον καταλάβει καθόλου η φτωχοποιημένη μάζα, είτε η θέλησή της θα εξασθενήσει τόσο πολύ, που δεν θα είναι πλέον σε θέση να ακολουθήσει έναν τέτοιον αετό στο πέταγμά του.

Σε αυτήν τη γνώση, πρέπει το εθνικό κράτος να προσαρμόσει κυρίως ολόκληρο το εκπαιδευτικό του έργο όχι μόνο στην άντληση σκέτων γνώσεων, αλλά στην ανάπτυξη υγιέστερων σωμάτων με διανοητικές ικανότητες. Αλλά κι εδώ πάλι στην κορυφή την διάπλαση του χαρακτήρα, ειδικά την προώθηση της θέλησης και της ικανότητας για αποφάσεις, σε συνδυασμό με την εκπαίδευση την προθυμία ανάληψης ευθύνης, και μόνο σαν τελευταία, την επιστημονική εκπαίδευση.

Το εθνικό κράτος πρέπει να θεωρήσει ως δεδομένο την υπόθεση, **ότι ένα λιγότερο μορφωμένο επιστημονικά, αλλά σωματικά υγιές άτομο με καλό, σταθερό χαρακτήρα, γεμάτο αποφασιστικότητα και θέληση είναι πιο πολύτιμο για την εθνική κοινότητα από ένα έξυπνο αλλά αδύναμο.** Ένας λαός λογίων, εάν είναι σωματικά εκφυλισμένοι, αδύναμοι και δειλοί ειρηνιστές, δεν θα κατακτήσει τον ουρανό και μάλιστα ούτε θα μπορέσει καν να εξασφαλίσει την ύπαρξή του σε αυτήν τη γη. Στο σκληρό αγώνα της μοίρας, σπάνια υποτάσσεται εκείνος που ξέρει λιγότερα, αλλά πάντα εκείνος που αντλεί από τη γνώση του τις αποφάσεις με τις πιο μικρές επιπτώσεις και τις θέτει σε εφαρμογή με άθλιο τρόπο. Τέλος, πρέπει να υπάρχει και εδώ κάποια αρμονία. **Ένα σάπιο σώμα με ένα λαμπερό μυαλό δεν γίνεται ούτε στο ελάχιστο καλαίσθητο** και μάλιστα το ανώτερο επίπεδο πνευματικής εκπαίδευσης δεν θα ήταν δυνατό να αιτιολογηθεί εάν οι φορείς του ήταν ταυτόχρονα σωματικά εκφυλισμένοι και ανάπηροι, που ο άβουλος χαρακτήρας τους, τους κάνει ασταθή και δειλά άτομα. Αυτό που καθιστά αθάνατο το ελληνικό ιδεώδες της ομορφιάς είναι ο υπέροχος συνδυασμός της πιο μεγαλοπρεπούς σωματικής ομορφιάς με το ακτινοβόλο πνεύμα και την ευγενέστερη ψυχή.

Εάν η ρήση του Μόλτκε: «Η τύχη μακροπρόθεσμα ευνοεί μόνο τους εργατικούς», τότε σίγουρα ισχύει για τη σχέση μεταξύ σώματος και νου: Και το μυαλό, αν είναι υγιές, κατά κανόνα και μακροπρόθεσμα ζει μόνο σε ένα υγιές σώμα.

Επομένως, η φυσική αγωγή δεν εμπίπτει στην αρμοδιότητα του ατόμου στο εθνικό κράτος και ούτε είναι ένα θέμα που αφορά κυρίως τους γονείς και που ενδιαφέρει κατά δεύτερο ή τρίτο λόγο μόνο το ευρύ κοινό, αλλά μια απαίτηση για αυτοσυντήρηση του έθνους που εκπροσωπείται και προστατεύεται από το κράτος. Ακριβώς όπως το κράτος, όσον αφορά την καθαρά επιστημονική εκπαίδευση, ήδη παρεμβαίνει στο δικαίωμα αυτοδιάθεσης του ατόμου και ασκεί το δικαίωμα του συνόλου απέναντί του, επιβάλλοντας στο παιδί την υποχρεωτική εκπαίδευση, χωρίς να εξετάζει το αν θέλουν ή δεν θέλουν οι γονείς, έτσι πρέπει και το εθνικό κράτος μια μέρα σε πολύ μεγαλύτερο βαθμό να επιβάλει την εξουσία του ενάντια στην άγνοια ή στην έλλειψη κατανόησης του ατόμου σε θέματα διατήρησης της εθνικότητας. Πρέπει να οργανώσει το εκπαιδευτικό του έργο, έτσι ώστε τα νεανικά κορμιά να αντιμετωπίζονται κατάλληλα από την πρώιμη παιδική τους ηλικία και να αποκτήσουν τον απαραίτητη σκληραγώγηση για την υπόλοιπη ζωή. Προπαντός, πρέπει να το διασφαλίσει, ότι δεν θα αναπτύξει μια γενιά σπιτόγατων.

Αυτό το έργο υγιεινής και αγωγής έχει ήδη ξεκινήσει με τη νεαρή μητέρα. Ακριβώς όπως ήταν δυνατόν να επιτευχθεί η καθαριότητα χωρίς μόλυνση κατά τη γέννηση κατά τη διάρκεια δεκαετιών προσεκτικής εργασίας και να περιοριστεί σε μερικές περιπτώσεις ο επιλόχειος πυρετός, έτσι πρέπει να είναι και θα καταστεί εφικτό, μέσω της ενδεδειγμένης εκπαίδευσης των αδελφών και των ίδιων των μητέρων ήδη από τα πρώτα χρόνια του παιδιού, να επιτευχθεί μια τέτοια μεταχείριση, που θα χρησιμεύσει σαν ιδανική βάση για τη μελλοντική ανάπτυξη.

Ένα τέτοιο σχολείο σε ένα εθνικό κράτος πρέπει να δώσει απείρως περισσότερο χρόνο για τη σωματική άσκηση. Είναι απαράδεκτο να φορτώνουμε τα νεανικά μυαλά με έρμα, που η

πείρα έχει δείξει ότι διατηρείται μόνο ένα κλάσμα από αυτά, με αποτέλεσμα να κρατά τα περιττά δευτερεύοντα θέματα συνήθως αντί για τα βασικά, καθώς το νεαρό παιδί δεν είναι σε θέση να ελέγξει σωστά το υλικό που του έχει ενσταλαχτεί. Όταν σήμερα, ακόμη και στο πρόγραμμα της διδακτέας ύλης των σχολείων μέσης, η γυμναστική γίνεται για λιγότερο από δύο ώρες την εβδομάδα και η συμμετοχή σε αυτήν καθιερώνεται ακόμη και ως μη υποχρεωτική για το άτομο, τότε αυτό είναι, σε σύγκριση με την καθαρά πνευματική εκπαίδευση, μια κατάφωρη αναντιστοιχία. Δεν θα έπρεπε να περνά ούτε μέρα χωρίς το νεαρό άτομο να εκπαιδευτεί σωματικά για τουλάχιστον μία ώρα το πρωί και μία το βράδυ σε όλα τα είδη των αθλημάτων και της γυμναστικής. Ένα άθλημα ειδικότερα δεν πρέπει να ξεχαστεί εδώ, το οποίο στα μάτια ενός μεγάλου αριθμού «εθνικιστών» θεωρείται άξεστο και αναξιοπρεπές: η πυγμαχία. Είναι απίστευτο, τι λανθασμένες απόψεις σχετικά με αυτό είναι ευρέως διαδεδομένες στους «μορφωμένους» κύκλους. Το γεγονός ότι ο νέος μαθαίνει ξιφασκία και μετά περνάει τον χρόνο του σε μονομαχίες θεωρείται φυσικό και αξιοπρεπές, αλλά η πυγμαχία, αυτό είναι βαναυσότητα! Γιατί; Δεν υπάρχει άθλημα, που να προάγει σαν κι αυτό το πνεύμα της επιθετικότητας στον ίδιο βαθμό, να απαιτεί τη λήψη γρήγορων αποφάσεων και να διαπλάθει στο σώμα την ελαστικότητα, την αντοχή και τη σκληρότητα του ατσαλιού. Όταν δύο νέοι παλεύουν για μια διαφωνία με τις γροθιές τους δεν είναι πιο βάνουσο απ' ότι με ένα λειασμένο κομμάτι σίδερο. Επίσης, δεν είναι λιγότερο ευγενές όταν ένας που δέχεται επίθεση αντιστέκεται στον επιτιθέμενο με τις γροθιές του, αντί να το σκάει φωνάζοντας για έναν αστυνομικό. Αλλά πάνω απ' όλα, το νεαρό, υγιές αγόρι πρέπει να μάθει και να δέχεται τα χτυπήματα. Φυσικά, αυτό μπορεί να φαίνεται άγριο στα μάτια των σημερινών διανοουμένων. Αλλά το εθνικό κράτος δεν έχει το καθήκον, να μεγαλώνει μια αποικία καλαίσθητων ειρηνοποιών και σωματικά εκφυλισμένων. Δεν βλέπει την ιδανική εικόνα της ανθρωπότητας στους αξιότιμους μικροα-

στους ή στις ενάρετες γεροντοκόρες, αλλά στην ενσάρκωση της πεισματικής ανδρικής δύναμης και στις γυναίκες, που είναι ικανές να φέρουν στον κόσμο άνδρες.

Οπότε ο αθλητισμός δεν είναι μόνο για να κάνει τα άτομα δυνατά, ευέλικτα και τολμηρά, αλλά πρέπει και να τα σκληραγωγήσει και να τα μάθει να υπομένουν τις κακουχίες.

Εάν όλη η ανώτερη τάξη των διανοουμένων μας δεν είχε ανατραφεί με τόση αποκλειστικά αξιοπρεπή ευπρέπεια, αν είχε μάθει αντ' αυτής πυγμαχία, δεν θα ήταν ποτέ δυνατή μια γερμανική επανάσταση των προαγωγών, των λιποτακτών και της παρόμοιων κακοποιών· γιατί αυτό που τους έδωσε αυτή η επιτυχία δεν ήταν οι τολμηρές, θαρραλέες ενέργειες των δημιουργών της επανάστασης, αλλά η δειλή, θλιβερή αναποφασιστικότητα εκείνων που διοικούσαν το κράτος και ήταν υπεύθυνοι για αυτό. Μόνο που ολόκληρη η πνευματική μας ηγεσία είχε ανατραφεί μόνο «πνευματικά» και έτσι βρέθηκε να είναι ανυπεράσπιστα εκείνη τη στιγμή στην οποία, η αντίπαλη πλευρά αντί για τα πνευματικά όπλα, έθετε σε δράση τους σιδερένιους λοστούς. Όλα αυτά όμως ήταν εφικτά μόνο γιατί ειδικά η τριτοβάθμια εκπαίδευση δεν καλλιεργούσε ουσιαστικά άνδρες, αλλά μάλλον δημόσιους υπαλλήλους, μηχανικούς, τεχνικούς, χημικούς, δικηγόρους, φιλολόγους και, για να μην εξαφανιστεί αυτή η πνευματικότητα, καθηγητές.

Η πνευματική μας ηγεσία ήταν πάντα εκθαμβωτική, τουναντίον η δύναμη της θέλησής μας ως επί το πλείστον παρέμεινε κάτω από κάθε κριτική.

Σίγουρα δεν μπορούμε να κάνουμε ένα άτομο γενναίο από ένα βασικά δειλό άτομο μέσω της εκπαίδευσης, αλλά είναι εξίσου σίγουρο ότι ένα άτομο που εκ φύσεως κατέχει έναν συγκεκριμένο βαθμό τόλμης δεν θα μπορέσει να αναπτύξει αυτό του το προτέρημα, αν από την ανεπαρκή εκπαίδευσή του, του δημιουργηθεί σύμπλεγμα κατωτερότητας σχετικά με τη σωματική του δύναμη τις ικανότητές του. Στο στρατό μπορούμε καλύτερα να εκτιμήσουμε το πόσο η πίστη στην σωματική ευεξία προάγει το θάρρος του ατόμου και μάλιστα ξυπνάει το

πνεύμα της επιθετικότητας. Και εδώ, ουσιαστικά, δεν αφθονούσαν οι ήρωες, αλλά ένας ευρύς μέσος όρος. Η ανώτερη εκπαίδευση του Γερμανού στρατιώτη στην εποχή της ειρήνης και μόνο μπόλιασε στα μέλη ολόκληρου του γιγάντιου οργανισμού εκείνη την αίσθηση πίστης στη δική τους ανωτερότητα σε τέτοια κλίμακα, που ακόμη και οι ίδιοι οι αντίπαλοί μας δεν πίστευαν ότι ήταν δυνατόν. Διότι αυτό που επιτελέστηκε από τις προελαύνουσες γερμανικές στρατιές με αθάνατο επιθετικό πνεύμα και επιθετικό θάρρος κατά τη διάρκεια όλων των μηνών του καλοκαιριού και του φθινοπώρου του 1914, ήταν το αποτέλεσμα εκείνης της ακούραστης γαλούχησης, η οποία απ' τα μακρά, μακρά χρόνια ειρήνης έβγαλε από τα συχνά αδύναμα σώματά τους τα πιο απίστευτα επιτεύγματα και έτσι έχτισε εκείνη την αυτοπεποίθηση που δεν είχε χαθεί ακόμη και στη φρίκη των μεγαλύτερων μαχών.

Ειδικότερα, ο γερμανικός λαός μας, που σήμερα κείτεται σωριασμένος από τις κλοτσιές του υπόλοιπου κόσμου και εγκαταλελειμμένος, χρειάζεται εκείνη τη υποδηλωτική δύναμη που βρίσκεται στην αυτοπεποίθηση. Αυτή η αυτοπεποίθηση, όμως, πρέπει να ενσταλαχτεί από την παιδική ηλικία στους νεαρούς εθνοσυντρόφους. Όλη του η ανατροφή και η εκπαίδευσή του πρέπει να στοχεύουν να του δώσουν την πεποίθηση ότι είναι απολύτως ανώτερος από τους άλλους. Πρέπει από τη σωματική του δύναμη και την επιδεξιότητα να ανακτήσει την πεποίθηση του αήττητου όλου του έθνους του. Διότι αυτό που οδήγησε τις γερμανικές στρατιές στη νίκη ήταν το άθροισμα της εμπιστοσύνης που είχε κάθε άτομο στον εαυτό του και όλοι μαζί στην ηγεσία τους. Αυτό που θα επανοικοδομήσει το γερμανικό λαό είναι η πίστη στην δυνατότητα επανάκτησης της ελευθερίας. Αλλά αυτή η πεποίθηση μπορεί να είναι μόνο το τελικό προϊόν του ίδιου αισθήματος εκατομμυρίων ατόμων.

Και εδώ δεν πρέπει να έχουμε καμιά ψευδαίσθηση:

Η κατάρρευση του λαού μας ήταν τεράστια, αλλά και οι προσπάθειές μας θα πρέπει να είναι εξίσου τεράστιες για να

τερματιστεί αυτή η άσχημη κατάσταση μια μέρα. Όποιος πιστεύει, ότι το τωρινό μας αστικό εκπαιδευτικό έργο για ειρήνη και τάξη δίνει δύναμη στο λαό μας, για να σπάσει μια μέρα την παρούσα παγκόσμια τάξη, που σημαίνει την πτώση μας και να πετάξει τις σπασμένες αλυσίδες της σκλαβιάς μας στα μούτρα των αντιπάλων μας, κάνει λάθος. Μόνο μέσα από μια υπέρβαση της εθνικής θέλησης, της δίψας για ελευθερία και του υψηλότερου πάθους θα μπορέσουμε να καλύψουμε και πάλι, αυτά που χρειαζόμασταν κάποτε.

Η ενδυμασία της νεολαίας θα πρέπει επίσης να προσαρμοστεί προς το σκοπό αυτό. Είναι πραγματικά απογοητευτικό να βλέπουμε το πώς και η νεολαία μας κυριεύεται από την τρέλα της μόδας, που δίνει νόημα στην σημασία του παλιού ρητού: «το ράσο κάνει τον παπά» σε ελεύθερη απόδοση.

Ειδικά στην περίπτωση των νέων και τα ρούχα πρέπει να είναι ανάλογα με την εκπαίδευσή τους. Το αγόρι, που το καλοκαίρι τριγυρνάει με μακρύ παντελόνι, με ρούχα κλειστά μέχρι τον λαιμό, από την ενδυμασία του χάνει την ευκινησία του στη σωματική του γύμναση. Διότι και η φιλοδοξία αλλά, ας το πούμε ανοιχτά, και η ματαιοδοξία πρέπει να χρησιμοποιηθούν. Όχι η ματαιοδοξία για τα όμορφα ρούχα που δεν μπορούν να αγοράσουν όλοι, αλλά η ματαιοδοξία για ένα όμορφο, καλοσχηματισμένο σώμα, που ο καθένας μπορεί να το δημιουργήσει.

Αυτό είναι λειτουργικό και για αργότερα. Η κοπέλα πρέπει να γνωρίσει τον ιππότη της. Αν η σωματική ομορφιά δεν είχε σπρωχτεί σήμερα εντελώς στο παρασκήνιο απ' τον ανόητο τρόπο ντυσίματος, δεν θα ήταν δυνατή η αποπλάνηση εκατοντάδων χιλιάδων κοριτσιών από τους στραβοπόδηδες, αηδιαστικούς Εβραίους τραπεζίτες. Και αυτό είναι προς το συμφέρον του έθνους, το να βρίσκουν τα πιο όμορφα σώματα και έτσι να βοηθούν στην ανανέωση της ομορφιάς του έθνους.

Σήμερα, φυσικά, όλα αυτά θα ήταν τα πιο απαραίτητα, επειδή δεν υπάρχει στρατιωτική εκπαίδευση και έτσι έχει αποσυρθεί ο μοναδικός θεσμός που ακόμα και την εποχή της ειρήνης, αντιστάθμιζε σε μεγάλο βαθμό, αυτό που αμελούσε να κάνει η υπόλοιπη ανατροφή μας. Και εκεί, επίσης, η επιτυχία δεν ήταν μόνο στην εκπαίδευση του ατόμου ως έχει, αλλά και στην επιρροή που ασκούσε στη σχέση μεταξύ των δύο φύλων. Η νέα κοπέλα προτιμούσε τον στρατιώτη από τον αστράτευτο.

Το εθνικό κράτος πρέπει όχι μόνο να διεξάγει και να παρακολουθεί τη σωματική άσκηση κατά τα επίσημα σχολικά έτη, αλλά ακόμη και μετά το σχολείο πρέπει να διασφαλίσει ότι όσο ένα αγόρι αναπτύσσεται σωματικά, αυτή η ανάπτυξη θα αποδεικνύεται ότι είναι ευλογία του. Είναι ανοησία να πιστεύουμε ότι με το τέλος της σχολικής περιόδου το δικαίωμα του κράτους να επιβλέπει τους νέους πολίτες του παύει ξαφνικά, για να επανέλθει με την στρατιωτική θητεία. Αυτό το δικαίωμα είναι καθήκον και ως εκ τούτου είναι πάντα τακτικά παρόν. Το σημερινό κράτος, το οποίο δεν ενδιαφέρεται για τους υγιείς ανθρώπους, έχει παραμελήσει αυτό το καθήκον με εγκληματικό τρόπο. Αφήνει τη σημερινή νεολαία να φθείρεται στους δρόμους και στους οίκους ανοχής, αντί να τους πιάσει απ' τα χαλινάρια και να συνεχίσει να τους εκπαιδεύει σωματικά μέχρι μια μέρα να μεγαλώσει απ' αυτό ένας υγιής άνδρας και μια υγιής γυναίκα.

Το σε ποια μορφή θα συνεχίσει να καθοδηγεί το κράτος αυτή την εκπαίδευση, σήμερα μπορεί να είναι αδιάφορο, το βασικό είναι να το κάνει και θα βρει τους τρόπους που χρειάζεται. Ακριβώς όπως και με την πνευματική εκπαίδευση, το εθνικό κράτος θα πρέπει να θεωρήσει και τη σωματική διάπλαση της μετασχολικής περιόδου ως κρατικό καθήκον και πρέπει να την εκτελέσει μέσω κρατικών ιδρυμάτων. Σε αυτή την περίπτωση, αυτή η ανατροφή μπορεί σε μεγάλο βαθμό να είναι η προετοιμασία για τη μεταγενέστερη στρατιωτική θητεία. Ο στρατός δεν θα χρειάζεται πλέον να πρέπει να διδάσκει στον νεαρό άνδρα τις βασικές έννοιες των στοιχειωδών κανονισμών

εκγύμνασης και ούτε θα δέχεται πια νεοσύλλεκτους με τη συνηθισμένη έννοια του όρου, αλλά μάλλον θα πρέπει να μετατρέψει τους ήδη άψογα προδιαμορφωμένους σωματικά νεαρούς άνδρες σε στρατιώτες.

Στο εθνικό κράτος, ο στρατός δεν πρέπει πλέον να διδάσκει τα άτομα πώς να βαδίζουν και πώς να στέκονται, αλλά πρέπει να θεωρείται σαν το τελευταίο και ανώτατο σχολείο πατριωτικής εκπαίδευσης. Ο νεαρός νεοσύλλεκτος θα πρέπει να λαμβάνει την απαραίτητη εκπαίδευση όπλων στο στρατό, αλλά ταυτόχρονα θα πρέπει και να προετοιμαστεί για τις υποχρεώσεις του στην κατοπινή του ζωή. Στην κορυφή της στρατιωτικής εκπαίδευσης θα παραμένει αυτό που πρέπει να πιστωθεί στον παλιό στρατό ως την υψηλότερη αξία: Σε αυτό το σχολείο το αγόρι πρέπει να μετατραπεί σε άντρα· και σε αυτό το σχολείο δεν πρέπει μόνο να μάθει να υπακούει, αλλά και να αποκτήσει τις προϋποθέσεις για να διοικήσει αργότερα. Πρέπει να μαθαίνει να είναι σιωπηλός, όχι μόνο όταν επιπλήττεται **δίκαια**, αλλά και να μάθει, όταν είναι αναγκαίο, να υπομένει την **αδικία** σιωπώντας.

Επιπλέον, ενδυναμωμένος από την πίστη στη δική του δύναμη, γεμάτος από τη δύναμη του κοινού αισθήματος του ομαδικού πνεύματος θα αποκτήσει την πεποίθηση της ακατανίκητης ικανότητας του έθνους του.

Μετά την ολοκλήρωση της στρατιωτικής θητείας, πρέπει να του εκδοθούν δύο έγγραφα: το **πολιτικό του δίπλωμα** ως νομικό πιστοποιητικό, το οποίο θα του επιτρέπει τώρα να ασκεί δημόσια δραστηριότητα και το **πιστοποιητικό υγείας** του ως επιβεβαίωση της σωματικής υγείας για το γάμο.

Ανάλογα με την ανατροφή των αγοριών, το εθνικό κράτος μπορεί να κατευθύνει και την ανατροφή των κοριτσιών πάνω στις ίδιες σχεδόν αρχές. Και εδώ, επίσης, πρέπει να δοθεί έμφαση στη σωματική αγωγή και μόνο μετά απ' αυτό πρέπει να ληφθεί υπόψη η σημασία της ψυχικής και πνευματικής εκπαίδευσης. Ο **στόχος** της γυναικείας ανατροφής πρέπει να αποσκοπεί σταθερά στη μέλλουσα μητέρα.

Μόνο δευτερευόντως το εθνικό κράτος πρέπει να προωθήσει τη διαμόρφωση του **χαρακτήρα** με κάθε τρόπο.

Είναι αλήθεια ότι τα βασικά χαρακτηριστικά του ατόμου είναι ουσιαστικά προδιαμορφωμένα: η εγωιστική προδιάθεση είναι και θα παραμείνει τέτοια για πάντα, όπως ακριβώς και ο ιδεαλιστής θα είναι πάντα ιδεαλιστής στην ουσία. Μεταξύ των εντελώς διακριτών χαρακτήρων υπάρχουν και εκατομμύρια απροσδιόριστοι και ασαφείς χαρακτήρες. Ο γεννημένος εγκληματίας θα είναι εγκληματίας και θα παραμείνει εγκληματίας· αλλά πολλοί άνθρωποι που απλώς δείχνουν μόνο μια κάποια τάση προς εγκληματικές πράξεις, μπορούν, μέσω της σωστής ανατροφής, να γίνουν πολύτιμα μέλη της εθνικής κοινότητας· ενώ, αντίθετα, με την κακή ανατροφή μπορούν να προκύψουν κακά στοιχεία από ασταθείς χαρακτήρες.

Πόσο συχνά θρηνήσαμε κατά τη διάρκεια του πολέμου, επειδή ο λαός μας δεν μπορούσε να μείνει **σιωπηλός**! Πόσο δύσκολο ήταν να κρατήσουμε ακόμη και πολύ σημαντικά μυστικά από τη γνώση του εχθρού! Αλλά ας αναρωτηθούμε: Τι έκανε η γερμανική εκπαίδευση πριν από τον πόλεμο, για να εκπαιδεύσει το άτομο σχετικά με την εχεμύθεια; Μήπως δεν είχε προτιμηθεί δυστυχώς πολλές φορές ο μικρός **μαρτυριάρης** από τους εχέμυθους συντρόφους του στο σχολείο; Μήπως δεν θεωρούνταν και δεν θεωρείται η καταγγελία σαν αξιέπαινη «ειλικρίνεια» και η εχεμύθεια σαν επαίσχυντο πείσμα; Προσπαθήσαμε ποτέ να παρουσιάσουμε την εχεμύθεια σαν πολύτιμη ανδρική αρετή; Όχι, γιατί στα μάτια των σημερινών διαπαιδαγωγών μας αυτά είναι μικροπράγματα. Αλλά αυτά τα μικροπράγματα στοίχισαν στο κράτος αμέτρητα εκατομμύρια δικαστικά έξοδα, γιατί το 90% όλων των συκοφαντικών και ανάλογων δικαστικών υποθέσεων προέκυψαν μόνο λόγω έλλειψης εχεμύθειας. Οι δηλώσεις που γίνονται ανεύθυνα επαναλαμβάνονται απερίσκεπτα από στόμα σε στόμα, η εθνική οικονομία μας πλήττεται συνεχώς από την απερίσκεπτη

αποκάλυψη σημαντικών μεθόδων παραγωγής κ.λ.π., ακόμη και όλες οι μυστικές προετοιμασίες για την εθνική άμυνα αποδείχτηκαν αναποτελεσματικές, επειδή ο λαός δεν έμαθε να σωπαίνει, αλλά συνεχίζει να μιλά. Στον πόλεμο όμως αυτή η φλυαρία μπορεί να οδηγήσει στην απώλεια των μαχών και έτσι ουσιαστικά να συμβάλλει σημαντικά στην ατυχή έκβαση του αγώνα. Θα πρέπει να είμαστε βέβαιοι και εδώ, πως ό,τι δεν εφαρμόστηκε στη νεότητα, δεν μπορεί να γίνει στα γεράματα. Αυτό σημαίνει επίσης ότι, για παράδειγμα, ο δάσκαλος, που ουσιαστικά δεν γνωρίζει για τις ανόητες φάρσες των αγοριών, δεν πρέπει να ενθαρρύνει την μανία της κακής συνήθειας της καταγγελίας. Οι νέοι έχουν μεταξύ τους το δικό τους κράτος, και στέκονται απέναντι στους ενήλικες με μια συγκεκριμένη κλειστή αλληλεγγύη και αυτό είναι αυτονόητο. Ο δεσμός του δεκάχρονου με τον σύντροφό του της ίδιας ηλικίας είναι ένας πιο φυσικός και μεγαλύτερος από αυτόν με τον ενήλικα. Ένα παιδί που καταγγέλλει τους συντρόφους του, διαπράττει **προδοσία** και δείχνει μια νοοτροπία η οποία, για να το εκφράσω ωμά και να το φέρω στο μέγεθός του, αντιστοιχεί ακριβώς σε αυτή του προδότη. Ένα τέτοιο παιδί δεν μπορεί σε καμία περίπτωση να θεωρηθεί ως «**υπάκουο, τίμιο**» παιδί, αλλά σαν ένα παιδί με μικρής αξίας χαρακτηριστικά γνωρίσματα. Μπορεί να είναι βολικό για τον δάσκαλο να χρησιμοποιεί τέτοιες κακές συνήθειες για να εφαρμόσει την εξουσία του, αλλά μ' αυτό βάζει στις νεανικές καρδιές το σπόρο μιας νοοτροπίας, που μπορεί αργότερα να έχει καταστροφικό αποτέλεσμα. Περισσότερες από μία φορές, ένας μικρός καταδότης έχει καταλήξει να μετατραπεί σε ένα μεγάλο κάθαρμα!

Αυτό είναι ένα μόνο παράδειγμα από πολλά. Σήμερα, η σκόπιμη ανάπτυξη καλών, ευγενών χαρακτηριστικών γνωρισμάτων στο σχολείο είναι μηδενική. Μια μέρα, πρέπει να δοθεί εντελώς διαφορετική βαρύτητα σε αυτό. Η **πίστη, η αυταπάρνηση, η εχεμύθεια** είναι αρετές, που **χρειάζονται απαραίτητα** σε ένα μεγάλο λαό και των οποίων η εκπαίδευση και η κατάρτιση στο σχολείο είναι πιο σημαντική από κάποια

από αυτά που συμπληρώνουν σήμερα τα προγράμματα σπουδών μας. Σε αυτόν τομέα ανήκει και το να αποτραπούν απ' τα κλασιάρικα παράπονα, απ' τα ουρλιαχτά όταν πληγωθούν κ.λ.π. Όταν μια εκπαίδευση ξεχνά, να διδάξει στο παιδί ότι πρέπει να υπομένει σιωπηλά τον πόνο και την αδικία, δεν θα πρέπει να εκπλαγούμε αν αργότερα σε μια κρίσιμη ώρα, για παράδειγμα όταν ένας άνδρας βρεθεί στο μέτωπο, αν όλη η ταχυδρομική υπηρεσία ασχολείται αποκλειστικά με τη μεταφορά αμοιβαίων επιστολών με καταγγελίες και κλαψουρίσματα. Εάν βάζαμε στο μυαλό των νέων μας λίγο λιγότερη γνώση στα δημοτικά σχολεία και περισσότερη αυτοκυριαρχία, αυτό θα είχε μεγαλύτερη αξία το 1915/18.

Έτσι, το εθνικό κράτος στο εκπαιδευτικό του έργο εκτός από την σωματική εκπαίδευση πρέπει να δώσει ιδιαίτερη σημασία στην κατάρτιση χαρακτήρων. Πολλά ηθικά ελαττώματα, τα οποία φέρνει μέσα του ο σημερινός εθνικός μας κορμός, μέσω μιας τέτοιας εκπαίδευσης, μπορούν, αν όχι να εξαλειφθούν πλήρως, να μετριαστούν πάρα πολύ.

Υψίστης σημασίας είναι η εκπαίδευση της δύναμης της θέλησης και της αποφασιστικότητας, καθώς και η μέριμνα για την ικανότητα ανάληψης ευθύνης.

Αν η αρχή που κάποτε ήταν της μόδας στον στρατό, ότι μια διαταγή είναι πάντα καλύτερη από το να μην υπάρχει καμιά, ίσχυε για τους νέους κατ' αρχήν θα 'πρεπε να σημαίνει: Μια απάντηση είναι πάντα καλύτερη από καμιά. Ο φόβος να μην δώσουμε καμιά απάντηση από φόβο μήπως είναι λανθασμένη, πρέπει να είναι πιο ντροπιαστικός από μια λανθασμένη απάντηση. Σ' αυτήν την πρωταρχική βάση πρέπει συναφώς οι νέοι να εκπαιδευτούν, για να έχουν το θάρρος να δράσουν.

Επανεπιλημμένως έχει εκφραστεί η απογοήτευση, ότι και στις ημέρες του Νοεμβρίου και του Δεκεμβρίου του 1918, επίσης

όλοι οι ιθύνοντες είχαν αποτύχει, ότι αρχίζοντας από το μονάρχη μέχρι και τον τελευταίο μέραρχο κανείς δεν βρήκε τη δύναμη να πάρει μια απόφαση με δική του πρωτοβουλία. Αυτό το τρομερό γεγονός είναι μια προειδοποιητική επίπληξη της ανατροφής μας, γιατί αυτό που αποκαλύφθηκε τότε σε κολοσσιαία κλίμακα σε αυτήν τη τεράστια καταστροφή ήταν μόνο αυτό που συμβαίνει ανάμεσά μας σε μικρότερη κλίμακα. Αυτή η έλλειψη θέλησης, και όχι η έλλειψη των όπλων, είναι που μας καθιστά ανίκανους για σοβαρή αντίσταση σήμερα. Είναι μέσα σε ολόκληρο το λαό μας, αποτρέποντάς τον από κάθε απόφαση, που ενέχει κίνδυνο λες και ο κίνδυνος δεν είναι αυτός που προσδίδει μεγαλείο σε μια πράξη. Χωρίς να το καταλάβει, ένας Γερμανός στρατηγός κατάφερε να βρει την κλασσική διατύπωση για αυτή τη θλιβερή αναποφασιστικότητα: «Ενεργώ μόνο αν μπορώ να βασιστώ σε πενήντα ένα τοις εκατό πιθανότητες επιτυχίας». Η τραγωδία της κατάρρευσης της Γερμανίας βρίσκεται σε αυτό το «πενήντα ένα τοις εκατό»: εκείνος που αξιώνει πρώτα μια εγγύηση από τη μοίρα για την επιτυχία, αυτομάτως αρνείται την αξία μιας ηρωικής πράξης. Διότι αυτή συνίσταται στο γεγονός ότι, έχοντας την πεποίθηση του θανάσιμου κινδύνου μιας κατάστασης κάνεις το βήμα που μπορεί να οδηγήσει στην επιτυχία. Ένας καρκινοπαθής, του οποίου ο θάνατος είναι έτσι κι αλλιώς βέβαιος, δεν χρειάζεται να υπολογίσει το πενήντα ένα τοις εκατό για να κάνει μια εγχείρηση. Και αν αυτή προμηνύει θεραπεία ακόμη και μόνο με μισό στις εκατό πιθανότητες, ένας γενναίος θα τολμήσει να την κάνει, αλλιώς δεν μπορεί να κλαίει για τη ζωή.

Η μάστιγα της σημερινής δειλής έλλειψης θέλησης και αποφασιστικότητας όμως, σε τελική ανάλυση, είναι κυρίως το αποτέλεσμα της θεμελιωδώς αποτυχημένης εκπαίδευσης των νέων της οποίας η καταστροφική επίδραση εξαπλώνεται και στην υπόλοιπη ζωή και φτάνει στο τελευταίο αντίο της και στο αποκορύφωμά της με την έλλειψη πολιτικού θάρρους που επιδεικνύουν οι κορυφαίοι πολιτικοί μας.

Στην ίδια γραμμή εμπίπτει και η σημερινή εξάπλωση της

δειλίας ως προς την ανάληψη ευθύνης. Και εδώ, το λάθος έγκειται στην εκπαίδευση των νέων, στη συνέχεια διαπερνά σε όλη τη δημόσια ζωή και βρίσκει το απόγειο της ολοκλήρωσής της στον κοινοβουλευτικό κυβερνητικό θεσμό.

Ακόμη και στο σχολείο, δυστυχώς αποδίδεται περισσότερη αξία στην «μετανοημένη» ομολογία και την «αποκήρυξη με μεταμέλεια» του μικρού αμαρτωλού παρά σε μια ειλικρινή παραδοχή. Αυτή η τελευταία φαίνεται ακόμη και σε πολλούς από τους σημερινούς εκπαιδευτικούς σαν το πιο εμφανές σημάδι μιας αδιόρθωτης συμπεριφοράς και παρόλο που φαίνεται απίστευτο, λένε σε πολλά αγόρια ότι τα περιμένει η κρεμάλα επειδή έχουν δείξει κάποια συμπεριφορά που μπορεί να έχει ανεκτίμητη αξία στο έθνος σαν σύνολο.

Όπως ακριβώς το εθνικό κράτος πρέπει μια μέρα να δώσει τη μέγιστη προσοχή στην καλλιέργεια της δύναμης της θέλησης και της ικανότητας στη λήψη αποφάσεων, έτσι από την πρώιμη παιδική ηλικία πρέπει να ενσταλάξει στις καρδιές των νέων την ετοιμότητα να αποδεχθούν ευθύνες και το θάρρος της ειλικρινούς παραδοχής των πράξεών τους. Μόνο αν αναγνωρίσει αυτήν την αναγκαιότητα στην πλήρη έννοιά της, τελικά, μετά από έναν αιώνα εκπαιδευτικής εργασίας, θα λάβει σαν αποτέλεσμα ένα εθνικό κορμό, που δεν θα υπόκειται πλέον σε εκείνες τις αδυναμίες που έχουν συμβάλει τόσο θανάσιμα στην σημερινή μας κατάρρευση.

Η επιστημονική σχολική εκπαίδευση, που στις μέρες μας είναι στην πραγματικότητα η βάση όλου του κρατικού εκπαιδευτικού έργου, θα πρέπει να αναληφθεί από το εθνικό κράτος με μικρές μόνο αλλαγές. Αυτές οι αλλαγές θα γίνουν σε τρεις τομείς.

Πρώτον, ο εφηβικός εγκέφαλος γενικά δεν πρέπει να επιβαρύνεται με πράγματα που είναι εννενηνταπέντε τοις εκατό περιττά και επομένως θα ξεχαστούν και πάλι. Το

πρόγραμμα σπουδών των δημοτικών σχολείων και των σχολείων δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης ειδικότερα παρουσιάζει σήμερα ένα περίεργο μείγμα· σε πολλές περιπτώσεις διάφορων εκπαιδευτικών αντικειμένων, η ύλη που πρέπει να διδαχτεί είναι τόσο διογκωμένη που μόνο ένα μικρό μέρος από αυτήν παραμένει στο κεφάλι του ατόμου και μόνο ένα κλάσμα αυτού του όγκου των μαθημάτων μπορεί να χρησιμοποιηθεί, ενώ από την άλλη πλευρά και πάλι δεν είναι αρκετή για τις ανάγκες κάποιου που θα ακολουθήσει ένα ορισμένο επάγγελμα με σκοπό να κερδίζει το καθημερινό του ψωμί. Πάρτε, για παράδειγμα, τον συνηθισμένο δημόσιο υπάλληλο με τελειωμένο το Γυμνάσιο ή τελειωμένο το Λύκειο στην ηλικία των τριάντα πέντε ή των σαράντα και ελέγξτε τις κάποτε κουραστικές σχολικές του γνώσεις. Πόσο λίγα υπάρχουν από όλα αυτά τα πράγματα που του έβαλαν με το ζόρι στο κεφάλι του! Σίγουρα θα πάρουμε την απάντηση: «Ναι, αλλά η ποσότητα της τότε εκπαιδευτικής ύλης δεν είχε σκοπό μόνο την κατοχή πολλών γνώσεων για αργότερα, αλλά και μια εκπαίδευση της διανοητικής δεκτικότητας, της ικανότητας συλλογισμού και ειδικά της μνήμης του εγκεφάλου.» Αυτό είναι εν μέρει σωστό. Παρ' όλα αυτά, υπάρχει ο κίνδυνος το νεανικό μυαλό να πλημμυρίσει με ένα ποταμό εντυπώσεων, που σε σπάνιες περιπτώσεις θα μπορεί να τις απορροφήσει και ούτε θα μπορεί να ξεχωρίσει τα στοιχεία τους ανάλογα με τη μεγαλύτερη ή μικρότερη σημασία τους ούτε θα μπορεί να καταλάβει την αξία τους· όπου τις περισσότερες φορές ξεχνιέται και θυσιάζεται το ουσιώδες και όχι το επουσιώδες. Έτσι, ο πρωταρχικός σκοπός αυτής της πολυμάθειας χάνεται και πάλι· γιατί δεν μπορεί να συνίσταται στο να κάνει το ίδιο το μυαλό να μάθει μέσω μιας συσσώρευσης αμέτρητου διδακτικού υλικού, αλλά στο να δώσει στο άτομο αυτόν τον θησαυρό της γνώσης που θα χρειαστεί στην υπόλοιπη ζωή και θα τον κάνει στη συνέχεια χρήσιμο στο κοινωνικό σύνολο. Όμως αυτό γίνεται ανεδαφικό, όταν λόγω της υπεραφθονίας της ύλης αυτών που έχει μαζέψει ο άνθρωπος στα νιάτα του είτε δεν θυμάται αργότερα τα περισσότερα είτε τα

ουσιώδη απ' αυτά. Για παράδειγμα, είναι δύσκολο να καταλάβουμε γιατί εκατομμύρια άνθρωποι με την πάροδο των ετών πρέπει να μάθουν δύο ή τρεις ξένες γλώσσες, τις οποίες στη συνέχεια μόνο ένα πολύ μικρό ποσοστό μπορεί να τις χρησιμοποιήσει και γι' αυτό οι περισσότεροι από αυτούς θα τις ξεχάσουν εντελώς· διότι στους εκατό χιλιάδες μαθητές που μαθαίνουν γαλλικά, για παράδειγμα, μόλις δύο χιλιάδες θα έχουν τη δυνατότητα να κάνουν χρήση αυτής της γνώσης, ενώ ενενήντα οκτώ χιλιάδες σε όλη την υπόλοιπή τους ζωή δεν θα χρειαστούν πλέον πρακτικά όλα όσα είχαν μάθει κάποτε. Στη νεότητά τους ξόδεψαν χιλιάδες ώρες για ένα πράγμα που αργότερα δεν έχει αξία και νόημα γι' αυτούς. Ακόμα και η ένσταση, ότι αυτό το υλικό αποτελεί μέρος της γενικής εκπαίδευσης είναι επίσης λανθασμένη, καθώς θα μπορούσε κανείς να το ισχυριστεί αυτό, εάν οι άνθρωποι συνέχιζαν να χρησιμοποιούν καθ' όλη τη διάρκεια της ζωής τους αυτά που είχαν μάθει. Έτσι, στην πραγματικότητα, εξαιτίας των δύο χιλιάδων ανθρώπων, για τους οποίους η γνώση αυτής της γλώσσας είναι χρήσιμη, ενενήντα οκτώ χιλιάδες πρέπει να βασανίζονται χωρίς λόγο και να θυσιάζουν πολύτιμο χρόνο.

Στην περίπτωση αυτή, πρόκειται για μια γλώσσα, που δεν μπορούμε καν να πούμε, ότι σημαίνει μια εκπαίδευση στην όξυνση της λογικής σκέψης, όπως συμβαίνει για παράδειγμα με τα Λατινικά. Θα ήταν επομένως πολύ πιο πρόσφορο εάν ο νεαρός μαθητής διδάσκεται μια τέτοια γλώσσα μόνο στο γενικό περίγραμμά της ή, ακριβέστερα, στον εσωτερικό της μηχανισμό, δηλαδή να του επισημάνουμε τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά αυτής της γλώσσας, εξοικειώνοντάς τον με τα βασικά στοιχεία της γραμματικής της και της προφοράς, του σχηματισμού προτάσεων κ.λ.π. συζητώντας κλασικά παραδείγματα. Αυτό θα ήταν αρκετό για τις γενικές ανάγκες και, επειδή είναι ευκολότερο να βλέπεις και να θυμάσαι, θα ήταν πιο χρήσιμο από τη σημερινή προσπάθεια να τους σκοτώνουμε στο διάβασμα ολόκληρης της γλώσσας, την οποία δεν θα την μάθουν ποτέ και αργότερα θα ξεχαστεί και πάλι. Αυτό θα

απέτρεπε επίσης τον κίνδυνο να παραμείνουν στη μνήμη μόνο κάποια τυχαία ασύνδετα αποσπάσματα από την υπεραφθονία της ύλης που διδάσκεται, καθώς το νεαρό άτομο θα μπορούσε να συγκρατήσει μόνο τα πιο αξιοσημείωτα και επομένως ο διαχωρισμός μεταξύ των χρήσιμων και των άχρηστων θα είχε γίνει εκ των προτέρων.

Το γενικό πλαίσιο που προβλέπεται με τον αυτόν τον τρόπο θα αρκούσε για τους περισσότερους απ' αυτούς, ακόμη και για το υπόλοιπο της ζωής τους, ενώ σε εκείνους που αργότερα θα χρειαστούν πραγματικά αυτή τη γλώσσα, θα έδινε τη δυνατότητα, να οικοδομήσουν πάνω της και με ελεύθερη επιλογή να αφιερωθούν καλύτερα στη μάθησή της.

Αυτό δίνει στο πρόγραμμα σπουδών τον απαραίτητο χρόνο για την σωματική άσκηση καθώς και για τις αυξημένες απαιτήσεις στους τομείς που αναφέρθηκαν προηγουμένως.

Ειδικότερα, πρέπει να γίνει μια τροποποίηση στην μέχρι τώρα μέθοδο διδασκαλίας στα μαθήματα ιστορίας. Δεν νομίζω ότι υπάρχει κανένας λαός που να έχει περισσότερη ανάγκη να μάθει την ιστορία από το γερμανικό· αλλά και δεν υπάρχει κανένας λαός που να κάνει τόσο κακή χρήση της ιστορικής του γνώσης από το δικό μας. Εάν πολιτική είναι η μέλλουσα ιστορία, τότε η ιστορική μας εκπαίδευση κρίνεται από τον τρόπο με τον οποίο εφαρμόσαμε την πολιτική μας. Αλλά ακόμη κι εδώ δεν θα έχει νόημα να γκρινιάζουμε για τα άθλια αποτελέσματα των πολιτικών μας επιτευγμάτων, εάν δεν είμαστε αποφασισμένοι, να διασφαλίσουμε μια καλύτερη εκπαίδευση στην πολιτική. Τα αποτελέσματα της σημερινής διδασκαλίας της ιστορίας μας είναι τραγικά στο ενενήντα εννέα τοις εκατό των περιπτώσεων. Συγκρατούμε συνήθως λίγες ημερομηνίες, χρονολογίες γεννήσεων και ονόματα, ενώ παραλείπονται τελείως οι βασικές και ξεκάθαρες γραμμές της ιστορικής εξέλιξης. Όλα τα ουσιώδη, που έχουν και τη μεγαλύτερη σημασία δεν διδάσκονται καθόλου, αλλά έχουν αφεθεί στην μικρή ή στη μεγάλη ικανότητα αντίληψης του ατόμου, να ανακαλύψει από τον κατακλυσμό των δεδομένων τα εσωτερικά κίνητρα με την

απλή παράθεση των γεγονότων. Μπορεί κανείς να διαφωνήσει με αυτήν την πικρή διαπίστωση όσο θέλει· απλώς ας διαβάσει προσεκτικά τις παρεμβάσεις των βουλευτών μας για τα πολιτικά προβλήματα, όπως για θέματα εξωτερικής πολιτικής, κατά τη διάρκεια μιας μόνο συνόδου· αν τότε έχει κατά νου ότι αυτοί είναι – τουλάχιστον σύμφωνα με τους ισχυρισμούς τους – το άνθος του γερμανικού έθνους, και ότι οπωσδήποτε ένας μεγάλος αριθμός αυτών των ανθρώπων στριμώχτηκε στα θρανία των σχολείων μέσης εκπαίδευσης, μερικές φορές ακόμη και των πανεπιστημίων, τότε θα αντιληφθεί από αυτό το πόσο εντελώς ανεπαρκής είναι η ιστορική εκπαίδευση αυτών των ανθρώπων. Εάν δεν είχαν μελετήσει καθόλου την ιστορία, αλλά είχαν μόνο ένα υγιές ένστικτο, θα ήταν πολύ καλύτερο και πιο χρήσιμο για το έθνος.

Ειδικά στη διδασκαλία της ιστορίας, πρέπει να πραγματοποιηθεί μια περικοπή της διδακτέας ύλης. Η βασικότερη αξία έγκειται στην αναγνώριση των μεγάλων εξελικτικών γραμμών των γεγονότων. Όσο περισσότερο περιορίζεται η διδασκαλία σε αυτό, τόσο περισσότερο μπορούμε να ελπίζουμε ότι το άτομο θα αποκτήσει αργότερα ένα πλεονέκτημα από τις γνώσεις του, το οποίο, όταν προστεθεί, θα αποβεί ωφέλιμο και για το ευρύ κοινό. Διότι την ιστορία δεν την μαθαίνουμε μόνο για να μάθουμε τι συνέβη στο παρελθόν, αλλά μαθαίνουμε ιστορία, για να διδαχτούμε απ' αυτήν για το μέλλον και για τη συνέχιση της ύπαρξης της εθνικότητάς μας. Αυτός είναι ο **σκοπός**, και η διδασκαλία της ιστορίας είναι μόνο ένα **μέσο** για αυτό. Αλλά και σήμερα, το μέσο έχει καταντήσει σκοπός και ο σκοπός έχει ξεχαστεί εντελώς. Δεν πρέπει να πούμε ότι η ενδελεχής μελέτη της ιστορίας απαιτεί την ενασχόληση με όλες αυτές τις διάφορες ημερομηνίες, αφού μόνο από αυτές μπορούμε να θεσπίσουμε τις βασικές γραμμές της ιστορικής πορείας. Αυτή η θέσπιση είναι καθήκον των εξειδικευμένων επιστημόνων. Ο κανονικός μέσος άνθρωπος όμως δεν είναι καθηγητής ιστορίας. Γι' αυτόν, η ιστορία έχει πρωτίστως σκοπό να του δώσει εκείνη την ιστορική εικόνα στο

βαθμό που είναι απαραίτητη για να διαμορφώσει μια δική του γνώμη για τις πολιτικές υποθέσεις του έθνους του. Όποιος θέλει να γίνει καθηγητής ιστορίας, μπορεί αργότερα να αφιερωθεί σε αυτήν τη μελέτη με τον πιο ενδεδειγμένο τρόπο. Φυσικά, όπως είναι αυτονόητο θα πρέπει επίσης να ασχοληθεί με όλες ακόμη και με τις μικρότερες λεπτομέρειες. Αλλά τα μαθήματα της ιστορίας μας σήμερα δεν ανταποκρίνονται σε αυτό· γιατί είναι πολύ εκτεταμένα για το φυσιολογικό μέσο άτομο, αλλά εξακολουθεί να είναι πολύ περιορισμένη για τον ειδικό μελετητή.

Κατά τα άλλα, είναι καθήκον ενός εθνικού κράτους, να διασφαλίσει ότι θα γραφτεί επιτέλους μια παγκόσμια ιστορία στην οποία το φυλετικό πρόβλημα θα κατέχει κυρίαρχη θέση.

Συνοψίζοντας: Το εθνικό κράτος θα πρέπει να φέρει τη διδασκαλία των γενικών γνώσεων σε μια συντομευμένη, ουσιαστική περιγραφική μορφή. Επιπλέον, θα πρέπει να παρέχει τη δυνατότητα μιας πιο εμπειριστατωμένης εξειδικευμένης εκπαίδευσης. Θα είναι αρκετή, όταν το άτομο πρόκειται να λάβει μια γενική, σε γενικές γραμμές ευρεία γνώση ως βάση και θα απολαμβάνει βαθύτερη, ειδικότερη και λεπτομερέστερη εκπαίδευση μόνο εκείνος για τον οποίο θα γίνει ο τομέας της κατοπινής ζωής του. Η γενική εκπαίδευση πρέπει να είναι υποχρεωτική σε όλα τα θέματα, η ειδική θα επαφίεται στην επιλογή του ατόμου.

Η αναθεώρηση του προγράμματος σπουδών και η μείωση των ωρών διδασκαλίας που θα επιτευχθεί με αυτόν τον τρόπο θα αποβεί προς όφελος της ανάπτυξης του σώματος, του χαρακτήρα, της δύναμης της θέλησης και της αποφασιστικότητας.

Το πόσο ασήμαντα είναι τα σχολικά μας μαθήματα σήμερα, ειδικά της μέσης εκπαίδευσης, για το επάγγελμα της κατοπινής

ζωής, αποδεικνύεται καλύτερα από το γεγονός ότι σήμερα άνθρωποι που βγαίνουν από τρία πολύ διαφορετικά σχολεία μπορούν να κάνουν στη ζωή τους το ίδιο πράγμα. Το μόνο πράγμα που πραγματικά έχει σημασία είναι μόνο η γενική εκπαίδευση και όχι οι ειδικές γνώσεις που βάζουμε με το ζόρι στα κεφάλια των παιδιών. Εκεί όμως, που είναι πραγματικά απαραίτητη μια ειδική γνώση, – όπως έχω ξαναπεί – δεν μπορεί φυσικά να αποκτηθεί μέσω των προγραμμάτων σπουδών των σημερινών σχολείων της μέσης εκπαίδευσης.

Θα πρέπει επομένως, το εθνικό κράτος να βάλει κάποτε σε τάξη τέτοια ημίμετρα.

Η δεύτερη τροποποίηση στα επιστημονικά σχολικά προγράμματα διδασκαλίας πρέπει να είναι η ακόλουθη για το εθνικό κράτος:

Είναι χαρακτηριστικό της σημερινής υλιστικής εποχής μας, ότι η επιστημονική μας κατάρτιση στρέφεται όλο και περισσότερο στις θετικές επιστήμες, δηλαδή στα μαθηματικά, τη φυσική, τη χημεία κ.λ.π. Όσο απαραίτητο κι αν είναι αυτό για μια εποχή, στην οποία η τεχνολογία και η χημεία κυριαρχούν και των οποίων τουλάχιστον τα πιο ορατά χαρακτηριστικά στην καθημερινή ζωή είναι αυτά που την αντιπροσωπεύουν, τόσο επικίνδυνο είναι όταν η γενική εκπαίδευση ενός έθνους προσαρμόζεται πάντα σε αυτά. Αντίθετα, αυτή πρέπει πάντοτε να αποβλέπει σε ένα ιδανικό. Θα πρέπει να στηριχτεί περισσότερο στα ανθρωπιστικά μαθήματα και να προσφέρει μόνο τα βασικά για μια μεταγενέστερη πιο ανεπτυγμένη επαγγελματική εκπαίδευση. Σε διαφορετική περίπτωση, ξοδεύουμε δυνάμεις οι οποίες είναι ακόμα πιο σημαντικές για τη διατήρηση του έθνους από όλες τις τεχνικές και άλλες ικανότητες. Ειδικότερα, δεν πρέπει να αφαιρεί από τα μαθήματα της ιστορίας την μελέτη της αρχαιότητας. Η ρωμαϊκή ιστορία, σωστά κατανοητή έστω και σε αδρές γραμμές, είναι και

παραμένει ο καλύτερος δάσκαλος όχι μόνο για το σήμερα, αλλά πιθανώς για όλες τις εποχές. Θα πρέπει να διαφυλάξουμε και το ελληνικό πολιτιστικό ιδεώδες στην υποδειγματική ομορφιά του. Δεν πρέπει να αφήσουμε την ευρύτερη φυλετική κοινότητα να χωριστεί από τις διαφορές μεταξύ των μεμονωμένων λαών. Ο αγώνας που μαίνεται σήμερα αφορά πολύ μεγάλους στόχους: ένας πολιτισμός αγωνίζεται για την ύπαρξή του, που συνδέει χιλιάδες χρόνια μεταξύ τους και αγκαλιάζει τον ελληνισμό και τον γερμανισμό.

Θα πρέπει να υπάρχει ένας ευδιάκριτος διαχωρισμός μεταξύ της γενικής εκπαίδευσης και της ειδικής εξειδικευμένης γνώσης. Δεδομένου ότι η τελευταία, ειδικά σήμερα, απειλεί να μας βυθίσει όλο και περισσότερο καθαρά στην υπηρεσία του Μαμμωνά, η γενική εκπαίδευση, τουλάχιστον με τον πιο ιδεαλιστικό χαρακτήρα της, πρέπει να διατηρηθεί ως αντίβαρο. Και εδώ πρέπει να τονίζουμε ακούραστα τη θεμελιώδη αρχή, **ότι η βιομηχανία και η τεχνολογία, το εμπόριο και οι μικρές επιχειρήσεις μπορούν να αναπτυχθούν μόνο εφόσον μια ιδεαλιστική εθνική κοινότητα τους προσφέρει τις απαραίτητες προϋποθέσεις. Αλλά αυτές δεν βρίσκονται στον υλιστικό εγωισμό, αλλά στην αυταπάρνηση του πνεύματος αυτοθυσίας.**

Σε γενικές γραμμές, η σημερινή εκπαίδευση των νέων έχει θέσει σαν πρώτο στόχο την άντληση εκείνων των γνώσεων που θα χρειαστούν οι νέοι για να προχωρήσουν στη μετέπειτα ζωή τους. Αυτό εκφράζεται ως εξής: «Το αγόρι πρέπει μια μέρα να γίνει ένα χρήσιμο μέλος στην ανθρώπινη κοινωνία.» Με αυτό όμως εννοούν ότι πρέπει να αποκτήσει την ικανότητα να κερδίζει το καθημερινό του ψωμί με αξιοπρεπή τρόπο. Η επιφανειακή πολιτική αγωγή, η οποία συνεχίζεται παράλληλα, είναι από την αρχή σε πολύ σαθρά θεμέλια. Δεδομένου ότι το κράτος από μόνο του είναι μόνο ένα σχήμα, είναι πολύ δύσκολο

να εκπαιδεύσει τους πολίτες προς όφελός του ή ακόμη και να τους αναγκάσει. Ένα σχήμα μπορεί πολύ εύκολα να διαλυθεί. Αλλά ο όρος «κράτος» – όπως είδαμε – σήμερα δεν έχει ένα σαφές περιεχόμενο. Έτσι δεν μένει πια τίποτε άλλο παρά η τυποποιημένη «πατριωτική» ανατροφή. Στην παλιά Γερμανία, η κύρια έμφασή της παρουσιάστηκε με ανούσια εγκώμια μικρών και μικρότερων ηγεμονίσκων, με έναν τρόπο που ήταν συχνά ελάχιστα έξυπνος όμως τις περισσότερες φορές ανόητος, των οποίων το πλήθος μας ανάγκασε από την αρχή να παραιτηθούμε από μια ολοκληρωμένη αξιολόγηση των αληθινά μεγάλων του λαού μας. Το αποτέλεσμα ήταν ως εκ τούτου οι πλατιές μάζες μας να έχουν μόνο μια πολύ περιορισμένη γνώση της γερμανικής ιστορίας. Και σ' αυτό το σημείο ακόμη έλειπαν οι γενικές γραμμές.

Είναι προφανές ότι με αυτόν τον τρόπο δεν θα μπορούσαμε να προκαλέσουμε έναν αληθινό εθνικό ενθουσιασμό. Λείπει από την ανατροφή μας η τέχνη, να μπορεί να ξεχωρίσει μερικά ονόματα από την ιστορική εξέλιξη του λαού μας και να τα κάνει κοινή ιδιοκτησία ολόκληρου του γερμανικού λαού, προκειμένου μέσω της κοινής γνώσης και του κοινού ενθουσιασμού να δημιουργήσει έναν αδιάσπαστο δεσμό ολόκληρου του έθνους. Δεν έχουμε καταλάβει το πώς να παρουσιάζουμε στα μάτια των συγχρόνων, τους αληθινά σπουδαίους άνδρες του έθνους μας σαν εξέχοντες ήρωες, να εστιάσουμε πάνω τους τη γενική προσοχή και έτσι να δημιουργηθεί ένα κοινό εθνικό πνεύμα. Δεν μπορέσαμε, μέσα από τους διάφορες διδακτέες ύλες, να ανυψώσουμε αυτό που υπήρξε η δόξα του έθνους πάνω από το επίπεδο μιας ψυχρής ρεαλιστικής παρουσίασης και να αφυπνίσουμε την εθνική υπερηφάνεια με τέτοια λαμπερά παραδείγματα. Θα εμφανιζόταν σαν κακός σοβινισμός εκείνη την εποχή, που σε αυτή τη μορφή ήταν ελάχιστα συμπαθής. Ο ειλικρινής δυναστικός πατριωτισμός φάνταζε πιο αποδεκτός και πιο ανεκτός από το οργισμένο πάθος της ψηλότερης εθνικής υπερηφάνειας. Ο πρώτος ήταν πάντα πρόθυμος να υπηρετεί, ενώ η τελευταία θα μπορούσε μια μέρα να κυριαρχήσει. Ο

μοναρχικός πατριωτισμός κατέληγε στις ενώσεις βετεράνων, το εθνικό πάθος θα ήταν δύσκολο να προσδιοριστεί στην πορεία του. Είναι σαν ένα καθαρόαιμο άλογο, που δεν μπορεί να ανεχτεί οποιαδήποτε σέλα. Τι θαύμα, αν προτιμούν να μείνουν μακριά από έναν τέτοιο κίνδυνο! Κανείς δεν φαινόταν να πιστεύει ότι μια μέρα θα μπορούσε να έρθει ένας πόλεμος, που θα έκανε μια διεξοδική επαλήθευση της εσωτερικής ανθεκτικότητας των πατριωτικών συναισθημάτων με τους καταγιγιστικούς βομβαρδισμούς και τα δηλητηριώδη αέρια. Όταν όμως ήρθε, η έλλειψη αυτού του θερμού πατριωτικού πάθους εκδικήθηκε και μάλιστα με τον ποιο τρομερό τρόπο. Οι άνθρωποι δεν είχαν καμία διάθεση να πεθάνουν για τους αυτοκρατορικούς και βασιλικούς ηγεμόνες τους, αλλά το «έθνος» ήταν άγνωστο στους περισσότερους.

Από τότε που η επανάσταση έκανε την είσοδό της στη Γερμανία και ο μοναρχικός πατριωτισμός εξαφανίστηκε από μόνος του, ο σκοπός της διδασκαλίας της ιστορίας περιορίστηκε απλώς στη συσσώρευση γνώσεων. Αυτό το κράτος δεν έχει καμία σχέση με τον εθνικό ενθουσιασμό, αλλά δεν θα αποκτήσει ποτέ αυτό που πραγματικά επιθυμεί. Διότι όσο λιγότερο θα μπορούσε να υπάρξει μια τελευταία δυνατότητα αντίστασης από ένα δυναστικό πατριωτισμό, σε μια εποχή που κυριαρχούσε η αρχή του εθνικισμού, ακόμη λιγότερο θα μπορούσε να υπάρξει κάτι τέτοιο από ένα δημοκρατικό ενθουσιασμό. Διότι δεν πρέπει να υπάρχει αμφιβολία ότι, ο γερμανικός λαός δεν θα είχε σταθεί στο πεδίο της μάχης για τεσσεράμισι χρόνια κάτω από το σύνθημα της μάχης «Για τη Δημοκρατία»· πολύ λιγότερο απ' όλους εκείνοι που δημιούργησαν αυτό το σπουδαίο κατασκεύασμα.

Στην πραγματικότητα, αυτή η δημοκρατία οφείλει την απρόσκοπτη ύπαρξή της μόνο στις πρόθυμες διαβεβαιώσεις που έδινε παντού για εθελοντική ανάληψη κάθε αποζημίωσης και στην υπογραφή κάθε παραίτησης από εδαφικές απαιτήσεις. Είναι συμπαθής στον υπόλοιπο κόσμο· όπως κάθε ανθρωπάκι θεωρείται πιο συμπαθές από εκείνους

που τον χρειάζονται, παρά ένας ροζιασμένος άνδρας. **Φυσικά, η συμπάθεια του εχθρού ειδικά για αυτή τη συγκεκριμένη μορφή διακυβέρνησης είναι το χειρότερο είδος καταδίκης γι' αυτήν.** Αγαπούσαν τη Γερμανική Δημοκρατία και την άφηναν να ζήσει, γιατί δεν μπόρεσαν να βρουν έναν καλύτερο σύμμαχο για να υποδουλώσουν τον λαό μας. Μόνο όμως σε αυτό το γεγονός οφείλει την σημερινή ύπαρξή του αυτό το υπέροχο κατασκεύασμα. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο δεν μπορεί να προσφέρει καμία πραγματική εθνική ανατροφή και νοιώθει ικανοποιημένο με τις ζητωκραυγές των ηρώων της σημαίας του Ράιχ, αλλά στην πραγματικότητα αυτοί οι ίδιοι, αν έπρεπε να προστατεύσουν αυτή τη σημαία με το αίμα τους, θα το έβαζαν στα πόδια σαν λαοί.

Το εθνικό κράτος θα πρέπει να αγωνιστεί για την ύπαρξή του. Δεν θα την κερδίσει ούτε θα την εξασφαλίσει αυτήν την ύπαρξη υπογράφοντας έγγραφα όπως αυτά του σχεδίου Ντέιβις*. Αλλά για την ύπαρξή του και για την υπεράσπισή του θα χρειαστεί ακριβώς αυτά που τώρα θεωρεί ότι μπορεί να αποκηρύξει. Όσο πιο απaráμιλλη και πολύτιμη είναι η μορφή και το περιεχόμενό του, τόσο μεγαλύτερος θα είναι ο φθόνος και η έχθρα των αντιπάλων του. Η καλύτερη άμυνα δεν θα βρίσκεται στα όπλα του, αλλά στους πολίτες του· δεν είναι τα τείχη των φρουρίων που θα το προστατεύσουν, αλλά τα ζωντανά τείχη των ανδρών και των

*Το σχέδιο Ντέιβις (όπως προτάθηκε από την επιτροπή Ντέιβις, υπό την προεδρία του Τσάρλς Ντέιβις) ήταν μια απόπειρα το 1924 για την επίλυση του προβλήματος των αποζημιώσεων του Α΄ Παγκοσμίου Πολέμου που έπρεπε να πληρώσει η Γερμανία, μετά τον Α΄ Παγκόσμιο Πόλεμο και τη Συνθήκη των Βερσαλλιών. Η κατοχή της βιομηχανικής περιοχής του Ρουρ από τη Γαλλία και το Βέλγιο συνέβαλε στην κρίση υπερπληθωρισμού στη Γερμανία, λόγω της ανασταλτικής

γυναικών του, πλημμυρισμένα με την απόλυτη αγάπη της πατρίδας και τον φανατικό εθνικό ενθουσιασμό.

Σαν τρίτο, πρέπει να ληφθεί υπόψη σε σχέση με το εκπαιδευτικό μας σύστημα το ακόλουθο:

Το εθνικό κράτος πρέπει να ανακαλύψει και στην επιστήμη ένα εργαλείο για την προώθηση της εθνικής υπερηφάνειας. Όχι μόνο η παγκόσμια ιστορία, αλλά ολόκληρη η πολιτιστική ιστορία πρέπει να διδαχθεί από αυτήν την άποψη. Ένας εφευρέτης πρέπει να φαίνεται σπουδαίος όχι μόνο σαν εφευρέτης, αλλά και ακόμη περισσότερο, σαν εθνοσύντροφος. Ο θαυμασμός κάθε μεγάλου επιτεύγματος πρέπει να μεταλλαχτεί σε περηφάνια που ένας άνθρωπος του λαού του έχει επιλεγεί για να το επιτελέσει. Από τις μυριάδες όλων των μεγάλων ονομάτων στη γερμανική ιστορία πρέπει όμως να επιλεγούν και να παρουσιαστούν στη νεολαία τα μεγαλύτερα με τόσο εντυπωσιακό τρόπο, ώστε να γίνουν οι πυλώνες ενός αδιάσπαστου εθνικού φρονήματος.

Η διδακτέα ύλη πρέπει να ανοικοδομηθεί σύμφωνα με αυτές τις απόψεις, και η ανατροφή πρέπει να σχεδιαστεί με τέτοιο τρόπο ώστε ο νέος άνδρας να μην καταντήσει να είναι μισοειρηνιστής, μισοδημοκράτης ή κάτι άλλο παρόμοιο, όταν εγκαταλείπει το σχολείο, αλλά ένας **ολοκληρωμένος Γερμανός.**

Προκειμένου αυτό το εθνικό συναίσθημα να είναι ειλικρινές από την αρχή και όχι απλή προσποίηση, πρέπει να σφυρηλατηθεί στην παιδική σκέψη, όσο αυτή είναι ακόμα εύπλαστη, μια σιδερένια αρχή: **Εκείνος που αγαπά το έθνος του μπορεί να το αποδείξει μόνο μέσω των θυσιών που είναι πρόθυμος να κάνει γι' αυτό. Εθνικό συναίσθημα, που να βασίζεται μόνο στο κέρδος, δεν υπάρχει. Ο εθνικισμός, που συμπεριλαμβάνει μόνο τάξεις, παρομοίως δεν υπάρχει. Οι**

επίδρασής της στη γερμανική οικονομία. Το σχέδιο προέβλεπε τον τερματισμό της συμμαχικής κατοχής και ένα κλιμακωτό σχέδιο πληρωμών για την καταβολή αποζημιώσεων από την Γερμανία. Επειδή το σχέδιο επέλυε μια σοβαρή διεθνή κρίση, ο Ντέιβις μοιράστηκε το βραβείο Νόμπελ Ειρήνης το 1925 για το έργο του.

Ήταν ένα προσωρινό μέτρο και αποδείχθηκε ανέφικτο. (Σ.τ.μ)

ζητωκραυγές δεν επιβεβαιώνουν τίποτα και δεν δίνουν κανένα δικαίωμα, να αποκαλείς τον εαυτό σου εθνικιστή, εάν πίσω απ' αυτές δεν υπάρχει το μεγάλο ενδιαφέρον για τη διατήρηση μιας γενικής ευημερίας του έθνους. Μπορεί κάποιος να 'χει λόγο να υπερηφανεύεται για το λαό του, εάν δεν έχει μείνει καμία τάξη για την οποία θα έπρεπε να ντρέπεται. Όταν όμως το μισό αυτού του έθνους είναι δυστυχημένο και εξαντλημένο ή ακόμα και εκφυλισμένο, προσφέρει μια τόσο άσχημη εικόνα, που κανείς δεν πρέπει να αισθάνεται περήφανος γι' αυτό. Μόνο όταν μια εθνικότητα είναι υγιής σε όλα τα άκρα της, στο σώμα και στην ψυχή της, μπορεί η χαρά του ότι ανήκει σε αυτήν, να ανυψωθεί σωστά σε αυτό το υψηλό συναίσθημα που ονομάζουμε εθνική υπερηφάνεια. Αυτή η ανώτερη υπερηφάνεια όμως θα γίνει αισθητή μόνο από εκείνους που γνωρίζουν το μεγαλείο της εθνικότητάς τους.

Η βαθιά ένωση του εθνικισμού και του αισθήματος της κοινωνικής δικαιοσύνης πρέπει να εμφυτευτεί στις νέες καρδιές. Τότε θα 'ρθει μια μέρα που ένα έθνος πολιτών θα εγερθεί, ενωμένο και από κοινού σφυρηλατημένο από μια κοινή αγάπη και μια κοινή υπερηφάνεια, αναλλοίωτη και αήττητη για πάντα.

Ο φόβος του σοβινισμού στην εποχή μας είναι ένα σημάδι της ανικανότητάς της. Δεδομένου ότι όχι μόνο της λείπει κάθε ενθουσιώδης δραστηριότητα, αλλά της φαίνονται ακόμα και δυσάρεστες, δεν θα επιλεγεί πλέον από το πεπρωμένο για μια μεγάλη πράξη. Διότι οι μεγαλύτερες ανατροπές σε αυτήν τη γη θα ήταν αδιανόητες, εάν η κινητήριά τους δύναμη αντί για φανατικά, ακόμη και υστερικά πάθη ήταν οι αστικές αρετές της ηρεμίας και της τάξης.

Είναι σίγουρο όμως ότι αυτός ο κόσμος προσανατολίζεται σε μία μεγάλη ριζική αλλαγή. Και ένα μόνο μπορεί να είναι το ερώτημα, αν το αποτέλεσμα θα είναι ευνοϊκό για τη σωτηρία της Άριας ανθρωπότητας ή προς όφελος του

αιώνιου Εβραίου.

Το εθνικό κράτος θα πρέπει γι' αυτό να μεριμνήσει, μέσω μιας κατάλληλης εκπαίδευσης της νεολαίας να δημιουργήσει μια μέρα την ώριμη γενιά για τις τελευταίες και μεγαλύτερες αποφάσεις σε αυτόν τον κόσμο.

Αλλά το έθνος εκείνο, που θα ακολουθήσει πρώτο αυτό το μονοπάτι, θα νικήσει.

Ολόκληρο το εκπαιδευτικό και παιδαγωγικό έργο του εθνικού κράτους πρέπει να επιστεγαστεί από το γεγονός ότι έχει ενσταλάξει το φυλετικό πνεύμα και το αίσθημα φυλής ενστικτωδώς και διανοητικώς στις καρδιές και στα μυαλά των νέων που του έχουν εμπιστευτεί. Κανένα αγόρι ή κορίτσι δεν πρέπει να εγκαταλείψει το σχολείο χωρίς να έχει οδηγηθεί στην απόλυτη γνώση της αναγκαιότητας και της φύσης της καθαρότητας του αίματος. Μ' αυτό θα δημιουργήσουμε τις απαραίτητες προϋποθέσεις για τη διατήρηση των φυλετικών θεμελίων της εθνικότητάς μας και μέσω αυτών, με τη σειρά τους, θα διασφαλιστούν οι προϋποθέσεις για την επακόλουθη πολιτιστική ανάπτυξη.

Διότι σε τελική ανάλυση κάθε σωματική και κάθε διανοητική εκπαίδευση θα καταντούσε άχρηστη, αν δεν ωφελούσε μια οντότητα, που είναι ουσιαστικά πρόθυμη και αποφασισμένη να διατηρήσει την ύπαρξή της και τον ατομικό της χαρακτήρα.

Διαφορετικά, θα καταλήξουμε πάλι σε κάτι για το οποίο εμείς οι Γερμανοί έχουμε ήδη λόγο για να λυπόμαστε, χωρίς ίσως να έχουμε αντιληφθεί μέχρι τώρα όλη την έκταση αυτής της τραγικής συμφοράς: ότι στο μέλλον θα παραμείνουμε μόνο πολιτιστικά λιπάσματα, όχι μόνο με την κοινότοπη έννοια της σύγχρονης αστικής μας αντίληψης, η οποία βλέπει στους διάφορους χαμένους εθνοσυντρόφους μόνο χαμένους πολίτες, αλλά με την έννοια της πιο οδυνηρής συνειδητοποίησης ότι, παρά τις γνώσεις και τις ικανότητές μας, το αίμα μας θα

ήταν καταδικασμένο να εξαφανιστεί. Με το να ζευγαρώνουμε με άλλες φυλές ξανά και ξανά, πιθανότατα να τις ανυψώνουμε από το προηγούμενο πολιτιστικό τους επίπεδο σε ένα ανώτερο επίπεδο, αλλά εμείς βυθιζόμαστε για πάντα από τα ύψη που είχαμε φτάσει.

Τέλος αυτή η ανατροφή, σε σχέση με όσα αναφέρονται στη φυλή, θα βρει την ιδανική της ολοκλήρωση στη στρατιωτική θητεία. Γιατί όπως πάντα η στρατιωτική θητεία πρέπει να είναι σαν το τελευταίο στάδιο της κανονικής ανατροφής του μέσου Γερμανού.

Όσο μεγάλη σπουδαιότητα έχει για το εθνικό κράτος το είδος της σωματικής και πνευματικής αγωγής, εξίσου σημαντική είναι και η επιλογή των ανθρώπων που θα το υπηρετήσουν. Σήμερα είναι εύκολο να το κάνετε αυτό. Σε γενικές γραμμές, τα παιδιά που ανήκουν σε ανώτερες τάξεις, που έχουν εύπορους γονείς στην εποχή μας, θεωρούνται γενικά άξια μιας ανώτατης εκπαίδευσης. Το θέμα του ταλέντου παίζει δευτερεύοντα ρόλο σ' αυτό. Από μόνο του, το ταλέντο μπορεί πάντα να αξιολογηθεί μόνο σε συνάρτηση με διάφορους παράγοντες. Το παιδί ενός αγρότη μπορεί να έχει πολύ περισσότερα ταλέντα από το παιδί των γονέων που κατέχουν υψηλές θέσεις εδώ και πολλές γενιές, ακόμη και αν στις γενικές γνώσεις είναι κατώτερο από το παιδί ενός αστού. Του οποίου όμως η ανώτερη γνώση δεν έχει καμία σχέση με το μεγαλύτερο ή το μικρότερο ταλέντο, αλλά πηγάζει από το πλήθος των εντυπώσεων που είναι κατά πολύ μεγαλύτερο, τις οποίες το παιδί λαμβάνει συνεχώς λόγω της πολύπλευρης αγωγής και του πλούσιου περιβάλλοντος διαβίωσής του. Εάν το ταλαντούχο αγόρι του αγρότη είχε επίσης μεγαλώσει σε ένα τέτοιο περιβάλλον από νεαρή ηλικία, η πνευματική του αποδοτικότητα θα ήταν πολύ διαφορετική. Σήμερα υπάρχει ίσως μόνο ένας

τομέας στον οποίο η καταγωγή είναι πράγματι λιγότερο σημαντική από το έμφυτο ταλέντο κάποιου: ο τομέας της τέχνης. Εδώ, όπου ένα άτομο δεν αρκεί μόνο να «μάθει», αλλά πρέπει όλα απ' την αρχή να είναι έμφυτα και μόνο αργότερα να υποστούν μια λίγο-πολύ ευνοϊκή ανάπτυξη, τα χρήματα και η περιουσία των γονέων σχεδόν δεν μετράνε καθόλου. Άρα εδώ αποδεικνύεται ακόμα καλύτερα, ότι η ιδιοφυΐα δεν συνδέεται απαραίτητα με τα ανώτερα κοινωνικά στρώματα ή ακόμη και με τον πλούτο. Οι μεγαλύτεροι καλλιτέχνες συχνά προέρχονται από τα φτωχότερα σπίτια. Και ακόμη και ένα μικρό χωριατόπαιδο μπορεί να γίνει αργότερα ένας φημισμένος ειδήμονας.

Δεν γίνεται λόγος για την τεράστια έλλειψη οξυδέρκειας της εποχής μας, ότι δεν αξιοποιείται το πλεονέκτημα μιας τέτοιας γνώσης για ολόκληρη την πνευματική ζωή. Πιστεύουν, ότι αυτό που αναμφίβολα ισχύει στον τομέα της τέχνης, δεν ισχύει για τις λεγόμενες εφαρμοσμένες επιστήμες. Χωρίς αμφιβολία, ορισμένες μηχανικές δεξιότητες μπορούν να διδαχθούν στους ανθρώπους, όπως διδάσκει και ένας επιδέξιος εκπαιδευτής ζώων, σε ένα υπάκουο κανίς τα πιο απίστευτα κόλπα. Αλλά, όπως με αυτή την εκπαίδευση του ζώου το ίδιο το ζώο δεν οδηγείται σε αυτές τις ασκήσεις από τη νοημοσύνη του, έτσι και με τους ανθρώπους. Ανεξάρτητα από κάποια άλλα ταλέντα, μπορούμε και στον άνθρωπο να μάθουμε ορισμένα επιστημονικά κόλπα, αλλά η διαδικασία τότε είναι εξίσου άψυχη, εσωτερικώς άβια όπως στα ζώα. Μπορούμε, με βάση μια συγκεκριμένη επαναλαμβανόμενη μονότονη πνευματική άσκηση σε ένα μέσο άνθρωπο, να του ενσταλάξουμε γνώσεις ακόμα και πάνω από τον μέσο όρο· όμως θα παρέμεναν νεκρές και, εν τέλει, στείρες γνώσεις. Τότε οδηγούμαστε σε εκείνους τους ανθρώπους, που μπορεί μεν να είναι μια ζωντανή εγκυκλοπαίδεια, αλλά παρ' όλα αυτά αποτυγχάνουν οικτρά σε όλες τις κρίσιμες περιστάσεις και τις καθοριστικές στιγμές της ζωής· θα πρέπει πάντα να καθοδηγούνται ξανά και ξανά για κάθε ανάγκη, ακόμα και την πιο ασήμαντη, από την άλλη δεν

θα είναι ποτέ σε θέση να συμβάλλουν στο ελάχιστο στην περαιτέρω πρόοδο της ανθρωπότητας. Μια τέτοια μηχανικά εδραιωμένη γνώση είναι υπεραρκετή για την ανάληψη κρατικών αξιωμάτων στις ημέρες μας.

Είναι αυτονόητο, ότι στο σύνολο του πληθυσμού ενός έθνους θα υπάρχουν ταλέντα για όλους τους πιθανούς τομείς της καθημερινής ζωής. Είναι επίσης αυτονόητο, ότι η αξία της γνώσης θα είναι ακόμη μεγαλύτερη, όσο περισσότερο η νεκρή γνώση διαπνέεται από το ανάλογο ταλέντο του ατόμου. **Τα δημιουργικά επιτεύγματα μπορούν να προκύψουν μόνο όταν η ικανότητα και η γνώση συγκροτούν ένα γάμο.**

Το πόσο πολύ αμαρτάνει η σημερινή ανθρωπότητα προς αυτή την κατεύθυνση, επιτρέψτε μου να σας το δείξω με ένα άλλο παράδειγμα. Κατά διαστήματα στα εικονογραφημένα φύλλα υπενθυμίζουν το γερμανό μικροαστό, ότι τόπους-τόπους και για πρώτη φορά ένας νέγρος έγινε δικηγόρος, δάσκαλος, ακόμη και πάστορας, ακόμα και σπουδαίος τενόρος ή κάτι άλλο παρόμοιο. Ενώ η ανόητη αστική τάξη εκπλήσσεται όταν βλέπει μια τέτοια θαυμάσια εκπαίδευση, γεμάτη σεβασμό γι' αυτό το υπέροχο αποτέλεσμα της σημερινής εκπαιδευτικής τέχνης, ο Εβραίος βλέπει σε αυτό το γεγονός πολύ έξυπνα, πώς να επινοήσει μια νέα απόδειξη της ορθότητας της θεωρίας του για την **ισότητα των ανθρώπων**, που θέλει να επιβάλει στους λαούς. Αυτός ο ξεπεσμένος αστικός κόσμος δεν συνειδητοποιεί, ότι εδώ πρόκειται για μια πραγματική αμαρτία ενάντια στη λογική· ότι είναι μια πράξη εγκληματικού παραλογισμού, να επιδιώκεις την εκπαίδευση κάποιου που γεννήθηκε μισός πίθηκος, μέχρις ότου πιστέψουν, ότι τον έχεις μετατρέψει σε δικηγόρο, ενώ εκατομμύρια μέλη της ανώτερης πολιτισμικά φυλής πρέπει να παραμένουν σε εντελώς αναξιοπρεπείς καταστάσεις· ότι είναι αμαρτία ενάντια στη βούληση του αιώνιου Δημιουργού, όταν αφήνουμε εκατοντάδες χιλιάδες και εκατοντάδες χιλιάδες από τις πιο προικισμένες υπάρξεις Του να χάνονται στο βούρκο του σημερινού προλεταριάτου, ενώ εκπαιδεύουμε τους Οττεντότους και τους Ζουλού για τα διανοητικά επαγγέλματα. Διότι πρόκει-

ται για μια εκπαίδευση ζώου, ακριβώς όπως αυτή του κανίς, και όχι για μια επιστημονική «εκπαίδευση». Αν εφαρμόζαμε την ίδια προσπάθεια και φροντίδα στις ευφυείς φυλές, κάθε άτομο θα γινόταν χίλιες φορές πιο ικανό για παρόμοια επιτεύγματα.

Αλλά κι αν ενεργούσαμε σε κάτι παραπάνω από μερικές εξαιρέσεις αυτή η κατάσταση ήταν τόσο αφόρητη, όσο αφόρητη είναι ήδη και σήμερα, αφού ούτε το ταλέντο ούτε τα φυσικά χαρίσματα δεν αποφασίζουν για την ανώτερη μόρφωση. Μάλιστα, είναι αβάσταχτη η σκέψη, ότι εκατοντάδες χιλιάδες άνθρωποι χωρίς κανένα απολύτως ταλέντο κρίνονται άξιοι κάθε χρόνο για μια ανώτερη μόρφωση, ενώ άλλες εκατοντάδες χιλιάδες σπουδαία ταλέντα παραμένουν χωρίς καμία ανώτερη εκπαίδευση. Η ζημιά, που υφίσταται το έθνος κατ' αυτόν τον τρόπο, δεν μπορεί να υπολογιστεί. Εάν ο πλούτος των σημαντικών εφευρέσεων έχει αυξηθεί εξαιρετικά τις τελευταίες δεκαετίες, ιδιαίτερα στη Βόρεια Αμερική, αυτό οφείλεται κυρίως στο γεγονός, ότι υπάρχουν πολύ περισσότερα ταλέντα από τα χαμηλότερα στρώματα που έχουν τη δυνατότητα να αποκτήσουν μια ανώτερη μόρφωση, από ό, τι συμβαίνει στην Ευρώπη.

Η ενστάλαξη της απλής γνώσης δεν αρκεί για την εφεύρεση, αλλά μόνο αυτή που εμπνέεται από το ταλέντο. Αλλά σήμερα δεν δίνουμε έμφαση σε αυτό· μόνο οι καλοί βαθμοί μετράνε.

Και εδώ, το εθνικό κράτος θα πρέπει κάποτε να παρέμβει με εκπαιδευτικό τρόπο. **Δεν θα έχει σαν καθήκον να διατηρήσει την αποφασιστική επιρροή μιας υπάρχουσας τάξης της κοινωνίας, αλλά το καθήκον να πάρει τα πιο ικανά μυαλά από το σύνολο όλων των εθνοσυντρόφων και να τους προσφέρει τα αξιώματα και την αξιοπρέπεια.** Δεν έχει μόνο την υποχρέωση να δώσει στο μέσο παιδί μια συγκεκριμένη εκπαίδευση στο δημοτικό σχολείο, αλλά και την υποχρέωση να καθοδηγήσει το ταλέντο στον δρόμο που του ταιριάζει. Πάνω απ' όλα, πρέπει να το θεωρήσει σαν το υψηλότερο καθήκον του, να ανοίξει τις πύλες των κρατικών ανώτατων εκπαιδευτικών ιδρυμάτων σε κάθε ταλέντο, ανεξάρτητα από τον κύκλο από τον

οποίο μπορεί να προέρχεται. Πρέπει να επιτελέσει αυτό το καθήκον, γιατί μόνο με αυτόν τον τρόπο μπορεί η ευφυής ηγεσία του έθνους να αναπτυχθεί από το στρώμα των εκπροσώπων μιας νεκρής γνώσης.

Το κράτος πρέπει να λάβει προληπτικά μέτρα προς αυτήν την κατεύθυνση και για έναν άλλο λόγο: Τα στρώματα των διανοομένων μας, ειδικά στη Γερμανία, είναι τόσο απομονωμένα και άκαμπτα, που στερούνται κάθε επαφής με τις κατώτερες τάξεις. Αυτό αντεκδικείται από δύο πλευρές: Πρώτον λόγω αυτού τους λείπουν η κατανόηση και το συναίσθημα για την πλατιά μάζα. Έχουν απομακρυνθεί τόσο πολύ από κάθε σύνδεση με αυτήν, που δεν μπορούν πλέον να έχουν την απαραίτητη ψυχολογική κατανόηση για το λαό. Έχουν αποξενωθεί απ' τον λαό. Δεύτερον, σ' αυτά τα ανώτερα στρώματα λείπει επίσης η δύναμη θέλησης που απαιτείται. Διότι αυτή είναι πάντα πιο αδύναμη στην κλειστή κάστα των κύκλων των διανοομένων από ότι στη μάζα του ακαλλιέργητου λαού. Όσο όμως, μα τον αληθινό Θεό, δεν υστερούσαμε ποτέ σε επιστημονική μόρφωση εμείς οι Γερμανοί, τόσο περισσότερο όμως υστερούσαμε στη δύναμη της θέλησης και στην ικανότητα αποφάσεων. Για παράδειγμα, όσο πιο «διανοούμενοι» ήταν οι πολιτικοί μας, τόσο πιο αδύναμα ήταν συνήθως τα αληθινά τους επιτεύγματα. Η πολιτική προετοιμασία καθώς και ο τεχνικός εξοπλισμός για τον Παγκόσμιο Πόλεμο δεν ήταν ανεπαρκείς επειδή για παράδειγμα κυβερνούσαν τον λαό μας μυαλά **με λίγη μόρφωση**, αλλά μάλλον επειδή οι κυβερνώντες ήταν **υπερ-μορφωμένοι** άνθρωποι, φουσκωμένοι μέχρι σκασμού από γνώσεις και εξυπνάδα και απαλλαγμένοι από κάθε ενεργητικότητα και τόλμη. Ήταν μια συμφορά, για το έθνος μας το ότι αναγκάστηκε να δώσει τον αγώνα για την ύπαρξή του υπό την ηγεσία ενός καγκελάριου που δεν ήταν τίποτε άλλο παρά ένας αδύναμος φιλόσοφος. Εάν είχαμε σαν ηγέτη αντί για έναν Μπέτμαν-Χόλβεκ έναν πιο γερό άνθρωπο του λαού, το ηρωικό αίμα των απλών γρεναδιέρων δεν θα είχε χυθεί για το τίποτα. Επιπλέον η υπερβολικά καθαρώς πνευματική καλλιέρ-

γεια του ηγετικού υλικού μας ήταν ο καλύτερος σύμμαχος για τους απατεώνες που πραγματοποίησαν την επανάσταση του Νοεμβρίου. Με το να κατακρατεί τον εθνικό θησαυρό που του είχαν εμπιστευτεί με τον πιο επαίσχυντο τρόπο, αντί να τον χρησιμοποιήσει πλήρως, δημιούργησε τις προϋποθέσεις για τον θρίαμβο των άλλων.

Εδώ η Καθολική Εκκλησία μπορεί να χρησιμεύσει ως υποδειγματικό διδακτικό παράδειγμα. Στον εξαναγκασμό των ιερέων της σε αγαμία βρίσκεται ο λόγος για τον οποίο πρέπει να παίρνει συνέχεια την νέα γενιά για τον κλήρο από τις πλατιές μάζες του λαού αντί από τις δικές της τάξεις. Ακριβώς αυτή τη σημασία της αγαμίας του κλήρου όμως οι περισσότεροι δεν την κατάλαβαν καθόλου. Είναι η αιτία της απίστευτα ακμαίας δύναμης που ζει σε αυτόν τον πανάρχαιο θεσμό. Διότι το γεγονός ότι αυτός ο πολυάριθμος στρατός των θρησκευτικών αξιωματούχων συμπληρώνεται συνεχώς από τα χαμηλότερα στρώματα του λαού, όχι μόνο διατηρεί τους ενστικτώδεις δεσμούς της εκκλησίας με το λαϊκό αίσθημα, αλλά και εξασφαλίζει ένα άθροισμα ενέργειας και δυναμικότητας, η οποία σε αυτήν τη μορφή θα υπάρχει πάντα μόνο στην πλατιά μάζα του λαού. Από εκεί προέρχεται η φοβερή νεανικότητα αυτού του γιγαντιαίου οργανισμού, η πνευματική ευλυγισία και η σιδερένια θέληση.

Θα είναι καθήκον ενός εθνικού κράτους να οργανώσει κατ' αυτόν τον τρόπο το εκπαιδευτικό του σύστημα ώστε να υπάρχει μια συνεχής ανανέωση των υπαρχόντων στρωμάτων των διανοουμένων μέσω της παροχής φρέσκου αίματος από τα κατώτερα στρώματα. Το κράτος έχει την υποχρέωση, με τη μεγαλύτερη προσοχή και ακρίβεια, να ξεχωρίσει από τον συνολικό αριθμό των εθνοσυντρόφων το εκ φύσεως εμφανώς ικανό ανθρώπινο υλικό και να το βάλει στην υπηρεσία ολόκληρης της κοινότητας. Διότι το κράτος και οι πολιτικοί δεν είναι εκεί, για να δώσουν τη δυνατότητα σε κάποιες τάξεις να βολευτούν, αλλά μάλλον για να εκπληρώσουν τα καθήκοντα που τους έχουν ανατεθεί. Ωστόσο, αυτό θα είναι εφικτό μόνο

εάν εκπαιδεύσει για τις θεσμικές θέσεις του βασικά μόνο ικανές και ισχυρές προσωπικότητες. Αυτό ισχύει όχι μόνο για όλες τις θέσεις δημοσίων υπαλλήλων, αλλά και για την πνευματική ηγεσία του έθνους γενικά σε όλους τους τομείς. Και σ' αυτό βρίσκεται ένας παράγοντας του μεγαλείου ενός έθνους, ότι καταφέρνει, να εκπαιδεύσει τα πιο ικανά μυαλά για τους τομείς που τους ταιριάζουν και τα θέτει στην υπηρεσία της εθνικής κοινότητας. **Όταν δύο λαοί, που έχουν σχεδόν τις ίδιες ικανότητες, ανταγωνίζονται μεταξύ τους, τότε τη νίκη θα την κερδίσει εκείνος, του οποίου τα καλύτερα ταλέντα εκπροσωπούνται σε όλη του την πνευματική ηγεσία και θα ηττηθεί εκείνος, του οποίου η ηγεσία αποτελεί μόνο ένα κοινό παχνί για προνομιακές ομάδες ή τάξεις, ανεξάρτητα από τις έμφυτες ικανότητες του κάθε μέλους του.**

Φυσικά, αυτό κατ' αρχάς φαίνεται αδύνατο στον σημερινό μας κόσμο. Θα τεθεί αμέσως η αντίρρηση, ότι ο χαϊδεμένος γιος, για παράδειγμα ενός ανώτερου δημόσιου υπαλλήλου, δεν πρέπει να απαιτούμε να γίνει, ας πούμε, χειρώνακτας εργάτης επειδή κάποιος άλλος του οποίου οι γονείς ήταν χειρώνακτες εργάτες φαίνεται να είναι πιο ικανός. Αυτό μπορεί να αληθεύει με τη σημερινή εκτίμηση της χειρωνακτικής εργασίας. Γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο το εθνικό κράτος θα πρέπει επίσης να υιοθετήσει μια θεμελιωδώς διαφορετική αντίληψη απέναντι στον όρο εργασία. **Θα πρέπει να βάλει τέλος, έστω κι αν χρειαστούν αιώνες αγωγής, σε αυτή την ανοησία της περιφρόνησης της σωματικής δραστηριότητας. Ουσιαστικά, δεν θα πρέπει να αξιολογεί το άτομο ανάλογα με το είδος της εργασίας του, αλλά σύμφωνα με τη μορφή και την ποιότητα της απόδοσής του.** Αυτό μπορεί να φαίνεται εξωφρενικό σε μια εποχή, που ο πιο ανόητος αρθρογράφος, μόνο επειδή δουλεύει με την πένα, εκτιμάται πολύ περισσότερο από τον πιο έξυπνο καλό μηχανικό. Αυτή η εσφαλμένη εκτίμηση – όπως προείπα – δεν αντιστοιχεί στη φύση των πραγμάτων, αλλά είναι τεχνητά επίκτητη και στο παρελθόν δεν υπήρχε. Η τωρινή αφύσικη κατάσταση βασίζεται ακριβώς στα γενικά νοσηρά φαινόμενα

που έχουν προκύψει από την υλιστική εποχή μας.

Βασικά, η αξία κάθε εργασίας είναι διπλή: **μια καθαρώς υλική και μια ιδεαλιστική**. Η υλική αξία βασίζεται στη σπουδαιότητά της και συγκεκριμένα στην πρακτική σημασία μιας εργασίας για τη ζωή του συνόλου. Όσο περισσότεροι εθνοσύντροφοι επωφελούνται από ένα συγκεκριμένο επίτευγμα και μάλιστα άμεσα και έμμεσα, τόσο μεγαλύτερη είναι η αξιολογούμενη υλική αξία. Αυτή η αξιολόγηση με τη σειρά της βρίσκει τη χειροπιαστή έκφρασή της στην υλική αμοιβή που λαμβάνει το άτομο για την εργασία του. Σε αντίθεση με αυτήν την καθαρά υλική αξία υπάρχει τώρα η ιδεαλιστική. Αυτή δεν μετράται ουσιαστικά από την υλική σημασία της εργασίας που εκτελείται, αλλά από την αναμφισβήτητη αναγκαιότητά της. Όσο σίγουρο είναι ότι η υλική χρησιμότητα μιας εφεύρεσης μπορεί να είναι μεγαλύτερη από την υπηρεσία που προσφέρει ένας καθημερινός εργάτης, τόσο σίγουρο είναι ότι το σύνολο εξαρτάται εξίσου από αυτή τη μικρότερη υπηρεσία όπως και από κάθε μεγαλύτερη. Μπορεί από υλική άποψη να θεσπιστεί μια διάκριση στην αξιολόγηση των ωφελημάτων της κάθε εργασίας για το σύνολο και αυτή μπορεί να εκφραστεί μέσω των αντίστοιχων αποδοχών· από ιδεαλιστική όμως άποψη πρέπει να εξασφαλιστεί η ισότητα όλων από τη στιγμή που το κάθε άτομο προσπαθεί στον τομέα του – όποιος κι αν είναι – να κάνει το καλύτερο. Αλλά πάνω σ' αυτό πρέπει να βασίζεται η εκτίμηση ενός ανθρώπου και όχι στο μισθό.

Δεδομένου ότι σε ένα λογικό κράτος πρέπει να λαμβάνεται μέριμνα ώστε να αναθέτει στο άτομο τη δραστηριότητα που αντιστοιχεί στην ικανότητά του, ή, με άλλα λόγια, να εκπαιδεύσει τα ικανά μυαλά στην εργασία που τους ταιριάζει και επειδή αυτές οι ικανότητες βασικά είναι έμφυτες και δεν μπορούν να αποκτηθούν από οποιαδήποτε εκπαίδευση, καθώς είναι ένα δώρο από τη φύση και δεν είναι ένα επίτευγμα των ανθρώπων, γι' αυτό και η γενική εκτίμηση των αστών πολιτών δεν μπορεί να εξαρτάται από την εργασία που κατά μία έννοια έχει ανατεθεί στο άτομο. Διότι αυτή η εργασία θα οφείλεται στα

έμφυτα χαρίσματά του καθώς και στην ανάλογη αγωγή, την οποία έλαβε από το κοινωνικό σύνολο. Η εκτίμηση που απολαμβάνει κάθε άνθρωπος θα πρέπει να βασίζεται στον τρόπο με τον οποίο εκπληρώνει αυτή την εργασία που του έχει ανατεθεί από το κοινωνικό σύνολο. Διότι η δραστηριότητα που εκτελεί το άτομο δεν είναι ο σκοπός της ύπαρξής του, αλλά μόνο το μέσο για να το κάνει αυτό. Θα πρέπει όμως να συνεχίσει τη βελτίωση και την ολοκλήρωσή του σαν άνθρωπος, πράγμα που μπορεί να κάνει μόνο μέσα στα πλαίσια της πολιτιστικής του κοινότητας, η οποία πρέπει πάντα να βασίζεται πάνω στα θεμέλια ενός κράτους. Πρέπει να συνεισφέρει στη διατήρηση αυτών των θεμελίων. Η μορφή αυτής της συνεισφοράς καθορίζει απ' τη φύση· εναπόκειται μόνο σε αυτόν να ανταποδώσει με προθυμία και τιμιότητα στην εθνική κοινότητα, αυτά που του προσέφερε. Όποιος το κάνει αυτό αξίζει τη μεγαλύτερη εκτίμηση και τον υψηλότερο σεβασμό. **Το υλιστικό μεροκάματο μπορεί να δοθεί σε εκείνον του οποίου η απόδοση φέρνει αντίστοιχα οφέλη για το σύνολο· το ιδεαλιστικό όμως πρέπει να βρίσκεται στην εκτίμηση, που μπορεί να αξιώνει ο καθένας ο οποίος αφιερώνει στην υπηρεσία του έθνους του τις δυνάμεις που του έδωσε η φύση και ανέπτυξε με την εκπαίδευση που έχει λάβει από την εθνική κοινότητα.** Αλλά τότε δεν θα είναι πια ντροπή να είναι κανείς τίμιος χειρώνακτας εργάτης, αλλά θα είναι αιτία ντροπής να είναι ένας ανίκανος δημόσιος υπάλληλος που σπαταλά την ημέρα του καλού Θεού και να κλέβει το καθημερινό ψωμί του τίμιου λαού. Τότε θα θεωρείται και αυτονόητο, ότι δεν θα ανατίθενται καθήκοντα σε έναν άνθρωπο στα οποία εξαρχής δεν θα είναι σε θέση να ανταποκριθεί.

Επιπλέον, μια τέτοια δραστηριότητα θα παρέχει και το μοναδικό κριτήριο του δικαιώματος συμμετοχής σε ισότιμη νομική βάση στις γενικές αστικές υποθέσεις.

Η σημερινή εποχή αυτοδιαλύεται· καθιερώνει την καθολική ψηφοφορία, φλυαρεί για την ισότητα των δικαιωμάτων, αλλά δεν βρίσκει κανένα στήριγμα γι' αυτήν. Βλέπει στο υλιστικό

μεροκάματο την έκφραση της αξίας ενός ανθρώπου και καταστρέφει έτσι τις βάσεις για την ευγενέστερη ισότητα που θα μπορούσε να υπάρξει. Διότι η ισότητα δεν μπορεί και ούτε θα μπορούσε ποτέ να βασίζεται στην απόδοση του ατόμου αυτό καθεαυτό, αλλά μόνο στον τρόπο με τον οποίο ο καθένας εκπληρώνει τις ειδικές του υποχρεώσεις. Μόνο με αυτό τον τρόπο θα παραμεριστεί ένα συμπτωματικό γεγονός της φύσης κατά την κρίση της αξίας των ανθρώπων και το ίδιο το άτομο θα σφυρηλατήσει τη σπουδαιότητά του.

Προς το παρόν, καθώς ολόκληρες ομάδες ανθρώπων εκτιμούν ο ένας την αξία του άλλου μόνο από το ύψος του μισθού που λαμβάνουν, δεν έχουν – όπως είπα – καμία κατανόηση για όλα αυτά. Αλλά για εμάς, αυτό δεν πρέπει να αποτελεί λόγο να μην υποστηρίξουμε τις ιδέες μας. Αντιθέτως: **όποιος θέλει να γιατρέψει αυτή την εποχή που είναι εσωτερικά αρρωστημένη και γερασμένη, πρέπει πρώτα να έχει το θάρρος να αποσαφηνίσει τις αιτίες αυτών των ταλαιπωριών. Η έγνοια όμως του εθνικοσοσιαλιστικού κινήματος πρέπει να είναι: να προσπεράσει τους μικροαστούς και από το έθνος μας να συγκεντρώσει και να οργανώσει εκείνες τις δυνάμεις, που θα ήταν ικανές να αγωνιστούν ως πρόμαχοι μιας νέας κοσμοθεωρίας.**

Βεβαίως, θα προβληθεί η αντίρρηση ότι σε γενικές γραμμές είναι δύσκολο να διαχωριστεί η ιδεαλιστική αξιολόγηση από την υλική και μάλιστα ότι η μείωση της υπόληψης της σωματικής εργασίας οφείλεται στους μικρούς μισθούς με τους οποίους αμείβεται αυτή. Αυτοί οι μικροί μισθοί είναι και η αιτία για τον περιορισμό της συμμετοχής του ατόμου στα πολιτιστικά αγαθά του έθνους του. Κατ' αυτόν τον τρόπο όμως μειώνεται ιδιαίτερα ο ιδεαλιστικός πολιτισμός του ανθρώπου, ο οποίος δεν έχει καμία σχέση με την καθημερινή δραστηριότητά του. Η

απροθυμία για σωματική εργασία δικαιολογείται από το γεγονός ότι λόγω των φτωχότερων μισθών, το πολιτιστικό επίπεδο των χειρωνακτών εργατών είναι αναπόφευκτα σε ύφεση και γι' αυτό το λόγο δικαιολογείται μια γενικά χαμηλότερη εκτίμηση.

Υπάρχει πολλή αλήθεια σε αυτό. Ακριβώς για αυτόν τον λόγο, όμως θα πρέπει να προσέξουμε την υπερβολική διαφοροποίηση των μισθολογικών συνθηκών στο μέλλον. Μην πείτε ότι αυτό θα οδηγήσει σε μείωση της παραγωγικότητας. Θα ήταν το πιο θλιβερό σημάδι της παρακμής μιας εποχής, αν το κίνητρο για ένα ανώτερο πνευματικό επίτευγμα βρισκόταν μόνο στους ψηλότερους μισθούς. Εάν αυτή η αντίληψη ήταν η μόνη που μετρούσε σε αυτόν τον κόσμο μέχρι στιγμής, η ανθρωπότητα δεν θα αποκτούσε ποτέ τα μεγαλύτερα επιστημονικά και πολιτιστικά αγαθά της. Διότι οι μεγαλύτερες εφευρέσεις, οι μεγαλύτερες ανακαλύψεις, τα πιο επαναστατικά επιστημονικά έργα, τα πιο υπέροχα μνημεία του ανθρώπινου πολιτισμού δεν έχουν δοθεί στον κόσμο από το πάθος για χρήματα. Αντιθέτως, η γέννησή τους σήμαινε όχι σπάνια την παραίτηση από τη γήινη ευτυχία του πλούτου.

Μπορεί σήμερα τα χρήματα έχουν γίνει ο αποκλειστικός κυβερνήτης της ζωής, αλλά κάποια μέρα ο άνθρωπος θα υποκλιθεί ξανά σε ανώτερους θεούς. Πολλά από αυτά που έχουμε σήμερα μπορεί να οφείλουν την ύπαρξή τους μόνο στη λαχτάρα για χρήματα και πλούτο, αλλά υπάρχουν μόνο λίγα μεταξύ όλων αυτών που η έλλειψή τους θα έκανε την ανθρωπότητα φτωχότερη.

Και αυτό είναι ένα καθήκον του κινήματός μας, να διακηρύξει ότι ήρθε πια ο καιρός που το άτομο θα παίρνει όσα του χρειάζονται για να ζήσει, αλλά διατηρώντας παράλληλα την αρχή, ότι ο άνθρωπος δεν ζει αποκλειστικά για λόγους υλικής απόλαυσης. Αυτή η αρχή πρέπει μια μέρα να βρει έκφραση σε ένα σοφό περιορισμό της κλίμακας των μισθών, που θα επιτρέψει σε όλους, ακόμα και στον τελευταίο τίμια εργαζόμενο να ζει μια αξιοπρεπή ζωή ως εθνοσύντροφος και ως άνθρωπος.

Δεν πρέπει να πούμε ότι πρόκειται για μια ιδανική κατάσταση

την οποία αυτός ο κόσμος πρακτικά δεν θα ανεχτεί και ποτέ δεν θα πραγματοποιήσει στην πράξη.

Και εμείς δεν είμαστε τόσο αφελείς, ώστε να πιστεύουμε ότι θα μπορούσαμε να πετύχουμε στο να επιφέρουμε ποτέ μια άψογη εποχή. Αλλά αυτό από μόνο του δεν μας απαλλάσσει από την υποχρέωση να καταπολεμήσουμε τα σφάλματα που γνωρίζουμε, να ξεπεράσουμε τις αδυναμίες και να αγωνιστούμε για το ιδανικό. Η σκληρή πραγματικότητα από μόνη της θα δημιουργήσει πάρα πολλούς περιορισμούς. Αλλά αυτός είναι ακριβώς ο λόγος που ο άνθρωπος πρέπει να προσπαθήσει ακόμη περισσότερο για τον τελικό σκοπό και οι αποτυχίες δεν πρέπει να τον αποτρέψουν από την πρόθεσή του, όπως δεν μπορούμε να απορρίψουμε μια δικαιοσύνη μόνο και μόνο επειδή κάνει λάθη και όπως μερικοί απορρίπτουν τα φάρμακα γιατί πάντα θα υπάρχουν αρρώστιες.

Πρέπει να προσέχουμε, στην υποτίμηση της δύναμης ενός ιδανικού. Σε όποιους σήμερα είναι λιγόψυχοι πάνω στον τομέα αυτό, αν έχουν υπηρετήσει κάποτε σαν στρατιώτες, θα ήθελα τους υπενθυμίσω την εποχή, που ο ηρωισμός τους αντιπροσώπευε την πιο συγκλονιστική προσήλωση στη δύναμη που είχε σαν κίνητρο τα ιδανικά. Διότι αυτό που έκανε τους ανθρώπους να πεθάνουν τότε, δεν ήταν η αγωνία τους για το καθημερινό ψωμί, αλλά η αγάπη για την πατρίδα, η πίστη στο μεγαλείο της, το κοινό αίσθημα της τιμής του έθνους. Και μόνο όταν ο γερμανικός λαός απομακρύνθηκε από αυτά τα ιδανικά για να ακολουθήσει τις υλιστικές υποσχέσεις της επανάστασης και αντικατέστησε το όπλο με το σακίδιο, βρέθηκε, αντί σε ένα επίγειο παράδεισο, στο καθαρτήριο πυρ της γενικής περιφρόνησης και στην εξίσου ανεπανόρθωτη γενική εξαθλίωση.

Γι' αυτό είναι ακόμη πιο απαραίτητο όμως να συγκρίνουμε τις σοβαρές συνέπειες της τωρινής υλιστικής δημοκρατίας με την πίστη σε ένα **ιδανικό Ράιχ**.

3^ο Κεφάλαιο

Υπήκοοι και Πολίτες του Κράτους

Σε γενικές γραμμές το κατασκεύασμα, που σήμερα λανθασμένα ονομάζεται κράτος, κατατάσσει τους ανθρώπους μόνο σε δύο κατηγορίες: στους πολίτες και στους αλλοδαπούς. Πολίτες του κράτους είναι όλοι όσοι έχουν δικαιώματα υπηκοότητας είτε μέσω της γέννησής τους είτε μέσω μεταγενέστερης πολιτογράφησης· αλλοδαποί είναι όλοι αυτοί που απολαμβάνουν τα ίδια δικαιώματα σε ένα άλλο κράτος. Ανάμεσά τους υπάρχουν επίσης παρουσίες που μοιάζουν με κομήτες, οι λεγόμενοι απάτριδες. Πρόκειται για άτομα, που έχουν την τιμή να μην ανήκουν σε κανένα από τα σημερινά κράτη, πράγμα που σημαίνει ότι δεν έχουν πουθενά πολιτικά δικαιώματα.

Όπως προαναφέρθηκε, τα πολιτικά δικαιώματα αποκτούνται κυρίως μέσω της γέννησης **εντός** των συνόρων ενός κράτους. Η φυλή ή η εθνικότητα στην οποία ανήκει κανείς δεν παίζουν κανένα ρόλο. Ένας νέγρος που προηγουμένως ζούσε στις γερμανικές προστατευόμενες περιοχές και τώρα κατοικεί στη Γερμανία, φέρνει κατ' αυτό τον τρόπο με το παιδί του έναν

«Γερμανό πολίτη» στο κόσμο. Ομοίως, τα παιδιά κάθε Εβραίου ή Πολωνού, Αφρικανού ή Ασιάτη μπορούν εύκολα να χαρακτηριστούν ως Γερμανοί πολίτες.

Εκτός από την πολιτογράφηση μέσω της γέννησης, υπάρχει ακόμα και η δυνατότητα πολιτογράφησης σε μεταγενέστερη ημερομηνία. Αυτή δεσμεύεται με διάφορες προϋποθέσεις, για παράδειγμα ότι αυτός που θεωρείται υποψήφιος, αν είναι δυνατόν, να μην είναι διαρρήκτης ή προαγωγός, επίσης ότι πολιτικά είναι ακίνδυνος, δηλαδή ότι είναι ένα αβλαβές πολιτικό κορόιδο, ότι τελικά δεν θα είναι βάρος για το νέο του κράτος ως πολίτης. Σε αυτήν την υλιστική εποχή, φυσικά, αυτό σημαίνει μόνο την οικονομική επιβάρυνση. Μάλιστα, θεωρείται και σαν μια ωφέλιμη σύσταση για την παρουσίαση ενός πιθανώς καλού μελλοντικού φορολογούμενου, προκειμένου να επιταχυνθεί η απόκτηση των σημερινών πολιτικών δικαιωμάτων.

Οι φυλετικοί ενδοιασμοί σ' αυτά δεν παίζουν κανένα ρόλο.

Η όλη διαδικασία της απόκτησης των πολιτικών δικαιωμάτων δεν διαφέρει πολύ από τη διαδικασία, για παράδειγμα, της εγγραφής σε μια αυτοκινητιστική λέσχη. Το άτομο υποβάλλει την αίτησή του, αυτή ελέγχεται και επαληθεύεται και ύστερα μια μέρα λαμβάνει ένα έντυπο με το οποίο ενημερώνεται ότι έχει γίνει πολίτης, αν και αυτό ακόμα περικλείεται σε μια αστεία μορφή. Λένε δηλαδή στον εν λόγω ενδιαφερόμενο που μέχρι τότε ήταν κάφρος Ζουλού: «Με το παρόν έχετε γίνει Γερμανός!»

Αυτή η μαγική πράξη την καταφέρνει ένας πρόεδρος κράτους. Αυτό που δεν θα μπορούσε να κάνει ούτε ο Θεός, το αλλάζει στο άψε σβήσε ένας τέτοιος διορισμένος Θεόφραστος Παράκελσος. Μια απλή πινελιά του κονδυλοφόρου, και ξαφνικά ένας Μογγόλος Βεγκεσλάβος μετατρέπεται σε αληθινό «Γερμανό».

Αλλά δεν είναι μόνο ότι δεν ενδιαφέρονται για τη φυλή ενός τέτοιου νέου πολίτη, αλλά δεν δίνουν καν προσοχή στη σωματική του υγεία. Έναν τέτοιο τύπο θα μπορούσε να τον

κατατρώει στην όψη η σύφιλη, παρ' όλα αυτά για το σημερινό κράτος εξακολουθεί να είναι πολύ ευπρόσδεκτος ως πολίτης, υπό την προϋπόθεση ότι, όπως ήδη αναφέρθηκε, δεν θα αποτελέσει οικονομικό βάρος και πολιτικό κίνδυνο.

Έτσι κάθε χρόνο, αυτές οι δομές, που ονομάζονται κράτος, απορροφούν τοξικές ουσίες που δύσκολα θα μπορέσουν να αντιμετωπίσουν.

Ο ίδιος ο πολίτης διαφέρει από τον αλλοδαπό από το γεγονός ότι ο δρόμος γι' αυτόν για όλα τα δημόσια αξιώματα είναι στη διάθεσή του, ότι μπορεί ενδεχομένως να χρειαστεί να κάνει στρατιωτική θητεία και ότι σαν ανταπόδοση αυτού του επιτρέπεται να συμμετέχει ενεργά ή παθητικά στις εκλογές. Σε γενικές γραμμές, αυτά είναι όλα. Διότι την προστασία των ατομικών δικαιωμάτων και της προσωπικής ελευθερίας την απολαμβάνουν και οι ξένοι, όχι σπάνια πολύ περισσότερο· εν πάση περιπτώσει αυτά ισχύουν στη σημερινή γερμανική δημοκρατία.

Ξέρω ότι δεν αρέσει να ακούγονται όλα αυτά· όμως κάτι πιο παράλογο και πιο τρελό από τους σημερινούς μας νόμους περί υπηκοότητας είναι δύσκολο να βρεθεί. Αυτή τη στιγμή υπάρχει ένα κράτος, όπου τουλάχιστον οι προσπάθειες προσέγγισης για μια καλύτερη θεώρηση αυτού του θέματος είναι αξιοπρόσεχτες. Φυσικά, αυτό δεν είναι η υποδειγματική μας Γερμανική Δημοκρατία, αλλά η Αμερικανική Ένωση, στην οποία καταβάλλονται προσπάθειες, τουλάχιστον κατά ένα μέρος, να εξετάσουν και πάλι τις συμβουλές της λογικής. Με το να αρνείται τη μετανάστευση στοιχείων που έχουν κακή κατάσταση υγείας, αποκλείοντας όμως και την πολιτογράφηση ορισμένων φυλών, ουσιαστικά η Αμερικανική Ένωση έχει αρχίσει χαμηλοφώνως να πρεσβεύει μια αντίληψη, που είναι ιδιαίτερη για την εθνική έννοια του κράτους.

Το εθνικό κράτος διαχωρίζει τους κατοίκους του σε τρεις τάξεις: σε πολίτες, σε υπηκόους του κράτους και σε ξένους.

Κατ' αρχήν, από τη γέννηση θα αποκτάται μόνο η **υπηκοότητα**. Η υπηκοότητα καθεαυτή δεν δίνει ακόμα το

δικαίωμα της κατοχής δημόσιου αξιώματος και ούτε της πολιτικής δραστηριότητας υπό την έννοια της συμμετοχής σε εκλογές, τόσο ενεργά όσο και παθητικά. Είναι βασικό από κάθε υπήκοο να καθοριστεί η φυλή και η εθνικότητα. Ο υπήκοος είναι ελεύθερος ανά πάσα στιγμή να παραιτηθεί από την υπηκοότητά του και να γίνει πολίτης στη χώρα στην οποία ανήκει λόγω της εθνικότητάς του. **Ο ξένος** διαφέρει από τον υπήκοο μόνο στο ότι είναι ένας υπήκοος ενός ξένου κράτους.

Ο νεαρός υπήκοος γερμανικής εθνικότητας είναι υποχρεωμένος να παρακολουθήσει τη σχολική εκπαίδευση που προβλέπεται για κάθε Γερμανό. Με αυτό θα υποβληθεί στην εκπαίδευση του φυλετικά και εθνικά συνειδητού εθνοσυντρόφου. Αργότερα έχει να εκπληρώσει τις προβλεπόμενες από το κράτος περαιτέρω σωματικές ασκήσεις και να υπηρετήσει τελικά στον στρατό. Η εκπαίδευση στο στρατό είναι γενική· πρέπει να συμπεριλαμβάνει ξεχωριστά τον κάθε Γερμανό και να τον εκπαιδεύει ως προς την σωματική του και πνευματική του ικανότητα για ενδεχόμενη χρήση στον στρατιωτικό τομέα. Μετά απ' αυτό στον άμεμπτο υγιή νεαρό άνδρα μετά την ολοκλήρωση της στρατιωτικής του θητείας θα του απονεμηθούν με επίσημο τρόπο τα **πολιτικά δικαιώματα**. Αυτό θα είναι το πιο πολύτιμο πιστοποιητικό για ολόκληρη τη γήινη ζωή του. Με αυτόν τον τρόπο θα αποκτά όλα τα δικαιώματα του πολίτη και θα επωφελείται απ' όλα τα πλεονεκτήματα αυτού. Γιατί το κράτος πρέπει να κάνει έναν ευδιάκριτο διαχωρισμό μεταξύ εκείνων που, ως εθνοσύντροφοι είναι ο λόγος και ο φορέας της ύπαρξής του και του μεγαλείου του και εκείνων που διαμένουν μέσα στα σύνορα του κράτους σαν «μισθωτά εργαζόμενα» στοιχεία.

Η απονομή του **πιστοποιητικού των πολιτικών δικαιωμάτων** θα συνδυαστεί με μια ιεροπρεπή ορκωμοσία στην εθνική κοινότητα και στο κράτος. Σε αυτό το πιστοποιητικό πρέπει να υπάρχει ένας κοινός δεσμός που να αγκαλιάζει όλους τους άλλους γεφυρώνοντας το χάσμα. **Πρέπει να είναι μεγαλύτερη τιμή να είσαι πολίτης αυτού του Ράιχ**

ακόμα και σαν οδοκαθαριστής, παρά βασιλιάς ενός ξένου κράτους.

Ο πολίτης σε σύγκριση με τον ξένο είναι προνομιούχος. Είναι ο άρχοντας του Ράιχ. Αυτή η υψηλότερη τιμή όμως έχει και υποχρεώσεις. Στο άτομο χωρίς τιμή ή χωρίς αξιοπρεπή χαρακτήρα, στον κοινό εγκληματία, στον προδότη της πατρίδας κ.λ.π. αυτή η τιμή μπορεί να αφαιρεθεί ανά πάσα στιγμή. Θα γίνει πάλι υπήκοος.

Η νεαρή γερμανίδα κοπέλα είναι υπήκοος και γίνεται πολίτης μόνο όταν παντρεύεται. Ακόμα και οι γυναίκες που βρίσκονται στην αγορά εργασίας και είναι γερμανίδες υπήκοοι μπορούν να αποκτήσουν πολιτικά δικαιώματα.

4° Κεφάλαιο

Προσωπικότητα και αντίληψη του εθνοτικού Κράτους

Εάν το εθνοτικό-εθνικοσοσιαλιστικό κράτος βλέπει το κύριο καθήκον του στην **εκπαίδευση και τη διατήρηση των φορέων του κράτους**, τότε δεν αρκεί απλώς να προωθήσει αυτά καθαυτά τα φυλετικά στοιχεία, μετά να τα εκπαιδεύσει και τελικά να τα αναπτύξει για την πρακτική ζωή, αλλά είναι απαραίτητο να φέρει τη δική του οργάνωση σε αρμονία με αυτό το καθήκον.

Θα ήταν παράλογο να θέλουμε να υπολογίσουμε την αξία των ανθρώπων ανάλογα με τη φυλή στην οποία ανήκουν και κατά συνέπεια να κηρύττουμε τον πόλεμο στη μαρξιστική θέση: **οι άνθρωποι είναι όλοι ίσοι**, αν δεν είμαστε αποφασισμένοι να προκαλέσουμε ακόμα και την τελευταία συνέπεια. Η τελική συνέπεια της αναγνώρισης της σημασίας του αίματος, δηλαδή της αναγνώρισης της φυλής σαν θεμελιώδες στοιχείο γενικά, είναι και η μεταφορά αυτής της αξιολόγησης στο κάθε άτομο. Όπως πρέπει γενικά να αξιολογήσω τα έθνη με βάση τη διαφορετικότητα της φυλετικής τους υπαγωγής, το ίδιο πρέπει

να κάνω και για κάθε άτομο ξεχωριστά μιας εθνικής κοινότητας. Η αναγνώριση, ότι όλοι οι λαοί δεν είναι ίσοι, ισχύει επίσης για τα μεμονωμένα άτομα μέσα σε μια εθνική κοινότητα για παράδειγμα με την έννοια, ότι κανένα μυαλό δεν μπορεί να είναι ίδιο με άλλο μυαλό, γιατί και εδώ τα συστατικά στοιχεία του αίματος μπορεί μεν σε μεγάλο βαθμό να είναι ίδια, αλλά στον καθένα ξεχωριστά όμως υπόκεινται σε χιλιάδες διαφορετικές λεπτές διαφοροποιήσεις.

Η πρώτη συνέπεια αυτής της διαπίστωσης είναι συγκριτικά, θα μπορούσα να πω, πιο απλή, δηλαδή η προσπάθεια να υποστηριχτούν τα στοιχεία που αναγνωρίζονται ως φυλετικά ιδιαίτερα πολύτιμα στην εθνική κοινότητα και να ενθαρρυνθούν ειδικά για τον πολλαπλασιασμό τους.

Το πρόβλημα αυτό είναι από τα πιο εύκολα γιατί μπορεί να αναγνωριστεί και να υλοποιηθεί σχεδόν μηχανικά. Το πιο δύσκολο είναι, να ξεχωρίσεις από το σύνολο όλα τα πραγματικά πολύτιμα πνευματικά και ιδανικά μυαλά και να τους δώσεις εκείνο το κύρος, που όχι μόνο παρέχεται σε αυτά τα ανώτερα πνεύματα αλλά που πάνω από όλα είναι χρήσιμο για το έθνος. Αυτή η διαλογή με βάση την ικανότητα και την αποτελεσματικότητα δεν μπορεί να πραγματοποιηθεί μηχανικά, αλλά είναι ένα έργο που πρέπει να γίνει με συνεχή αγώνα στην καθημερινή ζωή.

Μια κοσμοθεωρία, που απορρίπτοντας τη δημοκρατική αντίληψη της μάζας, προσπαθεί να δώσει αυτήν τη γη στον καλύτερο λαό, δηλαδή στους ανώτερους ανθρώπους, πρέπει λογικά να εφαρμόσει την ίδια αριστοκρατική αρχή ακόμα και στο εσωτερικό αυτού του λαού και να διασφαλίσει στα καλύτερα μυαλά τη μεγαλύτερη επιρροή και την ηγεσία του εν λόγω λαού. Με αυτόν τον τρόπο, δεν θα οικοδομηθεί στη ιδέα της πλειοψηφίας, αλλά στην ιδέα της προσωπικότητας.

Όποιος πιστεύει σήμερα ότι ένα εθνικό, εθνικοσοσιαλιστικό κράτος έχει μόνο καθαρά υλικές διαφορές από τα άλλα κράτη για παράδειγμα με την καλύτερη οικοδόμηση της οικονομικής ζωής του, δηλαδή με μια καλύτερη εξισορρόπηση του πλούτου

και της φτώχειας ή δίνοντας σε πλατύτερα στρώματα περισσότερα δικαιώματα συμμετοχής στην οικονομική διαδικασία ή με δικαιότερες αμοιβές, εξαλείφοντας τις υπερβολικές διαφορές στη μισθολογική κλίμακα, τότε αυτός είναι καθηλωμένος στα εντελώς επιφανειακά και δεν έχει την παραμικρή ιδέα από αυτό που χαρακτηρίζουμε σαν κοσμοθεωρία. Όλα τα παραπάνω απλά δεν προσφέρουν την παραμικρή εγγύηση για μόνιμη ύπαρξη και πολύ λιγότερο το δικαίωμα στο μεγαλείο. Ένα έθνος που θα παρέμενε μόνο σ' αυτές τις πραγματικά επιφανειακές μεταρρυθμίσεις δεν θα είχε την παραμικρή εγγύηση για την νίκη αυτού έθνους στη γενική πάλη των εθνών. Ένα κίνημα που αισθάνεται το περιεχόμενο της αποστολής του μόνο σε μια τόσο ισορροπημένη και αναμφισβήτητη ισοκατανεμημένη ανάπτυξη, στην πραγματικότητα δεν θα επέφερε καμία τεράστια και καμία αληθινή καθώς και ριζική μεταρρύθμιση στην υπάρχουσα κατάσταση, καθώς στο τέλος όλες οι δραστηριότητές του θα έμεναν προσκολλημένες σε επιφανειακούς σκοπούς, χωρίς να δώσει στον λαό εκείνο τον εσωτερικό εξοπλισμό ο οποίος, θα τολμούσα σχεδόν να πω, με αναπόφευκτη σιγουριά θα του έδινε τη δυνατότητα να ξεπεράσει οριστικά αυτές τις αδυναμίες κάτω από τις οποίες σήμερα υποφέρουμε.

Για να το καταλάβουμε πιο εύκολα, θα ήταν ίσως σκόπιμο να ρίζουμε για άλλη μια φορά μια ματιά στις πραγματικές ρίζες και τις αιτίες της ανθρώπινης πολιτιστικής ανάπτυξης.

Το πρώτο βήμα, το οποίο απομάκρυνε φανερά τον άνθρωπο από το ζώο, ήταν αυτό των εφευρέσεων. Αυτές οι εφευρέσεις βασίζονταν αρχικά στην εξεύρεση πονηριάς και τεχνασμάτων, η χρήση των οποίων διευκόλυνε τον αγώνα για την ύπαρξη με τα άλλα όντα και μερικές φορές απέφεραν αρχικά θετικά αποτελέσματα. Αυτές οι πολύ πρωτόγονες εφευρέσεις δεν μπορούν να αποδοθούν ξεκάθαρα στα άτομα, γιατί φυσικά στη συνείδηση του μεταγενέστερου ή, ακόμα καλύτερα, του σύγχρονου παρατηρητή έρχονται μόνο σαν συλλογικά φαινόμενα. Ορισμένα τεχνάσματα και έξυπνες τακτικές, που οι

άνθρωποι μπορούν να παρατηρήσουν, για παράδειγμα, στα ζώα, αρχίζουν πρώτα να τα θεωρούν ως περιστατικά που υπάρχουν παντού, αλλά μη μπορώντας να προσδιορίσουν ή να εξηγήσουν την προέλευσή τους, ικανοποιούν τον εαυτό τους απλά αποκαλώντας τέτοια φαινόμενα ως «ενστικτώδη».

Αυτή η τελευταία λέξη δεν σημαίνει τίποτα στην δική μας περίπτωση. Διότι όποιος πιστεύει σε μια ανώτερη ανάπτυξη των ζωντανών όντων πρέπει να παραδεχτεί ότι κάθε έκφραση του πόθου του για αγώνα και ζωή πρέπει κάποτε να είχε μια αρχή· ότι αυτή η αρχή θα είχε ξεκινήσει από μια οντότητα και ότι ύστερα μια τέτοια διαδικασία επαναλήφθηκε όλο και περισσότερο και εξαπλώθηκε όλο και περισσότερο μέχρι που πέρασε τελικά στο υποσυνείδητο όλων των μελών ενός συγκεκριμένου είδους και στη συνέχεια εμφανίστηκε ως ένστικτο.

Αυτό θα είναι πιο εύκολο να το καταλάβουμε και να το αποδεχτούμε στους ίδιους τους ανθρώπους. Οι πρώτες του έξυπνες ενέργειες στον αγώνα με άλλα ζώα – προέρχονταν σίγουρα από ενέργειες ορισμένων ιδιαίτερα ικανών ατόμων. Η προσωπικότητα ήταν κάποτε κι εδώ οπωσδήποτε η αφορμή για αποφάσεις και επιτεύγματα, που αργότερα θεωρούνταν δεδομένες από ολόκληρη την ανθρωπότητα. Ακριβώς όπως κάποιο στρατιωτικό αυτονόητο θέμα, που για μένα έχει γίνει η βάση οποιασδήποτε στρατηγικής σήμερα, οφείλει την αρχική του προέλευση σε ένα και μόνο συγκεκριμένο μυαλό και μόνο μετά την πάροδο πολλών, ίσως ακόμη και χιλιάδων ετών, θεωρήθηκε απλώς ως απόλυτα αυτονόητο και γενικά αποδεκτό.

Ο άνθρωπος συμπληρώνει αυτή τη πρώτη του εφεύρεση με μια δεύτερη: μαθαίνει να βάζει άλλα πράγματα και επίσης ζωντανά όντα στην υπηρεσία του δικού του αγώνα για τη ζωή· και μ' αυτό ξεκινά η πραγματική εφευρετικότητα των ανθρώπων, την οποία έχουμε σήμερα στα μάτια μας. Αυτές οι υλικές εφευρέσεις, οι οποίες βασίστηκαν στη χρήση της πέτρας ως όπλο, που οδήγησαν στην εξημέρωση των ζώων, που έδωσαν την φωτιά στον άνθρωπο με τεχνητά μέσα και ούτω

καθεξής μέχρι τις ποικίλες και εκπληκτικές εφευρέσεις της εποχής μας, καθιστούν ακόμη πιο ξεκάθαρο την αναγνώριση του ατόμου ως τον φορέα αυτής της δημιουργίας, όσο ερχόμαστε πιο κοντά στις εφευρέσεις των μεμονωμένων ατόμων της εποχής μας ή στις πιο σημαντικές και καθοριστικές. Γνωρίζουμε λοιπόν ούτως ή άλλως: Αυτά που βλέπουμε σε υλικές εφευρέσεις γύρω μας, τα πάντα είναι αποτέλεσμα της δημιουργικής δύναμης και της ικανότητας του ατόμου. Και όλες αυτές οι εφευρέσεις, σε τελική ανάλυση, βοήθησαν στην εξύψωση των ανθρώπων όλο και περισσότερο απ' το επίπεδο του ζωικού κόσμου και μάλιστα στην οριστική του απομάκρυνση από αυτόν. Επομένως εξυπηρέτησαν τον βαθύτερο σκοπό της διαρκούς συμπλήρωσης της υψηλότερης μεταμόρφωσης του ανθρώπου. Αλλά ακόμη και αυτό που κάποτε, σαν απλό τέχνασμα, διευκόλυνε τους ανθρώπους που κυνηγούσαν στη ζούγκλα να πολεμήσουν για την ύπαρξή τους, συνεχίζει να τον βοηθά με τη μορφή των σύγχρονων θαυμάσιων επιστημονικών εφευρέσεων, διευκολύνοντας τον σημερινό αγώνα της ανθρωπότητας για την ύπαρξή της και για να σφυρηλατήσει όπλα για μελλοντικούς αγώνες. Όλες οι ανθρώπινες σκέψεις και εφευρέσεις, στα τελικά αποτελέσματά τους, εξυπηρετούν αρχικά τον αγώνα υπέρθεω των ανθρώπων σε αυτόν τον πλανήτη, ακόμα κι αν η λεγόμενη πρακτική χρησιμότητα μιας εφεύρεσης ή μιας ανακάλυψης ή μιας βαθυστόχαστης επιστημονικής γνώσης για τη φύση των πραγμάτων μπορεί να μην είναι εμφανής με την πρώτη ματιά. Με το να συμβάλλουν τα πάντα στην εξύψωση του ανθρώπου ολοένα και περισσότερο από το πλαίσιο των ζωντανών όντων που τον περιβάλλουν, ενδυναμώνουν και σταθεροποιούν τη θέση του έτσι ώστε να εξελιχθεί σε κυρίαρχο ον σε αυτήν τη γη από κάθε άποψη.

Άρα λοιπόν όλες οι εφευρέσεις είναι το αποτέλεσμα της δημιουργίας ενός ατόμου. Όλα αυτά τα άτομα, είτε θελημένα είτε αθέλητα, είναι λίγο πολύ μεγάλοι ευεργέτες όλων των ανθρώπων. Η δράση τους έδωσε αργότερα σε εκατομμύρια,

ακόμη και δισεκατομμύρια ανθρώπινα όντα τα εργαλεία για τη διευκόλυνση της πραγματοποίησης του αγώνα τους για τη ζωή.

Αν στην απαρχή του σημερινού υλικού πολιτισμού βλέπουμε πάντα μεμονωμένα άτομα ως εφευρέτες, οι οποίοι στη συνέχεια συμπληρώνουν ο ένας τον άλλον και ο καθένας τους στηρίζει το έργο του στο έργο του άλλου, τότε συμβαίνει το ίδιο όμως και στην πρακτική εφαρμογή αυτών των πραγμάτων που εφευρέθηκαν και ανακαλύφθηκαν από τους εφευρέτες. Διότι και αυτή ακόμη η προέλευση όλων των μεθόδων παραγωγής ταυτίζεται πάλι με τις εφευρέσεις και κατά συνέπεια εξαρτώνται από το άτομο. Ακόμη και η καθαρά θεωρητική εργασία της σκέψης, η οποία, αν και δεν μπορεί να υπολογιστεί αναλυτικά, είναι ωστόσο η προϋπόθεση για όλες τις περαιτέρω υλικές εφευρέσεις, παρουσιάζεται ξανά σαν αποκλειστικό προϊόν του μεμονωμένου ατόμου. Δεν είναι η μάζα που εφευρίσκει και ούτε η πλειοψηφία που οργανώνει ή σκέφτεται, αλλά παντού και πάντα ο μεμονωμένος άνθρωπος, η προσωπικότητα.

Μια ανθρώπινη κοινότητα θεωρείται ότι είναι καλά οργανωμένη μόνο όταν διευκολύνει αυτές τις δημιουργικές δυνάμεις με τον πιο εξυπηρετικό τρόπο και τις εφαρμόζει στο σύνολο με επωφελή τρόπο. Το πιο πολύτιμο πράγμα για την ίδια την εφεύρεση, είτε βρίσκεται στον υλικό είτε στον κόσμο της σκέψης, είναι πρώτα απ' όλα ο εφευρέτης ως προσωπικότητα. Άρα λοιπόν είναι το πρώτο και υψηλότερο καθήκον του οργανισμού μιας εθνικής κοινότητας να χρησιμοποιήσει την προσωπικότητα προς όφελος του συνόλου. Μάλιστα, ο σκοπός του ίδιου του οργανισμού πρέπει να είναι μόνο μια επιβολή αυτής της αρχής. Μόνο έτσι θα απελευθερωθεί και από την κατάρρα της μηχανοποίησης και θα παραμείνει και ζωντανό πλάσμα. **Από μόνος του, πρέπει να επιδιώξει μια προσωποποίηση, βάζοντας τα μυαλά πάνω από τις μάζες και κατά συνέπεια να τις υποτάξει στα μυαλά.**

Ο Οργανισμός λοιπόν συνεπώς όχι μόνο δεν πρέπει να εμποδίζει την ανάδυση των μυαλών από το πλήθος αλλά αντιθέτως, η φύση της ίδιας του της ύπαρξης πρέπει να το

επιτρέψει και να τα διευκολύνει αυτά στον υψηλότερο βαθμό. Στο πλαίσιο αυτό, πρέπει να ξεκινήσει από το αξίωμα, ότι η ευλογία για την ανθρωπότητα δεν ήταν ποτέ στη μάζα, αλλά στηρίχτηκε στα δημιουργικά μυαλά της, τα οποία επομένως στην πραγματικότητα πρέπει να αντιμετωπιστούν ως ευεργέτες της ανθρώπινης φυλής. Η διασφάλιση ότι έχουν την πιο αποφασιστική επιρροή και η διευκόλυνση της εργασίας τους είναι προς το συμφέρον του συνόλου. Σίγουρα αυτό το συμφέρον δεν θα ικανοποιηθεί, και δεν θα εξυπηρετηθεί με την κυριαρχία της ανίκανης να σκεφτεί ή αναποτελεσματικής, αλλά σε καμία περίπτωση χαρισματικής μάζας, αλλά μόνο με την καθοδήγηση εκείνων που έχουν ικανότητες γι' αυτό και είναι προικισμένοι από τη φύση με ιδιαίτερα χαρίσματα.

Η επιμελής επιλογή αυτών των μυαλών θα γίνεται πάντα, όπως έχω ήδη πει, κυρίως μέσω του σκληρού αγώνα για την ίδια την ύπαρξη. Πολλοί θα λυγίσουν και θα χαθούν, αποδεικνύοντας έτσι ότι δεν ήταν προορισμένοι για το προηγούμενο και μόνο ελάχιστοι θα φανούν τελικά σαν εκλεκτοί. Αυτή η διαδικασία επιλογής λαμβάνει χώρα ακόμα και σήμερα στον τομέα της σκέψης, της καλλιτεχνικής δημιουργίας και ακόμη και σε εκείνον της οικονομίας, παρόλο ότι συναντά ήδη πολλά εμπόδια, ιδιαίτερα στον τελευταίο. Η διοίκηση του κράτους καθώς και η εξουσία που ενσαρκώνει η οργανωμένη στρατιωτική δύναμη του έθνους κυριαρχούνται επίσης από αυτήν την ιδέα. Παντού κυριαρχεί ακόμα κι εδώ η ιδέα της προσωπικότητας, η απόλυτη εξουσία προς τους υφισταμένους και η ευθύνη του ατόμου απέναντι στους ανωτέρους του. Μόνο η πολιτική ζωή έχει ήδη αποστραφεί εντελώς από αυτήν την πιο φυσική αρχή. Ενώ ολόκληρος ο ανθρώπινος πολιτισμός είναι μόνο το αποτέλεσμα της δημιουργικής δραστηριότητας του ατόμου, η αρχή της αξίας της πλειοψηφίας εμφανίζεται παντού, αλλά κάνει την καθοριστική της εμφάνιση κυρίως στην ανώτατη διοίκηση της εθνικής κοινότητας και σταδιακά αρχίζει να δηλητηριάζει ολόκληρη τη ζωή από εκεί, δηλαδή, στην πραγματικότητα: την διαλύει. Επί-

σης, το καταστρεπτικό αποτέλεσμα της δραστηριότητας του Ιουδαϊσμού σε διάφορα μέρη του εθνικού κορμού μπορεί βασικά να αποδοθεί μόνο στις αιώνιες προσπάθειές του, να υπονομεύσει τη σημασία της προσωπικότητας μεταξύ των εθνών που είναι οι οικοδεσπότες του και να την αντικαταστήσει με αυτή των μαζών. Μ' αυτό όμως αντικαθιστά την οργανωτική αρχή της άριας ανθρωπότητας με την καταστροφική των Εβραίων. Κατ' αυτόν τον τρόπο οι Εβραίοι γίνονται «η μαγιά της αποσύνθεσης» των εθνών και των φυλών και με την ευρύτερη έννοια οι καταστροφείς του ανθρώπινου πολιτισμού.

Ο μαρξισμός όμως, από καθαρά πολιτιστική άποψη, αποτελεί την πιο εντυπωσιακή προσπάθεια των Εβραίων να εξαλείψει την εξέχουσα σημασία της προσωπικότητας σε όλους τους τομείς της ανθρώπινης ζωής και να την αντικαταστήσει με τον αριθμό των μαζών. Αυτό που βλέπουμε να δείχνει τόσο ολέθριο αντιστοιχεί πολιτικά στην κοινοβουλευτική μορφή διακυβέρνησης, από τον μικρότερο πυρήνα της κοινότητας έως την ανώτατη ηγεσία ολόκληρου του Ράιχ και οικονομικά στο σύστημα ενός συνδικαλιστικού κινήματος που δεν υπηρετεί τα πραγματικά συμφέροντα των εργαζομένων, αλλά αποκλειστικά τις καταστροφικές προθέσεις του διεθνούς εβραϊκού κόσμου. Στο βαθμό που η οικονομία στερείται της επίδρασης της αρχής της προσωπικότητας και στη θέση αυτής παραδίνεται μόνο στην επιρροή και τη δραστηριότητα της μάζας, αυτή θα πρέπει να χάσει την αποδοτικότητα που είναι στην υπηρεσία όλων και πολύτιμη για όλους και σταδιακά να πέσει σε μια σίγουρη οπισθοδρόμηση. Όλες οι οργανώσεις των εργατικών συμβουλίων οι οποίες, αντί να προστατεύουν τα συμφέροντα των εργαζομένων και των υπαλλήλων, προσπαθούν να επηρεάσουν τη διαδικασία παραγωγής, εξυπηρετούν τον ίδιο καταστροφικό σκοπό. Βλάπτουν τη συνολική παραγωγή, αλλά κατ' αυτόν τον τρόπο στην πραγματικότητα βλάπτουν το άτομο. Διότι μακροπρόθεσμα οι ανάγκες των μελών ενός εθνικού κορμού δεν ικανοποιούνται αποκλειστικά από απλώς θεωρητικές φράσεις, αλλά μάλλον από τα αγαθά της καθημερι-

νής ζωής που αναπτύσσονται απ' το άτομο και την επακόλουθη πεποίθηση ότι μια εθνική κοινότητα προστατεύει πλήρως τα συμφέροντα του ατόμου.

Ακόμα κι αν, βάσει της μαζικής θεωρίας του, ο μαρξισμός αποδεικνυόταν ικανός να αναλάβει και να αναπτύξει το σημερινό οικονομικό σύστημα, αυτό δεν θα σήμαινε τίποτα. Η επίκριση για την ορθότητα ή την ανακρίβεια αυτής της αρχής δεν μπορεί να απαντηθεί εξετάζοντας την ικανότητά της αν μπορεί να διαχειριστεί στο μέλλον ό,τι ήδη υπάρχει σήμερα, αλλά μόνο αποδεικνύοντας ότι μπορεί να δημιουργήσει από μόνη της έναν τέτοιο πολιτισμό. Ακόμα κι αν ο μαρξισμός ήταν χιλιάδες φορές ικανός να αναλάβει την οικονομική ζωή και να συνεχίσει τη λειτουργία της κάτω από τη δική του ηγεσία, ακόμα και μια επιτυχία αυτής της δραστηριότητας δεν θα αποδείκνυε τίποτα απέναντι στο γεγονός ότι, βάσει των δικών του αρχών, δεν θα μπορούσε ποτέ να δημιουργήσει κάτι που θα μπορούσε να αντικαταστήσει αυτό που υπάρχει σήμερα.

Και σ' αυτό, ο μαρξισμός έχει προσφέρει έμπρακτη απόδειξη. Όχι μόνο δεν μπόρεσε πουθενά να ιδρύσει ένα δικό του δημιουργικό πολιτιστικό ή ένα οικονομικό σύστημα και μάλιστα δεν ήταν καν σε θέση στην πραγματικότητα να προωθήσει το υπάρχον σύμφωνα με τις αρχές του, αλλά μετά από πολύ σύντομο χρονικό διάστημα μέσω παραχωρήσεων έπρεπε να καταφύγει στις ιδέες της αρχής της προσωπικότητας, καθώς δεν μπορεί να απαλλαγεί από αυτή την αρχή ούτε ο δικός του οργανισμός.

Αυτό όμως που διαχωρίζει θεμελιωδώς την εθνικιστική κοσμοθεωρία από την μαρξιστική, είναι ότι αναγνωρίζει όχι μόνο την αξία της φυλής, αλλά και την έννοια της προσωπικότητας και ως εκ τούτου την ορίζει ως τον ακρογωνιαίο λίθο ολόκληρου του οικοδομήματός της. Αυτοί είναι οι βασικοί παράγοντες της κοσμοθεωρίας της.

Εάν το Εθνικοσοσιαλιστικό κίνημα δεν είχε κατανοήσει ειδικότερα τη θεμελιώδη σημασία αυτής της βασικής γνώσης, αλλά αντ' αυτού περιοριζόταν στην επιφανειακή επιδιόρθωση

του σημερινού κράτους ή ακόμα κι αν υιοθετούσε την δική τους άποψη για την μάζα, τότε στην πραγματικότητα θα αντιπροσώπευε μόνο ένα αντίπαλο κόμμα του μαρξισμού· γι' αυτό δεν θα είχε το δικαίωμα να αποκαλείται κοσμοθεωρία. Εάν το κοινωνικό πρόγραμμα του κινήματος στηριζόταν μόνο στον παραγκωνισμό της προσωπικότητας και στη θέση της έβαζε τη μάζα, τότε ο ίδιος ο Εθνικοσοσιαλισμός θα ήταν μολυσμένος από το δηλητήριο του μαρξισμού, όπως είναι και ο αστικός κόσμος των κομμάτων μας.

Το εθνικό κράτος πρέπει να φροντίσει την ευημερία των πολιτών του, αναγνωρίζοντας τη σημασία της αξίας της προσωπικότητας στα πάντα και στο καθετί και έτσι ξεκινώντας σε όλους τους τομείς το υψηλότερο επίπεδο παραγωγικής απόδοσης, θα παρέχει και στο άτομο το μέγιστο δυνατό μερίδιο.

Και κατά συνέπεια, το εθνικό κράτος πρέπει να απαλλάξει εξ ολοκλήρου, ειδικά όμως την κορυφή, δηλαδή την πολιτική ηγεσία, εντελώς από την κοινοβουλευτική αρχή της πλειοψηφίας, δηλαδή τον προσδιορισμό της μάζας, προκειμένου στη θέση της να διασφαλίσει το αδιαμφισβήτητο δικαίωμα του ατόμου.

Απ' αυτά προκύπτει η παρακάτω διαπίστωση:

Το καλύτερο κρατικό σύνταγμα και μορφή διακυβέρνησης είναι εκείνο, που φέρει φυσικά τα καλύτερα μυαλά της εθνικής κοινότητας σε θέση κυρίαρχης σημασίας και ηγετικής επιρροής.

Αλλά όπως ακριβώς στην οικονομική ζωή οι ικανοί άνθρωποι δεν επιλέγονται από ψηλά, αλλά το πετυχαίνουν με δικές τους προσπάθειες και όπως υπάρχει μια συνεχής εκπαιδευτική εμπειρία που οδηγεί από το μικρότερο κατάστημα στη μεγαλύτερη επιχείρηση και μόνο η ίδια η ζωή προβαίνει τότε σε αντίστοιχες δοκιμασίες, έτσι και τα πολιτικά μυαλά φυσικά δεν μπορούν ξαφνικά να «ανακαλυφτούν». Οι μεγαλοφυΐες εξαιρετικής φύσης δεν πρέπει να κρίνονται με τα συνηθισμένα πρότυπα της ανθρωπότητας.

Το κράτος πρέπει να εδραιώσει την αρχή της προσωπικότητας

στην οργάνωσή του, από το μικρότερο κύτταρο, την κοινότητα, έως την ανώτατη διοίκηση ολόκληρου του Ράιχ.

Δεν υπάρχουν αποφάσεις πλειοψηφίας, αλλά μόνο υπεύθυνα πρόσωπα και η λέξη «συμβούλιο» θα επανέλθει στην αρχική της έννοια. Στο πλευρό κάθε υπεύθυνου υπάρχουν σύμβουλοι, αλλά **την απόφαση την λαμβάνει ένας άνθρωπος.**

Η αρχή που έκανε τον Πρωσικό στρατό το πιο θαυμάσιο όργανο του γερμανικού έθνους εκείνη την εποχή, με μια μεταφορική έννοια πρέπει μια μέρα να γίνει η βάση της ανοικοδόμησης ολόκληρης της κρατικής μας αντίληψης: **πλήρης εξουσία κάθε ηγέτη προς τα κάτω και ευθύνη προς τα πάνω.**

Ακόμα και τότε δεν θα μπορούμε να καταργήσουμε εκείνες τις συντεχνίες που σήμερα αποκαλούμε κοινοβούλια. Μόνο που τότε τα συμβούλια τους θα είναι πράγματι συμβουλευτικά, όμως η ευθύνη μπορεί και πρέπει πάντα να βαρύνει μόνο ένα φορέα και κατά συνέπεια μόνο αυτός θα έχει την εξουσία και το δικαίωμα διοίκησης.

Τα κοινοβούλια καθαυτά είναι απαραίτητα γιατί ειδικά σε αυτά οι κεφαλές έχουν τη δυνατότητα να αναρριχηθούν σιγά-σιγά και στις οποίες μπορούμε αργότερα να αναθέσουμε ειδικά, υπεύθυνα καθήκοντα.

Αυτό θα μας οδηγήσει στην ακόλουθη εικόνα:

Από την κοινότητα μέχρι τη διοίκηση του Ράιχ, το εθνικό κράτος δεν θα έχει κανένα σώμα αντιπροσώπων που να αποφασίζει κάτι με την πλειοψηφία, αλλά μόνο συμβουλευτικά όργανα, που θα βοηθούν τον εκάστοτε επιλεγμένο ηγέτη και απ' αυτόν θα καθορίζεται το έργο τους, για να αναλάβουν ξανά απόλυτη ευθύνη σε συγκεκριμένους τομείς αν κριθεί αναγκαίο, όπως ακριβώς έχει σε μεγαλύτερη έκταση ο ηγέτης ή ο πρόεδρος ενός αντίστοιχου σωματείου.

Το εθνικό κράτος κατά βάση δεν θα ανέχεται, για πιο συγκεκριμένα θέματα, για παράδειγμα, οικονομικής φύσης, να ζητούνται συμβουλές ή κρίσεις ανθρώπων, οι οποίοι λόγω της ανατροφής και της εργασίας τους, δεν θα μπορούσαν να

καταλάβουν την υπόθεση. Γι' αυτό πρέπει να διαιρέσει τα αντιπροσωπευτικά του όργανα εκ των προτέρων σε **πολιτικά και επαγγελματικά επιμελητήρια**.

Προκειμένου να διασφαλιστεί μια αμοιβαία επωφελής συνεργασία μεταξύ των δύο, θα υπάρχει πάντα από πάνω τους ως ένδειξη μια ειδική Γερουσία.

Σε κανένα επιμελητήριο και σε καμιά Γερουσία δεν θα λάβει ποτέ χώρα οποιαδήποτε ψηφοφορία. Πρέπει να είναι θεσμοί εργασίας και όχι μηχανές ψηφοφορίας. Κάθε μέλος θα διαθέτει συμβουλευτική ιδιότητα, αλλά ποτέ δεν θα μπορεί να πάρει μιαν απόφαση. Αυτό θα ισχύει αποκλειστικά μόνο για τον πρόεδρο που θα φέρει γι' αυτό κάθε φορά την απόλυτη ευθύνη.

Αυτή η αρχή της άνευ όρων σύνδεσης της απόλυτης ευθύνης με την απόλυτη εξουσία θα καλλιεργήσει σταδιακά μια επιλογή ηγετών, τέτοια που σήμερα στην εποχή του ανεύθυνου κοινοβουλευτισμού δεν μπορούμε καν να διανοηθούμε.

Μ' αυτό το κρατικό σύνταγμα του έθνους θα εναρμονιστεί με εκείνους τους νόμους στους οποίους οφείλει ήδη το μεγαλείο του στον οικονομικό και στον πολιτιστικό τομέα.

Όσον αφορά τη δυνατότητα εφαρμογής αυτών των αντιλήψεων στην πράξη, σας παρακαλώ να μην ξεχνάτε, ότι η κοινοβουλευτική αρχή του δημοκρατικού προσδιορισμού της πλειοψηφίας σε καμία περίπτωση δεν κυριαρχούσε πάντα στην ανθρωπότητα αλλά το αντίθετο, μπορεί να βρεθεί μόνο σε πολύ μικρές περιόδους της ιστορίας, οι οποίες όμως είναι πάντοτε περίοδοι παρακμής λαών και κρατών.

Πάντως, δεν πρέπει να πιστεύουμε, ότι θα μπορούσε να επιτευχθεί μια τέτοια ριζική αλλαγή με μέτρα καθαρά θεωρητικού χαρακτήρα που λαμβάνονται από πάνω, γιατί λογικά δεν θα μπορούσε να περιορίζεται στη μετατροπή του κρατικού συντάγματος, αλλά θα έπρεπε να συμπεριλάβει τους διάφορους τομείς της νομοθετικής και της αστικής ύπαρξης στο

σύνολό της. Μια τέτοια επανάσταση μπορεί και θα πραγματοποιηθεί μόνο μέσω ενός κινήματος που είναι το ίδιο χτισμένο στο πνεύμα αυτών των ιδεών και άρα φέρει μέσα του ήδη το μελλοντικό κράτος.

Γι' αυτόν το λόγο το Εθνικοσοσιαλιστικό κίνημα θα πρέπει σήμερα να εξοικειωθεί απολύτως με αυτές τις ιδέες και να τις εφαρμόσει πρακτικά στο εσωτερικό της δικής του οργάνωσης, ώστε όχι μόνο να είναι σε θέση να χρησιμεύσει ως οδηγός για το μελλοντικό κράτος, αλλά θα είναι και σε θέση να προσφέρει στη διάθεση του ίδιου του κράτους τον ήδη ολοκληρωμένο κορμό του.

5° Κεφάλαιο

Κοσμοθεωρία και Οργάνωση

Το εθνικό κράτος, τη γενική εικόνα του οποίου προσπάθησα να σκιαγραφήσω σε χοντρικές γραμμές, δεν θα γίνει πραγματικότητα μόνο από την απλή γνώση του τι είναι απαραίτητο για αυτό το κράτος. Δεν αρκεί να γνωρίζουμε το πώς πρέπει να είναι ένα εθνικό κράτος. Το πρόβλημα της δημιουργίας του είναι πολύ πιο σημαντικό. Δεν πρέπει να περιμένουμε ότι τα σημερινά κόμματα, τα οποία είναι οι κυρίως ωφελημένοι του σημερινού κράτους, να επιχειρήσουν από μόνα τους μια ριζική αλλαγή και να πραγματοποιήσουν οικειοθελώς μια αλλαγή της σημερινής τους στάσης. Αυτό είναι ακόμη λιγότερο δυνατό, δεδομένου ότι τα πραγματικά στοιχεία καθοδήγησής τους είναι πάντα μόνο Εβραίοι και πάλι Εβραίοι. Η εξέλιξη που ζούμε αυτή τη στιγμή, αν συνεχιστεί ανεμπόδιστα, θα καταλήξει στην παν-εβραϊκή προφητεία – ο Εβραίος θα καταβροχθίσει τα έθνη της γης, θα γίνει ο κυρίαρχός τους.

Έτσι ακλόνητος, με την υψηλότερη επίγνωση του μελλοντικού του στόχου, έναντι των εκατομμυρίων «αστών»

και «προλετάριων», οι οποίοι ολισθαίνουν στην καταστροφή τους κυρίως λόγω δειλίας συνοδευόμενη με αδράνεια και ηλιθιότητα, συνεχίζει προσηλωμένος το δρόμο του. Ένα κόμμα, το οποίο διευθύνεται από αυτόν, δεν μπορεί να υπερασπίζεται κάτι άλλο από τα συμφέροντά του, τα οποία όμως δεν έχουν τίποτα κοινό με τα συμφέροντα των Αρίων λαών.

Έτσι, εάν θέλουμε να προσπαθήσουμε να μετατρέψουμε την ιδανική εικόνα ενός εθνικού κράτους στην ρεαλιστική πραγματικότητα, τότε πρέπει να αναζητήσουμε μια νέα δύναμη που είναι πρόθυμη και ικανή να αγωνιστεί για ένα τέτοιο ιδανικό, ανεξάρτητη από τις μέχρι τώρα δυνάμεις της δημόσιας ζωής. Διότι πρόκειται για έναν αγώνα, καθόσον το πρώτο καθήκον δεν είναι: δημιουργία μιας μορφής εθνικού κράτους, αλλά πάνω απ' όλα: εξάλειψη του υπάρχοντος εβραϊκού. Όπως συμβαίνει συχνά στην πορεία της ιστορίας, η κύρια δυσκολία δεν έγκειται στη διαμόρφωση της νέας κατάστασης, αλλά στη δημιουργία χώρου για αυτήν. Προκαταλήψεις και συμφέροντα ενώνονται για να σχηματίσουν μια κλειστή διάταξη και προσπαθούν να αποτρέψουν τη νίκη μιας ιδέας που τους είναι δυσάρεστη ή που τους απειλεί με οποιοδήποτε τρόπο.

Γι' αυτό το λόγο, ο μαχητής για ένα τέτοιο νέο ιδανικό είναι δυστυχώς αναγκασμένος από τον Θεό, παρά τον θετικό του ενθουσιασμό, να διεξάγει πρωταρχικά την αρνητική πλευρά του αγώνα, ο οποίος θα οδηγήσει στην εξάλειψη της τωρινής κατάστασης.

Μια νέα θεωρία μεγάλης και νέας θεμελιώδους σημασίας, πρέπει να υιοθετήσει σαν πρώτο όπλο το νυστέρι της κριτικής με όλη του την αιχμηρότητα, όσο δυσάρεστο κι αν είναι αυτό για το άτομο.

Δείχνει μικρό βάθος κατανόησης των ιστορικών εξελίξεων, όταν οι λεγόμενοι εθνικιστές δίνουν σήμερα επανειλημμένα έμφαση στο να διαβεβαιώνουν, ότι δεν προτίθενται να συμμετάσχουν σε καμία περίπτωση σε **αρνητική κριτική**, αλλά μόνο σε **εποικοδομητική εργασία**: μια τόσο παιδική και ανόητη ασυναρτησία αυθεντικά «εθνικιστική» και μια απόδειξη

για το πώς πέρασε η ιστορία της ίδιας της εποχής τους χωρίς να αφήσει ίχνος σε αυτά τα μυαλά. Και ο **μαρξισμός** είχε επίσης έναν στόχο, και αναγνωρίζει επίσης μια **δημιουργική δραστηριότητα** (αν και με αυτό ενεργεί μόνο για την εγκαθίδρυση μιας δεσποτικής κυριαρχίας του διεθνούς εβραϊκού κεφαλαίου!)· αλλά προηγουμένως είχε **ασκήσει κριτική για εβδομήντα χρόνια**, δηλαδή καταστροφική, διαβρωτική κριτική, και ξανά και ξανά κριτική, έως ότου με αυτό το αιώνιο διαβρωτικό οξύ κατέστρεψε το παλαιό κράτος και το οδήγησε στην κατάρρευση. Μόνο τότε ξεκίνησε την λεγόμενη «ανοικοδόμηση» του. Και αυτό ήταν αυτονόητο, σωστό και λογικό. Μια υπάρχουσα κατάσταση δεν εξαλείφεται από τον απλό τονισμό και εκπροσώπηση ενός μελλοντικού. Διότι δεν μπορεί να υποστηριχθεί, ότι οι οπαδοί ή ακόμη και οι έχοντες συμφέροντα από τη σημερινή υπάρχουσα κατάσταση θα μπορούσαν να προσηλυτιστούν πλήρως και να προσχωρήσουν στο νέο κίνημα απλά καθορίζοντάς το σαν μια αναγκαιότητα. Μπορεί, αντιθέτως, πολύ πιο εύκολα να συμβεί το ενδεχόμενο, οι δύο καταστάσεις να συνυπάρχουν δίπλα-δίπλα και κατ' αυτό τον τρόπο η λεγόμενη **κοσμοθεωρία** να γίνει **κόμμα**, από το πλαίσιο του οποίου να μην μπορέσει να ξεφύγει ποτέ. Διότι η κοσμοθεωρία είναι μισαλλόδοξη και δεν αρκείται με το ρόλο ενός «κόμματος μεταξύ άλλων», αλλά απαιτεί επιτακτικά τη δική της, αποκλειστική και πλήρη αναγνώριση καθώς και την πλήρη αναμόρφωση όλης της δημόσιας ζωής σύμφωνα με τις απόψεις της. Άρα δεν μπορεί να ανεχθεί την ταυτόχρονη συνέχιση της ύπαρξης μιας εκπροσώπησης της προηγούμενης κατάστασης.

Το ίδιο ισχύει και για τις θρησκείες.

Ακόμα και ο Χριστιανισμός, δεν μπορούσε να περιοριστεί στην ανέγερση των δικών του ναών, αλλά αναπόφευκτα έπρεπε να προχωρήσει στην καταστροφή των ειδωλολατρικών βωμών. Μόνο από αυτή τη φανατική μισαλλοδοξία μπορεί να διαμορφωθεί η αποδεικτική πίστη· αυτή η μισαλλοδοξία είναι ακόμα και η απόλυτη προϋπόθεση για αυτόν.

Μπορεί κανείς να προβάλλει την αντίρρηση, ότι τέτοια φαινόμενα στην παγκόσμια ιστορία είναι κυρίως αυτά ενός συγκεκριμένου εβραϊκού τρόπου σκέψης· ναι, αυτού του είδους η μισαλλοδοξία και ο φανατισμός είναι ουσιαστικά εβραϊκά χαρακτηριστικά. Αυτό μπορεί να είναι σωστό χίλιες φορές και μπορεί κανείς να λυπηθεί βαθιά για αυτό το γεγονός και με πάρα πολύ δικαιολογημένη δυσφορία να διαπιστώσει την εμφάνισή του στην ιστορία της ανθρωπότητας σαν κάτι που ήταν ξένο μέχρι τώρα – αλλά αυτό δεν αλλάζει το γεγονός ότι αυτή η κατάσταση επικρατεί σήμερα. Οι άνθρωποι, που θέλουν να λυτρώσουν το γερμανικό έθνος μας από την σημερινή του κατάσταση, δεν χρειάζεται να πονοκεφαλιάζουν για το πόσο ωραίο θα ήταν, αν δεν είχε υπάρξει το ένα ή το άλλο, αλλά πρέπει να προσπαθήσουν να ανακαλύψουν πώς να εξαλείψουν αυτή που ήδη υπάρχει. Ωστόσο, μια κοσμοθεωρία διαποτισμένη με καταχθόνια μισαλλοδοξία μπορεί να συντριβεί μόνο από μια νέα ιδέα που προωθείται από το ίδιο πνεύμα, υποστηρίζεται από την ίδια ισχυρή βούληση, αλλά ταυτόχρονα είναι αγνή και απολύτως αληθινή.

Ο καθένας μπορεί σήμερα να διαπιστώσει οδυνηρά, ότι στον πολύ πιο ελεύθερο αρχαίο κόσμο με την εμφάνιση του Χριστιανισμού επήλθε και η πρώτη πνευματική τρομοκρατία, αλλά δεν μπορεί να αμφισβητηθεί το γεγονός, ότι από τότε ο κόσμος βασανίζεται απ' αυτή την καταπίεση και την κυριαρχία και ότι η καταπίεση εξουδετερώνεται μόνο με καταπίεση και η τρομοκρατία μόνο με την τρομοκρατία. Μόνο τότε μπορεί να δημιουργηθεί μια νέα κατάσταση.

Τα πολιτικά κόμματα έχουν την τάση να συμβιβάζονται, ποτέ οι κοσμοθεωρίες. Τα πολιτικά κόμματα προσαρμόζονται στους αντιπάλους, οι κοσμοθεωρίες διακηρύσσουν το αλάθητό τους.

Και τα πολιτικά κόμματα αρχικά έχουν σχεδόν πάντα την πρόθεση να εξασφαλίσουν μια αποκλειστική και δεσποτική κυριαρχία· σ' αυτά υπάρχει σχεδόν πάντα μια μικρή παρόρμηση για μια κοσμοθεωρία. Εν τούτοις η στενότητα του προγράμμα-

τός τους τούς αφαιρεί το στοιχείο του ηρωισμού, που απαιτεί μια κοσμοθεωρία. Η διαλλακτικότητα της θέλησής τους συγκεντρώνει γύρω τους τα μικρά και αδύναμα πνεύματα, με τα οποία δεν μπορεί κανείς να διεξάγει σταυροφορίες. Έτσι τις περισσότερες φορές κολλάνε πρόωρα στη δική τους αξιολύπητη μικρότητα. Με αυτόν τον τρόπο, όμως, εγκαταλείπουν τον αγώνα για μια κοσμοθεωρία και αντ' αυτού μέσω της λεγόμενης «θετικής συνεργασίας» προσπαθούν όσο το δυνατόν πιο γρήγορα να καταλάβουν μια θεσούλα στο παχνί του υπάρχοντος θεσμού και να παραμείνουν εκεί για όσο το δυνατόν περισσότερο. Αυτή είναι η όλη τους επιδίωξη. Και αν πρέπει ποτέ να απομακρυνθούν από αυτό το κοινό παχνί από έναν αντίζηλο τρόφιμο που είναι πιο βάνανσος, τότε οι σκέψεις τους και οι επιδιώξεις τους προσανατολίζονται μόνο στο να ξαναπροωθήσουν τον εαυτό τους, είτε με τη βία ή με πονηριά, στην αγέλη όλων των πειναλέων, για να μπορέσουν να συμμετάσχουν τελικά στο αγαπημένο τους άθλιο φαγοπότι, έστω κι αν τους κοστίζει και τις πιο ιερές πεποιθήσεις τους. Τσακάλια της πολιτικής!

Σ' αυτή την περίπτωση μια κοσμοθεωρία δεν θα συμβιβαζόταν ποτέ με μία δεύτερη, έτσι δεν θα μπορούσε και να συνεργαστεί με μια υπάρχουσα κατάσταση την οποία καταδικάζει, αλλά αισθάνεται την υποχρέωση να πολεμήσει αυτήν την κατάσταση και όλο τον αντίπαλο κόσμο των ιδεών με όλα τα μέσα, δηλαδή, να προετοιμάσει την κατάρρευσή τους.

Τόσο αυτός ο καθαρά καταστροφικός αγώνας, ο κίνδυνος του οποίου αναγνωρίζεται αμέσως από όλους τους άλλους και έτσι σχηματίζουν μια κοινή άμυνα, όσο και ο εποικοδομητικός, που πρέπει να είναι επιθετικός για την επικράτηση του νέου κόσμου ιδεών, απαιτούν αποφασισμένους μαχητές. Έτσι, μια κοσμοθεωρία θα οδηγήσει τις ιδέες της στη νίκη τότε μόνο, όταν λάβει τη μορφή ενός ισχυρού αγωνιστικού οργανισμού. Για να γίνει αυτό όμως είναι απαραίτητο, λαμβάνοντας υπόψη αυτά τα στοιχεία, να επιλέξει ορισμένες ιδέες από τη γενική αντίληψή της για τον κόσμο και να τις ντύσει σε μια μορφή, που

με την ακρίβειά τους, τις σύντομες λέξεις-κλειδιά, να φαίνονται κατάλληλες για να τις χρησιμοποιήσει σαν όρκο πίστης μιας νέας κοινότητας ανθρώπων. Ενώ το πρόγραμμα ενός απλού πολιτικού κόμματος είναι η συνταγή για ένα καλύτερο αποτέλεσμα στις επόμενες εκλογές, το πρόγραμμα μιας κοσμοθεωρίας σημαίνει τη διατύπωση μιας κήρυξης πολέμου ενάντια σε μια κατεστημένη τάξη, ενάντια σε μια υπάρχουσα κατάσταση, εν συντομία ενάντια σε μια υπάρχουσα κοσμοθεώρηση.

Δεν είναι απαραίτητο για κάθε άτομο που αγωνίζεται για αυτήν την κοσμοθεωρία να έχει πλήρη εικόνα και ακριβή γνώση των απώτατων ιδεών και του ειρμού των σκέψεων των ηγετών του κινήματος. Απαραίτητο είναι μάλλον, να έχει ο καθένας μια σαφή αντίληψη για τις θεμελιώδεις ιδέες και να αφομοιώσει διεξοδικά μερικές από τις πιο θεμελιώδεις αρχές, έτσι ώστε να είναι πλήρως διαποτισμένος με την αναγκαιότητα της νίκης του κινήματός του και της ιδεολογίας που πρεσβεύει αυτό. Και ο κάθε στρατιώτης δεν είναι μνημένος στη συλλογιστική της ανώτερης στρατηγικής. Όπως όμως εκπαιδεύτηκε στην αυστηρή πειθαρχία και στη φανατική πεποίθηση για το δίκιο και την ισχύ του σκοπού του, έτσι πρέπει να γίνει σε μεγάλο βαθμό στον κάθε οπαδό ενός κινήματος με μεγάλο μέλλον και πανίσχυρη θέληση.

Όσο λιγότερο αξίζει ένας στρατός, του οποίου ο κάθε στρατιώτης θα ήταν στρατηγός και αν απέβλεπε μόνο σε αυτό και η εκπαίδευσή του και η αντίληψή του, τόσο λιγότερο αξίζει ένα πολιτικό κίνημα σαν εκπρόσωπος μιας κοσμοθεωρίας, αν θα ήθελε να είναι μόνο μια δεξαμενή συλλογής «διανοούμενων» ανθρώπων. Όχι, χρειάζεται επίσης τον απλό στρατιώτη, διαφορετικά δεν μπορεί να επιτευχθεί μια εσωτερική πειθαρχία.

Είναι στη φύση μιας **οργάνωσης**, το ότι μπορεί να υπάρξει μόνο όταν μια πλατιά, πιο συναισθηματική μάζα υπηρετεί μια ανώτατη πνευματική ηγεσία. Ένας λόχος διακοσίων ομοιόμορφα πνευματικά καλλιεργημένων ανθρώπων θα είναι πιο δύσκολο να πειθαρχηθεί σε μακροπρόθεσμη βάση από ό, τι

ένας με εκατόν ενενήντα λιγότερο καλλιεργημένους πνευματικά και δέκα πιο υψηλού μορφωτικού επιπέδου.

Από αυτό το γεγονός, κάποτε η σοσιαλδημοκρατία επωφελήθηκε πάρα πολύ. Είχε αρπάξει τα μέλη των ευρέων στρωμάτων του λαού μας από αυτούς που τελείωσαν την στρατιωτική θητεία και εκεί είχαν ήδη διαπαιδαγωγηθεί στη πειθαρχία και τα είχε συμπεριλάβει στην εξίσου αυστηρή κομματική πειθαρχία της. Και η οργάνωσή της αντιπροσώπευε έναν στρατό αξιωματικών και στρατιωτών. Ο **Γερμανός χειρώνακτας εργάτης** που τελείωσε τη στρατιωτική θητεία έγινε ο **στρατιώτης, ο Εβραίος διανοούμενος ο αξιωματικός**: οι Γερμανοί συνδικαλιστές μπορούν να θεωρηθούν σαν υπαξιωματικοί. Το γεγονός ότι οι λεγόμενες αμόρφωτες μάζες ανήκαν μόνο στον μαρξισμό, κάτι που πάντα η αστική τάξη μας το αντιμετώπιζε με κούνημα του κεφαλιού, ήταν στην πραγματικότητα η προϋπόθεση για την επιτυχία του. Διότι ενώ τα αστικά κόμματα στη μονόπλευρη διανοήσή τους αντιπροσώπευαν μια ανίκανη, απείθαρχη συμμορία, ο μαρξισμός είχε δημιουργήσει ένα στρατό από κομματικούς στρατιώτες στο ανθρώπινο υλικό του που ήταν πνευματικά κατώτερο, που υπάκουαν στους Εβραίους διοικητές εξίσου τυφλά όπως υπάκουαν κάποτε στον Γερμανό αξιωματικό τους. Η γερμανική αστική τάξη, που δεν ενδιαφερόταν ποτέ για ψυχολογικά προβλήματα, επειδή τα έβλεπε αφ' υψηλού, δεν θεώρησε απαραίτητο να σκεφτεί εδώ ούτε να αναγνωρίσει το βαθύτερο νόημα και τον κίνδυνο που έκρυβε αυτό το γεγονός. Αντίθετα, πίστευε ότι ένα πολιτικό κίνημα που συγκροτείται μόνο από κύκλους των «διανοουμένων» για αυτόν τον λόγο και μόνο θα είχε μεγαλύτερη αξία, περισσότερες δυνατότητες επιτυχίας και μεγαλύτερες πιθανότητες να φτάσει στην κυβέρνηση παρά μια αμόρφωτη μάζα. **Δεν κατάλαβε ποτέ της, ότι η δύναμη ενός πολιτικού κόμματος σε καμία περίπτωση δεν βρίσκεται σε μια ενδεχομένως μεγάλη και ανεξάρτητη πνευματικότητα των μεμονωμένων μελών του, αλλά μάλλον στην πειθαρχημένη υπακοή με την οποία τα μέλη του**

ακολουθούν την πνευματική ηγεσία. Αυτό που παίζει ζωτικό ρόλο είναι η ίδια η ηγεσία. Εάν δύο στρατεύματα συγκρουστούν μεταξύ τους, ο νικητής δεν θα είναι εκείνο στο οποίο ο καθένας ξεχωριστά έχει την υψηλότερη στρατηγική εκπαίδευση, αλλά **εκείνο** με την πιο ανώτερη ηγεσία και ταυτόχρονα τα πιο πειθαρχημένα, τυφλά-υπάκουα και καλύτερα εκπαιδευμένα στρατεύματα.

Αυτή είναι μια θεμελιώδης αντίληψη που πρέπει πάντα να έχουμε κατά νου όταν εξετάζουμε τη δυνατότητα της πρακτικής εφαρμογής μιας κοσμοθεωρίας.

Αν λοιπόν, για να οδηγήσουμε μια κοσμοθεωρία στη νίκη, πρέπει να την μετατρέψουμε σε ένα μαχητικό κίνημα, τότε λογικά το πρόγραμμα του κινήματος πρέπει να λάβει υπόψη το ανθρώπινο υλικό που έχει στη διάθεσή της. Όσο ακλόνητος πρέπει να είναι ο τελικός στόχος και οι κατευθυντήριες ιδέες, τόσο το προπαγανδιστικό πρόγραμμα πρέπει να είναι ευφύες και ψυχολογικά σωστό και να απευθύνεται στην ψυχή εκείνων, χωρίς τη βοήθεια των οποίων η πιο όμορφη ιδέα θα παρέμενε μια ιδέα για πάντα.

Εάν η εθνικιστική ιδέα από την ακαθόριστη επιθυμία που είναι σήμερα θέλει να επιτύχει μια σαφή επιτυχία, τότε πρέπει να επιλέξει ορισμένες κατευθυντήριες αρχές από τον ευρύ κόσμο των ιδεών της, οι οποίες από τη φύση και το περιεχόμενό τους, είναι κατάλληλες να προσελκύσουν μια ευρύτερη μάζα ανθρώπων, δηλαδή εκείνους που θα μπορούν να εγγυηθούν την ιδεολογική πάλη αυτής της ιδέας. Αυτοί είναι το γερμανικό εργατικό δυναμικό.

Γι' αυτό το πρόγραμμα του νέου κινήματος συνοψίστηκε σε λίγες, **είκοσι πέντε βασικές αρχές** εν περιλήψει. Προορίζονται κυρίως να δώσουν στον απλό άνθρωπο του λαού μια χοντρική εικόνα των επιδιώξεων του κινήματος. Κατά κάποιο τρόπο, είναι ένα **πολιτικό Πιστεύω**, που αφενός είναι προώθηση για το κίνημα και αφετέρου είναι κατάλληλο για τη ένωση και τη σύσφιξη εκείνων που πείθονται και εντάσσονται μέσω ενός κοινώς αναγνωρισμένου καθήκοντος.

Σε όλα αυτά να σημειωθεί ότι δεν πρέπει ποτέ να ξεχνάμε την ακόλουθη εικόνα: Δεδομένου ότι το λεγόμενο πρόγραμμα του κινήματος είναι απολύτως σωστό στους τελικούς του στόχους, όμως στη διατύπωσή του έπρεπε να λάβει υπόψη του συγκεκριμένους ψυχολογικούς παράγοντες, μπορεί με την πάροδο του χρόνου να προκύψει η εντύπωση ότι ίσως ορισμένες αρχές μπορούν να ερμηνευθούν διαφορετικά και θα έπρεπε να πάρουν μια καλύτερη διατύπωση. Οποιαδήποτε προσπάθεια όμως να το πράξει συνήθως έχει καταστροφικές συνέπειες. Διότι με αυτό κάτι που θα έπρεπε να είναι σταθερό και ακλόνητο, γίνεται αντικείμενο συζήτησης, η οποία, μόλις ένα και μόνο σημείο μετακινηθεί από την θέσπιση της δογματικής βεβαιότητας, δεν θα οδηγήσει απλώς σε μια νέα, καλύτερη και πάνω απ' όλα ομοιόμορφη θέσπιση, αλλά θα οδηγήσει σε ατελείωτες συζητήσεις και σε γενική σύγχυση. Σε μια τέτοια περίπτωση, μένει πάντα να εξετάσουμε ποιο είναι καλύτερο: μια νέα, πιο επιτυχημένη διατύπωση που μπορεί όμως να οδηγήσει σε μια αντιπαράθεση στο εσωτερικό του κινήματος, ή η διατήρηση της μορφής, που μπορεί να μην είναι η καλύτερη αυτή τη στιγμή, αλλά που αντιπροσωπεύει έναν αυτόνομο, αμετάβλητο και εσωτερικά πολύ ενοποιημένο οργανισμό. Και οποιαδήποτε δοκιμή θα δείξει ότι το τελευταίο είναι το προτιμότερο. Επειδή αυτές οι αλλαγές αφορούν πάντα μόνο την εξωτερική διαμόρφωση, τέτοιες διορθώσεις φαίνονται πάντα πιθανές ή επιθυμητές. **Όμως σε τελική ανάλυση με την επιφανειακότητα των ανθρώπων υπάρχει ο μεγάλος κίνδυνος σε αυτό που φαίνεται σαν εξωτερική διατύπωση ενός προγράμματος να το νομίσουν σαν το βασικό καθήκον ενός κινήματος.** Αν συμβεί κάτι τέτοιο τότε η θέληση και η μαχητική δύναμη για την υπεράσπιση της ιδέας αποδυναμώνονται και οι ενέργειες, που θα έπρεπε να κατευθύνονται προς τα έξω, θα εξαντληθούν σε εσωτερικούς προγραμματικούς αγώνες.

Για μια θεωρία που στην πραγματικότητα είναι σωστή σε γενικές γραμμές είναι λιγότερο επικίνδυνο να διατηρήσει μια

διατύπωση, ακόμα κι αν δεν αντιστοιχεί πλέον στην πραγματικότητα, παρά βελτιώνοντάς την να παραδοθεί σε γενική συζήτηση, με τις χειρότερες συνέπειές της, μια θεμελιώδης αρχή του κινήματος που μέχρι τώρα είχε θεωρηθεί τόσο συμπαγής όσο ο γρανίτης. Αυτό είναι απαράδεκτο κυρίως όσο ένα κίνημα συνεχίζει να αγωνίζεται για τη νίκη. Διότι πώς θα διαποτίσουμε τους ανθρώπους με τυφλή πίστη στην ορθότητα μιας θεωρίας, όταν εμείς οι ίδιοι μεταδίδουμε την αβεβαιότητα και την αμφιβολία μέσω συνεχών αλλαγών στην εξωτερική δομή;

Τα ουσιαστικά δεν πρέπει ποτέ να αναζητούνται στην εξωτερική μορφή, αλλά πάντα μόνο στο βαθύτερο νόημα. Και αυτό δεν μπορεί να αλλάξει· και για το συμφέρον του μπορούμε να ελπίζουμε ότι το κίνημα, κρατώντας σε απόσταση οτιδήποτε προκαλεί διάσπαση και αβεβαιότητα, θα έχει την απαραίτητη δύναμη για την προάσπισή του.

Και εδώ πρέπει να πάρουμε μαθήματα από την Καθολική Εκκλησία. Παρά το γεγονός ότι το δογματικό της οικοδόμημα σε ορισμένα σημεία έρχεται σε σύγκρουση με τη θετική επιστήμη και τις έρευνες και μερικές φορές χωρίς λόγο, δεν είναι πρόθυμη να θυσιάσει ούτε μια μικρή συλλαβή των διδασκαλιών της. Έχει αναγνωρίσει πολύ σωστά, ότι η δύναμη της ανθεκτικότητάς της δεν έγκειται σε μια λίγο-πολύ μεγάλη προσαρμογή στα αντίστοιχα επιστημονικά επιτεύγματα, τα οποία στην πραγματικότητα πάντα μεταβάλλονται, αλλά μάλλον στην άκαμπτη διατήρηση των δογμάτων που είχε θεσπίσει κάποτε, που είναι τα μόνα που δίνουν στο όλο σύστημα τον χαρακτήρα της πίστης. Έτσι σήμερα είναι πιο σταθερή από ποτέ. Μπορούμε να προφητεύσουμε ότι, στο βαθμό που τα φαινόμενα εναλλάσσονται, η ίδια σαν σταθερός πόλος εν μέσω φευγαλέων φαινομένων, θα αποκτά όλο και περισσότερους πιο τυφλά προσκολλημένους.

Όποιος επιθυμεί πραγματικά και σοβαρά τη νίκη μιας εθνικής κοσμοθεωρίας, δεν πρέπει μόνο να αναγνωρίσει ότι, πρώτον μόνο ένα μάχιμο κίνημα είναι κατάλληλο για να

πετύχει μια τέτοια επιτυχία, αλλά ότι δεύτερον ένα τέτοιο κίνημα θα μπορέσει να αντέξει μόνο σε συνάρτηση με μια αμετάβλητη ασφάλεια και σταθερότητα στο πρόγραμμά του. Όσον αφορά τη διατύπωσή του δεν θα πρέπει ποτέ να κάνει παραχωρήσεις που να εξαρτώνται από το εκάστοτε πνεύμα της εποχής, αλλά θα πρέπει να διατηρεί μια για πάντα τη μορφή που πήρε και θεωρήθηκε σαν σωστή, όμως σε κάθε περίπτωση για τόσο καιρό μέχρι να στεφθεί με την νίκη.

Πριν από αυτό, **κάθε προσπάθεια** αντιπαραθέσεων για την καταλληλότητα του ενός ή του άλλου σημείου του προγράμματος, διασπά την ενότητα και τη μαχητική δύναμη του κινήματος στον βαθμό που οι οπαδοί του συμμετέχουν σε μια τέτοια εσωτερική συζήτηση. Αυτό δεν σημαίνει ότι μια «βελτίωση» που διενεργείται σήμερα δεν μπορεί να υποβληθεί σε κριτική εξέταση ξανά αύριο για να βρει ένα καλύτερο υποκατάστατο μεθαύριο. Όποιος σπάσει τους φραγμούς εδώ ανοίγει ένα μονοπάτι του οποίου η αρχή είναι γνωστή, αλλά του οποίου το τέλος χάνεται στο άπειρο.

Αυτές οι σημαντικές διαπιστώσεις πρέπει να αξιοποιηθούν στο νεαρό εθνικοσοσιαλιστικό κίνημα. **Με το πρόγραμμά του των είκοσι πέντε θέσεων, το Εθνικοσοσιαλιστικό Γερμανικό Εργατικό Κόμμα διατήρησε μια βάση που πρέπει να παραμείνει ακλόνητη.** Το καθήκον των σημερινών και των μελλοντικών μελών του κινήματός μας δεν πρέπει να συνίσταται σε μια κριτική αναθεώρηση αυτών των αρχών, αλλά στη δέσμευσή τους προς αυτές. Διότι διαφορετικά, θα μπορούσε και η επόμενη γενιά με το ίδιο δικαίωμα, με τη σειρά της να σπαταλήσει τις δυνάμεις της σε μια καθαρά τυπική δουλειά μέσα στο κόμμα, αντί να προσπαθεί να φέρει νέους οπαδούς και έτσι νέες δυνάμεις στο κίνημα. Για τον μεγάλο αριθμό των οπαδών, η ουσία του κινήματός μας θα βρίσκεται λιγότερο στο γράμμα των κατευθυντήριων αρχών μας, παρά στο νόημα που είμαστε ικανοί να δώσουμε σε αυτές.

Το νεαρό κίνημα οφείλει το όνομά του σε αυτές τις διαπιστώσεις, από αυτές συντάχθηκε αργότερα το πρόγραμ-

μα και σε αυτές βρίσκεται ο τρόπος που βασίστηκε η διάδοσή του. Για να βοηθήσουμε τα εθνικά ιδανικά να θριαμβεύσουν, έπρεπε να δημιουργηθεί ένα Λαϊκό Κόμμα, ένα κόμμα που να μην αποτελείται μόνο από διανοούμενους ηγέτες, αλλά και από χειρώνακτες εργάτες!

Κάθε προσπάθεια, για να προχωρήσουμε στην ολοκλήρωση του εθνικιστικού τρόπου σκέψης, χωρίς μια τέτοια μαχητική οργάνωση, θα ήταν ανεπιτυχής όπως ακριβώς ήταν στο παρελθόν, σήμερα και επίσης στο μέλλον. Ωστόσο, αυτό σημαίνει ότι το κίνημα δεν έχει μόνο το δικαίωμα, αλλά και το καθήκον να αισθάνεται ως πρωτοπόρο και ως εκ τούτου ως εκπρόσωπος αυτών των ιδεών. Όσο περισσότερο είναι εθνικές οι θεμελιώδεις αρχές του εθνικοσοσιαλιστικού κινήματος, άλλο τόσο το εθνικό ιδεώδες ανήκει στον εθνικοσοσιαλισμό. Αν, ωστόσο, ο Εθνικοσοσιαλισμός θέλει να θριαμβεύσει, τότε πρέπει να υποστηρίξει αυτήν τη διαπίστωση απόλυτα και αποκλειστικά. Και εδώ επίσης, όχι μόνο έχει το δικαίωμα αλλά και το καθήκον να τονίσει απερίφραστα το γεγονός ότι οποιαδήποτε προσπάθεια υπεράσπισης της εθνικής ιδέας εκτός του πλαισίου του Εθνικοσοσιαλιστικού Γερμανικού Εργατικού Κόμματος είναι αδύνατη, αλλά στις περισσότερες περιπτώσεις είναι εντελώς απατηλή.

Εάν κάποιος κατηγορήσει το κίνημα σήμερα, ότι κάνει, σαν να έχει «μονοπωλήσει» την εθνική ιδέα, υπάρχει μόνο μία απάντηση σε αυτόν:

Όχι μόνο τη μονοπωλούμε, αλλά στη πράξη την έχουμε δημιουργήσει.

Διότι ό,τι υπήρχε έως τώρα κάτω από αυτόν τον όρο, δεν ήταν κατάλληλο, να επηρεάσει το πεπρωμένο του λαού μας ούτε στο ελάχιστο, καθώς όλες αυτές οι ιδέες δεν είχαν μια σαφή, ομοιόμορφη διατύπωση. Τις περισσότερες φορές ήταν μόνο θέμα ατομικών, ασύνδετων αντιλήψεων με λιγότερη ή περισσότερη ορθότητα, οι οποίες συχνά έρχονταν σε αντίφαση μεταξύ τους, αλλά σε καμία περίπτωση δεν είχαν μια εσωτερική

συνοχή ανάμεσά τους. Και ακόμη και αν υπήρχε αυτή, ήταν τόσο πολύ αδύναμη που δεν έφθανε για να περατώσει και να χτίσει ένα κίνημα πάνω τους.

Μόνο το εθνικοσοσιαλιστικό κίνημα το κατόρθωσε αυτό.

Εάν σήμερα όλες οι πιθανές οργανώσεις και οι σύλλογοι, οι ομάδες και οι ομαδούλες και κατά τη γνώμη μου μέχρι και τα ίδια τα «μεγάλα κόμματα» διεκδικούν τη λέξη «εθνικός» για τον εαυτό τους, αυτό από μόνο του είναι συνέπεια του έργου του **εθνικοσοσιαλιστικού κινήματος. Χωρίς τη δραστηριότητά του, ποτέ δεν θα ερχόταν στο μυαλό όλων αυτών των οργανισμών έστω και να αρθρώσουν τη λέξη «εθνικός»**, αυτή η λέξη δεν θα αντιπροσώπευε τίποτα γι' αυτούς και προπάντων τα κορυφαία μυαλά τους δεν θα είχαν κανενός είδους σχέση με αυτόν τον όρο. Ήταν μόνο το έργο του Εθνικοσοσιαλιστικού Γερμανικού Εργατικού Κόμματος που έκανε αυτόν τον όρο μια ουσιαστικότερη λέξη, που τώρα μπαίνει στο στόμα όλων των άλλων ανθρώπων· πάνω απ' όλα έδειξε και απέδειξε, με τη χαρακτηριστική του επιτυχημένη προπαγανδιστική δραστηριότητα, τη δύναμη αυτής της εθνικιστικής ιδέας, τόσο που ανάγκασε τους άλλους λόγω της απληστίας τους να θέλουν τουλάχιστον να έχουν παρόμοιους ισχυρισμούς.

Ακριβώς όπως μέχρι τώρα έθεταν τα πάντα στην υπηρεσία των ασήμαντων εκλογικών επιδιώξεών τους, έτσι και σήμερα ο όρος εθνικός γι' αυτά τα κόμματα παρέμεινε απλώς ένα εξωτερικό, κούφιο σύνθημα με το οποίο προσπαθούν να εξαλείψουν τη δύναμη της εντύπωσης που δημιουργεί το εθνικοσοσιαλιστικό κίνημα μεταξύ των μελών τους. Διότι μόνο η έγνοια για τη διατήρηση της ύπαρξής τους καθώς και ο φόβος από την άνοδο του κινήματός μας επειδή στηρίζεται σε μια νέα κοσμοθεωρία, της οποίας η διεθνής σπουδαιότητα όπως και η επικίνδυνη αποκλειστικότητά της τους έκανε να διαισθάνονται πως κινδυνεύουν, τους έβαλαν λέξεις στο στόμα τους που πριν

από οκτώ χρόνια δεν τις γνώριζαν, πριν από τα επτά χρόνια τις χλεύαζαν, πριν από έξι τις αποκαλούσαν ανοησίες, πριν από πέντε τις πολέμησαν, πριν από τέσσερα τις μίσησαν, πριν από τρία τις καταδίωκαν, για να τις προσαρτήσουν τελικά πριν από δύο χρόνια και, σε συνδυασμό με το άλλο λεξιλόγιό τους, να τις χρησιμοποιήσουν σαν πολεμικά συνθήματα στον αγώνα.

Και ακόμη και σήμερα πρέπει να επισημανθεί ξανά και ξανά ότι όλα αυτά τα κόμματα δεν έχουν την παραμικρή ιδέα **για το τι χρειάζεται ο γερμανικός λαός**. Η πιο εντυπωσιακή απόδειξη αυτού είναι η επιφανειακότητα με την οποία παίρνουν τη λέξη «εθνικός» στο στόμα τους!

Εξίσου επικίνδυνοι είναι όλοι εκείνοι που περιτριγυρίζουν σαν ψευτοεθνικιστές, κάνουν φανταστικά σχέδια, που ως επί το πλείστον βασίζονται σε τίποτα περισσότερο από κάποια σταθερή ιδέα που μπορεί να είναι σωστή από μόνη της, αλλά επειδή είναι μεμονωμένη, δεν έχει κανένα νόημα για τον σχηματισμό μιας μεγάλης ομοιογενούς μαχητικής κοινότητας και δεν είναι κατάλληλη σε καμία περίπτωση για τη δημιουργία μιας κοινότητας. Αυτοί οι άνθρωποι, οι οποίοι καταστρώνουν ένα πρόγραμμα εν μέρει από δικές τους ιδέες και εν μέρει από αυτά που έχουν διαβάσει, είναι συχνά πιο επικίνδυνοι από τους δηλωμένους εχθρούς του εθνικού ιδεώδους. Στην καλύτερη περίπτωση, είναι στείοι θεωρητικοί, αλλά ως επί το πλείστον καταστροφικοί ταραχοποιοί της κοινής γνώμης και συχνά πιστεύουν ότι μπορούν να καλύψουν την πνευματική και διανοητική επιπολαιότητα των ενεργειών και των δεξιοτήτων τους μέσω της πλούσιας γενειάδας και της υστεροφημίας των πρωτογερμανών.

Σε αντίθεση με όλες αυτές τις ακατάλληλες προσπάθειες, είναι επομένως καλό να θυμηθούμε την εποχή που το νεαρό εθνικοσοσιαλιστικό κίνημα ξεκίνησε τον αγώνα του.

6° Κεφάλαιο

Ο Αγώνας της αρχικής περιόδου – Η Σπουδαιότητα του λόγου

Η πρώτη μεγάλη συγκέντρωση στις 24 Φεβρουαρίου 1920 στην αίθουσα τελετών του Χόφμπροϋχαουζ δεν είχε καταλαγιάσει μέσα μας, όταν είχαν αρχίσει ήδη οι προετοιμασίες για την επόμενη. Ενώ μέχρι τότε το θεωρούσαμε αμφισβητήσιμο να θέλουμε να κάνουμε μια μικρή συγκέντρωση κάθε μήνα ή ακόμη και κάθε δεκαπενθήμερο σε μια πόλη όπως το Μόναχο, τώρα είδαμε πως έπρεπε να γίνεται μια μεγάλη μαζική συγκέντρωση κάθε οκτώ ημέρες, δηλαδή μία φορά την εβδομάδα. Δεν χρειάζεται να σας διαβεβαιώσω, ότι ένας και μόνο φόβος μας βασάνιζε ξανά και ξανά: Θα ερχόταν ο κόσμος και θα μας άκουγε; – αν κι εγώ προσωπικά, ακόμα και εκείνη τη στιγμή, είχα την ακλόνητη πεποίθηση ότι από τη στιγμή που θα ερχόντουσαν, οι άνθρωποι θα έμεναν και θα παρακολουθούσαν την ομιλία.

Από εκείνη την εποχή, η αίθουσα τελετών του Χόφμπροϋχαουζ του Μονάχου είχε πάρει σχεδόν μια ιερή σημασία για εμάς τους Εθνικοσοσιαλιστές. Κάθε εβδομάδα μια

συγκέντρωση, σχεδόν πάντα σε αυτόν τον χώρο, και κάθε φορά η αίθουσα γέμιζε περισσότερο και οι άνθρωποι ήταν πιο αφοσιωμένοι! Ξεκινώντας από την «ενοχή για τον πόλεμο», για

Αίθουσα τελετών του Χόφμπροϋχαους

την οποία κανένας δεν νοιάζονταν εκείνο τον καιρό, περνώντας στην συνθήκη ειρήνης, ασχολούμασταν σχεδόν με όλα, που ήταν κάπως χρήσιμα προπαγανδιστικά ή απαραίτητα ιδεολογικά. Ιδιαίτερα δίναμε μεγάλη προσοχή στην

ίδια τη συνθήκη ειρήνης. Πόσα είχε προφητέψει επανειλημμένα το νεαρό κίνημα στις μεγάλες ανθρώπινες μάζες εκείνο τον καιρό και πώς έχουν εκπληρωθεί σχεδόν όλα μέχρι τώρα! Σήμερα είναι εύκολο να μιλάμε ή να γράφουμε για αυτά τα πράγματα. Εκείνη την εποχή όμως, μια δημόσια μαζική συγκέντρωση, στην οποία δεν βρισκόντουσαν μικροαστοί, αλλά ξεσηκωμένοι προλετάριοι, με θέμα «Η Συνθήκη ειρήνης των Βερσαλλιών» σήμαινε μια επίθεση εναντίον της δημοκρατίας και μια ένδειξη αντιδραστικών, αν όχι μοναρχικών φρονημάτων. Από την πρώτη πρόταση κιόλας, που περιείχε μια κριτική για τις Βερσαλλίες, δεχόσουν τη στερεότυπη παρέμβαση που πετούσαν κατάμουτρα: «Και το Μπρεστ-Λιτόφσκ; Το Μπρεστ-Λιτόφσκ;». Έτσι, το πλήθος ούρλιαζε ξανά και ξανά, μέχρις που σιγά-σιγά βράχνιαζε ή ο ομιλητής απογοητευμένος σταματούσε τελικά την προσπάθεια να τους πείσει. Θα 'πρεπε να χτυπάμε το κεφάλι μας στον τοίχο από απόγνωση για έναν τέτοιο λαό! Δεν ήθελε να ακούσει, ούτε να καταλάβει, ότι οι Βερσαλλίες ήταν ένα αίσχος και μια ταπείνωση, ούτε καν ότι αυτή η επιβολή σήμαινε μια άνευ προηγουμένου λεηλασία του λαού μας. Η καταστροφική δουλειά των μαρξιστών και η εχθρική δηλητηριώδης προπαγάν-

δα είχαν οδηγήσει αυτόν τον κόσμο πέρα από κάθε λογική. Και κανείς δεν είχε δικαίωμα να παραπονιέται. Διότι πόσο απίστευτα μεγάλο ήταν και το φταίξιμο της άλλης πλευράς! Τι είχε κάνει η αστική τάξη για να σταματήσει αυτή την τρομερή αποσύνθεση, να την αντιμετωπίσει και να ξεκαθαρίσει τον δρόμο με μια καλύτερη και πιο εμπειριστατωμένη αποσαφήνιση της αλήθειας; Τίποτα και πάλι τίποτα! Δεν τους είδα πουθενά εκείνο τον καιρό, όλους τους σημερινούς μεγάλους αποστόλους του έθνους. Ίσως μιλούσαν στις λέσχες, όπου τους σέρβιραν το τσάι ή σε κύκλους ομοϊδεατών τους, αλλά εκεί που θα 'πρεπε να ήταν, ανάμεσα στους λύκους, εκεί δεν τόλμησαν να πάνε· εκτός κι αν τους δινόταν η ευκαιρία να ουρλιάζουν μαζί τους.

Για μένα όμως εκείνο το καιρό ήταν ξεκάθαρο, ότι για τη μικρή βάση, που αρχικά διαμόρφωσε το κίνημα, έπρεπε να αναθεωρηθεί το ζήτημα της ενοχής στον πόλεμο και μάλιστα να αναθεωρηθεί με την έννοια της ιστορικής αλήθειας. Το γεγονός ότι το κίνημά μας μετέδιδε στις ευρύτερες μάζες τη γνώση της συνθήκης ειρήνης ήταν απαραίτητη προϋπόθεση για την επιτυχία του κινήματος στο μέλλον. Εκείνο τον καιρό, καθώς όλοι έβλεπαν αυτή την ειρήνη σαν μια επιτυχία της δημοκρατίας, έπρεπε να εναντιωθούμε σ' αυτό και να χωθούμε στο μυαλό των ανθρώπων για πάντα σαν εχθροί αυτής της συνθήκης, έτσι ώστε αργότερα, όταν κάποτε θα αποκαλυπτόταν η γυμνή αλήθεια αυτής της απεχθούς απάτης σε όλη της την ασχήμια, η ανάμνηση της τότε στάσης μας θα κέρδιζε την εμπιστοσύνη τους.

Ήδη από εκείνη την εποχή έπαιρνα πάντα θέση μπροστά σε σημαντικά θεμελιώδη ζητήματα, στα οποία ολόκληρη η κοινή γνώμη έπαιρνε λανθασμένη στάση, χωρίς να λαμβάνω υπόψη τη δημοτικότητα, το μίσος ή τον αγώνα εναντίον τους. Το Εθνικοσοσιαλιστικό Γερμανικό Εργατικό Κόμμα δεν έπρεπε να είναι ένας διαχειριστής της κοινής γνώμης, αλλά έπρεπε να γίνει ο κυρίαρχός της. Δεν έπρεπε να είναι σκλάβος των μαζών, αλλά ο άρχοντας!

Οπωσδήποτε υπάρχει, και ειδικά για κάθε κίνημα που είναι

ακόμα αδύναμο, ο μεγάλος πειρασμός να συμπράττει και να ουρλιάζει μαζί με ένα πανίσχυρο εχθρό σε στιγμές που αυτός έχει καταφέρει, να οδηγήσει τον λαό σε μια τρελή απόφαση ή σε λανθασμένη στάση με τα παραπλανητικά του τεχνάσματα, και ειδικά τότε, όταν μπορούν να βρεθούν κάποια επιχειρήματα – ακόμη κι αν είναι εμφανώς απατηλά – από την πλευρά του νέου κινήματος που μπορούν να τον δικαιολογήσουν. Η ανθρώπινη δειλία θα αναζητήσει με ζήλο τέτοια επιχειρήματα, που σχεδόν πάντα βρίσκουν κάτι, «κατά τη δική της άποψη», που να της δίνουν μια μορφή δικαιολογίας για να συμμετέχει ακόμα και σε ένα τέτοιο έγκλημα.

Έχω βιώσει αρκετές φορές τέτοιες περιπτώσεις, στις οποίες ήταν απαραίτητη η υψηλότερη ενεργητικότητα, για να αποτραπεί το πλοίο του κινήματος να ξανοιχτεί πλέοντας στο τεχνητά διεγερμένο γενικό ρεύμα ή καλύτερα, να παρασυρθεί από αυτό. Την τελευταία φορά που έγινε αυτό ήταν όταν ο καταχθόνιος Τύπος μας, που είναι και η Εκάβη της ύπαρξης του γερμανικού έθνους, κατάφερε να προσδώσει στο ζήτημα του Νότιου Τυρόλου μια σημασία, που θα μπορούσε να ήταν καταστροφική για τον γερμανικό λαό. Χωρίς να σκεφτούν, ποιανού συμφέροντα εξυπηρετούσαν με αυτό, πολλοί λεγόμενοι «εθνικιστές» άνδρες και κόμματα και ενώσεις συντάχθηκαν στη γενική κραυγή μόνο και μόνο από δειλία προς την κοινή γνώμη, που καθόριζαν οι Εβραίοι και συνέβαλαν ανόητα στην υποστήριξη του αγώνα ενάντια σε ένα σύστημα, που εμείς οι Γερμανοί, ειδικά σ' αυτή τη σημερινή κατάσταση έπρεπε να το νιώσουμε σαν την μοναδική ακτίνα ελπίδας σε αυτόν τον κόσμο που αποσυντίθεται. Ενώ ο διεθνής εβραϊκός κόσμος αργά αλλά σταθερά μας πνίγει απ' τα λαρύγγια, οι λεγόμενοι πατριώτες μας ουρλιάζουν ενάντια σε έναν άνθρωπο και σε ένα σύστημα, που είχαν την τόλμη, τουλάχιστον σε ένα μέρος της γης να απαλλαγούν από τον ασφυκτικό κλοιό των εβραιομασόνων και να αντιτάξουν μια εθνικιστική αντίσταση σε αυτό το διεθνιστικό παγκόσμιο δηλητήριο. Για τους αδύναμους χαρακτήρες όμως ήταν πολύ δελεαστικό, να στρέψουν απλώς τα ιστία τους στην

κατεύθυνση του ανέμου και να συνθηκολογήσουν μπροστά στην κραυγή της κοινής γνώμης. Και ήταν πράγματι μια συνθηκολόγηση! Ακόμα κι αν οι άνθρωποι, με την εσωτερική τους ψευτιά και την κακία τους, δεν μπορούν να το παραδεχτούν, ίσως ούτε καν υποσυνείδητα, η αλήθεια ωστόσο παραμένει ότι μόνο η δειλία και ο φόβος απέναντι στη λαϊκή ψήφο την οποία καθοδηγούσαν οι Εβραίοι, τους ανάγκασαν να συμμετάσχουν. Όλοι οι άλλοι λόγοι είναι αξιολύπητες δικαιολογίες μικρών αμαρτωλών που έχουν τύψεις.

Σ' αυτή την περίπτωση ήταν απαραίτητο, να στρίψουμε τη κατεύθυνση του κινήματος με σιδερένιο χέρι, για να αποτρέψουμε την καταστροφή προς αυτήν την κατεύθυνση. Το να προσπαθήσουμε να κάνουμε μια τέτοια προσαρμογή τη στιγμή, που η κοινή γνώμη υποδαυλιζόταν από όλες τις κινητήριες δυνάμεις σαν μια μεγάλη φλόγα που καίει μόνο προς μία κατεύθυνση, δεν ήταν δημοφιλής εκείνη τη στιγμή, μάλιστα για τον τολμηρό μερικές φορές ήταν σχεδόν θανάσιμος κίνδυνος. Αλλά δεν είναι λίγοι οι άνθρωποι στην ιστορία που λιθοβολήθηκαν σε τέτοιες στιγμές για μια πράξη, για την οποία οι μεταγενέστεροι αργότερα είχαν κάθε λόγο να τούς ευγνωμονούν γονατιστοί.

Σ' αυτούς όμως πρέπει να βασίζεται ένα κίνημα και όχι στο εφήμερο χειροκρότημα του παρόντος. Μπορεί τότε να συμβεί, ότι σε τέτοιες στιγμές το άτομο θα αισθανθεί λιγοψυχία· αλλά δεν πρέπει ποτέ να ξεχνά, ότι μετά από κάθε τέτοια στιγμή έρχεται η λύτρωση και ότι ένα κίνημα που θέλει να αλλάξει έναν κόσμο, δεν πρέπει να προσβλέπει στο παρόν αλλά στο μέλλον.

Μπορούμε να διαπιστώσουμε ότι οι μεγαλύτερες και διαχρονικότερες επιτυχίες στην ιστορία τις περισσότερες φορές είναι εκείνες που βρήκαν τη λιγότερη κατανόηση όταν ξεκίνησαν, επειδή ήταν σε απόλυτη αντίθεση με τη γενική κοινή γνώμη, τις απόψεις της και τη θέλησή της.

Ήμασταν σε θέση να το βιώσουμε ήδη από την πρώτη ημέρα της δημόσιας εμφάνισής μας. Πραγματικά δεν ήμασταν «κυνη-

γοί της εύνοιας των μαζών», αλλά αντιταχθήκαμε στην τρέλα αυτού του λαού παντού. Εκείνα τα χρόνια σχεδόν πάντα συνέβαινε να μπαίνω σε μια συγκέντρωση ανθρώπων που πίστευαν το αντίθετο από αυτό που ήθελα να πω και που ήθελαν το αντίθετο από αυτά που πίστευα εγώ. Τότε ήταν έργο δύο ωρών να αλλάξω σε δύο με τρεις χιλιάδες ανθρώπους τις προηγούμενες πεποιθήσεις τους, να καταστρέψω τα θεμέλια των προηγούμενων ιδεών τους το ένα μετά το άλλο και τελικά να τους οδηγήσω στην άλλη μεριά, στη βάση των δικών μας πεποιθήσεων και της κοσμοθεωρίας μας.

Εκείνη την εποχή σε σύντομο χρονικό διάστημα έμαθα κάτι σημαντικό, δηλαδή **να αρπάξω απ' τα χέρια του εχθρού το όπλο της απάντησής του**. Σύντομα έγινε εμφανές ότι οι αντίπαλοί μας, ειδικά με τη μορφή των ομιλητών των συζητήσεών τους, εμφανιζόντουσαν με ένα πολύ συγκεκριμένο «ρεπερτόριο» στο οποίο πάντα διατύπωναν επαναλαμβανόμενες αντιρρήσεις κατά των ισχυρισμών μας, έτσι που η ομοιότητα αυτής της διαδικασίας έδειχνε μια σκόπιμη, ομοιόμορφη κατάρτιση. Και έτσι ήταν. Καταφέραμε να αναγνωρίσουμε την απίστευτα πειθαρχημένη μέθοδο της προπαγάνδας των αντιπάλων μας, και εξακολουθεί να είναι και σήμερα η περηφάνια μου, ότι βρήκα τον τρόπο, όχι μόνο να καταστήσω αυτή την προπαγάνδα αναποτελεσματική, αλλά επιτέλους να νικήσω τους ίδιους τους δημιουργούς της. Δύο χρόνια αργότερα ήμουν κύριος αυτής της τέχνης.

Ήταν σημαντικό, σε κάθε επιμέρους ομιλία να έχεις μια σαφή ιδέα εκ των προτέρων σχετικά με το πιθανό περιεχόμενο και τη μορφή των αντεπιχειρημάτων που έπρεπε να περιμένεις στη συζήτηση και μετά στη δική σου ομιλία να μπορέσεις να τις διαλύσεις πλήρως. Στο πλαίσιο αυτό ήταν σκόπιμο, να παραθέτεις αμέσως τις πιθανές αντιρρήσεις και να αποδεικνύεις την αβασιμότητά τους· έτσι τον ακροατή, που είχε έρθει, αν και ήταν πλήρως μπολιασμένος με τις αντιρρήσεις που του είχαν μάθει, αλλά κατά τα άλλα είχε έρθει καλόπιστα, τον κέρδιζες πιο εύκολα με την προληπτική διευθέτηση των ενδοιασμών που

είχαν αποτυπωθεί στο μυαλό του. Τα πράγματα που του είχαν μάθει διαψεύδονταν από μόνα τους και η προσοχή του προσελκυόταν όλο και περισσότερο στη διάλεξη.

Αυτός ήταν ο λόγος για τον οποίο μετά την πρώτη μου διάλεξη για τη «Συνθήκη Ειρήνης των Βερσαλλιών», την οποία έδωσα στα στρατεύματα σαν λεγόμενος «εκπαιδευτής», άλλαξα τη διάλεξη στο ότι τώρα μίλησα για τις «Συνθήκες ειρήνης του Μπρεστ-Λιτόφσκ και των Βερσαλλιών». Διότι μετά από πολύ σύντομο χρονικό διάστημα, και μάλιστα κατά τη διάρκεια της συζήτησης στην πρώτη μου διάλεξη, διαπίστωσα ότι οι άνθρωποι στην πραγματικότητα δεν γνώριζαν τίποτα για τη συνθήκη ειρήνης του Μπρεστ-Λιτόφσκ, ότι η επιδέξια προπαγάνδα των κομμάτων τους που ήταν πετυχημένη, κατάφερε να παρουσιάσει ειδικά αυτή την συνθήκη σαν μία από τις πιο επαίσχυντες πράξεις βιασμού στον κόσμο. Στην επιμονή, με την οποία παρουσιαζόταν ξανά και ξανά στις πλατιές μάζες αυτό το ψέμα, οφειλόταν το ότι εκατομμύρια Γερμανών έβλεπαν τη Συνθήκη των Βερσαλλιών μόνο σαν μια δίκαιη τιμωρία για το έγκλημα που είχαμε διαπράξει στο Μπρεστ-Λιτόφσκ, και έτσι ένιωθαν ότι κάθε πραγματικός αγώνας ενάντια στις Βερσαλλίες ήταν λάθος και μερικές φορές διατηρούσε μια ομολογουμένως, ηθική αγανάκτηση. Και αυτός ήταν επίσης ένας από τους λόγους για τους οποίους η ξεδιάντροπη και τερατώδης λέξη «αποζημίωση» μπόρεσε να καθιερωθεί στη Γερμανία. Αυτή η υποκριτική απάτη φάνηκε πραγματικά σε εκατομμύρια από τους πλανημένους εθνοσυντρόφους μας σαν εκπλήρωση μιας ανώτερης δικαιοσύνης. Τρομερό, αλλά έτσι ήταν. Η καλύτερη απόδειξη προήλθε από την επιτυχία της προπαγάνδας που ξεκίνησα κατά της ειρηνευτικής συνθήκης των Βερσαλλιών, κάνοντας εκ των προτέρων μια διευκρίνηση σχετικά με τη συνθήκη Μπρεστ-Λιτόφσκ. Συνέκρινα τις δύο ειρηνευτικές συνθήκες μεταξύ τους, τις συνέκρινα σημείο προς σημείο, κατέδειξα στην πραγματικότητα τον σχεδόν απεριόριστο ανθρωπισμό της μιας συνθήκης σε αντίθεση με την απάνθρωπη σκληρότητα της

δεύτερης και το αποτέλεσμα ήταν πολύ εντυπωσιακό. Εκείνη την εποχή μίλησα για αυτό το θέμα σε συγκεντρώσεις δύο χιλιάδων ανθρώπων, στις οποίες συχνά ήταν συγκεντρωμένα πάνω μου τα βλέμματα τριών χιλιάδων εξακοσίων ματιών του εχθρού. Και τρεις ώρες αργότερα, είχα μπροστά μου μια τεράστια μάζα παλλόμενη από ιερή αγανάκτηση και απεριόριστη οργή. Και πάλι, ένα μεγάλο ψέμα είχε ξεριζωθεί από τις καρδιές και τα μυαλά ενός πλήθους που αριθμούσε σε χιλιάδες, και μια αλήθεια είχε φυτευτεί στη θέση του.

Εκείνη την εποχή, θεώρησα τις δύο διαλέξεις, συγκεκριμένα «Οι πραγματικές αιτίες του παγκόσμιου πολέμου» και «Οι ειρηνευτικές συνθήκες του Μπρεστ-Λιτόφσκ και των Βερσαλλιών» ότι ήταν οι πιο σημαντικές, οπότε τις επανέλαβα και τις επαναλάμβανα δεκάδες φορές, έως ότου, τουλάχιστον σε αυτά τα θέματα, να διαδοθεί ευρέως μια συγκεκριμένη, ξεκάθαρη και κοινή αντίληψη μεταξύ των ανθρώπων από τους οποίους το κίνημα πήρε τα πρώτα του μέλη.

Αυτές οι συγκεντρώσεις για μένα προσωπικά είχαν ακόμα το καλό, ότι σιγά-σιγά προσαρμοζόμουν σαν ομιλητής μαζικών συγκεντρώσεων και ότι εξοικειώθηκα με το πάθος και τις χειρονομίες που απαιτούνταν σε μεγάλες αίθουσες γεμάτες από χιλιάδες ανθρώπους.

Εκείνη την εποχή, με εξαίρεση, όπως έχω ήδη επισημάνει, τους μικρούς κύκλους, δεν είδα καμία διευκρίνιση προς αυτήν την κατεύθυνση από τα κόμματα που σήμερα κορδώνονται και προσποιούνται ότι έχουν επιφέρει μια αλλαγή στην κοινή γνώμη. Εάν, ωστόσο, ένας λεγόμενος εθνικιστής πολιτικός έδινε κάπου μια διάλεξη σχετικά με αυτό το θέμα, ήταν μόνο μπροστά σε κύκλους που ως επί το πλείστον είχαν ήδη τις δικές του πεποιθήσεις και μεταξύ των οποίων το σημαντικότερο που λεγόταν ήταν το πολύ μια επιβεβαίωση της δικής του στάσης. Εκείνο τον καιρό όμως το ζήτημα δεν ήταν αυτό, αλλά το να κερδίσεις μέσω του διαφωτισμού και της προπαγάνδας εκείνους τους ανθρώπους που, μέχρι τώρα, με την γαλούχηση και την αντίληψή τους βρισκόντουσαν στον αντίπαλο χώρο.

Ακόμα και τα φυλλάδια τα θέσαμε στην υπηρεσία αυτής της διαφώτισης. Ήδη είχα γράψει ένα φυλλάδιο στα στρατεύματα με μια αντιπαραβολή των ειρηνευτικών συνθηκών του **Μπρεστ-Λιτόφσκ** και των **Βερσαλλιών**, το οποίο διανεμήθηκε σε πολύ μεγάλες ποσότητες. Αργότερα το υιοθέτησα για χρήση για το κόμμα και το αποτέλεσμα ήταν και πάλι καλό. Οι πρώτες συγκεντρώσεις χαρακτηρίστηκαν από το γεγονός ότι τα τραπέζια ήταν καλυμμένα με κάθε είδους φυλλάδια, εφημερίδες, ενημερωτικά δελτία κ.λ.π. Όμως, το κύριο βάρος δόθηκε στο προφορικό λόγο. Και πράγματι μόνο αυτός είναι σε θέση να επιφέρει πολύ μεγάλες αναταραχές, για γενικούς ψυχολογικούς λόγους.

Έχω ήδη δηλώσει στον πρώτο τόμο ότι όλα τα τεράστια, παγκόσμια επαναστατικά γεγονότα δεν προκλήθηκαν από τη γραφή αλλά από τον προφορικό λόγο. Ακολούθησε μια μακρά συζήτηση σε μέρος του Τύπου, στην οποία φυσικά, ιδιαίτερα τα αστικά μας πονηρά μυαλά αντιτάχθηκαν πολύ έντονα σε έναν τέτοιο ισχυρισμό. Και μόνο ο λόγος, για τον οποίο συνέβη αυτό, αντικρούει τους αμφισβητίες. Διότι ο αστικός κόσμος των διανοουμένων διαμαρτυρήθηκε ενάντια σε μια τέτοια άποψη προφανώς επειδή τους έλειπε η δύναμη και η ικανότητα του επηρεασμού των μαζών μέσω του προφορικού λόγου, επειδή είχαν ριχτεί όλο και περισσότερο σε καθαρά συγγραφικές ασχολίες και παραιτήθηκαν από τον πραγματικά ενθουσιώδη λόγο. Με την πάροδο του χρόνου, όμως, μια τέτοια πρακτική οδηγεί αναπόφευκτα σε αυτό που διακρίνει την αστική μας τάξη στη σημερινή εποχή, δηλαδή την απώλεια του ψυχολογικού ενστίκτου για την επιβολή και την επίδραση πάνω στις μάζες.

Ενώ ο ομιλητής μπορεί συνεχώς να διορθώνει την ομιλία του μπροστά στο πλήθος στο οποίο μιλά, στο βαθμό που μπορεί να την εκτιμά διαρκώς από τα πρόσωπα των ακροατών του, μπορεί να αντιληφθεί μέχρι ποιο σημείο είναι σε θέση να ακολουθήσουν αυτά που είπε και να τον καταλάβουν και αν η εντύπωση και η επίδραση των λόγων του οδηγούν στον επιθυμητό στόχο, ο συγγραφέας δεν γνωρίζει καθόλου τους

αναγνώστες του. Γι' αυτό δεν απευθύνεται εξ αρχής σε ένα συγκεκριμένο πλήθος ανθρώπων έχοντάς το μπροστά στα μάτια του, αλλά πρέπει να γράφει με εντελώς γενικό τρόπο. Κατ' αυτό τον τρόπο όμως, μέχρι ένα ορισμένο σημείο, υστερεί σε ψυχολογική ακρίβεια και ακολουθώς στην ευστροφία. Έτσι, σε γενικές γραμμές, ένας λαμπρός ομιλητής θα εξακολουθεί να είναι σε θέση να γράφει καλύτερα, απ' όσο μπορεί να μιλήσει ένας λαμπρός συγγραφέας, εκτός εάν ο τελευταίος εξασκεί συνεχώς αυτήν την τέχνη. Προσθέστε σε αυτό, ότι η μάζα των ανθρώπων βασικά είναι οκνηρή, παραμένει νωθρή στα ίχνη των παλαιών συνηθειών και παρουσιάζεται απρόθυμη να προστρέξει σε κάτι που έχει γραφεί, αν δεν ταιριάζει με αυτό που πιστεύει και αν δεν περιέχει αυτό που προσδοκεί. Για αυτόν τον λόγο, ένα σύγγραμμα με μια συγκεκριμένη τάση θα διαβάζεται κυρίως μόνο από ανθρώπους που μπορούν να καταταχθούν προς αυτήν την κατεύθυνση. Ένα φυλλάδιο ή μια αφίσα μπορεί το πολύ να βασίζεται στη συντομία του για να τραβήξει την προσοχή για μια στιγμή ακόμα και κάποιου που σκέφτεται διαφορετικά. Περισσότερες πιθανότητες έχουν οι εικόνες σε όλες τις μορφές τους, συμπεριλαμβάνοντας και τις κινηματογραφικές ταινίες. Εδώ, οι άνθρωποι χρειάζεται να δουλέψουν ακόμη λιγότερο πνευματικά· τους αρκεί να βλέπουν, το πολύ-πολύ να διαβάζουν πολύ σύντομα κείμενα, και έτσι οι περισσότεροι μάλλον είναι πιο πρόθυμοι να παρακολουθήσουν μια παρουσίαση μέσω εικόνων παρά να διαβάσουν ένα μεγαλύτερο έγγραφο. Σε ένα πολύ σύντομο χρονικό διάστημα, θα έλεγα σχεδόν μονομιάς, η εικόνα προσφέρει στους ανθρώπους μια ενημέρωση, την οποία παίρνουν από γραπτά μόνο μετά από μακροχρόνιο διάβασμα.

Το πιο σημαντικό πράγμα όμως είναι, ότι ένα έγγραφο δεν ξέρουμε ποτέ σε ποια χέρια θα καταλήξει αλλά παρ' όλα αυτά παραμένει στη συγκεκριμένη του μορφή. Η επίδραση θα είναι γενικά τόσο μεγαλύτερη, όσο περισσότερο αυτή η μορφή αντιστοιχεί ακριβώς στο πνευματικό επίπεδο και τη φύση εκείνων που θα είναι οι αναγνώστες του. Ένα βιβλίο που προο-

ρίζεται για την πλατιά μάζα πρέπει επομένως να προσπαθήσει εξαρχής να εμφανίζεται διαφορετικό σε ύφος και επίπεδο από ένα βιβλίο που προορίζεται για ανώτερα πνευματικά στρώματα.

Μόνο με αυτόν τον τρόπο προσαρμοστικότητα πλησιάζει ο γραπτός λόγος τον προφορικό. Ο ομιλητής για μένα μπορεί να ασχοληθεί με το ίδιο θέμα που πραγματεύεται ένα βιβλίο, αλλά εάν είναι μεγάλος και εμπνευσμένος δημόσιος ομιλητής, δύσκολα θα επαναλάβει το ίδιο επιχείρημα και το ίδιο υλικό δύο φορές με την ίδια μορφή. Θα αφήνει πάντα τον εαυτό του στην διάθεση της πλατιάς μάζας με τέτοιο τρόπο που να τον κάνει να διαισθάνεται τη ροή εκείνων των λέξεων που χρειάζεται για να μιλήσει στις καρδιές των εκάστοτε ακροατών του. Αλλά αν κάνει κάποιο λάθος έστω και το παραμικρό, έχει πάντα τους ζωντανούς διορθωτές μπροστά του. Όπως έχει ήδη αναφέρει παραπάνω, μπορεί να διαβάσει στις εκφράσεις των προσώπων των ακροατών του, κατά πρώτον εάν καταλαβαίνουν τι λέει, δεύτερον εάν είναι σε θέση να ακολουθήσουν το σύνολο και τρίτον σε ποιο βαθμό τους έχει πείσει για την ορθότητα αυτών που έχουν ειπωθεί. Εάν παρατηρήσει – πρώτον –, ότι δεν τον καταλαβαίνουν, θα γίνει τόσο απλός και ξεκάθαρος στις εκφράσεις του, που ακόμα και ο τελευταίος πρέπει να τον καταλάβει· αν αισθανθεί – δεύτερον –, ότι δεν είναι σε θέση να τον παρακολουθήσουν, θα αναπτύξει τις σκέψεις του τόσο προσεκτικά και αργά, έως ότου ακόμη και ο πιο αργόστροφος να μη μείνει πίσω και – τρίτον – μόλις διαισθανθεί, ότι δεν έχουν ακόμα πειστεί για την ορθότητα αυτών που έχουν ειπωθεί, θα τους τα επαναλάβει αυτά, δίνοντας πάντα καινούργια παραδείγματα, θα προβάλλει ο ίδιος τις αντιρρήσεις τους, που τις νιώθει ενδόμυχα και θα τις διαψεύσει και θα τις διαλύσει έως ότου τελικά και η τελευταία ομάδα μιας αντιπολίτευσης μέσα από τη στάση της και την έκφρασή της αναγνωρίσει την παράδοσή της μπροστά στην επιχειρηματολογία του.

Ενεργώντας κατ' αυτόν τον τρόπο δεν είναι σπάνιο να χρειαστεί να ξεπεράσει τις ριζωμένες προκαταλήψεις των

ανθρώπων, οι οποίες δεν βασίζονται στη λογική τους, αλλά τις περισσότερες φορές είναι ασυνείδητες και στηρίζονται μόνο στο συναίσθημα. Το να ξεπεραστεί αυτό το φράγμα της ενστικτώδους αντιπάθειας, του συναισθηματικού μίσους, της προκατειλημμένης απόρριψης, είναι χίλιες φορές πιο δύσκολο από τη διόρθωση μιας εσφαλμένης και λανθασμένης επιστημονικής άποψης. Οι εσφαλμένες αντιλήψεις και οι άσχημες γνώσεις μπορούν να εξαλειφθούν με διδασκαλίες, οι συναισθηματικές αντιδράσεις ποτέ. Το μόνο που μπορεί εδώ να είναι αποτελεσματικό είναι μια έκκληση σ' αυτές τις μυστηριώδεις δυνάμεις· και αυτό ο συγγραφέας ποτέ δεν μπορεί να το κάνει, αλλά σχεδόν αποκλειστικά μόνο ο ομιλητής.

Η πιο εντυπωσιακή απόδειξη αυτού παρέχεται από το γεγονός, ότι παρ' ότι ένας συχνά πολύ επιδέξιος αστικός Τύπος πλημμυρίζει το λαό μας με απίστευτα εκατομμύρια αντίτυπα, αυτός ο Τύπος δεν μπορεί να εμποδίσει τις μάζες να γίνουν ο αδυσώπητος εχθρός αυτού του αστικού κόσμου. Όλη η πλημμύρα των εφημερίδων και όλων των βιβλίων που παράγει κάθε χρόνο η ανθρώπινη διανόηση γλιστρά στα εκατομμύρια των κατωτέρων στρωμάτων όπως το νερό στο λαδωμένο δέρμα. Αυτό μπορεί να αποδείξει μόνο δύο πράγματα: είτε την ανακρίβεια του περιεχομένου όλης αυτής της γραπτής προσπάθειας του αστικού μας κόσμου είτε την αδυναμία να φτάσουμε στην καρδιά των μαζών μόνο μέσω των γραπτών κειμένων. Αλλά ειδικά τότε, όταν αυτά τα ίδια τα γραπτά κείμενα είναι τόσο λίγο ψυχολογικά προσαρμοσμένα, όπως συμβαίνει στην εν λόγω περίπτωση.

Απλά δεν απαντάμε (όπως προσπάθησε να κάνει μια μεγάλη γερμανική εθνικιστική εφημερίδα στο Βερολίνο), στο ότι ο ίδιος ο **μαρξισμός** ειδικά μέσω των γραπτών κειμένων του και συγκεκριμένα μέσω της επίδρασης του θεμελιώδους έργου του Καρλ Μαρξ, παρέχει την ανταπόδειξη γι' αυτόν τον ισχυρισμό. Σπάνια επιχειρήθηκε να υποστηριχτεί μια εσφαλμένη άποψη πιο επιφανειακά. Αυτό που έδωσε στον **μαρξισμό** την εκπληκτική δύναμη πάνω στις πλατιές μάζες δεν είναι σε καμία περίπτωση

το τυπικό, γραπτό έργο της εβραϊκής διανοητικής εργασίας, αλλά μάλλον το τεράστιο ρητορικό κύμα προπαγάνδας που έχει σφετεριστεί τις πλατιές μάζες με την πάροδο των χρόνων. Στους εκατό χιλιάδες Γερμανούς εργάτες, κατά μέσο όρο λιγότεροι από εκατό γνωρίζουν αυτό το έργο, χίλιες φορές περισσότερο το μελετούν ανέκαθεν οι διανοούμενοι και ιδιαίτερα οι Εβραίοι, παρά οι αληθινοί οπαδοί αυτού του κινήματος από τα μεγάλα κατώτερα στρώματα. Αυτό το έργο δεν γράφτηκε ποτέ για τις πλατιές μάζες, αλλά αποκλειστικά για τους πνευματικούς ηγέτες της εβραϊκής μηχανής για την κατάκτηση του κόσμου· στη συνέχεια αναθερμάνθηκε από ένα εντελώς διαφορετικό υλικό: τον Τύπο. Διότι αυτό είναι που διακρίνει τον μαρξιστικό Τύπο από τον αστικό μας. **Ο μαρξιστικός Τύπος είναι γραμμένος από προπαγανδιστές και ο αστικός θα ήθελε ευχαρίστως να υποκινεί τις αναταραχές μέσω συγγραφέων.** Ο σοσιαλδημοκράτης βοηθός συντάκτη, ο οποίος σχεδόν πάντα έρχεται στο συντακτικό γραφείο από τοπικές συγκεντρώσεις, ξέρει με τι ανθρώπους έχει να κάνει όπως κανένας άλλος. Ο αστός συγγραφέας όμως, που βγαίνει από το γραφείο του για να εμφανιστεί μπροστά στις πλατιές μάζες, αρρωσταίνει και μόνο από τα χνώτα τους και γι' αυτό διαπιστώνει πως ό,τι έγραψε δεν του προσφέρει καμιά βοήθεια.

Αυτό που μπόρεσε να κερδίσει εκατομμύρια εργάτες για τον μαρξισμό είναι λιγότερο τα γραπτά των πατέρων της μαρξιστικής ιδεολογίας και μάλλον περισσότερο η ακούραστη και πράγματι η τεράστια προπαγανδιστική εργασία δεκάδων χιλιάδων ακούραστων προπαγανδιστών, ξεκινώντας από τον μεγάλο απόστολο του μίσους μέχρι τον πιο ασήμαντο συνδικαλιστή και τον έμπιστο εκπρόσωπο και τον ομιλητή της συζήτησης· υπήρχαν και οι εκατοντάδες χιλιάδες συγκεντρώσεις στις οποίες αυτοί οι δημοφιλείς ομιλητές στεκόμενοι πάνω σε τραπέζια ντουμανιασμένων ταβερνών σφυροκοπούσαν τις μάζες και έτσι απέκτησαν μια απίθανη γνώση αυτού του ανθρώπινου υλικού, γεγονός που τους έκανε ακόμα πιο ικανούς να επιλέξουν τα σωστά επιθετικά όπλα για

την κατάκτηση του φρουρίου της κοινής γνώμης. Και σ' αυτά υπήρχαν επιπλέον και οι γιγαντιαίες μαζικές διαδηλώσεις, αυτές οι πορείες εκατοντάδων χιλιάδων ανθρώπων, που επέβαλλαν ακόμη και στον πιο μικρόψυχο μίζερο άνθρωπο την περήφανη πεποίθηση, ότι παρ' ότι είναι ένα ταπεινό σκουλήκι αποτελούσε ακόμα τμήμα ενός μεγάλου δράκου, που με την καυτή ανάσα του οποίου κάποια μέρα θα τυλίζει στις φλόγες τον μισητό αστικό κόσμο με φωτιά και η δικτατορία του προλεταριάτου θα γιορτάσει την τελική της νίκη.

Από τέτοια προπαγάνδα προήλθαν μετά οι άνθρωποι, που ήταν έτοιμοι και διατεθειμένοι να διαβάσουν έναν σοσιαλδημοκρατικό Τύπο, όμως ένα Τύπο, που όντως από μόνος του δεν ήταν γραμμένος, αλλά μιλούσε. Διότι ενώ στο αστικό στρατόπεδο καθηγητές και μορφωμένοι συγγραφείς, θεωρητικοί και γραφιάδες κάθε είδους προσπαθούσαν να μιλήσουν, στο μαρξιστικό οι ομιλητές μερικές φορές έκαναν προσπάθειες και να γράψουν. Και ειδικά ο Εβραίος, ο οποίος έχει ιδιαίτερη σημασία εν προκειμένω, λόγω της υποκριτικής διαλεκτικής ευελιξίας και της ευλυγισίας του, σε γενικές γραμμές ακόμα και ως συγγραφέας υπήρξε περισσότερο ομιλητής που κάνει προπαγάνδα παρά διαμορφωτής γραπτών.

Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο ο αστικός κόσμος των εφημερίδων (για να μην αναφέρουμε ότι κατά το μεγαλύτερο μέρος είναι εβραϊκή και γι' αυτό δεν ενδιαφέρεται να διδάξει πραγματικά την πλατιά μάζα) δεν μπορεί να ασκήσει την παραμικρή επιρροή στις αντιλήψεις των ευρύτερων στρωμάτων του λαού μας.

Το πόσο δύσκολο είναι, να ανατρέψεις συναισθηματικές προκαταλήψεις, ψυχολογικές καταστάσεις, συναισθήματα κ.λ.π. και να τις αντικαταστήσεις με άλλες, το πόσο πολύ δύσκολο είναι να εκτιμήσεις τις επιρροές και τις συνθήκες από τις οποίες εξαρτάται η επιτυχία, αυτά μπορούν να εκτιμηθούν από τον επιδέξιο ομιλητή, αφού ακόμη και η ώρα της ημέρας, στην οποία θα δοθεί η διάλεξη, μπορεί να έχει αποφασιστική επίδραση στα αποτελέσματά της. Η ίδια διάλεξη, ο ίδιος ομιλη-

τής, το ίδιο θέμα επιδρούν τελείως διαφορετικά στις δέκα το πρωί, στις τρεις το απόγευμα ή το βράδυ. Εγώ ο ίδιος είχα προγραμματίσει συγκεντρώσεις για το πρωί σαν αρχάριος και θυμάμαι ιδιαίτερα ένα συλλαλητήριο που πραγματοποιήσαμε ως διαμαρτυρία «ενάντια στην καταπίεση των γερμανικών περιοχών» στην αίθουσα Κιντλ-Κέλλερ του Μονάχου. Αυτή ήταν η μεγαλύτερη αίθουσα του Μονάχου εκείνη την εποχή, και το τόλμημα φαινόταν πολύ μεγάλο. Προκειμένου να κάνω την προσέλευση των οπαδών του κινήματος και όλων των άλλων που μπορεί να έρχονταν πιο εύκολη, κανόνισα τη συγκέντρωση στις δέκα το πρωί μιας Κυριακής. Το αποτέλεσμα ήταν απογοητευτικό, αλλά ταυτόχρονα εξαιρετικά διδακτικό: η αίθουσα ήταν γεμάτη, η εικόνα ήταν πραγματικά καταπληκτική, αλλά η ατμόσφαιρα ήταν παγωμένη· κανείς δεν ζεστάθηκε, και εγώ ο ίδιος σαν ομιλητής ένιωσα πολύ δυσανεσθημένος, καμία σύνδεση, ούτε η παραμικρή επαφή με τους ακροατές μου. Δεν πίστευα ότι είχα μιλήσει χειρότερα απ' ό,τι συνήθως· όμως το αποτέλεσμα φάνηκε να είναι μηδέν. Εντελώς ανικανοποίητος, αν και είχα εμπλουτιστεί από μια νέα εμπειρία, άφησα τη συγκέντρωση. Οι δοκιμές που έκανα αργότερα με τον ίδιο τρόπο οδήγησαν στο ίδιο αποτέλεσμα.

Αυτό δεν πρέπει να αποτελεί έκπληξη. Πηγαίνετε σε μια θεατρική παράσταση και παρακολουθείστε μια παράσταση στις τρεις το απόγευμα και το ίδιο έργο με τον ίδιο θίασο στις οκτώ το βράδυ, και θα εκπλαγείτε με την ποικιλομορφία του επηρεασμού και των εντυπώσεων. Ένας άνθρωπος με λεπτή αίσθηση και ικανότητα να βρίσκει από μόνος του σαφήνεια γι' αυτές τις καταστάσεις, θα μπορέσει εύκολα να διαπιστώσει ότι οι εντυπώσεις της παράστασης το απόγευμα δεν είναι τόσο μεγάλες όσο αυτές του βραδιού. Η ίδια διαπίστωση ισχύει ακόμη και για ένα κινηματογράφο. Αυτό είναι σημαντικό καθώς θα μπορούσε να πει κανείς ότι ίσως στο θέατρο οι ηθοποιοί το απόγευμα δεν μοχθούν όπως το βράδυ. Η ταινία, εν τούτοις, το απόγευμα δεν είναι κάποια άλλη από τις εννέα το βράδυ. Όχι, ο ίδιος ο χρόνος ασκεί εδώ μια καθοριστική επίδραση, όπως για

μένα ασκεί και ο χώρος. Υπάρχουν χώροι που δημιουργούν μια ψυχρότητα για λόγους που είναι δύσκολο να εξηγηθούν, που κατά κάποιον τρόπο αντιτάσσουν πεισματικά αντίσταση σε κάθε δημιουργία ψυχολογικής διάθεσης. Ακόμα και οι παραδοσιακές αναμνήσεις και οι παραστάσεις που είναι υπάρχουσες στους ανθρώπους μπορούν να καθορίσουν αποφασιστικά μια εντύπωση. Έτσι μια παράσταση του «Πάρσιφαλ» στο Μπαϊρόιτ θα έχει πάντα διαφορετικό αποτέλεσμα από οπουδήποτε αλλού στον κόσμο. Η μυστηριώδης γοητεία του οίκου της όπερας στο πράσινο λόφο της παλιάς πόλης του Μαργράβου δεν μπορεί να εξισωθεί ή να αντικατασταθεί οπουδήποτε αλλού.

Σε όλες αυτές τις περιπτώσεις πρόκειται για παραβίαση της ελεύθερης θέλησης του ανθρώπου. Πιο πολύ αυτό ισχύει φυσικά για συγκεντρώσεις στις οποίες έρχονται άνθρωποι με αντίθετη θέληση και πρέπει τώρα να αποκτήσουν μια νέα θέληση. Τα πρωινά και ακόμη και κατά τη διάρκεια της ημέρας, η εκούσια δύναμη της θέλησης των ανθρώπων φαίνεται να αντιστέκεται στην προσπάθεια επιβολής μιας ξένης θέλησης και μιας ξένης άποψης. Αντιθέτως το βράδυ υποκύπτει ευκολότερα στην κυρίαρχη δύναμη μιας ισχυρότερης θέλησης. Διότι στην πραγματικότητα κάθε τέτοια συγκέντρωση αντιπροσωπεύει έναν αγώνα πάλης μεταξύ δύο αντίπαλων δυνάμεων. Η ανώτερη ρητορική τέχνη ενός που έχει τον επιβλητικό χαρακτήρα αποστόλου θα είναι τώρα ευκολότερο, να κερδίσει ανθρώπους στα νέα θέλω, που έχουν υποστεί με φυσικό τρόπο μια αποδυνάμωση των δυνάμεων αντίστασής τους, παρά εκείνους που εξακολουθούν να κατέχουν πλήρως τις δυνάμεις του νου και της θέλησής τους.

Το τεχνητά φτιαγμένο αλλά και μυστηριώδες μισοσκοτάδο των καθολικών εκκλησιών, τα αναμμένα κεριά, το λιβάνι, τα θυμιατά κ.λ.π., εξυπηρετούν τον ίδιο σκοπό.

Σε αυτόν τον αγώνα πάλης μεταξύ του ομιλητή και των αντιπάλων που πρόκειται να μεταπείσει, ο ομιλητής θα αποκτήσει σταδιακά αυτή την υπέροχη ευαισθησία στις ψυχο-

λογικές συνθήκες της προπαγάνδας, που σχεδόν πάντα λείπει από τον συγγραφέα. Γι' αυτόν το λόγο αυτό που γράφεται με την περιορισμένη επίδρασή του θα χρησιμεύει γενικά για τη διατήρηση, παγίωση και εμβάθυνση μιας ήδη υπάρχουσας στάσης ή άποψης. Όλες οι πραγματικά μεγάλες ιστορικές ανατροπές δεν προκλήθηκαν από τον γραπτό λόγο, αλλά το πολύ-πολύ να συνοδεύονταν από αυτόν.

Μην πιστεύεται ότι η Γαλλική Επανάσταση θα είχε ποτέ πραγματοποιηθεί μέσω φιλοσοφικών θεωριών, αν δεν είχε βρει έναν στρατό από ταραχοποιούς καθοδηγούμενος από δημιουργούς ανώτερης τεχνοτροπίας, που ξεσήκωσαν τα πάθη των βασανισμένων ανθρώπων, μέχρι που τελικά έγινε αυτή η τρομερή ηφαιστειακή έκρηξη, που παρέλυσε από τρόμο όλη την Ευρώπη. Και το ίδιο ισχύει και με την μεγαλύτερη επαναστατική αλλαγή των τελευταίων χρόνων, τη μπολσεβικική επανάσταση στη Ρωσία, που δεν πραγματοποιήθηκε μέσω των γραπτών του Λένιν, αλλά μέσω της ρητορικής δραστηριότητας, αναμεμιγμένης με μίσος, αμέτρητων μεγαλύτερων και μικρότερων υποκινητών αποστόλων.

Ο λαός των αναλφάβητων δεν εμπνεύστηκε πραγματικά από τη θεωρητική ανάγνωση ενός Καρλ Μαρξ για την κομμουνιστική επανάσταση, αλλά μόνο από το εκτυφλωτικό φώς του παράδεισου για τον οποίο μιλούσαν μπροστά στο λαό οι χιλιάδες των προπαγανδιστών, ταγμένοι όλοι τους στην υπηρεσία μιας ιδέας.

Και αυτό γινόταν πάντα και θα παραμείνει έτσι για πάντα.

Ανταποκρίνεται πλήρως στους ξεροκέφαλους αποστασιοποιημένους του γερμανικού μας κύκλου των διανοουμένων, το να πιστεύουν, ότι ο συγγραφέας πρέπει απαραίτητα να είναι ανώτερος σε εξυπνάδα από έναν ομιλητή. Αυτή η άποψη διατυπώθηκε με απίθανο τρόπο από μια κριτική της εθνικής εφημερίδας που αναφέρθηκε προηγουμένως, στην οποία υποστηρίχτηκε, ότι συχνά απογοητευόμαστε, βλέποντας ξαφνικά την ομιλία ενός αναγνωρισμένου μεγάλου ομιλητή σε έντυπη μορφή. Αυτό μού θύμιζε μια άλλη κριτική, που είχε

πέσει στα χέρια μου κατά τη διάρκεια του πολέμου· αναφερόταν στις ομιλίες του Λόιντ Τζορτζ, ο οποίος ήταν τότε υπουργός πυρομαχικών, εξετάζοντάς τες προσεκτικά κάτω από το μικροσκόπιο, προκειμένου να καταλήξει στην έξυπνο συμπέρασμα, ότι αυτές οι ομιλίες έδειχναν κατώτερη νοημοσύνη και μόρφωση, και κατά τα άλλα ήταν κοινότυπα και αυτονόητα δημιουργήματα. Έπειτα πήρα κι εγώ στα χέρια μου μερικές από αυτές τις ομιλίες που ήταν με τη μορφή ενός μικρού φυλλαδίου και δεν μπόρεσα να μη γελάσω, που ένας τυπικός Γερμανός καλαμαράς δεν μπόρεσε να καταλάβει στο ελάχιστο εκείνα τα ψυχολογικά αριστουργήματα συναισθηματικής μαζικής επιρροής. Αυτός ο άνθρωπος έκρινε αυτές τις ομιλίες μόνο με βάση την εντύπωση, που του έδινε η δική του αλαζονικότητα, ενώ ο μεγάλος Άγγλος δημαγωγός φρόντισε μόνο να δημιουργήσει μια όσο το δυνατόν τεράστια επίδραση στη μάζα των ακροατών του μέσω αυτών και με την ευρύτερη έννοια σε όλο το Αγγλικό λαό. Από αυτή την άποψη, οι ομιλίες αυτού του Άγγλου ήταν τα πιο θαυμαστά επιτεύγματα, καθώς μαρτυρούν μια σχεδόν εκπληκτική γνώση της ψυχής των ευρύτερων λαϊκών στρωμάτων. Ο αντίκτυπός τους ήταν πραγματικά ηχηρός.

Συγκρίνετε αυτά με το αδέξιο ψέλλισμα ενός Μπέτμαν Χόλβεκ. Φαινομενικά οι ομιλίες του ήταν φυσικά πιο πνευματώδεις, αλλά στην πραγματικότητα αποδείκνυαν μόνο την ανικανότητα αυτού του ανθρώπου να μιλήσει στο λαό του, τον οποίο άλλωστε δεν γνώριζε καθόλου. Παρ' όλα αυτά, για το μέσο μυαλό ενός Γερμανού που έχει κοκόρου γνώση, επιστημονικά, φυσικά, υψηλής μόρφωσης καρεκλοκένταυρος, φάνηκε απολύτως φυσικό να αξιολογήσει την πνευματικότητα του Άγγλου υπουργού σύμφωνα με την εντύπωση, που του άφησε μια ομιλία που αποσκοπούσε σε μια επίδραση των μαζών, με βάση το δικό του ξεκουτιασμένο επιστημονικό μυαλό και να την συγκρίνει με αυτή ενός Γερμανού πολιτικού, του οποίου η πνευματώδης φλυαρία, κατ' αυτόν φυσικά, βρισκόταν σε μια πιο δεκτική βάση. Το ότι η ιδιοφυΐα του Λόιντ Τζορτζ όχι

μόνο δεν ήταν ισάξια αλλά ήταν χίλιες φορές ανώτερη από αυτή του Μπέτμαν Χόλβεκ, αποδεικνύεται από το γεγονός ότι στις ομιλίες του έδωσε εκείνη τη μορφή και εκείνη την έκφραση που άνοιγαν τις καρδιές του λαού του και τελικά έκαναν αυτόν τον λαό να υπηρετήσει πλήρως τη θέλησή του. Είναι ακριβώς το πρωτόγονο ύφος αυτής της γλώσσας, η πρωτοτυπία των μορφών της έκφρασής της και η χρήση εύκολα κατανοητών, απλούστατων παραδειγμάτων που καταδεικνύουν την εξαιρετική πολιτική ικανότητα αυτού του Άγγλου. **Διότι η ομιλία ενός πολιτικού προς τον λαό του δεν πρέπει να κρίνεται από την εντύπωση, που αφήνει σε έναν καθηγητή πανεπιστημίου, αλλά από την επίδραση που ασκεί αυτή στο λαό.** Και αυτό από μόνο του θέτει τον γνώμονα για την ευφυΐα του ομιλητή.

Η εκπληκτική ανάπτυξη του κινήματός μας, που ιδρύθηκε μόλις πριν από λίγα χρόνια από το τίποτα και σήμερα θεωρείται ήδη άξιο να καταδιώξει αμείλικτα όλους τους εσωτερικούς και εξωτερικούς εχθρούς του λαού μας, οφείλεται στη συνεχή συνεκτίμηση και εφαρμογή αυτών των αρχών.

Όσο σημαντικό μπορεί να είναι το γραπτό υλικό του κινήματος, τόσο μεγαλύτερη σημασία θα έχει, στη σημερινή μας κατάσταση, για την κοινή και ενιαία εκπαίδευση των ανώτερων και κατώτερων ηγετών παρά για την απόκτηση των αντιτιθέμενων μαζών. Μόνο στις πιο σπάνιες περιπτώσεις ένας πεπεισμένος σοσιαλδημοκράτης ή ένας φανατικός κομμουνιστής θα επιτρέψει στον εαυτό του να αγοράσει ένα εθνικοσοσιαλιστικό φυλλάδιο ή ακόμα και ένα βιβλίο, να το διαβάσει και να αποκτήσει απ' αυτό μια εικόνα της κοσμοθεωρίας μας ή να μελετήσει μια κριτική της δικής του. Ακόμη και μια εφημερίδα θα διαβαστεί πολύ σπάνια, αν δεν φέρει εξαρχής τη σφραγίδα της κομματικής ιδιότητας. Παρεμπιπτόντως, αυτό έχει μικρή χρησιμότητα, διότι η γενική

εικόνα των εφημερίδων που δίνεται από μία και μόνο είναι τόσο συγκεχυμένη και τόσο κατακερματισμένη ως προς το αποτέλεσμά της, που η ανάγνωσή της δεν έχει καμία επίδραση στον περιστασιακό αναγνώστη. Αλλά δεν πρέπει και δεν μπορούμε από κάποιον, για τον οποίο οι δεκάρες ήδη διαδραματίζουν ρόλο, να περιμένουμε ότι αυτός, θα εγγραφεί σαν συνδρομητής σε μια αντίπαλη εφημερίδα μόνο από την επιθυμία για αντικειμενική ενημέρωση. Ούτε ένας στις δεκάδες χιλιάδες δεν θα το κάνει αυτό. Μόνο κάποιος που έχει ενταχθεί στο κίνημα θα διαβάσει συστηματικά το όργανο του κόμματος, και αυτό σαν καθημερινή ειδησεογραφική υπηρεσία του κινήματός του.

Πολύ διαφορετικά είναι τα πράγματα με τα «ρητορικά» φυλλάδια! Αυτά θα τα πάρει ο ένας ή ο άλλος, ειδικά όταν προσφέρονται δωρεάν, πολύ περισσότερο όταν δίνονται στο χέρι και μάλιστα πιο πρόθυμα αν στον τίτλο υπάρχει ένα θέμα που σήμερα συζητιέται από όλους και καλύπτεται παραστατικά. Μετά από μια περισσότερο ή λιγότερο διεξοδική ανάγνωση, ένα τέτοιο φυλλάδιο μπορεί να καταστήσει δυνατή την προσέλευση της προσοχής σε νέες αντιλήψεις και απόψεις, ακόμη και σε ένα νέο κίνημα. Μόνο με αυτά όμως, ακόμη και στην καλύτερη περίπτωση, θα δοθεί μόνο μια μικρή ώθηση, εν τούτοις ποτέ δεν θα δημιουργηθεί ένα τετελεσμένο γεγονός. Διότι και το φυλλάδιο μπορεί μόνο να παρακινήσει για κάτι ή να επιστήσει τη προσοχή σε κάτι και η επίδρασή του θα αρχίσει μόνο σε συνδυασμό με μια επακόλουθη εμπεριστατωμένη ενημέρωση και εκπαίδευση των αναγνωστών του. Αυτή όμως είναι και παραμένει πάντα η **μαζική συγκέντρωση**.

Η μαζική συγκέντρωση είναι επίσης απαραίτητη γιατί σ' αυτήν το άτομο, το οποίο αρχικά αισθάνεται απομονωμένο σαν μελλοντικός οπαδός ενός νέου κινήματος και καταρρέει εύκολα από τον φόβο της μοναξιάς, θα αντικρίσει για πρώτη φορά την εικόνα μιας μεγαλύτερης κοινότητας, η οποία έχει ισχυρή και ενθαρρυντική επίδραση στους περισσότερους ανθρώπους. Ο ίδιος άνθρωπος, στα πλαίσια ενός Λόχου ή ενός

Τάγματος, περιβαλλόμενος από όλους τους συντρόφους του, θα πάει να αγωνιστεί στην επίθεση με πιο ελαφρά καρδιά, από ό, τι θα το έκανε αυτό μόνος του. Μέσα στην αγέλη αισθάνεται κάπως πιο ασφαλής, ακόμη και αν στην πραγματικότητα υπάρχουν χιλιάδες λόγοι που μπορούν να του αποδείξουν το αντίθετο.

Τα κοινά χαρακτηριστικά του μεγάλου συλλαλητηρίου όχι μόνο ενθαρρύνουν τα άτομα, αλλά και τα ενώνουν και τα βοηθούν να αποκτήσουν ομαδικό πνεύμα. Ο άνθρωπος, που εμφανίζεται σαν πρώτος εκπρόσωπος μιας νέας θεωρίας στην επιχείρησή του ή στον εργασιακό του χώρο εκτίθεται σε σοβαρές δυσκολίες και έχει την ανάγκη εκείνης της ενίσχυσης, που βασίζεται στην πεποίθηση ότι είναι μέλος και μαχητής μιας μεγάλης ευρύτερης κοινότητας. Την εικόνα όμως αυτής της κοινότητας την παίρνει για πρώτη φορά μόνο στη κοινή μαζική συγκέντρωση. Όταν από το μικρό του χώρο εργασίας ή από τη μεγάλη επιχείρηση όπου αισθάνεται τόσο μικρός για πρώτη φορά μπαίνει μέσα στη μαζική συγκέντρωση και τώρα έχει χιλιάδες και χιλιάδες ανθρώπους γύρω του με τις ίδιες απόψεις, όταν, ως αναζητητής, παρασύρεται από την τεράστια επίδραση της επιβλητικής έκστασης και του ενθουσιασμού τριών έως τεσσάρων χιλιάδων άλλων, όταν η ορατή επιτυχία και η συγκατάθεση χιλιάδων επιβεβαιώνουν την ορθότητα της νέας θεωρίας και για πρώτη φορά γεννιούνται στο μυαλό του αμφιβολίες για την αλήθεια της πεποίθησης που μέχρι τότε είχε – τότε υποκύπτει στη μαγευτική εκείνη επίδραση που την χαρακτηρίζουμε με τη λέξη υποβολή της μάζας. Η θέληση, η λαχτάρα, αλλά και η δύναμη των χιλιάδων συσσωρεύεται στο κάθε άτομο. Ο άνθρωπος που μπαίνει σε μια τέτοια συγκέντρωση με αμφιβολίες και δισταγμούς, την αφήνει ενισχυμένος μέσα του: έχει γίνει μέλος μιας κοινότητας.

Το εθνικοσοσιαλιστικό κίνημα δεν πρέπει ποτέ να το ξεχάσει αυτό και, ειδικότερα, δεν πρέπει ποτέ να αφεθεί στην επίδραση εκείνων των ηλίθιων αστών, που νομίζουν ότι ξέρουν τα πάντα καλύτερα, αλλά παρόλα αυτά έχασαν ένα μεγάλο κράτος μαζί

με την ίδια τους την ύπαρξη και την κυριαρχία της τάξης τους. Ναι, είναι πάρα πολύ έξυπνοι, μπορούν να κάνουν τα πάντα, να καταλάβουν τα πάντα – μόνο ένα πράγμα που δεν έχουν καταλάβει, δηλαδή να αποτρέψουν τον γερμανικό λαό απ' το να πέσει στα χέρια του μαρξισμού. Εδώ έχουν αποτύχει οικτρά και άθλια, έτσι που η σημερινή τους έπαρση είναι μόνο ματαιοδοξία, και όπως είναι γνωστό, η περηφάνια αναπτύσσεται πάντα σε ένα κομμάτι ξύλου παράλληλα με τη βλακεία.

Αν αυτοί οι άνθρωποι δεν αναγνωρίζουν σήμερα καμία ιδιαίτερη αξία στον προφορικό λόγο, το κάνουν παρεμπιπτόντως μόνο, επειδή έχουν ήδη πειστεί πλήρως, δόξα τω Θεώ, για την αναποτελεσματικότητα των δικών τους ομιλητών.

7^ο Κεφάλαιο

Η Πάλη με το κόκκινο Μέτωπο

Το 1919/20 και επίσης το 1921 παρακολουθούσα προσωπικά τις αποκαλούμενες αστικές συγκεντρώσεις. Πάντα μου έκαναν την ίδια εντύπωση όπως όταν ήμουν παιδί, η υποχρεωτική κουταλιά μουρουνέλαιου. Έπρεπε να το πάρω και έλεγαν ότι έκανε καλό, αλλά είχε απαίσια γεύση! Αν μπορούσαν να δέσουν με σχοινιά τον γερμανικό λαό και να τον σύρουν με τη βία σε αυτά τα αστικά «συλλαλητήρια» και κλείδωναν τις πόρτες μέχρι να τελειώσει κάθε παρουσίαση για να μη φύγει κανένας, αυτό τότε ίσως θα μπορούσε σε μερικές εκατοντάδες χρόνια να οδηγούσε και σε κάποια επιτυχία. Βεβαίως πρέπει να ομολογήσω ειλικρινά, ότι η ζωή τότε πιθανώς δεν θα με έκανε πλέον ευτυχισμένο και θα προτιμούσα τότε να μην είμαι πλέον Γερμανός. Αφού όμως δεν μπορούν να το κάνουν αυτό, δόξα τω Θεώ, απλά δεν πρέπει να μας εκπλήσσει το γεγονός ότι ο υγιής και αδιάφθορος λαός αποφεύγει τις «αστικές μαζικές συγκεντρώσεις» όπως ο διάβολος αποφεύγει τον αγιασμό.

Τους γνώρισα, αυτούς τους προφήτες μιας αστικής κοσμοθεωρίας, και πραγματικά δεν μου προξένησε καμία έκπ-

ληξη, αλλά κατάλαβα γιατί δεν αποδίδουν σημασία στον προφορικό λόγο. Εκείνη την περίοδο παρακολούθησα συγκεντρώσεις των Δημοκρατών, των Γερμανών εθνικιστών, του Γερμανικού Λαϊκού Κόμματος και επίσης του Βαυαρικού Λαϊκού Κόμματος (το βαυαρικό Κέντρο). Αυτό που παρατήρησα αμέσως ήταν η ομοιογενής ενότητα των ακροατών. Σχεδόν πάντα ήταν μόνο μέλη του κόμματος, που συμμετείχαν σε ένα τέτοιο συλλαλητήριο. Το όλο θέμα, χωρίς καμία πειθαρχία, έμοιαζε περισσότερο σαν μια χαρτοπαικτική λέσχη χασμουρητών παρά σαν μια συγκέντρωση ανθρώπων, που μόλις είχαν περάσει τη μεγαλύτερή τους επανάσταση.

Προκειμένου να διατηρήσουν αυτήν την ειρηνική διάθεση, οι ομιλητές έκαναν ό,τι μπορούσαν να κάνουν. Μιλούσαν, ή μάλλον, διάβαζαν κυρίως ομιλίες με το ύφος ενός διανοουμενίστικου άρθρου εφημερίδας ή μιας επιστημονικής πραγματείας, αποφεύγοντας όλες τις εντυπωσιακές εκφράσεις και περιστασιακά έκαναν κάποια μικρά καθηγητικά αστεία, με τα οποία τα αξιότιμα μέλη του προεδρείου υποχρεωτικά άρχιζαν να γελούν· αν όχι δυνατά, δηλαδή γελώντας προκλητικά, ωστόσο διακριτικά συγκρατημένα και επιφυλακτικά.

Και γενικά πάντα υπήρχαν αυτά τα μέλη του προεδρείου!

Κάποτε είδα μια συγκέντρωση στην αίθουσα Βάγκνερ του Μονάχου· ήταν ένα συλλαλητήριο με την ευκαιρία του εορτασμού της ημέρας της Μάχης των Εθνών κοντά στη Λειψία. Η ομιλία δόθηκε ή διαβάστηκε από έναν σεβάσμιο ηλικιωμένο, καθηγητή κάποιου πανεπιστημίου. Στην εξέδρα καθόταν το προεδρείο. Στα αριστερά ένας με μονόκλ, στα δεξιά ένας με μονόκλ και ανάμεσά τους ένας χωρίς μονόκλ. Και οι τρεις με ρεντιγκότα, έτσι που υπήρχε η εντύπωση είτε ενός δικαστηρίου που σκόπευε να εκτελέσει κάποιον, είτε κάποιας εορταστικής παιδικής βάφτισης, πάντως κάποιας πιο ιερής θρησκευτικής τελετής. Η λεγόμενη ομιλία, η οποία μπορεί να ήταν αρκετά καλή σε έντυπη μορφή, ως προς το αποτέλεσμα της ήταν απλά φρικτή. Μετά από μόλις τρία τέταρτα της ώρας, ολόκληρη η συγκέντρωση βρισκόταν σε μια κατάσταση υπνω-

τικής έκστασης, η οποία διακοπτόταν μόνο από την έξοδο μεμονωμένων ανδρών και γυναικών, από το θόρυβο των σερβιτόρων και το αυξανόμενο χασμουρητό των ακροατών. Τρεις εργάτες που ήταν παρόντες στη συγκέντρωση, είτε από περιέργεια είτε ως εντεταλμένοι των κομμάτων τους, πίσω από τους οποίους είχα καθίσει, κοίταζαν ο ένας τον άλλο κάπου-κάπου με ένα άκρως ειρωνικό χαμόγελο και τελικά σκούντησαν ο ένας τον άλλον στον αγκώνα, και σιωπηλά έφυγαν από την αίθουσα. Μπορούσε κανείς να διαπιστώσει, ότι δεν ήθελαν να τους ενοχλήσουν για κανένα λόγο. Και μ' αυτή τη συντροφιά πράγματι δεν ήταν απαραίτητο. Τελικά η συγκέντρωση φαινόταν να πλησιάζει στο τέλος της. Αφού ο καθηγητής, του οποίου η φωνή στο μεταξύ είχε γίνει σιγά-σιγά πιο αδύναμη, τελείωσε τη διάλεξή του, ο πρόεδρος της συγκέντρωσης, ο οποίος καθόταν μεταξύ των δύο που φορούσαν μονόκλ, σηκώθηκε και με δυνατή φωνή απευθυνόμενος στις «γερμανίδες αδερφές» και τους «αδερφούς» που ήταν παρόντες, εξέφρασε το πόσο μεγάλη ήταν η ευγνωμοσύνη του και τα συναισθήματά του γι' αυτή τη μοναδική και υπέροχη διάλεξη, που τους έδωσε εδώ ο καθηγητής Χ με έναν εξίσου ευχάριστο όσο και διεξοδικό και βαθύ τρόπο και η οποία ήταν με την πιο αληθινή έννοια της λέξης μια «εσωτερική εμπειρία» και μάλιστα ένα «έργο». Θα ήταν βεβήλωση αυτής της ιερής στιγμής εάν κάποιος ήθελε να προσθέσει μια συζήτηση σε αυτή την φωτισμένη παρουσίαση, γι' αυτό εκφράζοντας την άποψη εκ μέρους όλων των παρόντων πρότεινε να αποφευχθεί μια τέτοια συζήτηση και αντ' αυτής ζήτησε από όλους να σηκωθούν από τις θέσεις τους και να συμμετάσχουν στη πρόσκληση να τραγουδήσουν: «Είμαστε ένας λαός ενωμένος σαν αδέρφια» κ.λ.π. Στο τέλος ζήτησε σαν ολοκλήρωση να τραγουδήσουν τον εθνικό ύμνο.

Και μετά το τραγούδησαν, και μου φάνηκε, ότι οι φωνές σαν να έγιναν στη δεύτερη στροφή λίγο χαμηλότερες και ότι δυνάμωσαν ξανά στη επωδό και στην τρίτη αυτή η αίσθηση ενισχύθηκε, και έτσι σκέφτηκα ότι δεν ήταν όλοι σίγουροι για τα λόγια.

Αλλά τι σημασία έχει αυτό, όταν ένας τέτοιος ύμνος αντηχεί στα ουράνια από την παθιασμένη καρδιά μιας εθνικής γερμανικής ψυχής!

Μετά από αυτό η συγκέντρωση διαλύθηκε, δηλαδή όλοι βιάστηκαν να βγουν έξω γρήγορα, άλλος για μπύρα, άλλος για ένα καφέ και άλλος για να πάρει καθαρό αέρα.

Μάλιστα, έξω στον καθαρό αέρα, μόνο έξω! Αυτό ήταν και το μόνο μου συναίσθημα. Και με αυτό τον τρόπο υποτίθεται ότι εξυμνούμε έναν ηρωικό αγώνα εκατοντάδων χιλιάδων Πρώσων και Γερμανών; Ντροπή διάολε και πάλι ντροπή διάολε!

Κάτι τέτοιο μπορεί να αρέσει στην κυβέρνηση. Αυτή είναι φυσικά μια «ειρηνική» συγκέντρωση. Ο υπουργός τάξης και ασφάλειας πράγματι δεν χρειάζεται να φοβάται, ότι το κύμα του ενθουσιασμού ξαφνικά θα μπορούσε να ξεπεράσει τα επίσημα όρια της αστικής ευπρέπειας: ότι ξαφνικά, οι άνθρωποι θα έφευγαν από την αίθουσα σε φρενίτιδα ενθουσιασμού, όχι για να πάνε βιαστικά στο καφενείο ή στην ταβέρνα, αλλά για να παρελάσουν στους δρόμους της πόλης σε τετράδες με το ίδιο βήμα φωνάζοντας «Μεγάλη η τιμή της Γερμανίας» και κατ' αυτόν τον τρόπο να προξενήσουν προβλήματα σε μια αστυνομία που έχει ανάγκη ξεκούρασης.

Όχι, με τέτοιους πολίτες δεν μπορεί κανείς να είναι ικανοποιημένος.

Αντιθέτως, οι εθνικοσοσιαλιστικές συγκεντρώσεις δεν ήταν καθόλου «ειρηνικές» συγκεντρώσεις. Εδώ τα κύματα δύο κοσμοθεωριών συγκρούονταν σκληρά μεταξύ τους και αυτές δεν τελείωναν με την ήπια απαγγελία οποιουδήποτε πατριωτικού τραγουδιού, αλλά με τη φανατική έκρηξη του λαϊκού και του εθνικού πάθους.

Από την αρχή, ήταν σημαντικό να εγκαθιδρύσουμε τυφλή πειθαρχία στις συγκεντρώσεις μας και να διασφαλίσουμε την εξουσία του διευθύνοντος τη συγκέντρωση. Διότι αυτά που

είχαμε να πούμε, δεν ήταν οι χλιαρές αερολογίες ενός αστού «ομιλητή», αλλά ήταν πάντα τα ενδεδειγμένα, μέσω περιεχομένου και φόρμας, για να προκαλέσουν την αντίδραση του αντιπάλου! Και υπήρχαν αντίπαλοι στις συγκεντρώσεις μας! Πόσο συχνά ερχόντουσαν σε μεγάλα πλήθη και ανάμεσά τους μεμονωμένοι ταραχοποιοί και στα πρόσωπα όλων αντανακλούσε η πεποίθηση: Σήμερα θα τελειώσουμε μαζί σας!

Μάλιστα, πόσο συχνά ερχόντουσαν τότε και έμπαιναν μέσα κυριολεκτικά σε φάλαγγες, οι φίλοι μας του κόκκινου χρώματος, δασκαλεμένοι από πριν με συγκεκριμένη εντολή, να διαλύσουν τα πάντα και να βάλουν ένα τέλος σε αυτή την ιστορία! Και πόσο συχνά ήταν τα πάντα μεταξύ σφύρας και άκμονος και μόνο η αδίστακτη αποφασιστικότητα των προέδρων των συγκεντρώσεών μας και η σκληρή τόλμη της φρουράς μας στις αίθουσες μπόρεσαν ξανά και ξανά να ανατρέψουν τα σχέδια των αντιπάλων μας.

Και είχαν κάθε λόγο να είναι οξύθυμοι.

Το κόκκινο χρώμα των αφισών μας τους τραβούσε στις αίθουσες των συγκεντρώσεών μας. Η συνηθισμένη αστική τάξη ήταν πραγματικά τρομοκρατημένη μ' αυτό, ότι και εμείς είχαμε καταφύγει στο κόκκινο των μπολσεβίκων και έβλεπαν σ' αυτό μια πολύ διαφορούμενη υπόθεση. Άρχισε να ψιθυρίζεται μεταξύ των γερμανικών εθνικιστικών διανοιών η υποψία ότι βασικά ήμασταν απλώς μια άλλη παραλλαγή του μαρξισμού, ίσως ακόμα και κρυπτομαρξιστές ή καλύτερα σοσιαλιστές. Διότι η διαφορά μεταξύ του σοσιαλισμού και του μαρξισμού μέχρι σήμερα γι' αυτά τα μυαλά δεν έχει γίνει ακόμα κατανοητή. Ειδικά όταν ανακάλυψαν κιόλας ότι στις συγκεντρώσεις μας βασικά δεν χαιρετούσαμε με το «κυρίες και κύριοι», αλλά μόνο με το «εθνοσύντροφοι και εθνοσυντρόφισσες» και μεταξύ μας αναφερόμασταν μόνο σαν κομματικοί σύντροφοι, πράγμα που φαινόταν η απόδειξη του μαρξιστικού φαντάσματος για πολλούς από τους αντιπάλους μας. Πόσο συχνά ξεσπούσαμε σε γέλια με αυτούς τους ανόητους αστούς φοβητσιάρηδες καθώς και με τις έξυπνες εικασίες τους για την προέλευσή μας, τις

προθέσεις μας και τους στόχους μας.

Επιλέξαμε το κόκκινο χρώμα των αφισών μας μετά από ιδιαίτερη και προσεκτική σκέψη, προκειμένου να ερεθίσουμε την αριστερή πλευρά, να προκαλέσουμε αγανάκτηση και να τους δελεάσουμε να έρθουν στις συναντήσεις μας, έστω και μόνο για να τις διακόψουν, ώστε ακόμη και με αυτόν τον τρόπο τέλος πάντων να μπορούμε να μιλάμε με τον κόσμο.

Εκείνα τα χρόνια ήταν πλέον υπέροχο, να παρακολουθούμε την αμηχανία αλλά και την ανικανότητα των αντιπάλων μας στις διαρκείς αλλαγές της τακτικής τους. Πρώτα, ζήτησαν από τους οπαδούς τους να μην μας δίνουν καμία σημασία και να αποφεύγουν τις συγκεντρώσεις μας.

Κι αυτό γενικά ακολουθήθηκε.

Αλλά επειδή με την πάροδο του χρόνου παρ' όλα αυτά τα άτομα έρχονταν και αυτός ο αριθμός αυξάνονταν σιγά-σιγά όλο και περισσότερο και ενστερνίζονταν τη θεωρία μας, σταδιακά, οι ηγέτες έγιναν νευρικοί και ανήσυχοι και ενέμεναν στην άποψη ότι δεν ήταν δυνατόν να παρακολουθούν διαρκώς μια τέτοια εξέλιξη, αλλά πως έπρεπε να δοθεί ένα τέλος με τρομοκρατία.

Μετά απ' αυτό ακολούθησαν οι προτροπές προς τους «προλετάριους με ταξική συνείδηση», να πηγαίνουν στις συγκεντρώσεις μας μαζικά, για να χτυπούν τους εκπροσώπους των «μοναρχικών, αντιδραστικών υποκινητών» με τις γροθιές του προλεταριάτου.

Ξαφνικά οι συγκεντρώσεις μας γέμιζαν με εργάτες τρία τέταρτα της ώρας πριν από την έναρξή τους. Ήταν σαν μια πυριτιδαποθήκη, που ανά πάσα στιγμή θα μπορούσε να εκραγεί και το φυτίλι της ήταν ήδη αναμμένο. Αλλά τα πράγματα είχαν πάντα διαφορετική εξέλιξη. Οι άνθρωποι έμπαιναν σαν εχθροί μας και έβγαιναν, αν όχι σαν οπαδοί μας, τουλάχιστον όμως σκεπτικοί και μάλιστα γεμάτοι αμφιβολίες για την ορθότητα της δικής τους θεωρίας. Σταδιακά όμως άρχισαν μετά τις τρίωρες ομιλίες μου οι οπαδοί και οι αντίπαλοι να μετατρέπονται σε ένα ενιαίο ενθουσιώδες πλήθος. Τότε κάθε σύνθημα για διάλυση

ήταν μάταιο. Και εξαιτίας αυτού φοβήθηκαν κυρίως οι ηγέτες και απευθύνθηκαν ξανά σε εκείνους που είχαν πάρει θέση εναντίον αυτής της τακτικής στο παρελθόν, οι οποίοι τώρα δικαιωμένοι σε κάποιο βαθμό επεσήμαναν την άποψή τους, ότι το μόνο σωστό είναι να απαγορευτεί στους εργάτες να παρακολουθούν τις συγκεντρώσεις μας.

Τότε έπαψαν να έρχονται, ή έρχονταν πολύ λίγοι. Όμως μετά από ένα σύντομο χρονικό διάστημα όλο το παιχνίδι άρχισε και πάλι από την αρχή.

Η απαγόρευση δεν τηρήθηκε, έρχονταν όλο και περισσότεροι σύντροφοι και τελικά οι υποστηρικτές των ριζοσπαστικών τακτικών κέρδισαν ξανά. Θα 'πρεπε να διαλυθούμε.

Όταν μετά από δύο, τρεις, συχνά και οκτώ και δέκα συγκεντρώσεις, αποδείχθηκε ότι η διάλυση ήταν πιο εύκολο να το λες απ' το να το κάνεις και το αποτέλεσμα κάθε συγκέντρωσης σήμαινε μια αποδυνάμωση των κόκκινων ομάδων κρούσης, τότε ξαφνικά επέστρεψε το άλλο σύνθημα: «Προλετάριοι, σύντροφοι και συντρόφισσες! Αποφύγετε τις συγκεντρώσεις των εθνικοσοσιαλιστών προβοκατόρων!»

Την ίδια, διαρκώς εναλλασσόμενη τακτική διαπιστώναμε επίσης στον κόκκινο Τύπο. Σύντομα προσπάθησαν να μας αποσιωπήσουν, για να πειστούν μετά για την ματαιότητα αυτής της προσπάθειας και να ανατρέξουν ξανά στο αντίθετο. Κατά κάποιο τρόπο καθημερινά μας «ανέφεραν» και ως επί το πλείστον για να καταστήσουν σαφές στον εργαζόμενο την απόλυτη γελοιότητα όλης της ύπαρξής μας. Με τον καιρό, όμως, οι κύριοι έπρεπε να νιώσουν ότι αυτό όχι μόνο δεν μας έβλαψε, αλλά το αντίθετο, καθόσον χρησιμοποιώντας το, σαν φυσικό πολλά άτομα θα έπρεπε να αναρωτηθούν, γιατί τότε αφιερωνόταν τόσες λέξεις σε ένα φαινόμενο, αφού ήταν κάτι τόσο γελοίο. Οι άνθρωποι έγιναν περίεργοι. Ύστερα ξαφνικά άλλαξε και άρχισε να μας αντιμετωπίζει για κάποιο χρονικό διάστημα σαν αληθινούς αρχιεγκληματίες της ανθρωπότητας. Το ένα άρθρο διαδεχόταν το άλλο, στα οποία εξηγούνταν και αποδεικνύονταν εκ νέου η εγκληματικότητά μας ξανά και ξανά,

σκανδαλώδεις ιστορίες, που απ' το Α μέχρι το Ω σε καμία περίπτωση δεν είχαν σχέση με την πραγματικότητα, θα 'πρεπε να κάνουν τα υπόλοιπα. Μετά από ένα σύντομο χρονικό διάστημα φάνηκε να έχουν πειστεί και οι ίδιοι για την αναποτελεσματικότητα αυτών των επιθέσεων· βασικά όλα αυτά βοήθησαν μόνο να εστιαστεί η γενική προσοχή ακόμη περισσότερο σε εμάς.

Εκείνη την εποχή υιοθέτησα την άποψη: Δεν πειράζει αν μας ειρωνεύονται ή αν μας βρίζουν, είτε αν μας παρουσιάζουν σαν παλιάτσους είτε σαν εγκληματίες· το κυριότερο είναι ότι μας αναφέρουν, ότι συνέχιζαν να ασχολούνται μαζί μας ξανά και ξανά και ότι σταδιακά στα μάτια των ίδιων των εργατών εμφανιζόμασταν πραγματικά σαν η μόνη δύναμη με την οποία αυτή τη στιγμή υπήρχε μια σύγκρουση. Αυτό που πραγματικά είμαστε και το τι θέλουμε πραγματικά, μια ωραία μέρα θα το δείχναμε στο εβραϊκό σκυλόλοι του Τύπου.

Ένας λόγος για τον οποίο εκείνη τη εποχή οι συγκεντρώσεις μας, τις περισσότερες φορές, δεν διαλύθηκαν άμεσα, ήταν και η απίστευτη δειλία των ηγετών των αντιπάλων μας. Σε όλες τις κρίσιμες περιπτώσεις έστελναν τιποτένια ανθρωπάκια και το πολύ να περίμεναν έξω από τις αίθουσες για το αποτέλεσμα της διάλυσης.

Εμείς ήμασταν σχεδόν πάντα πολύ καλά ενημερωμένοι για τις προθέσεις των ηγετών τους. Όχι μόνο επειδή, για λόγους σκοπιμότητας, εμείς οι ίδιοι αφήναμε πολλούς κομματικούς συντρόφους να παραμείνουν μέσα στους κόκκινους σχηματισμούς, αλλά επειδή οι ίδιοι οι κόκκινοι υποκινητές καταλαμβάνονταν από μια φλυαρία, σ' αυτήν την περίπτωση πολύ χρήσιμη για εμάς, την οποία, δυστυχώς, τη συναντούμε πολύ συχνά στο γερμανικό λαό μας. Δεν μπορούσαν να κρατήσουν τα στεγανά, όταν εκκόλαπταν κάτι και μάλιστα τις περισσότερες φορές συνήθιζαν να κακαρίζουν πριν καν βγει το αυγό. Έτσι, κάναμε πολλές φορές τις πιο εκτεταμένες προετοιμασίες, χωρίς οι ίδιοι οι κόκκινοι εντολοδόχοι της διάλυσης να έχουν την παραμικρή ιδέα πόσο κοντά ήταν η

επικείμενη εκδίωξή τους.

Η περίοδος αυτή μας ανάγκασε, να πάρουμε την προστασία των συγκεντρώσεών μας στα χέρια μας· δεν μπορούσε κανείς να βασίζεται στην προστασία των αρχών· αντιθέτως, η εμπειρία έδειξε ότι ωφελούσε πάντα μόνο τους ταραξίες. Διότι η μόνη πραγματική επιτυχία μιας επέμβασης των αρχών, δηλαδή από την αστυνομία, ήταν το πολύ η διάλυση της συγκέντρωσης, δηλαδή το κλείσιμό της. Και αυτός ήταν ο μόνος στόχος και η πρόθεση των αντιπάλων ταραχοποιών.

Σε γενικές γραμμές, εδώ είχε αναπτυχθεί από την αστυνομία μια πρακτική, η οποία αντιπροσωπεύει την πιο τερατώδη παρανομία, που μπορεί κάποιος να φανταστεί. Όταν δηλαδή γινόταν γνωστή κάποια απειλή στις αρχές, ότι υπάρχει κίνδυνος διάλυσης μιας συγκέντρωσης, τότε δεν συλλάμβαναν αυτούς τους επίδοξους ταραξίες, αλλά απαγόρευαν στους άλλους, τους αθώους, τη συγκέντρωση, που τέτοια σοφιστεία δεν μπορεί να σκεφτεί ένα φυσιολογικό αστυνομικό μυαλό ούτε και κολοσσιαίο. Αυτό το αποκαλούσαν «προληπτικό μέτρο για την παρεμπόδιση μιας παρανομίας».

Ήταν στο χέρι λοιπόν του κάθε αποφασισμένου συμμορίτη ανά πάσα στιγμή, να κάνει αδύνατες τις πολιτικές ενασχολήσεις και δραστηριότητες των τίμιων ανθρώπων. Στο όνομα της ειρήνης και της τάξης, οι κρατικές αρχές υπέκυπταν μπροστά στους συμμορίτες και απαιτούσαν από τους άλλους να μην τους προκαλούν. Όταν λοιπόν οι Εθνικοσοσιαλιστές ήθελαν να πραγματοποιήσουν συγκεντρώσεις σε ορισμένα σημεία και τα συνδικάτα δήλωναν, ότι αυτό θα οδηγούσε σε κάποια αντίδραση εκ μέρους των μελών τους, τότε η αστυνομία σε καμία περίπτωση δεν έβαζε τους εκβιαστές παλικάράδες πίσω από τα κάγκελα της φυλακής, αλλά μας απαγόρευε τις συγκεντρώσεις. Μάλιστα, αυτά τα όργανα του νόμου είχαν ακόμη και το απίστευτο θράσος, να μας το γνωστοποιούν εγγράφως σε αναρίθμητες περιπτώσεις.

Εάν θέλαμε να προστατευτούμε από τέτοια ενδεχόμενα, θα έπρεπε να φροντίσουμε ότι οποιαδήποτε προσπάθεια μιας

διασάλευσης από την αρχή θα ήταν αδύνατη.

Σ' αυτή την περίπτωση όμως πρέπει να ληφθούν υπόψη τα ακόλουθα: **Κάθε συγκέντρωση, που λαμβάνει την προστασία της αποκλειστικά από την αστυνομία, δυσφημίζει τους διοργανωτές της στα μάτια της πλατιάς μάζας.** Οι συγκεντρώσεις, των οποίων η διεξαγωγή διασφαλίζεται μόνο με την ανάπτυξη μιας μεγάλης αστυνομικής δύναμης, δεν επιδρούν προσελκυστικά, καθόσον η προϋπόθεση για να κερδίσεις τα κατώτερα στρώματα ενός λαού είναι πάντα μια σαφώς ορατή δύναμη.

Ακριβώς όπως ένας θαρραλέος άνδρας θα κερδίσει τις καρδιές των γυναικών πιο εύκολα από έναν δειλό, έτσι και ένα ηρωικό κίνημα κερδίζει την καρδιά ενός λαού παρά ένα δειλό, που διατηρείται στη ζωή μόνο με την αστυνομική προστασία.

Γι' αυτόν τον τελευταίο λόγο ειδικότερα, το νεαρό κόμμα έπρεπε να διασφαλίσει, ότι μόνο του θα εκπροσωπούσε την ύπαρξή του, μόνο του θα προστατευόταν και μόνο του θα σταματούσε την τρομοκρατία των αντιπάλων.

Η προστασία των συγκεντρώσεών μας στηρίχτηκε:

1. σε μια ενεργητική και ψυχολογικά ορθή διοργάνωση των συγκεντρώσεων·

2. σε μια οργανωμένη ομάδα επιβολής της τάξης.

Όταν εμείς οι Εθνικοσοσιαλιστές κάναμε μια συγκέντρωση

εκείνη την εποχή, **εμείς** ήμασταν κυρίαρχοι σε αυτήν και όχι κάποιος άλλος. Και τονίζαμε αυτό το δικαίωμα κυριαρχίας κάθε λεπτό ασταμάτητα. Οι αντίπαλοί μας έμαθαν πολύ καλά ότι όποιος προκαλούσε εκείνη την εποχή,

θα πετιόταν έξω αμείλικτα και ας ήμασταν μονάχα μια ντουζίνα απέναντι σε μισή χιλιάδα. Σε συγκεντρώσεις εκείνης της εποχής, ειδικά έξω από το Μόναχο, δεκαπέντε, δεκαέξι Εθνικοσοσιαλιστές συναντούσαν πεντακόσιους, εξακόσιους,

επτακόσιους και οκτακόσιους αντιπάλους. Παρ' όλα αυτά όμως δεν ανεχτήκαμε καμία πρόκληση και οι συμμετέχοντες στις συγκεντρώσεις μας ήξεραν πολύ καλά ότι θα προτιμούσαμε να σκοτωθούμε παρά να συνθηκολογήσουμε. Ήταν περισσότερες από μία φορές που μια χούφτα των συντρόφων του κόμματος επικράτησε ηρωικά απέναντι σε έναν μανιασμένο και βίαιο όχλο των κόκκινων.

Σε τέτοιες περιπτώσεις αυτοί οι δεκαπέντε ή είκοσι άντρες σίγουρα θα είχαν νικηθεί στο τέλος. Μόνο που οι άλλοι ήξεραν, ότι ακόμα κι αν ήταν τρεις ή τέσσερις φορές περισσότεροι από εκείνους θα έβγαιναν με σπασμένα κεφάλια και δεν ήθελαν να το διακινδυνεύσουν.

Από τη μελέτη της μαρξιστικής και αστικής τεχνικής των συγκεντρώσεων προσπαθήσαμε να μάθουμε και μάθαμε κάτι.

Οι μαρξιστές είχαν ανέκαθεν μια τυφλή πειθαρχία, έτσι που η σκέψη της διάλυσης μιας μαρξιστικής συγκέντρωσης δεν μπορούσε να προέλθει τουλάχιστον από την αστική πλευρά. Αυτό έδινε τη δυνατότητα στους κόκκινους να ασχολούνται ακόμη περισσότερο με τέτοιες εκδηλώσεις. Σταδιακά όχι μόνο είχαν αποκτήσει κάποια δεξιοτεχνία σε αυτόν τον τομέα, αλλά τελικά είχαν φτάσει στο σημείο, σε μεγάλες περιοχές του Ράιχ μια μη μαρξιστική συγκέντρωση να την χαρακτηρίζουν σαν πρόκληση ενάντια στο προλεταριάτο· ειδικά όταν οι υποκινητές μυρίζονταν, ότι με τη συγκέντρωση ίσως θα μπορούσε να αναφερθεί το εγκληματικό τους μητρώο, αποκαλύπτοντας την ατιμία της απατεωνιάς τους και των δόλιων δραστηριοτήτων τους. Απ' τη στιγμή που ανακοινωνόταν μια τέτοια συγκέντρωση, ολόκληρος ο κόκκινος Τύπος έβγαζε μια οργισμένη κραυγή, με την οποία αυτοί οι συστηματικοί παραβάτες του νόμου απευθυνόταν συνήθως στις αρχές πρώτα με την εξίσου επίμονη όσο και απειλητική παράκληση, αυτή η «πρόκληση του προλεταριάτου», για να «προληφθούν τα χειρότερα» να σταματήσει αμέσως. Ανάλογα με τη σπουδαιότητα του αξιωματούχου μοσχαροκέφαλου, επέλεγαν τη γλώσσα τους και πετύχαιναν αυτό που ήθελαν. Εάν κατ'

εξαίρεση, όμως, βρίσκονταν σε μια τέτοια θέση ένας αληθινός Γερμανός αξιωματούχος και όχι κάποιο διορισμένο ανδρείκελο και απέρριπτε την ξεδιάντροπα υπερβολική απαίτησή τους, τότε ακολουθούσαν οι γνωστές προτροπές, να μην ανεχτούν μια τέτοια «πρόκληση του προλεταριάτου», αλλά να εμφανιστούν τόσοι πολλοί μαζικά στην συγκέντρωση, για «να βάλουν τέλος στις επαίσχυντες μηχανορραφίες των αστικών πλασμάτων με τη βοήθεια της ροζιασμένης γροθιάς του προλεταριάτου».

Θα 'πρεπε τώρα να δείτε μια τέτοια αστική συγκέντρωση, θα 'πρεπε να είχατε δει για μια φορά τους διοργανωτές της συγκέντρωσης σε όλη τους τη δυστυχία και τον φόβο τους! Πολύ συχνά, μια συγκέντρωση ακυρωνόταν λόγω τέτοιων απειλών. Αλλά ο φόβος ήταν πάντα τόσο μεγάλος που αντί για οκτώ η ώρα σπάνια άρχιζαν πριν τις εννέα παρά τέταρτο ή και τις εννιά. Ο προεδρεύων τότε προσπαθούσε, λούζοντάς τους με φιλοφρονήσεις, να καταστήσει σαφές στους παρόντες «κυρίους της αντιπολίτευσης», το πόσο πολύ αυτός και όλοι οι άλλοι παρευρισκόμενοι ήταν χαρούμενοι (εντελώς ψέμα!) από την επίσκεψη των ανδρών, που δεν ήταν ακόμα στην πλευρά τους, γιατί μόνο μέσω της αμοιβαίας συζήτησης (την οποία ο ίδιος υποσχέθηκε πανηγυρικά από την αρχή) θα μπορούσαν να έρθουν οι απόψεις πιο κοντά, να αφυπνιστεί η αμοιβαία κατανόηση και να χτιστεί μια γέφυρα. Ενώ παράλληλα τους διαβεβαίωνε, ότι δεν ήταν καθόλου πρόθεση της συγκέντρωσης, για παράδειγμα να θίξει τις μέχρι τούδε απόψεις των ανθρώπων. Με κανένα τρόπο, ο καθένας πρέπει να έχει το δικαίωμα να διαμορφώνει και να ακολουθεί τις δικές του απόψεις αλλά και να αφήνει τους άλλους να κάνουν το ίδιο και γι' αυτό τους ζητούσε να αφήσουν τον ομιλητή να ολοκληρώσει την παρουσίασή του, η οποία ούτως ή άλλως δεν θα ήταν πολύ μεγάλη και να μην παρουσιάσουν στον κόσμο σ' αυτή τη συγκέντρωση το ντροπιαστικό θέαμα της εσωτερικής γερμανικής αδερφοκτονίας... μπρρρρ.

Ο αδελφός λαός από την αριστερά όμως τις περισσότερες φορές δεν έδειχνε σ' αυτό καμιά κατανόηση· αλλά προτού

ακόμα ξεκινήσει ο ομιλητής, έπρεπε να τα μαζέψει και να φύγει κάτω από τις πιο άγριες προσβολές και συνήθως δημιουργούσε την εντύπωση σαν να ήταν ακόμα και ευγνώμων στη μοίρα για τη γρήγορη συντόμευση της βασανιστικής διαδικασίας. Τέτοιοι αστοί ταυρομάχοι των συγκεντρώσεων εγκατέλειπαν την αρένα κάτω από μια τεράστια φασαρία, εφόσον δεν τους πετούσαν κάτω από τις σκάλες με τσακισμένα κεφάλια, κάτι που συνέβαινε συχνά.

Γι' αυτό ήταν κάτι νέο για τους μαρξιστές, όταν εμείς οι Εθνικοσοσιαλιστές κάναμε τις πρώτες συγκεντρώσεις μας και ειδικά το πώς τις διοργανώναμε. Έμπαιναν μέσα με την πεποίθηση, ότι το παιχνιδάκι, που έπαιζαν τόσο συχνά, θα μπορούσαν φυσικά να το επαναλάβουν και μαζί μας. «Σήμερα θα τελειώσουμε!» Πόσοι από αυτούς δεν φώναζαν αυτή την πρόταση με αυθάδεια ο ένας στον άλλον με την είσοδό τους στις συγκεντρώσεις μας, για να πεταχτούν έξω με ταχύτητα αστραπής, πριν το φωνάξουν μεταξύ τους για δεύτερη φορά, ήδη από την είσοδο της αίθουσας.

Πρώτον, η επιτήρηση των συγκεντρώσεων από εμάς ήταν διαφορετική. Γι' αυτό δεν τους παρακαλούσαμε να επιτρέψουν συγκαταβατικά τις διαλέξεις μας και δεν δίναμε εξ αρχής διαβεβαιώσεις στον καθένα για μια ατέλειωτη συζήτηση, αλλά με συνοπτικές διαδικασίες επισημαίναμε ότι οι κύριοι της συγκέντρωσης ήμασταν εμείς, ότι εμείς κατά συνέπεια είχαμε τα δικαιώματα της αίθουσας και ότι οποιοσδήποτε τολμούσε να κάνει έστω και μια διακοπή θα πετιόταν έξω ανελέητα, από εκεί που ήρθε. Ότι εμείς αρνούμασταν να αναλάβουμε κάθε ευθύνη για την περαιτέρω τύχη ενός τέτοιου παλιανθρώπου· αν υπήρχε χρόνος και αν μας βόλευε, θα αφήναμε να γίνει μια συζήτηση, εάν όχι τότε δεν γινόταν καμιά και ο κύριος ομιλητής, κομματικός σύντροφος τάδε, είχε τώρα το λόγο.

Έμεναν έκπληκτοι με αυτό.

Δεύτερον, διαθέταμε μια αυστηρά οργανωμένη ομάδα προστασίας της αίθουσας. Στα αστικά κόμματα συνήθως αυτή η ομάδα προστασίας της αίθουσας ή καλύτερα υπηρεσία τάξης

κυρίως αποτελούταν από κυρίους, για τους οποίους πίστευαν ότι είχαν κάποιο δικαίωμα στην εξουσία και στο σεβασμό λόγω του σεβάσμιου της ηλικίας τους. Δεδομένου ότι οι μάζες των μαρξιστών δεν νοιάζονταν καθόλου για την ηλικία, την εξουσία και τον σεβασμό, η ύπαρξη αυτής της αστικής προστασίας των αιθουσών πρακτικά, να το πω έτσι, ήταν άκυρη.

Για την δυνατότητα πραγματοποίησης των μεγάλων μας συγκεντρώσεων ξεκίνησα από την αρχή ακριβώς την οργάνωση μιας προστασίας των αιθουσών σαν μια **υπηρεσία τήρησης τάξης**, που βασικά περιλάμβανε δυνατά νεαρά παλικάρια. Μερικοί από αυτούς ήταν σύντροφοι τους οποίους ήξερα από τη στρατιωτική θητεία, άλλοι ήταν νεαροί σύντροφοι του κόμματος που μόλις είχαν γίνει μέλη, οι οποίοι από την αρχή εκπαιδεύτηκαν και στη συνέχεια γαλουχήθηκαν στο ότι η τρομοκρατία μπορεί να συντριβεί μόνο με την τρομοκρατία, ότι σε αυτή τη γη οι γενναίοι και οι αποφασιστικοί δικαιούνται την επιτυχία για τον εαυτό τους· ότι αγωνιζόμαστε για μια ισχυρή ιδέα, τόσο μεγάλη και υπέροχη που αξίζει να προφυλάσσεται και να προστατεύεται μέχρι την τελευταία σταγόνα αίματος. Ήταν διαποτισμένοι με το δόγμα ότι όταν η λογική σιωπά και η βία έχει την τελική απόφαση, το καλύτερο όπλο άμυνας βρίσκεται στην επίθεση και ότι η φήμη των μονάδων μας τήρησης της τάξης που πρέπει να προηγείται, να είναι η φήμη όχι μιας λέσχης συζητήσεων, αλλά μιας εξαιρετικά αποφασιστικής μαχητικής κοινότητας.

Και πόσο δεν λαχταρούσε αυτή η νεολαία για ένα τέτοιο σύνθημα!

Πόσο απογοητευμένη και αγανακτισμένη ήταν αυτή η γενιά των εκστρατειών, γεμάτη από αηδία και μίσος για τις μαλθακές μεθόδους των αστών!

Καθόσον είχε γίνει σαφές, πως μόνο χάρη στην καταστροφική αστική ηγεσία του λαού μας κατέστη πράγματι δυνατή η επανάσταση. Οι γροθιές για την προστασία του γερμανικού λαού, ήταν ακόμη και τότε εκεί, έλειπαν μόνο οι κεφαλές για την χρήση. Πόσο συχνά άστραφταν τα μάτια των νέων μου

εκείνη την εποχή, όταν τους εξηγούσα την αναγκαιότητα της αποστολής τους, διαβεβαιώνοντάς τους ξανά και ξανά, ότι κάθε σοφία σε αυτήν τη γη παραμένει ανεπιτυχής, αν δεν θέσει στην υπηρεσία της τη δύναμη, που θα την προφυλάξει και θα την προστατεύσει, ότι η γλυκιά θεά της ειρήνης βαδίζει μόνο στο πλευρό του θεού του πολέμου και ότι κάθε μεγάλο έργο αυτής της ειρήνης χρειάζεται την προστασία και τη βοήθεια της δύναμης! Πόσο συνειδητοποιούσαν τώρα μέσα τους την σκέψη της υποχρέωσης της στρατιωτικής θητείας σε μια πολύ ζωντανή μορφή! Όχι με την αρτηριοσκληρωμένη έννοια των παλαιών, στενοκέφαλων δημόσιων λειτουργών, στη υπηρεσία της νεκρής εξουσίας ενός νεκρού κράτους, αλλά με την ζωντανή συνειδητοποίηση του καθήκοντος κάθε ατόμου να αγωνίζεται για την ύπαρξη του λαού του στο σύνολό του θυσιάζοντας και τη ζωή του, πάντα και οποτεδήποτε, σε οποιαδήποτε θέση και σε οποιοδήποτε τόπο.

Και τότε πώς έμπαιναν αυτοί οι νέοι!

Σαν ένα σμήνος από σφήνες, πετούσαν πάνω στους ταραχοποιούς των συγκεντρώσεών μας, ανεξάρτητα από την αριθμητική υπεροχή τους, και ανεξάρτητα από το πόσο μεγάλη ήταν, ανεξάρτητα από τις πληγές και τα ματωμένα θύματα, όλοι εμπνευσμένοι από τη μεγάλη ιδέα να ανοίξουν τον δρόμο στην ιερή αποστολή του κινήματός μας.

Ήδη από το μεσοκαλόκαιρο του 1920, η οργάνωση των ομάδων τήρησης της τάξης άρχισε σταδιακά να παίρνει οριστική μορφή, την άνοιξη του 1921 χωρίστηκαν σταδιακά σε εκατοντάδες που με τη σειρά τους και πάλι χωρίστηκαν σε ομάδες.

Και αυτό χρειαζόταν επείγοντως, γιατί στο μεταξύ ο αριθμός των συγκεντρώσεων αυξανόταν συνεχώς. Συναντιόμασταν τώρα ακόμη πιο συχνά στην αίθουσα τελετών του Χόφμπροϋχαουζ του Μονάχου, αλλά ακόμα πιο συχνά σε μεγαλύτερες αίθουσες της πόλης. Οι αίθουσες τελετών του Μπύργκερμπροϋ και του Κιντλ-Κέλλερ του Μονάχου βίωσαν το φθινόπωρο και το χειμώνα του 1920/21 ακόμα πιο τεράστιες μαζικές συγκεντρώ-

σεις και η εικόνα ήταν πάντα η ίδια: **Οι εκδηλώσεις του Εθνικοσοσιαλιστικού Γερμανικού Εργατικού Κόμματος έπρεπε να περιοριστούν από την αστυνομία ακόμα και πριν από την έναρξη κυρίως λόγω συνωστισμού.**

Η οργάνωση των ομάδων τήρησης της τάξης, μας έθεσε ένα πολύ σημαντικό ζήτημα για διευκρίνηση. Μέχρι τότε, το κίνημα δεν είχε κανένα κομματικό έμβλημα και καμία κομματική σημαία. Η έλλειψη τέτοιων συμβόλων δεν είχε μόνο προς το παρόν μειονεκτήματα, αλλά ήταν απαράδεκτο για το μέλλον. Το κύριο μειονέκτημα που υπήρχε σ' αυτό ήταν ότι έλειπε από τους συντρόφους του κόμματος οποιοδήποτε εξωτερικό χαρακτηριστικό της κοινής ταυτότητάς τους, ενώ αυτό για το μέλλον ήταν απαράδεκτο να στερούμαστε ένα σήμα που να έχει το χαρακτήρα ενός συμβόλου του κινήματος και ως τέτοιο να μπορούσαμε να το αντιτάξουμε στο διεθνισμό.

Ωστόσο, από τα νεανικά μου χρόνια είχα την ευκαιρία να αντιληφθώ περισσότερες από μία φορές την ψυχολογική σημασία που έχει ένα τέτοιο σύμβολο και να το καταλάβω και συναισθηματικά. Μετά τον πόλεμο βίωσα μια μαζική συγκέντρωση των μαρξιστών στο Βερολίνο μπροστά από το βασιλικό ανάκτορο και τον κήπο. Μια θάλασσα με κόκκινες σημαίες, κόκκινα πανό και κόκκινα λουλούδια έδινε σε αυτή την εκδήλωση, την οποία παρακολουθούσαν περίπου εκατόν είκοσι χιλιάδες άνθρωποι, μια επιβλητική εξωτερική όψη. Μπόρεσα να αισθανθώ και να καταλάβω πόσο εύκολα ο άνθρωπος του λαού υποκύπτει στην υπνωτική μαγεία μιας ενός τόσο μεγαλειώδους θεάματος.

Η αστική τάξη, που σαν πολιτικό κόμμα δεν παρουσιάζει ούτε αντιπροσωπεύει καμιά κοσμοθεωρία, γι' αυτό δεν είχε τη δική της σημαία. Αποτελούνταν από «πατριώτες» και κατά συνέπεια ανέτρεχε στα χρώματα του Ράιχ. Αν αυτά τα ίδια ήταν τα σύμβολα μιας συγκεκριμένης κοσμοθεωρίας, τότε θα ήταν

κατανοητό, ότι οι κομιστές του κράτους έβλεπαν στη σημαία του και τον εκπρόσωπο της κοσμοθεωρίας τους, αφού το σύμβολο της κοσμοθεωρίας τους, μέσα από τις δικές τους προσπάθειες, θα είχε γίνει η σημαία του κράτους και του Ράιχ.

Όμως η κατάσταση των πραγμάτων δεν ήταν έτσι.

Το Ράιχ είχε δομηθεί χωρίς τη βοήθεια της γερμανικής αστικής τάξης και η ίδια η σημαία είχε γεννηθεί από τη μήτρα του πολέμου. Άρα ήταν απλά μόνο μια κρατική σημαία και δεν είχε καμιά σημασία με την έννοια μιας ειδικής ιδεολογικής αποστολής.

Μόνο σε ένα σημείο των γερμανόφωνων περιοχών, στη γερμανική Αυστρία, υπήρχε κάτι σαν μια αστική κομματική σημαία. Επιλέγοντας τα χρώματα του έτους 1848, το μαύρο-κόκκινο-χρυσό, σαν κομματική της σημαία, ένα μέρος της εκεί εθνικής αστικής τάξης, δημιούργησε ένα σύμβολο το οποίο, αν και ιδεολογικά ήταν χωρίς κάποιο νόημα, ήταν ωστόσο επαναστατικό όσον αφορά την κρατική πολιτική. **Οι πιο σκληροί εχθροί αυτής της σημαίας του μαύρου-κόκκινου-χρυσού ήταν εκείνη την εποχή – και αυτό δεν πρέπει να το ξεχνάμε σήμερα – οι σοσιαλδημοκράτες και οι χριστιανοσοσιαλιστές, δηλαδή οι κληρικοί.** Αυτοί ακριβώς ήταν τότε που έβριζαν και κηλίδωσαν και σπύλωσαν αυτή τη σημαία, όπως ακριβώς αργότερα, το 1918, πέταξαν στο βούρκο την μαύρο-άσπρο-κόκκινη. Βεβαίως, το μαύρο-κόκκινο-χρυσό των γερμανικών κομμάτων στην παλιά Αυστρία ήταν τα χρώματα του έτους 48, δηλαδή μιας εποχής, που θα μπορούσε να χαρακτηριστεί φανταστική, αλλά και που αντιπροσωπευόταν από τις τίμιες γερμανικές ψυχές, αν και στεκόταν αόρατος στο παρασκήνιο ο Εβραίος σαν υποκινητής. Κατά συνέπεια αρχικά ήταν η προδοσία της πατρίδας και το ντροπιαστικό ξεπούλημα του γερμανικού λαού και του γερμανικού αγαθού που έκαναν τόσο συμπαθητική αυτή τη σημαία στον μαρξισμό και στο Κέντρο, που σήμερα τη λατρεύουν σαν το πιο ανώτερο ιερό πράγμα και την προστατεύουν σαν δικό τους λάβαρο, τη σημαία που ουσιαστικά κάποτε έφτυναν.

Στην πραγματικότητα, μέχρι το 1920, δεν υπήρχε καμιά σημαία ενάντια στον μαρξισμό, που θα ενσωμάτωνε ιδεολογικά τον αντίθετο πόλο σε αυτόν. Διότι ακόμη και αν τα καλύτερα κόμματα της γερμανικής αστικής τάξης μετά το έτος 1918 δεν ήθελαν πλέον να το κάνουν, να υιοθετήσουν την μαυρο-κόκκινη-χρυσή σημαία του Ράιχ σαν δικό τους σύμβολο, που τώρα είχαν ανακαλύψει ξαφνικά, ωστόσο δεν είχαν να αντιτάξουν στις νέες εξελίξεις κανένα δικό τους πρόγραμμα για το μέλλον, στην καλύτερη περίπτωση είχαν την σκέψη μιας ανοικοδόμησης του προηγούμενου Ράιχ.

Και σ' αυτή την σκέψη οφείλει η μαύρο-κόκκινη-χρυσή σημαία του παλιού Ράιχ την νεκρανάστασή της σαν σημαία των λεγόμενων εθνικών αστικών κομμάτων μας.

Ήταν προφανές ότι το σύμβολο μιας κατάστασης, που ανατράπηκε από τον μαρξισμό κάτω από καθόλου ένδοξες συνθήκες και με παράπλευρες συνέπειες, δεν ταίριαζε και τόσο σαν έμβλημα, κάτω από το οποίο αυτός ο ίδιος ο μαρξισμός πρόκειται να συντριβεί ξανά. Όσο ιερά και πολύτιμα πρέπει να είναι αυτά τα παλιά, μοναδικής ομορφιάς χρώματα στη νεανική τους φρεσκάδα για κάθε αξιοπρεπή Γερμανό, που πολέμησε κάτω από αυτά και είδε τις θυσίες τόσων πολλών, τόσο λιγότερο αυτή η σημαία μπορεί να θεωρηθεί σαν σύμβολο ενός αγώνα για το μέλλον.

Στο κίνημά μας, σε αντίθεση με τους αστούς πολιτικούς, ανέκαθεν εξέφραζα την άποψη ότι ήταν πραγματική τύχη για το γερμανικό έθνος που έχασε την παλιά σημαία. Το τι κάνει η Δημοκρατία κάτω από τη δική της σημαία, μπορεί να μας αφήνει αδιάφορους. Όμως από τα βάθη της καρδιάς μας πρέπει να ευχαριστήσουμε τη μοίρα, που προφύλαξε τόσο μεγάλψυχα την πιο ένδοξη πολεμική σημαία όλων των εποχών, από το να χρησιμοποιηθεί σαν σεντόνι της πιο επαίσχυντης πορνείας. Το σημερινό Ράιχ, που ξεπουλάει τον εαυτό του και τους πολίτες του, δεν πρέπει ποτέ να φέρει τη μαύρο-άσπρο-κόκκινη τιμημένη και ηρωική σημαία.

Όσο διαρκεί η ντροπή του Νοεμβρίου, μπορεί να φέρει και το

εξωτερικό της περίβλημα και να μην προσπαθήσει να κλέψει αυτό ενός έντιμου παρελθόντος. Οι αστοί πολιτικοί μας θα έπρεπε να έχουν συνειδητοποιήσει ότι όποιος θέλει τη μαύρο-άσπρο-κόκκινη σημαία για το κράτος, διαπράττει μια κλοπή σε βάρος του παρελθόντος μας. Η παλιά σημαία ταίριαζε πραγματικά μόνο στο παλιό Ράιχ, ακριβώς όπως, δόξα τω Θεώ, η δημοκρατία επέλεξε την κατάλληλη γι' αυτήν.

Αυτός ήταν και ο λόγος για τον οποίο εμείς οι Εθνικοσοσιαλιστές δεν θα μπορούσαμε να δούμε στην ανάρτηση της παλιάς σημαίας κανένα εκφραστικό σύμβολο των δικών μας σκοπών. Διότι εμείς δεν θέλουμε να αναστήσουμε το παλιό Ράιχ, το οποίο καταστράφηκε λόγω των δικών του λαθών, αλλά να οικοδομήσουμε ένα νέο κράτος.

Το κίνημα, που σήμερα υπό αυτή την έννοια πολεμάει τον μαρξισμό, πρέπει επομένως και στην σημαία του να φέρει το έμβλημα του νέου κράτους.

Το ζήτημα της νέας σημαίας, δηλαδή της εμφάνισής της, μας απασχολούσε τότε πολύ έντονα. Ερχόντουσαν προτάσεις από όλες τις πλευρές, οι οποίες αν και ήταν με τις καλύτερες προθέσεις δεν ήταν ικανοποιητικές. Διότι η νέα σημαία έπρεπε να είναι εξίσου ένα σύμβολο του δικού μας αγώνα όσο και από την άλλη πλευρά θα έπρεπε και να μπορεί να χρησιμοποιηθεί σαν αφίσα. Όποιος έχει ασχοληθεί πολύ με τις μάζες, θα αναγνωρίσει πολύ σημαντικά θέματα σε όλα αυτά τα φαινομενικά μικροπράγματα. Ένα εντυπωσιακό έμβλημα μπορεί να δώσει την πρώτη ώθηση στο ενδιαφέρον για ένα κίνημα σε εκατοντάδες χιλιάδες περιπτώσεις.

Για αυτόν τον λόγο, έπρεπε να απορρίψουμε όλες τις προτάσεις, να συμβολίσουμε το κίνημά μας με μια άσπρη σημαία, όπως προτάθηκε αυτό από πολλές πλευρές, που θα μας ταύτιζε με το παλαιό κράτος, ή ακριβέστερα, με εκείνα τα αδύναμα κόμματα, των οποίων ο μοναδικός πολιτικός στόχος είναι να αποκαταστήσουν την προηγούμενη κατάσταση. Επιπλέον, το λευκό δεν είναι χρώμα που να σε συνεπαίρνει. Ταιριάζει σε εγκρατή σωματεία νεαρών δεσποινίδων, αλλά όχι

σε επαναστατικά κινήματα μιας επαναστατικής εποχής.

Και το μαύρο μάς το πρότειναν: Καθ' αυτό ταιριάζει στη σημερινή εποχή, αλλά δεν υπάρχει σ' αυτό καμία κάπως ερμηνεύσιμη απεικόνιση των θέλω του κινήματός μας. Σε τελική ανάλυση, αυτό το χρώμα δεν φαίνεται αρκετά εντυπωσιακό.

Το λευκό-μπλε αποκλείστηκε, παρά το υπέροχο αισθητικό αποτέλεσμα, ως το χρώμα ενός ομόσπονδου γερμανικού κρατους* και μιας πολιτικής στάσης η οποία δυστυχώς δεν ήταν η πιο δημοφιλής λόγω της τοπικιστικής στενοκεφαλιάς. Κατά τα άλλα θα ήταν πολύ δύσκολο να μπορέσουμε να βρούμε εδώ μια παραπομπή στο κίνημά μας. Τα ίδια ισχύουν και για το μαύρο-άσπρο.

Για το μαύρο-κόκκινο-χρυσό δεν υπήρχε καν ζήτημα.

Ούτε το μαύρο-άσπρο-κόκκινο, για λόγους που έχουν ήδη αναφερθεί, οπωσδήποτε όχι με την προηγούμενη μορφή. Στην πραγματικότητα, η επίδραση αυτού του συνδυασμού χρωμάτων είναι πολύ μεγαλύτερη απ' όλα τα άλλα. Είναι ο πιο εντυπωσιακός αρμονικός σχηματισμός που υπάρχει.

Εγώ ο ίδιος υποστήριζα πάντα τη διατήρηση των παλαιών χρωμάτων, όχι μόνο επειδή είναι το πιο ιερό πράγμα που γνωρίζω σαν στρατιώτης, αλλά και επειδή η αισθητική τους επίδραση αντιστοιχεί περισσότερο στα συναισθήματά μου. Παρ' όλα αυτά, έπρεπε να απορρίψω χωρίς εξαίρεση τα αμέτρητα σχέδια που ήρθαν από τους κύκλους του νέου κινήματος, και τα οποία είχαν ως επί το πλείστον ενσωματώσει τον αγκυλωτό σταυρό στην παλιά σημαία. Εγώ ο ίδιος – σαν Αρχηγός – δεν ήθελα να δημοσιοποιήσω αμέσως το δικό μου σχέδιο, καθώς ήταν πιθανό κάποιος άλλος να παρουσιάσει ένα που ήταν εξίσου καλό ή ίσως ακόμη και καλύτερο. Πραγματικά, ένας οδοντίατρος** από το Στάρνμπεργκ προσκόμισε επίσης ένα σχέδιο που δεν ήταν καθόλου κακό, το οποίο, παρεμπιπτόντως,

* Της Βαυαρίας. (Σ.τ.μ)

** Φρήντριχ Κρον (Σ.τ.μ)

πλησίαζε πολύ στο δικό μου, μόνο που είχε ένα ελάττωμα, ότι ο αγκυλωτός σταυρός ήταν τοποθετημένος σε ένα άσπρο δίσκο με καμπύλα άγκιστρα.

Εν τω μεταξύ, εγώ προσωπικά, μετά από αμέτρητες απόπειρες, είχα καταλήξει πλέον σε μια τελική μορφή· μια σημαία σε κόκκινο φόντο με έναν λευκό δίσκο και στη μέση ένας μαύρος αγκυλωτός σταυρός. Μετά από μεγάλες προσπάθειες, βρήκα επιτέλους την ιδανική αναλογία μεταξύ του μεγέθους της σημαίας και του μεγέθους του λευκού δίσκου, καθώς και το ιδανικό σχήμα και πάχος για τις γραμμές του αγκυλωτού σταυρού.

Και έμεινε έτσι από τότε.

Στο ίδιο πνεύμα παραγγέλθηκαν τα περιβραχιόνια για τις ομάδες τήρησης της τάξης και συγκεκριμένα κόκκινα περιβραχιόνια στα οποία υπάρχει επίσης ο λευκός δίσκος με μαύρο αγκυλωτό σταυρό.

Επίσης η κονκάρδα του κόμματος σχεδιάστηκε σύμφωνα με τις ίδιες οδηγίες: ένας λευκός δίσκος σε ένα κόκκινο φόντο και στη μέση ο αγκυλωτός σταυρός. Ένας χρυσοχόος από το Μόναχο, κ. Φυς, παρήγαγε το πρώτο χρησιμοποιήσιμο και στη συνέχεια διατηρήθηκε το προσχέδιο.

Στα μέσα του καλοκαιριού του 1920, η νέα σημαία εμφανίστηκε στο κοινό για πρώτη φορά. Ταίριαζε έξοχα στο νέο κίνημά μας. Όπως αυτό ήταν νέο και καινούργιο, έτσι ήταν και αυτή. Κανείς δεν την είχε ξαναδεί· εκείνη την εποχή έμοιαζε με αναμμένο πυρσό. Όλοι μας νιώσαμε μια παιδιάστικη σχεδόν χαρά, όταν μια πιστή συντρόφισσα μέλος του κόμματος ολοκλήρωσε το σχέδιο για πρώτη φορά και μας παρέδωσε τη σημαία. Λίγους μήνες αργότερα, είχαμε μισή ντουζίνα από

Ο αγκυλωτός σταυρός που προτάθηκε από τον Φρήντριχ Κρον

αυτές στο Μόναχο, και ο συνεχώς αυξανόμενος αριθμός των ομάδων τήρησης της τάξης συνέβαλε στη διάδοση του νέου συμβόλου του κινήματος.

Και αυτό είναι πραγματικά ένα σύμβολο! Όχι μόνο,

Το λάβαρο του Εθνικοσοσιαλιστικού Γερμανικού Εργατικού Κόμματος N.S.D.A.P.

πιστοποιεί το σεβασμό μας για το παρελθόν, μέσω των μοναδικών για όλους μας πολυαγαπημένων χρωμάτων, που κάποτε χάρισαν τόση δόξα στο γερμανικό έθνος, αλλά ήταν και η καλύτερη ενσάρκωση των επιθυμιών του κινήματος. Σαν Εθνικοσοσιαλιστές, βλέπουμε το πρόγραμμά μας στη σημαία μας. Στο **κόκκινο** χρώμα βλέπουμε την κοινωνική ιδεολογία του κινήματος, στο **λευκό** την εθνικιστική, στον **αγκυλωτό σταυρό** την αποστολή του αγώνα για τη νίκη της άριας ανθρωπότητας και ταυτόχρονα με αυτήν τον θρίαμβο του ιδανικού της

παραγωγικής εργασίας, η οποία ήταν πάντα αντισημιτική και θα είναι αντισημιτική.

Δύο χρόνια αργότερα, όταν από τις ομάδες τήρησης της τάξης είχαν προκύψει εδώ και καιρό τα Τμήματα Καταιγίδας πολλών χιλιάδων ανδρών, φαινόταν απαραίτητο να δοθεί σε αυτή τη στρατιωτική οργάνωση της νέας κοσμοθεωρίας ένα ακόμα πιο ιδιαίτερο σύμβολο νίκης: **το λάβαρο**. Και αυτό το σχεδίασα εγώ ο ίδιος και μετά το ανέθεσα σε ένα ηλικιωμένο, πιστό μέλος του κόμματος, τον χρυσοχόο **Γκαρ**, για

Το λάβαρο (Standarte) των Τμημάτων Καταιγίδας

την εκτέλεση. Από τότε, ανήκει στα λάβαρα των συμβόλων και των πολεμικών σημαιών του εθνικοσοσιαλιστικού αγώνα.

Η δραστηριότητα των συγκεντρώσεων, που το 1920 αυξανόταν όλο και περισσότερο, οδήγησε τελικά στο γεγονός, ότι κάποιες εβδομάδες κάναμε ακόμα και δύο συγκεντρώσεις. Μπροστά στις αφίσες μας μαζεύονταν πλήθος κόσμου, οι μεγαλύτερες αίθουσες της πόλης ήταν πάντα γεμάτες και δεκάδες χιλιάδες παραπλανημένοι μαρξιστές βρήκαν το δρόμο τους πίσω στην εθνική τους κοινότητα για να γίνουν μαχητές για ένα ερχόμενο, ελεύθερο Γερμανικό Ράιχ. Το κοινό στο Μόναχο μας είχε γνωρίσει. Οι άνθρωποι μιλούσαν για εμάς, και η λέξη «Εθνικοσοσιαλιστής» έγινε γνωστή σε πολλούς και σήμαινε ήδη ένα πρόγραμμα. Ακόμα και το πλήθος των οπαδών, ακόμη και τα μέλη άρχισαν να αυξάνονται συνεχώς, έτσι που τον χειμώνα του 1920/21 μπορούσαμε να εμφανιζόμαστε στο Μόναχο σαν ένα ισχυρό κόμμα.

Εκείνη την εποχή, εκτός από τα μαρξιστικά κόμματα, δεν υπήρχε κανένα κόμμα, ειδικά κάποιο εθνικό κόμμα, που θα μπορούσε να επιδείξει μαζικές συγκεντρώσεις όπως το δικό μας. Το χωρητικότητας πέντε χιλιάδων ανθρώπων Κιντλ-Κέλλερ του Μονάχου ήταν ασφυκτικά γεμάτο περισσότερες

Τσίρκους Κρόνε του Μονάχου - 1920

από μία φορές και υπήρχε μόνο μία αίθουσα στην οποία δεν τολμούσαμε ακόμη να τη δοκιμάσουμε και αυτή ήταν το Τσίρκους Κρόνε.

Στα τέλη Ιανουαρίου 1921, σημειώθηκε και πάλι ξέσπασμα σοβαρών προβλημάτων για τη Γερμανία. Η Συμφωνία

του Παρισιού, βάσει της οποίας η Γερμανία δεσμεύτηκε να πληρώσει το τρελό ποσό των εκατό δισεκατομμυρίων χρυσών

μάρκων, επρόκειτο να γίνει πραγματικότητα με τη μορφή τελεσίγραφου του Λονδίνου.

Μια εργατική ένωση που υπήρχε στο Μόναχο εδώ και πολύ καιρό των επονομαζόμενων εθνικών ενώσεων θέλησε με την ευκαιρία αυτή να μας καλέσει σε μια μεγάλη από κοινού διαμαρτυρία. Ο χρόνος πίεζε πολύ και εγώ ο ίδιος ήμουν νευρικός για την συνεχή αναβλητικότητα και τον δισταγμό να πραγματοποιήσουν τις αποφάσεις που είχαν πάρει. Αρχικά μίλησαν για μια εκδήλωση στο Κένιγκ πλατς, αλλά απέφυγαν να το κάνουν επειδή φοβόντουσαν ότι θα διαλυθούν από τους κόκκινους, και προγραμματίστηκε μια εκδήλωση διαμαρτυρίας μπροστά από το Φέλντερνχαλλε. Αλλά και αυτό το ξεπέρασαν και τελικά προτάθηκε μια κοινή συγκέντρωση στο Κιντλ-Κέλλερ του Μονάχου. Εν τω μεταξύ οι μέρες περνούσαν, τα μεγάλα κόμματα είχαν αγνοήσει το τρομερό γεγονός και η ίδια η εργατική ένωση δεν μπορούσε να αποφασίσει για την οριστική ημερομηνία διεξαγωγής της εκδήλωσης.

Την Τρίτη, 1 Φεβρουαρίου 1921, αξίωσα άμεσα μια οριστική απόφαση. Μου υποσχέθηκαν ότι θα γίνει την Τετάρτη. Την Τετάρτη, ζήτησα σαφείς πληροφορίες σχετικά με το αν και πότε επρόκειτο να πραγματοποιηθεί η συγκέντρωση. Οι πληροφορίες ήταν και πάλι ασαφείς και με υπεκφυγές· είπαν ότι «σκόπευαν» η εργατική ένωση να αναγγείλει μια εκδήλωση για την Τετάρτη σε οκτώ ημέρες.

Μ' αυτό είχα πια χάσει την υπομονή μου και αποφάσισα να πραγματοποιήσω τη συγκέντρωση διαμαρτυρίας μόνος μου. Την Τετάρτη το μεσημέρι υπαγόρευσα σε δέκα λεπτά το κείμενο της αφίσας στη γραφομηχανή και συγχρόνως μίσθωσα το Τσίρκους Κρόνε για την επόμενη μέρα, Πέμπτη, 3 Φεβρουαρίου.

Εκείνο τον καιρό αυτό ήταν ένα απείρως μεγάλο τόλμημα. Όχι μόνο επειδή φαινόταν αμφισβητήσιμο να μπορέσει να γεμίσει ο γιγάντιος χώρος, αλλά υπήρχε και ο κίνδυνος να διαλυθεί.

Οι ομάδες μας τήρησης της τάξης δεν ήταν αρκετές γι' αυτόν

τον κολοσσιαίο χώρο. Δεν είχα επίσης καμιά ιδέα σχετικά με τη φύση της πιθανής τακτικής σε περίπτωση μιας ενόχλησης. Τότε νόμιζα ότι αυτό ήταν πολύ πιο δύσκολο για το κτίριο του Τσίρκους παρά σε μια κανονική αίθουσα. Όμως, όπως αποδείχθηκε, συνέβη ακριβώς το αντίθετο. Στην τεράστια αίθουσα ήταν πράγματι πιο εύκολο να επιβληθούμε σε μια ομάδα διάλυσης από ό, τι σε κατάμεστη αίθουσα.

Ένα πράγμα ήταν μόνο σίγουρο: οποιαδήποτε αποτυχία θα μπορούσε να μας βάλει στο περιθώριο για πολύ καιρό. Διότι μια επιτυχημένη διάλυση θα είχε καταστρέψει με ένα χτύπημα το γόητρό μας και οι αντίπαλοι θα ενθαρρύνονταν να προσπαθήσουν ξανά και ξανά αυτό που ήταν επιτυχές. Αυτό θα μπορούσε να οδηγήσει σε σαμποτάρισμα όλων των περαιτέρω ενεργειών μας για συγκεντρώσεις, το οποίο θα μπορούσε να ξεπεραστεί μόνο μετά από πολλούς μήνες και μετά από τους πιο δύσκολους αγώνες.

Είχαμε μόνο μια μέρα για να αφισοκολλήσουμε, δηλαδή την ίδια την Πέμπτη. Δυστυχώς έβρεχε το πρωί και φαινόταν δικαιολογημένος ο φόβος, αν υπό τέτοιες συνθήκες, δεν θα προτιμούσαν πολλοί άνθρωποι να μείνουν στο σπίτι αντί να σπεύσουν μέσα στη βροχή και στο χιόνι σε μια συγκέντρωση, όπου θα μπορούσε ενδεχομένως να προκληθούν εκεί ταραχές και τραυματισμοί.

Σε γενικές γραμμές, την Πέμπτη το πρωί ξαφνικά άρχισα να φοβάμαι ότι η αίθουσα δεν θα γέμιζε (μ' αυτό θα γινόμεν κι εγώ ρεζίλι μπροστά στην εργατική ένωση) οπότε γρήγορα υπαγόρευσα μερικά φυλλάδια και τα εκτύπωσα, ώστε να μπορούν να διανεμηθούν το απόγευμα. Φυσικά περιείχαν πρόσκληση για συμμετοχή στη συγκέντρωση.

Δύο φορτηγά, τα οποία είχα νοικιάσει, καλύφθηκαν όσο περισσότερο γινόταν στα κόκκινα, τοποθετήσαμε μερικές από τις σημαίες μας πάνω τους και το καθένα στελεχώθηκε με δεκαπέντε έως είκοσι μέλη του κόμματος· διατάχθηκαν να τριγυρνούν αδιάκοπα στους δρόμους της πόλης, να πετάνε φυλλάδια, με λίγα λόγια, να κάνουν προπαγάνδα για τη μαζική

συγκέντρωση το βράδυ. Ήταν η πρώτη φορά, που διέσχιζαν την πόλη φορτηγά με σημαίες, πάνω στα οποία δεν υπήρχαν μαρξιστές. Η αστική τάξη κοίταζε με ανοιχτό το στόμα τα κόκκινα διακοσμημένα φορτηγά με τις κυματίζουσες σημαίες με τον αγκυλωτό σταυρό, ενώ στις συνοικίες των περιχώρων σηκώνονταν αμέτρητες σφιγμένες γροθιές, που φαίνονταν εξοργισμένοι για τη νέα «πρόκληση του προλεταριάτου». Διότι διοργανώνοντας συγκεντρώσεις, μόνο οι μαρξιστές είχαν το δικαίωμα να τριγυρνάνε κατ' αυτό τον τρόπο με φορτηγά.

Στις επτά το απόγευμα το Τσίρκους δεν είχε γεμίσει καλά ακόμα. Τηλεφωνούσα κάθε δέκα λεπτά και ήμουν αρκετά ανήσυχος· γιατί μέχρι τις επτά ή τις επτά και τέταρτο οι άλλες αίθουσες ήταν ως επί το πλείστον μισογεμάτες, συχνά ακόμη και σχεδόν κατάμεστες. Ωστόσο, αυτό ξεκαθαρίστηκε σύντομα. Δεν είχα υπολογίσει τις τεράστιες διαστάσεις του νέου χώρου: χίλιοι άνθρωποι έκαναν την αίθουσα τελετών του Χόφμπροϋχαουζ να φαίνεται όμορφα γεμάτη, ενώ το Τσίρκους Κρόνε απλώς τους κατάπινε. Δύσκολα τους διέκρινες. Λίγο αργότερα όμως, έλαβα πιο αισιόδοξες ειδήσεις και στις οκτώ παρά τέταρτο ειπώθηκε, ότι η αίθουσα ήταν γεμάτη κατά τα τρία τέταρτα και ότι τεράστια πλήθη στέκονταν μπροστά από το ταμείο. Μετά απ' αυτό αναχώρησα.

Έφτασα μπροστά από το Τσίρκους δύο λεπτά μετά τις οκτώ. Υπήρχε ακόμα ένα πλήθος μπροστά του, μερικοί απλώς περίεργοι, συμπεριλαμβανομένων πολλών αντιπάλων που ήθελαν να παρακολουθήσουν απέξω τι θα γίνει.

Όταν μπήκα στην τεράστια αίθουσα, με κυρίευσε η ίδια χαρά όπως τότε όταν πριν ένα χρόνο στην πρώτη συγκέντρωση στην αίθουσα τελετών του Χόφμπροϋχαουζ του Μονάχου. Αλλά μόνο αφού σπρώχνοντας και παραμερίζοντας το ανθρώπινο τείχος και έφτασα στο ψηλά τοποθετημένο βάθρο είδα την επιτυχία σε όλο της το μεγαλείο. Σαν ένα τεράστιο κοχύλι απλωνόταν μπροστά μου αυτή η αίθουσα, γεμάτη από χιλιάδες και χιλιάδες ανθρώπους. Ακόμα και η πίστα του τσίρκου ήταν κατάμεστη. Πάνω από πέντε χιλιάδες εξακόσια εισιτήρια είχαν

εκδοθεί, και αν συμπεριλάβετε τον συνολικό αριθμό των ανέργων, των φτωχών φοιτητών και των ομάδων ασφαλείας μας, θα υπήρχαν περίπου εξήμισι χιλιάδες άτομα.

Το «Μέλλον ή κατάρρευση» ήταν το θέμα και η καρδιά μου πανηγύριζε με την πεποίθηση, ότι το μέλλον βρισκόταν εκεί κάτω μπροστά μου.

Άρχισα να μιλάω και μίλησα για περίπου δύομισι ώρες, και μετά την πρώτη μισή ώρα η αίσθησή μου μού έλεγε ότι η συγκέντρωση θα είχε μεγάλη επιτυχία. Επιτεύχθηκε αμέσως η σύνδεση με όλες αυτές τις χιλιάδες των ατόμων. Μετά την πρώτη ώρα, το χειροκρότημα άρχισε να με διακόπτει σε ολοένα και μεγαλύτερα αυθόρμητα ξεσπάσματα, για να καταλαγιάσει ξανά μετά από περίπου δύο ώρες και να μετατραπεί σε εκείνη την ειρηνική σιωπή, που βίωσα τόσες πολλές φορές αργότερα σε αυτό το χώρο και που πιθανότατα θα παραμείνει αξέχαστη για όλους. Δεν άκουγες τότε τίποτε περισσότερο παρά την ανάσα αυτού του τεράστιου πλήθους και μόνο όταν πρόφερα τις τελευταίες λέξεις του λόγου μου, ξέσπασε ξαφνικά, για να βρει τη λυτρωτική του ολοκλήρωση, τραγουδώντας με το μεγαλύτερο πάθος του τον εθνικό ύμνο της Γερμανίας.

Έμεινα εκεί να παρακολουθώ το πόσο αργά άρχισε να αδειάζει η τεράστια αίθουσα και μια απέραντη λαοθάλασσα να βγαίνει σπρώχνοντας από την τεράστια κεντρική έξοδο για σχεδόν είκοσι λεπτά. Μόνο τότε, χαρούμενος, άφησα τη θέση μου για να πάω σπίτι.

Από αυτή την πρώτη συγκέντρωση στο Τσίρκους Κρόνε του Μονάχου τραβήχτηκαν φωτογραφίες. Δείχνουν το μέγεθος της εκδήλωσης καλύτερα από τα λόγια. Οι αστικές εφημερίδες δημοσίευσαν φωτογραφίες και συνέταξαν σημειώσεις, αλλά ανέφεραν μόνο, ότι επρόκειτο για μια «εθνικιστική» εκδήλωση, αποσιώπησαν όμως, κατά τον συνηθισμένο σεμνό τρόπο, τους διοργανωτές.

Αυτή ήταν η πρώτη μας φορά που βγήκαμε έξω από τα πλαίσια ενός συνηθισμένου καθημερινού κόμματος. Τώρα πια δεν μπορούσαν να μας παραβλέπουν. Για να μην δώσουμε την

εντύπωση ότι αυτή η επιτυχία της συγκέντρωσης ήταν απλώς ένα εφήμερο φαινόμενο, κανόνισα αμέσως για την επόμενη εβδομάδα και για δεύτερη φορά μια εκδήλωση στο Τσίρκους και η επιτυχία ήταν η ίδια. Η τεράστια αίθουσα ήταν και πάλι κατάμεστη από πλήθη, γι' αυτό αποφάσισα να πραγματοποιήσω μια συγκέντρωση με τον ίδιο τρόπο για τρίτη φορά την επόμενη εβδομάδα. Και για τρίτη φορά το γιγαντιαίο Τσίρκους ήταν γεμάτο από κόσμο από πάνω μέχρι κάτω.

Μετά από αυτό στις αρχές του 1921, αύξησα ακόμη περισσότερο τη δραστηριότητα στον τομέα των συγκεντρώσεων στο Μόναχο. Τώρα προχώρησα σε, όχι μόνο μία κάθε εβδομάδα, αλλά κάποιες βδομάδες μέχρι και δύο μαζικές συγκεντρώσεις και μάλιστα στα μέσα του καλοκαιριού και στα τέλη του φθινοπώρου μερικές φορές και τρεις. Μαζευόμασταν τώρα πάντα στο Τσίρκους και μπορούσαμε να εκδηλώσουμε την ικανοποίησή μας ότι όλα τα βράδια μας είχαν την ίδια επιτυχία.

Το αποτέλεσμα ήταν ένας ολοένα αυξανόμενος αριθμός οπαδών του κινήματος και μια μεγάλη αύξηση των μελών.

Τέτοιες επιτυχίες φυσικά δεν άφησαν τους αντιπάλους μας αδρανείς. Αφού με τη γνωστή πάντα αμφιταλαντευόμενη τακτική τους, πότε με την τρομοκρατία και πότε με την αποσιώπηση, δεν μπορούσαν να εμποδίσουν την ανάπτυξη του κινήματος, πρέπει να κατάλαβαν και οι ίδιοι πως δεν μπορούσαν να παρέμβουν ούτε με το ένα ούτε με το άλλο. Έτσι, σε μια τελευταία προσπάθεια, αποφάσισαν να διαπράξουν μια τρομοκρατική ενέργεια, για να βάλουν οριστικά ένα τέλος στις περαιτέρω δραστηριότητες των συγκεντρώσεών μας.

Μια εξαιρετικά μυστηριώδης απόπειρα δολοφονίας σε ένα μέλος του κρατικού τοπικού κοινοβουλίου που ονομάζεται Έρχαρντ Άουερ χρησιμοποιήθηκε σαν πρόφαση γι' αυτή τους τη δράση. Ο προαναφερθείς Έρχαρντ Άουερ πρέπει να πυροβο-

λήθηκε από κάποιον το βράδυ. Αυτό σήμαινε, πως δεν τον πέτυχε, αλλά έγινε προσπάθεια να τον πυροβολήσει. Τα θαυμάσια καλά αντανakλαστικά καθώς και το παροιμιώδες θάρρος των ηγετών του σοσιαλδημοκρατικού κόμματος όχι μόνο απέτρεψαν την ανίερη επίθεση, αλλά οδήγησαν τους μιαιούδες δράστες στην πιο ντροπιαστική φυγή. Ήταν τόσο γρήγοροι και έφυγαν τόσο μακριά που ύστερα η αστυνομία δεν μπορούσε να βρει ούτε το παραμικρό ίχνος τους. Αυτό το μυστηριώδες περιστατικό χρησιμοποιήθηκε τώρα από το όργανο του σοσιαλδημοκρατικού κόμματος στο Μόναχο, για να ξεσηκώσει την κοινή γνώμη υπέρμετρα ενάντια στο κίνημα και για να υποδηλώσει μεταξύ αυτών με τη παλιά φλυαρία του το τι επρόκειτο να επακολουθήσει σύντομα. Γι' αυτό έπρεπε να διασφαλίσουν ότι δεν θα μεγαλώσει το δέντρο μας στον ουρανό, αλλά ότι τώρα οι προλεταριακές γροθιές θα παρέμβαιναν έγκαιρα.

Και λίγες μέρες αργότερα, ήρθε η μέρα της παρέμβασης.

Μια συγκέντρωση στην αίθουσα τελετών του Χόφμπροϋχαουζ του Μονάχου, στην οποία επρόκειτο να μιλήσω εγώ ο ίδιος, είχε επιλεγεί για την τελική αντιπαράθεση.

Στις 4 Νοεμβρίου 1921, μεταξύ έξι και επτά το απόγευμα, έλαβα τις πρώτες ασφαλείς πληροφορίες ότι η συγκέντρωση οπωσδήποτε θα τινάζοταν στον αέρα και ότι ειδικά γι' αυτό το σκοπό σκόπευαν να στείλουν στη συγκέντρωση μεγάλες μάζες εργατών από ορισμένα κόκκινα εργοστάσια.

Το γεγονός ότι δεν είχαμε πάρει αυτή την ειδοποίηση νωρίτερα οφείλεται σε μια ατυχή σύμπτωση. Την ίδια ημέρα, είχαμε εγκαταλείψει το παλιό μας αξιοσέβαστο γραφείο στο δρομάκι Στέρνεκες στο Μόναχο και μετακομίσαμε σε ένα νέο, πράγμα που σημαίνει ότι φύγαμε απ' το παλιό, αλλά δεν μπορούσαμε να μπούμε στο νέο, επειδή σ' αυτό ακόμα γινόταν εργασίες. Δεδομένου ότι και το τηλέφωνο στο ένα ήταν αποσυνδεδεμένο και στο δεύτερο δεν είχε ακόμη τοποθετηθεί, όλες οι τηλεφωνικές προσπάθειες για να μας ενημερώσουν για την επικείμενη διάλυση ήταν μάταιες εκείνη την ημέρα.

Αυτό είχε σαν αποτέλεσμα, η ίδια η συγκέντρωση να προστατεύεται μόνο από πολύ μικρές δυνάμεις περιφρούρησης της τάξης. Υπήρχε μόνο μία, αριθμητικά μικρότερη της δυνάμεως των εκατό, από σαράντα έξι κεφαλές, αλλά το σύστημα συναγερμού δεν είχε ακόμη αναπτυχθεί για να μπορέσει το βράδυ μέσα σε μια ώρα να καλέσει μια μεγάλη ενίσχυση. Συν τοις άλλοις, ότι τέτοιου είδους ανησυχητικές φήμες σαν αυτήν είχαμε ακούσει αμέτρητες φορές, χωρίς να έχει συμβεί κάτι το ιδιαίτερο. Μέχρι τότε, το παλιό ρητό, ότι οι επαναστάσεις που προαναγγέλλονται συνήθως δεν υλοποιούνται, είχε αποδειχθεί αληθινό στην περίπτωσή μας.

Γι' αυτόν τον λόγο ίσως και δεν κάναμε όλα όσα θα μπορούσαμε να κάνουμε εκείνη τη μέρα για να αντιμετωπίσουμε μια διάλυση με την πιο βάνανση αποφασιστικότητα.

Τέλος, θεωρήσαμε την αίθουσα τελετών του Χόφμπροϋχαουζ του Μονάχου σαν εξαιρετικά απρόσφορη για μια ενόχληση. Φοβόμασταν για κάτι τέτοιο περισσότερο για τις μεγαλύτερες αίθουσες, ειδικά για το Τσίρκους. Από αυτή την άποψη, αυτή η ημέρα μας έδωσε ένα πολύτιμο μάθημα. Αργότερα μελετήσαμε το όλο ζήτημα, μπορώ να πω, χρησιμοποιώντας επιστημονική μεθοδολογία και καταλήξαμε σε αποτελέσματα, που μερικά από τα οποία ήταν τόσο απίστευτα όσο και ενδιαφέροντα και τα οποία στη συνέχεια ήταν θεμελιώδους σημασίας για την οργανωτική και τακτική διαχείριση των Τμημάτων Καταιγίδας* μας.

Όταν έφτασα στις οκτώ παρά τέταρτο στον προθάλαμο του Χόφμπροϋχαουζ, μπόρεσα να διαπιστώσω ότι δεν υπήρχε πλέον καμία αμφιβολία ως προς την υπάρχουσα πρόθεση. Η αίθουσα ήταν υπερπλήρης και γι' αυτό είχε αποκλειστεί από την αστυνομία. Οι αντίπαλοι, που εμφανίστηκαν από πολύ νωρίς, ήταν στην αίθουσα και η πλειοψηφία των οπαδών μας έμεινε έξω. Τα μικρά Τμήματα Καταιγίδας με περίμεναν στον

* Sturm Abteilung: Τμήμα Καταιγίδας και όχι η λανθασμένη ονομασία «Τάγματα Εφόδου» που έχει καθιερωθεί. (Σ.τ.μ.)

προθάλαμο. Είχα αφήσει τις πόρτες της μεγάλης αίθουσας να κλείσουν και μετά ζήτησα από τους σαράντα πέντε ή σαράντα έξι άντρες να παραταχθούν. Είχα συστήσει στους νέους, ότι πιθανότατα σήμερα έπρεπε να κρατήσουν για πρώτη φορά την πίστη και την αφοσίωσή τους στο κίνημα και ότι κανένας από εμάς δεν επιτρέπεται να φύγει από την αίθουσα εκτός και αν μας έβγαζαν σαν νεκρούς· εγώ ο ίδιος θα παρέμενα στην αίθουσα, και δεν πίστευα ότι κάποιος από αυτούς θα με εγκατέλειπε· αλλά αν εγώ ο ίδιος έβλεπα έναν που να αποδεικνύεται δειλός τότε προσωπικά ο ίδιος θα του έскиζα το περιβραχιόνιο και θα του αφαιρούσα το σήμα. Μετά τους κάλεσα, στην παραμικρή προσπάθεια διασάλευσης να αναλάβουν άμεσα δράση και να θυμούνται ότι ο καλύτερος τρόπος για να υπερασπιστείς τον εαυτό σου είναι να επιτεθείς.

Ένα τριπλό «Χάιλ», που αυτή τη φορά ακούστηκε πιο απότομο και τραχύ, ήταν η απάντηση.

Τότε μπήκα στην αίθουσα και τώρα μπορούσα να δω την κατάσταση με τα μάτια μου. Καθόντουσαν όλοι μαζί μέσα και προσπαθούσαν να με διαπεράσουν με τα μάτια τους. Αμέτρητα πρόσωπα με κοίταζαν μίσος, ενώ άλλα, με περιφρονητικές γκριμάτσες, εξαπέλυαν ξεκάθαρες κραυγές. Σήμερα θα «έβαζαν ένα τέλος με μας», ότι θα 'πρεπε να προσέχουμε τ' άντερά μας, ότι θα μας βουλώσουν επιτέλους τα στόματα και υπήρχαν και πόσες άλλες εκφράσεις εξίσου κομψού χαρακτήρα. Είχαν επίγνωση της υπεροχής τους και γι' αυτό ένιωθαν έτσι.

Παρ' όλα αυτά η συγκέντρωση μπόρεσε να αρχίσει κι εγώ άρχισα να μιλάω. Στην αίθουσα τελετών του Χόφμπροϋχαουζ πάντα στεκόμουν σε ένα από τα διαμήκη μέτωπα της αίθουσας και το βάθρο μου ήταν ένα τραπέζι μύρας. Έτσι στην πραγματικότητα βρισκόμουν ανάμεσα στους ανθρώπους. Ίσως αυτό το γεγονός να συνέβαλε στο ότι ειδικά σε αυτήν την αίθουσα δημιουργούνταν πάντα ένα κλίμα, που παρόμοιο δεν έχω βρει ποτέ πουθενά αλλού.

Μπροστά μου, κυρίως στα αριστερά μου, κάθονταν και στέκονταν μόνο αντίπαλοι. Ήταν αναμφίβολα γεροδεμένοι

άνδρες και παλικάρια, ως επί το πλείστον από τα εργοστάσια του Μάφφει, του Κούστερμαν, από του Ιζάρια κ.λ.π. Είχαν ήδη προωθηθεί πολύ κοντά στο τραπέζι μου κατά μήκος του αριστερού τοίχου της αίθουσας και τώρα άρχισαν να μαζεύουν κανάτες μπύρας, δηλαδή συνέχισαν να παραγγέλλουν μπύρα και να βάζουν τις κανάτες κάτω από το τραπέζι. Ολόκληρες στοίβες δημιουργήθηκαν με αυτόν τον τρόπο και θα με εξέπληττε αν αυτό το πράγμα πήγαινε καλά σήμερα.

Μετά από περίπου μιάμιση ώρα – όσο μπόρεσα να μιλήσω παρ' όλες τις παρεμβολές – ήταν σχεδόν σαν να ήμουν κύριος της κατάστασης. Οι ηγέτες των ομάδων διάλυσης φαινόταν να το νιώθουν και οι ίδιοι· γιατί γίνονταν όλο και πιο ανήσυχοι, έβγαιναν συχνά, επέστρεφαν και μιλούσαν νευρικά με τους ανθρώπους τους.

Ένα μικρό ψυχολογικό λάθος, που έκανα σε αντιμετώπιση μιας παρεμβολής και το οποίο μόλις το ξεστόμισα αμέσως το συνειδητοποίησα κι ίδιος, έδωσε το σύνθημα για την επίθεση.

Κάποιες οργισμένες παρεμβολές και ένας άντρας ξαφνικά πήδηξε σε μια καρέκλα και ούρλιαξε στην αίθουσα: «Ελευθερία!» Με αυτό το σύνθημα οι αγωνιστές της ελευθερίας ξεκίνησαν τη δουλειά τους.

Σε λίγα δευτερόλεπτα όλη η αίθουσα γέμισε από ένα πλήθος που βρυχιόταν και ούρλιαζε, πάνω από το οποίο πετούσαν αμέτρητες κανάτες μπύρας που έμοιαζαν με βολές οβιδοβόλου· μέσα σε όλα αυτά ακούγονταν τα σπασίματα ποδιών καρεκλών, σπασίματα των κανατιών, ουρλιαχτά και τσιρίδες και κραυγές.

Ήταν ένα παράλογο θέαμα.

Παρέμεινα στη θέση μου όρθιος και μπόρεσα να παρατηρήσω, το πως έκαναν στο ακέραιο το καθήκον τους τα αγόρια μου.

Θα ήθελα να είχα δει μια αστική συγκέντρωση εκεί!

Ο χορός δεν είχε ξεκινήσει όταν οι δυνάμεις μου καταιγίδας, γιατί έτσι ονομάστηκαν από εκείνη την ημέρα, επιτέθηκαν. Όπως οι λύκοι, ορμούσαν στους αντιπάλους τους κάθε λίγο και λιγάκι σε αγέλες των οκτώ ή δέκα και άρχισαν σιγά-σιγά δέρνο-

ντάς τους να τους πετάνε έξω από την αίθουσα. Μετά από πέντε λεπτά, δεν είδα ούτε έναν από αυτούς, που να μην ήταν γεμάτος αίματα. Πόσο καλά κατάφερα να τους μάθω τότε· με επικεφαλής τον γενναίο μου Μωρίς, τον σημερινό μου ιδιωτικό γραμματέα Έςς, και πολλούς άλλους που, ακόμη και σοβαρά τραυματίες, συνέχισαν να επιτίθενται όσο μπορούσαν να σταθούν στα πόδια τους.

Εμίλ Μωρίς και Ρούντολφ Έςς στη φυλακή Λάντσμπεργκ Αμ Λεχ με τον Αδόλφο Χίτλερ

Είκοσι λεπτά διήρκεσε ο κολασμένος θόρυβος, αλλά οι αντίπαλοι ήταν τότε, οι οποίοι ίσως ανέρχονταν σε επτακόσιους με οκτακόσιους άνδρες, που ξυλοκοπήθηκαν και πετάχτηκαν έξω από την αίθουσα από τους δικούς μου που δεν ξεπερνούσαν καν τους πενήντα και κατέβηκαν κυνηγημένοι τις σκάλες. Μόνο στην πίσω αριστερή γωνία της αίθουσας υπήρχε ακόμη ένα μεγάλο πλήθος και πρόβαλλε πιο σθεναρή αντίσταση. Ξαφνικά έπεσαν δυο πιστολιές από την είσοδο της αίθουσας προς το βάθρο, και άρχισε ένας άγριος καταιγισμός πυροβολισμών. Η καρδιά κάποιου σχεδόν θα πανηγύριζε μπροστά σε αυτό το θέαμα της επανάληψης τέτοιων παλαιών πολεμικών εμπειριών.

Το ποιος πυροβόλησε, από εκεί και πέρα δεν μπορούσε να προσδιοριστεί· μόνο ένα πράγμα μπορούσε να διαπιστωθεί, ότι από εκείνη τη στιγμή και μετά ο θυμός των ματωμένων αγοριών μου είχε αυξηθεί τόσο πολύ, που στο τέλος κατέβαλαν και τους τελευταίους ταραξίες και τους πέταξαν έξω από την αίθουσα.

Είχαν περάσει περίπου είκοσι πέντε λεπτά· η ίδια η αίθουσα έμοιαζε σαν να είχαν ρίξει χειροβομβίδα. Πολλοί από τους οπαδούς μου ήταν με δεμένα τραύματα, άλλοι έπρεπε να απομακρυνθούν, αλλά παραμείναμε κυρίαρχοι της κατάστασης. Ο Έρμαν Έσσερ, ο οποίος εκείνο το βράδυ είχε αναλάβει προεδρεύων της συγκέντρωσης, ανακοίνωσε: **«Η συγκέντρωση συνεχίζεται. Το λόγο έχει ο ομιλητής»**, και τότε συνέχισα να μιλώ.

Αφού εμείς οι ίδιοι ολοκληρώσαμε τη συγκέντρωση, μπήκε ξαφνικά μέσα στην αίθουσα ένας ταραγμένος υπολοχαγός της αστυνομίας και τσίριξε κουνώντας τα χέρια του: «Η συγκέντρωση διαλύεται».

Χωρίς να το θέλω έπρεπε να γελάσω γι' αυτήν την αργοπορημένη άφιξη του γεγονότος· γνήσια αστυνομική μεγαλομανία. Όσο μικρότεροι είναι, τόσο μεγαλύτεροι πρέπει τουλάχιστον να φαίνονται.

Είχαμε μάθει πολλά από εκείνο το βράδυ και οι αντίπαλοί μας επίσης δεν θα ξεχνούσαν ποτέ το μάθημα που πήραν.

Μέχρι το φθινόπωρο του 1923, ο «Ταχυδρόμος του Μονάχου» (Münchener Post) δεν θα ανακοίνωνε καμιά γροθιά του προλεταριάτου.

8° Κεφάλαιο

Ο δυνατός είναι πιο ισχυρός μόνος του

Ανέφερα στην προηγούμενη ενότητα την ύπαρξη μιας εργατικής ένωσης των εθνικιστικών γερμανικών οργανώσεων και θα ήθελα να ασχοληθώ εν συντομία σε αυτό το σημείο στο πρόβλημα αυτών των εργατικών ενώσεων.

Σε γενικές γραμμές, ως εργατική ένωση νοείται μια ομάδα οργανώσεων οι οποίες, προκειμένου να διευκολύνουν τις εργασίες τους, αναπτύσσουν αμοιβαία συνεργασία σε ορισμένους τομείς, επιλέγουν μια κοινή ηγεσία με μεγαλύτερες ή μικρότερες αρμοδιότητες και τώρα πραγματοποιούν κοινές δράσεις από κοινού. Απ' αυτό προκύπτει ήδη, ότι σ' αυτή την περίπτωση πρόκειται για ενώσεις, οργανώσεις ή κόμματα των οποίων οι στόχοι και οι μέθοδοι δεν απέχουν τόσο πολύ μεταξύ τους. Ισχυρίζονται ότι αυτό συμβαίνει πάντα. Επιδρά εξίσου ευχάριστα όσο και καθησυχαστικά για τον φυσιολογικό μέσο πολίτη να ακούει ότι τέτοιες οργανώσεις συνεργαζόμενες σε μια τέτοια «εργατική ένωση» έχουν ανακαλύψει επιτέλους τους «κοινούς δεσμούς» και «βάζουν στην άκρη τα διαχωριστικά». Επικρατεί η γενική πεποίθηση ότι μια τέτοια ένωση επιφέρει

μια τεράστια αύξηση της δύναμης και ότι οι κατά τα άλλα αδύναμες ομάδες μέσα απ' αυτό ξαφνικά γίνονται δυνατές.

Αυτή όμως τις περισσότερες φορές είναι λάθος!

Είναι ενδιαφέρον και, κατά την άποψή μου, είναι και σημαντικό για μια καλύτερη κατανόηση αυτού του ζητήματος, να διευκρινίσουμε το πώς είναι δυνατόν να ιδρυθούν οργανώσεις, σύλλογοι ή τα συναφή, που όλα ισχυρίζονται ότι θέλουν να επιδιώξουν τον ίδιο σκοπό. Βασικά θα ήταν λογικό ότι **ένας** σκοπός θα πρέπει να επιδιώκεται από **μία** και μόνο οργάνωση και ότι, λογικά θα 'πρεπε να μην επιδιώκουν τον ίδιο σκοπό πολλές οργανώσεις. Χωρίς αμφιβολία, στην αρχή μόνο από μία οργάνωση εξετάστηκε αυτός ο σκοπός. Ένας άνθρωπος διακήρυξε μιαν αλήθεια σε κάποιο σημείο, φωνάζοντας για την επίλυση ενός συγκεκριμένου ζητήματος, έθεσε έναν στόχο και ίδρυσε ένα κίνημα που προορίζεται να πραγματοποιήσει τις προθέσεις του.

Έτσι ιδρύεται μια οργάνωση ή ένα κόμμα, το οποίο, ανάλογα με το πρόγραμμά του, θα πρέπει είτε να εξαλείψει τα υπάρχουσες αδικίες είτε να επιτύχει μια ειδική κατάσταση στο μέλλον.

Μόλις κάποτε ιδρυθεί ένα τέτοιο κίνημα, αποκτά πρακτικά ένα συγκεκριμένο δικαίωμα προτεραιότητας. Θα ήταν πλέον αυτονόητο, ότι όλοι οι άνθρωποι που σκοπεύουν να υπερασπιστούν τον ίδιο σκοπό με αυτό, πρέπει να συμμετάσχουν σε ένα τέτοιο κίνημα και έτσι να ενισχύσουν τη δύναμή του προκειμένου να υπηρετήσουν καλύτερα το κοινό έργο. Ειδικά κάθε διανοητικά ενεργό μυαλό θα πρέπει να αισθάνεται ακριβώς σε μια τέτοια ένταξη την προϋπόθεση για την πραγματική επιτυχία του κοινού αγώνα. Επομένως πρέπει για ευνόητους λόγους και με κάποια ακεραιότητα (η σημασία της οποίας, όπως θα δείξω αργότερα, είναι πολύ μεγάλη) να υπάρχει μόνο ένα κίνημα για ένα σκοπό.

Το ότι αυτό δεν συμβαίνει, μπορεί να αποδοθεί σε δύο λόγους. Τον έναν απ' αυτούς θα τον περιέγραφα σχεδόν σαν τραγικό, ενώ τον δεύτερο αξιολύπητο και βρίσκεται στην ίδια

την ανθρώπινη αδυναμία. Όμως στο βάθος των πραγμάτων βλέπω και στους δύο μόνο γεγονότα που είναι κατάλληλα για να ενισχύσουν τη θέληση καθαυτή, την ενεργητικότητα και την έντασή μας και μέσα από αυτήν την ανώτερη καλλιέργεια της ανθρώπινης ενεργητικότητας να γίνει τελικά δυνατή η επίλυση του εν λόγω προβλήματος.

Ο τραγικός λόγος, για τον οποίο συνήθως η επίλυση ενός συγκεκριμένου καθήκοντος δεν παραμένει σε μία και μόνο οργάνωση είναι ο εξής: Κάθε πράξη μεγαλειώδους χαρακτήρα σε αυτήν τη γη, εν γένει, είναι η εκπλήρωση μιας επιθυμίας που υπήρχε εδώ και πολύ καιρό σε εκατομμύρια ανθρώπους, μιας λαχτάρας που έτρεφαν πολλοί στη σιωπή. Ναι, είναι δυνατόν, να λαχταρούσαν για αιώνες τη λύση ενός συγκεκριμένου προβλήματος, επειδή υπέφεραν κάτω από τις αφόρητες συνέπειες μιας υπάρχουσας κατάστασης, χωρίς να εμφανίζεται η εκπλήρωση αυτής της γενικής λαχτάρας. Έθνη, που δεν μπορούν πια να βρουν καμιά ηρωική επίλυση για ένα τέτοιο πρόβλημα, μπορούν να χαρακτηριστούν σαν ανίκανα, ενώ βλέπουμε να αποδεικνύεται με τον πιο εντυπωσιακό τρόπο η ζωτική δύναμη ενός λαού και η μέσω αυτής εγγύηση του δικαιώματός του να υπάρχει, επειδή η αβέβαιη ψυχή της μοίρας θα χαρίσει σ' αυτόν μια μέρα τον προικισμένο άνθρωπο, για να τον απαλλάξει από μια μεγάλη καταπίεση ή να εξαλείψει μια θλιβερή κατάσταση ή για να καθησυχάσει τις ανησυχίες του και να φέρει επιτέλους την πολυαναμενόμενη εκπλήρωση.

Αποτελεί, λοιπόν, βασικό χαρακτηριστικό των λεγόμενων μεγάλων προβλημάτων μιας εποχής, ότι χιλιάδες άνθρωποι ασχολούνται για τη επίλυσή τους, ότι πολλοί απ' αυτούς πιστεύουν ότι κλήθηκαν, και μάλιστα, ότι η ίδια η μοίρα από μια σειρά επιλογών προτείνει μέσα από τον ελεύθερο ανταγωνισμό των δυνάμεων τον πιο ισχυρό, τον πιο ικανό για να του δώσει την τελική νίκη και να του αναθέσει τη λύση του προβλήματος.

Έτσι μπορεί να είναι, αιώνες, δυσारेστημένοι από τον τρόπο με τον οποίο διαμορφώνεται η θρησκευτική τους ζωή, ακόμα

και να λαχταρούν για μια αλλαγή και από αυτή την συναισθηματική παρόρμηση εμφανίζονται δεκάδες και περισσότεροι άνθρωποι, οι οποίοι πιστεύουν, λόγω της διορατικότητας και της γνώσης τους, ότι έχουν κληθεί για να λύσουν αυτή τη θρησκευτική ανάγκη και παρουσιάζονται σαν προφήτες μιας νέας διδασκαλίας ή τουλάχιστον σαν μαχητές ενάντια σε μια υπάρχουσα.

Και εδώ, λόγω της φυσικής τάξης, ο ισχυρότερος θα είναι σίγουρα προορισμένος να εκπληρώσει τη μεγάλη αποστολή· όμως η αναγνώριση, ότι αυτός ο ένας είναι ο μόνος που κλήθηκε, συνήθως έρχεται πολύ αργά τις περισσότερες φορές στους άλλους. Αντιθέτως, όλοι βλέπουν τους εαυτούς τους σαν να έχουν το ίδιο δικαίωμα να ασχοληθούν με την επίλυση του προβλήματος και ο υπόλοιπος κόσμος είναι συνήθως ο λιγότερο ικανός να διακρίνει, ποιος από αυτούς – επειδή μόνο ο ικανός από τους ανώτερους – αξίζει την υποστήριξή τους.

Έτσι, στο πέραςμα των αιώνων και μάλιστα συχνά μέσα στο ίδιο χρονικό διάστημα εμφανίζονται διάφοροι άνθρωποι, ιδρύουν κινήματα, για να πετύχουν σκοπούς που, τουλάχιστον ισχυρίζονται ότι είναι οι ίδιοι ή θεωρούνται από τη μεγάλη μάζα ότι είναι οι ίδιοι. Ο ίδιος ο λαός έχει ακαθόριστες επιθυμίες και γενικές πεποιθήσεις, χωρίς να μπορεί να έχει ξεκάθαρες απόψεις σχετικά με την πραγματική φύση του σκοπού ή των δικών του επιθυμιών ή ακόμη και τη δυνατότητα εκπλήρωσής τους.

Η τραγωδία έγκειται στο γεγονός ότι αυτοί οι άνθρωποι αγωνίζονται για τον ίδιο στόχο με πολύ διαφορετικούς τρόπους, χωρίς να γνωρίζουν ο ένας τον άλλον, και ως εκ τούτου, με την πιο καθαρή πίστη στη δική τους αποστολή, θεωρούν ότι είναι υποχρεωμένοι να προχωρήσουν με τον δικό τους τρόπο ανεξάρτητα από τους άλλους.

Το ότι γεννιούνται τέτοια κινήματα, κόμματα, θρησκευτικές ομάδες, εντελώς ανεξάρτητα το ένα από το άλλο, από τη γενική ώθηση της εποχής, προκειμένου να δραστηριοποιηθούν προς την ίδια κατεύθυνση, αυτό είναι, που τουλάχιστον με την πρώτη ματιά φαίνεται τραγικό, επειδή οι άνθρωποι συχνά έχουν την

τάση να πιστεύουν ότι οι δυνάμεις που είναι διάσπαρτες σε διαφορετικές κατευθύνσεις θα επιτύχουν γρηγορότερα και βεβαιότερα τους σκοπούς τους, αν ενωθούν σε μια κοινή προσπάθεια. Αυτό όμως δεν συμβαίνει. Αλλά η ίδια η φύση παίρνει τις αποφάσεις της με την αδυσώπητη λογική της, επιτρέποντας στις διάφορες ομάδες να συναγωνίζονται μεταξύ τους και τις αφήνει να παλεύουν για το στεφάνι της νίκης και έτσι επιλέγει τον πιο ξεκάθαρο, τον πιο σύντομο και τον πιο σίγουρο δρόμο στον οποίο καθοδηγεί το κίνημα στον τελικό του στόχο.

Όμως πώς θα μπορούσαμε απ' έξω να προσδιορίσουμε την ορθότητα ή την μη ορθότητα ενός δρόμου, αν δεν αφεθεί ανενόχλητο το παιχνίδι των δυνάμεων, αν η τελική απόφαση είχε αφεθεί στη δογματική κρίση ανθρώπων που νομίζουν ότι είναι παντογνώστες και δεν μπορούν να δεχτούν την αναμφισβήτητη απόδειξη της προφανούς επιτυχίας, η οποία εν τέλει δίνει πάντα την τελική επιβεβαίωση για την ορθότητα μιας ενέργειας!

Έτσι, εάν διάφορες ομάδες βαδίζουν προς τον ίδιο στόχο από διαφορετικούς δρόμους, εφόσον έχουν λάβει γνώση για την ύπαρξη παρόμοιων προσπαθειών, θα πρέπει να εξετάσουν πιο διεξοδικά τη φύση του δρόμου τους, αν είναι δυνατόν να τον συντομεύσουν και θα προσπαθήσουν να επιτύχουν τον στόχο πιο γρήγορα κάτω από την ένταση της ακραίας τους ενεργητικότητας.

Έτσι απ' αυτόν τον ανταγωνισμό προκύπτει μια ανώτερη αναπαραγωγή του μεμονωμένου μαχητή και η ανθρωπότητα συχνά οφείλει την πρόοδό της στα διδάγματα που άντλησε από τις αντιξοότητες των αποτυχημένων προηγούμενων προσπαθειών.

Έτσι μπορούμε να δούμε με την πρώτη ματιά σ' αυτό το τραγικό γεγονός του αρχικού κατακερματισμού, το οποίο προκλήθηκε χωρία καμία δική μας υπαιτιότητα, τα μέσα με τα οποία επιτεύχθηκε τελικά η καλύτερη διαδικασία.

Βλέπουμε στην ιστορία ότι, σύμφωνα με την γνώμη των

περισσότερων οι δύο δρόμοι που θα μπορούσαν να ακολουθηθούν μια μέρα για την επίλυση του γερμανικού προβλήματος και των οποίων οι κύριοι εκπρόσωποι και υποστηρικτές ήταν η Αυστρία και η Πρωσία, οι Αψβούργοι και οι Χοχεντσόλλερν, θα έπρεπε να είχαν συνδυαστεί από την αρχή· κατά τη γνώμη τους, ο ένας ή ο άλλος τρόπος θα έπρεπε να είχε ανατεθεί σε μια ενωμένη δύναμη. Τότε, όμως, θα έπρεπε να είχε ακολουθηθεί ο τρόπος του τελευταίου μεγάλου εκπροσώπου· η αυστριακή πρόθεση όμως δεν επρόκειτο ποτέ να οδηγήσει στην ίδρυση ενός ενιαίου γερμανικού Ράιχ.

Και τώρα αναστήθηκε το ισχυρότερο Ράιχ της γερμανικής ενότητας ακριβώς από αυτό που εκατομμύρια ματωμένες γερμανικές καρδιές το ένιωσαν σαν το τελευταίο και πιο φρικτό σημάδι της αδερφικής μας διαμάχης: το γερμανικό αυτοκρατορικό στέμμα ανακτήθηκε στην πραγματικότητα στο πεδίο της μάχης του Καίνιγκκραιτς* και όχι στις μάχες μπροστά από το Παρίσι, όπως πίστευαν αργότερα.

Έτσι, η ίδρυση του γερμανικού Ράιχ δεν ήταν από μόνη της το αποτέλεσμα κάποιας συλλογικής θέλησης σε κοινές μεθόδους, αλλά μάλλον αποτέλεσμα συνειδητού, μερικές φορές ακόμα και ασυνείδητου αγώνα για την ηγεμονία, από τον οποίο τελικά προέκυψε η Πρωσία ως νικητής. Και όποιος δεν αποκηρύξει την αλήθεια τυφλωμένος από κομματική πολιτική, θα πρέπει να συμφωνήσει, ότι η λεγόμενη σοφία των ανθρώπων δεν θα είχε πάρει ποτέ την ίδια σοφή απόφαση με τη σοφία της ζωής, δηλαδή, ότι το ελεύθερο παιχνίδι των δυνάμεων τελικά το έκανε πραγματικότητα. Γιατί ποιος στη γερμανική χώρα θα πίστευε σοβαρά πριν από διακόσια χρόνια, ότι η Πρωσία των Χοχεντσόλλερν θα ήταν μια μέρα ο πυρήνας, ιδρυτής και δάσκαλος του νέου Ράιχ και όχι οι Αψβούργοι;! Από την άλλη πλευρά, ποιος μπορούσε να αρνηθεί σήμερα ότι η μοίρα είχε ενεργήσει τόσο καλά· και μάλιστα ποιος θα μπορούσε σήμερα να φανταστεί ένα γερμανικό Ράιχ, με βάση τις αρχές μιας

* Η πόλη Χράντεκ Κραλόβε της Τσεχίας. (Σ.τ.μ)

σάπιας και αποσυντεθειμένης δυναστείας;

Όχι, η φυσική εξέλιξη, ακόμη και μετά από αιώνες αγώνων, τοποθέτησε τελικά τον καλύτερο στη θέση που του άξιζε.

Πάντα θα είναι έτσι, θα μείνει έτσι για πάντα, όπως ήταν πάντα μέχρι τώρα.

Γι' αυτό δεν υπάρχει λόγος να παραπονιόμαστε, όταν διάφοροι άνθρωποι ξεκινούν να επιτύχουν τον ίδιο σκοπό: Με αυτόν τον τρόπο αναγνωρίζεται ο ισχυρότερος και ο γρηγορότερος και θα είναι ο νικητής.

Υπάρχει τώρα και μια δεύτερη αιτία γι' αυτό, για την οποία κινήματα φαινομενικά του ίδιου είδους προσπαθούν συχνά να επιτύχουν τον φαινομενικά ίδιο στόχο με διαφορετικούς τρόπους στη ζωή των εθνών. Αυτή η αιτία όχι μόνο δεν είναι τραγική, αλλά είναι και μάλιστα αρκετά αξιολύπητη. Βρίσκεται στο θλιβερό μείγμα του φθόνου, της ζήλιας, της φιλοδοξίας και κρυφού πόθου, που δυστυχώς μερικές φορές μπορούν να βρεθούν συγκεντρωμένα σε μεμονωμένα υποκείμενα.

Μόλις δηλαδή εμφανιστεί ένας άνθρωπος, που καταλαβαίνει σε βάθος τη δυστυχία του λαού του και ο οποίος αφού έχει αποκτήσει απόλυτη σαφήνεια σχετικά με τη φύση της νόσου, προσπαθεί σοβαρά να την θεραπεύσει, εάν έχει θέσει έναν στόχο και έχει επιλέξει τον δρόμο που μπορεί να οδηγήσει σε αυτόν τον στόχο – τότε τα μικρά και κατώτερα μυαλά αμέσως στρέφουν την προσοχή τους και παρακολουθούν τώρα επίμονα τις ενέργειες αυτού του ανθρώπου που έχει τραβήξει πάνω του τα βλέμματα του κοινού. Ακριβώς όπως τα σπουργίτια, τα οποία, δήθεν δείχνουν να είναι εντελώς αδιάφορα, αλλά παρ' όλα αυτά στην πραγματικότητα παρακολουθούν συνεχώς με μεγάλη προσοχή τις κινήσεις κάποιου πιο τυχερού συντρόφου, που βρήκε ένα κομμάτι ψωμί, για να του το κλέψουν ξαφνικά σε μια απρόσεκτη στιγμή, έτσι και αυτοί οι άνθρωποι. Αρκεί μόνο κάποιος να ξεκινήσει έναν καινούργιο δρόμο και αμέσως ένα πλήθος τεμπέληδων αργόσχολων θα αισθανθεί και θα οσμιστεί κάποια καλή μπουκιά, που μπορεί να βρίσκεται στο τέλος αυτού του δρόμου. Μόλις κοινοποιηθεί, για παράδειγμα

το πού μπορεί να βρεθεί, τρέχουν βιαστικά να βρουν έναν άλλο δρόμο, που πιθανώς να αποδειχτεί γρηγορότερος δρόμος στο να φτάσουν στο στόχο.

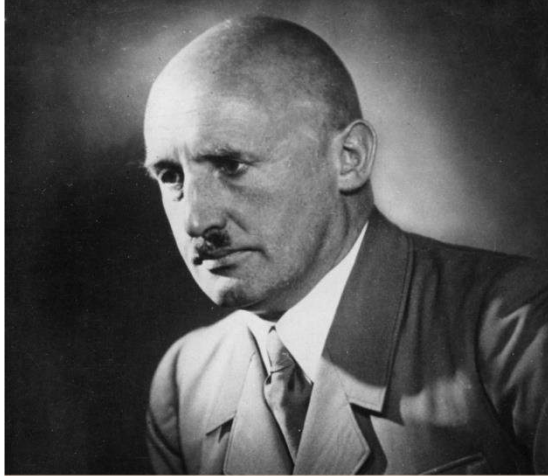
Τώρα που έχει ιδρυθεί το νέο κίνημα και έχει αναλάβει το συγκεκριμένο πρόγραμμά του, τότε έρχονται αυτοί οι άνθρωποι και ισχυρίζονται ότι υποστηρίζουν τον ίδιο στόχο· αλλά αυτό δεν σημαίνει πως είναι έτοιμοι να ενταχθούν ειλικρινά στις τάξεις ενός τέτοιου κινήματος και να αναγνωρίσουν έτσι την προτεραιότητά του, αλλά να κλέψουν το πρόγραμμα και να ιδρύσουν το δικό τους κόμμα με αυτό. Είναι αρκετά ξεδιάντροποι, για να διαβεβαιώσουν τον απερίσκεπτο υπόλοιπο κόσμο, ότι ήθελαν εδώ και πολύ καιρό ακριβώς το ίδιο πράγμα όπως ο άλλος και όχι σπάνια καταφέρνουν να κερδίσουν την εύνοια του κόσμου αντί να περιπέσουν εύλογα στη γενική καταφρόνια. Διότι, δεν είναι μια μεγάλη αναίδεια, να προσποιείσαι ότι γράφεις στη σημαία σου την αποστολή που έχει καταγράψει ένας άλλος στη δικιά του, να δανείζεσαι τις κατευθυντήριες οδηγίες του προγράμματός του, όμως ύστερα να ακολουθείς τον δικό σου δρόμο σαν να τα δημιούργησες εσύ ο ίδιος όλα; Αυτή η αναίδεια είναι ιδιαίτερα εμφανής σε αυτά τα ίδια τα στοιχεία που πρώτοι προκάλεσαν τον κατακερματισμό με τις νέες θεμελιώσεις τους, σύμφωνα με την πείρα μου μιλούν περισσότερο απ' όλους για την ανάγκη της ενότητας και της ένωσης, μόλις πιστέψουν ότι αντιληφθήκανε ότι δεν μπορούν πλέον να ξεπεράσουν το προβάδισμα του αντιπάλου.

Σε τέτοιου είδους πράξεις οφείλεται ο λεγόμενος «κατακερματισμός του εθνικισμού».

Βεβαίως η ίδρυση μιας ολόκληρης σειράς ομάδων, κομμάτων κ.λ.π., που χαρακτηρίζονταν σαν εθνικιστικά τα έτη 1918/19 ήταν ένα φυσικό φαινόμενο της εξέλιξης των πραγμάτων χωρίς καμιά υπαιτιότητα των ιδρυτών. Από όλα αυτά το 1920 το Εθνικοσοσιαλιστικό Γερμανικό Εργατικό Κόμμα σιγά-σιγά είχε αποκρυσταλλωθεί σαν νικηφόρο. Η απόλυτη ακεραιότητα εκείνων των επιμέρους ιδρυτών δεν θα μπορούσε να αποδειχθεί καλύτερα από την απόφαση, η οποία ήταν πραγματικά αξιοθαύ-

μαστη για πολλούς, να θυσιάσουν τα δικά τους, που προφανώς ήταν λιγότερο επιτυχημένα, στο ισχυρότερο κίνημα, δηλαδή να τα διαλύσουν ή να τα ενσωματώσουν άνευ όρων.

Αυτό ισχύει ιδιαιτέρως για τον επικεφαλής αγωνιστή του τότε

Γιούλιους Στράιχερ
12 Φεβρ. 1885 - 16 Οκτ. 1946

Γερμανικού Σοσιαλιστικού Κόμματος στη Νυρεμβέργη, τον Γιούλιους Στράιχερ. Το Εθνικοσοσιαλιστικό Γερμανικό Εργατικό Κόμμα και το Γερμανικό Σοσιαλιστικό Κόμμα δημιουργήθηκαν με τους ίδιους τελικούς στόχους, αλλά εντελώς ανεξάρτητα το ένα από το άλλο. Ο κυριότερος πρόμαχος του Γερμανικού Σοσιαλιστικού

Κόμματος ήταν, όπως είπα, ο τότε δάσκαλος στη Νυρεμβέργη Γιούλιους Στράιχερ. Αρχικά, ήταν κι αυτός πεπεισμένος για την ιερότητα της αποστολής και του μέλλοντος του κινήματός του. Μόλις όμως μπόρεσε να διαπιστώσει με σαφήνεια και πέρα από κάθε αμφιβολία τη μεγαλύτερη δύναμη και την ισχυρότερη ανάπτυξη του Εθνικοσοσιαλιστικού Γερμανικού Εργατικού Κόμματος, σταμάτησε τις δραστηριότητές για το Γερμανικό Σοσιαλιστικό Κόμμα και την εργατική κοινότητα και ζήτησε από τους υποστηρικτές του να ενταχθούν στο Εθνικοσοσιαλιστικό Γερμανικό Εργατικό Κόμμα, το οποίο είχε αναδειχθεί νικηφόρο από τον κοινό αγώνα, και τώρα στις τάξεις του να παλέψουν για τον κοινό στόχο. Μια απόφαση προσωπικά τόσο δύσκολη όσο και αξιοπρεπής.

Από αυτήν την πρώτη περίοδο του κινήματος δεν υπήρξε πλέον κανενός άλλου είδους κατακερματισμός, αλλά η απόλυτη και ανεξαιρέτως έντιμη βούληση των ανθρώπων εκείνης της εποχής τούς οδήγησε και στο ίδιο έντιμο, ειλικρινές και δίκαιο τέλος. Αυτό, που στοιχειοθετούμε σήμερα με τις λέξεις «κατακερματισμός του εθνικισμού», οφείλει την ύπαρξή του,

όπως ήδη τονίστηκε, χωρίς εξαίρεση στη δεύτερη αιτία που ανέφερα: Φιλόδοξοι άνδρες, που στο παρελθόν δεν είχαν ποτέ τις δικές τους ιδέες, πολύ λιγότερο τους δικούς τους στόχους, ένιωσαν «προορισμένοι» τη στιγμή που είδαν αναμφισβήτητα ώριμη την επιτυχία του Εθνικοσοσιαλιστικού Γερμανικού Εργατικού Κόμματος.

Ξαφνικά προέκυψαν προγράμματα, που είχαν αντιγραφεί εξολοκλήρου από τα δικά μας, υποστήριξαν ιδέες τις οποίες δανείστηκαν από εμάς, προέβαλαν στόχους για τους οποίους εμείς αγωνιζόμασταν για χρόνια, επέλεξαν δρόμους τους οποίους το Εθνικοσοσιαλιστικό Γερμανικό Εργατικό Κόμμα από πολύ καιρό ακολουθούσε. Κατέβαλλαν προσπάθειες για να δικαιολογήσουν με κάθε τρόπο, γιατί αναγκάστηκαν να δημιουργήσουν αυτό το νέο κόμμα, παρ' ότι εδώ και καιρό υπήρχε το Εθνικοσοσιαλιστικό Γερμανικό Εργατικό Κόμμα· μόνο που όσο τιποτένια ήταν τα κίνητρα που έκρυβαν, τόσο ψεύτικα ήταν αυτά τα λόγια.

Στην πραγματικότητα, υπήρχε μόνο ένας καθοριστικός λόγος: η προσωπική φιλοδοξία των ιδρυτών να θέλουν να παίξουν έναν ρόλο, στον οποίο η δική τους νανώδης παρουσία δεν αποδείκνυε τίποτ' άλλο παρά ένα μεγάλο θράσος να υιοθετούν ξένες ιδέες, ένα θράσος, που στην καθημερινή ζωή το ονομάζουμε συνήθως σαν κλοπή.

Εκείνη την εποχή δεν υπήρχε καμία άλλη θεωρία και ιδέα, που ένας τέτοιος πολιτικός κλεπτομανής δεν θα βιάζονταν να χρησιμοποιήσει για τη νέα του επιχείρηση. Κάτι τέτοιο το έκαναν, αλλά ήταν οι ίδιοι άνθρωποι, που αργότερα έκλαιγαν με μάτια γεμάτα δάκρυα, για τον «κατακερματισμό του εθνικισμού» και συνέχιζαν να μιλάνε για την «αναγκαιότητα της ενότητας» με την κρυφή ελπίδα ότι θα μπορούσαν τελικά να εξαπατήσουν τους άλλους τόσο πολύ ώστε, κουρασμένοι από τις συνεχείς ηχηρές κατηγορίες, εκτός από τις ιδέες που τους έκλεψαν μέχρι στιγμής, θα παρατούσαν στους κλέφτες ακόμα και τα κινήματα που δημιούργησαν για την υλοποίησή τους.

Αλλά όταν δεν το κατάφεραν και σταμάτησε η κερδοφορία

της νέας επιχείρησης, χάρη στο μικρό πνευματικό μέγεθος των ιδιοκτητών τους και δεν απέδωσε αυτά που περίμεναν απ' αυτήν, τότε έγιναν πιο μετρημένοι στην υποκρισία τους και χαίρονταν αν μπορούσαν να καταλήξουν σε μια από τις λεγόμενες ενώσεις συνεργασίας.

Όλοι όσοι δεν μπορούσαν να σταθούν στα πόδια τους τότε ενώθηκαν για να σχηματίσουν τέτοιες ενώσεις συνεργασίας· πιθανώς βασισμένοι στην πεποίθηση ότι οκτώ παράλυτοι άνθρωποι, στηριγμένοι ο ένας πάνω στον άλλον, μπορούν να φτιάξουν σίγουρα έναν μονομάχο.

Αν όμως βρεθεί πραγματικά ένα υγιές άτομο ανάμεσα στους παράλυτους, τότε θα πρέπει να χρησιμοποιήσει όλες του τις δυνάμεις για να κρατήσει και τους άλλους στα πόδια τους και έτσι τελικά κατ' αυτόν τον τρόπο θα παραλύσει κι αυτός.

Βλέπουμε πάντα τη συμμετοχή στις λεγόμενες ενώσεις συνεργασίας σαν ένα ζήτημα τακτικής· ωστόσο δεν πρέπει ποτέ σ' αυτό να αποσπαστούμε από την ακόλουθη βασική γνώση:

Με τη δημιουργία μιας ένωσης συνεργασίας, οι αδύναμες οργανώσεις δεν μετατρέπονται ποτέ σε ισχυρές, αλλά μια ισχυρή οργάνωση μπορεί και θα υποστεί μέσω αυτής μια αποδυνάμωση και όχι σπάνια. Η άποψη, ότι με τη συγκέντρωση αδύναμων ομάδων μπορεί να προκύψει ένας παράγοντας δύναμης, είναι λανθασμένη, καθώς η εμπειρία έχει δείξει ότι η πλειοψηφία σε οποιαδήποτε μορφή και κάτω από όλες τις συνθήκες θα είναι ο εκπρόσωπος της ηλιθιότητας και της δειλίας και κατά συνέπεια οποιοδήποτε πλήθος ενώσεων, που κατευθύνεται και από μια πολυμελή ηγεσία εκλεγμένη από τις ίδιες, θα βρίσκεται στο έλεος των δειλών και των αδύναμων. Μέσα από ένα τέτοιο συνασπισμό παραλύει επίσης το ελεύθερο παιχνίδι των δυνάμεων, ο αγώνας για την επιλογή του καλύτερου διακόπτεται και η αναγκαία και τελική νίκη του υγιέστερου και του ισχυρότερου εμποδίζεται για πάντα. Επομένως τέτοιου είδους συνασπισμοί είναι εχθροί της φυσικής εξέλιξης, διότι στις περισσότερες περιπτώσεις εμποδίζουν παρά προωθούν τη λύση

του προβλήματος για την οποία αγωνίζονται.

Μπορεί να συμβεί ότι, για λόγους καθαρά τακτικής φύσεως, η ανώτατη διοίκηση ενός κινήματος, η οποία προσβλέπει στο μέλλον, να καταλήξει σε ένα διακανονισμό με παρόμοιες οργανώσεις για την αντιμετώπιση συγκεκριμένων ζητημάτων για πολύ σύντομο χρονικό διάστημα και ίσως επίσης να λάβει κοινά μέτρα. Αυτό από μόνο του δεν πρέπει ποτέ να οδηγήσει στη διαιώνιση μιας τέτοιας κατάστασης, εάν το ίδιο το κίνημα δεν θέλει να απαρνηθεί την αποστολή του. Διότι μόλις τελικά παγιδευτεί σε μια τέτοια ένωση, χάνει τη δυνατότητα και επίσης το δικαίωμα να επιτρέπει στις δικές του δυνάμεις να εργάζονται ελεύθερα με την έννοια μιας φυσικής εξέλιξης, ώστε να ξεπεράσει τους αντιπάλους και σαν νικητής να επιτύχει τον στόχο που έχει θέσει.

Ποτέ να μην ξεχνάτε, ότι όλα τα πραγματικά μεγάλα σε αυτόν τον κόσμο δεν κατακτήθηκαν από συνασπισμούς, αλλά ότι αυτό ήταν πάντα η επιτυχία ενός και μόνου νικητή. Οι επιτυχίες του συνασπισμού, λόγω της φύσης της προέλευσής τους, φέρουν τα σπέρματα της μελλοντικής τους διάλυσης, ακόμη και της απώλειας των όσων έχουν ήδη επιτευχθεί. Οι μεγάλες, πραγματικά παγκοσμίως ανατρεπτικές επαναστάσεις πνευματικής φύσης είναι πιθανές και εφικτές μόνο σαν μάχες τιτάνιου αγώνα μεμονωμένων οντοτήτων, αλλά ποτέ σαν εγχείρημα των συνασπισμών.

Ειδικότερα, το εθνικό κράτος δεν θα δημιουργηθεί ποτέ μέσω της συμβιβαστικής βούλησης μιας εθνικής ένωσης συνεργασίας, αλλά μόνο μέσω της ατσάλινης βούλησης ενός και μόνου κινήματος που έχει επικρατήσει ενάντια σε όλους.

9^ο Κεφάλαιο

Βασικές σκέψεις σχετικά με τη σημασία και την οργάνωση των Τμημάτων Καταιγίδας

Η δύναμη του παλαιού κράτους βασιζόταν σε τρεις πυλώνες: στη μοναρχική μορφή διακυβέρνησης, στο σώμα της διοίκησης και στον στρατό. Η επανάσταση του 1918 εξάλειψε τη μορφή της διακυβέρνησης, κατέστρεψε το στρατό και παρέδωσε το διοικητικό σώμα στην κομματική διαφθορά. Αλλά μ' αυτό κατέστρεψε τους πιο σημαντικούς πυλώνες της λεγόμενης κρατικής εξουσίας. Αυτή σχεδόν πάντα βασίζεται σε τρία στοιχεία, τα οποία αποτελούν τη βάση κάθε εξουσίας.

Το πρώτο θεμέλιο για την οικοδόμηση της εξουσίας είναι πάντα η δημοτικότητα. Ωστόσο, μια εξουσία που στηρίζεται αποκλειστικά σε αυτό το θεμέλιο είναι ακόμη αδύναμη προς τα έξω, αβέβαιη και ασταθής. Κάθε φορέας μιας τέτοιας εξουσίας που βασίζεται αποκλειστικά στη δημοτικότητα πρέπει επομένως να προσπαθήσει να βελτιώσει και να εξασφαλίσει τη βάση αυτής της εξουσίας μέσω της δημιουργίας δύναμης. **Άρα λοιπόν στη δύναμη, στην πυγμή, βλέπουμε το δεύτερο θεμέλιο κάθε εξουσίας.** Ουσιαστικά είναι πολύ πιο σταθερό, ασφαλέστερο,

αλλά σίγουρα δεν είναι πάντα πιο ισχυρό από το πρώτο. Εάν η δημοτικότητα και η δύναμη συνδυάζονται και αν μπορούν να επιβιώσουν μαζί για ένα ορισμένο χρονικό διάστημα, τότε μπορεί να προκύψει μια εξουσία σε ακόμη πιο σταθερά θεμέλια, η εξουσία της παράδοσης. Όταν τελικά η δημοτικότητα, η δύναμη και η παράδοση συνυπάρχουν, τότε μια εξουσία μπορεί να θεωρηθεί σαν ακλόνητη.

Με την επανάσταση αυτή η τελευταία περίπτωση εξαλείφθηκε πλήρως. Μάλιστα, δεν υπήρχε καν πια μια εξουσία της παράδοσης. Με την κατάρρευση του παλιού Ράιχ, την κατάργηση της παλιάς μορφής διακυβέρνησης, την καταστροφή των πρώην κρατικών εμβλημάτων και συμβόλων του Ράιχ, διαλύθηκε απότομα η παράδοση. Η συνέπεια αυτού ήταν ο σοβαρότατος κλονισμός της κρατικής εξουσίας.

Ακόμη και ο δεύτερος πυλώνας της κρατικής εξουσίας, η δύναμη, δεν υπήρχε πια. Για να μπορέσουν να πραγματοποιήσουν την επανάσταση αναγκάστηκαν να διαλύσουν το σώμα που ενσάρκωνε την οργανωτική δύναμη και την ισχύ του κράτους, δηλαδή τον στρατό· και μάλιστα κάποια απ' τα διασπασμένα κομμάτια αυτού του στρατού έπρεπε να χρησιμοποιηθούν σαν μαχητικά στοιχεία της επανάστασης. Παρόλο που τα στρατεύματα του μετώπου δεν είχαν πέσει θύματα αυτής της αποσύνθεσης στον ίδιο βαθμό, όσο περισσότερο άφηναν πίσω τους ένδοξους τόπους του ηρωικού αγώνα τους των τεσσεράμισι χρόνων, καιγόντουσαν από την οξύτητα της αποδιοργάνωσης της πατρίδας και κατέληξαν να φτάσουν στα κέντρα αποστράτευσης, μέσα στην ακόμη πιο συγκεχυμένη κατάσταση της λεγόμενης εθελοντικής υπακοής της εποχής των στρατιωτικών συμβουλίων.

Καμιά μορφή εξουσίας δεν μπορούσε πλέον να βασίζεται σε αυτόν τον συρφετό των στασιαστών στρατιωτών, οι οποίοι θεωρούσαν ότι η στρατιωτική θητεία σημαίνει οκτάωρη εργασία. Επομένως το δεύτερο στοιχείο, που πρώτο εγγυάται τη σταθερότητα της εξουσίας ήταν εκείνο που εξαλείφθηκε και η επανάσταση στην ουσία κατείχε μόνο πλέον το αρχικό, τη

δημοτικότητα, προκειμένου να οικοδομήσει πάνω της την εξουσία της. Αλλά αυτό ακριβώς το θεμέλιο ήταν εξαιρετικά ανασφαλές. Μάλλον η επανάσταση κατάφερε να συντρίψει το παλιό κρατικό οικοδόμημα με ένα δυνατό χτύπημα στο βάθος των θεμελίων του μόνο επειδή η φυσιολογική ισορροπία στη δομή του λαού μας είχε ήδη καταστραφεί από τον πόλεμο.

Κάθε εθνικός κορμός μπορεί να χωριστεί σε τρεις μεγάλες τάξεις: στο ένα άκρο των καλύτερων ανθρώπων μυαλών από τη μία πλευρά, καλών με την έννοια όλων των αρετών, ιδιαίτερα διακεκριμένο από το θάρρος και την προθυμία να κάνει θυσίες, από την άλλη πλευρά ένα άκρο από τη χειρότερη ανθρώπινη απόχρεμψη, κακό με την έννοια της ύπαρξης όλων των εγωιστικών παρορμήσεων και ελαττωμάτων. Ανάμεσα στα δύο άκρα, βρίσκεται σαν τρίτη τάξη η μεγάλη, ευρεία μεσαία τάξη, η οποία δεν εκπροσωπεί ούτε το λαμπρό ηρωισμό ούτε ακόμα την πιο κοινή εγκληματική αίσθηση.

Οι εποχές της ανύψωσης ενός εθνικού κορμού ξεχωρίζουν, πράγματι μόνο με την ύπαρξη της απόλυτης καθοδήγησης του εξαιρετικά καλύτερου μέρους.

Οι εποχές μιας φυσιολογικής, σταθερής ανάπτυξης ή μιας σταθερής κατάστασης χαρακτηρίζονται και συνίστανται στην φαινομενική κυριαρχία των στοιχείων της μεσαίας, κατά την οποία τα δύο άκρα ισορροπούν μεταξύ τους ή καλύτερα αλληλοαναιρούνται.

Οι εποχές της κατάρρευσης ενός εθνικού κορμού χαρακτηρίζονται από την επικράτηση των χειρότερων στοιχείων.

Είναι αξιοσημείωτο σ' αυτό, όμως, ότι η πλατιά μάζα, σαν μεσαία τάξη, όπως θα την αποκαλώ, εμφανίζεται αισθητά μόνο όταν τα δύο άκρα απασχολούνται με τη μεταξύ τους πάλη, αλλά στην περίπτωση της νίκης του ενός άκρου υποτάσσεται υπακούοντας τυφλά τον νικητή. Στην περίπτωση της κυριαρχίας της καλύτερης, οι πλατιές μάζες θα την ακολουθήσουν, στην περίπτωση της υπεροχής της χειρότερης, τουλάχιστον δεν θα της προβάλει καμία αντίσταση· διότι η μάζα της μεσαίας δεν θα

πολεμήσει ποτέ.

Το αιματηρό γεγονός των τεσσεράμισι χρόνων του πολέμου έχει διαταράξει τώρα την εσωτερική ισορροπία αυτών των τριών τάξεων στο βαθμό που – αναγνωρίζοντας όλες τις θυσίες της μεσαίας – πρέπει ωστόσο να αναγνωριστεί ότι οδήγησε σε μια σχεδόν ολοκληρωτική αφαίμαξη του άκρου των καλύτερων στοιχείων του ανθρωπίνου πνεύματος. Διότι το αναντικατάστατο ηρωικό γερμανικό αίμα που χύθηκε σε αυτά τα τεσσεράμισι χρόνια είναι πραγματικά τεράστιο. Συνοψίστε όλες τις εκατοντάδες χιλιάδες μεμονωμένες περιπτώσεις για τις οποίες μιλήσαμε κατ' επανάληψη: **Εθελοντές** για το μέτωπο, **εθελοντές** για περιπολίες, **εθελοντές** αγγελιαφόροι, **εθελοντές** για τις διαβιβάσεις, **εθελοντές** για τις διαβάσεις γεφυρών, **εθελοντές** για τα υποβρύχια, **εθελοντές** για την αεροπορία, **εθελοντές** για τα τάγματα εφόδου κ.λ.π. – ξανά και ξανά για τεσσεράμισι χρόνια σε χιλιάδες περιπτώσεις εθελοντές και πάλι εθελοντές – και βλέπαμε πάντα το ίδιο αποτέλεσμα: Ο αμούστακος νεαρός ή ο ώριμος άνδρας και οι δύο γεμάτοι από την φλογερή αγάπη για την πατρίδα, από μεγάλο προσωπικό θάρρος ή την υψηλότερη αίσθηση του καθήκοντος, σήκωναν το χέρι απαντώντας. Δεκάδες χιλιάδες, μάλιστα, εκατοντάδες χιλιάδες τέτοιες περιπτώσεις εμφανίστηκαν και σταδιακά αυτό το είδος ανθρώπων γινόταν όλο και πιο αραιό. Αυτοί που δεν έπεσαν είτε ακρωτηριάστηκαν από τα τραύματα ή κατέρρευσαν σταδιακά εξαιτίας του μικρού αριθμού αυτών που απέμειναν. Πάνω απ' όλα όμως, πρέπει να έχουμε κατά νου ότι το 1914 ολόκληρα στρατεύματα αποτελούνταν από τους λεγόμενους εθελοντές οι οποίοι, χάρη στην εγκληματική ασυνειδησία της κοινοβουλευτικής μας ανικανότητας, δεν είχαν λάβει καμιά ιδιαίτερη εκπαίδευση την περίοδο της ειρήνης και έτσι τώρα εγκαταλείφθηκαν ανυπεράσπιστοι τροφή στα κανόνια του εχθρού. Οι τετρακόσιες χιλιάδες, που έπεσαν ή έμειναν ανάπηροι εκείνη την εποχή στα πεδία των μαχών της Φλάνδρας, δεν μπορούσαν πλέον να αντικατασταθούν. Η απώλεια τους ήταν κάτι περισσότερο από μια απλή αριθμητική απώλεια. Η

ζυγαριά που έγερνε πολύ λίγο υπέρ της καλής πλευράς, τώρα με το θάνατό τους, έγειρε απότομα ζυγίζοντας πιο βαριά απ' ό, τι πριν τα στοιχεία της χυδαιότητας, της απατεωνιάς και της δειλίας, εν συντομία της μάζας του άκρου του κακού.

Μετά προέκυψε ένα ακόμη πράγμα:

Όχι μόνο το άκρο των καλύτερων είχε αποδεκατιστεί με τον πιο εξωφρενικό τρόπο μέσα στα τεσσεράμισι χρόνια στα πεδία της μάχης, εν τω μεταξύ, το άκρο των κακών είχε διατηρηθεί με τον πιο υπέροχο τρόπο. Ασφαλώς τη θέση κάθε ήρωα, που κάνοντας εθελοντικά τον ιερό θυσιαστικό θάνατο ανέβαινε τα σκαλιά προς τη Βαλχάλλα*, την έπαιρνε ένας φυγόστρατος, που γύριζε την πλάτη του στον θάνατο με πολύ προσοχή, επιλέγοντας να εργαστεί στην πατρίδα με πράγματα περισσότερο ή λιγότερο ωφέλιμα.

Έτσι προέκυψε στο τέλος του πολέμου η ακόλουθη εικόνα: Το μεσαίο ευρύ στρώμα του έθνους βάσει της υποχρέωσής του είχε πληρώσει το φόρο της θυσίας του αίματος· το άκρο των καλύτερων είχε θυσιαστεί σχεδόν ολοκληρωτικά με υποδειγματικό ηρωισμό· το άκρο των χειρότερων, υποστηριζόμενο από τους πιο παράλογους νόμους από τη μία πλευρά και από τη μη εφαρμογή των άρθρων του στρατιωτικού κώδικα από την άλλη, δυστυχώς είχε διατηρηθεί ανέπαφο.

Αυτά τα καλοδιατηρημένα αποβράσματα του εθνικού μας κορμού έκαναν κατόπιν την επανάσταση και τώρα μπορούσαν να την κάνουν μόνο επειδή το άκρο των καλύτερων στοιχείων δεν ήταν πια εκεί για να τους αντισταθεί: – δεν ήταν πλέον στη ζωή.

Με αυτό όμως η γερμανική επανάσταση ήταν εξ αρχής ένα πράγμα μόνο μερικώς δημοφιλές. Δεν ήταν ο γερμανικός λαός αυτός που διέπραξε αυτό το έγκλημα του Κάιν, αλλά ο συρφετός των λιποτακτών τους, των προαγωγών, που φοβούνται το φως κ.λ.π.

* Στη γερμανική μυθολογία Βαλχάλλα ονομάζεται η αίθουσα του Όντιν, σπíti σε όσους σκοτώνονται ένδοξα στη μάχη και οι οποίοι συνοδεύονται στη Βαλχάλλα από τις βαλκυρίες. (Σ.τ.μ)

Ο άντρας στο μέτωπο, ο οποίος χαιρέτισε το τέλος του αιματηρού αγώνα, ήταν χαρούμενος που μπορούσε να ξαναγυρίσει στην πατρίδα, για να ξαναδεί τη γυναίκα και τα παιδιά του. Εκείνος δεν είχε καμία σχέση με την ίδια την επανάσταση· δεν του άρεσε και ακόμα πολύ λιγότερο του άρεσαν οι παράγοντες αυτής και οι οργανωτές της. Στα τεσσεράμισι χρόνια του πιο δύσκολου αγώνα είχε ξεχάσει τις κομματικές ύαινες και όλες οι φιλονικίες τους είχαν γίνει ξένες γι' αυτόν.

Η επανάσταση είχε γίνει πραγματικά δημοφιλής μόνο σε ένα μικρό μέρος του γερμανικού λαού: δηλαδή σε εκείνη την τάξη και στους συνεργούς της, που είχε επιλέξει το σακίδιο πλάτης σαν διακριτικό σήμα όλων των έντιμων πολιτών αυτού του νέου κράτους. Δεν τους άρεσε η επανάσταση αυτή καθαυτή, όπως μερικοί άνθρωποι πιστεύουν λανθασμένα σήμερα, αλλά λόγω των συνεπειών της.

Ήταν πραγματικά δύσκολο να διατηρηθεί μια εξουσία με τη δημοτικότητα και μόνο αυτών των μαρξιστικών συμμοριών. Και όμως η νεαρή δημοκρατία χρειαζόταν την εξουσία με κάθε κόστος, εάν δεν ήθελε μετά από μια μικρή περίοδο χάους ξαφνικά να ανατραπεί και πάλι από μια αντιπροσωπευτική δύναμη συγκροτημένη με τα τελευταία στοιχεία της πλευράς των καλύτερων του έθνους μας.

Εκείνοι που έκαναν την επανάσταση εκείνη την εποχή δεν φοβόταν τίποτα περισσότερο, από το να χάσουν το έδαφος κάτω από τα πόδια τους στη δίνη της σύγχυσης που οι ίδιοι δημιούργησαν και ξαφνικά από μια σιδερένια πυγμή να οδηγηθούν σε ένα άλλο πεδίο, όπως σε τέτοιες χρονικές περιόδους έχει συμβεί στη ζωή των λαών περισσότερο από μία φορά. Η Δημοκρατία έπρεπε να σταθεροποιηθεί με κάθε κόστος.

Έτσι, σχεδόν αμέσως, αναγκάστηκε να δημιουργήσει μια οργάνωση πυγμής δίπλα στον ασταθή πυλώνα της αδύναμης δημοτικότητάς της, προκειμένου να μπορέσει να εδραιώσει σε αυτήν μια σταθερότερη εξουσία.

Όταν οι ταυρομάχοι της επανάστασης αισθάνθηκαν το έδαφος να τρέμει κάτω από τα πόδια τους τις ημέρες του Δεκεμβρίου, Ιανουαρίου, Φεβρουαρίου 1918/19, έψαξαν γύρω τους για ανθρώπους, που θα ήταν διατεθειμένοι, να ενισχύσουν την αδύναμη θέση, που τους πρόσφερε η αγάπη του λαού τους, με τη δύναμη των όπλων. Η «αντιμιλιταριστική» δημοκρατία χρειαζόταν στρατιώτες. Όμως, δεδομένου ότι ο πρώτος και μοναδικός πυλώνας της κρατικής τους εξουσίας – δηλαδή η δημοτικότητα τους – είχε τις ρίζες του μόνο σε μια κοινωνία από προαγωγούς, κλέφτες, διαρρήκτες, λιποτάκτες, λουφαδόρους κ.λ.π., δηλαδή μέσα στο τμήμα του έθνους που έπρεπε να το ονομάσουμε κακό άκρο, όλες οι προσπάθειες προσέλκυσης ανθρώπων, που θα ήταν πρόθυμοι να θυσιάσουν τη ζωή τους στην υπηρεσία του νέου ιδανικού, από αυτούς τους κύκλους, ήταν μάταιος κόπος. **Το στρώμα που ήταν φορέας της επαναστατικής ιδέας και ο εκτελεστής της επανάστασης δεν ήταν ούτε ικανό ούτε πρόθυμο, να βάλει τους στρατιώτες να προστατέψουν αυτό το ίδιο. Διότι αυτό το στρώμα σε καμία περίπτωση δεν ήθελε την οργάνωση ενός δημοκρατικού κρατικού φορέα, αλλά την αποδιοργάνωση του υπάρχοντος για να ικανοποιήσει καλύτερα τα ένστικτά του. Η σύνθημά του δεν ήταν: η τάξη και η ανάπτυξη της Γερμανικής Δημοκρατίας, αλλά μάλλον: η λεηλασία της.**

Έτσι οι κραυγές για βοήθεια, που εξέφραζαν εκείνη την εποχή οι Λαϊκοί Επίτροποι σε χιλιάδες φόβους, δεν βρήκαν καμία ανταπόκριση σ' αυτή την τάξη, μάλιστα, αντιθέτως, προκάλεσαν την απόρριψη και την πικρία. Διότι ένιωθαν σε κάτι τέτοιο την αρχή μιας διάσπασης της εμπιστοσύνης και της πίστης, όπως αισθάνθηκαν και στον σχηματισμό μιας εξουσίας που δεν θα βασιζόταν πλέον μόνο στη δημοτικότητά της αλλά στη δύναμη, το ξεκίνημα του αγώνα εναντίον όλων όσων σήμαινε ουσιαστικά η επανάσταση για εκείνα τα στοιχεία: ενάντια σε αυτό το δικαίωμα στην κλοπή και στην απειθάρχηση κυριαρχία μιας ορδής κλεφτών και λεηλατών, του χειρότερου αλητόκοσμου, που έσπασαν τα τείχη των σωφρονιστηρίων και

είχαν ελευθερωθεί από τις αλυσίδες τους.

Οι Λαϊκοί Επίτροποι όσες εκκλήσεις κι αν ήθελαν να κάνουν, κανείς δεν προσερχόταν από τις τάξεις τους και μόνο η απάντηση «προδότες» στο κάλεσμά τους, τούς έδινε την γνώμη εκείνων που ήταν οι φορείς της δημοτικότητάς τους.

Εκείνη την εποχή, για πρώτη φορά, βρέθηκαν πολλοί νέοι Γερμανοί έτοιμοι να φορέσουν και πάλι το στρατιωτικό χιτώνιο, στην υπηρεσία της «ειρήνης και τάξης», όπως νόμιζαν, να πάρουν επ' ώμου τις καραμπίνες και τα τουφέκια και φορώντας τα ατσάλινα κράνη τους να αντιμετωπίσουν τους καταστροφείς της πατρίδας. **Σαν εθελοντές στρατιώτες, σχημάτισαν τα ελεύθερα σώματα και, ενώ μισούσαν φοβερά την επανάσταση, άρχισαν να προστατεύουν την ίδια επανάσταση και έτσι πρακτικά να την σταθεροποιούν.**

Και το έκαναν με κάθε καλή πίστη.

Ο **πραγματικός** οργανωτής της επανάστασης και ο πραγματικός εγκέφαλός της, ο διεθνής Εβραίος, είχε εκτιμήσει σωστά την κατάσταση εκείνη την εποχή. Ο γερμανικός λαός δεν ήταν ακόμη αρκετά ώριμος για να αφεθεί στον αιματηρό βούρκο του μπολσεβικισμού, όπως έγινε στη Ρωσία. Αυτό οφειλόταν σε μεγάλο βαθμό στην ακόμα πιο μεγαλύτερη φυλετική ενότητα μεταξύ των Γερμανών διανοουμένων και των Γερμανών χειρωνακτών εργατών. Επιπλέον στη μεγάλη διείσδυση καλλιεργημένων στοιχείων ακόμη και στις ευρύτερες κοινωνικές τάξεις, όπως συμβαίνει επίσης μόνο στις άλλες χώρες της Δυτικής Ευρώπης, αλλά απουσίαζε εντελώς στη Ρωσία. Εκεί, οι ίδιοι οι διανοούμενοι ήταν σε μεγάλο βαθμό μη ρωσικής εθνικότητας ή τουλάχιστον μη σλαβικών φυλετικών χαρακτηριστικών. Η αδύνατη πνευματική ανώτερη τάξη της τότε Ρωσίας θα μπορούσε να εξουδετερωθεί ανά πάσα στιγμή λόγω της πλήρους απουσίας συνδετικών ενδιάμεσων στοιχείων με τη μεγάλη μάζα του λαού. Το πνευματικό αλλά και το ηθικό επίπεδο της τελευταίας, ωστόσο, ήταν τρομακτικά χαμηλό.

Η μοίρα αυτής της χώρας είχε αποφασιστεί και η επανάσταση πέτυχε στη Ρωσία μόλις ξεσήκωσαν τις πλατιές μάζες των

αμόρφωτων, που δεν ήξεραν να διαβάζουν και δεν μπορούσαν να γράφουν, ενάντια στη αδύναμη πνευματική ανώτερη τάξη, η οποία δεν είχε κανενός είδους σχέση και επαφή με αυτήν· οι Ρώσοι αναλφάβητοι έγιναν έτσι οι ανυπεράσπιστοι σκλάβοι των Εβραίων δικτατόρων τους, οι οποίοι από την πλευρά τους ήταν αρκετά έξυπνοι για να αφήσουν αυτή τη δικτατορία να φέρει την ονομασία «λαϊκή δικτατορία».

Στη Γερμανία, έγιναν επιπλέον τα ακόλουθα: Όσο βέβαιο είναι ότι η επανάσταση μπόρεσε να επικρατήσει μόνο λόγω της σταδιακής αποσύνθεσης του στρατού, άλλο τόσο βέβαιο είναι ότι ο πραγματικός φορέας της επανάστασης και καταστροφέας του στρατού δεν ήταν ο στρατιώτης του μετώπου, αλλά οι αλήτες που λίγο ή πολύ αποφεύγουν το φως, που είτε τριγύριζαν στις φρουρές των μετόπισθεν της πατρίδας είτε υπηρετούσαν ως «απαραίτητοι» κάπου στις οικονομικές υπηρεσίες. Αυτός ο στρατός ενισχύθηκε από δεκάδες χιλιάδες λιποτάκτες που χωρίς ιδιαίτερο κίνδυνο μπορούσαν να γυρίσουν την πλάτη τους στο μέτωπο. Ο πραγματικός δειλός σε όλες τις εποχές δεν φοβάται τίποτα περισσότερο από τον θάνατο. Αλλά στο μέτωπο είχε μπροστά στα μάτια του κάθε μέρα τον θάνατο με χιλιάδες μορφές. **Παρ' όλα αυτά, αν θέλουμε να κάνουμε τους αδύναμους, τους ασταθείς ή ακόμα και τους τελείως δειλούς να εκτελέσουν το καθήκον τους, τότε πάντα υπάρχει μόνο ένας τρόπος: Ο λιποτάκτης πρέπει να καταλάβει ότι η λιποταξία του θα του επιφέρει ακριβώς αυτό από το οποίο θέλει να ξεφύγει. Στο μέτωπο μπορεί να πεθάνει, σαν λιποτάκτης πρέπει να πεθάνει.** Μόνο μέσω μιας τέτοιας δρακόντειας απειλής μπορεί να επιτευχθεί αποτρεπτικό αποτέλεσμα σε κάθε προσπάθεια διαφυγής, όχι μόνο για το άτομο, αλλά και για το σύνολο.

Και εδώ βρίσκεται το νόημα και ο σκοπός του στρατιωτικού κώδικα.

Θα ήταν ωραίο να πιστεύουμε, ότι ο μεγάλος αγώνας για τη ζωή ενός έθνους θα μπορούσε να διεξαχθεί βασισμένος αποκλειστικά στην **εθελοντική** αφοσίωση η οποία γεννήθηκε

και διατηρήθηκε από τη γνώση της αναγκαιότητάς του. Η εθελοντική εκπλήρωση των καθηκόντων είναι πάντα καθοριστικό για τις ενέργειες των καλύτερων, όχι όμως για τον μέσο όρο. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο είναι απαραίτητοι τέτοιοι νόμοι, όπως, για παράδειγμα, αυτοί κατά της κλοπής, οι οποίοι δεν δημιουργήθηκαν για τους εκ φύσεως έντιμους, αλλά για τα ασταθή, αδύναμα στοιχεία. Τέτοιοι νόμοι θα έπρεπε μέσω του εκφοβισμού να αποτρέπουν το κακό από το να εξελιχθεί σε μια κατάσταση, στην οποία ο τίμιος άνθρωπος θα θεωρείται στο τέλος σαν ο ανόητος και κατά συνέπεια θα κατέληγε όλο και περισσότερο στη άποψη ότι θα ήταν βολικό να συμμετάσχει στην κλοπή παρά να παρακολουθεί με άδεια χέρια ή ακόμη και να αφήνει τον εαυτό του να τον κλέψουν.

Έτσι ήταν λάθος να πιστεύουμε ότι σε έναν αγώνα ο οποίος σύμφωνα με όλες τις ανθρώπινες προβλέψεις θα μπορούσε να μαίνεται για χρόνια, θα μπορούσαμε να στερηθούμε τα βοηθήματα, τα οποία η εμπειρία πολλών εκατοντάδων ακόμα και χιλιάδων χρόνων, απέδειξε ότι είναι σε θέση, σε δύσκολους καιρούς και σε στιγμές σοβαρής νευρικής φθοράς, να επιβάλλουν στον αδύναμο και ασταθή άνθρωπο να εκτελέσει το καθήκον του. Είναι αυτονόητο, ότι δεν χρειαζόταν κανένα πολεμικό άρθρο για τον ήρωα που ήταν πρόθυμος να πάει στον πόλεμο, αλλά για τον δειλό εγωιστή που, στην ώρα της ανάγκης του λαού του, εκτιμά τη ζωή του περισσότερο από αυτή του συνόλου. Ένας τέτοιος αμφιβόλου ηθικής φοβητσιάρης μπορεί να εμποδιστεί να ενδώσει στη δειλία του μόνο με την εφαρμογή των σκληρότερων ποινών. Όταν οι άνδρες παλεύουν συνεχώς με το θάνατο και πρέπει να υπομείνουν ανήσυχοι για βδομάδες μέσα σε χαρακώματα γεμάτες λάσπες, μερικές φορές με το χειρότερο φαγητό, ο ασταθής που αρχίζει να τρέμει δεν μπορεί να αναγκαστεί να μείνει στη θέση του από τις απειλές της φυλάκισης ή ακόμα και του σωφρονιστικού ιδρύματος, αλλά μόνο μέσω της ανελέητης εφαρμογής της θανατικής ποινής. Διότι η εμπειρία έχει δείξει ότι σε μια τέτοια στιγμή βλέπει τη φυλακή σαν ένα τόπο που παραμένει χίλιες φορές πιο βολικός

από το πεδίο της μάχης, καθώς τουλάχιστον η ανεκτίμητη ζωή του δεν απειλείται στη φυλακή. Το γεγονός ότι η θανατική ποινή πρακτικά καταργήθηκε στον πόλεμο, δηλαδή ότι τα άρθρα του στρατιωτικού πολεμικού κώδικα τέθηκαν εκτός ισχύος, έχει εκδικηθεί τρομερά. Ένας στρατός λιποτακτών, ειδικά το 1918, ξεχύθηκε σταδιακά στα μετόπισθεν και στη πατρίδα και βοήθησε στη δημιουργία εκείνης της μεγάλης εγκληματικής οργάνωσης, την οποία είδαμε ξαφνικά μπροστά μας ως δημιουργό της επανάστασης μετά τις 7 Νοεμβρίου 1918.

Το ίδιο το μέτωπο δεν είχε καμία σχέση με αυτήν. Φυσικά, η λαχτάρα για ειρήνη δεν ήταν αισθητή μόνο από τους συγγενείς τους. Αλλά ακριβώς σ' αυτό το γεγονός βρισκόταν μια εξαιρετική απειλή για την επανάσταση. Διότι όταν οι γερμανικές στρατιές άρχισαν να πλησιάζουν στην πατρίδα μετά την ανακωχή, το αγωνιώδες ερώτημα των επαναστατών εκείνης της εποχής ήταν πάντα το ίδιο: **Τι θα κάνουν τα στρατεύματα του μετώπου; Θα τα ανεχτούν όλα αυτά οι στρατιωτικοί;**

Κατά τη διάρκεια εκείνων των εβδομάδων, η επανάσταση στη Γερμανία έπρεπε να εμφανιστεί μετριοπαθής τουλάχιστον **εξωτερικά**, εάν δεν ήθελε να διατρέξει τον κίνδυνο ξαφνικού αστραπιαίου μαζικού χτυπήματος από μερικές γερμανικές μεραρχίες. Διότι **αν εκείνη την εποχή αποφάσιζε έστω και ένας μόνο Μέραρχος με την αφοσιωμένη του Μεραρχία να κατεβάσει τα κόκκινα κουρέλια και να στήσει αυτά τα «συμβούλια» στον τοίχο, αλλά και να διασπάσει οποιαδήποτε αντίσταση με όλμους και χειροβομβίδες, αυτή η μεραρχία σε όχι περισσότερο από τέσσερις εβδομάδες θα είχε αυξηθεί σε ένα στρατό εξήντα μεραρχιών.** Μπροστά σ' αυτό έτρεμαν οι Εβραίοι υποκινητές περισσότερο από οτιδήποτε άλλο. Και ακριβώς για να το αποτρέψουν αυτό, έπρεπε να επιβληθεί στην επανάσταση μια συγκεκριμένη μετριοπάθεια, δεν έπρεπε να εκφυλιστεί σε μπολσεβικισμό, αλλά, όπως ήταν τα πράγματα, να υποκρίνεται την «ησυχία και την τάξη». Εξ ου και οι πολυάριθμες μεγάλες παραχωρήσεις, οι εκκλήσεις προς το παλιό σώμα των δημοσίων υπαλλήλων, προς τους παλιούς

ηγέτες του στρατού. Τους χρειάζονταν τουλάχιστον για κάποιο χρονικό διάστημα και μόνο αφού οι αράπηδες θα είχαν κάνει το καθήκον τους, θα μπορούσαν να τολμήσουν να τους δώσουν την οφειλόμενη κλωτσιά και να πάρουν τη δημοκρατία από τα χέρια των παλαιών δημοσίων υπαλλήλων και να την παραδώσουν στα νύχια των γυπών της επανάστασης.

Μόνο έτσι θα μπορούσαν να ελπίζουν, ότι θα εξαπατήσουν τους παλιούς στρατηγούς και τους παλιούς δημόσιους υπαλλήλους προκειμένου να αποπλίσουν εκ των προτέρων μια πιθανή αντίσταση με την φαινομενική αγνότητα και πραότητα της νέας κατάστασης.

Το πόσο επιτυχημένο ήταν αυτό, έχει αποδειχθεί στην πράξη.

Μόνο που η επανάσταση δεν είχε γίνει από στοιχεία της ησυχίας και της τάξης, αλλά μάλλον από αυτά των στασιαστών, των κλεφτών και των λεηλατών. Και αυτό ούτε ήταν σύμφωνο με τον τρόπο που ήθελαν να εξελιχθεί η επανάσταση ούτε μπορούσε κανείς να τους εξηγήσει αυτή την πορεία από τη σκοπιά της τακτικής και έτσι να την κάνουν αποδεκτή.

Με τη σταδιακή της ανάπτυξη η σοσιαλδημοκρατία, έχανε όλο και περισσότερο τον χαρακτήρα ενός αδίστακτου επαναστατικού κόμματος. Όχι ότι πρέσβευαν στο μυαλό τους οποιονδήποτε άλλο στόχο από αυτόν της επανάστασης ή ότι οι ηγέτες τους είχαν διαφορετικές προθέσεις· καθόλου. Αλλά αυτό που τελικά παρέμεινε ήταν μόνο η πρόθεση και ένα σώμα που δεν ήταν πλέον κατάλληλο για την πραγματοποίησή της. **Με ένα κόμμα δέκα εκατομμυρίων δεν μπορεί να γίνει καμιά επανάσταση.** Σε ένα τέτοιο κίνημα δεν είχαν πλέον μπροστά τους τα εξτρεμιστικά στοιχεία, αλλά την πλατιά μάζα του μεσαίου στρώματος, δηλαδή των αδρανών.

Αναγνωρίζοντας όλα αυτά, έγινε η περίφημη διάσπαση της σοσιαλδημοκρατίας από τους Εβραίους κατά τη διάρκεια του πολέμου, δηλαδή: Ενώ το σοσιαλδημοκρατικό κόμμα, εξαιτίας της αδράνειας της μάζας του, κρεμόταν σαν ένα βαρίδιο στην εθνική άμυνα, τα ριζοσπαστικά ακτιβιστικά στοιχεία αποσπάστηκαν από αυτό και σχημάτισαν ξεχωριστά νέες μαχη-

τικές επιθετικές φάλαγγες. Το ανεξάρτητο κόμμα και η Ένωση Σπάρτακος ήταν τα τάγματα καταιγίδας του επαναστατικού μαρξισμού. Έπρεπε να δημιουργήσουν το

Σπαρτακιστές στους δρόμους του Βερολίνου
στις 7 Ιανουαρίου, 1919

τετελεσμένο γεγονός, στο έδαφος του οποίου θα μπορούσαν να πατήσουν οι μάζες του Σοσιαλδημοκρατικού Κόμματος, που είχαν προετοιμαστεί γι' αυτό δεκαετίες πριν. Η δειλή αστική τάξη εκτιμήθηκε σωστά από τον μαρξισμό και απλώς αντιμετώπιστηκε «σαν

σκουπίδι». Δεν της έδωσαν καμιά σημασία, γνωρίζοντας ότι τα πολιτικά πλάσματα μιας παλιάς, παροπλισμένης γενιάς με τη χαμερπή τους δουλοπρέπεια δεν θα ήταν ποτέ ικανά για σοβαρή αντίσταση.

Μόλις είχε επιτύχει η επανάσταση και οι βασικοί πυλώνες του παλαιού κράτους μπορούσαν να θεωρηθούν γκρεμισμένοι, επειδή ο στρατός του μετώπου που πορευόταν προς τα πίσω άρχισε όμως να εμφανίζεται σαν μια τρομακτική σφίγγα, η φυσική εξέλιξη της επανάστασης έπρεπε να επιβραδυνθεί· η πλειοψηφία του Σοσιαλδημοκρατικού στρατού κατέλαβε τις καίριες θέσεις, και τα τάγματα καταιγίδας των ανεξάρτητων και των Σπαρτακιστών απομακρύνθηκαν.

Εν τούτοις αυτό δεν έγινε χωρίς αγώνα.

Οι ακτιβιστικοί επιθετικοί σχηματισμοί της επανάστασης, επειδή δεν ήταν ικανοποιημένοι, όχι μόνο αισθάνθηκαν τώρα προδομένοι και ήθελαν να συνεχίσουν με δική τους πρωτοβουλία, ο ασυγκράτητος τυχοδιωκτισμός τους ήταν επιθυμητός μόνο στους υποκινητές της επανάστασης. Διότι μόλις τελείωσε η επανάσταση, προφανώς υπήρχαν σε αυτήν δύο στρατόπεδα, δηλαδή: το κόμμα της ησυχίας και της τάξης και η ομάδα της αιματηρής τρομοκρατίας. Αλλά τι ήταν πιο φυσικό

από το ότι η αστική μας τάξη μπήκε αμέσως με υψωμένες σημαίες στο στρατόπεδο ειρήνης και τάξης; Τώρα δινόταν για μια φορά σ' αυτές τις άθλιες πολιτικές οργανώσεις η δυνατότητα μιας δράσης στην οποία, χωρίς να χρειάζεται να το πούμε, είχαν βρει πάλι ωστόσο σιωπηλά ένα έδαφος που μπορούσαν να πατήσουν και ήρθαν ως ένα βαθμό σε κάποια αλληλεγγύη με τη δύναμη που μισούσαν, αλλά φοβούνταν ακόμη περισσότερο. Η γερμανική πολιτική αστική τάξη είχε τη μεγάλη τιμή να επιτρέψει στον εαυτό της να παρακαθίσει με τους τρισκατάρατους μαρξιστές ηγέτες σε ένα τραπέζι για να πολεμήσουν τους μπολσεβίκους.

Έτσι είχε ήδη διαμορφωθεί από τον Δεκέμβριο του 1918 και τον Ιανουάριο του 1919 η ακόλουθη κατάσταση:

Έγινε μια επανάσταση από μια μειοψηφία των χειρότερων στοιχείων, πίσω από την οποία στάθηκαν αμέσως όλα τα μαρξιστικά κόμματα. Η ίδια η επανάσταση έχει έναν φαινομενικά μετριοπαθή χαρακτήρα, που προκάλεσε την εχθρότητα των φανατικών εξτρεμιστών. Αυτοί άρχισαν να χτυπούν τριγύρω με χειροβομβίδες και πολυβόλα, να καταλαμβάνουν κρατικά κτίρια, εν συντομία, να απειλούν τη μετριοπαθή επανάσταση. Προκειμένου να αποφευχθεί ο φόβος μιας τέτοιας περαιτέρω εξέλιξης, έκλεισε μια εκεχειρία μεταξύ των φορέων του νέου καθεστώτος και των οπαδών του παλιού, έτσι ώστε να μπορέσουν από κοινού τώρα να πολεμήσουν ενάντια στους εξτρεμιστές. Το αποτέλεσμα ήταν, ότι μ' αυτό οι εχθροί της δημοκρατίας σταμάτησαν τον αγώνα τους εναντίον της ίδιας της δημοκρατίας και άρχισαν να την βοηθούν να υποτάξει εκείνους που, αν και από τελείως διαφορετική σκοπιά, ήταν επίσης εχθροί αυτής της δημοκρατίας. Το περαιτέρω αποτέλεσμα, ωστόσο, ήταν ότι ο κίνδυνος μιας πάλης μεταξύ των υποστηρικτών του παλαιού κράτους και αυτού του νέου φαινόταν να απομακρύνεται τελικά.

Αυτό το γεγονός δεν πρέπει κανείς να μην το έχει συνεχώς και ξεκάθαρα στο μυαλό του. Μόνο αυτοί που θα το θυμούνται, θα καταλαβαίνουν πώς ήταν δυνατόν ένα έθνος που τα εννέα

δέκατά του δεν συμμετείχαν σε μια επανάσταση, που τα επτά δέκατα την απέρριπταν, που τα έξι δέκατα την μισούσαν, τελικά μπόρεσε να του επιβληθεί ωστόσο αυτή η επανάσταση από το ένα δέκατο.

Σταδιακά οι μαχητές των οδοφραγμάτων του σπαρτακιστικού στρατοπέδου από τη μία πλευρά, και οι φανατικοί εθνικιστές και ιδεαλιστές από την άλλη και στο βαθμό που άρχισαν να εξαντλούνται αμοιβαία και τα δύο αυτά τα άκρα, κέρδιζαν, όπως πάντα, οι μάζες της μεσαίας. Η αστική τάξη και ο μαρξισμός βρέθηκαν στη βάση των δεδομένων γεγονότων και η δημοκρατία άρχισε να «παγιώνεται». Ωστόσο, αυτό αρχικά δεν εμπόδιζε τα αστικά κόμματα, να μνημονεύουν τις μοναρχικές αντιλήψεις για κάποια περίοδο ακόμη, ειδικά πριν από τις εκλογές, προκειμένου να αναπολούν τα πνεύματα του παρελθόντος κόσμου οι στενόμυαλοι οπαδοί τους και να είναι σε θέση να τους παγιδεύσουν εκ νέου.

Αυτό δεν ήταν έντιμο. Κατά βάθος είχαν προ πολλού διακόψει κάθε σχέση με τη μοναρχία και η βρωμιά της νέας κατάστασης είχε αρχίσει την δελεαστική της επίδραση και στο στρατόπεδο των αστικών κομμάτων. Ο συνηθισμένος αστός πολιτικός σήμερα αισθάνεται πιο άνετα στη λάσπη της διαφθοράς της δημοκρατίας παρά στην καθαρή αυστηρότητα του κράτους του παρελθόντος, που ζει ακόμη στη μνήμη του.

Όπως έχει ήδη ειπωθεί, μετά την διάλυση του παλαιού στρατού, η επανάσταση ήταν αναγκασμένη να δημιουργήσει έναν νέο παράγοντα δύναμης για να ενισχύσει την κρατική της εξουσία. Όπως ήταν τα πράγματα, αυτό μπορούσε να το πετύχει μόνο από τους οπαδούς μιας κοσμοθεωρίας, που ήταν στην πραγματικότητα αντίθετη από τη δική της. Μόνο από αυτούς θα μπορούσε σιγά-σιγά τότε να δημιουργήσει έναν νέο στρατιωτικό κορμό, ο οποίος, περιορισμένος προς τα έξω από

τις ειρηνευτικές συνθήκες, θα έπρεπε να μετασχηματιστεί πνευματικά σε ένα όργανο της νέας κρατικής αντίληψης με την πάροδο του χρόνου.

Εάν αναρωτηθούμε γιατί – εκτός από όλα τα ελαττώματα του παλιού κράτους, που ήταν και η πραγματική αιτία – μπόρεσε να πετύχει πρακτικά η επανάσταση, καταλήγουμε στα συμπεράσματα:

1. λόγω της ξήρανσης των εννοιών μας για την εκπλήρωση του καθήκοντος και την υπακοή και

2. λόγω της παθητικής δειλίας των κομμάτων μας που χαρακτηριζόταν σαν κρατικά στηρίγματα.

Πάνω σ' αυτά πρέπει να ειπωθούν και τα ακόλουθα:

Η ξήρανση των εννοιών μας για την εκπλήρωση του καθήκοντος και την υπακοή έχει το βαθύτερο λόγο της στην εντελώς μη εθνική και πάντα καθαρά κρατική μας εκπαίδευση. Αυτό οδήγησε επίσης στην παρανόηση των μέσων και των σκοπών. Η συναίσθηση του καθήκοντος, της εκπλήρωσης του καθήκοντος και της υπακοής δεν είναι αυτοσκοπός, όπως δεν είναι σκοπός και το ίδιο το κράτος, αλλά όλα προορίζονται να είναι τα μέσα που θα κάνουν δυνατή και θα διασφαλίσουν την ύπαρξη σε αυτήν τη γη μιας κοινότητας πνευματικών και σωματικών όμοιων όντων. **Τη στιγμή που ο κορμός ενός έθνους εμφανώς καταρρέει και όλες οι ενδείξεις δείχνουν ότι υφίσταται την πιο σοβαρή καταπίεση, χάρη στη δράση λίγων παλιανθρώπων, η υπακοή και η εκπλήρωση του καθήκοντος απέναντι σ' αυτούς σημαίνει δογματικό φορμαλισμό, ακόμη και καθαρή τρέλα, εάν από την άλλη γινόταν δυνατή η σωτηρία ενός έθνους από την κατάρρευσή του με την άρνηση της υπακοής και της «εκπλήρωσης του καθήκοντος».** Σύμφωνα με τη σημερινή αστική αντίληψη για το κράτος, ο Μέγας, που κατά την άποψή τους, λαμβάνει από ψηλά τη διαταγή να μην πυροβολήσει, με το να μην πυροβολεί, εκτελεί το καθήκον του και μ' αυτό πράττει σωστά, γιατί στον αστικό κόσμο η τυφλή φορμαλιστική υπακοή είναι πιο πολύτιμη από τη ζωή του δικού τους έθνους. Σύμφωνα με

την εθνικοσοσιαλιστική αντίληψη, όμως, σε τέτοιες στιγμές δεν τίθεται σε ισχύ η υπακοή απέναντι σε αδύναμους ανωτέρους, αλλά η υπακοή απέναντι στην εθνική κοινότητα. Σε μια τέτοια στιγμή εμφανίζεται το καθήκον της προσωπικής ευθύνης απέναντι σε ένα ολόκληρο έθνος.

Το ότι είχε χαθεί μια ζωτική αντίληψη αυτών των όρων στον λαό μας, ή καλύτερα στις κυβερνήσεις μας, για να δώσει τη θέση του σε μια καθαρά δογματική και φορμαλιστική, ήταν η αιτία της επιτυχίας της επανάστασης.

Όσον αφορά το δεύτερο σημείο, πρέπει να σημειωθούν τα ακόλουθα:

Ο βαθύτερος λόγος της δειλίας των κομμάτων που ήταν «κρατικά στηρίγματα» είναι κυρίως η αποχώρηση από τις τάξεις τους του ακτιβιστικού, έντιμου κομματιού του λαού μας, που έχυσε το αίμα του στο πεδίο της μάχης. Εκτός από αυτό, τα αστικά μας κόμματα, τα οποία μπορούμε να χαρακτηρίσουμε σαν τις μόνες πολιτικές οντότητες που στέκονταν στο έδαφος του παλαιού κράτους, ήταν πεπεισμένα ότι μπορούσαν να εκπροσωπήσουν τις απόψεις τους αποκλειστικά με πνευματικούς τρόπους και πνευματικά μέσα, αφού η χρήση των σωματικών επιτρεπόταν μόνο στο κράτος. Όχι μόνο έβλεπε κανείς σε μια τέτοια αντίληψη το σημάδι μιας σταδιακά αυξανόμενης παρακμιακής αδυναμίας, αλλά ήταν και ανόητο σε μια εποχή, που ένας πολιτικός αντίπαλος είχε από καιρό εγκαταλείψει αυτήν την άποψη και αντ' αυτής με κάθε ειλικρίνεια τόνιζε, ότι σκόπευε να υπερασπιστεί τους πολιτικούς του στόχους ακόμη και με τη βία όποτε αν ήταν δυνατό. Τη στιγμή που ο μαρξισμός ξεπρόβαλε στον κόσμο της αστικής δημοκρατίας, ως συνέπεια αυτής της ίδιας, η έκκλησή της να τον καταπολεμήσει τα «πνευματικά όπλα» ήταν μια ανοησία, που μια μέρα θα 'πρεπε να πάρει τρομερή εκδίκηση. Διότι ο ίδιος ο μαρξισμός είχε πάντα την άποψη ότι η χρήση ενός όπλου θα πρέπει να πραγματοποιείται μόνο από την άποψη της σκοπιμότητας και ότι η επίτευξη αυτού δίνει πάντα το δικαίωμα.

Η ορθότητα αυτής της άποψης αποδείχθηκε στις ημέρες 7 –

11 Νοεμβρίου 1918. Εκείνη την εποχή, ο μαρξισμός δεν ενδιαφερόταν καθόλου για τον κοινοβουλευτισμό και τη δημοκρατία, αλλά έδωσε και στα δύο θανάσιμο πλήγμα ουρλιάζοντας και πυροβολώντας. Το ότι οι αστικές φλύαρες οργανώσεις ήταν άοπλες εκείνη τη στιγμή, είναι αυτονόητο.

Μετά την επανάσταση, όταν ξαφνικά επανεμφανίστηκαν τα αστικά κόμματα, έστω και με αλλαγές στα ονόματα των διακριτικών τίτλων τους και οι γενναίοι ηγέτες τους σύρθηκαν έξω από τα σκοτεινά κελάρια και τις ευάερες αποθήκες που ήταν κρυμμένοι, όπως όλοι οι εκπρόσωποι τέτοιων αρχαίων δημιουργημάτων, δεν είχαν ξεχάσει τα λάθη τους και επίσης δεν έμαθαν τίποτα απ' αυτό. Το πολιτικό τους πρόγραμμα έμεινε στο παρελθόν, εκτός εάν είχαν ήδη συμφιλιωθεί μέσα τους με τη νέα κατάσταση, ωστόσο ο στόχος τους ήταν να τους επιτραπεί να συμμετάσχουν στη νέα κατάσταση, αν είναι δυνατόν, και τα μόνα όπλα τους παρέμειναν τα λόγια τους.

Ακόμα και μετά την επανάσταση, τα αστικά κόμματα συνθηκολογούσαν ανά πάσα στιγμή με άθλιο τρόπο στους δρόμους.

Όταν έπρεπε να εγκριθεί ο νόμος για την προστασία της Δημοκρατίας, αρχικά δεν υπήρχε μια πλειοψηφία. Μόνο μπροστά στη διαδήλωση διακοσίων χιλιάδων μαρξιστών έπιασε τους αστούς «πολιτικούς» ένας τέτοιος φόβος, που ενέκριναν τον νόμο ενάντια στην πεποίθησή τους, για τον εποικοδομητικό λόγο ότι αλλιώς φοβούνταν πως, κατά την έξοδό τους από το Ράιχσταγκ θα κτυπηθούν άγρια από τις εξοργισμένες μάζες. Το οποίο δυστυχώς δεν συνέβη μετά την έγκριση. —

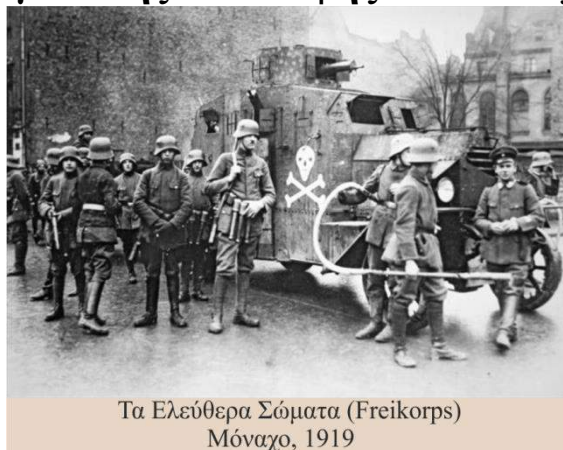
Έτσι, η ανάπτυξη του νέου κράτους πήρε το δρόμο της σαν να μην υπήρχε καθόλου μια εθνική αντιπολίτευση.

Οι μόνες οργανώσεις, που θα είχαν το θάρρος και τη δύναμη να αντιμετωπίσουν τον μαρξισμό και τις φανατικές μάζες του εκείνη την εποχή ήταν αρχικά τα Ελεύθερα Σώματα (Φράικορπς), αργότερα οι οργανώσεις αυτοπροστασίας, οι πολιτοφύλακες κ.λ.π. και τέλος οι παραδοσιακοί σύλλογοι.

Αλλά το γιατί η ύπαρξή τους δεν επέφερε καμία αλλαγή στην

εξέλιξη της γερμανικής ιστορίας, που θα ήταν αισθητή με οποιονδήποτε τρόπο οφείλεται στα εξής:

Ακριβώς όπως τα λεγόμενα εθνικά κόμματα δεν μπόρεσαν να ασκήσουν επιρροή λόγω της έλλειψης κάποιας απειλητικής δύναμης στο δρόμο, έτσι και πάλι οι λεγόμενες στρατιωτικές ενώσεις δεν μπορούσαν να ασκήσουν επιρροή λόγω έλλειψης κάποιας πολιτικής ιδεολογίας και κυρίως οποιουδήποτε πραγματικού πολιτικού στόχου.

Αυτό άλλωστε που κάποτε είχε δώσει την επιτυχία στον μαρξισμό ήταν η τέλεια αλληλεπίδραση της πολιτικής βούλησης και της ακτιβιστικής βίας. Αυτό που απέκλεισε την εθνικιστική Γερμανία από οποιαδήποτε πρακτική διαμόρφωση της γερμανικής ανάπτυξης ήταν η έλλειψη μιας αποφασιστικής συνεργασίας μεταξύ της άγριας δύναμης και της ευφυούς πολιτικής βούλησης.

Όποιες κι αν ήταν οι επιθυμίες των «εθνικών» κομμάτων, δεν είχαν την παραμικρή δύναμη να υπερασπιστούν αυτές τις επιθυμίες, προπάντων στους δρόμους.

Οι στρατιωτικές ενώσεις είχαν όλη τη δύναμη, ήταν οι κυρίαρχοι των δρόμων και του κράτους και δεν είχαν καμία πολιτική ιδεολογία ή πολιτικούς στόχους για τους οποίους θα ήταν ωφέλιμη ή θα μπορούσε να χρησιμοποιηθεί η δύναμή τους για το συμφέρον της εθνικιστικής Γερμανίας. Και στις δύο περιπτώσεις ήταν η ευφυΐα του Εβραίου, που κατάφερε μια φορμαλιστική διαιώνιση με έξυπνη παρότρυνση και πειθώ αλλά και να επιφέρει σε κάθε περίπτωση μια βύθιση σε αυτή την ολέθρια συμφορά.

Ο Εβραίος ήταν αυτός, που μέσω του Τύπου του, γνώριζε απείρως επιδέξια πώς να διασπείρει την ιδέα του «απολιτικού

χαρακτήρα» των στρατιωτικών μονάδων, επαινώντας εξίσου έξυπνα και απαιτώντας τον «πνευματικό χαρακτήρα» του αγώνα στην πολιτική ζωή. Εκατομμύρια άμυαλοι Γερμανοί παπαγάλιζαν αυτή την ανοησία χωρίς να έχουν την παραμικρή ιδέα πώς πρακτικά μ' αυτό αφοπλιζόντουσαν και παραδίδονταν άοπλοι στους Εβραίους.

Αλλά φυσικά υπάρχει και μια φυσική εξήγηση για αυτό. Η έλλειψη μιας μεγάλης μεταρρυθμιστικής ιδέας σε όλες τις εποχές σημαίνει έναν περιορισμό της μαχητικής δύναμης.

Η πίστη στο δικαίωμα χρήσης ακόμη και των πιο σκληρών όπλων συνδέεται με την ύπαρξη μιας φανατικής πίστης στην αναγκαιότητα της νίκης μιας ανατρεπτικής νέας τάξης σε αυτή τη γη.

Ένα κίνημα που δεν αγωνίζεται για τόσο υψηλούς στόχους και ιδανικά δεν θα καταφύγει ποτέ στο τελευταίο όπλο.

Η εμφάνιση μιας νέας μεγάλης ιδέας ήταν το μυστικό για την επιτυχία της Γαλλικής Επανάστασης· η ρωσική οφείλει τη νίκη της σε μια ιδέα και ο φασισμός μόνο μέσω της ιδέας απέκτησε τη δύναμη να υποβάλει ένα έθνος σε μια πιο ολοκληρωμένη ανάπλαση με τον πιο ωφέλιμο τρόπο.

Τα αστικά κόμματα δεν έχουν τέτοιες δυνατότητες.

Δεν ήταν όμως μόνο τα αστικά κόμματα που είδαν τον πολιτικό τους στόχο σε μια αποκατάσταση του παρελθόντος, αλλά και οι στρατιωτικές ενώσεις, στο βαθμό που ασχολούνταν κάπως με τους πολιτικούς στόχους. Οι σύλλογοι των παλαιών πολεμιστών και οι τάσεις του Κύφφχουζερ* ζωντάνεψαν μέσα τους και βοήθησαν με το να αμβλύνουν πολιτικά τα αιχμηρότερα όπλα που είχε η εθνικιστική Γερμανία εκείνη την

* Σύμφωνα με την γερμανική παράδοση, που χρονολογείται από το 1519, ο αυτοκράτορας της Αγίας Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας του Γερμανικού Έθνους Φρειδερίκος Α΄ ο Μπαρμπάροσα (12ος αι.) δεν πέθανε αλλά κοιμάται με τους ιππότες του στο όρος Κύφφχουζερ της Θουριγγίας, ενώ η κόκκινη γενειάδα του μεγαλώνει συνεχώς. Κάθε τόσο ανοίγει τα μάτια του και στέλνει ένα παιδί έξω από τον τάφο για να δει αν τα κοράκια σταμάτησαν να πετάνε γύρω απ' το βουνό. Όταν γίνει αυτό, θα σηκωθεί και θα οδηγήσει τους λαούς της Γερμανίας ενωμένους εναντίον των εχθρών τους. (Σ.τ.μ.)

εποχή και να αφεθούν να σκουριάσουν στα χέρια των υπηρετών της δημοκρατίας. Το γεγονός ότι ενήργησαν με τις καλύτερες προθέσεις, αλλά πάνω απ' όλα με την καλύτερη πίστη, δεν αλλάζει ούτε στο ελάχιστο την ολέθρια τρέλα των γεγονότων αυτής της εποχής.

Σταδιακά, ο μαρξισμός βρήκε στην σταθεροποιημένη Ράιχσβερ* την απαραίτητη υποστήριξη για την εξουσία του και μετά απ' αυτό άρχισε δραστικά και λογικά να διαλύει τις εθνικές στρατιωτικές μονάδες οι οποίες φαινότουσαν τώρα επικίνδυνες, σαν περιττές. Μερικοί ιδιαίτερα τολμηροί ηγέτες, για το οποίο αντιμετωπιζόντουσαν με δυσπιστία, παραπέμφθηκαν στο εδώλιο του δικαστηρίου και φυλακίστηκαν. Αλλά η μοίρα που οι ίδιοι προκάλεσαν τους πλήρωσε για όλα αυτά.

Με την ίδρυση του Εθνικοσοσιαλιστικού Γερμανικού Εργατικού Κόμματος, εμφανίστηκε για πρώτη φορά ένα κίνημα, στόχος του οποίου δεν ήταν, όπως αυτός των αστικών κομμάτων, μια μηχανική αποκατάσταση του παρελθόντος, αλλά η προσπάθεια δημιουργίας ενός οργανικού, εθνικού κράτους αντί του σημερινού παράλογου κρατικού μηχανισμού.

Από την πρώτη μέρα, το νέο κίνημα ήταν της άποψης ότι οι ιδέες του έπρεπε να εκπροσωπούνται πνευματικά, όμως ότι η προστασία αυτής της εκπροσώπησης, εάν ήταν απαραίτητο, έπρεπε να εξασφαλιστεί ακόμη και με βίαια μέσα. Πιστοί στις πεποιθήσεις τους, για την τεράστια σημασία της νέας θεωρίας, τους φαινόταν σαν αυτονόητο, ότι για την επίτευξη των σκοπών καμιά θυσία δεν μπορεί να είναι πολύ μεγάλη.

Έχω ήδη επισημάνει ότι από τη στιγμή, που ένα κίνημα θέλει

* Ήταν η ονομασία υπό την οποία λειτουργούσε ο γερμανικός στρατός κατά την περίοδο 1919 - 1935. (Σ.τ.μ.)

να κερδίσει την καρδιά ενός λαού, υποχρεώνεται, να αναλάβει την άμυνα ενάντια σε τρομοκρατικές προσπάθειες των αντιπάλων του από τις δικές του τάξεις. Είναι επίσης μια αιώνια εμπειρία στην παγκόσμια ιστορία, ότι μια τρομοκρατία που εμπνέεται από μια κοσμοθεωρία δεν μπορεί ποτέ να κατασταλεί από μια τυπική κρατική εξουσία, αλλά πάντα μπορεί να νικηθεί μόνο από μια νέα, εξίσου τολμηρή και αποφασιστική, άλλη κοσμοθεωρία. Αυτό κάνει τους γραφειοκράτες, που είναι φύλακες του κράτους, πάντοτε να νιώθουν δυσάρεστα, χωρίς όμως αυτό να σημαίνει ότι μπορούν να αποφύγουν το γεγονός. Η κρατική εξουσία μπορεί να εγγυηθεί την ειρήνη και την τάξη μόνο εάν όσον αφορά το περιεχόμενο του κράτους συμπίπτει κάθε φορά με την επικρατούσα κοσμοθεωρία, έτσι ώστε τα βίαια στοιχεία να έχουν μόνο χαρακτήρα μεμονωμένων εγκληματικών φύσεων και να μην θεωρούνται εκπρόσωποι μιας ιδέας που είναι εκ διαμέτρου αντίθετη με τις κρατικές απόψεις. Σε μια τέτοια περίπτωση, το κράτος μπορεί να χρησιμοποιήσει τη μεγαλύτερη βία εναντίον μιας τρομοκρατίας, που το απειλεί για αιώνες, όμως στο τέλος δεν θα είναι σε θέση να κάνει τίποτα εναντίον της, αλλά θα υποκύψει.

Το γερμανικό κράτος κατακλύζεται έντονα από τον μαρξισμό. Στα εβδομήντα χρόνια του αγώνα του, δεν μπόρεσε να αποτρέψει τη νίκη αυτής της κοσμοθεωρίας, που παρά τους εγκλεισμούς στις σωφρονιστικές φυλακές και τις φυλακίσεις και τα πλέον αιμοσταγή μέτρα που στο σύνολό τους ανέρχονται σε χιλιάδες χρόνια, τα οποία επέβαλε στους μαχητές της μαρξιστικής κοσμοθεωρίας που το απειλούσαν σε αμέτρητες περιπτώσεις, παρόλα αυτά αναγκάστηκε να παραδοθεί σχεδόν εντελώς. (Ακόμα και αυτό οι κανονικές αστικές αρχές του κράτους θα θέλουν να το αρνηθούν, φυσικά χωρίς να μπορούν να πείσουν.)

Όμως το κράτος, το οποίο σύρθηκε στη σταύρωση άνευ όρων από τον μαρξισμό στις 9 Νοεμβρίου 1918, δεν θα αναστηθεί ξαφνικά αύριο, σαν αντίπαλός του, αντιθέτως: οι ηλίθιοι αστοί στις υπουργικές καρέκλες μωρολογούν ήδη για την ανάγκη να

μη ληφθούν κυβερνητικά μέτρα σήμερα εναντίον των εργατών, βάσει του οποίου με τον όρο «εργάτης» έχουν κατά νου τον μαρξισμό. Ταυτίζοντας τον Γερμανό εργάτη με το μαρξισμό, όχι μόνο διαπράττουν μια εξίσου δειλή όσο και ψεύτικη παραποίηση της αλήθειας, αλλά παρακινώντας τους προσπαθούν να κρύψουν τη δική τους κατάρρευση από τη μαρξιστική ιδεολογία και οργάνωση.

Ενόψει όμως αυτού του γεγονότος, δηλαδή της πλήρους υποταγής του σημερινού κράτους στον μαρξισμό, το Εθνικοσοσιαλιστικό κίνημα έχει ακόμη μεγαλύτερη υποχρέωση, όχι μόνο να προετοιμαστεί για την πνευματική νίκη της ιδεολογίας του, αλλά και να αναλάβει την υπεράσπισή της απέναντι στην τρομοκρατία της Διεθνούς, που έχει μεθύσει με τη νίκη της.

Έχω ήδη περιγράψει, το πώς αναπτύχθηκε, λόγω της καθημερινής ζωής, σιγά-σιγά στο νέο μας κίνημα μια προστασία των συγκεντρώσεων, το πώς πήρε σταδιακά τον χαρακτήρα μιας συγκεκριμένης Ομάδας τήρησης της τάξης και επιδίωκε να αποκτήσει ένα οργανωτικό σχήμα.

Όσο περισσότερο μπορεί να έμοιαζε εξωτερικά αυτό το τότε σταδιακά αναδυόμενο δημιούργημα με μια λεγόμενη στρατιωτική μονάδα, τόσο λιγότερο μπορούσε να συγκριθεί με αυτήν.

Όπως ήδη αναφέρθηκε, οι γερμανικές στρατιωτικές οργανώσεις δεν είχαν καμία δική τους συγκεκριμένη πολιτική ιδεολογία. Στην πραγματικότητα ήταν μόνο ενώσεις αυτοπροστασίας με μικρό ή μεγάλο βαθμό κατάλληλης εκπαίδευσης και οργάνωσης και στην πραγματικότητα εκπροσωπούσαν μια παράνομη προσθήκη στα αντίστοιχα νόμιμα μέσα εξουσίας του κράτους. Ο χαρακτήρας τους σαν ελεύθερα σώματα προέκυψε μόνο λόγω του τρόπου με τον οποίο είχαν συγκροτηθεί και της κατάστασης του κράτους εκείνη την εποχή, αλλά σε καμία περίπτωση δεν έφεραν έναν τέτοιο τίτλο όπως οι ελεύθεροι σχηματισμοί που αγωνίζονται για μια ελεύθερη, δική τους πεποίθηση. Αυτά τα χαρακτηριστι-

κά, παρά την εντελώς αντίθετη στάση μεμονωμένων ηγετών και ολόκληρων ενώσεων κατά της δημοκρατίας, ωστόσο δεν τα είχαν. Διότι δεν αρκεί να είμαστε πεπεισμένοι για την κατωτερότητα ενός υπάρχοντος καθεστώτος για να μπορέσουμε να μιλήσουμε για μια πολιτική πεποίθηση με την κυριολεκτική έννοια, αλλά αυτό πρέπει να είναι ριζωμένο στη γνώση μόνο ενός νέου καθεστώτος και στην εσωτερική εικόνα ενός καθεστώτος, για να φτάσει κάποιος να το αισθάνεται σαν απόλυτη αναγκαιότητα και να εργάζεται για την πραγματοποίησή του θεωρώντας το σαν το υψηλότερο καθήκον της ζωής.

Αυτό που διακρίνει ουσιαστικά τις ομάδες τήρησης τάξης του εθνικοσοσιαλιστικού κινήματος της εποχής εκείνης από όλες τις στρατιωτικές ενώσεις, είναι ότι δεν ήταν ούτε στο ελάχιστο ένας υπηρέτης των συνθηκών που δημιουργήθηκαν από την επανάσταση, αλλά ότι αυτές πάλεψαν αποκλειστικά για μια νέα Γερμανία.

Αυτές οι ομάδες τήρησης τάξης βεβαίως στην αρχή είχαν μόνο τον χαρακτήρα μιας περιφρούρησης της αίθουσας. Το πρώτο τους καθήκον ήταν υπό περιορισμούς: ήταν να καταστήσουν δυνατή την πραγματοποίηση συγκεντρώσεων, οι οποίες χωρίς αυτές θα είχαν εμποδιστεί τελείως από τον αντίπαλο. Από τότε είχαν γαλουχηθεί να εκτελούν επιθέσεις χωρίς σκέψη, αλλά όχι, όπως λεγόταν απερίσκεπτα σε μερικούς ανόητους γερμανικούς εθνικιστικούς κύκλους, επειδή λάτρευαν το λαστιχένιο γκλομπ σαν το ανώτερο πνεύμα, αλλά επειδή κατάλαβαν ότι ακόμη και το μεγαλύτερο μυαλό μπορεί να εξοντωθεί όταν ο φορέας του χτυπηθεί από ένα λαστιχένιο γκλομπ, όπως συμβαίνει συχνά με τα πιο σημαντικά μυαλά στην ιστορία να παύουν κάτω από τα χτυπήματα των πιο ασήμαντων ειλώντων. Δεν ήθελαν να θέσουν τη βία ως στόχο, αλλά να προστατέψουν τους κήρυκες των υψηλών στόχων από το να παρενοχλούνται με τη βία. Και αντιλαμβάνονταν, ότι δεν είναι υποχρεωμένοι να προστατεύσουν ένα κράτος που δεν παρέχει καμιά προστασία στο έθνος, αλλά αντίθετα, ότι έπρεπε να

προστατεύσουν το έθνος από εκείνους που απειλούν να καταστρέψουν το έθνος και το κράτος.

Μετά τη μάχη της συγκέντρωσης στο Χόφμπροϋχάουζ του Μονάχου, οι ομάδες τήρησης της τάξης έλαβαν μια για πάντα

Τμήματα Καταιγίδας (Sturmabteilung)
στους δρόμους του Βερολίνου, 1922

την ονομασία **Τμήματα Καταιγίδας**, σαν μόνιμη υπενθύμιση της ηρωικής επίθεσης από τον μικρό αριθμό εκείνων των ημερών. Όπως δηλώνει ήδη αυτός ο όρος, είναι μόνο ένα **Τμήμα** του κινήματος. Είναι ένα κομμάτι σε αυτό, όπως

ακριβώς η προπαγάνδα, ο Τύπος, τα επιστημονικά ινστιτούτα και άλλα απλά κομμάτια που απαρτίζουν το κόμμα.

Το πόσο απαραίτητη ήταν η ανάπτυξη του μπορέσαμε να το δούμε όχι μόνο σε αυτή την αξέχαστη συγκέντρωση, αλλά και στην προσπάθειά μας να κατευθύνουμε σταδιακά το κίνημα από το Μόναχο στην υπόλοιπη Γερμανία. Μόλις εμφανιστήκαμε επικίνδυνοι για τον μαρξισμό, δεν άφησαν καμία ευκαιρία να πάει χαμένη, προκειμένου να καταπνίξουν εν τη γενέσει της κάθε προσπάθεια μιας εθνικοσοσιαλιστικής συγκέντρωσης ή να αποτρέψουν τη διεξαγωγή της διαλύοντάς την. Συγχρόνως ήταν απολύτως φυσικό, ότι οι κομματικές οργανώσεις του μαρξισμού όλων των αποχρώσεων υποστήριζαν τυφλά οποιαδήποτε τέτοια πρόθεση και κάθε τέτοιο περιστατικό στα αντιπροσωπευτικά σώματα. Αλλά τι πρέπει να πει κανείς για τα αστικά κόμματα, τα οποία ακόμα και κάτω από χτυπήματα του μαρξισμού, δεν τολμούσαν καθόλου να στείλουν τους ομιλητές τους να εμφανιστούν δημοσίως σε πολλά μέρη και παρ' όλ' αυτά παρακολουθούσαν με μια εντελώς ακατανόητη, ηλίθια ικανοποίηση κάθε φορά που είχαμε μια ατυχία στον αγώνα μας εναντίον του μαρξισμού. Ήταν χαρούμενοι, ότι εκείνοι, τους οποίους οι ίδιοι δεν μπορούσαν να αντιμετωπίσουν, στους

οποίους όμως οι ίδιοι υποτάχθηκαν, δεν μπορούσαν να αντιμετωπιστούν ούτε από εμάς. Τι πρέπει να πούμε στους δημόσιους υπαλλήλους, στους αστυνομικούς διευθυντές, ακόμη και στους υπουργούς, που πραγματικά με μια σκανδαλώδη έλλειψη αρχών, επιθυμούν να παρουσιάζονται προς τα έξω σαν άνδρες «εθνικιστές», αλλά σε όλες τις διαμάχες που είχαμε εμείς οι Εθνικοσοσιαλιστές με τον μαρξισμό, έκαναν τη πιο ατιμωτική υπηρεσία σαν υποχείρια αυτών! Τι πρέπει να πούμε σε ανθρώπους που προχώρησαν τόσο πολύ στην αυτοταπείνωσή τους, που για έναν άθλιο έπαινο των εβραϊκών εφημερίδων, καταδιώκουν εύκολα τους άνδρες, στων οποίων την ηρωική διακινδύνευση της ίδιας τους της ζωής χρωστούν εν μέρει το αν δεν είχαν κρεμαστεί πριν λίγα από τον κόκκινο όχλο σαν ξεσκισμένα κουφάρια στους φανοστάτες!

Αυτά ήταν τόσο θλιβερά πράγματα, που κάποτε ανάγκασαν τον αείμνηστο πρόεδρο Πένερ, ο οποίος με την απόλυτη ευθύτητά του μισούσε όλους τους γλείφτες, όπως μόνο ένας άνθρωπος με τίμια καρδιά μπορεί να μισήσει, να παρασυρθεί στο χονδροειδές ρητό: «Σε όλη μου τη ζωή ήθελα να μην είμαι τίποτε άλλο παρά πρώτα ένας Γερμανός και έπειτα ένας αξιωματούχος, και ποτέ δεν θέλησα να ανακατευτώ με εκείνα τα πλάσματα που σαν δημόσιες πόρνες εκπορνεύονται με οποιονδήποτε μπορεί να παίξει τον τωρινό αφέντη.» –

Ήταν ιδιαίτερα λυπηρό το γεγονός ότι αυτό το είδος των ανθρώπων όχι μόνο πήρε σταδιακά δεκάδες χιλιάδες από τους πιο έντιμους και νομιμόφρονες Γερμανούς δημόσιους υπαλλήλους υπό τον έλεγχό τους, αλλά σιγά-σιγά τους μόλυνε ακόμη και με την δική τους νωθρότητα, διώκοντας τους έντιμους με άγριο μίσος και τελικά απομακρύνοντάς τους από το αξίωμα και τη θέση τους, ενώ εξακολουθούσαν να παρουσιάζονται με υποκριτική ψευτιά ως άντρες «εθνικιστές».

Δεν θα μπορούσαμε ποτέ να ελπίζουμε για υποστήριξη από τέτοιους ανθρώπους, και την έχουμε λάβει μόνο σε πολύ σπάνιες περιπτώσεις. Μόνο η ανάπτυξη της δικής μας προστασίας θα μπορούσε να εξασφαλίσει τη δραστηριότητα του

κινήματος και ταυτόχρονα να κερδίσει εκείνη την προσοχή του κοινού και τον γενικό σεβασμό που δίνεται σε εκείνους που υπερασπίζονται τον εαυτό τους όταν δέχονται επίθεση.

Ως κατευθυντήρια αρχή για την εσωτερική κατάρτιση αυτών των Τμημάτων Καταιγίδας, η επικρατούσα πρόθεση ήταν πάντα, εκτός από τη σωματική άσκηση όλων, να εκπαιδεύουν σε μια ακλόνητη πεποίθηση, που να αντιπροσωπεύει τα εθνικοσοσιαλιστικά ιδεώδη και τελικά να σταθεροποιήσει την πειθαρχία τους στον υψηλότερο βαθμό. Δεν έπρεπε να έχουν καμία σχέση με μια οργάνωση άμυνας αστικών αντιλήψεων, ούτε όμως και καμία σχέση με κάποια μυστική οργάνωση.

Οι λόγοι για τους οποίους, εκείνη την εποχή, ήμουν έντονα αντίθετος στο να διοργανωθούν τα Τμήματα Καταιγίδας του Εθνικοσοσιαλιστικού Γερμανικού Εργατικού Κόμματος σαν τις λεγόμενες στρατιωτικές ενώσεις οφειλόταν στις ακόλουθες αιτιολογικές σκέψεις:

Από καθαρά ρεαλιστική άποψη, η στρατιωτική εκπαίδευση ενός λαού δεν μπορεί να πραγματοποιηθεί από ιδιωτικές ενώσεις, εκτός αν γίνει με τη βοήθεια τεράστιων κρατικών πόρων. Οποιαδήποτε άλλη πεποίθηση βασίζεται σε μια μεγάλη υπερεκτίμηση των δυνατοτήτων κάποιου. Είναι απλώς αδύνατη η δυνατότητα δημιουργίας οργανώσεων πέραν ενός συγκεκριμένου μεγέθους με την αποκαλούμενη «εθελοντική πειθαρχία», που να έχουν στρατιωτική αξία. Εδώ λείπει ο πιο σημαντικός πυλώνας της διοίκησης, δηλαδή η δύναμη της ποινής. Το φθινόπωρο, ή καλύτερα ακόμα και την άνοιξη του 1919, ήταν δυνατόν να σχηματιστούν τα λεγόμενα «Φράϊκορπς» (Ελεύθερα Σώματα), αλλά όχι μόνο επειδή εκείνη την εποχή είχαν ως επί το πλείστον μαχητές πρώτης γραμμής που είχαν περάσει από το σχολείο του παλαιού στρατού, αλλά και επειδή το είδος των υποχρεώσεων που ανέθεταν στο άτομο το υποχρέωνε σε απόλυτη στρατιωτική υπακοή, τουλάχιστον για περιορισμένο χρονικό διάστημα.

Αυτό λείπει εντελώς από τις σημερινές εθελοντικές «αμυντικές οργανώσεις». Όσο πιο εκτεταμένη είναι η οργάνωση

τόσο ασθενέστερη είναι η πειθαρχία, τόσο μικρότερες είναι οι απαιτήσεις που μπορεί να έχει κανείς από τα μέλη της και τόσο περισσότερο το όλο θέμα θα αποκτά τον χαρακτήρα των παλαιών μη πολιτικοποιημένων συλλόγων πολεμιστών και βετεράνων.

Μια εθελοντική εκπαίδευση στη στρατιωτική θητεία χωρίς εξασφαλισμένη απόλυτη διοίκηση δεν θα είναι ποτέ δυνατή στις πλατιές μάζες. Πάντα θα υπάρχουν λίγοι άνθρωποι πρόθυμοι να προσφερθούν εθελοντικά, να υποβληθούν οικειοθελώς σε ένα καταναγκασμό υπακοής, όπως θεωρείται δεδομένο και φυσικό στο στρατό.

Επιπλέον, μια πραγματική εκπαίδευση δεν μπορεί να πραγματοποιηθεί εξαιτίας των γελοία χαμηλών κεφαλαίων που διατίθενται για έναν τέτοιο σκοπό σε μια λεγόμενη στρατιωτική ένωση. Η καλύτερη, η πιο αξιόπιστη εκπαίδευση πρέπει να είναι το κύριο καθήκον ενός τέτοιου ιδρύματος. Έχουν περάσει οκτώ χρόνια από τον πόλεμο και από τότε καμιά ηλικία της γερμανικής μας νεολαίας δεν έχει εκπαιδευτεί συστηματικά. Ωστόσο, δεν μπορεί να είναι σκοπός μιας αμυντικής ένωσης η καταγραφή των ηλικιών αυτών που έχουν ήδη εκπαιδευτεί, γιατί διαφορετικά μπορούμε με μαθηματική ακρίβεια να υπολογίσουμε αμέσως το πότε θα αποχωρήσει και το τελευταίο μέλος από αυτήν την ένωση. Ακόμη και ο νεότερος στρατιώτης του 1918 θα είναι ανίκανος να πολεμήσει σε είκοσι χρόνια, και πλησιάζουμε αυτό το χρονικό σημείο με μεγάλη ανησυχία. Αυτό σημαίνει ότι κάθε λεγόμενη αμυντική ένωση προσλαμβάνει όλο και περισσότερο τον χαρακτήρα μιας παλιάς ένωσης παλαίμαχων. Αυτό όμως δεν μπορεί να είναι το νόημα και ο σκοπός ενός θεσμικού οργάνου, που δεν αποκαλείται ένωση **παλαίμαχων**, αλλά **αμυντική** ένωση και το οποίο, με το όνομά του μόνο, προσπαθεί να υποδείξει σαν αποστολή του όχι μόνο τη διατήρηση της παράδοσης και της αλληλεγγύης των πρώην στρατιωτών, αλλά και την ανάπτυξη της στρατιωτικής αντίληψης και την πρακτική εκπροσώπηση αυτής της ιδέας, δηλαδή στη δημιουργία ενός αμυντικού σώματος.

Όμως, αυτό το έργο απαιτεί την απόλυτη εκπαίδευση των στοιχείων που δεν έχουν ακόμη ασκηθεί στρατιωτικά, και αυτό είναι πραγματικά αδύνατο στην πράξη. Με μια εβδομαδιαία εκπαίδευση μίας ή δύο ωρών, στ' αλήθεια δεν μπορούμε να δημιουργήσουμε κανένα στρατιώτη. Με τις σημερινές εξαιρετικά αυξημένες απαιτήσεις που θέτει η στρατιωτική υπηρεσία στον κάθε άνθρωπο, ακόμα και μια διετής θητεία ίσως δεν αρκεί για να μετατρέψει τον μη εκπαιδευμένο νεαρό άνδρα σε εκπαιδευμένο στρατιώτη. Όλοι έχουμε στο μυαλό τις τρομερές συνέπειες του πεδίου της μάχης, που είχε για τους νέους στρατιώτες που δεν ήταν καλά εκπαιδευμένοι στον πόλεμο. Οι σχηματισμοί εθελοντών, που είχαν κάνει ασκήσεις για δεκαπέντε και είκοσι εβδομάδες με σιδερένια αποφασιστικότητα και απεριόριστη αφοσίωση, παρ' όλα αυτά αποδείχτηκαν στο μέτωπο μόνο τροφή για τα κανόνια. Μόνο τοποθετημένοι στις τάξεις των πεπειραμένων παλαιών στρατιωτών θα μπορούσαν οι νεότεροι, που είχαν εκπαιδευτεί για τέσσερις έως έξη εβδομάδες, να παραδοθούν σαν χρήσιμα μέλη ενός συντάγματος· καθοδηγούνταν σ' αυτή την περίπτωση από τους «παλιούς» και ύστερα τα κατάφεραν σταδιακά στα καθήκοντά τους.

Απεναντίας όμως πόσο μάταιη δείχνει η προσπάθεια, να θέλουμε να χρησιμοποιήσουμε ένα στράτευμα, με μια υποτιθέμενη εκπαίδευση μιας-δυο ωρών την εβδομάδα, χωρίς ξεκάθαρη διοίκηση και χωρίς επαρκή μέσα! Μ' αυτό μπορούμε ίσως να κρατήσουμε σε φόρμα τους παλαιούς στρατιώτες, αλλά δεν μπορούμε ποτέ να μετατρέψουμε τους νεοσύλλεκτους σε στρατιώτες.

Το πόσο αδιάφορη και εντελώς άχρηστη θα ήταν μια τέτοια διαδικασία ως προς τα αποτελέσματά της μπορεί να αποδειχθεί ιδιαίτερα από το γεγονός ότι την ίδια στιγμή που μια λεγόμενη εθελοντική αμυντική ένωση μόλις και μετά βίας και με τα πολλά προσπαθεί να εκπαιδεύσει ή να διδάξει το νόημα της άμυνας σε μερικές χιλιάδες καλοπροαίρετους άνδρες (οι άλλοι δεν χρειάζεται να ληφθούν υπόψη), το ίδιο το κράτος μέσω του

ειρηνιστικού-δημοκρατικού του, τρόπου εκπαίδευσης, στερεί δραστικά σε εκατομμύρια και εκατομμύρια νέων ανθρώπων τα φυσικά τους ένστικτα, δηλητηριάζει τη λογική πατριωτική σκέψη τους και έτσι σταδιακά τους μεταμορφώνει σε υπομονετικά κοπάδια προβάτων απέναντι σε μια οποιαδήποτε αυθαιρεσία.

Πόσο γελοίες είναι σε σύγκριση μ' αυτό όλες οι προσπάθειες των αμυντικών ενώσεων να θέλουν να μεταδώσουν τις θεωρίες τους στη γερμανική νεολαία!

Αλλά σχεδόν πιο σημαντική είναι η ακόλουθη άποψη, η οποία με έκανε πάντα να παίρνω θέση ενάντια σε κάθε προσπάθεια μιας λεγόμενης στρατιωτικής εκπαίδευσης στηριγμένης σε εθελοντικές ενώσεις:

Υποθέτοντας ότι, παρά τις δυσκολίες που αναφέρθηκαν παραπάνω, παρ' όλα αυτά μια ένωση κατάφερνε να μετατρέψει κάθε χρόνο έναν ορισμένο αριθμό Γερμανών σε αξιόμαχους άνδρες και μάλιστα όσον αφορά και στο φρόνημά τους αλλά και στη σωματική τους ικανότητα και στον χειρισμό των όπλων, τα αποτελέσματα παρ' όλα αυτά θα είναι μηδαμινά σε ένα κράτος, του οποίου ολόκληρη η στάση δείχνει ότι μια τέτοια αμυντική προετοιμασία είναι ανεπιθύμητη και μάλιστα την μισεί άμεσα καθώς έρχεται σε πλήρη αντίθεση με τον εσωτερικότατο στόχο των ηγετών της – τους διαφθορείς αυτού του κράτους.

Εν πάση περιπτώσει όμως, ένα τέτοιο αποτέλεσμα δεν θα είχε καμία αξία για κυβερνήσεις οι οποίες όχι μόνο έχουν αποδείξει στη πράξη ότι δεν ενδιαφέρονται για τη στρατιωτική δύναμη του έθνους, αλλά κυρίως ότι δεν θα ήταν ποτέ πρόθυμες να κάνουν μια έκκληση σε αυτή τη δύναμη, παρά μόνο για τη στήριξη της ίδιας τους την άθλιας ύπαρξης.

Και σήμερα, έτσι είναι. Ή μήπως δεν είναι γελοίο να θέλουμε να εκπαιδεύσουμε μερικές δεκάδες χιλιάδες άνδρες στο λυκόφως του δειλινού για μια κυβέρνηση, όταν το κράτος λίγα χρόνια νωρίτερα εγκατέλειψε δυστυχώς οκτώμισι εκατομμύρια καλά εκπαιδευμένους στρατιώτες, και όχι μόνο δεν τους χρησιμοποίησε πια, αλλά σαν ευχαριστώ για τις θυσίες τους,

τους παράτησε ακόμη και στις προσβολές όλων! Θέλετε λοιπόν να εκπαιδεύσουμε στρατιώτες για μια κρατική κυβέρνηση, που σπίλωσε και έφτυσε τους πιο ένδοξους στρατιώτες της εποχής, που άφησε να τους σχίσουν τα παράσημα από το στήθος τους, τους πήρε τα εθνόσημα, που τσαλαπάτησε τις σημαίες και ξευτέλισε τα κατορθώματά τους; Ή μήπως αυτή η σημερινή κρατική κυβέρνηση έχει κάνει ποτέ ένα βήμα για να αποκαταστήσει την τιμή του παλαιού στρατού, να λογοδοτήσουν οι καταστροφείς του και οι εξυβριστές του; Όχι το παραμικρό. Αντιθέτως: μπορούμε να δούμε τους τελευταίους να θronιάζονται στα ύπατα κρατικά αξιώματα. – Όπως είπαν στη Λειψία: «Το δίκιο πάει με την δύναμη». Δεδομένου όμως ότι η δύναμη στη σημερινή μας δημοκρατία βρίσκεται στα χέρια των ίδιων ανδρών, που κάποτε υποκίνησαν την επανάσταση, αλλά αυτή η επανάσταση είναι μια εσχάτη προδοσία και μάλιστα η πιο άθλια πράξη παλιανθρωπιάς στη γερμανική ιστορία, δεν βρίσκουμε πραγματικά κανένα λόγο, για τον οποίο η δύναμη αυτών των χαρακτήρων θα πρέπει να αυξηθεί μέσω του σχηματισμού ενός νέου καινούργιου στρατού. Εν πάση περιπτώσει, κάθε λογική αντιτίθενται σε αυτό.

Αλλά το ποια αξία απέδιδε αυτό το κράτος, ακόμη και μετά την επανάσταση του 1918, σε μια ενίσχυση της θέσης του από στρατιωτικής πλευράς, φάνηκε καθαρά και αναμφίβολα για άλλη μια φορά από τα στάση που κράτησε απέναντι στις μεγάλες οργανώσεις αυτοπροστασίας που κυριαρχούσαν τότε. Όσον καιρό έπρεπε να υποστηρίξουν την προσωπική προστασία των δειλών επαναστατικών πλασμάτων, δεν ήταν ανεπιθύμητες. Μόλις όμως, χάρη στη σταδιακή διαφθορά του λαού μας, ο κίνδυνος για αυτούς φάνηκε να έχει εξαλειφθεί και η ύπαρξη των ενώσεων σήμαινε τώρα την ενίσχυση της εθνικής πολιτικής, έγιναν περιττές και έκαναν τα πάντα για να τις αφοπλίσουν και αν ήταν δυνατόν ακόμη και για να τις διαλύσουν.

Η ιστορία δείχνει μόνο σε σπάνια παραδείγματα ευγνωμοσύνη εκ μέρους των ηγεμόνων. Όμως μόνο ένας νεοα-

στός πατριώτης θα μπορούσε να υπολογίζει στην ευγνωμοσύνη επαναστατών δολοφόνων εμπρηστών, λεηλατών του λαού και προδοτών του έθνους. Σε κάθε περίπτωση, όταν μελετούσα το πρόβλημα του κατά πόσον πρέπει να δημιουργηθούν εθελοντικές αμυντικές ενώσεις, δεν θα μπορούσα ποτέ να αποφύγω τα ερωτήματα: Για ποιον θα εκπαιδεύσω αυτούς τους νέους ανθρώπους; Για ποιο σκοπό θα χρησιμοποιηθούν και πότε έπρεπε να κληθούν; Η απάντηση σε αυτά δίνει και τις καλύτερες κατευθυντήριες γραμμές για τη δική μας συμπεριφορά.

Εάν το σημερινό κράτος καταφύγει ποτέ σε εκπαιδευμένες εφεδρείες αυτού του είδους, τότε αυτό δεν θα συμβεί ποτέ για μια εκπροσώπηση των εθνικών συμφερόντων προς τα έξω, αλλά πάντα μόνο για να προστατέψει τους βιαστές του έθνους στο εσωτερικό από τη γενική οργή του εξαπατημένου, προδομένου και ξεπουλημένου λαού που μπορεί κάποια μέρα να ξεσηκωθεί.

Μόνο γι' αυτόν τον λόγο, τα Τμήματα Καταιγίδας του Εθνικοσοσιαλιστικού Γερμανικού Εργατικού Κόμματος δεν θα 'πρεπε να έχουν καμία σχέση με μια στρατιωτική οργάνωση. Ήταν ένα μέσο προστασίας και εκπαίδευσης για το Εθνικοσοσιαλιστικό κίνημα, και τα καθήκοντά του ήταν σε ένα εντελώς διαφορετικό πεδίο από αυτό των λεγόμενων αμυντικών ενώσεων.

Όμως δεν θα 'πρεπε και να αποτελούν μυστική οργάνωση. Ο σκοπός των μυστικών οργανώσεων μπορεί να είναι μόνο παράνομος. Αλλά με αυτό το πεδίο δράσης ενός τέτοιου οργανισμού περιορίζεται από μόνο του. Δεν θα ήταν δυνατόν, ιδίως λαμβανομένης υπόψη της φλυαρίας του γερμανικού λαού, να οικοδομήσουμε μια οργάνωση κάποιου μεγέθους και ταυτόχρονα να τη διατηρήσουμε μυστική προς τα έξω ή ακόμη και να κρύψουμε τους στόχους της. Οποιαδήποτε τέτοια επιδίωξη, θα είναι χίλιες φορές μάταιη. Όχι μόνο, οι αστυνομικές αρχές μας διαθέτουν σήμερα ένα προσωπικό ρουφιάνων και παρόμοιων αποβρασμάτων, που για τα τριάντα αργύρια του Ιούδα προδίδουν ότι μπορούν να βρουν και επινο-

ούν ό,τι θα ήθελαν να αποκαλύψουν, αλλά υπάρχουν και οι ίδιοι οι δικοί μας οπαδοί που σε μια τέτοια περίπτωση ποτέ δεν θα μπορούσε να τους επιβληθεί η απαραίτητη σιωπή. Μόνο πολύ μικρές ομάδες μπορούν με προεργασία πολλών ετών να αποκτήσουν το χαρακτήρα των πραγματικών μυστικών οργανώσεων. Όμως ακόμη και το μικρό μέγεθος τέτοιων δομών θα ακύρωνε την αξία τους για το Εθνικοσοσιαλιστικό κίνημα. **Αυτό που χρειαζόμασταν και χρειαζόμαστε ήταν και είναι όχι εκατό ή διακόσιοι αποφασισμένοι συνωμότες, αλλά εκατοντάδες και εκατοντάδες χιλιάδες φανατικούς μαχητές για την κοσμοθεωρία μας. Δεν έπρεπε πλέον να εργαστούμε σε μυστικές συναθροίσεις, αλλά σε τεράστιες μαζικές εκδηλώσεις και ο δρόμος του κινήματος δεν μπορεί να ανοιχτεί με το στιλέτο, το δηλητήριο και το περίστροφο, αλλά με την κατάκτηση των δρόμων. Πρέπει να μάθουμε στον μαρξισμό ότι ο μελλοντικός κυρίαρχος των δρόμων είναι ο Εθνικοσοσιαλισμός, όπως θα κάποτε θα γίνει και ο κυρίαρχος του κράτους.**

Ο κίνδυνος των μυστικών οργανώσεων που εξακολουθεί να υφίσταται σήμερα έγκειται στο γεγονός ότι το μεγαλείο της αποστολής συχνά παρανοείται εντελώς μεταξύ των μελών και αντ' αυτού διαμορφώνεται η άποψη, ότι θα μπορούσε ξαφνικά να αποφασιστεί η μοίρα ενός λαού με μία μόνο πράξη δολοφονίας με θετικό αντίκτυπο. Μια τέτοια άποψη μπορεί να έχει την ιστορική της αιτιολόγηση, δηλαδή όταν ένα έθνος λιώνει κάτω από την τυραννία κάποιου μεγαλοφυούς δυνάστη και που είναι γνωστό ότι μόνο η εξαιρετική του προσωπικότητα εξασφαλίζει την εσωτερική σταθερότητα και την τρομοκρατία της εχθρικής καταπίεσης. Σε μια τέτοια περίπτωση, ένας άντρας που είναι πρόθυμος να κάνει θυσίες μπορεί ξαφνικά να βγει από έναν λαό για να βυθίσει το θανατηφόρο μαχαίρι στο στήθος του μόνου μισητού. Και μόνο το δημοκρατικό πνεύμα των παλιανθρώπων που νιώθουν τύψεις θα δει μια τέτοια πράξη σαν την πιο απεχθή, ενώ ο μεγαλύτερος υμνητής της ελευθερίας του λαού μας τόλμησε στον «Τέλλο» του να εξυμνήσει μια τέτοια

πράξη.

Το 1919 και το 1920 υπήρχε ο κίνδυνος, ότι τα μέλη των μυστικών οργανώσεων, παρασυρμένα από σπουδαία πρότυπα στην ιστορία και συγκλονισμένα από την απέραντη δυστυχία της πατρίδας, να προσπαθήσουν να εκδικηθούν τους καταστροφείς της πατρίδας, πιστεύοντας ότι αυτό θα έθετε ένα τέλος στη δυστυχία του λαού τους. Οποιαδήποτε απόπειρα να γίνει κάτι τέτοιο θα ήταν ανοησία, επειδή ο μαρξισμός δεν είχε κερδίσει χάρη στην ανώτερη ιδιοφυΐα και την προσωπική σημασία ενός ατόμου, αλλά μάλλον λόγω της απεριόριστης αθλιότητας, της δειλής φυγοπονίας του αστικού κόσμου. Η πιο σκληρή κριτική που θα μπορούσε να γίνει στην αστική μας τάξη είναι η διαπίστωση, ότι η ίδια η επανάσταση δεν έχει βγάλει ούτε ένα μυαλό κάποιου μεγέθους και παρ' όλα αυτά υπέκυψε σε αυτήν. Κατανοητό είναι ακόμη και να παραδοθούμε σε έναν Ροβεσπιέρο, έναν Νταντόν ή έναν Μαρά, αλλά είναι καταστροφικό να σερνόμαστε στη σταύρωση μπροστά στον ασθενικό Σάιντεμαν, τον χοντρό κ. Έρτσμπεργκερ και έναν Φρήντριχ Έμπερτ και σε όλα αυτά τα αναρίθμητα ανθρωπάκια της πολιτικής. Πραγματικά δεν υπήρχε ούτε ένα κεφάλι στο οποίο θα μπορούσε κανείς να δει τον ευφυή άνθρωπο της επανάστασης και έτσι και την δυστυχία της πατρίδας, αλλά δεν υπήρχε τίποτα άλλο παρά ασήμαντοι επαναστάτες, ανάξιοι λόγου σπαρτακιστές χονδρικώς και λεπτομερώς. Το να βγάλεις από τη μέση κάποιους απ' αυτούς, ήταν εντελώς επουσιώδες και το πολύ να είχε μια επιτυχία, ότι θα ερχόντουσαν πολύ γρήγορα στη θέση τους κάποιες άλλες εξίσου μεγάλες και εξίσου διψασμένες βδέλλες.

Εκείνα τα χρόνια κανείς δεν μπορούσε να παρέμβει αρκετά απέναντι σε μια θεώρηση, που είχε την αιτία και την αιτιολόγησή της σε πραγματικά σπουδαία φαινόμενα της ιστορίας, αλλά δεν ταίριαζε στο ελάχιστο με την τωρινή εποχή των νάνων.

Η ίδια προσέγγιση πρέπει επίσης να ακολουθηθεί όσον αφορά την **εξάλειψη των λεγόμενων προδοτών**. Είναι γελοία

παράλογο να σκοτώνεις ένα παλικαράκι που έχει προδώσει τη θέση κάποιου κανονιού, ενώ δίπλα, στις θέσεις των υψηλότερων αξιωματούχων, κάθονται κανάγιες που ξεπούλησαν ένα ολόκληρο Ράιχ, που θα 'πρεπε να έχουν βάρος στη συνείδησή τους τη μάταιη θυσία δύο εκατομμυρίων νεκρών, που είναι υπεύθυνοι για τον ακρωτηριασμό εκατομμυρίων, αλλά με γαλήνη στη ψυχή τους κάνουν τις δημοκρατικές τους επιχειρήσεις. Η εξαίλιψη των μικρών προδοτών δεν έχει νόημα σε ένα κράτος του οποίου η ίδια η κυβέρνηση απαλλάσσει τους προδότες της πατρίδας από κάθε τιμωρία. Διότι έτσι μπορεί μια μέρα να συμβεί ένας έντιμος ιδεαλιστής, που εξάλειψε για τον λαό του έναν καταδότη που έδινε πληροφορίες για αποθήκες όπλων, να συρθεί να λογοδοτήσει μπροστά στους καπιταλιστές προδότες της πατρίδας. Και εδώ τίθεται ένα σημαντικό ερώτημα: Πρέπει να αφήσουμε ένα τέτοιο προδοτικό μικρό πλάσμα να εξαλειφθεί από ένα άλλο τέτοιο πλάσμα ή από έναν ιδεαλιστή; Στη μια περίπτωση η επιτυχία είναι αμφίβολη και η προδοσία είναι σχεδόν εξασφαλισμένη για αργότερα· στην άλλη περίπτωση εξαλείφεται ένας μικρός κακοποιός και συγχρόνως η ζωή ενός ιδεαλιστή, που ίσως είναι αναντικατάστατος, μπαίνει σε κίνδυνο.

Παρεμπιπτόντως, η άποψή μου σχετικά με αυτό το ζήτημα είναι ότι δεν πρέπει να κρεμάμε τους μικρούς κλέφτες και να αφήνουμε τους μεγάλους να ξεφεύγουν, αλλά ότι μια μέρα ένα Γερμανικό Εθνικό Δικαστήριο πρέπει να δικάσει και να τιμωρήσει αρκετές δεκάδες χιλιάδες από τους οργανωτές και επομένως υπεύθυνους εγκληματίες της προδοσίας του Νοεμβρίου και ό,τι έχει σχέση με αυτήν. Ένα τέτοιο παράδειγμα θα δώσει μια για πάντα ακόμη και στον πιο μικρό προδότη όπλων το απαραίτητο μάθημα.

Αυτές είναι όλες οι σκέψεις που με οδήγησαν να συνεχίσω να απαγορεύω τη συμμετοχή σε μυστικές οργανώσεις και να προφυλάξω τα ίδια τα Τμήματα Καταιγίδας από τον χαρακτήρα τέτοιων οργανώσεων. Εκείνα τα χρόνια κράτησα το εθνικοσοσιαλιστικό κίνημα μακριά από πειράματα, οι διεκπε-

ραιωτές των οποίων ήταν τις περισσότερες φορές νεαροί Γερμανοί εμπνευσμένοι από θαυμάσιο ιδεαλισμό, αλλά οι πράξεις των οποίων τους έκαναν μόνο θύματα επειδή δεν μπορούσαν να καλυτερέψουν την τύχη της πατρίδας στο ελάχιστο.

Εάν, όμως, τα Τμήματα Καταιγίδας δεν έπρεπε να γίνουν ένας στρατιωτικός οργανισμός ή ένας μυστικός οργανισμός, τότε έπρεπε να ακολουθήσουν τις ακόλουθες συνέπειες:

1. Η εκπαίδευσή τους να μη πραγματοποιείται σύμφωνα με στρατιωτικά κριτήρια, αλλά σύμφωνα με τους σκοπούς του κόμματος.

Στο βαθμό που τα μέλη είναι σωματικά κατάλληλα, η βασική αξία δεν έπρεπε να δοθεί στις στρατιωτικές ασκήσεις, αλλά μάλλον στις αθλητικές δραστηριότητες. Η πυγμαχία και το ζίου-ζίτσου μου φαινόταν πάντα πιο σημαντικά από οποιαδήποτε κακή, ημιτελή εκπαίδευση στη σκοποβολή. Δώστε στο γερμανικό έθνος έξι εκατομμύρια σώματα αθλητικά άψογα εκπαιδευμένα, εμποτισμένα όλα με μια φανατική αγάπη για την πατρίδα και με το υψηλότερο πνεύμα επιθετικότητας και ένα εθνικό κράτος θα έχει δημιουργήσει έναν στρατό από αυτούς, εάν είναι απαραίτητο, σε λιγότερο από δύο χρόνια, τουλάχιστον στο βαθμό που είναι διαθέσιμη μια συγκεκριμένη βάση. Αυτό όμως, όπως έχουν σήμερα τα πράγματα, μπορεί να το κάνει μόνο η Ράιχσβερ και όχι μια αμυντική ένωση που συγκροτήθηκε με ημίμετρα. Η σωματική εξάσκηση πρέπει να ενσταλάξει στο άτομο την πεποίθηση της ανωτερότητάς του και να του δώσει εκείνη την αυτοπεποίθηση που βρίσκεται αιώνια μόνο στη συνειδητοποίηση της δικής του δύναμης· επιπλέον, πρέπει να του διδάξει εκείνες τις αθλητικές δεξιότητες που χρησιμεύουν ως όπλο στην υπηρεσία του κινήματος.

2. Προκειμένου να αποφευχθεί από την αρχή κάθε μυστι-

κός χαρακτήρας των Τμημάτων Καταιγίδας, εκτός από την ενδυμασία τους, που έπρεπε να είναι άμεσα αναγνωρίσιμη στο καθένα, έπρεπε ακόμη και το μέγεθος της υπόστασής τους να δείχνει τον δρόμο που είναι χρήσιμος για το κίνημα και που πρέπει να είναι γνωστός στο κοινό. Δεν τους επιτρέπεται να συνεδριάζουν κρυφά, αλλά πρέπει να βαδίζουν κάτω από καθαρό ουρανό και έτσι διοχετεύοντας την ενεργητικότητά τους σε μια καθαρή δραστηριότητα να γκρεμίζουν οριστικά όλους τους θρύλους της «μυστικής οργάνωσης». Προκειμένου να κρατηθεί και η σκέψη τους μακριά από κάθε προσπάθεια ικανοποίησης του ακτιβισμού τους μέσω μικρών συνωμοσιών, έπρεπε ευθύς εξαρχής να τους μυήσουμε ολοκληρωτικά στη μεγάλη ιδέα του κινήματος και να τους εκπαιδεύσουμε πλήρως στο καθήκον της εκπροσώπησης αυτής της ιδέας, ώστε από την αρχή να διευρυνθεί ο ορίζοντάς τους και ο καθένας ατομικά να μη θεωρεί αποστολή του να εξαλείψει κάποιο μικρό ή μεγάλο απατεώνα, αλλά τη δέσμευση για την ίδρυση ενός νέου Εθνικοσοσιαλιστικού εθνικού κράτους. Με αυτόν τον τρόπο όμως, ο αγώνας ενάντια στο σημερινό κράτος θα αρθεί από την ατμόσφαιρα των ταπεινών πράξεων εκδίκησης και συνωμοσίας στο μέγεθος ενός ιδεολογικού πολέμου εξόντωσης ενάντια στο μαρξισμό και στα δημιουργήματά του.

3. Η οργανωτική δομή των Τμημάτων Καταιγίδας, καθώς και η ενδυμασία και ο εξοπλισμός τους, δεν θα 'πρεπε να είναι σύμφωνα με τα πρότυπα του παλιού στρατού, αλλά μάλλον σύμφωνα με μια σκοπιμότητα που καθορίζεται από το έργο τους.

Αυτές οι απόψεις, που με καθοδήγησαν το 1920 και το 1921 και τις οποίες προσπάθησα σταδιακά να ενσταλάξω στη νέα οργάνωση, ήταν επιτυχημένες, καθώς στα μέσα του καλοκαιριού του 1922 διαθέταμε ένα σημαντικό αριθμό μονάδων των εκατό ατόμων, οι οποίες στα τέλη του φθινοπώρου του 1922 σιγά-σιγά έλαβαν την ειδική χαρακτηριστική ενδυμασία τους. Τρία γεγονότα είχαν τεράστια

σημασία για την περαιτέρω ανάπτυξη των Τμημάτων Καταιγίδας.

1. Η μεγάλη γενική διαδήλωση όλων των πατριωτικών ενώσεων κατά του Νόμου περί Προστασίας της Δημοκρατίας στα τέλη του καλοκαιριού 1922 στη **βασιλική πλατεία του Μονάχου**.

Οι πατριωτικές ενώσεις του Μονάχου είχαν εκδώσει το κάλεσμα εκείνη την εποχή, με το οποίο ζήτησε μια τεράστια συγκέντρωση στο Μόναχο ως διαμαρτυρία κατά της θέσπισης του νόμου περί προστασίας της Δημοκρατίας. Και το Εθνικοσοσιαλιστικό κίνημα έπρεπε να συμμετάσχει σε αυτήν. Η πορεία των πυκνών γραμμών του κόμματος ξεκίνησε από έξι μονάδες των εκατό ατόμων του Μονάχου, τα οποία στη συνέχεια ακολουθούνταν από τα πολιτικά τμήματα του κόμματος. Στην ίδια πομπή βάδιζαν δύο μπάντες και συμμετείχαν περίπου δεκαπέντε σημαίες. Η άφιξη των Εθνικοσοσιαλιστών στην μισογεμάτη μεγάλη πλατεία, στην οποία όμως καμία σημαία δεν ανέμιζε, προκάλεσε τεράστιο ενθουσιασμό. Εγώ ο ίδιος είχα την τιμή να μιλήσω ως ένας από τους ομιλητές μπροστά στο πλήθος των εξήντα χιλιάδων ανθρώπων.

Η επιτυχία της εκδήλωσης ήταν συντριπτική, ειδικά επειδή, παρ' όλες τις απειλές των κόκκινων, αποδείχθηκε για πρώτη φορά ότι και το εθνικιστικό Μόναχο μπορούσε να διαδηλώσει στο δρόμο. Οι συντονιστές της προστασίας της κόκκινης δημοκρατίας, που προσπάθησαν να δράσουν με τρομοκρατία ενάντια στις προωθούμενες φάλαγγες διασκορπίστηκαν μέσα σε λίγα λεπτά απ' τις εκατονταρχίες των Τμημάτων Καταιγίδας με ματωμένα κεφάλια. Εκείνη την εποχή, το εθνικοσοσιαλιστικό κίνημα έδειξε για πρώτη φορά την αποφασιστικότητά του να διεκδικήσει στο μέλλον το δικαίωμά του στους δρόμους και έτσι να αποσπάσει αυτό το μονοπώλιο από τα χέρια διεθνιστών προδοτών του λαού και εχθρών της πατρίδας.

Το αποτέλεσμα αυτής της ημέρας ήταν η αδιαμφισβήτητη απόδειξη της ψυχολογικής και οργανωτικής ορθότητας των

απόψεών μας σχετικά με την επέκταση των Τμημάτων Καταιγίδας.

Τώρα πλέον η επέκτασή τους ήταν δυναμική στη βάση αυτής της αποδεδειγμένης επιτυχίας, έτσι που μερικές εβδομάδες αργότερα δημιουργήθηκε διπλάσιος αριθμός εκατονταρχιών στο Μόναχο.

2. Η πορεία προς το Κόμπουργκ τον Οκτώβριο του 1922.

Οι «εθνικιστικές» ενώσεις είχαν σκοπό να διοργανώσουν στο Κόμπουργκ μια λεγόμενη «Γερμανική Ημέρα». Εγώ ο ίδιος έλαβα μια πρόσκληση για να λάβω μέρος με τη σημείωση ότι θα ήταν επιθυμητό αν έφερνα μαζί μου κάποια συνοδεία. Αυτό το αίτημα, που πήρα στα χέρια μου στις έντεκα το πρωί, ήρθε πολύ βολικά σε μένα. Μία ώρα αργότερα, δόθηκαν οι οδηγίες για την παρακολούθηση αυτής της «Γερμανικής Ημέρας». Σαν «συνοδεία» όρισα οκτακόσιους άνδρες από τα Τμήματα Καταιγίδας, οι οποίοι επρόκειτο να μεταφερθούν από το Μόναχο σε περίπου δεκατέσσερις εκατονταρχίες με ειδικό τρένο στην πόλη που είχε γίνει Βαυαρική. Ανάλογες εντολές εστάλησαν σε ομάδες των εθνικοσοσιαλιστικών Τμημάτων Καταιγίδας, οι οποίες είχαν στο μεταξύ συγκροτηθεί σε άλλα μέρη.

Ήταν η πρώτη φορά που ένα τέτοιο ειδικό τρένο διέσχισε τη Γερμανία. Η μεταφορά προκάλεσε μια αίσθηση σε όλα τα μέρη όπου επιβιβάζονταν τα νέα μέλη των Τμημάτων Καταιγίδας. Πολλοί δεν είχαν ξαναδεί τις σημαίες μας· η εντύπωση που προκάλεσαν αυτές ήταν πολύ καλή.

Όταν φτάσαμε στο σιδηροδρομικό σταθμό του Κόμπουργκ, μας υποδέχτηκε μια αντιπροσωπεία των διοργανωτών της εκδήλωσης της «Γερμανικής Ημέρας», η οποία μας διαβίβασε μια εντολή των εκεί συνδικάτων ή καλύτερα του Ανεξάρτητου και του Κομμουνιστικού Κόμματος, που την περιέγραψαν σαν «συμφωνία», με περιεχόμενο ότι δεν θα μπορούμε στη πόλη με ξεδιπλωμένες τις σημαίες, ούτε με τη μουσική (είχαμε μαζί μας τη δική μας μικρή μπάντα δυνάμεως σαράντα δύο ανδρών) και δεν επιτρεπόταν να εισέλθουμε με πορεία σε πυκνή παράταξη.

Απέρριψα αμέσως αυτούς τους αισχρούς όρους, αλλά δεν παρέλειψα να εκφράσω την έκπληξή μου στους παρόντες κυρίους που ηγούνταν αυτού του συνεδρίου, που συνήψαν διαπραγματεύσεις και συμφωνίες με αυτούς τους ανθρώπους και δήλωσα ότι τα Τμήματα Καταιγίδας ξεκινούν αυτή τη στιγμή σε εκατονταρχίες και υπό τους ήχους της μουσικής και τις σημαίες να κυματίζουν θα βαδίσουν στη πόλη.

Έτσι κι έγινε.

Στην πλατεία του σιδηροδρομικού σταθμού μας υποδέχτηκε ένα πλήθος πολλών χιλιάδων που ούρλιαζαν και κραύγαζαν. «Δολοφόνοι», «ληστές», «κλέφτες», «εγκληματίες» ήταν τα χαϊδευτικά ονόματα με τα οποία μας βομβάρδιζαν με αγάπη οι υποδειγματικοί ιδρυτές της Γερμανικής Δημοκρατίας. Τα νεαρά Τμήματα Καταιγίδας τήρησαν μια παραδειγματική τάξη, οι εκατονταρχίες σχηματίστηκαν στην πλατεία μπροστά από το σιδηροδρομικό σταθμό και στην αρχή δεν έδιναν καμιά σημασία στις βωμολοχίες. Η πορεία που ξεκινήσαμε σε μια πόλη σχεδόν άγνωστη σε εμάς, δεν κατευθύνθηκε από τα φοβισμένα όργανα της Αστυνομίας, όπως είχε καθοριστεί, στα καταλύματά μας σε ένα σκοπευτήριο στα περίχωρα του Κόμπουργκ, αλλά στο Χόφμπροϋχαουζ-κέλλερ, κοντά στο κέντρο της πόλης. Στα αριστερά και στα δεξιά της πορείας, το πλήθος που μας ακολουθούσε λυσσομανούσε συνεχώς. Μόλις εισήλθαν οι τελευταίες εκατονταρχίες στον προαύλιο χώρο του κελαριού ένα τεράστιο πλήθος προσπάθησε να μπει πίσω τους κάτω από εκκωφαντικές κραυγές. Για να αποφευχθεί αυτό, η αστυνομία κλείδωσε το κελάρι. Δεδομένου ότι αυτή η κατάσταση είχε γίνει πια αφόρητη κάλεσα τα Τμήματα Καταιγίδας να αγωνιστούν για άλλη μια φορά, τους συμβούλεψα για λίγο και ζήτησα από την αστυνομία να ανοίξει τις πόρτες αμέσως. Μετά από αρκετούς δισταγμούς, συμμορφώθηκε.

Τώρα βαδίζαμε στο δρόμο, από τον οποίο είχαμε έρθει, ξανά προς τα πίσω, για να φτάσουμε στα καταλύματά μας και αυτή τη φορά υπήρχε επιτέλους ένα μέτωπο που έπρεπε να γίνει.

Αφού με τις φωνές και τις προσβλητικές κραυγές δεν κατάφεραν να ταράξουν την ψυχραιμία των εκατονταρχιών, οι εκπρόσωποι του αληθινού σοσιαλισμού, της ισότητας και της αδελφότητας, άρπαξαν τις πέτρες. Αυτό ήταν το τέλος της υπομονής μας και έτσι για δέκα λεπτά έπεφταν πέτρες δεξιά κι αριστερά σαν καταστροφικό χαλάζι και σε ένα τέταρτο αργότερα δεν φαινόταν πια κανένας κόκκινος στους δρόμους. Τη νύχτα έγιναν ακόμα σοβαρότερες συγκρούσεις. Οι

Αποστολή στο Κόμπουργκ 1922

περιπολίες των Τμημάτων Καταιγίδας είχαν βρει εθνικοσοσιαλιστές, οι οποίοι δέχτηκαν επίθεση μεμονωμένα, σε φρικτή κατάσταση. Μετά απ' αυτό ακολουθήσαμε μια σύντομη διαδικασία με τους αντιπάλους μας. Το επόμενο

πρωί ο κόκκινος τρόμος από τον οποίο υπέφερε για χρόνια το Κόμπουργκ είχε συντριβεί. Με γνήσια μαρξιστική-εβραϊκή ψευδολογία προσπάθησαν να ξεσηκώσουν με φυλλάδια τους «συντρόφους και τις συντρόφισσες του διεθνούς προλεταριάτου» για ακόμα μια φορά, με το να υποστηρίζουν, κάτω από πλήρη διαστρέβλωση των γεγονότων, ότι «οι συμμορίες των δολοφόνων» μας είχαν αρχίσει τον «πόλεμο εξόντωσης εναντίον των φιλήσυχων εργατών» στο Κόμπουργκ. Η μεγάλη «λαϊκή διαδήλωση», στην οποία ήλπιζαν να συμμετάσχουν δεκάδες χιλιάδες εργάτες από όλη την περιοχή, επρόκειτο να πραγματοποιηθεί στην μία και μισή. Έτσι, αποφασισμένος να συντρίψω οριστικά την κόκκινη τρομοκρατία, άφησα τα Τμήματα Καταιγίδας, τα οποία εν τω μεταξύ είχαν διογκωθεί σε σχεδόν χίλιους πεντακόσιους άνδρες, να ξεκινήσουν στις δώδεκα η ώρα και βάδισα μαζί τους στη πορεία προς το Φεστιβάλ του Κόμπουργκ στη μεγάλη πλατεία όπου έπρεπε να πραγματοποιηθεί η κόκκινη διαδήλωση. Ήθελα να δω αν θα τολμούσαν να μας ενοχλήσουν ξανά. Όταν μπήκαμε στην πλατεία, αντί των ανακοινωθέντων δεκάδων

χιλιάδων ήταν παρόντες μόνο μερικές εκατοντάδες, οι οποίοι γενικά παρέμειναν σιωπηλοί όταν πλησιάσαμε, ενώ μερικοί το 'σκασαν. Μόνο σε μερικά σημεία ομάδες κόκκινων, που εν τω μεταξύ είχαν έρθει από άλλα μέρη και δεν μας είχαν μάθει ακόμη, προσπάθησαν να μας ξαναενοχλήσουν· αλλά εν ριπή οφθαλμού τους κόπηκε η όρεξη για κάτι τέτοιο. Και τώρα μπορούσες να δεις πώς ο πληθυσμός, που προηγουμένως ήταν εκφοβισμένος από την τρομοκρατία ξύπνησε σιγά-σιγά, πήρε θάρρος, τόλμησε να μας καλωσορίσει με φωνές και ξέσπασε σε αυθόρμητες ζητωκραυγές σε πολλά μέρη απ' όπου περνούσαμε. Ξαφνικά το προσωπικό του σιδηροδρομικού σταθμού μας είπε ότι δεν θα οδηγούσαν το τρένο. Τότε ανακοίνωσα σε μερικούς αρχισυνωμότες, ότι σε αυτήν την περίπτωση σκοπεύω να συλλάβω όσους απ' τους κόκκινους ψηλά ιστάμενους έπεφταν στα χέρια μας και ότι ύστερα θα το οδηγούσαμε μόνοι μας, με την πρόθεση όμως να πάρω μαζί μας μερικές δεκάδες από την αδελφότητα της διεθνούς αλληλεγγύης απλώνοντάς τους στην ατμομηχανή και σε κάθε βαγόνι. Επίσης δεν παρέλειψα, να επιστήσω την προσοχή των κυρίων, ότι αυτό το ταξίδι με τις δικές μας δυνάμεις θα ήταν φυσικά μια εξαιρετικά ριψοκίνδυνη επιχείρηση και δεν αποκλείονταν να σπάσουμε όλοι μας τους σβέρκους και τα κεφάλια μας. Όμως θα μας χαροποιούσε, ότι τότε τουλάχιστον δεν θα πηγαίναμε στη μεταθανάτια ζωή μόνοι μας αλλά σε πλήρη ισότητα και αδελφότητα με τους κόκκινους αρχηγούς.

Μετά απ' αυτό το τρένο έφυγε έγκαιρα, και φτάσαμε με ασφάλεια στο Μόναχο το επόμενο πρωί.

Στο Κόμπουργκ, κατ' αυτό τον τρόπο για πρώτη φορά από το 1914 αποκαταστάθηκε η ισότητα όλων των πολιτών απέναντι στον νόμο. Διότι εάν κάποιος από τους αφελείς ανώτερους αξιωματούχους ισχυρίζεται σήμερα ότι το κράτος προστατεύει τις ζωές των πολιτών του, τότε σίγουρα αυτό δεν συνέβαινε τότε· γιατί εκείνη την εποχή οι πολίτες έπρεπε να υπερασπιστούν τους εαυτούς τους από τους εκπροσώπους του σημερινού κράτους.

Η σημασία αυτής της ημέρας ως προς τις συνέπειές της δεν μπορούσε αρχικά να εκτιμηθεί πλήρως. Όχι μόνο ότι αυξήθηκε σημαντικά η αυτοπεποίθηση των Τμημάτων Καταιγίδας και η πίστη τους στην ορθότητα της ηγεσίας τους, αλλά και ο υπόλοιπος κόσμος άρχισε να ασχολείται μαζί μας πιο προσεκτικά και για πρώτη φορά πολλοί αναγνώρισαν στο εθνικοσοσιαλιστικό κίνημα τον θεσμό, ο οποίος κατά πάσα πιθανότητα μια μέρα θα κληθεί να θέσει τέρμα στη μαρξιστική τρέλα.

Μόνο οι δημοκράτες μούγκριζαν, ότι δεν μπορούμε να τολμάμε να μην αφήνουμε να μας σπάσουν τα κεφάλια ειρηνικά, αλλά τολμήσαμε, σε ένα δημοκρατικό πολίτευμα, να αντιμετωπίσουμε μια βάνανση επίθεση με γροθιές και μπαστούνια αντί για ειρηνικές ψαλμωδίες.

Ο αστικός Τύπος εν γένει ήταν εν μέρει άθλιος, εν μέρει κακόβουλος, όπως πάντα και μόνο μερικές ειλικρινείς εφημερίδες χαιρέτισαν το γεγονός ότι τουλάχιστον σε ένα σημείο είχε τεθεί επιτέλους ένα τέλος στην τεχνική των μαρξιστικών ληστρικών ομάδων.

Στο ίδιο το Κόμπουργκ, όμως, παρ' όλα αυτά μια μερίδα μαρξιστών εργατών, που, παρεμπιπτόντως, πρέπει να θεωρηθούν ως παραπλανημένοι, είχε μάθει από τις γροθιές των εθνικοσοσιαλιστών εργατών ότι και αυτοί οι εργάτες αγωνιζόντουσαν για ιδανικά, καθώς η εμπειρία έχει δείξει ότι μόνο για κάτι για το οποίο πιστεύεις και αγαπάς, χτυπάς κιόλας.

Ωστόσο, τα ίδια τα Τμήματα Καταιγίδας είχαν το μεγαλύτερο όφελος. Αυξήθηκαν πολύ γρήγορα, έτσι που στη διάσκεψη του κόμματος στις 27 Ιανουαρίου 1923, περίπου έξι χιλιάδες άνδρες μπόρεσαν να συμμετάσχουν στον καθαγιασμό της σημαίας, και οι πρώτες εκατονταρχίες ήταν πλήρως ντυμένες με τη νέα τους στολή.

Οι εμπειρίες στο Κόμπουργκ είχαν δείξει πόσο αναγκαίο είναι, όχι μόνο για να ενισχυθεί το ομαδικό πνεύμα του σώματος, αλλά και για να αποφευχθεί η σύγχυση και για να

προλάβουμε τη μη αναγνώρισή τους, να εισαχθεί μια ομοιόμορφη ενδυμασία για τα Τμήματα Καταιγίδας. Μέχρι τότε φορούσαν μόνο το περιβραχιόνιο, τώρα ήρθε το αντιανεμικό και το γνωστό καπέλο.

Η εμπειρία από το Κόμπουργκ όμως είχε επιπλέον τη σημασία, ότι τώρα αρχίσαμε, μεθοδικά σε όλα τα μέρη στα οποία η κόκκινη τρομοκρατία εμπόδιζε κάθε συγκέντρωση αντιφρονούντων για πολλά

Εορτασμός καθαγιασμού των σημαιών
27 Ιανουαρίου, 1923

χρόνια, αυτό να διακοπεί και να εδραιώσει την ελευθερία του συνέρχεσθε. Από τώρα και στο εξής, τα εθνικοσοσιαλιστικά τάγματα συγκεντρώνονταν επανειλημμένα σε τέτοια μέρη, και σταδιακά το ένα κόκκινο προπύργιο μετά το άλλο έπεφτε θύμα της εθνικοσοσιαλιστικής προπαγάνδας στη Βαυαρία. Τα Τμήματα Καταιγίδας είχαν ωριμάσει ολοένα και περισσότερο στα καθήκοντά τους και έτσι είχαν απομακρυνθεί από τον χαρακτήρα ενός ανόητου και ασήμαντου αμυντικού κινήματος και είχαν εξελιχθεί σε μια ζωντανή μαχητική οργάνωση για την ίδρυση ενός νέου γερμανικού κράτους.

Αυτή η λογική εξέλιξη συνεχίστηκε μέχρι τον Μάρτιο του 1923. Τότε συνέβη ένα γεγονός που με ανάγκασε να βγάλω το κίνημα από τη μέχρι τότε πορεία του και να την επανασχεδιάσω.

3. Η κατοχή της περιοχής του Ρουρ από τους Γάλλους τους πρώτους μήνες του 1923 είχε στη συνέχεια μια μεγάλη σημασία για την ανάπτυξη των Τμημάτων Καταιγίδας.

Ακόμα και σήμερα, δεν είναι δυνατόν και ιδιαίτερα λόγω εθνικού συμφέροντος δεν είναι σκόπιμο, να μιλάμε ή να γράφουμε για αυτό δημόσια. Μπορώ να μιλήσω μόνο εφόσον αυτό το θέμα έχει ήδη θιγεί σε δημόσιες διαπραγματεύσεις και, ως εκ τούτου, έχει τεθεί υπόψη του κοινού.

Η κατοχή της περιοχής του Ρουρ, η οποία δεν μας εξέπληξε,

προκάλεσε την δικαιολογημένη ελπίδα ότι τώρα η δειλή πολιτική των υποχωρήσεων θα καταργηθεί οριστικά και ότι μ' αυτό θα ανατεθεί στις αμυντικές ενώσεις ένα πολύ συγκεκριμένο έργο. Ακόμη και τα Τμήματα Καταιγίδας, τα οποία εκείνη την εποχή ήδη συμπεριλάμβαναν πολλές χιλιάδες νέους, δυνατούς άνδρες, δεν μπορούσαν τότε να αποκοπούν από αυτήν την εθνική υπηρεσία. Την άνοιξη και το καλοκαίρι του έτους 1923, μετατράπηκαν σε στρατιωτική οργάνωση μάχης. Αυτό οφείλεται σε μεγάλο βαθμό στις μεταγενέστερες εξελίξεις του έτους 1923 στο βαθμό που αφορούσαν το κίνημά μας.

Δεδομένου ότι ασχολούμαι σε μεγάλο βαθμό την εξέλιξη των γεγονότων του 1923 αλλού, εδώ θέλω μόνο να δηλώσω, ότι η αναδιοργάνωση των Τμημάτων Καταιγίδας εκείνης της εποχής, εάν δεν εφαρμοζόταν η προϋπόθεση που οδήγησε στην αναδιοργάνωση τους, δηλαδή η έναρξη της ενεργητικής αντίστασης εναντίον της Γαλλίας, θα ήταν καταστροφική για τα συμφέροντα του κινήματός μας.

Τα γεγονότα στο τέλος του έτους 1923, όσο φρικτά κι αν φαίνονται με την πρώτη ματιά, εξεταζόμενα από μια υψηλότερη σκοπιά, ήταν σχεδόν αναγκαία, όταν με ένα χτύπημα τερματίστηκε ο μετασχηματισμός των Τμημάτων Καταιγίδας, ο οποίος είχε καταστεί περιττός από τη στάση της κυβέρνησης του γερμανικού Ράιχ, αλλά ήταν πλέον επιβλαβής για το κίνημα και έτσι δημιούργησε την ευκαιρία μια μέρα να επιστρέψουμε εκεί απ' όπου κάποτε αφήσαμε το σωστό δρόμο.

Το Εθνικοσοσιαλιστικό Γερμανικό Εργατικό Κόμμα, που επανιδρύθηκε το 1925, έχει τώρα να δημιουργήσει ξανά τα Τμήματα Καταιγίδας του σύμφωνα με τις αρχές που ανέφερα στην αρχή, να τα εκπαιδεύσει και να τα οργανώσει. Με αυτόν τον τρόπο, πρέπει να επιστρέψει στις αρχικές υγιείς απόψεις και πρέπει και πάλι να θεωρήσει ως το υψηλότερο καθήκον του, τη δημιουργία των Τμημάτων Καταιγίδας του σαν ένα όργανο εκπροσώπησης και ενίσχυσης του αγώνα της κοσμοθεωρίας του κινήματος.

Δεν πρέπει να ανεχτεί ότι τα Τμήματα Καταιγίδας θα αφε-

θούν να ξεπέσουν σε ένα είδος αμυντικής ένωσης ούτε σε μια μυστική οργάνωση· αντιθέτως πρέπει να προσπαθήσει να εκπαιδεύτούν σε μια φρουρά εκατό χιλιάδων ανδρών του εθνικοσοσιαλισμού και άρα σε μια βαθιά εθνικιστική ιδέα.

10^ο Κεφάλαιο

Ο Φεντεραλισμός σαν μάσκα

Το χειμώνα του 1919 και ακόμη περισσότερο την άνοιξη και το καλοκαίρι του 1920, το νέο κόμμα αναγκάστηκε να λάβει θέση σε ένα ζήτημα που είχε ήδη γίνει εξαιρετικά σημαντικό κατά τη διάρκεια του πολέμου. Στον πρώτο τόμο, στη σύντομη περιγραφή των χαρακτηριστικών της επικείμενης κατάρρευσης της Γερμανίας, που προσωπικά είχα διαπιστώσει, επεσήμανα τον ιδιαίτερο τύπο προπαγάνδας που εξαπέλυσαν τόσο οι Άγγλοι όσο και οι Γάλλοι προκειμένου να διευρύνουν το παλιό χάσμα μεταξύ Βορρά και Νότου. Την άνοιξη του 1915 εμφανίστηκαν τα πρώτα συστηματικά εμπρηστικά φυλλάδια κατά της Πρωσίας, σαν η μόνη ένοχη για τον πόλεμο. Μέχρι το 1916, αυτό το σύστημα είχε φτάσει σε μια πλήρη, εξίσου επιδέξια και κακόβουλη ανάπτυξη. Η υποκίνηση των Νότιων Γερμανών εναντίον των Βόρειων Γερμανών, που υπολογίστηκε με τα χαμηλότερα ένστικτα, άρχισε να αποδίδει καρπούς μετά από λίγο. Είναι μια μομφή που πρέπει να γίνει εναντίον των αρμόδιων αρχών εκείνης της εποχής, τόσο στην κυβέρνηση όσο και στη στρατιωτική διοίκηση – καλύτερα, στα βαναρικά

διοικητικά κέντρα – και την οποία δεν μπορούν να αποτινάξουν, επειδή δεν παρενέβησαν με την απαραίτητη αποφασιστικότητα περιφρονώντας τυφλά το καθήκον τους. Δεν έκαναν τίποτα! Αντιθέτως, σε μερικούς φορείς δεν φαινόταν να το βλέπουν με τόση λύπη και ίσως ήταν αρκετά στενόμυαλοι για να σκεφτούν ότι μια τέτοια προπαγάνδα όχι μόνο θα έθετε τέλος στη διαδικασία ενοποίησης του γερμανικού λαού, αλλά αυτό θα οδηγούσε αυτομάτως στην ενίσχυση των ομοσπονδιακών δυνάμεων. Σχεδόν ποτέ στην ιστορία μια τέτοια κακόβουλη παράλειψη δεν έχει εκδικηθεί τόσο σκληρά. Η αποδυνάμωση, που πίστευαν ότι θα προκαλούσαν στην Πρωσία, επηρέασε όλη τη Γερμανία. Αλλά το αποτέλεσμα ήταν μια επιτάχυνση της κατάρρευσης, η οποία όχι μόνο κατέστρεψε τη Γερμανία, αλλά κυρίως τα ίδια τα μεμονωμένα κρατίδια.

Στην πόλη όπου το μίσος ενάντια στην Πρωσία, που υποδαυλίστηκε με τέχνη, μαινόταν με λύσσα, ξέσπασε πρώτα η επανάσταση ενάντια στην παραδοσιακή βασιλική οικογένεια.

Θα ήταν λάθος, ωστόσο, να πιστέψουμε ότι η δημιουργία αυτού του αντι-πρωσικού αισθήματος οφειλόταν αποκλειστικά στην εχθρική πολεμική προπαγάνδα και ότι δεν υπήρχαν άλλες δικαιολογίες που παρακίνησαν το λαό σε αυτό. Ο απίστευτος τρόπος οργάνωσης της πολεμικής μας οικονομίας, που σε ένα σχεδόν παράλογο συγκεντρωτισμό πατρονάριζε ολόκληρες περιοχές του Ράιχ και – προσποιούταν, ήταν ένας από τους κύριους λόγους για την εμφάνιση αυτής της αντι-πρωσικής συμπεριφοράς. **Διότι για τον φυσιολογικό μέσο άνθρωπο οι εταιρείες παραγωγής όπλων, οι οποίες είχαν τώρα την έδρα τους στο Βερολίνο, ήταν ταυτόσημες με το Βερολίνο και το ίδιο το Βερολίνο ισοδυναμούσε με την Πρωσία.** Εκείνη την εποχή, το άτομο δύσκολα συνειδητοποιούσε ότι οι οργανωτές αυτών των ληστρικών ιδρυμάτων, που ονομάζονταν πολεμικές εταιρείες, δεν ήταν ούτε Βερολινέζοι ούτε Πρώσοι και μάλιστα ούτε καν Γερμανοί. Έβλεπε μόνο τα μεγάλα χοντροκομμένα λάθη και τις συνεχείς καταχρήσεις αυτών των μισητών ιδρυμάτων στην πρωτεύουσα του Ράιχ και έστρεφε τώρα φυσι-

κά όλο το μίσος του σε αυτήν την πρωτεύουσα του Ράιχ και ταυτόχρονα στην Πρωσία, ιδιαίτερα μάλιστα όταν η άλλη πλευρά όχι μόνο δεν έκανε κάτι γι' αυτό αλλά τέτοια σημάδια τα καλωσόριζε σιωπώντας ακόμα και κρυφογελώντας.

Ο Εβραίος ήταν πολύ έξυπνος για να μην καταλάβει εκείνη την εποχή ότι η αισχρή λεηλασία, την οποία οργάνωσε με το πρόσχημα των πολεμικών εταιρειών εναντίον του γερμανικού λαού, θα έπρεπε να προκαλέσει αντιδράσεις.

Όσο αυτές δεν έμπαιναν στο δικό του λαρύγγι, δεν είχε λόγους να τις φοβάται. Όμως για να αποφύγει μια έκρηξη των μαζών που οδηγούνται σ' αυτή την κατεύθυνση από την απελπισία και την αγανάκτηση, δεν θα μπορούσε να υπάρξει καμιά καλύτερη συνταγή από το να αφήσει τον θυμό τους να φουσκώσει και να τον χρησιμοποιήσει.

Είθε η Βαυαρία να αντιδικεί εναντίον της Πρωσίας και η Πρωσία κατά της Βαυαρίας, όσο περισσότερο τόσο το καλύτερο! Η ενδυνάμωση της πάλης μεταξύ τους σήμαινε για τους Εβραίους την ασφαλέστερη ειρήνη. Η γενική προσοχή αποσπάστηκε εντελώς από τα διεθνή σκουλήκια του έθνους, φαινόταν να έχουν ξεχαστεί. Και όταν τα συνετά στοιχεία, που ήταν επίσης πολυάριθμα στη Βαυαρία, προέτρεπαν για κατανόηση και σκέψη και αυτοσυγκράτηση και κατ' αυτόν τον τρόπο κόπαζαν τον κίνδυνο του αμείλικτου αγώνα και φάνηκε να εμφανίζεται πάλι ο κίνδυνος, οι Εβραίοι στο Βερολίνο έπρεπε μόνο να σκηνοθετήσουν μια νέα πρόκληση και να περιμένουν την επιτυχία. Σε οποιοδήποτε τέτοιο περιστατικό αμέσως ορμούσαν όλοι όσοι είχαν όφελος από τον καβγά μεταξύ Βορρά και Νότου και φυσούσαν τόσο μέχρι τα κάρβουνα της αγανάκτησης να πυρακτωθούν πάλι σε δυνατή φωτιά.

Ήταν ένα έξυπνο, εκλεπτυσμένο παιχνίδι με το οποίο οι Εβραίοι ασχολούνταν σταθερά εκείνη την εποχή και αποσπούσαν την προσοχή των μεμονωμένων γερμανικών φυλών για να μπορέσουν να τους λεηλατήσουν πιο διεξοδικά.

Ύστερα ήρθε η επανάσταση.

Αν τώρα μέχρι το 1918, ή, για να το πω καλύτερα, μέχρι τον Νοέμβριο εκείνου του έτους ο μέσος πολίτης, αλλά ειδικά οι λιγότερο μορφωμένοι μικροαστοί και εργάτες δεν μπόρεσαν να καταλάβουν την πραγματική πορεία των γεγονότων και τις αναπόφευκτες συνέπειες της σύγκρουσης μεταξύ των γερμανικών φυλών, προπάντων στη Βαυαρία, τότε τουλάχιστον τα τμήματα που αποκαλούνταν «εθνικά» θα έπρεπε να το είχαν καταλάβει την ημέρα της εκδήλωσης της επανάστασης. Διότι τη στιγμή που πέτυχε η επιχείρηση, ο αρχηγός και οργανωτής της επανάστασης στη Βαυαρία έγινε εκπρόσωπος των «βαυαρικών» συμφερόντων. **Ο διεθνιστής Εβραίος Κουρτ Άισνερ άρχισε να ξεσηκώνει τη Βαυαρία εναντίον της Πρωσίας.** Αλλά ήταν βέβαιο ότι ειδικά αυτός ο ανατολίτης, ο οποίος, ως δημοσιογράφος εφημερίδων περιπλανιόταν διαρκώς εδώ και εκεί στην υπόλοιπη Γερμανία, ήταν ο τελευταίος που μπορούσε να υποδειχτεί σαν υπερασπιστής των βαυαρικών συμφερόντων και ότι η Βαυαρία του ήταν τελείως αδιάφορη απ' ότι υπάρχει στον κόσμο του Θεού.

Δίνοντας στην επαναστατική εξέγερση στη Βαυαρίας τον χαρακτήρα μιας σκόπιμης εξέγερσης ενάντια στο υπόλοιπο Ράιχ, ο Κουρτ Άισνερ δεν ενεργούσε στο ελάχιστο για τα βαυαρικά συμφέροντα, αλλά μόνο ως εντεταλμένος του Ιουδαϊσμού. Χρησιμοποιούσε τα υπάρχοντα ένστικτα και τις αντιπάθειες του βαυαρικού λαού σαν μέσα που θα μπορούσαν να διαμελίσουν ευκολότερα τη Γερμανία τους. Το διαλυμένο Ράιχ όμως θα ήταν ένα θήραμα για τον μπολσεβικισμό.

Η τακτική που χρησιμοποίησε συνεχίστηκε αρχικά μετά το θάνατό του. Ο μαρξισμός, ο οποίος πάντα περιέλουζε με αιματηρό σαρκασμό ειδικά τα μεμονωμένα κρατίδια και τους πρίγκιπες τους στη Γερμανία, ξαφνικά έκανε έκκληση ως «Ανεξάρτητο Κόμμα» σε εκείνα τα συναισθήματα και τα ένστικτα που είχαν τις ισχυρότερες ρίζες τους στις βασιλικές δυναστείες και στα μεμονωμένα κρατίδια.

Ο αγώνας της δημοκρατίας των συμβουλίων ενάντια στα προωθούμενα στρατιωτικά απελευθερωτικά τμήματα είχε

αναδειχθεί προπαγανδιστικά πρώτα απ' όλα ως «αγώνας των βαυαρών εργατών» ενάντια στον «Πρωσικό милитарισμό». Απ' αυτό μόνο μπορούμε να καταλάβουμε, γιατί στο Μόναχο, σε αντίθεση με άλλες γερμανικές περιοχές, η πτώση της δημοκρατίας των συμβουλίων δεν οδήγησε στην επιστροφή της πλατιάς μάζας στο δρόμο της λογικής, αλλά μάλλον σε ακόμη μεγαλύτερη πικρία και δυσαρέσκεια εναντίον της Πρωσίας.

Η τέχνη με την οποία οι μπολσεβίκοι δημαγωγοί παρουσίασαν την εξάλειψη της δημοκρατίας των συμβουλίων που ακουγόταν σαν νίκη του «πρωσικού милитарισμού» ενάντια στην «αντιμилитарιστική» και την «αντιπρωσική» νοοτροπία του βαυαρικού λαού, απέδωσε πλούσιους καρπούς. Ενώ ο Κουρτ Άισνερ δεν είχε ούτε δέκα χιλιάδες υποστηρικτές στο Μόναχο κατά τις εκλογές του νομοθετικού ομόσπονδου κρατικού κοινοβουλίου της Βαυαρίας και το Κομμουνιστικό Κόμμα παρέμεινε κάτω από τις τρεις χιλιάδες, μετά την κατάρρευση της δημοκρατίας, και τα δύο κόμματα μαζί ανήλθαν σε σχεδόν εκατό χιλιάδες ψηφοφόρους.

Κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου άρχισε ο προσωπικός μου αγώνας εναντίον της παράλογης απόπειρας εξέγερσης των γερμανικών φυλών μεταξύ τους.

Πιστεύω, πως σε ολόκληρη τη ζωή μου δεν ξεκίνησα ποτέ κάτι πιο αντιδημοφιλές, από τις τότε διαμαρτυρίες μου κατά της εχθρότητας απέναντι στην Πρωσία. Οι πρώτες μαζικές συγκεντρώσεις είχαν ήδη πραγματοποιηθεί στο Μόναχο κατά τη διάρκεια της δημοκρατίας των συμβουλίων, στις οποίες το μίσος εναντίον της υπόλοιπης Γερμανίας, αλλά ειδικά εναντίον της Πρωσίας, είχε φουντώσει σε τέτοιο βαθμό, που δεν ήταν μόνο απειλή θανάτου για έναν βόρειο Γερμανό το να παρευρεθεί σε μια τέτοια συγκέντρωση, αλλά ότι το τέλος τέτοιου είδους συγκεντρώσεων τελείωνε αρκετά συχνά με άγριες κραυγές: «Μακριά από την Πρωσία!» – «Κάτω η Πρωσία!» – «Πόλεμος με την Πρωσία!», μια ατμόσφαιρα, που συνόψισε ένας ιδιαίτερα φωτισμένος εκπρόσωπος των Βαυαρικών κυριαρχικών συμφερόντων στο γερμανικό Ράιχς-

ταγκ με την πολεμική κραυγή: **«Καλύτερα να πεθάνω σαν Βαυαρός, παρά να σαπίσω σαν Πρώσος».**

Έπρεπε να έχετε ζήσει από κοντά τις τότε συγκεντρώσεις για να καταλάβετε, τι σήμαινε για μένα, όταν υπερασπίστηκα τον εαυτό μου ενάντια σε αυτήν την τρέλα για πρώτη φορά,

Λέβενμπροϋκελλερ στο Μόναχο

περιτριγυρισμένος από μια χούφτα φίλων, σε μια συγκέντρωση στο Λέβενμπροϋκελλερ στο Μόναχο. Ήταν οι σύντροφοί μου από τον πόλεμο, που μου συμπαραστάθηκαν εκείνη τη στιγμή, και μπορεί κανείς να φανταστεί εύκολα τι νιώσαμε, όταν μια μάζα που είχε γίνει παράλογη ρίχτηκε καταπάνω μας και απειλούσε να μας σκοτώσει, ενώ την

εποχή που εμείς υπερασπιζόμασταν την πατρίδα, στο μεγαλύτερο μέρος τους τριγυρνούσαν σαν λιποτάκτες και κιοτήδες στα μετόπισθεν ή στην πατρίδα. Για μένα, φυσικά, αυτά τα επεισόδια είχαν την τύχη, ότι οι μικρές ομάδες των πιστών μου ένιωσαν για πρώτη φορά ακόμη πιο δεμένες μαζί μου και ήταν έτοιμες να μου ορκιστούν πίστη στη ζωή και στον θάνατο.

Αυτοί οι αγώνες, που επαναλήφθηκαν ξανά και ξανά κατά τη διάρκεια του 1919, φαινόταν να εντείνονται στις αρχές του 1920. Υπήρξαν συγκεντρώσεις – θυμάμαι ιδιαίτερα μία στην αίθουσα Βάγκνερ της οδού Ζόννεν στο Μόναχο – στις οποίες η ομάδα μου, η οποία στο μεταξύ είχε αυξηθεί, έπρεπε να αντιμετωπίσει τις πιο δύσκολες μάχες, που συχνά κατέληγαν στην κακοποίηση καμιάς ντουζίνας των οπαδών μου, ρίχνοντάς τους στο έδαφος, ποδοπατώντας τους και τελικά να τους πετάνε έξω από τις αίθουσες, περισσότερο σαν πτώματα παρά σαν ζωντανούς.

Ο αγώνας που ξεκίνησα στην αρχή μόνος μου, υποστηριζόμενος μόνο από τους συντρόφους μου στον πόλεμο, συνεχίστηκε τώρα σαν μια, θέλω να πω σχεδόν, ιερή αποστολή

του νέου κινήματος.

Ακόμα και σήμερα είμαι υπερήφανος, που μπορώ να το λέω, ότι εμείς τότε – στηριγμένοι σχεδόν αποκλειστικά στους Βαυαρούς υποστηρικτές μας – παρ' όλα αυτά προκαλέσαμε, αργά αλλά σταθερά, το τέλος αυτού του μείγματος της ηλιθιότητας και της προδοσίας. Λέω ηλιθιότητα και προδοσία γιατί, παρότι έχω πειστεί για την πραγματικά καλόψυχη ηλιθιότητα της μάζας των υποστηρικτών, δεν μπορώ να αποδώσω τόσο αφέλεια στους οργανωτές και τους υποκινητές. Τους θεωρούσα και ακόμη και σήμερα τους θεωρώ ότι μισθώνονται από τη Γαλλία και είναι πληρωμένοι προδότες. Σε μία περίπτωση, στην περίπτωση του Ντόρτεν*, η ιστορία έχει ήδη μιλήσει και έχει αποφανθεί.

Αυτό που έκανε την κατάσταση ιδιαίτερα επικίνδυνη εκείνη την εποχή ήταν η ικανότητα με την οποία μπορούσαν να κρύβουν τις πραγματικές τάσεις, βάζοντας στο προσκήνιο τους φεντεραλιστικούς σκοπούς τους ως τον μόνο λόγο αυτών των ενεργειών. Είναι σαφές, όμως, ότι η υποκίνηση του μίσους κατά της Πρωσίας δεν έχει καμία σχέση με τον φεντεραλισμό. Και μια «ομοσπονδιακή δραστηριότητα» που προσπαθεί τη διάλυση ή τον διαμελισμό ενός άλλου ομόσπονδου κράτους είναι περίεργη προσέγγιση. Διότι ένας έντιμος φεντεραλιστής, για τον οποίο η παράθεση της αντίληψης του Βίσμαρκ για το Ράιχ δεν αντιπροσωπεύει κάποια υποκριτική φράση, δεν μπορεί να θέλει να διαχωρίσει τμήματα

* Ο Χάνς Άνταμ Ντόρτεν (γεννημένος στις 10 Φεβρουαρίου 1880 στο Έντενιχ, † Απρίλιος 1963 στη Νίκαια της Γαλλίας) ήταν διδάκτωρ νομικός της δημόσιας διοίκησης και υποστηρικτής της αυτονομίας της Ρηνανίας και της Έσσης-Νασάου. Μετά τη γερμανική ήττα στον Πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο, έγινε ο «Πρόεδρος» της «Δημοκρατίας της Ρηνανίας» στο Βίσμπαρντεν το 1919, η ανακήρυξη της οποίας απέτυχε μετά από λίγες μέρες. Συνέχισε να εργάζεται για το αυτονομιστικό κίνημα και μετανάστευσε στη Γαλλία μετά από ένα δεύτερο αποτυχημένο πραξικόπημα το 1923. (Σ.τ.μ)

του Πρωσικού κράτους που δημιουργήθηκε ή ολοκληρώθηκε από τον Βίσμαρκ ή ακόμη και να υποστηρίζει δημόσια τέτοιες προσπάθειες διαχωρισμού. Τι κραυγές θα ξεσηκώνονταν στο Μόναχο, αν ένα συντηρητικό Πρωσικό κόμμα υπέθαλπτε το διαχωρισμό της Φραγκονίας από τη Βαυαρία ή μάλιστα το απαιτούσε και το προωθούσε με δημόσια δράση! Με όλα αυτά, θα μπορούσατε πραγματικά να λυπάστε μόνο για τους έντιμους ομοσπονδιακούς χαρακτήρες, που δεν μπορούσαν να δουν τίποτα πέρα από αυτή την αχρεία απάτη· διότι αυτοί ήταν οι κυρίως προδομένοι. Παραποιώντας με αυτόν τον τρόπο την ομοσπονδιακή ιδέα, οι ίδιοι οι υποστηρικτές της έσκαβαν τον τάφο. Δεν μπορείς να προπαγανδίζεις καμιά ομοσπονδιακή δομή του Ράιχ, όταν τον πιο ουσιαστικό σύνδεσμο ενός τέτοιου κρατικού δημιουργήματος, δηλαδή την Πρωσία, εσύ ο ίδιος την μειώνεις, την βρίζεις και την σπιλώνεις, κάνοντας έτσι μια ομοσπονδία αδύνατη, αν ποτέ ήταν δυνατή. Ήταν ακόμη πιο απίστευτο, καθώς ο αγώνας αυτών των λεγόμενων φεντεραλιστών στρεφόταν ιδιαίτερα εναντίον της Πρωσίας, η οποία μπορεί να σχετίζεται λιγότερο με τη δημοκρατία του Νοεμβρίου. Διότι οι λεγόμενοι «φεντεραλιστές» δεν έστρεψαν τις ύβρεις και τις επιθέσεις εναντίον των πρωτεργατών του Συντάγματος της Βαϊμάρης, οι οποίοι παρεμπιπτόντως ήταν, κατά το μεγαλύτερο μέρος, νότιοι Γερμανοί ή Εβραίοι, αλλά εναντίον των εκπροσώπων της παλιάς συντηρητικής Πρωσίας, δηλαδή του αντίποδα του Συντάγματος της Βαϊμάρης. Το γεγονός ότι ήταν ιδιαίτερα προσεκτικοί για να μην αγγίξουν τους Εβραίους δεν πρέπει να μας εκπλήσσει, αλλά ίσως παρέχει το κλειδί για την επίλυση του όλου αινίγματος.

Ακριβώς όπως και πριν από την επανάσταση, ο Εβραίος ήξερε πώς να αποσπάσει την προσοχή από τις πολεμικές εταιρείες του ή, καλύτερα από τον αυτόν τον ίδιο, και πώς να στρέψει τις μάζες, ειδικά του βαυαρικού λαού, εναντίον της Πρωσίας, έτσι μετά την επανάσταση έπρεπε να βρει έναν τρόπο να καλύψει κάπως τη νέα και τώρα δέκα φορές μεγαλύτερη λεηλασία. Και μπόρεσε να το ξανακάνει, ξεσηκώνοντας σε

αυτήν την περίπτωση τα λεγόμενα «εθνικιστικά στοιχεία» της Γερμανίας το ένα εναντίον του άλλου: **τους συντηρητικούς της Βαυαρίας εναντίον των εξίσου συντηρητικών Πρώσων.** Και πάλι το έκανε με τον πιο πονηρό τρόπο, με το να προκαλούν βίαιες και απερίσκεπτες επιθέσεις μόνο αυτοί που κρατούσαν τα ηνία της μοίρας του Ράιχ, ώστε κατ' αυτόν τον τρόπο να κρατά πάντα σε νέο αναβρασμό τα αίματα των εκατέρωθεν εμπλεκόμενων. Ποτέ όμως ενάντια στον Εβραίο, αλλά πάντα εναντίον του Γερμανού αδελφού. **Ο Βαυαρός δεν έβλεπε το Βερολίνο των τεσσάρων εκατομμυρίων εργατών, σκληρά εργαζομένων, δημιουργικών ανθρώπων, αλλά μάλλον το σάπιο, αποσυντιθέμενο Βερολίνο των αηδιαστικών δυτικών προαστίων! Αλλά το μίσος του δεν στρεφόταν εναντίον αυτών των δυτικών προαστίων, αλλά εναντίον της «Πρωσικής» πόλης.**

Πραγματικά συχνά ήταν να τρελαίνεσαι.

Αυτή η ικανότητα του Εβραίου να αποσπά την προσοχή του κοινού από πάνω του και να την απασχολεί αλλού, μπορεί και σήμερα να παρατηρηθεί ξανά.

Το 1918 δεν υπήρχε κανένας λόγος για έναν συστηματικό αντισημιτισμό. Θυμάμαι ακόμα τις δυσκολίες, που αντιμετώπιζες, μόλις έβαζες τη λέξη Εβραίος στο στόμα σου. Είτε θα σε κοίταζαν ανόητα, ή θα βίωνες δριμύτατο διωγμό. Οι πρώτες μας προσπάθειες να αποκαλύψουμε τον πραγματικό εχθρό στο κοινό φαινόταν σχεδόν χωρίς προοπτικές εκείνη την εποχή και μόνο πολύ αργά ξεκίνησαν τα πράγματα να αλλάζουν προς το καλύτερο. Όσο ελαττωματική ήταν η «**Ένωση Προστασίας και Άμυνας**» στην **οργανωτική** της συγκρότηση, παρ' όλα αυτά τόσο μεγάλο ήταν το επίτευγμά της, να ανοίξει για άλλη μια φορά το εβραϊκό ζήτημα. Πάντως το χειμώνα του 1918/19 άρχισε σιγά-σιγά να ριζώνει ένα είδος αντισημιτισμού. Αργότερα, όμως, το εθνικοσοσιαλιστικό κίνημα προώθησε το εβραϊκό ζήτημα με έναν εντελώς διαφορετικό τρόπο. Πρωτ' απ' όλα κατάφερε να βγάλει αυτό το πρόβλημα από τον στενά περιορισμένο κύκλο των ανώτερων και μικρομεσαίων στρωμά-

των και να το μετατρέψει σε κίνητρο ενός μεγάλου λαϊκού κινήματος. Μόλις όμως, ήταν δυνατό να επιτευχθεί, να δώσουμε στο γερμανικό λαό τη μεγάλη ενοποιητική αγωνιστική ιδέα σε αυτό το ζήτημα, ο Εβραίος είχε ήδη προχωρήσει στην αντίδραση. Χρησιμοποίησε την παλιά του μέθοδο. Με καταπληκτική ταχύτητα, είχε ρίξει μέσα στο ίδιο το εθνικιστικό κίνημα το δαυλό της έριδας και έσπειρε το διχασμό. Όπως ήταν τώρα τα πράγματα, ο μόνος τρόπος για να απασχολήσει τη κοινή γνώμη με άλλα προβλήματα, για να κρατήσει την επικεντρωμένη επίθεση μακριά από τον Ιουδαϊσμό, ήταν να **εγείρει το παπικό ζήτημα και την επακόλουθη σύγκρουση** μεταξύ Καθολικισμού και Προτεσταντισμού. Όπως οι άνδρες που έριξαν μέσα στο λαό μας ακριβώς αυτό το ζήτημα, αμαρτάνοντας απέναντί του, δεν θα μπορούν ποτέ να επανορθώσουν γι' αυτό. Ο Εβραίος, πάντως, είχε πετύχει τον επιθυμητό στόχο: Καθολικοί και Προτεστάντες διεξάγουν μεταξύ τους έναν χαρμόσυνο πόλεμο και ο θανάσιμος εχθρός της άριας ανθρωπότητας και ολόκληρου του χριστιανισμού τρίβει τα χέρια του χαιρέκακα.

Όπως ακριβώς κάποτε είχε αντιληφθεί ότι μπορούσε να απασχολεί την κοινή γνώμη για χρόνια με τον αγώνα μεταξύ του φεντεραλισμού και της ενοποίησης και να την εξαντλεί με αυτό, ενώ ο Εβραίος ξεπουλούσε την ελευθερία του έθνους και πρόδιδε την πατρίδα μας στο διεθνές μεγάλο κεφάλαιο, έτσι καταφέρνει και πάλι σήμερα, αφήνοντας τα δύο γερμανικά θρησκευματα να επιτίθεται το ένα εναντίον του άλλου, ενώ και τα δύο βασικά διαβρώνονται και υπονομεύονται από το δηλητήριο των διεθνιστών Εβραίων.

Κρατήστε στο μυαλό σας την καταστροφή που προκαλεί η εβραϊκή υβριδοποίηση στον λαό μας καθημερινά και σκεφτείτε ότι αυτή η δηλητηρίαση του αίματος μπορεί να αφαιρεθεί από τον κορμό του λαού μας μόνο μετά από αιώνες ή καθόλου· σκεφτείτε επιπλέον, πώς η φυλετική αποσύνθεση αποδυναμώνει τις τελευταίες άριες αξίες του γερμανικού λαού μας και μάλιστα συχνά τις καταστρέφει, έτσι ώστε η δύναμή μας ως έθνος που

είναι πολιτιστικός φορέας, εμφανώς αποδυναμώνεται όλο και περισσότερο και διατρέχουμε τον κίνδυνο, τουλάχιστον στις μεγάλες πόλεις μας να βρεθούμε εκεί όπου είναι ήδη σήμερα η νότια Ιταλία. Αυτή η μόλυνση του αίματός μας, την οποία προσπερνούν τυφλά εκατοντάδες χιλιάδες του λαού μας, προωθείται όμως από τους Εβραίους σήμερα συστηματικά. Συστηματικά, αυτά τα νεγροειδή παράσιτα του έθνους ατιμάζουν τα άπειρα, νεαρά ξανθά κορίτσια μας και έτσι καταστρέφουν κάτι που δεν μπορεί πια να αποκατασταθεί σε αυτόν τον κόσμο. Και μάλιστα και τα δύο, χριστιανικά θρησκευόμενα βλέπουν με αδιαφορία αυτή τη βεβήλωση και τη καταστροφή ενός ευγενούς και μοναδικού όντος που δόθηκε από τη χάρη του Θεού στη γη. Για το μέλλον της γης όμως, η σπουδαιότητα δεν βρίσκεται στο αν οι Προτεστάντες νικήσουν τους Καθολικούς ή οι Καθολικοί τους Προτεστάντες, αλλά στο αν ο άριος άνθρωπος θα διατηρηθεί ή θα εξαφανιστεί. Παρ' όλα αυτά, και τα δύο θρησκευόμενα σήμερα δεν μάχονται ενάντια στον καταστροφέα αυτών των ανθρώπων, αλλά το ένα προσπαθεί να καταστρέψει το άλλο. Ιδιαίτερα οι εθνικόφρονες θα 'πρεπε να είχαν το ιερό καθήκον, ο καθένας στο δικό του θρήσκευμα, **να φροντίζουν να μη μιλάνε μόνο με τα χείλη για το θέλημα του Θεού, αλλά να εκτελούν στην πράξη το θέλημα του Θεού και μην αφήνουν το έργο του Θεού να σπλωθεί.** Διότι το θέλημα του Θεού έδωσε κάποτε στους ανθρώπους τη μορφή τους, τη φύση τους και τις ικανότητές τους. Όποιος καταστρέφει το έργο Του, κηρύσσει έτσι πόλεμο κατά της δημιουργίας του Κυρίου, στη Θεϊκή θέληση. Γι' αυτό ο καθένας πρέπει να δράσει και συγκεκριμένα ο καθένας στο θρήσκευμά του και ο καθένας να νιώσει ότι είναι το πρώτο και το πιο ιερό καθήκον του να πάρει θέση εναντίον εκείνων που, με τα λόγια ή τις πράξεις τους βγαίνουν από τα πλαίσια της θρησκευτικής τους κοινότητας και προσπαθούν να δημιουργήσουν εχθρότητες στην άλλη. Διότι η καταπολέμηση των ιδιοτροπιών ενός θρησκευόμενου μέσα στον υφιστάμενο θρησκευτικό διχασμό θα οδηγήσει αναπόφευκτα σε έναν εξον-

τωτικό πόλεμο μεταξύ των δύο θρησκευμάτων στη Γερμανία. Η κατάστασή μας εδώ δεν επιτρέπει καμία σύγκριση, για παράδειγμα με τη Γαλλία ή την Ισπανία ή ακόμη και την Ιταλία. Για παράδειγμα, και στις τρεις χώρες μπορεί να προπαγανδίζεται ένας αγώνας ενάντια στην κληρικοκρατία ή τον υπερ-μοντανισμό* χωρίς να διατρέχει κίνδυνο να διαλυθεί ο γαλλικός, ο ισπανικός ή ο ιταλικός λαός από μια τέτοια προσπάθεια. Αυτό όμως δεν μπορεί να γίνει στη Γερμανία, δεδομένου ότι εδώ σίγουρα οι προτεστάντες θα συμμετείχαν σε μια τέτοια προπαγάνδα. Με αυτό όμως, η άμυνα, που κάπου αλλού θα γινόταν μόνο από τους Καθολικούς ενάντια στην ανάμειξη των δικών τους ποιμένων σε θέματα πολιτικής φύσης, σε εμάς θα προσλάβει αμέσως τον χαρακτήρα μιας επίθεσης από τον Προτεσταντισμό κατά του Καθολικισμού. Αυτό που θα μπορούσαν να συνεχίσουν να υπομένουν τα μέλη ενός δόγματος, ακόμη και αν είναι άδικο, θα απορριφθεί αμέσως εξ αρχής αν προέλθει από τους αγωνιστές μιας άλλης θρησκευτικής κοινότητας. Αυτό φτάνει μέχρι και του σημείου, που ακόμη και μερικοί που θα ήταν πρόθυμοι να διορθώσουν οποιαδήποτε προφανή αδικία στα πλαίσια της δικής τους θρησκευτικής κοινότητας, σταματούν αμέσως και στρέφουν την εναντίωσή τους προς τα έξω, μόλις μια τέτοια διόρθωση υποδεικνύεται ή ακόμη και αξιώνεται από ένα μέλος που δεν ανήκει στην κοινότητά τους. Αυτό το αντιλαμβάνονται σαν αδικαιολόγητη, καθώς και απαράδεκτη, ακόμη και άσεμνη προσπάθεια παρέμβασης σε πράγματα που δεν αφορούν τους εν λόγω. Τέτοιου είδους απόπειρες δεν θα δικαιολογηθούν ακόμη και αν βασίζονται στο υψηλότερο δικαίωμα των συμφερόντων της εθνικής κοινότητας, καθώς τα θρησκευτικά συναισθήματα σήμερα είναι ακόμα βαθύτερα από όλες τις εθνικές και πολιτικές σκοπιμότητες. Και αυτό δεν θα αλλάξει καθόλου από το γεγονός ότι τα δύο δόγματα οδηγούνται τώρα σε ένα σκληρό αγώνα μεταξύ τους, αλλά μπορεί να αλλάξει μόνο δίνοντας στο

* Ο υπερμοντανισμός είναι μια κληρική πολιτική αντίληψη μέσα στην Καθολική Εκκλησία που δίνει μεγάλη έμφαση στα προνόμια και τις εξουσίες του Πάπα. (Σ.τ.μ)

έθνος, μέσα από ένα πνεύμα αμοιβαίας συμβιβαστικότητας, ένα μέλλον που το μεγαλείο του σταδιακά ακόμα και σε αυτόν τον τομέα θα λειτουργήσει συμφιλιωτικά.

Δεν διστάζω να δηλώσω, ότι στους άνδρες, που σήμερα αναμειγνύουν το εθνικό κίνημα στις έριδες των θρησκευτικών διενέξεων, βλέπω τους χειρότερους εχθρούς του λαού μου παρά στους καλύτερους διεθνιστές κομμουνιστές. Διότι για τον προσηλυτισμό αυτών, είναι προορισμένο το εθνικοσοσιαλιστικό κίνημα. Όποιος όμως απομακρύνεται από τις δικές του γραμμές της πραγματικής αποστολής του, είναι ο πιο κατακριτέος. Είτε συνειδητά είτε ασυνείδητα, δεν έχει σημασία, είναι υπηρέτης των εβραϊκών συμφερόντων. Διότι σήμερα είναι εβραϊκό συμφέρον να αφήσουμε το εθνικό κίνημα να αιμορραγεί σε έναν θρησκευτικό αγώνα τη στιγμή που αρχίζει να γίνεται επικίνδυνο για τον Εβραίο. Και τονίζω ρητά τις λέξεις «να αφήσουμε να αιμορραγεί»· γιατί μόνο ένας ιστορικά εντελώς αμόρφωτος άνθρωπος μπορεί να φανταστεί ότι με αυτό το κίνημα σήμερα μπορεί να λύσει ένα ζήτημα, που για αιώνες συνέθλιψε και τους μεγαλύτερους πολιτικούς.

Άλλωστε τα γεγονότα μιλούν από μόνα τους. Οι κύριοι που ανακάλυψαν ξαφνικά το 1924 ότι η ανώτατη αποστολή του εθνικιστικού κινήματος ήταν ο αγώνας ενάντια στον «υπερ-μοντανισμό» δεν διέλυσαν τον υπερ-μοντανισμό, αλλά δίχασαν το εθνικιστικό κίνημα. Πρέπει επίσης να αντιταχθώ στο γεγονός, ότι στις τάξεις του εθνικιστικού κινήματος υπάρχει κάποιο ανώριμο κεφάλι που πιστεύει ότι μπορεί να κάνει αυτό που δεν κατάφερε να κάνει ο ίδιος ο Βίσμαρκ. Θα είναι πάντα το πρωταρχικό καθήκον της ηγεσίας του εθνικοσοσιαλιστικού κινήματος να αντισταθεί σε κάθε προσπάθεια να τεθεί το εθνικοσοσιαλιστικό κίνημα στην υπηρεσία τέτοιων αγώνων και να απομακρύνει αμέσως τους δημιουργούς και τους προπαγανδιστές ενός τέτοιου σκοπού από τις τάξεις του κινήματος. Στην πραγματικότητα, μέχρι το φθινόπωρο του 1923 το είχαμε πετύχει απόλυτα. Στις τάξεις του κινήματός μας ο **πιο θρησκευόμενος Προτεστάντης** μπορούσε να καθίσει δίπλα στο

πιο θρησκευόμενο Καθολικό, χωρίς να χρειάζεται να μπει ποτέ στο παραμικρό ηθικό δίλημμα με τις θρησκευτικές του πεποιθήσεις. Αντιθέτως, ο σκληρός αγώνας που διεξήγαγαν από κοινού και οι δύο ενάντια στον καταστροφέα της Άριας ανθρωπότητας τους έχει διδάξει να σέβονται και να εκτιμούν ο ένας τον άλλον. Και ακριβώς σε εκείνα τα χρόνια, το κίνημα διεξήγαγε το πιο σκληρό αγώνα εναντίον του Κέντρου, όχι όμως για θρησκευτικούς, αλλά αποκλειστικά για εθνικούς, φυλετικούς και οικονομικούς λόγους. Η επιτυχία μας τότε μίλησε για εμάς, όπως σήμερα αποτελεί μαρτυρία ενάντια σε όσους νόμιζαν ότι ήξεραν καλύτερα.

Τα τελευταία χρόνια αυτό, μερικές φορές είχε φτάσει στο σημείο, που οι εθνικιστικοί κύκλοι μέσα στη καταραμένη τύφλωση των θρησκευτικών τους αντιπαραθέσεων δεν μπόρεσαν καν να συνειδητοποιήσουν τον παραλογισμό της συμπεριφοράς τους ακόμα και από το γεγονός ότι οι άθεες μαρξιστικές εφημερίδες γίνονταν ξαφνικά συνήγοροι των θρησκευτικών κοινοτήτων όταν χρειαζόταν, λέγοντας μερικές φορές πραγματικά ανόητες εκφράσεις σε βάρος μιας ή της άλλης πλευράς και με αυτόν τον τρόπο διατηρούσαν έτσι τη φωτιά αναμμένη.

Αλλά ειδικά για έναν λαό, ο οποίος, όπως ο γερμανικός, έχει αποδείξει τόσο συχνά στην ιστορία του ότι είναι σε θέση, να διεξάγει πολέμους για φαντάσματα μέχρι την τελευταία σταγόνα του αίματός του, κάθε τέτοια πολεμική κραυγή θα είναι θανάσιμα επικίνδυνη. Με αυτά πάντα αποπροσανατολιζόταν ο λαός μας από τα πραγματικά αληθινά ζητήματα της ύπαρξής του. Ενώ εμείς σπαταλούσαμε τις δυνάμεις μας σε θρησκευτικές διαφορές, ο υπόλοιπος κόσμος μοιραζόταν. Και ενώ το εθνικιστικό κίνημα σκεφτόταν εάν ο κίνδυνος του υπερμοντανισμού είναι μεγαλύτερος από τον εβραϊκό ή αντίστροφα, ο Εβραίος κατέστρεφε τη φυλετική βάση της ύπαρξής μας και **έτσι εξόντωνε το λαό μας για πάντα**. Μπορώ μόνο να ευχηθώ στο εθνικοσοσιαλιστικό κίνημα, και έτσι και στο γερμανικό λαό από τα βάθη της καρδιάς μου, όσον αφορά τους «εθνικιστικές»

αγωνιστές αυτού του είδους: Κύριε, προστάτεψέ τους από τέτοιους φίλους και θα μπορούν να αντιμετωπίσουν τους εχθρούς τους.

Ο αγώνας μεταξύ του φεντεραλισμού και της ενοποίησης, που προπαγανδίστηκε με τόσο ύπουλο τρόπο από τους Εβραίους το 1919/20/21 αλλά και στη συνέχεια, ανάγκασε το εθνικοσοσιαλιστικό κίνημα, παρ' ότι τον είχε αποκηρύξει, να πάρει θέση στα ουσιώδη του προβλήματα. Πρέπει η Γερμανία να είναι **ομόσπονδιακό ή ενιαίο κράτος** και τι εννοούμε πρακτικά και από τα δύο; Το πιο σημαντικό ερώτημα μου φαίνεται ότι είναι το δεύτερο, διότι δεν είναι μόνο θεμελιώδες για την κατανόηση ολόκληρου του προβλήματος, αλλά και επειδή έχει διευκρινιστικό και συμφιλιωτικό χαρακτήρα.

Τι είναι ένα ομόσπονδο κράτος;

Κάτω από τον όρο ομόσπονδο κράτος εννοούμε μια ένωση κυρίαρχων κρατών, τα οποία με δική τους ελεύθερη βούληση ενώνουν τις δυνάμεις τους με βάση την κυριαρχία τους και ως εκ τούτου εκχωρούν μέρος των κυριαρχικών δικαιωμάτων τους στο σύνολο, τα οποία κάνουν δυνατή και εξασφαλίζουν την ύπαρξη της κοινής ομοσπονδίας.

Στην πράξη, αυτή η θεωρητική διατύπωση δεν έχει εφαρμοστεί πλήρως σε κανένα από τα ομόσπονδα κράτη που υπάρχουν στη γη σήμερα. Λιγότερο απ' όλα στην Αμερικανική Ένωση, στην οποία η συντριπτική πλειοψηφία των μεμονωμένων πολιτειών δεν μπορεί να μιλήσει καθόλου για γνήσια κυριαρχία, αλλά πολλές από αυτές σύρθηκαν, κατά κάποιον τρόπο, μόνο με την πάροδο του χρόνου μέσα στη συνολική έκταση της ομοσπονδίας. Για το λόγο αυτό, στις περισσότερες περιπτώσεις, οι μεμονωμένες πολιτείες της Αμερικανικής Ένωσης, είναι λίγο-πολύ μικρότερες και μεγαλύτερες περιοχές, που σχηματίστηκαν για τεχνικούς διοικητικούς λόγους και συχνά οριοθετήθηκαν με έναν χάρακα,

που δεν είχαν πριν δική τους κρατική κυριαρχία και δεν μπορούν καν να την αποκτήσουν. Διότι δεν ήταν αυτές οι πολιτείες που δημιούργησαν την Ένωση, αντίθετα η Ένωση διαμόρφωσε εξ αρχής ένα μεγάλο μέρος αυτών των αποκαλούμενων πολιτειών. Τα άκρως εκτενή δικαιώματα που επιτράπηκαν στις μεμονωμένες επικράτειες, ή μάλλον καλύτερα εκχωρήθηκαν, ανταποκρίνονται όχι μόνο στον συνολικό χαρακτήρα αυτής της ομοσπονδίας πολιτειών, αλλά πάνω απ' όλα και στο μέγεθος της βασικής της έκτασης, στη γεωγραφική της διάσταση, που ισοδυναμεί σχεδόν στο μέγεθος μιας ηπείρου. Άρα δεν μπορεί κανείς να μιλήσει για κρατική κυριαρχία στις πολιτείες της Αμερικανικής Ένωσης, αλλά μόνο για συνταγματικά κατοχυρωμένα και εγγυημένα δικαιώματά τους, μάλλον καλύτερα εξουσίες.

Και για τη Γερμανία η παραπάνω σύνθεση δεν είναι πλήρης και εντελώς εφαρμόσιμη. Μολονότι στη Γερμανία, χωρίς αμφιβολία, πρώτα υπήρχαν τα επιμέρους κράτη και μάλιστα σαν κράτη και από αυτά δημιουργήθηκε το Ράιχ. Μόνο που η δημιουργία του Ράιχ δεν πραγματοποιήθηκε με βάση την ελεύθερη βούληση ή την ισότιμη συνεργασία των επιμέρους κρατών, αλλά από τις συνέπειες της ηγεμονίας ενός κράτους μεταξύ τους, της Πρωσίας. Ακόμη και η καθαρά εδαφική ποικιλομορφία των γερμανικών κρατών δεν επιτρέπει καμία σύγκριση με τη διαμόρφωση, για παράδειγμα, της Αμερικανικής Ένωσης. Η διαφορά στην έκταση μεταξύ των πρώην μικρότερων γερμανικών ομόσπονδων κρατών και των μεγαλύτερων ή ακόμα και μεταξύ των μεγαλύτερων δείχνει την ανισότητα της δύναμής τους, αλλά και την ανομοιογενή συμμετοχή τους στην ίδρυση του Ράιχ, στο σχηματισμό του ομόσπονδου κράτους. Στην πράξη, κανείς δεν μπορούσε να μιλήσει για μια πραγματική κυριαρχία στα περισσότερα από αυτά τα κράτη, εκτός αν ο όρος κρατική κυριαρχία δεν είχε άλλη σημασία από εκείνη μιας τυπικής φράσης. Στην πραγματικότητα, όχι μόνο οι εξελίξεις του παρελθόντος αλλά και του παρόντος είχαν ξεκαθαρίσει πολλά από αυτά τα λεγό-

μενα «κυρίαρχα κράτη» και έτσι κατέδειξαν σαφέστερα την αδυναμία αυτών των «κυρίαρχων» σχηματισμών.

Δεν χρειάζεται να αναφερθεί εδώ, το πώς δημιουργήθηκαν ιστορικά το καθένα από αυτά τα κράτη, αλλά πρέπει να ειπωθεί ότι σχεδόν ποτέ δεν συμπίπτουν με τα φυλετικά σύνορα. Είναι καθαρά πολιτικές οντότητες και οι ρίζες τους φτάνουν τις περισσότερες φορές στην πιο θλιβερή περίοδο της αδυναμίας του Γερμανικού Ράιχ και στον κατακερματισμό της γερμανικής μας πατρίδας που την προκάλεσε, όπως αντιστρόφως και αυτός πάλι προκάλεσε αυτήν.

Όλα αυτά ελήφθησαν υπόψη, τουλάχιστον εν μέρει, από το σύνταγμα του παλιού Ράιχ, στο βαθμό που δεν παρείχε στα επιμέρους κράτη ισότιμη εκπροσώπηση στο Ομοσπονδιακό Συμβούλιο, αλλά ανταποκρινόταν στην έκταση και την πραγματική τους σημασία καθώς και στην συμβολή των επιμέρους κρατών στο σχηματισμό του Ράιχ.

Τα κυριαρχικά δικαιώματα που εκχωρήθηκαν από τα επιμέρους κράτη για να κάνουν δυνατή τη δημιουργία του Ράιχ παραδόθηκαν μόνο σε μικρό βαθμό από δική τους βούληση, ως επί το πλείστον είτε πρακτικά ήταν ανύπαρκτα είτε απλά ελήφθησαν υπό την πίεση της πρωσικής υπεροχής. Βεβαίως, ο Βίσμαρκ δεν παρέκκλινε από την αρχή, να μη δίνει στο Ράιχ ό,τι θα μπορούσε να αφαιρεθεί αμέσως από τα επιμέρους κράτη, αλλά μόνο να απαιτήσει από τα μεμονωμένα κράτη ό,τι ήταν απολύτως απαραίτητο για το Ράιχ. Μια αρχή που είναι τόσο μετριοπαθή όσο και σοφή, η οποία από τη μια πλευρά έδειξε τον μεγαλύτερο σεβασμό στα έθιμα και στις παραδόσεις και από την άλλη εξασφάλισε από την αρχή του νέου Ράιχ ένα μεγάλο βαθμό αγάπης και εθελοντικής συνεργασίας. Είναι όμως θεμελιώδες λάθος να αποδώσουμε αυτήν την απόφαση του Βίσμαρκ στην πεποίθησή του, ότι με αυτόν τον τρόπο το Ράιχ αποκτούσε όλα τα κυριαρχικά δικαιώματα που θα του αρκούσαν για πάντα. Ο Βίσμαρκ δεν είχε τέτοια πεποίθηση· αντιθέτως, ήθελε απλώς να αφήσει για το μέλλον αυτό που θα ήταν δύσκολο να εκτελεστεί και να γίνει αποδεκτό εκείνη τη

στιγμή. Ήλπιζε στην αργή αντισταθμιστική επίδραση του χρόνου και στην πίεση της ίδιας της εξέλιξης, την οποία μακροπρόθεσμα τη θεωρούσε πιο ισχυρή από μια προσπάθεια, να συντρίψει άμεσα τις τρέχουσες αντιστάσεις των επιμέρους κρατών. Ενεργώντας με αυτόν τον τρόπο, έδειξε και απέδειξε καλύτερα το μεγαλείο της πολιτικής του τέχνης. Διότι στην πραγματικότητα η κυριαρχία του Ράιχ αυξανόταν διαρκώς εις βάρος της κυριαρχίας των επιμέρους κρατών. Ο χρόνος έχει εκπληρώσει αυτό που ο Βίσμαρκ ήλπιζε ότι θα έκανε.

Με την γερμανική κατάρρευση και τον αφανισμό της μοναρχικής μορφής διακυβέρνησης, αυτή η εξέλιξη επιταχύνθηκε αναπόφευκτα. Πράγματι, δεδομένου ότι τα μεμονωμένα γερμανικά κράτη, τα οποία δεν απέδιδαν την ύπαρξή τους σε στοιχεία φυλετικής προέλευσης αλλά σε καθαρά πολιτικούς λόγους, η σημασία όλων αυτών των μεμονωμένων κρατών έπρεπε να βυθιστεί σε ένα τίποτα από τη στιγμή που η πιο σημαντική ενσάρκωση της πολιτικής ανάπτυξης αυτών των κρατών, **η μοναρχική μορφή διακυβέρνησης και η δυναστεία της**, είχαν εξαλειφθεί. Ένας μεγάλος αριθμός αυτών των «κρατικών οντοτήτων» έχασε κατ' αυτόν τον τρόπο τόσο πολύ οποιαδήποτε εσωτερικό στήριγμα, που αυτομάτως παραιτήθηκαν από την περαιτέρω ύπαρξή τους και ενώθηκαν με άλλους για καθαρά πρακτικούς λόγους ή ενσωματώθηκαν οικειοθελώς στα μεγαλύτερα· την πιο εντυπωσιακή απόδειξη της εξαιρετικής αδυναμίας της πραγματικής κυριαρχίας αυτών των μικρών οντοτήτων και της μικρής εκτίμησης, τη βρίσκουμε μεταξύ των ίδιων των πολιτών τους.

Έτσι, εάν η εξάλειψη της μοναρχικής μορφής διακυβέρνησης και των φορέων της έχει ήδη δώσει στον ομοσπονδιακό χαρακτήρα της αυτοκρατορίας ένα ισχυρό χτύπημα, ακόμη μεγαλύτερο έχει δώσει η ανάληψη των υποχρεώσεων που απορρέουν από τη σύμβαση «ειρήνης».

Το ότι η οικονομική κυριαρχία που είχαν προηγουμένως τα κράτη είχε χαθεί στο Ράιχ, ήταν φυσικό και αυτονόητο την

στιγμή που το Ράιχ, σαν αποτέλεσμα του χαμένου πολέμου, υπέστη μια οικονομική υποχρέωση, η οποία δεν θα μπορούσε ποτέ να καλυφθεί από τις μεμονωμένες συνεισφορές των κρατών. Ακόμα και τα περαιτέρω βήματα που οδήγησαν στην ανάληψη των ταχυδρομείων και των σιδηροδρόμων από το Ράιχ ήταν αναπόφευκτα αποτελέσματα της σταδιακής υποδούλωσης του λαού μας, που ξεκίνησε από τις ειρηνευτικές συνθήκες. Το Ράιχ εξαναγκάστηκε να εξασφαλίσει την κατοχή όλο και πιο νέων πόρων που έπρεπε να αυξάνονται συνεχώς για να μπορέσει να ικανοποιήσει τις υποχρεώσεις που προέκυψαν σαν αποτέλεσμα των περαιτέρω εκβιασμών.

Η ίδια η διαδικασία ήταν τόσο λογική και αυτονόητη όσο παράλογες ήταν οι **μορφές** υπό τις οποίες επιτεύχθηκε. Την ευθύνη την φέρουν τα κόμματα και οι άνδρες, που κάποτε δεν είχαν κάνει τα πάντα για να τερματίσουν τον πόλεμο νικηφόρα. Σε αυτό έχουν ευθύνη, ειδικά στη Βαυαρία, τα κόμματα, τα οποία κατά τη διάρκεια του πολέμου επιδιώκοντας εγωιστικούς δικούς τους στόχους είχαν στερήσει από τα συμφέροντα του Ράιχ, αυτά που μετά την απώλεια έπρεπε να αντικαταστήσουν στο δεκαπλάσιο. Εκδικητική ιστορία! Μόνο που σπανίως έρχεται τόσο απότομα η τιμωρία των Ουρανών μετά το αμάρτημα, όπως σε αυτήν την περίπτωση. Τα ίδια κόμματα που είχαν θέσει τα συμφέροντα των επιμέρους κρατών τους – και ειδικά αυτά στη Βαυαρία – πάνω από τα συμφέροντα του Ράιχ λίγα χρόνια νωρίτερα, έπρεπε τώρα να βιώσουν το πώς τα συμφέροντα του Ράιχ έπνιγαν την ύπαρξη των επιμέρους κρατών υπό την πίεση των γεγονότων. Όλα μέσω της δικής τους συνυπευθυνότητας.

Είναι μια υποκρισία χωρίς προηγούμενο, να διαμαρτύρονται απέναντι στις μάζες των ψηφοφόρων (διότι μόνο εκεί απευθύνονται οι δημαγωγοί των σημερινών μας κομμάτων) για την απώλεια των κυριαρχικών δικαιωμάτων των μεμονωμένων χωρών, ενώ όλα αυτά τα κόμματα ανεξαιρέτως συναγωνίζονται το ένα το άλλο σε μια πολιτική συμμόρφωσης, η οποία φυσικά, στις τελικές της συνέπειες, θα έπρεπε να οδηγήσει και σε βαθιές

αλλαγές στο εσωτερικό της Γερμανίας. Το Ράιχ του Βίσμαρκ ήταν ελεύθερο και χωρίς δεσμεύσεις προς τα έξω. Εκείνο το Ράιχ δεν είχε τόσο σημαντικές οικονομικές υποχρεώσεις και ταυτόχρονα εντελώς μη παραγωγικές, σαν αυτές που έχει επωμιστεί η σημερινή Γερμανία του Ντσίβις. Αλλά ακόμα και στο εσωτερικό, η δικαιοδοσία του περιορίστηκε σε λίγα και απολύτως απαραίτητα θέματα. Έτσι, θα μπορούσε κάλλιστα να απαλλαγεί από την ίδια του τη δημοσιονομική εξουσία του και να ζήσει από τις συνεισφορές των ομόσπονδων κρατιδίων· και είναι αυτονόητο ότι, αφενός, η διασφάλιση της κατοχής των δικών του κυριαρχικών δικαιωμάτων και αφετέρου οι σχετικά μικρές οικονομικές συνεισφορές στο Ράιχ συνέβαλαν σημαντικά στη ικανοποίηση των κρατιδίων του Ράιχ. Αλλά είναι ανακριβές, και μάλιστα ανειλικρινές, να θέλουμε να κάνουμε σήμερα προπαγάνδα με τον ισχυρισμό, ότι η σημερινή έλλειψη ικανοποίησης στα κρατίδια του Ράιχ μπορεί να αποδοθεί μόνο στην **οικονομική εξάρτηση** των ομόσπονδων κρατιδίων του Ράιχ. Όχι, τα πράγματα δεν είναι πραγματικά έτσι. **Η μείωση της ικανοποίησης στην ιδέα του Ράιχ, δεν οφείλεται στην απώλεια των κυριαρχικών δικαιωμάτων εκ μέρους των κρατιδίων, αλλά μάλλον στο αποτέλεσμα της αξιοθρήνητης εκπροσώπησης που βιώνει σήμερα ο γερμανικός λαός από το κράτος του.** Παρ' όλους εορτασμούς προς τιμήν της σημαίας του Ράιχ και του συντάγματος, το σημερινό Ράιχ παρέμεινε ξένο στις καρδιές του λαού σε όλα τα στρώματα και ο νόμος για την προστασία της δημοκρατίας μπορεί πιθανώς να αποτρέψει την παραβίαση των δημοκρατικών θεσμών, αλλά δεν πρόκειται να κερδίσει την αγάπη κανενός Γερμανού. **Στην υπερβολική αγωνία της, να προστατευθεί η δημοκρατία από τους ίδιους τους πολίτες της με νόμους και ποινές φυλάκισης, έγκειται η πιο καταστροφική κριτική και υποβάθμιση ολόκληρου του ίδιου του θεσμικού οργάνου.**

Αλλά και για ένα άλλο λόγο είναι αναληθής ο ισχυρισμός ορισμένων κομμάτων σήμερα, ότι η μείωση της ικανοποίησης

από το Ράιχ θα μπορούσε να αποδοθεί στην επέκταση του Ράιχ σε ορισμένα κυριαρχικά δικαιώματα των ομόσπονδων κρατιδίων. Αν υποθέσουμε ότι το Ράιχ δεν είχε διευρύνει τις αρμοδιότητές του, δεν νομίζω, ότι η αγάπη των επιμέρους κρατιδίων θα ήταν τότε μεγαλύτερη για το Ράιχ, αν παρ' όλα αυτά οι συνολικές δαπάνες έπρεπε να είναι ίδιες με αυτές που ισχύουν σήμερα. Απεναντίας: Εάν οι σημερινές εισφορές των μεμονωμένων κρατιδίων έπρεπε να είναι στο ύψος που χρειάζεται το Ράιχ για να εκπληρώσει τις υπαγορεύσεις της υποδούλωσης, η εχθρότητα προς το Ράιχ θα ήταν απείρως μεγαλύτερη. Οι συνεισφορές των ομοσπονδιακών κρατών στο Ράιχ όχι μόνο θα ήταν πολύ δύσκολο να εισπραχτούν, αλλά θα έπρεπε επίσης να συλλεχθούν με αναγκαστικά μέτρα. Διότι αφού η δημοκρατία στηρίζεται στις ειρηνευτικές συνθήκες και δεν έχει ούτε το θάρρος ούτε την πρόθεση να τις παραβιάσει, πρέπει να υπολογίζει τις υποχρεώσεις της. **Όμως γι' αυτό ευθύνονται μόνο εκείνα τα κόμματα, που μιλούν ασταμάτητα μπροστά στις υπομονετικές μάζες των ψηφοφόρων για την απαραίτητη ανεξαρτησία των ομοσπονδιακών κρατιδίων, αλλά προωθούν και υποστηρίζουν μια πολιτική του Ράιχ, η οποία αναπόφευκτα θα οδηγήσει στην κατάργηση ακόμα και του τελευταίου από τα λεγόμενα «κυριαρχικά δικαιώματα».**

Το λέω «αναπόφευκτα» αυτό γιατί το σημερινό Ράιχ δεν έχει άλλη επιλογή για να ανταποκριθεί στις επιβαρύνσεις που του επιβλήθηκαν με μια αχρεία εσωτερική και εξωτερική πολιτική. Και εδώ, η μία σφήνα σπρώχνει την άλλη, και κάθε νέο χρέος που φορτώνεται το Ράιχ μέσω της εγκληματικής εκπροσώπησης των γερμανικών συμφερόντων προς το εξωτερικό, πρέπει να αντισταθμιστεί στο εσωτερικό από μια μεγαλύτερη πίεση προς τα κάτω, που με τη σειρά της απαιτεί τη σταδιακή κατάργηση όλων των κυριαρχικών δικαιωμάτων των επιμέρους κρατών, έτσι ώστε να μην επιτραπεί η δημιουργία πυρήνων αντίστασης ή ακόμη και να τους αφήσουν να υπάρξουν.

Σε γενικές γραμμές σαν χαρακτηριστική διαφορά της σημερινής πολιτικής του Ράιχ απέναντι σε εκείνης του παρελθό-

ντος πρέπει να διαπιστωθεί: **Το παλαιό Ράιχ έδινε ελευθερία στο εσωτερικό και έδειχνε τη δύναμή του στο εξωτερικό, ενώ η δημοκρατία δείχνει αδυναμία στο εξωτερικό και στο εσωτερικό καταπιέζει τους πολίτες.** Και στις δύο περιπτώσεις, το ένα προϋποθέτει το άλλο: **Το ισχυρό εθνικό κράτος χρειάζεται λιγότερους νόμους στο εσωτερικό λόγω της μεγαλύτερης αγάπης και αφοσίωσης των πολιτών του, το διεθνιστικό δουλοπρεπές κράτος μόνο με βία μπορεί να πείσει τους υπηκόους του να προσφέρουν υποχρεωτική υπηρεσία.** Διότι είναι μια ξεδιάντροπη αναίδεια του σημερινού συντάγματος να μιλά για «ελεύθερους πολίτες». Τέτοιους μόνο η παλιά Γερμανία είχε. **Η δημοκρατία σαν αποικία σκλάβων των ξένων χωρών δεν έχει πολίτες, αλλά στην καλύτερη περίπτωση υποτελείς.** Ως εκ τούτου, δεν έχει εθνική σημαία, αλλά μόνο ένα **πρότυπο σήμα κατατεθέν** που επιβλήθηκε και προστατεύεται από επίσημα διατάγματα και νομοθετικές διατάξεις. Αυτό το σύμβολο, το οποίο θεωρείται σύμβολο σαν το καπέλο του Γκέσλερ* για τη γερμανική δημοκρατία, θα παραμείνει επομένως για πάντα ξένο στη ψυχή του λαού μας. Η δημοκρατία, που εκείνη την εποχή χωρίς καμία συναίσθηση της παράδοσης και χωρίς σεβασμό για το μεγαλείο του παρελθόντος, τα σύμβολα του οποίου πέταξε στα περιττώματα, κάποτε θα εκπλαγεί με το πόσο επιφανειακά συνδέονται οι υποτελείς της με τα σύμβολά της. Έχει προσδώσει στον εαυτό της τον χαρακτήρα μιας παρεμβολής στη γερμανική ιστορία.

Έτσι, χάριν της ίδιας της ύπαρξής του, αυτό το κράτος αναγκάζεται σήμερα να περιορίσει τα κυριαρχικά δικαιώματα των μεμονωμένων κρατιδίων όλο και περισσότερο, όχι μόνο για λόγους γενικής πρακτικής φύσεως αλλά και για ιδεολογικούς λόγους. Διότι αφαιμάσσουντας την τελευταία σταγόνα αίματος

* Στην εποχή που οι Αψβούργοι αυτοκράτορες της Αυστρίας προσπαθούσαν (περί το 1300) να κυριαρχήσουν στο καντόνι του Ούρι (Ελβετία) διόρισαν τον Άλμπρεχτ (ή Χέρμαν) Γκέσλερ ως διοικητή του Άλτντορφ, πρωτεύουσα του καντονιού. Ο Γκέσλερ έστησε ένα στύλο στην κεντρική πλατεία του χωριού, κρέμασε το καπέλο του στην κορυφή και απαιτούσε όλοι οι κάτοικοι να υποκλίνονται ενώπιον του καπέλου ως ένδειξη υποταγής. (Σ.τ.μ)

από τους πολίτες του μέσω της πολιτικής των οικονομικών εκβιασμών, πρέπει αναπόφευκτα να τους στερήσει και τα τελευταία δικαιώματα, εάν δεν θέλει, η γενική δυσαρέσκεια να μετατραπεί μια μέρα σε ανοιχτή εξέγερση.

Αντιστρέφοντας την παραπάνω πρόταση προκύπτει ο ακόλουθος βασικός κανόνας για εμάς τους Εθνικοσοσιαλιστές: **Ένα ισχυρό εθνικό Ράιχ, που αντιλαμβάνεται και προστατεύει τα συμφέροντα των πολιτών του στο μέγιστο βαθμό, είναι σε θέση να προσφέρει εσωτερική ελευθερία, χωρίς το φόβο της αποσταθεροποίησης του κράτους. Από την άλλη πλευρά όμως, μια ισχυρή εθνική κυβέρνηση μπορεί να ασχοληθεί και να αναλάβει την ευθύνη για σημαντικές παρεμβάσεις στην ελευθερία τόσο του ατόμου όσο και των ομόσπονδων κρατιδίων χωρίς να βλάψει την ιδέα του Ράιχ, αν ο μεμονωμένος πολίτης αναγνωρίσει σε τέτοια μέτρα ένα μέσο αύξησης του μεγαλείου της εθνικότητάς του.**

Ασφαλώς, όλα τα κράτη του κόσμου, στην εσωτερική τους οργάνωση, αντιμετωπίζουν σε ένα ορισμένο βαθμό πρόβλημα ενότητας. Και η Γερμανία δεν αποτελεί εξαίρεση σε αυτό. Είναι μια ανοησία σήμερα να μιλάμε για μια «εθνική κυριαρχία» των επιμέρους κρατιδίων, η οποία στην πραγματικότητα δεν υφίσταται λόγω του γελοίου μεγέθους αυτών των οντοτήτων. Και στον τομέα των μεταφορών και στον διοικητικό τομέα η σημασία των μεμονωμένων κρατιδίων θα μειώνεται ολοένα και περισσότερο. Η σύγχρονη συγκοινωνία, η σύγχρονη τεχνολογία συρρικνώνουν τις αποστάσεις και το χώρο όλο και περισσότερο. Ένα κράτος του παρελθόντος σήμερα αποτελεί απλώς μια επαρχία και σημερινά κράτη κάποτε θεωρούνταν ήπειροι. Από τεχνική άποψη, η δυσκολία διαχείρισης ενός κράτους όπως η Γερμανία δεν είναι μεγαλύτερη από τη δυσκολία διαχείρισης μιας επαρχίας όπως το Βρανδεμβούργο πριν από εκατόν είκοσι χρόνια. Η διάλυση της απόστασης από το Μόναχο στο Βερολίνο σήμερα είναι πιο εύκολη από ό, τι από το Μόναχο έως το Στάρνμπεργκ πριν από εκατό χρόνια. Και ολόκληρη η σημερινή επικράτεια της Γερμανίας, σε σχέση με τη σημερινή τεχνολογία

των μεταφορών, είναι μικρότερη από την έκταση οποιουδήποτε ομόσπονδου γερμανικού κράτους της εποχής των Ναπολεόντειων πολέμων. Εκείνοι που αγνοούν τις συνέπειες μιας δεδομένης πραγματικότητας απλά μένουν πίσω στο χρόνο. Οι άνθρωποι, που το κάνουν αυτό, υπήρχαν σε όλες τις εποχές και θα υπάρχουν πάντα και στο μέλλον. Ωστόσο, μπορούν με δυσκολία να καθυστερήσουν τον τροχό της ιστορίας, ποτέ όμως να τον σταματήσουν.

Εμείς οι εθνικοσοσιαλιστές δεν επιτρέπεται να παραμείνουμε τυφλοί μπροστά στις συνέπειες αυτών των αληθειών. Και εδώ, δεν επιτρέπεται να αφήσουμε τον εαυτό μας να παγιδευτεί από τις φράσεις των λεγόμενων εθνικιστικών αστικών κομμάτων μας. Χρησιμοποιώ τον όρο φράσεις επειδή αυτά τα κόμματα δεν πίστεψαν ποτέ σοβαρά στην πιθανότητα μιας πραγματοποίησης των προθέσεών τους και δεύτερον επειδή αυτά τα ίδια είναι από κοινού και σε μεγάλο βαθμό υπεύθυνα για τη σημερινή εξέλιξη. Στη Βαυαρία ειδικότερα, οι κραυγές για την αποδόμηση του συγκεντρωτισμού είναι πραγματικά μόνο μια κομματική φάρσα χωρίς κανένα σοβαρό απώτερο σκοπό. Σε κάθε περίπτωση, που θα 'πρεπε αυτά τα κόμματα να έχουν κάνει τα λόγια τους όντως σοβαρά, ανεξαιρέτως θα αποτύγχαναν οικτρά. Κάθε λεγόμενη «κλοπή των κυριαρχικών δικαιωμάτων» του Βαυαρικού κράτους από το Ράιχ πρακτικά έγινε αποδεκτή χωρίς αντίδραση, εκτός ελαχίστων αηδιαστικών ουρλιαχτών. **Μάλιστα, αν κάποιος πραγματικά τολμούσε να αντιταχθεί απέναντι σε αυτό το παράλογο σύστημα, τότε γινόταν ο, «καθώς δεν πατούσε στο έδαφος του σημερινού κράτους», συκοφαντημένος και αναθεματισμένος από τα ίδια τα κόμματα και τον καταδίωκαν, μέχρι να τον κάνουν να σωπάσει είτε με το να τον φυλακίσουν ή με παράνομη απαγόρευση ομιλίας.** Ακριβώς από αυτό πρέπει να καταλάβει η πλειονότητα των οπαδών μας τη βαθύτερη υποκρισία αυτών των λεγόμενων φεντεραλιστικών κύκλων. Όπως και η θρησκεία εν μέρει, η ομοσπονδιακή ιδέα του κράτους είναι μόνο ένα μέσο για τα συχνά βρώμικα συμφέροντά τους.

Όσο περισσότερο φαίνεται φυσική μια συγκεκριμένη ενοποίηση, ειδικά στον τομέα των μεταφορών, τόσο περισσότερο υπάρχει η υποχρέωση για εμάς τους εθνικοσοσιαλιστές, να αναλάβουμε το γρηγορότερο δυνατό αντίθετη θέση σε μια τέτοια εξέλιξη του σημερινού κράτους, εφόσον τα μέτρα αυτά εξυπηρετούν μόνο το σκοπό, να συγκαλύψουν και να καταστήσουν δυνατή μια ολέθρια εξωτερική πολιτική. Ακριβώς επειδή το σημερινό Ράιχ απειλεί να προβεί στη λεγόμενη εκνομίκευση των σιδηροδρόμων, των ταχυδρομείων, της οικονομίας κ.λ.π., όχι για λόγους υψηλότερης εθνικής πολιτικής, αλλά μόνο για να βάλει στο χέρι τα μέσα και τις εγγυήσεις για μια απεριόριστη πολιτική εκπληρώσεων των υποχρεώσεων, εμείς οι Εθνικοσοσιαλιστές πρέπει να κάνουμε όλα εκείνα που φαίνονται απαραίτητα, για να παρεμποδίσουμε, ενδεχομένως να αποτρέψουμε, την εφαρμογή μιας τέτοιας πολιτικής. Γι' αυτό το σκοπό χρειάζεται όμως ο αγώνας ενάντια στο σημερινό συγκεντρωτισμό ζωτικών εγκαταστάσεων του λαού μας, ο οποίος πραγματοποιείται μόνον, για να γίνουν κατ' αυτόν τον τρόπο ποσά δισεκατομμυρίων και παροχή εγγυήσεων διαθέσιμα στους μεταπολεμικούς πολιτικούς μας απέναντι στις ξένες χώρες.

Γι' αυτό το λόγο, και το Εθνικοσοσιαλιστικό κίνημα έχει λάβει θέση εναντίον τέτοιων προσπαθειών.

Ο δεύτερος λόγος που μας υποχρεώνει να αντισταθούμε σε ένα τέτοιου είδους συγκεντρωτισμό, είναι ότι θα μπορούσε να ενισχύσει τη δύναμη ενός κυβερνητικού συστήματος στο εσωτερικό, που στο σύνολο των επιπτώσεών του έχει επιφέρει τις μεγαλύτερες συμφορές στο γερμανικό έθνος. Το σημερινό εβραιοδημοκρατικό Ράιχ, που έχει γίνει πραγματική κατάρρα για το γερμανικό έθνος, επιδιώκει να καταστήσει αναποτελεσματική την κριτική των επιμέρους κρατιδίων, τα οποία δεν έχουν ακόμα εμποτιστεί από αυτό το πνεύμα της εποχής, πιέζοντάς τα για να ολοκληρώσει την μηδαμινότητά

τους. Από την άλλη πλευρά, εμείς οι Εθνικοσοσιαλιστές έχουμε κάθε λόγο να προσπαθήσουμε όχι μόνο να δώσουμε στην αντίδραση αυτών των μεμονωμένων κρατιδίων τη βάση μιας πολλά υποσχόμενης κρατικής δύναμης, αλλά και να εκφράσουν τον αγώνα τους ενάντια στον συγκεντρωτισμό σαν γενικό ανώτερο εθνικό γερμανικό συμφέρον. Έτσι λοιπόν, ενώ **το Λαϊκό Κόμμα της Βαυαρίας προσπαθεί να διαφυλάξει τα «ειδικά δικαιώματα» για το βαυαρικό κράτος από τη δική του στενόμυαλη και κομματική σκοπιά, εμείς πρέπει να χρησιμοποιήσουμε αυτήν την ξεχωριστή θέση στην υπηρεσία ενός υψηλότερου εθνικού συμφέροντος σε αντίθεση με τη σημερινή δημοκρατία του Νοεμβρίου.**

Ο τρίτος λόγος για τον οποίο πρέπει να συνεχίσουμε να αγωνιζόμαστε ενάντια στο σημερινό συγκεντρωτισμό είναι η βέβαιη πεποίθηση ότι ένα μεγάλο μέρος της λεγόμενης εκνομίκευσης στην πραγματικότητα δεν είναι ενοποίηση σε καμία περίπτωση, αλλά μια απλοποίηση και ότι σε πολλές περιπτώσεις πρόκειται μόνο για την αφαίρεση των θεσμών από τα κυριαρχικά δικαιώματα των ομόσπονδων κρατιδίων, προκειμένου να ανοίξει τις πύλες του προς τα συμφέροντα των επαναστατικών κομμάτων. Ποτέ στο παρελθόν δεν υπήρξε τέτοια ξεδιάντροπη ευνοιοκρατία στη γερμανική ιστορία όσο στο σημερινό δημοκρατικό καθεστώς. Ένα μεγάλο μέρος της σημερινής οργής για το συγκεντρωτισμό βαρύνει τα κόμματα που κάποτε υποσχέθηκαν να ξεκαθαρίσουν τον δρόμο για τους ικανούς, αλλά με αυτό είχαν κατά νου την κατάληψη των αξιωμάτων και των θέσεων αποκλειστικά με τη κομματική ιδιότητα. Ειδικότερα, οι Εβραίοι έχουν ξεχυθεί σε απίστευτους αριθμούς στις οικονομικές υπηρεσίες και στους διοικητικούς μηχανισμούς που έχει μαζέψει βιαστικά το Ράιχ, από την εγκαθίδρυση της δημοκρατίας, έτσι που σήμερα και τα δύο να έχουν γίνει πεδίο εβραϊκής δραστηριότητας.

Προπαντός αυτή η τρίτη σκέψη πρέπει να μας υποχρεώνει για τακτικούς λόγους, να εξετάζουμε σχολαστικά κάθε περαιτέρω μέτρο προς την κατεύθυνση του συγκεντρωτισμού και, εάν είναι

απαραίτητο, να αντιταχθούμε σε αυτό. **Πάντα όμως γνώμονάς μας σ' αυτό πρέπει να είναι η ανώτερη εθνική πολιτική και ποτέ ο στενοκέφαλος μικροκομματισμός.**

Αυτή η τελευταία παρατήρηση είναι αναγκαία, για να μη δημιουργηθεί μεταξύ των οπαδών μας η εντύπωση, λες και εμείς οι εθνικοσοσιαλιστές δεν αναγνωρίζουμε στο Ράιχ το δικαίωμα να ενσαρκώνει μια ανώτερη κυριαρχία από εκείνη των επιμέρους κρατών. Πάνω σε αυτό το δικαίωμα δεν μπορούμε και δεν πρέπει να έχουμε απολύτως καμία αμφιβολία. **Επειδή για εμάς το κράτος είναι από μόνο του μόνο ένας σχηματισμός, αλλά το ουσιαστικό είναι το περιεχόμενό του, το έθνος, ο λαός, είναι σαφές ότι όλα τα άλλα πρέπει να υπαχθούν στα κυρίαρχα συμφέροντά του. Συγκεκριμένα, δεν μπορούμε να αναγνωρίσουμε μια κυρίαρχη πολιτική εξουσία και εθνική κυριαρχία σε ένα μόνο κράτος μέσα στα πλαίσια του έθνους και του Ράιχ που το αντιπροσωπεύει.** Ο παραλογισμός των μεμονωμένων ομόσπονδων κρατιδίων, να διατηρούν τη λεγόμενη διπλωματική εκπροσώπηση στο εξωτερικό και μεταξύ τους πρέπει να σταματήσει και θα σταματήσει μια μέρα. Όσο αυτό είναι δυνατό, δεν πρέπει να μας εκπλήσσει, αν οι ξένες χώρες εξακολουθούν να αμφιβάλλουν για τη σταθερότητα της διάρθρωσης του Ράιχ μας και να συμπεριφέρονται αναλόγως. Ο παραλογισμός αυτών των διπλωματικών εκπροσωπήσεων γίνεται ακόμη μεγαλύτερος, καθώς, εκτός από τη ζημιά, δεν μπορούν να προσφέρουν το παραμικρό όφελος. Τα συμφέροντα ενός Γερμανού στο εξωτερικό, τα οποία δεν μπορούν να προστατευθούν από τον πληρεξούσιο του Ράιχ, πολύ λιγότερο μπορούν να προστατευτούν από τον πληρεξούσιο ενός μικρού κράτους που φαίνεται γελοίος στο πλαίσιο της σημερινής παγκόσμιας τάξης. Σε αυτά τα μικρά ομόσπονδα κράτη, μπορεί κανείς να δει μόνο σημεία εφαρμογής για απόπειρες διάλυσης εντός και εκτός του Γερμανικού Ράιχ, οι οποίες είναι ιδιαίτερα ευπρόσδεκτες από ένα κράτος. Και γι' αυτό εμείς οι Εθνικοσοσιαλιστές δεν μπορούμε να δείξουμε την παραμικρή ανοχή, σε οποιοδήποτε

υπέργηρο γένος ευγενών που τις περισσότερες φορές νομίζει ότι ο ήδη πολύ ξεραμένος βλαστός του μπορεί να αποδώσει σε νέο πρόσφορο έδαφος ντύνοντάς τον απεσταλμένο. Οι διπλωματικές μας αποστολές στο εξωτερικό ήταν ήδη από την εποχή του παλιού Ράιχ τόσο άθλιες, που οποιοδήποτε επιπλέον τροποποιητικό ή συμπληρωματικό στοιχείο για τις εμπειρίες που αποκτήσαμε τότε είναι εντελώς ανώφελο.

Στο μέλλον, η σημασία των μεμονωμένων ομόσπονδων κρατιδίων θα πρέπει οπωσδήποτε να μετατοπιστεί στον τομέα της πολιτιστικής πολιτικής. Ο μονάρχης, ο οποίος έκανε τα περισσότερα για να καταστήσει τη Βαυαρία ένα σημαντικό κέντρο, δεν ήταν κάποιος πεισματάρης, αντιγερμανός τοπικιστής, αλλά αντιθέτως ο Λουδοβίκος Α΄, που ήταν τόσο αφοσιωμένος στο γερμανικό μεγαλείο όσο και στην ιδέα της τέχνης. Χρησιμοποιώντας τις δυνάμεις του κράτους κυρίως για να επεκτείνει την πολιτιστική θέση της Βαυαρίας και όχι για να ενισχύσει την πολιτική του δύναμη, πέτυχε καλύτερα και διαρκέστερα αποτελέσματα απ' ό,τι θα μπορούσε με διαφορετικό τρόπο. Ανυψώνοντας το Μόναχο από το πλαίσιο μιας ασήμαντης επαρχιακής πόλης στη μορφή μιας μεγάλης γερμανικής μητρόπολης της τέχνης, δημιούργησε ένα πνευματικό κέντρο που είναι ακόμα σε θέση να αιχμαλωτίζει τους διαφορετικούς σε χαρακτήρα Φραγκονούς σε αυτό το κράτος ακόμη και σήμερα. Υποθέτοντας ότι το Μόναχο θα παρέμενε όπως ήταν, θα επαναλαμβανόταν στη Βαυαρία η ίδια διαδικασία όπως στη Σαξονία, μόνο με τη διαφορά ότι η Βαυαρική Λειψία, η Νυρεμβέργη, δεν θα είχε γίνει Βαυαρική, αλλά μια πόλη της Φραγκονίας. Δεν ήταν η κραυγή «Κάτω η Πρωσία» που έκανε το Μόναχο σπουδαίο, αλλά ο βασιλιάς που έδωσε σε αυτή την πόλη τη σημασία της, που μ' αυτήν ήθελε να δώσει στο γερμανικό έθνος ένα έργο τέχνης, που θα το έβλεπε και θα το εκτιμούσε ο καθένας και το είδαν και το εκτίμησαν. Και αυτό είναι επίσης ένα μάθημα για το μέλλον. **Στο μέλλον, η σημασία των μεμονωμένων κρατιδίων δεν θα προσδιορίζεται πλέον από την πολιτική ή κρατική τους δύ-**

ναμη· τα βλέπω είτε σαν φυλετικά σημαντικές περιοχές είτε σαν πολιτιστικά κέντρα. Ακόμα και εδώ, ο χρόνος θα έχει ισοπεδωτικό αποτέλεσμα. Η ευχέρεια της σύγχρονης συγκοινωνίας ανακατεύει τους ανθρώπους τόσο πολύ που αργά και σταθερά τα σύνορα των φυλών θολώνουν και έτσι ακόμη και η πολιτιστική εικόνα αρχίζει σταδιακά να εξισορροπείται.

Ιδιαίτερα ο στρατός πρέπει να μείνει μακριά από όλες τις επιρροές των μεμονωμένων κρατιδίων. Το επερχόμενο εθνικοσοσιαλιστικό κράτος δεν πρέπει να πέσει στα λάθη του παρελθόντος και να φορτώσει τον στρατό ένα καθήκον που δεν έχει και δεν πρέπει ποτέ να έχει. **Ο γερμανικός στρατός δεν προορίζεται σαν ένα σχολείο για τη διατήρηση των φυλετικών ιδιαιτεροτήτων, αλλά μάλλον ένα σχολείο αμοιβαίας κατανόησης και προσαρμογής όλων των Γερμανών.** Οτιδήποτε άλλο μπορεί να διχάσει τη ζωή του έθνους θα πρέπει να τεθεί σε μια ενοποιητική επίδραση από τον στρατό. Θα πρέπει επιπλέον να σηκώσει τον κάθε νεαρό άνδρα από τον στενό ορίζοντα της μικρής χώρας του και να τον τοποθετήσει στο γερμανικό έθνος. Πρέπει να μάθει να μην βλέπει τα σύνορα της γενέτειράς του, αλλά τα σύνορα της πατρίδας του· γιατί κάποτε θα πρέπει να τα προστατεύσει. Επομένως, είναι παράλογο να αφήνουμε τον νεαρό Γερμανό στη γενέτειρά του, αλλά είναι σκόπιμο να του δείξουμε τη Γερμανία την εποχή της στρατιωτικής του θητείας. Αυτό είναι ακόμη πιο απαραίτητο σήμερα, επειδή ο νεαρός Γερμανός δεν ταξιδεύει πλέον όπως κάποτε, για να διευρύνει έτσι τους ορίζοντές του. Με αυτήν την συνειδητοποίηση, δεν είναι αντιφατικό να αφήνουμε, αν είναι δυνατόν, τον νεαρό Βαυαρό στο Μόναχο, τον Φραγκονό στη Νυρεμβέργη, τον Βάδο στη Καρλσρούη, τον Βυρτεμβεργιανό στη Στουτγάρδη κ.λ.π., και δεν είναι πιο λογικό να δείξουμε στο νεαρό Βαυαρό κάποτε τον Ρήνο και κάποτε τη Βόρεια Θάλασσα, στον κάτοικο του Αμβούργου τις Άλπεις, στον νεαρό από την Ανατολική Πρωσία τα βουνά της Κεντρικής Γερμανίας και ούτω καθεξής; Ο ιδιαίτερος χαρακτήρας των περιοχών πρέπει να παραμείνει στα

στρατεύματα, όχι όμως στις φρουρές. Οποιαδήποτε προσπάθεια ενός συγκεντρωτισμού μπορεί να βρει την αποδοκιμασία μας, αλλά ποτέ αυτή του στρατού! Αντιθέτως, εάν δεν θέλαμε να καλωσορίσουμε μια τέτοια προσπάθεια, θα πρέπει να είμαστε ευχαριστημένοι από μια τέτοια. Πέρα από το γεγονός ότι η διατήρηση εθνικών διαχωρισμών στο στράτευμα θα ήταν παράλογη δεδομένου του μεγέθους του σημερινού στρατού του Ράιχ, βλέπουμε την ενοποίηση του στρατού του Ράιχ σαν ένα βήμα, που και στο μέλλον, με την επαναδημιουργία ενός εθνικού στρατού, δεν θα πρέπει ξανά ποτέ να τον εγκαταλείψουμε.

Εξάλλου, μια νέα νικηφόρα ιδέα θα πρέπει να απορρίψει οποιαδήποτε δουλεία που θα μπορούσε να παραλύσει τη δραστηριότητά της στην προώθηση των σκέψεών της προς τα εμπρός. Ο εθνικοσοσιαλισμός πρέπει ουσιαστικά να ασκήσει το δικαίωμα να επιβάλλει τις αρχές του σε ολόκληρο το γερμανικό έθνος, χωρίς να λογαριάζει τα προηγούμενα ομοσπονδιακά σύνορα και να το εκπαιδεύσει στις ιδέες και τις αρχές του. Ακριβώς όπως οι εκκλησίες δεν αισθάνονται δεσμευμένες και περιορισμένες από τα πολιτικά σύνορα, το ίδιο και το εθνικοσοσιαλιστικό ιδεώδες στις περιοχές των μεμονωμένων κρατιδίων της πατρίδας μας. Η εθνικοσοσιαλιστική διδασκαλία δεν είναι υπηρέτης των πολιτικών συμφερόντων των μεμονωμένων ομόσπονδων κρατών, αλλά πρέπει μια μέρα να γίνει αφέντισσα του γερμανικού έθνους. Πρέπει να καθορίσει και να αναδιοργανώσει τη ζωή ενός λαού και πρέπει επομένως να ασκήσει επιτακτικά το δικαίωμά της να ξεπεράσει τα όρια των εξελίξεων αυτών που έχουμε απορρίψει.

Όσο πιο ολοκληρωμένη γίνεται η νίκη των ιδεών της, τόσο μεγαλύτερη είναι η ελευθερία που προσφέρει στον καθένα στο εσωτερικό.

11^ο Κεφάλαιο

Προπαγάνδα και Οργάνωση

Το έτος 1921 είχε μια ιδιαίτερη σημασία για μένα και για το κίνημα από πολλές απόψεις.

Μετά την είσοδό μου στο Γερμανικό Εργατικό Κόμμα, ανέλαβα αμέσως τη διαχείριση της προπαγάνδας. Νόμιζα ότι αυτός ο κλάδος ήταν μακράν ο πιο σημαντικός εκείνη τη στιγμή. Θεωρούνταν αρχικά μάλιστα μικρότερης προτεραιότητας να σπάει κανείς το κεφάλι του σχετικά με οργανωτικά ζητήματα από τη διάδοση της ίδιας της ιδέας σε μεγαλύτερο αριθμό ανθρώπων. Η προπαγάνδα έπρεπε να προηγείται της οργάνωσης και αυτό το πρώτο έπρεπε να κερδίσει το ανθρώπινο υλικό για κατεργασία. Και εγώ είμαι εχθρός της πολύ γρήγορης και πολύ σχολαστικής οργάνωσης. Τις περισσότερες φορές απ' αυτό ανακύπτει μόνο ένας νεκρός μηχανισμός, αλλά σπάνια ένας ζωντανός οργανισμός. Διότι η οργάνωση είναι κάτι που οφείλει την ύπαρξή της στη οργανική ζωή, στη οργανική εξέλιξη. Οι ιδέες, που έχουν κυριέψει έναν ορισμένο αριθμό ανθρώπων, θα επιδιώκουν πάντα για μια συγκεκριμένη τάξη και από αυτή την εσωτερική αναδιαμόρφω-

ση προκύπτει κάτι πολύ αξιόλογο. Όμως εδώ πρέπει να αναμένουμε με την αδυναμία των ανθρώπων, που παρασέρνει το άτομο, τουλάχιστον στην αρχή να αντισταθεί ενστικτωδώς απέναντι σε ένα ανώτερο μυαλό. Μόλις δημιουργηθεί μια οργάνωση με μηχανικό τρόπο από άνωθεν, υπάρχει ο μεγάλος κίνδυνος να προωθηθεί κάποιο άτομο, που δεν το γνωρίζουμε ακριβώς και επειδή είναι ίσως λιγότερο ικανό μυαλό θα προσπαθήσει να εμποδίσει, από ζήλια, την εμφάνιση πιο ικανών στοιχείων μέσα στο κίνημα. Η ζημιά που προκύπτει σε μια τέτοια περίπτωση μπορεί να είναι καταστροφική, ειδικά με ένα νεαρό κίνημα.

Για αυτόν τον λόγο, είναι προτιμότερο, μια ιδέα αρχικά να την διαδώσουμε για κάποιο διάστημα μέσω της προπαγάνδας από ένα κέντρο και στη συνέχεια να ερευνήσουμε προσεκτικά και να εξετάσουμε το σταδιακά συσσωρευμένο ανθρώπινο υλικό για τις ηγετικές θέσεις. Μερικές φορές θα αποδειχθεί ότι και ασήμαντοι άνθρωποι παρ' όλα αυτά μπορούν να θεωρηθούν γεννημένοι ηγέτες.

Θα ήταν εντελώς λάθος όμως, να θέλουμε να δούμε χαρακτηριστικά στοιχεία της ηγεσίας και της ηγετικής ικανότητας στον πλούτο των θεωρητικών γνώσεων.

Το αντίθετο συμβαίνει συχνά.

Οι μεγάλοι θεωρητικοί είναι σπάνια και μεγάλοι οργανωτές, επειδή το μεγαλείο του θεωρητικού και του ιδρυτή ενός προγράμματος έγκειται κυρίως στη γνώση και τον καθορισμό νόμων τελείως αφηρημένων, ενώ ο οργανωτής πρέπει πρώτα απ' όλα να είναι ψυχολόγος. Πρέπει να παίρνει τον άνθρωπο όπως είναι και γι' αυτό πρέπει να τον γνωρίζει. Ούτε πρέπει να τον υπερεκτιμά ούτε να δείχνει μικρό σεβασμό στη φύση του. Πρέπει αντιθέτως να προσπαθήσει, να λαμβάνει υπόψη εξίσου την αδυναμία και την κτηνωδία, προκειμένου να διαμορφώσει κάτω από το συνυπολογισμό όλων των παραγόντων ένα πλάσμα, το οποίο σαν ζωντανός οργανισμός προικισμένο με ισχυρές και σταθερές δυνάμεις είναι προετοιμασμένο να γίνει ο φορέας μιας ιδεολογίας και να ανοίξει το δρόμο της επιτυχίας

της.

Αλλά ακόμη πιο σπάνια ένας μεγάλος θεωρητικός είναι και ένας μεγάλος ηγέτης. Πολύ περισσότερο μπορεί να γίνει (μεγάλος ηγέτης) ένας **προπαγανδιστής**, κάτι που πολλοί, που αντιμετωπίζουν ένα ζήτημα μόνο επιστημονικά, δεν τους αρέσει να ακούν· και αυτό όπως και να' χει είναι κατανοητό. Ένας προπαγανδιστής, ο οποίος έχει την ικανότητα να μεταδίδει μια ιδέα στις πλατιές μάζες, πρέπει πάντα να είναι ψυχολόγος, ακόμα κι αν ήταν μόνο ένας δημαγωγός. Τότε θα είναι ακόμα περισσότερο κατάλληλος για ηγέτης από τον παράξενο για τους ανθρώπους, απόμακρο απ' τον κόσμο θεωρητικό. **Διότι ηγεσία σημαίνει: Να μπορείς να συγκινείς τις μάζες.** Το χάρισμα της διαμόρφωσης ιδεών δεν έχει καμία σχέση με τις ηγετικές ικανότητες. Είναι εντελώς άσκοπο να διαφωνούμε για το τι είναι πιο σημαντικό, να δημιουργούμε ανθρώπινα ιδανικά και στόχους ή να τους επιτυγχάνουμε. Εδώ προκύπτει, όπως τόσο συχνά στη ζωή: το ένα θα ήταν εντελώς άχρηστο χωρίς το άλλο. Η πιο όμορφη θεωρητική αντίληψη παραμένει χωρίς σκοπό και αξία, εκτός κι αν ο ηγέτης κάνει τις μάζες να κινηθούν προς αυτήν. Και το αντίστροφο, τι θα ωφελούσε κάθε ηγετική μεγαλοφυΐα και κάθε ηγετικό πάθος, αν ο πνευματώδης θεωρητικός δεν καθορίσει τους στόχους για τους οποίους πρέπει να αγωνιστεί η ανθρωπότητα; Αλλά η συγχώνευση του θεωρητικού, του οργανωτή και του ηγέτη σε ένα άτομο είναι το πιο σπάνιο πράγμα που μπορεί να βρεθεί στη γη· αυτή η συγχώνευση δημιουργεί τον σπουδαίο άνθρωπο.

Όπως ανέφερα ήδη, τις πρώτες μέρες της δραστηριότητάς μου στο κίνημα, αφοσιώθηκα στην προπαγάνδα. Έπρεπε (η προπαγάνδα) να είναι σε θέση να ικανοποιήσει σταδιακά έναν μικρό πυρήνα ανθρώπων με τη νέα διδασκαλία, για να διαμορφώσει το υλικό, που θα μπορούσε αργότερα να προσφέρει τα πρώτα στοιχεία μιας οργάνωσης. Έτσι ο στόχος της προπαγάνδας ξεπέρασε κυρίως αυτόν της οργάνωσης.

Εάν ένα κίνημα σκοπεύει, να γκρεμίσει έναν κόσμο και να δημιουργήσει έναν νέο στη θέση του, τότε πρέπει να υπάρξει

πλήρης σαφήνεια στις τάξεις της ηγεσίας του σχετικά με τις ακόλουθες αρχές: Κάθε κίνημα θα πρέπει πρώτα να διαχωρίσει το ανθρώπινο υλικό που έχει αποκτήσει σε δύο μεγάλες ομάδες : στους οπαδούς και τα μέλη.

Το καθήκον του προπαγανδιστή είναι να προσελκύει οπαδούς, το καθήκον του οργανωτή να αποκτήσει μέλη.

Οπαδός ενός κινήματος είναι εκείνος που δηλώνει σύμφωνος με τους στόχους του, μέλος είναι εκείνος που αγωνίζεται για αυτούς.

Ο οπαδός θα προσηλυτιστεί με την προπαγάνδα σε ένα κίνημα. Το μέλος θα κληθεί από την οργάνωση να συμμετάσχει στην προσέλκυση νέων οπαδών, από τους οποίους μπορούν στη συνέχεια να δημιουργηθούν ξανά μέλη.

Δεδομένου ότι η οπαδικότητα περιορίζεται μόνο σε μια παθητική αναγνώριση μιας ιδεολογίας, ενώ η συμμετοχή σαν μέλος απαιτεί την ενεργή εκπροσώπηση και την υπεράσπιση, από δέκα οπαδούς θα βγουν το πολύ ένα ή δύο μέλη.

Η οπαδικότητα βασίζεται μόνο στη γνώση, η συμμετοχή σαν μέλος βασίζεται στο θάρρος να εκπροσωπεί και να διαδίδει την ίδια τη γνώση.

Η γνώση στην παθητική της μορφή αντιστοιχεί στην πλειοψηφία της ανθρωπότητας, η οποία είναι τεμπέλικη και δειλή. Η συμμετοχή σαν μέλος απαιτεί πνευματική ακτιβιστική στάση και ως εκ τούτου αυτό ταιριάζει μόνο στη μειοψηφία των ανθρώπων.

Η προπαγάνδα θα πρέπει επομένως να φροντίζει ακούραστα για να εξασφαλίσει ότι μια ιδεολογία κερδίζει οπαδούς, ενώ η οργάνωση πρέπει να είναι πολύ προσεκτική, από τους ίδιους τους οπαδούς να μετατρέψει μόνο τους πιο άξιους σε μέλη. Η προπαγάνδα λοιπόν δεν χρειάζεται να ανησυχεί ιδιαιτέρως για τη προσωπική αξία καθενός από αυτούς που διδάσκονται από αυτήν, για τις ικανότητες, τις δυνατότητες και την αντίληψή τους ή για τον χαρακτήρα τους, ενώ η οργάνωση πρέπει να επιλέξει προσεκτικά από τη

μάζα αυτών των στοιχείων, ποιοί πραγματικά είναι ικανοί για τη νίκη του κινήματος.

Η προπαγάνδα προσπαθεί να επιβάλει μια θεωρία σε ολόκληρο τον λαό, η οργάνωση περιλαμβάνει στις τάξεις της μόνο εκείνους οι οποίοι, για ψυχολογικούς λόγους, δεν απειλούν να γίνουν εμπόδιο σε μια περαιτέρω διάδοση της ιδεολογίας.

Η προπαγάνδα επεξεργάζεται το σύνολο της μάζας στην έννοια μιας ιδέας και το καθιστά ώριμο για τη στιγμή της νίκης αυτής της ιδέας, ενώ η οργάνωση αγωνίζεται για τη νίκη μέσω της συνεχούς, οργανικής και μαχητικής ένωσης εκείνων των οπαδών, που φαίνονται ικανοί και διατεθειμένοι να καθοδηγήσουν τον αγώνα για τη νίκη.

Η νίκη μιας ιδέας θα είναι πολύ πιο πιθανή, όσο πιο εκτεταμένα έχει επεξεργαστεί η προπαγάνδα τους ανθρώπους στο σύνολό τους και όσο πιο αποκλειστική, δυνατή και αδιάρρηκτη είναι η οργάνωση, η οποία πρακτικά διεξάγει τον αγώνα.

Από αυτό προκύπτει, ότι ο αριθμός των οπαδών δεν μπορεί να είναι αρκετά μεγάλος, όμως ο αριθμός των μελών είναι πιο εύκολο να γίνει πολύ μεγάλος παρά πολύ μικρός.

Εάν η προπαγάνδα έχει εκπληρώσει τις προσδοκίες ενός ολόκληρου λαού με μια ιδέα, η οργάνωση μπορεί να δρέψει τις συνέπειες με μια χούφτα ανθρώπων. Η προπαγάνδα και η οργάνωση, δηλαδή οι οπαδοί και τα μέλη, έχουν μια συγκεκριμένη αμοιβαία σχέση. Όσο καλύτερα λειτουργεί η προπαγάνδα, τόσο μικρότερη μπορεί να είναι η οργάνωση και όσο μεγαλύτερος είναι ο αριθμός των οπαδών, τόσο πιο μικρός είναι ο αριθμός των μελών και αντίστροφα: Όσο χειρότερη είναι η προπαγάνδα, τόσο μεγαλύτερη πρέπει να είναι η οργάνωση και όσο μικρότερος είναι ο αριθμός των οπαδών ενός κινήματος, τόσο μεγαλύτερος πρέπει να είναι ο αριθμός των μελών του, εάν αυτό θέλει ακόμα να υπολογίζει στην επιτυχία.

Το πρώτο καθήκον της προπαγάνδας είναι να κερδίσει ανθρώπους για την μεταγενέστερη οργάνωση· το πρώτο καθήκον της οργάνωσης είναι να προσελκύσει ανθρώπους για τη συνέχιση της προπαγάνδας. Το δεύτερο καθήκον της προπαγάνδας είναι η υπονόμευση της υπάρχουσας κατάστασης και η επιβολή σε αυτή τη κατάσταση με τη νέα θεωρία, ενώ το δεύτερο καθήκον της οργάνωσης πρέπει να είναι ο αγώνας για την εξουσία προκειμένου να επιτευχθεί η απόλυτη επιτυχία της θεωρίας.

Η απόλυτη επιτυχία μιας ιδεολογικής επανάστασης θα επιτυγχάνεται πάντα όταν η νέα κοσμοθεωρία διδάχτεί σε όσο το δυνατόν περισσότερους ανθρώπους και, εάν είναι απαραίτητο, αργότερα να επιβληθεί, ενώ η οργάνωση της ιδέας, δηλαδή το ίδιο το κίνημα, θα πρέπει να είναι στα χέρια εκείνων των λίγων ανθρώπων που είναι απολύτως

απαραίτητοι για να επανδρώσουν τα νευραλγικά κέντρα του επερχόμενου κράτους.

Με άλλα λόγια, αυτό σημαίνει τα εξής:

Σε κάθε πραγματικά μεγάλο παγκόσμιο επαναστατικό κίνημα, η προπαγάνδα θα πρέπει πρώτα να διαδώσει την ιδέα αυτού του κινήματος. Έτσι θα προσπαθεί ακούραστα, να καταστήσει ξεκάθαρους τους νέους τρόπους σκέψης στους άλλους, κατά συνέπεια να τους φυτέψει στο έδαφός τους ή ακόμα και να ανατρέψει την εμπιστοσύνη τους στις πεποιθήσεις που είχαν μέχρι σήμερα. Δεδομένου ότι η εξάπλωση μιας θεωρίας, δηλαδή η προπαγάνδα, πρέπει να έχει μια ραχοκοκαλιά, η θεωρία θα πρέπει να έχει μια σταθερή οργάνωση. Η οργάνωση παίρνει τα μέλη της γενικά από τους οπαδούς που αποκτήθηκαν από την προπαγάνδα. Όσο πιο εντατικά προωθείται η προπαγάνδα, τόσο πιο γρήγορα θα μεγαλώσει η οργάνωση και όσο πιο ισχυρή και δραστήρια είναι η οργάνωση που βρίσκεται πίσω της, τόσο καλύτερα μπορεί να λειτουργήσει.

Το υψηλότερο καθήκον της οργάνωσης είναι επομένως να διασφαλίσει ότι καμία εσωτερική διαφωνία ανάμεσα στα μέλη του κινήματος δεν θα οδηγήσει σε ένα διχασμό και συνεπώς σε αποδυνάμωση της δραστηριότητας του κινήματος· επιπλέον, ότι δεν θα εκλείψει το πνεύμα της αποφασιστικής επίθεσης, αλλά συνεχώς θα ανανεώνεται και θα ενισχύεται. Ο αριθμός των μελών δεν χρειάζεται να αυξάνεται αδιάκοπα, το αντίθετο· δεδομένου ότι μόνο ένα κλάσμα της ανθρωπότητας είναι δραστήριο και τολμηρό, ένα κίνημα που αυξάνει την οργάνωσή του ασταμάτητα, μια μέρα αναπόφευκτα θα αποδυναμωθεί. **Οι οργανώσεις, δηλαδή οι αριθμοί μελών που αυξάνονται πέρα από ένα ορισμένο επίπεδο, χάνουν σταδιακά τη μαχητική τους δύναμη και δεν είναι πλέον σε θέση να υποστηρίξουν με αποφασιστικότητα και επιθετικό τρόπο την προπαγάνδα μιας ιδέας ή καλύτερα να την αξιοποιήσουν.**

Όσο μεγαλύτερη και επαναστατικότερη εσωτερικά είναι μια ιδέα, τόσο πιο δραστήρια θα είναι τα μέλη της, καθώς η

ανατρεπτική δύναμη της θεωρίας συνδέεται με μια επικινδυνότητα για τους φορείς της, κάτι που φαίνεται κατάλληλο να κρατήσει μακριά τους μικρόψυχους, δειλούς μικροαστούς. Σαν οπαδοί μπορεί σιωπηρά να την αισθάνονται, αλλά δημοσίως θα αρνηθούν να ομολογήσουν την συμμετοχή τους. Κατ' αυτόν τον τρόπο όμως, η οργάνωση μιας πραγματικά επαναστατικής ιδέας δέχεται μόνο τους πιο δραστήριους από τους οπαδούς που κέρδισε η προπαγάνδα ως μέλη. Σε αυτήν ακριβώς την δραστηριότητα των μελών ενός κινήματος, που είναι εγγυημένη με τη φυσική επιλογή, βρίσκονται όμως οι προϋποθέσεις για τη συνέχιση μιας εξίσου δραστήριας προπαγάνδας καθώς και για τον επιτυχημένο αγώνα για την πραγματοποίηση της ιδέας.

Ο μεγαλύτερος κίνδυνος που μπορεί να απειλήσει ένα κίνημα είναι μια αφύσικη αύξηση των αποκτούμενων μελών λόγω της γρήγορης επιτυχίας. Διότι όσο περισσότερο αποφεύγεται ένα κίνημα από όλους τους δειλούς και εγωιστές ανθρώπους, για όσο καιρό πρέπει να συνεχίσει έναν σκληρό και πικρό αγώνα, τόσο πιο γρήγορα αυτοί φροντίζουν να αποκτήσουν την ιδιότητα του μέλους, αν με μια μεγάλη επιτυχία είναι πιθανή η ανάπτυξη του κόμματος ή έχει ήδη ξεκινήσει.

Μπορεί να αποδοθεί σε αυτό, γιατί πολλά νικηφόρα κινήματα, πριν από την επιτυχία ή μάλλον πριν από την οριστική ολοκλήρωση του σκοπού τους, λόγω ανεξήγητης εσωτερικής αδυναμίας ξαφνικά μένουν πίσω, σταματούν τον αγώνα και τελικά απονεκρώνονται. Σαν συνέπεια της πρώτης νίκης τους, εισχωρούν στην οργάνωσή τους στοιχεία ανάξια, αλλά ιδιαίτερα δειλά, ώσπου τελικά αυτά τα κατώτερης ποιότητας στοιχεία αποκτούν την πλειοψηφία από τα μαχητικά και αναγκάζουν τώρα το κίνημα να εξυπηρετήσει τα προσωπικά τους συμφέροντα, υποβιβάζοντάς το στο επίπεδο του δικού τους φτηνού ηρωισμού και δεν κάνουν πια τίποτα για να ολοκληρώσουν τον θρίαμβο της αρχικής ιδέας. Ο φανατικός στόχος σβήνει, η μαχητική δύναμη παραλύει ή όπως λέει πολύ σωστά και ο αστικός κόσμος σε μια τέτοια περίπτωση: «Τώρα

υπάρχει νερό στο κρασί.» Και τότε όμως, τα δέντρα δεν μπορούν πια να μεγαλώνουν στον ουρανό.

Γι' αυτό είναι πολύ απαραίτητο, ένα κίνημα από καθαρό ένστικτο αυτοσυντήρησης, μόλις η επιτυχία σταθεί στο πλευρό του, να απαγορεύσει αμέσως την ένταξη μελών και επιπλέον μόνο με εξαιρετική προσοχή και μετά από ενδελεχή εξέταση να συνεχίζει μια επέκταση της οργάνωσής του. Αυτός είναι ο μόνος τρόπος για να διατηρηθεί ο πυρήνας του κινήματος αναλλοίωτος, φρέσκος και υγιής. Γι' αυτό πρέπει να φροντίσει ώστε η καθοδήγηση του κινήματος να γίνεται αποκλειστικά μόνο από αυτόν τον πυρήνα, δηλαδή να κατευθύνει την προπαγάνδα, που στοχεύει στην εξασφάλιση της γενικής αναγνώρισής του και σαν κάτοχος της δύναμης να προβεί στις ενέργειες, που είναι απαραίτητες για την πραγματοποίηση των ιδεών του στην πράξη.

Από τα βασικά στελέχη του παλιού κινήματος, όχι μόνο πρέπει να επανδρώσει όλες τις σημαντικές θέσεις της κατακτηθείσας δομής, αλλά και να σχηματίσει ολόκληρη τη διοίκηση. Και αυτό πρέπει να συνεχιστεί, μέχρι που οι έως τώρα αρχές και διδασκαλίες του κόμματος γίνουν το θεμέλιο και το περιεχόμενο του νέου κράτους. Μόνο τότε μπορεί η ειδική σύσταση αυτού του κράτους, που γεννήθηκε από το πνεύμα του, να πάρει σιγά-σιγά στα χέρια της τα ηνία. Τις περισσότερες φορές όμως, αυτό συμβαίνει μόνο σε έναν αμοιβαίο αγώνα, αφού είναι λιγότερο θέμα ανθρώπινης αντίληψης παρά παιγνίδι και αναμέτρηση δυνάμεων, που είναι πολύ καλά γνωστές από την αρχή, αλλά ο έλεγχός τους δεν είναι πάντα εφικτός.

Όλα τα μεγάλα κινήματα, που μπορεί να είναι είτε θρησκευτικής είτε πολιτικής φύσεως, μπορούν να αποδώσουν την τεράστια επιτυχία τους μόνο στην αναγνώριση και την εφαρμογή αυτών των αρχών, ειδικά όμως όλες οι επιτυχίες που αντέχουν στον χρόνο δεν μπορούν να νοηθούν αν δεν τηρηθούν αυτοί οι νόμοι.

Σαν συντονιστής της προπαγάνδας του κόμματος, προσπάθησα πολύ σκληρά όχι μόνο να προετοιμάσω το έδαφος για το μέγεθος του κινήματος μετέπειτα, αλλά και να εργαστώ τότε σε αυτή τη δουλειά με μια πολύ ριζοσπαστική αντίληψη, ότι η οργάνωση έλαβε μόνο το καλύτερο υλικό. Διότι όσο πιο ριζοσπαστική και ενθουσιώδης ήταν η προπαγάνδα μου, τόσο περισσότερο τρώμαζε και απομάκρυνε τους αδύναμους και διστακτικούς χαρακτήρες και τους εμπόδιζε να διεισδύσουν στον αρχικό πυρήνα της οργάνωσής μας. Μπορεί να παρέμεναν οπαδοί, αλλά σίγουρα όχι με θορυβώδη έμφαση, αλλά με μια φοβητσιαρική αποσιώπηση αυτού του γεγονότος. Πόσες χιλιάδες εκείνη την εποχή δεν με διαβεβαίωσαν, ότι ήταν απόλυτα σύμφωνοι σε όλα μαζί μας, αλλά παρ' όλα αυτά δεν μπορούσαν σε καμία περίπτωση να γίνουν μέλη. Το κίνημα ήταν τόσο ριζοσπαστικό, που μια συμμετοχή σαν μέλος σε αυτό εξέθετε τα άτομα στις πιο σοβαρές καταγγελίες, ακόμη και σε κινδύνους, έτσι που προτιμούσαν για να συνεχίζουν να θεωρούνται έντιμοι, φιλήσυχοι πολίτες, να παραμένουν στην άκρη, προς το παρόν τουλάχιστον, αν και ανήκαν στον σκοπό μας με όλη τους την καρδιά.

Κι αυτό ήταν καλό.

Εάν αυτοί οι άνθρωποι, που μέσα τους δεν ήταν σύμφωνοι με την επανάσταση, είχαν έρθει εκείνη την εποχή όλοι στο κόμμα μας, και μάλιστα σαν μέλη, σήμερα θα μπορούσαμε να δούμε τους εαυτούς μας σαν μια σεβαστή αδελφότητα, αλλά όχι πλέον σαν ένα νέο κίνημα που θέλει να αγωνιστεί.

Η ζωντανή και παράτολμη μορφή, που έδωσα τότε στην προπαγάνδα μας ενίσχυσε και εξασφάλισε τη ριζοσπαστική τάση του κινήματός μας, δεδομένου ότι από τώρα μόνο οι αληθινά ριζοσπαστικοί άνθρωποι – εκτός από μερικές εξαιρέσεις – ήταν έτοιμοι να γίνουν μέλη.

Παράλληλα αυτή η προπαγάνδα είχε λειτουργήσει τόσο καλά, που μετά από ένα σύντομο χρονικό διάστημα εκατοντάδες χιλιάδες όχι μόνο μας έδιναν δίκιο από μέσα τους, αλλά ευχόντουσαν για τη νίκη μας, αν και προσωπικά ήταν

πολύ δειλοί, να κάνουν θυσίες για αυτήν ή έστω να συμμετάσχουν.

Μέχρι τα μέσα του 1921 μια απλή διαφημιστική δραστηριότητα μπορούσε να είναι αρκετή ακόμη και χρήσιμη για το κίνημα. Όμως, ιδιαίτερα γεγονότα στα μέσα του καλοκαιριού εκείνου του χρόνου άφησαν να φανεί σκόπιμο, ότι τώρα μετά την σταδιακά ορατή επιτυχία της προπαγάνδας, η οργάνωση θα 'πρεπε να προσαρμοστεί και να τεθεί σε ισότιμη βάση.

Η απόπειρα μιας ομάδας φαντασιόπληκτων εθνικιστών, με την υποστήριξη του τότε προέδρου του κόμματος, να αναλάβει τη διοίκησή του, οδήγησε στην κατάρρευση αυτής της μικρής δολοπλοκίας και μου ανατέθηκε ομόφωνα στα πλαίσια μιας γενικής συνέλευσης η πλήρης διεύθυνση του κινήματος. Ταυτόχρονα, ακολούθησε η έγκριση ενός νέου καταστατικού, το οποίο δίνει πλήρη ευθύνη στον πρώτο πρόεδρο του κινήματος, καταργεί ουσιαστικά τις αποφάσεις των επιτροπών και στη θέση τους εισάγει ένα σύστημα καταμερισμού εργασίας που από τότε έχει δουλέψει με τον πιο ωφέλιμο τρόπο.

Ανέλαβα αυτήν την εσωτερική αναδιοργάνωση του κινήματος την 1η Αυγούστου 1921, και με αυτόν τον τρόπο βρήκα την υποστήριξη μιας σειράς εξαιρετικών μελών, τους οποίους θεωρώ απαραίτητο να αναφέρω σε ένα ειδικό παράρτημα.

Στην προσπάθεια να αξιοποιήσω τα αποτελέσματα της προπαγάνδας μόνο οργανωτικά και έτσι να τα σταθεροποιήσω, έπρεπε να βάλω σε τάξη μια σειρά προηγούμενων συνηθειών και να εισαγάγω αρχές που κανένα από τα υπάρχοντα κόμματα δεν είχε ούτε καν αναγνώριζε.

Από το 1919 έως το 1920, το κίνημα είχε μια επιτροπή για τον έλεγχό του, η οποία εκλεγόταν από γενικές συνελεύσεις των μελών, οι οποίες πάλι προβλέπονταν από τον νόμο. Η επιτροπή αποτελούνταν από έναν πρώτο και έναν δεύτερο ταμία, έναν πρώτο και έναν δεύτερο γραμματέα και σαν κορυφή της από έναν πρώτο και έναν δεύτερο πρόεδρο. Υπήρχε επίσης ένας

αντιπρόσωπος των μελών, ο επικεφαλής της προπαγάνδας και διάφοροι παρατηρητές.

Αυτή η επιτροπή ενσάρκωνε στην πραγματικότητα, όσο αλλόκοτη ήταν, αυτό που ήθελε να καταπολεμήσει το ίδιο το κίνημα με όλη του τη δύναμη, δηλαδή τον **κοινοβουλευτισμό**. Διότι ήταν αυτονόητο, ότι αυτό ήταν μια αρχή, που ενσάρκωνε το ίδιο σύστημα από τη μικρότερη τοπική ομάδα μέχρι τους ευρύτερους δήμους, νομούς, κρατίδια έως την διοίκηση του Ράιχ, από το οποίο όλοι υποφέραμε και εξακολουθούμε να υποφέρουμε σήμερα.

Υπήρχε επείγουσα ανάγκη μια μέρα να φέρουμε εδώ κάποια αλλαγή, εάν δεν θέλαμε το κίνημα, λόγω της κακής θεμελίωσης της εσωτερικής του οργάνωσης, να φτάσει σε μια μόνιμη φθορά και ως εκ τούτου να μην είναι σε θέση να ανταποκριθεί στην υψηλή αποστολή του.

Οι συνεδριάσεις της επιτροπής, οι οποίες καθοδηγούνταν από ένα πρωτόκολλο και στις οποίες οι αποφάσεις λαμβάνονταν με την ψήφο της πλειοψηφίας, ήταν στην πραγματικότητα ένα κοινοβούλιο σε μικρογραφία. Και εδώ απουσίαζε κάθε προσωπική ευθύνη και υπευθυνότητα. Και εδώ βασίλευε ο ίδιος παραλογισμός και η ίδια ανοησία όπως και στα μεγάλα κρατικά αντιπροσωπευτικά μας σώματα. Διορίζονταν γραμματείς γι' αυτήν την επιτροπή, άνδρες για το ταμείο, άνδρες για συμμετοχή σαν μέλη της οργάνωσης, άνδρες για την προπαγάνδα και ο Θεός ξέρει για τι άλλο, αλλά στη συνέχεια τους άφηναν να σχολιάσουν ακόμα και κάθε εξεζητημένο ζήτημα και να αποφασίσουν με ψηφοφορία. Συνεπώς, ο υπεύθυνος που ήταν εκεί για την προπαγάνδα ψήφιζε για ένα θέμα που αφορούσε τον υπεύθυνο των οικονομικών, και αυτός με τη σειρά του ψήφιζε για ένα θέμα που αφορούσε την οργάνωση και αυτός πάλι για ένα θέμα το οποίο θα 'πρεπε να απασχολεί μόνο τους γραμματείς κ.λ.π.

Όμως το γιατί να διοριστεί τότε μόνο ένας άνθρωπος ειδικά για την προπαγάνδα, όταν ο ταμίας, ο γραμματέας, το μέλος που περιμένει, κ.λ.π. έπρεπε να εκφέρουν κρίση γι' αυτά τα θέματα

που τους αφορούσαν, φαινόταν σε ένα υγιές μυαλό τόσο ακατανόητο, όσο ακατανόητο θα ήταν, εάν σε μια μεγάλη βιομηχανική εταιρεία πάντα το διοικητικό συμβούλιο ή οι μηχανικοί άλλων τμημάτων και άλλων κλάδων θα έπρεπε να αποφασίζουν για ζητήματα, που δεν έχουν καμία σχέση με τις υποθέσεις τους.

Δεν υπέκυψα σε αυτήν την τρέλα, και μετά από πολύ μικρό χρονικό διάστημα έμεινα μακριά από τις συνεδριάσεις. Έκανα την προπαγάνδα μου και αυτό ήταν, και απαγόρευσα σε οποιονδήποτε μη-εμπειρογνώμονα σε αυτό τον τομέα να μου μιλήσει γι' αυτό. Ακριβώς όπως κι εγώ αντιστρόφως δεν ανακατευόμουν στις δουλειές των άλλων.

Όταν η έγκριση του νέου καταστατικού και ο διορισμός μου στη θέση του πρώτου προέδρου μου έδωσαν εν τω μεταξύ την απαραίτητη εξουσία και το ανάλογο δικαίωμα, αυτή η ανοησία έληξε αμέσως. Στη θέση των αποφάσεων των επιτροπών, εισήχθη η αρχή της απόλυτης ευθύνης.

Ο πρώτος πρόεδρος είναι υπεύθυνος για τον γενικό έλεγχο του κινήματος. Αυτός κατανέμει τις αρμοδιότητες της επιτροπής που υπάγεται σ' αυτόν, καθώς και το έργο που πρέπει να γίνει στους άλλους απαραίτητους συνεργάτες. Καθένας από αυτούς τους κυρίους είναι επομένως πλήρως υπεύθυνος για τα καθήκοντα που του έχουν ανατεθεί. Είναι υφιστάμενος μόνο του πρώτου προέδρου, ο οποίος πρέπει να διασφαλίσει τη συνεργασία όλων, ή καλύτερα πρέπει να επιτύχει ο ίδιος αυτή τη συνεργασία μέσω της επιλογής των προσώπων και της έκδοσης γενικών κατευθυντήριων γραμμών.

Αυτός ο κανόνας της αρχής της υπευθυνότητας έγινε σταδιακά μέσα στο κίνημα αυτονόητος, τουλάχιστον όσον αφορά την ηγεσία του κόμματος. Στις μικρές τοπικές ομάδες και ίσως επίσης στους δήμους και τις περιφέρειες, θα χρειαστούν χρόνια για να ακολουθήσουν αυτή την αρχή, καθώς, φυσικά, οι φοβητσιαρήδες και οι χαραμοφάηδες θα αντιτίθενται πάντα σε αυτήν· η αποκλειστική ευθύνη για ένα εγχείρημα θα είναι πάντα δυσάρεστη γι' αυτούς· νιώθουν πιο ελεύθεροι και πιο άνετοι, αν

έχουν την υποστήριξη της πλειοψηφίας μιας λεγόμενης επιτροπής για κάθε δύσκολη απόφαση. Μου φαίνεται όμως αναγκαίο, να πάρω μια εξαιρετικά δριμύτατη θέση απέναντι σε μια τέτοια αντίληψη, να μην κάνω καμία υποχώρηση σε αυτή την ευθυνοφοβία και κατ' αυτόν τον τρόπο, ακόμη κι αν χρειαστεί πολύς καιρός, να επιτύχουμε μια κατανόηση για το καθήκον και την ικανότητα της ηγεσίας, που θα φέρει στο προσκήνιο μόνο εκείνους που πραγματικά καλούνται και επιλέγονται για να ηγηθούν.

Σε κάθε περίπτωση, ένα κίνημα που θέλει να καταπολεμήσει την ίδια την κοινοβουλευτική τρέλα πρέπει να είναι απαλλαγμένο από αυτήν. Μόνο σε μια τέτοια βάση μπορεί να κερδίσει τη δύναμη για τον αγώνα του.

Σε μια εποχή που η πλειοψηφία κυριαρχεί σε όλα και σε όλους, ένα κίνημα που βασίζεται στην αρχή της θέλησης του αρχηγού και στην επακόλουθη προσωπική ευθύνη, μια μέρα, με μαθηματική βεβαιότητα, θα ανατρέψει την έως τώρα κατάσταση και θα αναδειχθεί σαν νικητής.

Αυτός ο συλλογισμός οδήγησε σε μια ολοκληρωτική εσωτερική ανασυγκρότηση του κινήματος. Και στη λογική του επίπτωση και σε έναν ξεκάθαρο διαχωρισμό της επιχειρηματικής διαχείρισης του κινήματος από τη γενική πολιτική καθοδήγηση. Ουσιαστικά, η ιδέα της προσωπικής ευθύνης επεκτάθηκε και σε ολόκληρες τις κομματικές οικονομικές επιχειρήσεις και αναπόφευκτα οδήγησε στην ανάκαμψή τους στο βαθμό που απελευθερώθηκαν από πολιτικές επιδράσεις και προσαρμόστηκαν σε καθαρά οικονομικά ζητήματα.

Όταν ήρθα στο τότε εξαμελές κόμμα το φθινόπωρο του 1919, δεν είχε ούτε ένα γραφείο ούτε έναν υπάλληλο, ούτε καν έντυπα ούτε σφραγίδα, δεν υπήρχε τίποτα τυπωμένο. Η αίθουσα που συνεδρίαζε η επιτροπή ήταν πρώτα ένα εστιατόριο στην οδό Χερν και αργότερα ένα καφενείο στο Γκάσταϊχ. Ήταν μια απαράδεκτη κατάσταση. Ανέλαβα αμέσως δράση στο θέμα και έψαξα σε διάφορα εστιατόρια και πανδοχεία του Μονάχου με

την πρόθεση να νοικιάσω ένα επιπλέον δωμάτιο ή μια άλλη αίθουσα για το κόμμα. Στο άλλοτε Στέρνεκερμπροϋ στο Ταλ υπήρχε μια μικρή θολωτή αίθουσα, που κάποτε χρησίμευε ως ένα είδος εορταστικής ταβέρνας για τους αυτοκρατορικούς συμβούλους της Βαυαρίας. Ήταν σκοτεινή και θαμπή και επομένως ταίριαζε στον προηγούμενο προορισμό της, αλλά ανταποκρινόταν λιγότερο στη νέα της χρήση για την οποία προοριζόταν. Το στενοσόκακο, στο οποίο έβλεπε το μοναδικό του παράθυρο, ήταν τόσο στενό, που το δωμάτιο παρέμενε μουντό και σκοτεινό ακόμη και τις πιο ηλιόλουστες καλοκαιρινές μέρες. Αυτό έγινε το πρώτο μας γραφείο. Δεδομένου ότι μόνο το ενοίκιο ήταν πενήντα μάρκα το μήνα (ένα τεράστιο ποσό για εμάς εκείνη την εποχή!), δεν μπορούσαμε να έχουμε μεγάλες απαιτήσεις και δεν μπορούσαμε καν να παραπονεθούμε, όταν λίγες μέρες αφού εγκατασταθήκαμε εκεί, η ξύλινη επένδυση στους τοίχους, που κάποτε προοριζόταν για τους αυτοκρατορικούς συμβούλους, ξηλώθηκε, έτσι που η αίθουσα τώρα έδινε πραγματικά την εντύπωση ενός τάφου παρά ενός γραφείου.

Και όμως αυτό ήταν ένα τεράστιο βήμα προς τα εμπρός. Σιγά-σιγά πήραμε ηλεκτρικό φως, πολύ αργότερα ένα τηλέφωνο· μπήκε ένα τραπέζι με μερικές δανεικές καρέκλες, στο τέλος μια εταζέρα, λίγο αργότερα ένα ντουλάπι· δύο μπουφέδες, που ανήκαν στον ιδιοκτήτη, έπρεπε να χρησιμοποιηθούν για την αποθήκευση φυλλαδίων, αφισών κ.λ.π.

Η έως τώρα λειτουργία, δηλαδή η διαχείριση του κινήματος από μια συνεδρίαση της επιτροπής μία φορά την εβδομάδα, ήταν μη βιώσιμη μακροπρόθεσμα. Μόνο ένας υπάλληλος μισθοδοτούμενος από το κίνημα θα μπορούσε να εγγυηθεί ότι η επιχείρηση θα συνεχίσει να λειτουργεί.

Αυτό τότε ήταν πολύ δύσκολο. Το κίνημα είχε ακόμα τόσο λίγα μέλη, που ήταν τέχνη να μπορέσεις να βρεις έναν κατάλληλο άνθρωπο ανάμεσά τους, που θα μπορούσε να ικανοποιήσει τις πολυποίκιλες απαιτήσεις του κινήματος με τις

λιγότερες απαιτήσεις για τον εαυτό του.

Μετά από μια μακρά αναζήτηση, ο πρώτος διαχειριστής του κόμματος βρέθηκε σε έναν στρατιώτη, έναν πρώην σύντροφό

Ρούντολφ Σύσλερ

μου, τον **Σύσλερ**. Αρχικά ερχόταν καθημερινά στο νέο μας γραφείο μεταξύ έξι και οκτώ, αργότερα μεταξύ πέντε και οκτώ, τελικά κάθε απόγευμα, και λίγο αργότερα είχε αναλάβει πλήρως και έκανε τη δουλειά του από το πρωί μέχρι αργά το βράδυ. Ήταν ένας εξίσου εργατικός όσο και έντιμος, ευσυνείδητος άνθρωπος, που προσπάθησε προσωπικά για το καλύτερο και ήταν

ιδιαίτερα πιστός στο ίδιο το κίνημα. Ο Σύσλερ έφερε μαζί του μια μικρή γραφομηχανή Άντλερ, που είχε στην ιδιοκτησία του. Ήταν το πρώτο εργαλείο τέτοιου είδους στην υπηρεσία του κινήματός μας. Αργότερα αποκτήθηκε από το κόμμα με δόσεις. Ένα μικρό χρηματοκιβώτιο φάνηκε να είναι απαραίτητο, για να ασφαλίσει το αρχείο και τους καταλόγους των μελών από τους κλέφτες. Η αγορά του δεν έγινε, για να φυλάξουμε τα μεγάλα χρηματικά ποσά που μπορεί να είχαμε τότε. Αντίθετα, όλοι ήταν απείρως φτωχοί, και συχνά χρειάστηκε να συμβάλω από τις μικρές μου οικονομίες.

Ενάμιση χρόνο αργότερα, το γραφείο ήταν πολύ μικρό και ακολούθησε η μετακόμιση σε νέο χώρο στην οδό Κορνέλιους. Και πάλι ήταν ένα εστιατόριο στο οποίο μετακομίσαμε, αλλά δεν είχαμε πλέον μόνο μία αίθουσα, είχαμε ήδη τρία δωμάτια και μια μεγάλη αίθουσα με παράθυρο. Εκείνη την εποχή μας φαινόταν υπέροχο. Μείναμε εδώ μέχρι τον Νοέμβριο του 1923.

Τον Δεκέμβριο του 1920 αποκτήθηκε ο Λαϊκός Παρατηρητής (Völkischen Beobachter). Αυτή η εφημερίδα, που σύμφωνα με το όνομά της υποστήριζε λαϊκά συμφέροντα, θα 'πρεπε τώρα να μετατραπεί σε όργανο του Εθνικοσοσιαλιστικού Γερμανικού Εργατικού Κόμματος. Αρχικά εκδιδόταν μόνο δύο φορές την

εβδομάδα, στις αρχές του 1923 έγινε καθημερινή εφημερίδα και αργότερα στα τέλη Αυγούστου του 1923 έλαβε το γνωστό μεγάλο σχήμα της.

Τότε, σαν εντελώς αρχάριος στον τομέα της γνώσης της δημοσιογραφίας, έπρεπε να πληρώσω πολλά κακά παθήματα που μου έγιναν μαθήματα.

Από μόνο του το γεγονός ότι απέναντι στον τεράστιο εβραϊκό Τύπο υπήρχε σχεδόν μόνο μία και μοναδική πραγματικά σημαντική εθνική εφημερίδα, έπρεπε να κάνει κάποιον να σκεφτεί. Αυτό οφειλόταν, όπως μπόρεσα τότε να διαπιστώσω ο ίδιος αμέτρητες φορές στην πράξη, στο κατά μεγάλο μέρος τους μικρό επιχειρηματικό πνεύμα της παρουσίας γενικά των λεγόμενων εθνικών εφημερίδων. Καθοδηγούνταν σε πολύ μεγάλο βαθμό από την άποψη ότι το φρόνημα προέχει από τα επιτεύγματα. Μια εντελώς λανθασμένη άποψη, καθόσον το φρόνημα, που μάλιστα δεν είναι κάτι εξωτερικό, βρίσκει την καλύτερη έκφρασή του στην απόδοση. Όποιος δημιουργεί κάτι πραγματικά αξιόλογο για τον λαό του εκφράζει έτσι μια εξίσου πολύτιμη νοοτροπία, ενώ ένας άλλος, που απλώς υποκρίνεται, χωρίς πραγματικά να προσφέρει χρήσιμες υπηρεσίες στον λαό του, είναι ένα παράσιτο κάθε ορθής σκέψης. Επιβαρύνει επίσης την κοινότητα με τη συμπεριφορά του.

Και ο «Λαϊκός Παρατηρητής» ήταν, όπως υποδηλώνει το όνομα, ένα λεγόμενο «λαϊκό» όργανο με όλα τα πλεονεκτήματα και ακόμη περισσότερο τα λάθη και τις αδυναμίες, που συνδέονται με το λαϊκό θεσμό. Όσο έντιμο ήταν το περιεχόμενό της, τόσο αδύνατη εμπορικά ήταν η διαχείριση της επιχείρησης. Όσο έντιμο ήταν το περιεχόμενό της, τόσο αδύνατη εμπορικά ήταν η διαχείριση της επιχείρησης. Και σ' αυτό βασιζόταν η αντίληψη, ότι οι λαϊκές εφημερίδες έπρεπε να χρηματοδοτούνται από λαϊκές εισφορές, αντί να πρέπει να ανταγωνίζονται με τις άλλες και ότι ήταν απρέπεια να θέλεις να καλύψεις την αμέλεια ή τα σφάλματα της εμπορικής διαχείρισης του εγχειρήματος με τις δωρεές των καλόκαρδων πατριωτών.

Προσπάθησα πάντως να εξαλείψω αυτήν την κατάσταση

γιατί αναγνώρισα σύντομα τη σοβαρότητά της και με βοήθησε η τύχη σ' αυτό καθόσον, με άφησε να γνωρίσω τον άνδρα, ο οποίος από τότε όχι μόνο σαν διευθυντής της εφημερίδας αλλά και σαν γενικός διαχειριστής του κόμματος έχει προσφέρει αναρίθμητες υπηρεσίες στο κίνημα. Το 1914, στο πεδίο της μάχης, γνώρισα (τότε ακόμα σαν ανώτερό μου) τον σημερινό γενικό διαχειριστή του κόμματος τον **Μαξ Άμαν**. Κατά τη διάρκεια των τεσσάρων ετών του πολέμου είχα την ευκαιρία να διαπιστώνω σχεδόν καθημερινά την εξαιρετική ικανότητα, την επιμέλεια και την ακλόνητη συνείδηση του μελλοντικού συνεργάτη μου.

Μαξ Άμαν (1891 - 1957)

Στα μέσα του καλοκαιριού του 1921, όταν το κίνημα βρισκόταν σε μια σοβαρή κρίση και δεν μπορούσα πλέον να είμαι ικανοποιημένος με έναν αριθμό υπαλλήλων και είχα την πιο πικρή εμπειρία με ένα άτομο, απευθύνθηκα στον πρώην σύντροφό μου στο σύνταγμα, που μια μέρα η τύχη τον οδήγησε σε μένα, με την παράκληση να γίνει τώρα ο γενικός διαχειριστής του κινήματος. Μετά από έναν μακρύ δισταγμό – ο Άμαν έκρινε ότι ήταν μια θέση με καλές προοπτικές – τελικά συμφώνησε, αν και με τη ρητή προϋπόθεση ότι δεν θα χρειαζόταν ποτέ να κάνει τον κλητήρα σε κάποιους ανίκανους επιτρόπους, αλλά θα αναγνώριζε αποκλειστικά ένα και μόνο αφεντικό.

Είναι η ανεξίτηλη αξία αυτού του πρώτου διαχειριστή του κινήματος, του οποίου οι επιχειρηματικές γνώσεις ήταν εκτεταμένες, που έφερε τάξη και διαύγεια στις επιχειρήσεις του κόμματος. Έκτοτε παρέμειναν υποδειγματικές και δεν μπορούν να συγκριθούν με οποιαδήποτε άλλο τομέα του κινήματος πόσο μάλλον να τις ξεπεράσουν. Όπως πάντα στη ζωή, η εξαιρετική αξιοσύνη είναι συχνά η αιτία του φθόνου και της δυσαρέσκειας. Αυτό έπρεπε φυσικά σ' αυτήν την περίπτωση, να το περιμένου-

με και να το ανεχθούμε υπομονετικά.

Ήδη από το 1922 ήταν διαθέσιμες γενικές σταθερές κατευθυντήριες γραμμές και για την εμπορική αλλά και για την καθαρά οργανωτική ανάπτυξη του κινήματος. Υπήρχε ήδη ένα πλήρες κεντρικό ευρετήριο καρτών που περιελάμβανε όλα τα μέλη που ανήκουν στο κίνημα. Ομοίως τα οικονομικά του κινήματος είχαν έρθει σε ένα υγιή δρόμο. Οι τρέχουσες δαπάνες έπρεπε να καλύπτονται από τα τρέχοντα έσοδα, τα έκτακτα έσοδα χρησιμοποιούνται μόνο για έκτακτες δαπάνες. Παρά τις δυσκολίες της εποχής, το κίνημα παρέμεινε σχεδόν χωρίς χρέη, εκτός από μερικούς μικρούς τρέχοντες λογαριασμούς, και κατάφερε ακόμη και μια συνεχή αύξηση του κεφαλαίου του. Δούλευε όπως μια ιδιωτική επιχείρηση: το υπαλληλικό προσωπικό έπρεπε να διακρίνεται με την απόδοση και δεν μπορούσε με κανέναν τρόπο να επικαλεστεί την περίφημη «αφοσίωση». Η αφοσίωση κάθε Εθνικοσοσιαλιστή αποδεικνύεται πρώτα στην προθυμία του, την επιμέλειά του και την ικανότητά του να εκτελεί το έργο που του έχει ανατεθεί από την εθνική κοινότητα. Όποιος δεν εκπληρώνει εδώ το καθήκον του, δεν πρέπει να καυχιέται για μια αφοσίωση, απέναντι στην οποία ουσιαστικά αμαρτάνει. Από το νέο γενικό διαχειριστή του κόμματος, ενάντια σε όλες τις πιθανές επιρροές, υποστηρίχτηκε με ακραία ενεργητικότητα η αντίληψη, ότι οι επιχειρήσεις του κόμματος δεν πρέπει να αποτελούν θέσεις αργομισθίας για λίγους υποστηρικτές ή μέλη που δεν θέλουν να εργαστούν. Ένα κίνημα που αγωνίζεται με τόσο έντονο τρόπο ενάντια στην τεράστια κομματική διαφθορά του σημερινού μας διοικητικού μηχανισμού πρέπει να διατηρήσει το δικό του μηχανισμό καθαρό από τέτοια ελαττώματα. Συνέβη να γίνουν δεκτοί στη διαχείριση της εφημερίδας υπάλληλοι, οι οποίοι προηγουμένως ανήκαν στο Λαϊκό Κόμμα της Βαυαρίας, αλλά με βάση την απόδοσή τους και μόνο, αποδείχθηκαν τα εξαιρετικά τους προσόντα. Το αποτέλεσμα αυτού του πειράματος ήταν γενικά εξαιρετικό. Ακριβώς μέσω αυτής της ειλικρινούς και τίμιας αναγνώρισης της πραγματικής απόδοσης του ατόμου, το κίνημα

έχει κατακτήσει τις καρδιές αυτών των υπαλλήλων γρηγορότερα και πιο διεξοδικά από ό, τι θα συνέβαινε διαφορετικά. Αργότερα έγιναν καλοί Εθνικοσοσιαλιστές και παρέμειναν τέτοιοι, όχι μόνο με τα λόγια, αλλά το επιβεβαίωσαν και μέσω του ευσυνείδητου, τακτικού και έντιμου έργου που έκαναν στην υπηρεσία του νέου κινήματος. Είναι αυτονόητο ότι ο άρτια καταρτισμένος κομματικός σύντροφος προτιμήθηκε από τον εγγεγραμμένο μη κομματικό σύντροφο που ήταν εξίσου καλός. Κανείς δεν πήρε ποτέ κάποια θέση μόνο και μόνο επειδή ανήκε στο κόμμα. Η αποφασιστικότητα με την οποία ο νέος γενικός διαχειριστής υπερασπίστηκε αυτές τις αρχές και σταδιακά τις εφάρμοσε, παρ' όλες τις παρεξηγήσεις, αργότερα είχε μεγάλο όφελος για το κίνημα. Μόνο κατ' αυτόν τον τρόπο ήταν δυνατό, κατά τη δύσκολη περίοδο του πληθωρισμού, που δεκάδες χιλιάδες επιχειρήσεις χρεοκόπησαν και χιλιάδες εφημερίδες έπρεπε να κλείσουν, όχι μόνο να μπορέσει η διεύθυνση της επιχείρησης του κινήματος να σταθεί όρθια και να εκπληρώσει τα καθήκοντά της, αλλά και ο «Λαϊκός Παρατηρητής» να γνωρίσει μια ολοένα αυξανόμενη ανάπτυξη. Εκείνη την εποχή είχε ενταχθεί στην κατηγορία των μεγάλων εφημερίδων.

Το έτος 1921 σήμαινε επιπλέον, ότι κατάφερα σιγά-σιγά μέσω της θέσης μου σαν πρόεδρος του κόμματος, να θέσω και ένα τέλος στις διάφορες κριτικές στη λειτουργία του κόμματος και στις παρεμβάσεις από μερικά μέλη της επιτροπής. Αυτό ήταν σημαντικό επειδή δεν θα μπορούσαμε να αποκτήσουμε ένα πραγματικά ικανό μυαλό για μια αποστολή εάν παρέμβαιναν στο έργο του συνεχώς μερικοί ανίδεοι, οι οποίοι καταλαβαίνουν τα πάντα καλύτερα, ενώ στην πραγματικότητα αφήνουν πίσω τους ένα τρομερό χάος. Και αμέσως τότε βεβαίως αυτοί οι παντογνώστες αποσύρθηκαν στο μεγαλύτερο μέρος τους διακριτικά, για να κατασκοπεύσουν έναν άλλο τομέα για την ελεγκτική και εμπνευσμένη δραστηριότητά τους. Υπήρχαν άνθρωποι που είχαν εμμονή με την αρρώστια των τύπων, να βρίσκουν κάτι πίσω από όλα και για όλους και που

βρίσκονταν σε ένα είδος μόνιμης εγκυμοσύνης εξαιρετικών σχεδίων, σκέψεων, έργων, μεθόδων. Ο πιο ιδανικός και υψηλότερος στόχος τους ήταν τότε κυρίως η συγκρότηση μιας επιτροπής η οποία, σαν όργανο ελέγχου, έπρεπε να χώνεται σαν εξειδικευμένη στην τακτική δουλειά των άλλων. Το πόσο προσβλητικό και πόσο αντι-εθνικοσοσιαλιστικό είναι όμως, όταν άνθρωποι που δεν καταλαβαίνουν ένα πράγμα, συνεχίζουν να μιλούν ασταμάτητα στους πραγματικούς εμπειρογνώμονες, ορισμένοι από αυτούς τους ιδρυτές επιτροπών μάλλον δεν το συνειδητοποιούν. Εν πάση περιπτώσει, το είδα ως καθήκον μου εκείνα τα χρόνια, να προστατέψω όλες τις κανονικά εργαζόμενες και επιβαρυνμένες με ευθύνες δυνάμεις του κινήματος από τέτοια στοιχεία, να τους παρέχω την απαραίτητη υποστήριξη και τον ελεύθερο χώρο για να προχωρήσει η δουλειά τους.

Ωστόσο, ο καλύτερος τρόπος για την εξουδετέρωση τέτοιων επιτροπών, οι οποίες δεν έκαναν τίποτα ή που έφτιαχναν αποφάσεις που ήταν πρακτικά ανέφικτες, ήταν να τους αναθέσουμε κάποια πραγματική δουλειά. Ήταν για γέλια, το πόσο αθόρυβα τότε εξανεμιζόταν ένας τέτοιος σύλλογος και ξαφνικά γινόταν εντελώς άφαντος. Αυτό με έκανε να σκεφτώ το μεγαλύτερο τέτοιου είδους θεσμό μας, το Ράιχσταγκ. Πώς θα εξανεμιζόνταν όλοι ξαφνικά, εάν τους δινόταν μόνο πραγματική δουλειά αντί για συζήτηση και μάλιστα μια δουλειά, την οποία θα έπρεπε να εκτελέσει ο καθένας από αυτούς τους κομπορρημονούντες με προσωπική ευθύνη.

Από τότε πάντα έβαζα σαν απαίτηση, ότι όπως παντού στη ιδιωτική μου ζωή έτσι και στο κίνημα για κάθε εγχείρημα χρειαζόταν ακούραστο ψάξιμο έως ότου βρεθεί ο προφανώς ικανός και ειλικρινής υπάλληλος, διαχειριστής ή διευθυντής. Αυτό όμως σήμαινε τότε απόλυτη εξουσία και πλήρη ελευθερία δράσης που παρέχεται προς τους κατωτέρους με την επιφόρτιση της πλήρους προσωπικής ευθύνης προς τους ανωτέρους, δεδομένου ότι κανένας δεν αναλαμβάνει εξουσία απέναντι στους υφισταμένους, όταν ο ίδιος δεν είναι καλύτερος γνώστης

του έργου που του έχει ανατεθεί. Ωστόσο παρέλθουν δύο χρόνια, επέβαλλα την άποψή μου όλο και περισσότερο και σήμερα είναι ήδη αυτονόητη στο κίνημα, τουλάχιστον όσον αφορά τα ανώτερα κλιμάκια της ηγεσίας.

Η ορατή επιτυχία αυτής της ενέργειας, ωστόσο, έγινε εμφανής στις 9 Νοεμβρίου 1923: Όταν ήρθα στο κίνημα τέσσερα χρόνια νωρίτερα, δεν υπήρχε ούτε καν μια σφραγίδα. Στις 9 Νοεμβρίου 1923, το κόμμα διαλύθηκε και η περιουσία του κατασχέθηκε. Αυτή ανερχόταν, συμπεριλαμβανομένων όλων των τιμαλφών και της εφημερίδας, σε πάνω από εκατόν εβδομήντα χιλιάδες χρυσά μάρκα.

12^ο Κεφάλαιο

Το Συνδικαλιστικό ζήτημα

Η γρήγορη ανάπτυξη του κινήματος μας ανάγκασε, το 1922, να πάρουμε θέση σε ένα ζήτημα που ακόμη και σήμερα δεν έχει επιλυθεί πλήρως.

Στην προσπάθειά μας, να μελετήσουμε εκείνη τη μέθοδο, που θα μπορούσε να ανοίξει γρηγορότερα και ευκολότερα για το κίνημα το δρόμο στην καρδιά της πλατιάς μάζας, αντιμετωπίζαμε πάντα την αντίρρηση ότι ο εργάτης δεν θα μπορούσε ποτέ να ανήκει εντελώς σε εμάς, εφ' όσον η εκπροσώπηση των συμφερόντων του στον καθαρά επαγγελματικό και οικονομικό τομέα βρισκόταν στα χέρια ανθρώπων με διαφορετικές αρχές από εμάς και των πολιτικών τους οργανώσεων.

Φυσικά, αυτή η αντίρρηση είχε μεγάλη σημασία για να ειπωθεί. Η γενική πεποίθηση ήταν ότι ο εργάτης που εργαζόταν σε μια επιχείρηση δεν θα μπορούσε να επιβιώσει αν δεν γινόταν μέλος ενός συνδικάτου. Όχι μόνο, φαινόταν ότι τα επαγγελματικά του συμφέροντα προστατεύονται από αυτό και μόνο, αλλά και η θέση του στην επιχείρηση ήταν νοητή μακρο-

πρόθεσμα μόνο σαν μέλος συνδικαλιστικής οργάνωσης. Η πλειονότητα των εργατών ήταν σε συνδικαλιστικές οργανώσεις. Αυτές είχαν γενικά αγωνιστεί μέσα από τους μισθολογικούς αγώνες και συνήψαν τις συλλογικές συμβάσεις, που εξασφαλίζουν σήμερα στον εργαζόμενο ένα σταθερό εισόδημα. Τα αποτελέσματα αυτών των αγώνων ωφέλησαν αναμφίβολα όλους τους εργάτες των επιχειρήσεων και θα 'πρεπε να προκύψει ηθικό δίλημμα, ειδικά για τους έντιμους ανθρώπους, αν έβαζαν στη τσέπη τους τα μεροκάματα που κέρδισαν γι' αυτούς τα συνδικάτα, αλλά οι ίδιοι αποσύρονταν από αυτόν τον αγώνα.

Ήταν δύσκολο να μιλήσεις για αυτά τα προβλήματα με τους συνηθισμένους αστούς επιχειρηματίες. Δεν έδειχναν καμία κατανόηση (ή δεν ήθελαν να έχουν) για την υλική πλευρά του ζητήματος ούτε για την ηθική. Στο τέλος, έλεγαν ότι τα υποτιθέμενα δικά τους οικονομικά συμφέροντα ήταν εξαρχής αντίθετα σε οποιαδήποτε οργανωτικού χαρακτήρα ένωση του εργατικού δυναμικού το οποίο διοικούσαν, έτσι και μόνο γι' αυτόν τον λόγο ήταν δύσκολο για τους περισσότερους να σχηματίσουν μια αμερόληπτη άποψη. Οπότε και εδώ, όπως συμβαίνει τόσο συχνά, αναγκαστικά, έπρεπε να απευθυνθούμε σε τρίτους, που δεν μπαίνουν στον πειρασμό, να κοιτάζουν το δένδρο και να χάνουν το δάσος. Αυτοί θα μπορούσαν τότε, με λίγη καλή διάθεση εκ μέρους τους, να καταλάβουν πολύ πιο εύκολα ένα θέμα, που είναι ένα από τα σημαντικότερα της σημερινής και της μελλοντικής μας ζωής.

Έχω ήδη μιλήσει στον πρώτο τόμο για τη φύση και τον σκοπό και για την αναγκαιότητα των συνδικάτων. Εκεί πήρα τη θέση, ότι για όσο καιρό δεν επέρχεται μια αλλαγή στη θέση του εργοδότη για τον εργαζόμενο, είτε μέσω κυβερνητικών μέτρων (τα οποία τις περισσότερες φορές όμως είναι άκαρπα) είτε μέσω μιας γενικής νέας αγωγής, δεν του μένει καμία άλλη διέξοδος, παρά να επικαλεστεί το δικαίωμά του να προστατεύσει ο ίδιος τα συμφέροντά του σαν ισότιμο μέλος στην οικονομική ζωή. Τόνισα επίσης, ότι μια τέτοια αντίληψη ασφαλώς θα ήταν προς

το συμφέρον μιας ολόκληρης εθνικής κοινότητας, αν θα μπορούσε να αποτρέψει τις κοινωνικές αδικίες, οι οποίες με τη σειρά τους αλλιώς θα μπορούσαν να οδηγήσουν στη συνέχεια σε σοβαρή ζημία ολόκληρου του κοινωνικού οικοδομήματος ενός λαού. Συνέχισα να εξηγώ ότι αυτή η αναγκαιότητα πρέπει να εκλαμβάνεται ως δεδομένο για όσο καιρό υπάρχουν άνθρωποι μεταξύ των επιχειρηματιών, που όχι μόνο δεν έχουν αίσθηση των κοινωνικών τους καθηκόντων, αλλά ούτε καν των πιο βασικότερων ανθρωπίνων δικαιωμάτων· και κατέληξα στο συμπέρασμα, ότι όταν μια τέτοια αυτοάμυνα θεωρηθεί απαραίτητη, η μορφή της θα μπορεί να συνίσταται μόνο σύμφωνα με το νόημα μιας συνένωσης των εργαζομένων σε συνδικαλιστική βάση.

Αυτή ήταν η γενική μου άποψη και δεν άλλαξε ούτε το 1922. Ωστόσο, έπρεπε να αναζητηθεί μια σαφής και συγκεκριμένη διατύπωση για τη αντίληψη σε αυτά τα προβλήματα. Το θέμα δεν ήταν απλώς να συνεχίζουμε να δίνουμε ικανοποίηση με τη διαπίστωση, αλλά ήταν απαραίτητο να αντλήσουμε από αυτήν πρακτικά συμπεράσματα.

Νομίζω ότι έπρεπε να απαντηθούν τα ακόλουθα ερωτήματα:

1. Είναι απαραίτητα τα συνδικάτα;

2. Πρέπει το ίδιο το Εθνικοσοσιαλιστικό Γερμανικό Εργατικό Κόμμα να οργανωθεί σε συνδικαλιστική βάση ή να οδηγήσει τα μέλη του σε μια τέτοια δραστηριότητα οποιασδήποτε μορφής;

3. Τι είδους πρέπει να είναι ένα εθνικοσοσιαλιστικό συνδικάτο; Ποια είναι τα καθήκοντά μας και οι στόχοι τους;

4. Πώς φτάνουμε σε τέτοια συνδικάτα.

Νομίζω ότι στο πρώτο ερώτημα στην ουσία απάντησα επαρκώς. Όπως έχουν σήμερα τα πράγματα, είμαι πεπεισμένος ότι δεν μπορούν να λείπουν τα συνδικάτα. Αντιθέτως, ανήκουν στους πιο σημαντικούς θεσμούς της οικονομικής ζωής του έθνους. Η σημασία τους όμως δεν έγκειται μόνο στον κοινωνικό-πολιτικό τομέα, αλλά πολύ περισσότερο σε έναν γενικό εθνικό-πολιτικό τομέα. Διότι ένας λαός, στου οποίου την

πλατιά μάζα παρέχεται μέσα από ένα δίκαιο συνδικαλιστικό κίνημα ικανοποίηση των ζωτικών του αναγκών, ταυτόχρονα και με μια εκπαίδευση, θα αποκτήσει κατ' αυτόν τον τρόπο και μια εξαιρετική ενίσχυση ολόκληρης της αντοχής του στον αγώνα για ύπαρξη.

Τα συνδικάτα είναι πρωτίστως απαραίτητα σαν δομικά στοιχεία του μελλοντικού οικονομικού κοινοβουλίου ή καλύτερα των επαγγελματικών επιμελητηρίων.

Το **δεύτερο ερώτημα** είναι επίσης εύκολο να απαντηθεί. Εάν το συνδικαλιστικό κίνημα είναι σημαντικό, τότε είναι σαφές ότι ο Εθνικοσοσιαλισμός πρέπει να λάβει θέση όχι μόνο θεωρητικά αλλά και πρακτικά. Βεβαίως, το πώς τότε είναι πιο δύσκολο να διευκρινιστεί.

Το εθνικοσοσιαλιστικό κίνημα, το οποίο έχει εμπρός του σαν στόχο του έργου του το εθνικοσοσιαλιστικό λαϊκό κράτος, δεν πρέπει να αμφιβάλλει ότι όλοι οι μελλοντικοί θεσμοί αυτού του κράτους κάποτε πρέπει να βλασταίνουν από το ίδιο το κίνημα. Είναι το μεγαλύτερο λάθος να πιστεύουμε ότι μπορούμε ξαφνικά να πραγματοποιήσουμε μια συγκεκριμένη αναδιοργάνωση από το πουθενά, μόνο με την κατοχή της εξουσίας, χωρίς να έχουμε εκ των προτέρων κάποιο βασικό απόθεμα ανθρώπων, που θα έχει εκπαιδευτεί προηγουμένως κυρίως όσον αφορά την αφοσίωση. Και εδώ ισχύει η αρχή, ότι το πνεύμα που πληροί μια τέτοια μορφή παραμένει πάντα πιο σημαντικό από την εξωτερική μορφή, η οποία μπορεί να δημιουργηθεί μηχανικά πολύ γρήγορα. Για παράδειγμα, μπορούμε να μπολιάσουμε δικτατορικά την αρχή του ηγέτη σε έναν κρατικό οργανισμό με εντολές. Αυτή όμως θα ζωντανέψει μόνο τότε, όταν έχει διαμορφωθεί στη δική της εξέλιξη σταδιακά από τα μικρότερα κύτταρα αυτού του κρατικού οργανισμού και μέσα από συνεχή διαδικασία επιλογής, περνώντας αδιάκοπα τις δοκιμασίες της σκληρής πραγματικότητας της ζωής, κατά τη διάρκεια πολλών χρόνων και αποκτήσει το αναγκαίο υλικό καθοδήγησης για την εφαρμογή αυτής της αρχής. Επομένως, δεν πρέπει να φανταζό-

μαστε πως μπορούμε ξαφνικά να βγάλουμε στο φως τα σχέδια ενός νέου κρατικού συντάγματος από έναν χαρτοφύλακα και ότι τώρα μπορούμε να τα «παρουσιάσουμε» με μια αναγγελία από ψηλά. Μπορούμε να δοκιμάσουμε κάτι τέτοιο, αλλά το αποτέλεσμα σίγουρα δεν θα είναι βιώσιμο, τις περισσότερες φορές θα είναι ένα θνησιγενές βρέφος. Μου θυμίζει τη γέννηση του Συντάγματος της Βαϊμάρης και την προσπάθεια να δοθεί στον γερμανικό λαό με ένα νέο σύνταγμα και μια νέα σημαία, η οποία δεν είχε καμία εσωτερική σχέση με τις εμπειρίες του λαού μας τον τελευταίο μισό αιώνα.

Και το εθνικοσοσιαλιστικό κράτος πρέπει να προσέχει τέτοια πειράματα. Μπορεί κάποτε να ξεφυτρώσει μονάχα από μία οργάνωση που θα υπάρχει από πολύ καιρό. Αυτή η οργάνωση πρέπει αρχικά να έχει μέσα της την εθνικοσοσιαλιστική ζωή, για να δημιουργήσει τελικά ένα βιώσιμο εθνικοσοσιαλιστικό κράτος.

Όπως τονίστηκε ήδη, ο πυρήνας των οικονομικών επιμελητηρίων θα πρέπει να βρίσκεται στους διάφορους επαγγελματικούς αντιπροσωπευτικούς φορείς, δηλαδή κυρίως στα συνδικάτα. Όμως, εάν αυτή η μελλοντική επαγγελματική αντιπροσώπευση και το κεντρικό οικονομικό κοινοβούλιο πρόκειται να αποτελέσουν έναν εθνικοσοσιαλιστικό θεσμό, τότε αυτά τα σημαντικά βλαστικά κύτταρα πρέπει να είναι και φορείς μιας εθνικοσοσιαλιστικής προοπτικής και αντίληψης. Οι θεσμοί του κινήματος πρόκειται να μεταφερθούν στο κράτος, αλλά το κράτος δεν μπορεί ξαφνικά να δημιουργήσει αντίστοιχους θεσμούς από το πουθενά, εάν δεν πρόκειται να παραμείνουν εντελώς άψυχες δομές.

Απ' αυτή τη ψηλότερη σκοπιά συνάγεται ότι το εθνικοσοσιαλιστικό κίνημα πρέπει να αναγνωρίσει την ανάγκη μιας δικής του συνδικαλιστικής δραστηριότητας.

Αυτό πρέπει να γίνει και για έναν ακόμη λόγο, γιατί μια πραγματική εθνικοσοσιαλιστική αγωγή τόσο των εργοδοτών όσο και των εργαζομένων με την έννοια μιας αμοιβαίας ένταξης στο κοινό πλαίσιο της εθνικής κοινότητας δεν πραγματοποιείται

μέσω θεωρητικών οδηγιών, εκκλήσεων ή παροτρύνσεων, αλλά μέσα από τον αγώνα της καθημερινής ζωής. Με αυτό και μέσω αυτού το κίνημα πρέπει να εκπαιδεύσει τις μεμονωμένες μεγάλες οικονομικές ομάδες και να τις φέρει κοντά τη μία στην άλλη κάτω από μια ευρύτερη αντίληψη. Χωρίς μια τέτοια προπαρασκευαστική εργασία, κάθε ελπίδα για την εμφάνιση αυτού που κάποτε ήταν μια αληθινή εθνική κοινότητα θα παραμείνει ψευδαίσθηση. Μόνο το μεγάλο ιδεολογικό ιδανικό που υποστηρίζει το κίνημα, μπορεί να διαμορφώσει σιγά-σιγά αυτόν τον γενικό τρόπο σκέψης, ο οποίος στη συνέχεια θα κάνει τη νέα εποχή να φαίνεται σαν μια αληθινά πολύ βαθιά ριζωμένη και όχι σαν κάτι που φτιάχτηκε επιφανειακά.

Έτσι το κίνημα πρέπει όχι μόνο να υιοθετήσει μια θετική συμπεριφορά απέναντι στην ιδέα του συνδικαλισμού, αλλά πρέπει επίσης να προσφέρει στον τεράστιο αριθμό των μελών και των οπαδών του με πρακτική ενεργοποίηση την απαραίτητη εκπαίδευση για το επερχόμενο εθνικοσοσιαλιστικό κράτος.

Η απάντηση στο **τρίτο ερώτημα** προκύπτει από αυτά που έχουν προλεχθεί.

Τα εθνικοσοσιαλιστικά συνδικάτα δεν είναι όργανα της ταξικής πάλης, αλλά όργανα επαγγελματικής εκπροσώπησης. Το εθνικοσοσιαλιστικό κράτος δεν αναγνωρίζει «τάξεις», αλλά από πολιτική άποψη μόνο πολίτες με απολύτως ίσα δικαιώματα και, κατά συνέπεια, με τα ίδια γενικά καθήκοντα και εκτός απ' αυτό υπηκόους που από κρατική πολιτική άποψη δεν έχουν κανένα πολιτικό δικαίωμα.

Το συνδικάτο με την εθνικοσοσιαλιστική έννοια δεν έχει το καθήκον να μετατρέψει σταδιακά σε μια τάξη τον συνασπισμό ορισμένων ανθρώπων μέσα στο σώμα ενός λαού, προκειμένου με αυτήν να ξεκινήσει τον αγώνα ενάντια σε άλλες, παρόμοια οργανωμένες οντότητες στα πλαίσια της εθνικής κοινότητας. Αυτό το καθήκον γενικά δεν μπορούμε να το αποδώσουμε στο ίδιο στο συνδικάτο, αλλά του δόθηκε μόνο τη στιγμή που έγινε εργαλείο μάχης του μαρξισμού. **Το συνδικάτο δεν είναι «όργα-**

νο ταξικής πάλης», αλλά ο μαρξισμός το έχει καταστήσει ένα όργανο για την δική του ταξική πάλη. Δημιούργησε το οικονομικό όπλο, που ο διεθνιστικός εβραϊκός κόσμος χρησιμοποιεί για να καταστρέψει την οικονομική βάση των ελεύθερων, ανεξάρτητων εθνικών κρατών, για να εξοντώσει την εθνική τους βιομηχανία και το εθνικό τους εμπόριο και έτσι να υποδουλώσει τα ελεύθερα έθνη στην υπηρεσία του υπερκρατικού παγκόσμιου χρηματοδοτικού εβραϊσμού.

Το εθνικοσοσιαλιστικό συνδικάτο, απεναντίας, πρέπει να αυξήσει την ασφάλεια της ίδιας της εθνικής οικονομίας οργανώνοντας συγκεκριμένες ομάδες συμμετεχόντων στην εθνική οικονομική διαδικασία και να ενισχύσει τη δύναμή της με τη διορθωτική εξάλειψη όλων εκείνων των αδικιών, που στις τελευταίες τους συνέπειες έχουν καταστροφικές συνέπειες για το κοινωνικό σώμα του έθνους, βλάπτουν τις ζωτικές δυνάμεις της εθνικής κοινότητας, αλλά και αυτές του κράτους και, τελευταίο αλλά όχι λιγότερο σημαντικό, ζημιώνουν και επιβαρύνουν την ίδια την οικονομική ζωή.

Για το εθνικοσοσιαλιστικό συνδικάτο η απεργία δεν είναι συνεπώς ένα μέσο συντριβής και κλονισμού της εθνικής παραγωγής, αλλά βελτίωσής της και διευκόλυνσής της καταπολεμώντας όλες εκείνες τις αδικίες, οι οποίες λόγω του αντικοινωνικού τους χαρακτήρα, εμποδίζουν την αποτελεσματικότητα της οικονομίας και συνεπώς την ύπαρξη του συνόλου. Διότι η αποδοτικότητα του ατόμου έχει πάντα αιτιώδη σχέση με τη γενική νομική και κοινωνική θέση, που κατέχει στην οικονομική διαδικασία και τη μοναδική προκύπτουσα απ' αυτό γνώση για την αναγκαιότητα της ευδοκίμησης αυτής της διαδικασίας προς όφελός του.

Ο εθνικοσοσιαλιστής εργαζόμενος πρέπει να γνωρίζει ότι η άνθηση της εθνικής οικονομίας σημαίνει τη δική του υλική ευτυχία.

Ο εθνικοσοσιαλιστής εργοδότης πρέπει να γνωρίζει ότι η ευτυχία και η ικανοποίηση των εργαζομένων του είναι απαραίτητη προϋπόθεση για την ύπαρξη και την ανάπτυξη

του δικού του οικονομικού μεγέθους.

Εθνικοσοσιαλιστές εργαζόμενοι και εθνικοσοσιαλιστές εργοδότες είναι και οι δύο εντολοδόχοι και θεματοφύλακες ολόκληρης της εθνικής κοινότητας. Ο υψηλός βαθμός προσωπικής ελευθερίας, που τους παρέχεται στην ανάπτυξη της δραστηριότητάς τους μπορεί να εξηγηθεί από το γεγονός, ότι η εμπειρία έχει δείξει ότι η απόδοση του ατόμου αυξάνεται περισσότερο με τη χορήγηση ελευθερίας σε μεγάλο βαθμό παρά με τον εξαναγκασμό από ψηλά και είναι πιο κατάλληλος για να αποτρέψει την εμπόδιση της φυσικής διαδικασίας επιλογής που προάγει τους πιο ευφυείς, τους πιο ικανούς και τους πιο εργατικούς.

Για το εθνικοσοσιαλιστικό συνδικάτο, η απεργία είναι επομένως ένα μέσο που μπορεί και πρέπει να χρησιμοποιηθεί μόνο εφόσον δεν υπάρχει ένα εθνικοσοσιαλιστικό, εθνικό κράτος. Αυτό φυσικά θα πρέπει, στη θέση του μαζικού αγώνα των δύο μεγάλων ομάδων – εργοδοτών και εργαζομένων – (που, ως αποτέλεσμα της μείωσης της παραγωγής, βλάπτει πάντα την εθνική κοινότητα στο σύνολό της!), να αναλάβει τη νομική φροντίδα και τη νομική προστασία όλων. Τα ίδια τα **Οικονομικά Επιμελητήρια** θα είναι υποχρεωμένα να θέσουν σε λειτουργία την εθνική οικονομία και για την εξάλειψη αυτών των βλαβερών ελαττωμάτων και των σφαλμάτων που την επιβαρύνουν. Αυτά για τα οποία σήμερα διεξάγονται συγκρούσεις εκατομμυρίων ανθρώπων πρέπει μια μέρα να βρίσκουν τη διευθέτησή τους στα **επαγγελματικά επιμελητήρια** και στο **κεντρικό οικονομικό κοινοβούλιο**. Αυτό σημαίνει ότι η επιχειρηματικότητα και οι εργάτες δεν θα λυσομανούν πια μεταξύ τους στον μισθολογικό και συλλογικό αγώνα διαπραγμάτευσης, καταστρέφοντας την οικονομική ύπαρξη και των δύο, αλλά θα επιλύουν αυτά τα προβλήματα μαζί σε υψηλότερο επίπεδο, το οποίο πάνω απ' όλα πρέπει πάντα να έχει την ευημερία του λαού ως σύνολου και του κράτους με έντονα γράμματα.

Και εδώ, όπως οπουδήποτε, πρέπει να ισχύει η απαράβατη αρχή, ότι πρώτα έρχεται η πατρίδα και ύστερα το κόμμα.

Το καθήκον του εθνικοσοσιαλιστικού συνδικάτου είναι η εκπαίδευση και η προετοιμασία γι' αυτόν τον ίδιο τον στόχο, πράγμα που σημαίνει: **συνεργαζόμαστε όλοι μαζί για τη διατήρηση και την προστασία του έθνους μας και του κράτους μας, ανάλογα με τις ικανότητες και τις δυνάμεις που είναι έμφυτες στο άτομο και οι οποίες καλλιεργήθηκαν και αναπτύχθηκαν από την εθνική κοινότητα.**

Το **τέταρτο ερώτημα**: Πώς φτάνουμε σε τέτοια συνδικάτα; φαίνεται μακράν το πιο δύσκολο να απαντηθεί.

Είναι γενικά πιο εύκολο να πραγματοποιήσεις μια ίδρυση σε μια νέα χώρα παρά σε μια παλιά περιοχή που έχει ήδη μια παρόμοια ίδρυση. Σε έναν τόπο, όπου δεν υπάρχει ακόμη καμία επιχείρηση κάποιου συγκεκριμένου είδους, μπορείτε εύκολα να δημιουργήσετε μία. Είναι πιο δύσκολο όταν υπάρχει ήδη μια παρόμοια επιχείρηση και το πιο δύσκολο είναι όταν υπάρχουν συνθήκες υπό τις οποίες μόνο μία μπορεί να ευδοκιμήσει μόνη της. Διότι εδώ οι ιδρυτές έρχονται αντιμέτωποι με το πρόβλημα, όχι μόνο να παρουσιάσουν τη δική τους νέα επιχείρηση, αλλά για να μπορέσει να επιβιώσει, πρέπει να καταστρέψουν ό, τι υπήρχε προηγουμένως στη θέση της.

Ένα εθνικοσοσιαλιστικό συνδικάτο δίπλα σε άλλα συνδικάτα είναι ανοησία. Διότι και αυτό πρέπει να νιώθει διαποτισμένο από την αποστολή της κοσμοθεωρίας του και της επακόλουθης από αυτό δέσμευσης της μισαλλοδοξίας ενάντια σε άλλα παρόμοια δημιουργήματα και να τονίζει την αποκλειστική αναγκαιότητα μόνο αυτού. Και εδώ, δεν υπάρχει καμιά συμφωνία και κανένας συμβιβασμός με παρόμοιες προσπάθειες, αλλά μόνο η διατήρηση του **απόλυτου αποκλειστικού δικαιώματος.**

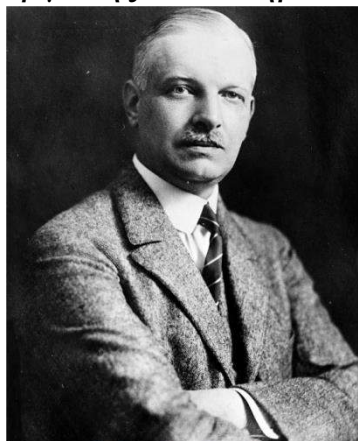
Υπήρχαν δύο τρόποι για να έρθει μια τέτοια εξέλιξη:

1. Μπορούσαμε να δημιουργήσουμε το δικό μας συνδικάτο και ύστερα σταδιακά να αρχίσουμε τον αγώνα ενάντια στα διεθνιστικά μαρξιστικά συνδικάτα, ή θα μπορού-

σαμε

2. να διεισδύσουμε στα μαρξιστικά συνδικάτα και να επιδιώξουμε να φέρουμε μια νέα πνοή σε αυτά, ή καλύτερα να τα μεταμορφώσουμε σε όργανο του νέου τρόπου σκέψης.

Ο ακόλουθος συλλογισμός δείχνει την εναντίωση στον πρώτο τρόπο: Οι οικονομικές μας δυσκολίες ήταν ακόμα πολύ σοβαρές εκείνη την εποχή, και τα μέσα που είχαμε στη διάθεσή μας ήταν εντελώς ασήμαντα. Ο σταδιακά όλο και περισσότερο αυξανόμενος πληθωρισμός έκανε την κατάσταση ακόμη πιο δύσκολη για εμάς, επειδή εκείνα τα χρόνια δύσκολα μπορούσε κανείς να μιλήσει για κάποια απτά υλικά οφέλη των συνδικάτων για τα μέλη. Από αυτή την άποψη, δεν είχε κανένα λόγο ο κάθε εργάτης να πληρώνει στο συνδικάτο εκείνη την εποχή. Ακόμη

Βίλχελμ Κούννο
(1876 - 1933)

και τα υπάρχοντα μαρξιστικά ήταν σχεδόν υπό κατάρρευση, μέχρι που τα εκατομμύρια έπεσαν ξαφνικά στην αγκαλιά τους λόγω της έξυπνης δράσης στο Ρουρ του κ. Κούννο*. Αυτός ο λεγόμενος «εθνικός» καγκελάριος του Ράιχ μπορεί να ονομαστεί σωτήρας των μαρξιστικών συνδικάτων. Εκείνη την εποχή δεν μπορούσαμε να υπολογίζουμε σε τέτοιες οικονομικές ευκαιρίες· και κανείς δεν θα μπορούσε να δελεαστεί να

* Ο Βίλχελμ Κούννο (1876 - 1933) ήταν Γερμανός πολιτικός. Από τον Νοέμβριο του 1922 μέχρι τον Αύγουστο του 1923 ήταν καγκελάριος του Γερμανικού Ράιχ. Τέλη του 1922, γαλλο-βελγικά στρατεύματα καταλαμβάνουν την βιομηχανική περιοχή του Ρουρ στην δυτική Γερμανία. Με τον τρόπο αυτό θέλουν οι νικήτριες δυνάμεις του Α' Παγκοσμίου Πολέμου να εξασφαλίσουν την πληρωμή των υπερβολικών επανορθώσεων, όπως ορίζει η Συνθήκη των Βερσαλλιών. Ο Κούννο υποστηρίζει την τακτική της «παθητικής αντίστασης». Σχεδιάζει, οι εργάτες της περιοχής του Ρουρ να πληρωθούν από το γερμανικό κράτος για να μη δουλέψουν. Παράλληλα όμως η υπερβολική εκτύπωση χαρτονομισμάτων οδηγεί σε υψηλότατο βαθμό πληθωρισμού και το μάρκο χάνει την αξία του. Έτσι η τακτική αυτή της «παθητικής αντίστασης» έχει ως επακόλουθο μια πολύ σοβαρή κρίση για την γερμανική οικονομία, σε βαθμό που χάνονται καταθέσεις, μισθοί, συντάξεις και επενδύσεις. Όταν η πλειοψηφία του Ράιχσταγκ ζητά νέα κυβέρνηση, ο Κούννο παραιτείται στις 12 Αυγούστου του 1923. (Σ.τ.μ)

ενταχθεί σε ένα νέο συνδικάτο που, λόγω της οικονομικής του ανικανότητας, δεν μπορούσε να του προσφέρει το παραμικρό. Από την άλλη πλευρά, έπρεπε να αντιταχθώ απόλυτα απέναντι σε έναν τέτοιο νέο οργανισμό που θα γινόταν απλώς μια κρυψώνα των περισσότερων ή λιγότερων μεγάλων μυαλών.

Σε γενικές γραμμές, το ζήτημα των προσώπων έπαιξε το σημαντικότερο ρόλο. Εκείνη την εποχή δεν είχα ούτε ένα μυαλό, στο οποίο θα εμπιστευόμουν την επίλυση αυτού του τεράστιου έργου. **Όποιος θα μπορούσε πραγματικά να συντρίψει τα μαρξιστικά συνδικάτα εκείνη την εποχή, για να υποβοηθήσει στη νίκη της εθνικοσοσιαλιστικής συνδικαλιστικής ιδέας προκειμένου να πάρει τη θέση αυτού του θεσμού της καταστροφικής ταξικής πάλης, θα ανήκε στους σπουδαίους άνδρες του έθνους μας και η προτομή του θα έπρεπε να στηθεί μια μέρα στη Βαλχάλλα στο Ρέγκενσμπουργκ αφιερωμένη στις επερχόμενες γενιές.**

Αλλά δεν ήξερα κανένα κεφάλι, που να ταιριάζει σε ένα τέτοιο βάθρο.

Είναι πολύ λάθος να παραπλανηθούμε σε αυτήν την άποψη από το γεγονός ότι τα ίδια τα διεθνιστικά συνδικάτα δεν διαθέτουν τίποτα άλλο παρά αρχηγούς μέτριας αξίας. Αυτό στην πραγματικότητα δεν σημαίνει τίποτα· γιατί όταν ιδρύθηκαν δεν υπήρχαν άλλα παρόμοια. Σήμερα το εθνικοσοσιαλιστικό κίνημα πρέπει να πολεμήσει ενάντια σε μια γιγαντιαία οργάνωση που υπάρχει εδώ και πολύ καιρό και έχει δομηθεί μέχρι και την μικρότερη λεπτομέρεια. Ο πορθητής όμως πρέπει πάντα να διαθέτει περισσότερη ευφυΐα από τον αμυνόμενο, εάν θέλει να τον νικήσει. Το μαρξιστικό συνδικαλιστικό κάστρο μπορεί σήμερα να διοικείται από συνηθισμένους επικεφαλείς, αλλά μπορεί να αλωθεί μόνο από την άγρια ενεργητικότητα και την ευφυή ικανότητα ενός ανώτερου ηγέτη της αντίθετης πλευράς. Εάν δεν βρεθεί ένα τέτοιο άτομο, δεν έχει νόημα να πολεμά κανείς με το πεπρωμένο και είναι ακόμη πιο παράλογο να θέλει να πιέσει τα πράγματα με ακατάλληλα υποκατάστατα.

Εδώ είναι σημαντικό να αξιοποιήσουμε τη γνώση, ότι στη ζωή μερικές φορές είναι καλύτερα, να αφήνουμε ένα πράγμα στην άκρη, παρά να το εφαρμόσουμε μισό ή λάθος λόγω έλλειψης των κατάλληλων δυνάμεων.

Προσθέστε μια άλλη σκέψη, την οποία δεν πρέπει να την λέμε δημαγωγική. Εκείνη την εποχή είχα και εξακολουθώ να την έχω ακόμη και σήμερα, την ακλόνητη πεποίθηση ότι είναι επικίνδυνο να συνδέσω έναν μεγάλο πολιτικό και ιδεολογικό αγώνα με οικονομικά θέματα πολύ πρόωρα. Αυτό ισχύει ιδιαίτερα για τον γερμανικό λαό μας. Διότι εδώ, σε μια τέτοια περίπτωση, ο οικονομικός αγώνας θα απομακρύνει αμέσως την ενεργητικότητα από τον πολιτικό αγώνα. Μόλις οι άνθρωποι αποκτήσουν πρώτα την πεποίθηση, ότι μπορούν να πάρουν ένα σπίτι μέσω των οικονομιών τους, θα αφοσιωθούν μόνο σε αυτό το έργο και δεν θα τους περισσεύει καθόλου χρόνος για πολιτικό αγώνα εναντίον εκείνων, που με τον ένα ή τον άλλο τρόπο σκοπεύουν μια μέρα να τους πάρουν τις αποταμιευμένες δεκάρες τους. Αντί να παλεύουν για τις απόψεις και τις πεποιθήσεις που έχουν αποκτήσει στον πολιτικό αγώνα, τότε απορροφώνται μόνο στις σκέψεις «τακτοποίησης» και στο τέλος καταλήγουν τις περισσότερες φορές να κάθονται στο έδαφος ανάμεσα σε όλες τις καρέκλες.

Το εθνικοσοσιαλιστικό κίνημα σήμερα βρίσκεται στην αρχή του αγώνα του. Σε μεγάλο ποσοστό πρέπει πρώτα να διαμορφώσει και να συμπληρώσει την εικόνα της κοσμοθεωρίας του. Πρέπει να πολεμήσει με κάθε ίνα της δύναμής του για την πραγματοποίηση των μεγάλων ιδανικών του, και η επιτυχία είναι εφικτή μόνο εάν όλη η δύναμη τεθεί πλήρως στην υπηρεσία αυτού του αγώνα.

Όμως το πόσο πολύ μπορεί η απασχόληση μόνο με οικονομικά προβλήματα να παραλύσει την ενεργητική μαχητική δύναμη, το βλέπουμε ειδικά σήμερα μπροστά μας σε ένα κλασικό παράδειγμα:

Η επανάσταση του Νοεμβρίου 1918 δεν έγινε από τα συνδικάτα, αλλά επικράτησε χωρίς τη συμμετοχή τους. Και

η γερμανική αστική τάξη δεν διεξήγαγε κανέναν πολιτικό αγώνα για το γερμανικό μέλλον, επειδή πίστεψε ότι αυτό το μέλλον είναι επαρκώς εξασφαλισμένο στο εποικοδομητικό έργο της οικονομίας.

Πρέπει να μαθαίνουμε από τέτοιες εμπειρίες· γιατί και σε εμάς δεν θα μπορούσε να συμβεί αλλιώς. Όσο περισσότερο εστιάζουμε ολόκληρη τη δύναμη του κινήματός μας στον πολιτικό αγώνα, τόσο πιο πιθανό είναι να μπορούμε να υπολογίζουμε στην επιτυχία σε όλους τους τομείς· όμως, όσο περισσότερο επιφορτίζουμε πρόωρα τον εαυτό μας με συνδικαλιστικά, οικιστικά και παρόμοια προβλήματα, τόσο μικρότερο θα είναι το όφελος για τον σκοπό μας, αν υπολογιστεί συνολικά. Διότι όσο σημαντικά κι αν είναι αυτά τα προβλήματα, η επίλυσή τους θα πραγματοποιηθεί σε μεγάλη κλίμακα τότε μόνο όταν θα είμαστε σε θέση να θέσουμε τις δημόσιες αρχές στην υπηρεσία αυτής της λογικής. Μέχρι τότε, αυτά τα προβλήματα θα παραλύουν ακόμη περισσότερο το κίνημα, όσο πιο πρόωρα ασχοληθεί με αυτά και κατ' αυτόν τον τρόπο τόσο περισσότερο θα περιορίσουν την ιδεολογική του θέληση. Εύκολα τότε θα μπορούσαμε να φτάσουμε στο σημείο όπου οι συνδικαλιστικές απόψεις διευθύνουν το πολιτικό κίνημα, αντί η κοσμοθεωρία να αναγκάζει τα συνδικάτα να ακολουθήσουν το δρόμο της.

Αλλά αληθινά οφέλη για το κίνημα, καθώς και για το έθνος μας γενικά, μπορούν να προέλθουν από ένα εθνικοσοσιαλιστικό συνδικαλιστικό κίνημα μόνο αν αυτό ιδεολογικά είναι τόσο βαθιά εμπνευσμένο από τις εθνικοσοσιαλιστικές ιδέες μας, που δεν διατρέχει πλέον τον κίνδυνο να ακολουθήσει τα μαρξιστικά ίχνη. Διότι ένα εθνικοσοσιαλιστικό συνδικάτο, που βλέπει την αποστολή του μόνο στον ανταγωνισμό με τα μαρξιστικά, θα ήταν χειρότερο παρά αν δεν υπήρχε καθόλου. Πρέπει να παρουσιάσει τον αγώνα του ενάντια στα μαρξιστικά συνδικάτα όχι μόνο σαν **οργάνωση**, αλλά κυρίως σαν **ιδέα**. Σ' αυτόν πρέπει να χτυπήσει τον κήρυκα της ιδέας των τάξεων και της

ταξικής πάλης και θα πρέπει αντ' αυτού να γίνει ο θεματοφύλακας των επαγγελματικών συμφερόντων των Γερμανών πολιτών.

Όλες αυτές οι παράμετροι μίλησαν τότε και εξακολουθούν ακόμη και σήμερα να μιλάνε **εναντίον** της ίδρυσης **δικού μας** συνδικάτου, εκτός εάν επρόκειτο να εμφανιστεί ένα **μυαλό**, το οποίο θα το είχε καλέσει η μοίρα να λύσει ακριβώς αυτό το ζήτημα.

Έτσι, υπήρχαν μόνο δύο άλλες επιλογές: είτε να συστήσουμε στους δικούς μας κομματικούς συντρόφους να αποχωρήσουν από τα συνδικάτα ή να μείνουν σε αυτά για να δουλέψουν όσο πιο καταστροφικά γίνεται.

Συνιστούσα γενικά αυτήν την τελευταία μέθοδο.

Ειδικά το 1922/23 αυτό μπορούσε να γίνει εύκολα: διότι το οικονομικό όφελος το οποίο απέφερε το συνδικάτο από τις τάξεις του κατά την περίοδο του πληθωρισμού ήταν μηδενικό, λόγω του γεγονότος ότι τα νέα μέλη του κινήματός μας δεν ήταν ακόμη τόσα πολλά. Αλλά η ζημιά σε αυτό ήταν πολύ μεγάλη, γιατί οι εθνικοσοσιαλιστές οπαδοί ήταν οι σκληρότεροι κριτικοί του και, ως εκ τούτου, οι εσωτερικοί του καταστροφεείς.

Εκείνη την εποχή, είχα απορρίψει εντελώς όλα τα πειράματα που είχαν από την αρχή μέσα τους την αποτυχία. Θα το θεωρούσα έγκλημα να στερήσω από έναν εργάτη τόσα πολλά από το πενιχρό του εισόδημα για ένα θεσμό, που δεν ήμουν εσωτερικά πεπεισμένος ως προς την χρησιμότητά του για τα μέλη του.

Εάν ένα νέο πολιτικό κόμμα εξαφανιστεί μια μέρα, αυτό ποτέ δεν είναι απώλεια, αλλά σχεδόν πάντα ένα όφελος και κανείς δεν έχει κανένα δικαίωμα να παραπονεθεί γι' αυτό· διότι ό,τι δίνει το άτομο σε ένα πολιτικό κίνημα, το δίνει χωρίς ανταπόδοση. Όποιος όμως πληρώνει τη συνδρομή του σε ένα συνδικάτο, έχει το δικαίωμα της πραγματοποίησης της εγγυημένης σ' αυτόν ανταπόδοσης. Εάν αυτό δεν ληφθεί υπόψη, τότε οι δημιουργοί ενός τέτοιου συνδικάτου είναι απατεώνες ή τουλάχιστον επιπόλαιοι άνθρωποι που πρέπει να

θεωρηθούν υπεύθυνοι.

Σύμφωνα με αυτήν την αντίληψη, ενεργήσαμε το 1922. Άλλοι πίστευαν ότι ήξεραν καλύτερα και ίδρυσαν συνδικάτα. Μας κατηγορήσαν για την έλλειψη ενός τέτοιου, σαν το πιο ορατό σημάδι της λανθασμένης και περιορισμένης αντίληψής μας. Δεν χρειάστηκε όμως πολύ καιρός, έως ότου αυτά τα δημιουργήματα να εξαφανιστούν ξανά, έτσι που το τελικό αποτέλεσμα ήταν το ίδιο με το δικό μας. Μόνο με μία διαφορά, ότι εμείς δεν είχαμε εξαπατήσει τους εαυτούς μας ή τους άλλους.

13^ο Κεφάλαιο

Η Γερμανική συμμαχική πολιτική μετά τον Πόλεμο

Η ασάφεια της ηγεσίας της εξωτερικής πολιτικής του Ράιχ στην κατάρτιση βασικών κατευθυντήριων γραμμών για μια κατάλληλη πολιτική συμμαχιών, όχι μόνο συνεχίστηκε μετά την επανάσταση, αλλά ξεπεράστηκε. Διότι αν πριν από τον πόλεμο, η γενική πολιτική εννοιολογική σύγχυση ήταν η κύρια αιτία της εσφαλμένης κρατικής ηγεσίας μας, τότε μετά τον πόλεμο ήταν η έλλειψη έντιμων προθέσεων. Ήταν φυσικό οι κύκλοι που είδαν τους καταστροφικούς τους στόχους να επιτυγχάνονται τελικά από την επανάσταση να μην έχουν κανένα ενδιαφέρον για μια πολιτική συμμαχιών, το τελικό αποτέλεσμα της οποίας θα ήταν αναπόφευκτα η επανίδρυση ενός ελεύθερου γερμανικού κράτους. Μια τέτοια εξέλιξη όχι μόνο θα ερχόταν σε αντίθεση με την βαθύτερη έννοια του εγκλήματος του Νοεμβρίου, όχι μόνο θα διέκοπτε ή ακόμη και θα τερμάτιζε τη διεθνοποίηση της γερμανικής οικονομίας και του εργατικού δυναμικού: και ο εσωτερικός πολιτικός αντίκτυπος σαν συνέπεια ενός αγώνα για την ελευθερία στον τομέα της εξωτερικής πολιτικής θα ήταν

στο μέλλον ολέθριος για τους φορείς της σημερινής εξουσίας του Ράιχ. Δεν μπορεί κανείς να φανταστεί την ανάδειξη ενός έθνους χωρίς μια προηγούμενη εθνικοποίηση του ίδιου, όπως αντιστρόφως κάθε τεράστια επιτυχία στην εξωτερική πολιτική επιφέρει αναπόφευκτα επιπτώσεις με την ίδια έννοια. Η εμπειρία έχει δείξει ότι κάθε αγώνας για την ελευθερία οδηγεί σε αύξηση του εθνικού συναισθήματος, της αυτοπεποίθησης και, συνεπώς, και σε μια πιο έντονη ευαισθησία στα αντεθνικά στοιχεία και σε τέτοιου είδους τάσεις. Καταστάσεις και πρόσωπα, που είναι ανεκτά σε ειρηνικούς καιρούς, που ακόμη και συχνά αγνοούνται, σε περιόδους έξαλλου εθνικού ενθουσιασμού βρίσκονται αντιμέτωπα όχι μόνο με την απόρριψη, αλλά και με μια αντίσταση που είναι συχνά η καταστροφή τους. Απλώς θυμηθείτε, για παράδειγμα, τον γενικό φόβο από τους κατασκόπους, που κατά το ξέσπασμα πολέμων ξαφνικά εκρήγνυται από τον πυρετό των ανθρώπινων παθών και οδηγεί στις πιο βάνανυσες, μερικές φορές ακόμη και άδικες διώξεις, αν και ο καθένας μπορεί να πει στον εαυτό του ότι ο κίνδυνος των κατασκόπων θα είναι μεγαλύτερος στα μακρά χρόνια μιας ειρηνικής περιόδου, παρόλο που, για προφανείς λόγους, δεν βρίσκει τη γενική προσοχή στον ίδιο βαθμό.

Για το λόγο αυτό και μόνο, το ύπουλο ένστικτο των κυβερνητικών παρασίτων που ξεβγάζονται στην επιφάνεια από τα γεγονότα του Νοεμβρίου αισθάνεται ότι ένα κίνημα για την ελευθερία του λαού μας υποστηριζόμενο από μια έξυπνη πολιτική συμμαχιών και την επακόλουθη ανάφλεξη των εθνικών παθών, θα σήμαινε την πιθανή εξόντωση της δικής τους εγκληματικής ύπαρξης.

Έτσι γίνεται κατανοητό, το γιατί οι κυβερνητικές αρχές που έχουν την εξουσία από το 1918 απέτυχαν όσον αφορά την εξωτερική πολιτική και γιατί η ηγεσία του κράτους σχεδόν πάντα δούλεψε συστηματικά ενάντια στα πραγματικά συμφέροντα του γερμανικού έθνους. Διότι, αυτό που μπορεί να φαίνεται συμπτωματικό με την πρώτη ματιά, με μια πιο προσε-

κτική εξέταση αποκαλύπτεται σαν συνέπεια της επακόλουθης επιδίωξης της πορείας, που ακολούθησε για πρώτη φορά φανερά η επανάσταση του Νοεμβρίου του 1918.

Φυσικά, εδώ πρέπει να γίνει διάκριση μεταξύ των υπεύθυνων ή καλύτερα «αυτών που θα 'πρεπε να είναι υπεύθυνοι» ηγετών των κρατικών μας υποθέσεων, του μέσου όρου των κοινοβουλευτικών μας πολιτικάντηδων και του μεγάλου, ανόητου κοπαδιού προβάτων του υπομονετικά υπάκουου λαού μας.

Οι πρώτοι ξέρουν τι θέλουν. Οι άλλοι συμμετέχουν, είτε επειδή είναι μνημένοι είτε επειδή είναι πολύ δειλοί για να αντιμετωπίσουν αδίστακτα αυτό που έχουν αναγνωρίσει και νιώθουν σαν καταστροφικό. Οι υπόλοιποι όμως υποτάσσονται από έλλειψη κατανόησης και από ηλιθιότητα.

Όσο το Εθνικοσοσιαλιστικό Γερμανικό Εργατικό Κόμμα είχε μόνο το μέγεθος ενός μικρού και ελάχιστα γνωστού συλλόγου, τα προβλήματα της εξωτερικής πολιτικής μπορούσαν να έχουν δευτερεύουσα σημασία στα μάτια κάποιων οπαδών. Αυτό συνέβαινε κυρίως, επειδή ως γνωστόν το κίνημά μας πρέσβευε και πρέπει να πρεσβεύει πάντα βασικά την αντίληψη, ότι η ελευθερία στις εξωτερικές σχέσεις δεν δίνεται ούτε σαν δώρο από τον ουρανό ούτε από επίγειες δυνάμεις, αλλά μπορεί να είναι μόνο ο καρπός μιας ανάπτυξης των εσωτερικών δυνάμεων. **Μόνο η εξάλειψη των αιτίων της κατάρρευσής μας καθώς και η εξόντωση όσων επωφελούνται από αυτήν μπορούν να δημιουργήσουν τις προϋποθέσεις για τον απελευθερωτικό αγώνα στις εξωτερικές σχέσεις.**

Και έτσι είναι κατανοητό εάν, λόγω τέτοιων αντιλήψεων, στις πρώτες μέρες του νέου κινήματος η αξία των ζητημάτων της εξωτερικής πολιτικής παραμερίστηκε απέναντι στη σημασία της πρόθεσης της εσωτερικής του αναδιοργάνωσης.

Αλλά από τη στιγμή που τα όρια του μικρού, ασήμαντου συλλόγου διευρύνθηκαν και τελικά έσπασαν και το νέο δημιούργημα απέκτησε τη σημασία μιας μεγάλης οργάνωσης, προέκυψε η ανάγκη του σχολιασμού των ζητημάτων ανάπτυξης

της εξωτερικής πολιτικής. Έγινε απαραίτητο να καθοριστούν κατευθυντήριες γραμμές, που όχι μόνο δεν θα έρχονταν σε αντίθεση με τις θεμελιώδεις απόψεις της κοσμοθεωρίας μας, αλλά θα αντιπροσώπευαν ακόμη και μια πηγή αυτής της προσέγγισης.

Ακριβώς λόγω της έλλειψης κατάρτισης για τον λαό μας σε θέματα εξωτερικής πολιτικής, προέκυψε μια υποχρέωση για το νεαρό κίνημα, να παρέχει στους μεμονωμένους ηγέτες καθώς και στη πλατιά μάζα μια μορφή σκέψεων σε θέματα εξωτερικής πολιτικής, μέσα από ευρύτερες κατευθυντήριες γραμμές, που αποτελούν προϋπόθεση για οποιαδήποτε πρακτική εφαρμογή στο μέλλον των προετοιμασιών στο πεδίο μιας εξωτερικής πολιτικής για το έργο της επανάκτησης της ελευθερίας του έθνους μας καθώς και μιας πραγματικής κυριαρχίας του Ράιχ.

Η σημαντικότερη βασική και κατευθυντήρια αρχή, που πρέπει πάντα να έχουμε κατά νου κατά την αξιολόγηση αυτού του ζητήματος είναι ότι και η εξωτερική πολιτική είναι μόνο ένα μέσο για ένα σκοπό, όμως ο σκοπός είναι αποκλειστικά η προώθηση της δικής μας εθνικότητας. Κανένα ζήτημα εξωτερικής πολιτικής δεν μπορεί να εξεταστεί από οποιοδήποτε άλλο κριτήριο από αυτό: **ωφελεί την εθνικότητά μας τώρα ή στο μέλλον ή θα είναι επιζήμιο γι' αυτήν;**

Αυτή είναι η μοναδική προοδεδικασμένη έγνοια που επιτρέπεται κατά την αντιμετώπιση αυτού του ερωτήματος. Κομματικές πολιτικές, θρησκευτικές αντιλήψεις, ανθρωπιστικά ιδεώδη και όλες γενικά οι υπόλοιπες παράμετροι είναι εντελώς άσχετα.

Εάν πριν από τον πόλεμο, το καθήκον μιας γερμανικής εξωτερικής πολιτικής ήταν η εξασφάλιση της διατροφής του λαού μας και των παιδιών του σε αυτόν τον πλανήτη με την προετοιμασία των δρόμων που μπορούν να οδηγήσουν σε αυτόν τον στόχο, καθώς και η απόκτηση της απαραίτητης βοήθειας με

τη μορφή των κατάλληλων συμμαχιών, έτσι είναι το ίδιο σήμερα, μόνο με τη διαφορά: **Πριν από τον πόλεμο ο στόχος ήταν η συντήρηση της γερμανικής εθνότητας συνυπολογίζοντας την υπάρχουσα δύναμη ενός ισχυρού και ανεξάρτητου κράτους, σήμερα είναι αναγκαίο πρώτα να αποκατασταθεί η ισχύς του έθνους με τη μορφή ελεύθερου ισχυρού κράτους, η οποία αποτελεί προϋπόθεση για τη μετέπειτα υλοποίηση μιας πρακτικής εξωτερικής πολιτικής με την έννοια της διατήρησης, της προώθησης και της διατροφής του λαού μας για το μέλλον.**

Με άλλα λόγια: **ο στόχος μιας γερμανικής εξωτερικής πολιτικής από σήμερα πρέπει να είναι η προετοιμασία της επανάκτησης της ελευθερίας του αύριο.**

Για να γίνει αυτό πρέπει πάντα να έχουμε κατά νου μια θεμελιώδη αρχή: **Η δυνατότητα επανάκτησης της ανεξαρτησίας για μια εθνικότητα, δεν συνδέεται απολύτως με την ακεραιότητα μιας κρατικής επικράτειας, αλλά μάλλον με την ύπαρξη ενός, έστω και μικρού υπολοίπου, αυτού του λαού και του κράτους, το οποίο, έχοντας την απαραίτητη ελευθερία, όχι μόνο είναι ο φορέας του πνεύματος της κοινότητας ολόκληρης της εθνικότητας, αλλά είναι σε θέση να προετοιμάσει τον στρατιωτικό αγώνα για την ελευθερία.**

Όταν ένα έθνος εκατό εκατομμυρίων ανθρώπων, υπομένει από κοινού τον ζυγό της δουλείας για να διατηρήσει την κρατική ακεραιότητα, αυτό είναι χειρότερο από το εάν ένα τέτοιο κράτος και ένας τέτοιος λαός είχε καταστραφεί και μόνο ένα κομμάτι αυτών παρέμενε σε κατάσταση πλήρους ελευθερίας. Φυσικά, υπό την προϋπόθεση ότι αυτό το απομεινάρι θα εκπληρώσει την ιερή αποστολή, όχι μόνο διακηρύσσοντας συνεχώς την πνευματική και πολιτιστική άρρηκτη ενότητα, αλλά και προετοιμάζοντας την δύναμη πυρός για την τελική απελευθέρωση και την επανένωση των ατυχών καταπιεσμένων τμημάτων.

Πρέπει επίσης να έχουμε κατά νου ότι το ζήτημα της ανά-

κτησης των χαμένων εδαφικών περιοχών ενός έθνους και κράτους είναι πάντα πρωτίστως ζήτημα της ανάκτησης της πολιτικής δύναμης και της ανεξαρτησίας της μητέρας πατρίδας, ότι, επομένως, σε μια τέτοια περίπτωση τα συμφέροντα των χαμένων περιοχών πρέπει **απαρέγκλιτα να έρχονται σε δεύτερη μοίρα σε σύγκριση με το μοναδικό συμφέρον της ανάκτησης της ελευθερίας του κύριου εδάφους.** Διότι η απελευθέρωση των καταπιεσμένων, αποσπασμένων κομματιών μιας εθνότητας ή επαρχιών ενός Ράιχ δεν λαμβάνει χώρα με βάση μια επιθυμία των καταπιεσμένων ή με μια διαμαρτυρία εκ μέρους εκείνων που μένουν πίσω, αλλά με την βοήθεια της δύναμης των υπολειμμάτων της πρώην κοινής πατρίδας που παρέμειναν λίγο πολύ κυρίαρχα.

Κατά συνέπεια, η προϋπόθεση για την επανάκτηση χαμένων περιοχών είναι η εντατικότερη προώθηση και ενίσχυση του εναπομείναντος υπόλοιπου κράτους, καθώς και η ακλόνητη αποφασιστικότητα που φωλιάζει στις καρδιές, για να αφιερώσει τη νέα δύναμη, που σχηματίστηκε με αυτόν τον τρόπο, στην υπηρεσία της απελευθέρωσης και της ενοποίησης ολόκληρης της εθνικότητας σε μια δεδομένη ώρα: **άρα λοιπόν το να βάλουμε σε δεύτερη μοίρα τα συμφέροντα των αποσπασμένων περιοχών έναντι του μοναδικού συμφέροντος να αποκτήσουμε εκείνο το βαθμό πολιτικής δύναμης και ισχύος στο εναπομείναν υπόλοιπο, αυτό είναι η προϋπόθεση για μια διόρθωση της εχθρικής θέλησης του νικητή. Διότι οι κατακτημένες περιοχές δεν επανέρχονται στην αγκαλιά ενός κοινού Ράιχ με φλογερές διαμαρτυρίες, αλλά από ένα ισχυρό σπαθί.**

Η σφυρηλάτηση αυτού του σπαθιού είναι έργο της ηγεσίας της εσωτερικής πολιτικής ενός έθνους· η εξασφάλιση της σφυρηλάτησης και η αναζήτηση στρατιωτικών συμμαχιών, είναι το έργο της εξωτερικής πολιτικής.

Στον πρώτο τόμο του βιβλίου ασχολήθηκα με τη ανεπάρκεια της συμμαχικής μας πολιτικής πριν από τον πόλεμο. Από τους τέσσερις τρόπους για μια μελλοντική διατήρηση του έθνους μας και της διατροφής του επιλέχτηκε ο τέταρτος και λιγότερο ευνοϊκός. Στη θέση μια υγιούς ευρωπαϊκής εδαφικής πολιτικής υιοθετήθηκαν αποικιακές και εμπορικές πολιτικές. Αυτό ήταν τόσο λανθασμένο, καθώς τώρα νόμιζαν ότι κατ' αυτόν τον τρόπο θα μπορούσε να αποφευχθεί μια ένοπλη σύγκρουση. Το αποτέλεσμα αυτής της προσπάθειας, το να θέλουμε να καθίσουμε ταυτόχρονα σε όλες τις καρέκλες, ήταν η γνωστή πτώση ανάμεσά τους και ο Παγκόσμιος Πόλεμος αποτέλεσε μόνο τον τελευταίο λογαριασμό τον οποίο κλήθηκε να πληρώσει το Ράιχ για την λανθασμένη γραμμή του στις εξωτερικές υποθέσεις.

Ο σωστός τρόπος εκείνη την εποχή θα ήταν ο **τρίτος: Ενίσχυση της ηπειρωτικής δύναμης με την απόκτηση νέων εδαφών στην Ευρώπη**, τη στιγμή κατά την οποία φάνηκε ότι μια περαιτέρω επέκταση, μέσω της επακόλουθης προσάρτησης αποικιακών περιοχών, πρόβαλε στον τομέα του φυσικά εφικτού. Αυτή η πολιτική ωστόσο θα ήταν εφικτή μόνο σε συμμαχία με την Αγγλία ή με μία υπερβολική προώθηση των κονδυλίων των στρατιωτικών εξοπλισμών, που για σαράντα ή πενήντα χρόνια θα είχε ωθήσει κάθε πολιτιστικό έργο εντελώς σε δεύτερη μοίρα. Θα 'πρεπε να αναληφθεί η ευθύνη γι' αυτό. Η πολιτιστική σημασία ενός έθνους συνδέεται σχεδόν πάντα με την πολιτική ελευθερία και την ανεξαρτησία του, κατά συνέπεια, το τελευταίο είναι η προϋπόθεση για την ύπαρξη, ή, καλύτερα, τη δημιουργία, του πρώτου. Γι' αυτόν το λόγο καμιά θυσία δεν μπορεί να είναι πολύ μεγάλη για την εξασφάλιση της πολιτικής ελευθερίας. Οτιδήποτε αφαιρεθεί από τον προϋπολογισμό των πολιτιστικών δραστηριοτήτων λόγω της υπερβολικής προώθησης των κονδυλίων των στρατιωτικών εξοπλισμών του κράτους, θα επιστραφεί αργότερα και με το παραπάνω. Μάλιστα, μπορεί να ειπωθεί, ότι μετά από μια τόσο συγκεντρωτική προσπάθεια, μόνο στην κατεύθυνση της διατή-

ρησης της ανεξαρτησίας του κράτους συνήθως ακολουθεί κάποια χαλάρωση ή εξισορρόπηση με τη μορφή μιας συχνά σχεδόν εκπληκτικής άνθησης των μέχρι τώρα παραμελημένων πολιτιστικών δυνάμεων ενός έθνους. Από τις αντιξοότητες των Περσικών Πολέμων προέκυψε η ακμή της εποχής του Περικλή και από τις ανησυχίες των Καρχηδονιακών Πολέμων το Ρωμαϊκό κράτος άρχισε να αφιερώνεται στην υπηρεσία ενός ανώτερου πολιτισμού.

Οπωσδήποτε, μια τέτοια πλήρης υπαγωγή όλων των άλλων συμφερόντων ενός έθνους στο μοναδικό καθήκον της προετοιμασίας μιας προσεχούς πολεμικής σύρραξης για τη μελλοντική ασφάλεια του κράτους δεν μπορεί να ανατεθεί στην αποφασιστικότητα μιας πλειοψηφίας άχρηστων και ανόητων κοινοβουλευτικών. Ο πατέρας του Φρειδερίκου του Μεγάλου ήταν σε θέση να προετοιμαστεί για μια πολεμική σύρραξη, αδιαφορώντας για όλα τα υπόλοιπα, αλλά οι πατέρες της παράλογης κοινοβουλευτικής δημοκρατίας μας, εβραϊκού τύπου, δεν μπορούν.

Γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο, η πολεμική προετοιμασία την περίοδο προ του πολέμου για την απόκτηση εδαφών στην Ευρώπη μπορούσε να είναι μόνο μέτρια, οπότε και η υποστήριξη από κατάλληλους συμμάχους ήταν δύσκολο να παραληφθεί.

Δεδομένου όμως ότι γενικά δεν ήθελαν να μάθουν τίποτα για μια συστηματική προετοιμασία του πολέμου, παραιτήθηκαν από την απόκτηση γης στην Ευρώπη και θυσιάσαν, με το να στραφούν αντ' αυτού στην αποικιακή και εμπορική πολιτική, την κατά τα άλλα πιθανή συμμαχία με την Αγγλία, χωρίς όμως να επιδιώξουν την υποστήριξη της Ρωσίας, και τελικά σκόνταψαν στον Παγκόσμιο Πόλεμο, εγκαταλειμμένοι από όλους εκτός από την Αψβουργική κληρονομική αποτυχία.

Όσον αφορά το χαρακτηριστικό της σημερινής εξωτερικής πολιτικής μας, πρέπει να πούμε ότι δεν υπάρχει καμία κατευθυντήρια γραμμή που να είναι ορατή ή ακόμη και κατανοητή. Εάν, πριν από τον πόλεμο, έκανε το λάθος να επιλέξει τον τέταρτο δρόμο, περπατώντας και αυτόν με μισή καρδιά, από τότε που έγινε η επανάσταση, ακόμα και το πιο παρατηρητικό μάτι, δεν μπορεί να βρει κάποιο δρόμο που να ακολουθείται. Ακόμη περισσότερο από ό, τι πριν από τον πόλεμο λείπει οποιαδήποτε συστηματική σκέψη, εκτός εάν πρόκειται για μια προσπάθεια που θα καταστρέψει ακόμη και την τελευταία πιθανότητα αναγέννησης του έθνους μας.

Μια ψυχρή επανεξέταση του σημερινού ευρωπαϊκού συσχετισμού δυνάμεων οδηγεί στο ακόλουθο συμπέρασμα:

Για τριακόσια χρόνια η ιστορία της ηπείρου μας καθορίστηκε αποφασιστικά από την προσπάθεια της Αγγλίας να εξασφαλίσει την απαραίτητη κάλυψη των νώτων της για τους μεγάλους βρετανικούς στόχους στην παγκόσμια πολιτική, μέσω της παράκαμψης της ισορροπίας, της αμοιβαίας δέσμευσης του συσχετισμού δυνάμεων των ευρωπαϊκών κρατών.

Η παραδοσιακή τάση της βρετανικής διπλωματίας, η οποία στη Γερμανία μπορεί να συγκριθεί μόνο με την παράδοση του Πρωσικού στρατού, στόχευε συστηματικά με το έργο της Βασίλισσας Ελισάβετ, στην πρόληψη με κάθε δυνατό μέσο οποιασδήποτε ανόδου μιας μεγάλης ευρωπαϊκής δύναμης πέραν του πλαισίου της γενικής κλίμακας και αν ήταν απαραίτητο, να τη συντρίψει με στρατιωτική επέμβαση. Τα μέσα ισχύος που συνήθιζε να χρησιμοποιεί η Αγγλία σε αυτήν την περίπτωση ήταν διαφορετικά, ανάλογα με περίπτωση ή την αποστολή που έπρεπε να εκτελεστεί: η αποφασιστικότητα όμως και η θέληση να τις χρησιμοποιήσει ήταν πάντα ίδιες. Μάλιστα, όσο πιο δύσκολη γινόταν η κατάσταση στην Αγγλία με την πάροδο του χρόνου, τόσο πιο επιτακτική φαινόταν στην κυβέρνηση της βρετανικής αυτοκρατορίας η διατήρηση της κατάστασης μιας γενικής παράλυσης μεταξύ των εθνικών δυνάμεων της Ευρώπης, σαν αποτέλεσμα των μεταξύ τους αντιπαράθεσεων. Η

πολιτική απαγκίστρωση του πρώην αποικιακού εδάφους της Βόρειας Αμερικής οδήγησε στη συνέχεια σε ακόμη μεγαλύτερες προσπάθειες για τη διατήρηση μιας απόλυτης ευρωπαϊκής κάλυψης των νώτων. Έτσι, – μετά την εξόντωση της Ισπανίας και της Ολλανδίας σαν μεγάλες θαλάσσιες δυνάμεις – η δύναμη του αγγλικού κράτους συγκεντρώθηκε ενάντια στην επίδοξη Γαλλία, μέχρι που τελικά με την πτώση του Ναπολέοντα Α΄, ο κίνδυνος της ηγεμονίας αυτής της πιο επικίνδυνης στρατιωτικής δύναμης για την Αγγλία μπορούσε να θεωρηθεί συντετριμμένος.

Η αλλαγή της βρετανικής πολιτικής ενάντια στη Γερμανία πραγματοποιήθηκε μόνο με αργούς ρυθμούς, όχι μόνο, επειδή λόγω της έλλειψης εθνικής ενοποίησης του γερμανικού έθνους, δεν υπήρχε ορατός κίνδυνος για την Αγγλία, αλλά και επειδή η κοινή γνώμη, που καλλιεργείται με προπαγάνδα για έναν συγκεκριμένο πολιτικό στόχο, μόνο σταδιακά μπορεί να ακολουθήσει το νέο στόχο. Η νηφάλια γνώση του πολιτικού φαίνεται εδώ να μεταφέρεται σε συναισθηματικές αξίες, που δεν είναι μόνο πιο βιώσιμες σε σχέση με την αποτελεσματικότητά τους, αλλά και πιο σταθερές όσον αφορά τη διάρκειά τους. Κατά συνέπεια ο πολιτικός, αφού έχει επιτύχει έναν από τους σκοπούς του, μπορεί να στρέψει τις σκέψεις του σε νέους στόχους χωρίς άλλη καθυστέρηση, οι μάζες όμως μόνο με αργή προπαγανδιστική εργασία μπορούν να διαμορφωθούν συναισθηματικά σε ένα όργανο των νέων στόχων της ζωής τους.

Ήδη από το 1870/71, η Αγγλία είχε εν τω μεταξύ διαμορφώσει τη νέα της θέση. Οι διακυμάνσεις, οι οποίες σημειώθηκαν κατά καιρούς, λόγω της σημασίας της Αμερικής για την παγκόσμια οικονομία καθώς και της ανάπτυξης της Ρωσίας από την άποψη της πολιτικής δύναμης, δυστυχώς δεν χρησιμοποιήθηκαν από τη Γερμανία, έτσι ώστε να ακολουθήσει μια όλο και περισσότερο σταθεροποίηση των αρχικών τάσεων της βρετανικής πολιτικής.

Η Αγγλία είδε στη Γερμανία τη δύναμη, της οποίας το εμπόριο και, συνεπώς, η γεωπολιτική της σημασία, κυρίως λόγω της τεράστιας εκβιομηχάνισής της, αυξήθηκε σε τόσο απειλητι-

κό βαθμό που πλέον μπορούσε να υπάρξει μια εξισορρόπηση της δύναμης των δύο κρατών στους ίδιους τομείς. Η «ειρηνικά οικονομική» κατάκτηση του κόσμου, η οποία εμφανίστηκε στους κρατικούς κυβερνήτες μας σαν η υψηλότερη πηγή της υπέρτατης σοφίας, έγινε για τους Άγγλους πολιτικούς ο λόγος για την οργάνωση αντίστασης εναντίον μας. Το γεγονός ότι αυτή η αντίσταση προσέλαβε τη μορφή μιας καλά οργανωμένης επίθεσης, ερχόταν σε απόλυτη συμφωνία με την ουσία μιας διπλωματίας, της οποίας ο στόχος δεν ήταν να διατηρήσει μια αμφισβητήσιμη παγκόσμια ειρήνη, αλλά να παγιώσει τη βρετανική παγκόσμια κυριαρχία. Το ότι η Αγγλία χρησιμοποίησε σαν συμμάχους όλα τα κράτη, που θα μπορούσαν να θεωρηθούν ότι είχαν στρατιωτική σημασία, ήταν εξίσου σύμφωνο με την παραδοσιακή της προσοχή στην εκτίμηση της δύναμης του αντιπάλου όπως και στην επίγνωση των δικών της προσωρινών αδυναμιών. Αυτό, επομένως, δεν μπορεί να χαρακτηριστεί ως «έλλειψη ενδοιασμών», διότι μια τόσο εκτενής οργάνωση ενός πολέμου δεν πρέπει να κρίνεται από την άποψη του ηρωισμού αλλά από την χρησιμότητά της. **Μια διπλωματία πρέπει να διασφαλίσει ότι ένας λαός δεν θα χαθεί ηρωικά, αλλά ότι πρακτικά θα επιβιώσει. Κάθε δρόμος που οδηγεί σε αυτό είναι τότε ωφέλιμος και η παράλειψη να το πράξουμε πρέπει να χαρακτηριστεί ως εγκληματική παραμέληση καθήκοντος.**

Με την επαναστατικοποίηση της Γερμανίας η βρετανική ανησυχία για μια απειλητική γερμανική παγκόσμια ηγεμονία βρήκε το τέλος της, για την ανακούφιση της αγγλικής διπλωματίας.

Από τότε, δεν υπάρχει πλέον κανένα ενδιαφέρον για την **ολοκληρωτική** εξολόθρευση της Γερμανίας από τον ευρωπαϊκό χάρτη για την Αγγλία. Αντιθέτως, ήταν ακριβώς η φρικτή κατάρρευση που σημειώθηκε τις ημέρες του Νοεμβρίου του 1918, που παρουσίασε στη βρετανική διπλωματία μια νέα κατάσταση που αρχικά δεν θεωρήθηκε καν πιθανή:

Η βρετανική παγκόσμια αυτοκρατορία αγωνίστηκε για τεσσε-

ράμισι χρόνια για να συντρίψει την υποτιθέμενη υπεροχή μιας ηπειρωτικής δύναμης. Τώρα ξαφνικά συνέβη μια πτώση, η οποία φάνηκε να αφαιρεί αυτή τη δύναμη εντελώς από το προσκήνιο. Εκδηλώθηκε μια τέτοια απουσία ακόμη και του πιο πρωτόγονου ένστικτου αυτοσυντήρησης, που η ευρωπαϊκή ισορροπία φάνηκε να αποσυναρμολογείτε από μια ενέργεια σχεδόν μέσα σε σαράντα οκτώ ώρες: **Η Γερμανία είχε εκμηδενιστεί και η Γαλλία είχε γίνει η πρώτη ηπειρωτική πολιτική δύναμη στην Ευρώπη.**

Η τεράστια προπαγάνδα, που είχε κάνει τον βρετανικό λαό να αντέξει και να συνεχίσει αυτόν τον πόλεμο, που τον υποκινούσε υπερβολικά, ξεσηκώνοντας όλα τα βαθύτερα ένστικτα και πάθη του, έπρεπε τώρα να ζυγίζει σαν μολυβένιο βαρίδι στις αποφάσεις των βρετανών πολιτικών. Με την αποικιακή, οικονομική και εμπορική εξόντωση της Γερμανίας επιτεύχθηκαν οι βρετανικοί πολεμικοί στόχοι, ό,τι πήγαινε πέρα απ' αυτούς, ήταν μια υποβάθμιση των αγγλικών συμφερόντων. Με την εξάλειψη ενός ισχυρού γερμανικού κράτους στην ηπειρωτική Ευρώπη, μόνο οι εχθροί της Αγγλίας θα μπορούσαν να κερδίσουν. Παρ' όλα αυτά, τις ημέρες του Νοεμβρίου 1918 και μέχρι τα μέσα του καλοκαιριού του 1919, ένας αναπροσανατολισμός της αγγλικής διπλωματίας, η οποία κατά τη διάρκεια αυτού του μακροχρόνιου πολέμου είχε επικαλεστεί, περισσότερο από ποτέ, τη συναισθηματική δύναμη της πλατιάς μάζας, δεν ήταν πλέον δυνατόν να γίνει. Δεν ήταν δυνατόν από την άποψη της υπάρχουσας στάσης του ίδιου του λαού της και δεν ήταν δυνατόν ενόψει της διάταξης του στρατιωτικού συσχετισμού δυνάμεων. Η Γαλλία είχε σφετεριστεί το τον νόμο της δράσης και μπορούσε να τον υπαγορεύσει στους άλλους. Η μοναδική δύναμη, όμως, που θα μπορούσε, σε αυτούς τους μήνες των διαπραγματεύσεων και των παζαρεμάτων, να είχε επιφέρει μια αλλαγή, η ίδια η Γερμανία, βρισκόταν στους κλυδωνισμούς του εσωτερικού εμφυλίου πολέμου και διακήρυττε επανειλημμένα από το στόμα των λεγόμενων πολιτικών της, την προθυμία να δεχτεί οποιαδήποτε υπαγόρευ-

ση.

Όταν τώρα ένα έθνος παύει να είναι ένας πιθανός «ενεργός» σύμμαχος στη διεθνή ζωή, λόγω της πλήρους έλλειψης του ένστικτου αυτοσυντήρησής του, συνήθως βυθίζεται στα υπόδουλα έθνη και η χώρα του υποκύπτει στην τύχη μιας αποικίας.

Ακριβώς για να εμποδίσει την υπερβολική αύξηση της δύναμης της Γαλλίας, μια συμμετοχή της Αγγλίας στις αρπακτικές επιθυμίες της ήταν η μόνη δυνατή μορφή της δικής της δράσης.

Στην πραγματικότητα, η Αγγλία δεν πέτυχε τους πολεμικούς στόχους της. Η άνοδος μιας ευρωπαϊκής δύναμης πάνω από τον συσχετισμό δυνάμεων του ηπειρωτικού κρατικού συστήματος στην Ευρώπη όχι μόνο δεν εμποδίστηκε, αλλά και δικαιολογήθηκε σε μεγάλο βαθμό.

Η Γερμανία ως στρατιωτικό κράτος παγιδεύτηκε μεταξύ δύο χωρών το 1914, εκ των οποίων η μία διέθετε ισότιμη δύναμη και η άλλη μια ανώτερη δύναμη. Επιπλέον υπήρχε η ανώτερη θαλάσσια ισχύς της Αγγλίας. Μόνο η Γαλλία και η Ρωσία παρουσίαζαν εμπόδια και αντίσταση σε κάθε δυσανάλογη ανάπτυξη του γερμανικού μεγαλείου. Η εξαιρετικά δυσμενής στρατιωτικο-γεωγραφική θέση του Ράιχ θα μπορούσε να θεωρηθεί ως ένας περαιτέρω συντελεστής ασφάλειας απέναντι σε μια υπερβολική αύξηση της ισχύος σε αυτήν τη χώρα. Από στρατιωτική άποψη, η παράκτια περιοχή ήταν ιδιαίτερα ακατάλληλη, για έναν πόλεμο με την Αγγλία, μικρή και περιορισμένη, ενώ το χερσαίο μέτωπο απεναντίας ήταν υπερβολικά ευρύ και ανοιχτό.

Η θέση της Γαλλίας σήμερα είναι διαφορετική: στρατιωτικά είναι η πρώτη δύναμη χωρίς σοβαρό αντίπαλο στην ήπειρο· τα σύνορά της προς τον νότο απέναντι στην Ισπανία και την Ιταλία είναι καλά προστατευμένα· εναντίον της Γερμανίας είναι εξασφαλισμένη λόγω της αδυναμίας της πατρίδας μας· οι ακτές της διαγράφονται πλήρως σε ένα ευρύ μέτωπο, ακριβώς απέναντι από τα νευραλγικά σημεία της βρετανικής αυτοκρατο-

ρίας. Δεν αποτελούν μόνο τα αγγλικά ζωτικά κέντρα αξιόλογους στόχους για τα αεροσκάφη και τα πυροβόλα μακρού βεληνεκούς, αλλά και οι οδοί κυκλοφορίας του βρετανικού εμπορίου εκτίθενται επίσης στις δράσεις των υποβρυχίων. Ένας υποβρυχιακός πόλεμος, που βασίζεται στις εκτεταμένες ακτές του Ατλαντικού καθώς και στις όχι λιγότερο μεγάλες αποστάσεις των γαλλικών παραμεθόριων περιοχών της Μεσογείου στην Ευρώπη και τη Βόρεια Αφρική, θα είχε καταστροφικές συνέπειες.

Έτσι, ο καρπός του αγώνα ενάντια στην ανάπτυξη της δύναμης της Γερμανίας, από πολιτική άποψη, ήταν η πρόκληση της γαλλικής ηγεμονίας στην ήπειρο. Το στρατιωτικό αποτέλεσμα: η εδραίωση της Γαλλίας σαν πρώτη υπερέχουσα χερσαία δύναμη και η αναγνώριση της Ένωσης* ως εξίσου ισχυρής θαλάσσιας δύναμης. Οικονομική πολιτική: η παραχώρηση των μεγαλύτερων περιοχών βρετανικού ενδιαφέροντος στους πρώην συμμάχους.

Ακριβώς όπως οι παραδοσιακοί πολιτικοί στόχοι της Αγγλίας θέλουν και χρειάζονται μια συγκεκριμένη Βαλκανικοποίηση της Ευρώπης, έτσι και εκείνοι της Γαλλίας μια Βαλκανικοποίηση της Γερμανίας.

Η επιθυμία της Αγγλίας είναι και παραμένει η πρόληψη της υπερβολικής ανάδειξης της πολιτικής σημασίας μιας ηπειρωτικής δύναμης σε παγκόσμιο επίπεδο, δηλαδή, τη διατήρηση μιας συγκεκριμένης ισορροπίας δυνάμεων μεταξύ των ευρωπαϊκών κρατών· γιατί αυτό φαίνεται σαν προϋπόθεση μιας βρετανικής παγκόσμιας ηγεμονίας.

Η επιθυμία της Γαλλίας είναι και παραμένει η αποτροπή του σχηματισμού μιας ενοποιημένης δύναμης στη Γερμανία, η διατήρηση ενός συστήματος μικρών γερμανικών κρατιδίων με ισορροπία στο συσχετισμό των δυνάμεών τους χωρίς ενιαία ηγεσία και η κατάληψη της αριστερής όχθης

* Λέγοντας «Ένωση» εννοεί τις Η.Π.Α. (Σ.τ.μ)

του Ρήνου σαν προϋπόθεση για τη δημιουργία και την εξασφάλιση της ηγεμονικής της θέσης στην Ευρώπη.

Ο απώτερος στόχος της γαλλικής διπλωματίας θα είναι για πάντα αντίθετος με την απόλυτη τάση της βρετανικής πολιτικής.

Όποιος αναλάβει την εξέταση των σημερινών **δυνατοτήτων συμμαχιών** για τη Γερμανία από την παραπάνω οπτική γωνία πρέπει να καταλήξει στο συμπέρασμα, ότι η μόνη εφικτή συμμαχία απομένει μόνο μια που να βασίζεται στην Αγγλία. Όσο τρομακτικές κι ήταν και είναι οι συνέπειες της αγγλικής πολεμικής πολιτικής για τη Γερμανία, δεν πρέπει να κάνουμε τα στραβά μάτια στο γεγονός ότι **σήμερα** πλέον δεν υπάρχει κάποιο αναγκαίο συμφέρον της Αγγλίας από μια **καταστροφή** της Γερμανίας και μάλιστα, αντιθέτως η πολιτική της Αγγλίας όλο και περισσότερο, χρόνο με τον χρόνο, πρέπει να καταλήγει σε μια παρεμπόδιση της υπέρμετρης γαλλικής ηγεμονικής προώθησης. Τώρα όμως η συμμαχική πολιτική δεν ασκείται από την σκοπιά των αναδρομικών μνησικακιών, αλλά μάλλον εμποτίζεται από τη γνώση των εμπειριών του παρελθόντος. Η εμπειρία όμως θα έπρεπε να μας έχει διδάξει ότι οι συμμαχίες για την υλοποίηση των **αρνητικών** στόχων υποφέρουν από εσωτερικές αδυναμίες. Τα **πεπρωμένα των εθνών σφυρηλατούνται σταθερά μόνο μέσω της προοπτικής κοινής επιτυχίας με την έννοια των κοινών κερδών, των κατακτήσεων, εν συντομία, μιας αμοιβαίας επέκτασης της δύναμης.**

Το πόσο λίγα αντιλαμβάνεται ο λαός μας σε θέματα εξωτερικής πολιτικής μπορεί να φανεί πιο ξεκάθαρα από τις τρέχουσες αναφορές του Τύπου σχετικά με την λίγο ή πολύ μεγάλη «γερμανοφιλία» του ενός ή του άλλου ξένου πολιτικού, οπότε αυτή η υποτιθέμενη στάση τέτοιων προσωπικοτήτων απέναντι στην εθνικότητά μας φαίνεται να είναι μια ειδική εγγύ-

ηση για μια ωφέλιμη πολιτική απέναντί μας. Αυτή είναι μια απολύτως απίστευτη ανοησία, μια εικασία σχετικά με την άνευ προηγουμένου απλοϊκότητα του μέσου Γερμανού μικροαστού όταν μιλά για την πολιτική. Δεν υπάρχει κανένας Άγγλος, ούτε Αμερικανός ή Ιταλός πολιτικός που να ήταν ποτέ «φιλο-γερμανός». Κάθε Άγγλος σαν πολιτικός θα είναι φυσικά πάνω απ' όλα Άγγλος, κάθε Αμερικανός θα 'ναι Αμερικανός και κανένας Ιταλός δεν θα είναι πρόθυμος να ακολουθήσει μια πολιτική διαφορετική από μια **φιλο-ιταλική**. Όποιος πιστεύει ότι μπορούν να οικοδομηθούν συμμαχίες με ξένα έθνη βάσει των **φιλο-γερμανικών** αισθημάτων των ανωτέρων τους πολιτικών, είναι είτε ένας γάιδαρος είτε ένα αναληθές άτομο. Η προϋπόθεση για αλληλοσύνδεση των πεπρωμένων των εθνών δεν βασίζεται ποτέ στον αμοιβαίο σεβασμό ή ακόμα και στη συμπάθεια, αλλά στην προοπτική μιας σκοπιμότητας και για τους δύο αντισυμβαλλόμενους. Άρα αυτό σημαίνει: Όσο περισσότερο, ας πούμε, ένας Άγγλος πολιτικός θα ακολουθεί πάντα μια φιλο-αγγλική πολιτική και ποτέ μια φιλο-γερμανική, τόσο πιο πολύ μπορούν κάποια εντελώς συγκεκριμένα συμφέροντα αυτής της **φιλο-αγγλικής** πολιτικής για τους πιο διαφορετικούς λόγους να συμπίπτουν με τα **φιλο-γερμανικά** συμφέροντα. Αυτό, φυσικά, πρέπει να ισχύει μόνο μέχρι ένα βαθμό και μπορεί κάποια μέρα να ανατραπεί στο ακριβώς αντίθετο· όμως η τέχνη ενός κορυφαίου πολιτικού φαίνεται ακριβώς όταν, σε συγκεκριμένες χρονικές περιόδους για την υλοποίηση των αναγκών του, μπορεί να βρίσκει πάντα εκείνους τους εταίρους, οι οποίοι θα πρέπει να ακολουθήσουν τον ίδιο δρόμο για να υπερασπιστούν τα δικά τους συμφέροντα.

Η πρακτική εφαρμογή όλων αυτών για το παρόν μπορεί να προκύψει μόνο από την απάντηση στις ακόλουθες ερωτήσεις: **Ποια κράτη δεν έχουν επί του παρόντος κανένα ζωτικό συμφέρον από το γεγονός ότι η πλήρης εξάλειψη μιας γερμανικής κεντρικής Ευρώπης θα φέρει τη γαλλική οικονομική και στρατιωτική δύναμη σε μια απόλυτη, κυρί-**

αρχη θέση ηγεμονίας; Και μάλιστα, ποια κράτη θα δουν μια τέτοια εξέλιξη σαν απειλή για το μέλλον τους λόγω των δικών τους συνθηκών ύπαρξης και της μέχρι σήμερα παραδοσιακής τους πολιτικής ηγεσίας;

Διότι επιτέλους κάποιος πρέπει να γίνει απολύτως σαφής σχετικά μ' αυτό: Ο αδυσώπητος θανάσιμος εχθρός του γερμανικού έθνους είναι και θα παραμείνει η Γαλλία. Ανεξάρτητα από το ποιος κυβερνά ή θα κυβερνήσει τη Γαλλία, είτε οι Βουρβόνοι είτε οι Ιακωβίνοι, οι Βοναπαρτιστές ή οι αστοί δημοκράτες, οι κληρικοί ρεπουμπλικάνοι ή οι κόκκινοι μπολσεβίκοι: ο απώτερος στόχος της δραστηριότητας της εξωτερικής τους πολιτικής θα είναι πάντα η προσπάθεια μιας κατάληψης των συνόρων του Ρήνου και μια διασφάλιση αυτού του ποταμού για τη Γαλλία μέσω μιας διαμελισμένης και κατεστραμμένης Γερμανίας.

Η Αγγλία δεν θέλει τη Γερμανία ως παγκόσμια δύναμη, αλλά η Γαλλία δεν θέλει τη δύναμη που ονομάζεται Γερμανία: μια πολύ σημαντική διαφορά! **Σήμερα όμως δεν αγωνιζόμαστε για μια θέση ως παγκόσμια δύναμη, αλλά μάλλον πρέπει να αγωνιστούμε για την ύπαρξη της πατρίδας μας, για την ενότητα του έθνους μας και για το καθημερινό ψωμί για τα παιδιά μας.** Αν εμείς, από αυτήν την άποψη, θέλουμε να αναζητήσουμε για Ευρωπαίους συμμάχους, απομένουν μόνο δύο κράτη: η **Αγγλία** και η **Ιταλία**.

Η Αγγλία δεν θέλει μια Γαλλία της οποίας η στρατιωτική γροθιά, ανεμπόδιστη από την υπόλοιπη Ευρώπη, μπορεί να αναλάβει την προστασία μιας πολιτικής, η οποία ούτως ή άλλως μια μέρα θα πρέπει να συγκρουστεί με τα αγγλικά συμφέροντα. Η Αγγλία δεν θα μπορούσε ποτέ να επιθυμεί μια Γαλλία η οποία, έχοντας στην κατοχή της τα τεράστια ορυχεία σιδήρου και άνθρακα της Δυτικής Ευρώπης, θα είχε τις προϋποθέσεις για μια απειλητική οικονομική θέση στον κόσμο. Και η Αγγλία επιπλέον, δεν μπορεί ποτέ να επιθυμεί μια Γαλλία, της οποίας η πολιτική θέση στην ήπειρο, χάρη στην συντριβή της υπόλοιπης Ευρώπης, θα φαίνεται τόσο διασφαλισμένη, που όχι μόνο θα

είναι ικανή να ξαναρχίσει μια παγκόσμια γαλλική πολιτική σε ευρύτερη έκταση, αλλά θα είναι θετικά αναγκασμένη. Οι βόμβες των Ζέπελιν που ρίχτηκαν κάποτε μπορούν να πολλαπλασιαστούν κατά χιλιάδες κάθε βράδυ· η στρατιωτική υπεροχή της Γαλλίας ασκεί μεγάλη πίεση στην καρδιά της παγκόσμιας αυτοκρατορίας της Μεγάλης Βρετανίας.

Αλλά και η Ιταλία δεν μπορεί και δεν θα θέλει μια περαιτέρω ενίσχυση της γαλλικής υπεροχής στην Ευρώπη. Το μέλλον της Ιταλίας θα εξαρτάται πάντοτε από μια ανάπτυξη η οποία ομαδοποιείται περιφερειακά γύρω από τη λεκάνη της Μεσογείου. Αυτό που οδήγησε την Ιταλία στον πόλεμο δεν ήταν στην πραγματικότητα η επιθυμία της να συνεισφέρει στην διεύρυνση της Γαλλίας, αλλά η πρόθεση να δώσει στο μισητό αντίπαλο της Αδριατικής το θανατηφόρο πλήγμα. Οποιαδήποτε περαιτέρω ηπειρωτική ενδυνάμωση της Γαλλίας σημαίνει ωστόσο, μια παρεμπόδιση της Ιταλίας για το μέλλον και δεν πρέπει να τρέφουμε αυταπάτες, ότι οι συγγενικές σχέσεις μεταξύ των λαών μπορούν με οποιονδήποτε τρόπο να εξαλείψουν τις αντιπαλότητες.

Με την πιο ρεαλιστική και πιο ψυχρή εξέταση, αυτά τα δύο κράτη είναι σήμερα κυρίως, η **Αγγλία** και η **Ιταλία**, των οποίων τα πιο αυτονόητα συμφέροντα δεν συγκρούονται, τουλάχιστον στα πιο ουσιώδη σημεία, με την ύπαρξη του γερμανικού έθνους, και μάλιστα ταυτίζονται μαζί τους σε κάποιο βαθμό.

Ωστόσο, δεν πρέπει να παραβλέψουμε τρεις παράγοντες κατά την αξιολόγηση μιας τέτοιας δυνατότητας συμμαχίας. Ο πρώτος εξαρτάται από εμάς, οι άλλοι δύο από τα εν λόγω κράτη.

Είναι δυνατόν να συμμαχήσει κάποιος με τη σημερινή Γερμανία; Μπορεί μια δύναμη, η οποία θέλει να δει σε μια συμμαχία μια βοήθεια για την πραγματοποίηση των δικών της **επιθετικών** στόχων, να συμμαχήσει με ένα κράτος, του οποίου

οι ηγέτες του εδώ και χρόνια δίνουν μια εικόνα άθλιας ανικανότητας, ειρηνόφιλης δειλίας και του οποίου το μεγαλύτερο μέρος του λαού του στη δημοκρατική-μαρξιστική τύφλωση, προδίδει τα συμφέροντα του ίδιου του έθνους και της χώρας με ανήκουστο τρόπο; Μπορεί οποιαδήποτε δύναμη σήμερα να ελπίζει, ότι είναι σε θέση να δημιουργήσει μια πολύτιμη σχέση με ένα κράτος, με την πεποίθηση ότι μια μέρα θα υπερασπιστούν από κοινού τα κοινά συμφέροντα, όταν αυτό το κράτος δεν έχει σαφώς ούτε τη θέληση ούτε το κουράγιο να κουνήσει έστω και το μικρό του δάχτυλο για την υπεράσπιση της ίδιας της ύπαρξής του; Μπορεί κάποια δύναμη, για την οποία μια συμμαχία είναι και θα πρέπει να είναι κάτι περισσότερο από μια συνθήκη για την εγγύηση και τη διατήρηση μιας κατάστασης αργής σήψης, παρόμοια με την έννοια της καταστροφικής παλιάς Τριπλής Συμμαχίας, να δεσμεύσει τον εαυτό της στην ευημερία ή την καταστροφή με ένα κράτος του οποίου οι πιο χαρακτηριστικές εκφράσεις της ζωής είναι μόνο να σέρνεται με δουλοπρέπεια στις εξωτερικές σχέσεις και ντροπιαστικά να καταπιέζει τις εθνικές αρετές στο εσωτερικό· με ένα κράτος στο οποίο δεν υπάρχει πλέον κανένα μεγαλείο, αφού με βάση την όλη του συμπεριφορά δεν του αξίζει πια· με κυβερνήσεις οι οποίες δεν μπορούν να καυχηθούν για κανένα σεβασμό από τους πολίτες τους, έτσι που οι ξένες χώρες να μην μπορούν να έχουν μεγαλύτερο θαυμασμό για αυτές;

Όχι, μια δύναμη που υπολήπτεται τον εαυτό της και που ελπίζει από τις συμμαχίες σε κάτι περισσότερο από τις προμήθειες για τους άρπαγες βουλευτές, δεν θα συμμαχήσει με τη σημερινή Γερμανία, μάλιστα, δεν μπορεί. **Στην σημερινή ανικανότητά μας για συμμαχία βρίσκεται ο βαθύτερος και απόλυτος λόγος για την αλληλεγγύη των εχθρών που μας ληστεύουν.** Δεδομένου ότι η Γερμανία δεν αμύνεται ποτέ, εκτός από κάποιες φλογερές «διαμαρτυρίες» των εκλεκτών κοινοβουλευτικών μας, ο υπόλοιπος κόσμος δεν έχει κανένα λόγο να αγωνιστεί για την προστασία μας και καθώς ο Θεός δεν

έχει σαν αρχή του να χαρίζει την ελευθερία σε έθνη δειλών – παρά τα κλαψουρίσματα των πατριωτικών μας συλλόγων που στόχευαν σ’ αυτό – έτσι για εκείνα τα κράτη που δεν έχουν **άμεσο** συμφέρον από την εξόντωσή μας, δεν μένει τίποτε άλλο να κάνουν παρά να συμμετέχουν στις επιδρομές της Γαλλίας και μόνο για το λόγο ότι συνεργαζόμενοι και συμμετέχοντας στη ληστεία τουλάχιστον εμποδίζουν την αποκλειστική ενίσχυση της Γαλλίας μόνο.

Δεύτερον, δεν πρέπει να παραβλέψουμε τη δυσκολία, στον επαναπροσανατολισμό των μεγάλων λαϊκών μαζών των χωρών που ήταν προηγουμένως εχθρικές απέναντί μας, οι οποίες επηρεάστηκαν σε μια συγκεκριμένη κατεύθυνση από τη μαζική προπαγάνδα. Κανείς δεν μπορεί να παρουσιάζει ένα έθνος επί χρόνια σαν «Ούννους», «άρπαγες», «Βάνδαλους» κ.λπ., για να ανακαλύπτει ξαφνικά σε μια νύχτα το αντίθετο και να προτείνει τον πρώην εχθρό σαν σύμμαχο του αύριο.

Ωστόσο, ακόμη μεγαλύτερη προσοχή πρέπει να δοθεί σε ένα τρίτο γεγονός, που θα είναι ουσιαστικής σημασίας για τη διαμόρφωση των μελλοντικών ευρωπαϊκών συμμαχιών:

Όσο μικρότερο φαίνεται να είναι το συμφέρον της Αγγλίας, από την βρετανική κρατική άποψη, από μια περαιτέρω εξολόθρευση της Γερμανίας, τόσο μεγάλο όμως είναι εκείνο του διεθνούς εβραϊκού χρηματιστηριακού κεφαλαίου σε μια τέτοια εξέλιξη. Πουθενά δεν φαίνεται πιο ξεκάθαρα η διχογνωμία μεταξύ της επίσημης ή, ακριβέστερα, της παραδοσιακής βρετανικής πολιτικής και των κυρίαρχων εβραϊκών χρηματιστηριακών δυνάμεων από ό, τι στις διάφορες θέσεις σχετικά με τα ζητήματα της αγγλικής εξωτερικής πολιτικής. **Ο χρηματοοικονομικός εβραϊσμός, σε αντίθεση με τα συμφέροντα της βρετανικής κρατικής ευημερίας, δεν θέλει μόνο την πλήρη οικονομική εξόντωση της Γερμανίας, αλλά και την απόλυτη πολιτική της υποδούλωση.** Η διεθνοποίηση της γερμανικής οικονομίας μας, δηλαδή η εκμετάλλευση του γερμανικού εργατικού δυναμικού από την κατοχή του εβραϊκού παγκόσμιου κεφαλαίου μπορεί να πραγματοποιηθεί πλήρως

μόνο σε ένα πολιτικά μπολσεβικικό κράτος. Αλλά αν οι μαρξιστικές μαχητικές δυνάμεις του διεθνούς εβραϊκού χρηματιστηριακού κεφαλαίου πρόκειται τελικά να σπάσουν τη ραχοκοκαλιά του γερμανικού εθνικού κράτους, αυτό μπορεί να γίνει μόνο με φιλική καθοδήγηση από το εξωτερικό. Οι γαλλικές στρατιές πρέπει γι' αυτό, να πολιορκήσουν τη γερμανική κρατική δομή έως ότου το Ράιχ, εσωτερικά εξαντλημένο, να υποκύψει στις μπολσεβικικές μαχητικές δυνάμεις του διεθνιστικού παγκόσμιου χρηματοπιστωτικού εβραϊκού κεφαλαίου.

Έτσι ο Εβραίος σήμερα είναι ο μεγάλος προβοκάτορας για την πλήρη καταστροφή της Γερμανίας. Όπου διαβάζουμε για επιθέσεις εναντίον της Γερμανίας στον κόσμο, οι Εβραίοι είναι πάντα οι δημιουργοί τους, όπως ακριβώς στην εποχή της ειρήνης και κατά τη διάρκεια του πολέμου, η εβραϊκή χρηματιστηριακή αγορά και ο μαρξιστικός Τύπος προκάλεσαν συστηματικά το μίσος προς τη Γερμανία μέχρις ότου το ένα κράτος μετά το άλλο εγκατέλειπε την ουδετερότητα και αποκηρύσσοντας τα πραγματικά συμφέροντα των λαών έμπαινε στην υπηρεσία του παγκόσμιου πολεμικού συνασπισμού.

Η συλλογιστική του Ιουδαϊσμού είναι ξεκάθαρη. Η μπολσεβικοποίηση της Γερμανίας, δηλαδή η εξόντωση της εθνικής, λαϊκής γερμανικής διανόησης και το επακόλουθο ιδροκόπημα του γερμανικού εργατικού δυναμικού στον ζυγό της εβραϊκής παγκόσμιας χρηματοδότησης, προορίζεται μόνο σαν προοίμιο για την εξάπλωση αυτής της εβραϊκής τάσης κατάκτησης του κόσμου. Όπως συμβαίνει τόσο συχνά στην ιστορία, η Γερμανία είναι το μεγαλύτερο υπομόχλιο αυτού του τρομερού αγώνα. Εάν ο λαός μας και το κράτος μας γίνουν θύματα αυτών των αιμοδιψών και φιλάργυρων Εβραίων τυράννων των εθνών, ολόκληρη η γη θα βυθιστεί στον εγκλωβισμό αυτού του πολύποδα· εάν η Γερμανία απελευθερωθεί από αυτόν τον κλοιό, αυτή η μεγαλύτερη απειλή για τα έθνη μπορεί να θεωρηθεί ότι έχει συντριβεί για ολόκληρο

τον κόσμο.

Όσο βέβαιο είναι λοιπόν ότι ο ιουδαϊσμός χρησιμοποιεί όλες τις υποχθόνιες δράσεις του, όχι μόνο για να διατηρήσει την εχθρότητα των εθνών εναντίον της Γερμανίας, αλλά αν είναι δυνατόν να τις επεκτείνει ακόμη περισσότερο, τόσο βέβαιο είναι ότι αυτές οι ενέργειες συμφωνούν μόνο με ένα κλάσμα από τα πραγματικά συμφέροντα των λαών που δηλητηριάζονται από αυτές. **Σε γενικές γραμμές, ο Ιουδαϊσμός θα πολεμά πάντα τα διάφορα εθνικά σώματα με εκείνα τα όπλα τα οποία φαίνονται πιο αποτελεσματικά και υπόσχονται τη μεγαλύτερη επιτυχία, με βάση την νοοτροπία αυτών των εθνών που την γνωρίζει.** Στον εθνικό μας κορμό του οποίου το αίμα έχει υποστεί εξαιρετικά μεγάλη ανάμειξη υπάρχουν επομένως, περισσότερο ή λιγότερο οι «κοσμοπολίτικες», ειρηνιστικές-ιδεολογικές νοοτροπίες, εν συντομία οι διεθνιστικές τάσεις, τις οποίες χρησιμοποιεί στον αγώνα του για δύναμη· στη Γαλλία εκμεταλλεύεται τον γνωστό και σωστά υπολογισμένο σοβινισμό, στην Αγγλία το ενδιαφέρον για την οικονομία και την παγκόσμια πολιτική· εν ολίγοις, χρησιμοποιεί πάντα τα πιο βασικά χαρακτηριστικά που αντιπροσωπεύουν τη νοοτροπία ενός λαού. Μόνο όταν έχει επιτύχει κατ' αυτόν τον τρόπο μια ορισμένη αυξανόμενη επιρροή σε θέματα οικονομικής και πολιτικής εξουσίας, αφαιρεί τους περιορισμούς αυτών των κληρονομικών όπλων και αποκαλύπτει τώρα με τον ίδιο ακριβώς τρόπο τις πραγματικές προθέσεις του και τους σκοπούς για τους οποίους μάχεται. Τώρα καταστρέφει όλο και πιο γρήγορα, έως ότου μετατρέψει το ένα κράτος μετά το άλλο σε ένα σωρό ερειπίων, πάνω στον οποίο θα εδραιώσει τότε την κυριαρχία της αιώνιας εβραϊκής αυτοκρατορίας.

Στην Αγγλία, καθώς και στην Ιταλία, η διχογνωμία μεταξύ των απόψεων της καλύτερης ντόπιας πολιτικής και της θέλησης του εβραϊκού παγκόσμιου χρηματιστηριακού κεφαλαίου είναι ξεκάθαρη και μάλιστα μερικές φορές είναι εξόφθαλμα αισθητή.

Μόνο στη Γαλλία υπάρχει σήμερα περισσότερο από ποτέ μια

μυστική συμφωνία μεταξύ των προθέσεων των χρηματιστηρίων, που ελέγχονται από τους Εβραίους και των επιθυμιών ενός σοβινιστικού εθνικού καθεστώτος. Αυτή η ταύτιση και μόνο αποτελεί τεράστιο κίνδυνο για τη Γερμανία. Γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο η Γαλλία είναι και θα παραμείνει μακράν ο πιο επικίνδυνος εχθρός. Αυτός ο λαός, ο οποίος όλο και περισσότερο υποκύπτει στη νεγροποίηση αποτελεί, λόγω της δέσμευσής του στους στόχους της εβραϊκής παγκόσμιας κυριαρχίας, έναν κρυφό κίνδυνο για την ύπαρξη της λευκής φυλής της Ευρώπης. Διότι η μόλυνση από το νέγρικο αίμα στον Ρήνο στην καρδιά της Ευρώπης πληροί εξίσου τη σαδιστική διεστραμμένη εκδίκηση αυτού του σοβινιστικού παραδοσιακού εχθρού του λαού μας, όσο και την παγερά ψυχρή σκέψη των Εβραίων, να ξεκινήσουν με αυτό τον τρόπο την νόθευση του επίκεντρου της ευρωπαϊκής ηπείρου και να αφαιρέσουν τα θεμέλια μιας ανεξάρτητης ύπαρξης της λευκής φυλής μολύνοντάς την με ένα κατώτερο ανθρώπινο πνεύμα.

Αυτό που κάνει σήμερα η Γαλλία, ορμώμενη από τη δική της δίψα για εκδίκηση, καθοδηγούμενη συστηματικά από τους Εβραίους στην Ευρώπη, είναι μια αμαρτία ενάντια στην ύπαρξη της λευκής ανθρωπότητας και μια μέρα θα ξεσηκώσει εναντίον αυτού του λαού όλα τα εκδικητικά πνεύματα μιας γενιάς που θα αναγνωρίσει σε αυτήν τη φυλετική μόλυνση το προπατορικό αμάρτημα της ανθρωπότητας.

Για τη Γερμανία, όμως, ο γαλλικός κίνδυνος σημαίνει την υποχρέωση, παραμερίζοντας παράλληλα όλες τις συναισθηματικές στιγμές, να σφίξουμε τα χέρια με εκείνους που, απειλούμενοι όπως εμείς, αρνούνται να ανεχτούν και να υποκύψουν στους πόθους της Γαλλίας για κυριαρχία.

Στην Ευρώπη θα υπάρχουν μόνο δύο σύμμαχοι για τη Γερμανία στο άμεσο μέλλον: η Αγγλία και η Ιταλία.

Όποιος κάνει τον κόπο, να ρίξει σήμερα μια ματιά στο παρελθόν για να παρακολουθήσει τον τρόπο με τον οποίο ασκήθηκε η εξωτερική πολιτική της Γερμανίας μετά την επανάσταση, δεν θα μπορεί να κάνει διαφορετικά, παρά να τραβάει τα μαλλιά του μπροστά στις συνεχείς και αδιανόητες αποτυχίες των κυβερνήσεών μας είτε απλά να απελπιστεί ή να κηρύξει πόλεμο σε ένα τέτοιο καθεστώς με φλογερή αγανάκτηση. Αυτές οι πράξεις τους δεν έχουν καμία σχέση με την αφέλεια: Διότι αυτό που φαινόταν αδιανόητο σε οποιονδήποτε λογικό μυαλό, το κατάφεραν οι πνευματικοί κύκλωες των κομμάτων του Νοεμβρίου: **κυνήγησαν την εύνοια της Γαλλίας**. Μάλιστα, όλα αυτά τα χρόνια με τη συγκινητική αφέλεια ενός αδιόρθωτου ονειροπόλου, προσπάθησαν ξανά και ξανά να κολακεύσουν του Γάλλους, υποκλίνονταν και κουνούσαν την ουρά τους επανειλημμένα μπροστά στο «μεγάλο έθνος» και πίστευαν ότι σε κάθε έξυπνο τέχνασμα των Γάλλων δημίων έβλεπαν αμέσως το πρώτο σημάδι μιας προφανούς αλλαγής στάσης. **Οι πραγματικοί υποκινητές της πολιτικής μας φυσικά ποτέ δεν συμμερίστηκαν αυτήν την παράλογη πεποίθηση. Γι' αυτούς η κολακεία στη Γαλλία ήταν μόνο το αυτονόητο μέσο, για να σαμποτάρουν με αυτό τον τρόπο κάθε πρακτική συμμαχική πολιτική.** Ποτέ δεν έτρεφαν ψευδαισθήσεις για τους στόχους της Γαλλίας και εκείνων που κρύβονταν πίσω αυτήν. Αυτό που τους ανάγκασε να ενεργήσουν έτσι, σαν να πίστευαν ειλικρινά στη πιθανότητα μιας αλλαγής στη γερμανική μοίρα, ήταν η λογική συνειδητοποίηση, ότι σε διαφορετική περίπτωση πιθανότατα ο ίδιος ο λαός μας θα ακολουθούσε διαφορετικό δρόμο.

Είναι φυσικά δύσκολο και για εμάς να παρουσιάσουμε την Αγγλία ως πιθανό μελλοντικό σύμμαχο στις τάξεις του δικού μας κινήματος. Ο εβραϊκός μας Τύπος ήξερε πάντα πώς να συγκεντρώνει το μίσος του ιδιαίτερα εναντίον της Αγγλίας και ένα σωρό καλοί Γερμανοί πύρρουνες φτερούγισαν πρόθυμα στις ξόβεργες των Εβραίων, φλυαρούσαν για την «αναβίωση»

μιας γερμανικής θαλάσσιας δύναμης, διαμαρτύρονταν κατά της κλοπής των αποικιών μας, προτείνοντας την επανάκτησή τους και έτσι βοήθησαν, προσφέροντας το υλικό, που ο Εβραίος απατεώνας μπορούσε στη συνέχεια να μεταφέρει στους ομογενείς του στην Αγγλία για τους σκοπούς μιας αποτελεσματικής προπαγάνδας. Διότι το γεγονός ότι σήμερα δεν χρειάζεται να αγωνιστούμε για «θαλασσοκρατορία» κ.λ.π., θα πρέπει σταδιακά να γίνει κατανοητό και στους πολιτικοποιημένους ανόητους αστούς μας. Ο προσανατολισμός της γερμανικής εθνικής δύναμης σε αυτούς τους στόχους, χωρίς την πιο διεξοδική προηγούμενη διασφάλιση της θέσης μας στην Ευρώπη, ήταν ένας παραλογισμός ακόμη και πριν από τον πόλεμο. Σήμερα μια τέτοια ελπίδα είναι μια απ' αυτές τις ηλιθιότητες, που στον τομέα της πολιτικής χαρακτηρίζονται με τη λέξη έγκλημα.

Μερικές φορές ήταν απελπιστικό να βλέπουμε πώς οι Εβραίοι υποκινητές κατάφεραν να απασχολούν τον λαό μας με πράγματα που σήμερα έχουν μόνο δευτερεύουσα σημασία, να υποκινούν συγκεντρώσεις και διαδηλώσεις, ενώ την ίδια στιγμή η Γαλλία αποσπούσε το ένα κομμάτι μετά το άλλο από το σώμα του εθνικού μας κορμού και αφαιρούσε συστηματικά τα θεμέλια της ανεξαρτησίας μας.

Εδώ πρέπει να θυμηθώ ένα ιδιαίτερο χόμπι, που έκανε ο Εβραίος με εκπληκτική επιδεξιότητα στα χρόνια αυτά: το Νότιο Τιρόλο.

Μάλιστα, **το Νότιο Τιρόλο**. Εάν ασχολούμαι με αυτό το ζήτημα ειδικά σε αυτό το σημείο, είναι γιατί τουλάχιστον θέλω να ξεκαθαρίσω τους λογαριασμούς μου με εκείνο το συρφετών των ψευδολόγων, ο οποίοι βασιζόμενοι στην αδύνατη μνήμη και την ηλιθιότητα των ευρύτερων στρωμάτων μας, τολμούν εδώ να μιμούνται μια εθνική αγανάκτηση, η οποία είναι τόσο απόμακρη ιδιαίτερα για τους κοινοβουλευτικούς απατεώνες, όσο σέβεται μια καρακάξα την έννοια της ιδιοκτησίας.

Θα ήθελα να τονίσω, ότι προσωπικά ανήκω στους ανθρώπους, που όταν συναποφασιζόταν η μοίρα του Νότιου

Τιρόλου – δηλαδή, από τον Αύγουστο του 1914 έως τον Νοέμβριο του 1918 – βρισκόμουν εκεί όπου πραγματοποιήθηκε και η πρακτική άμυνα αυτής της περιοχής, δηλαδή στο στρατό. Σε αυτά τα χρόνια πολέμησα από μέρους μου, όχι για να χαθεί το Νότιο Τιρόλο, αλλά, όπως και κάθε άλλη γερμανική περιοχή, για να διατηρηθεί για την πατρίδα.

Εκείνοι που δεν πολέμησαν τότε ήταν οι κοινοβουλευτικοί λωποδύτες, όλος αυτός ο συρφετός των πολιτικών κομμάτων. Αντίθετα, ενώ πολεμούσαμε με την πεποίθηση ότι μόνο μια νικηφόρα έκβαση του πολέμου θα διατηρούσε επίσης αυτό το Νότιο Τιρόλο για το γερμανικό έθνος, τα στόματα αυτών των Εφιαλτών υποκινούσαν και συνωμοτούσαν ενάντια σε αυτή τη νίκη μέχρι που τελικά ο μαχόμενος Ζήγκφρηντ υπέκυψε στην πισώπλατη λαβωματιά. **Διότι η διατήρηση του Νότιου Τιρόλου στη γερμανική κατοχή φυσικά δεν ήταν εγγυμένη από τις ψευτοφλεγμονώδεις ομιλίες των καλοντυμένων κοινοβουλευτικών στην πλατεία Μπάλχαουζ της Βιέννης ή μπροστά στο Φέλντχερνχαλλε του Μονάχου, αλλά μόνο από τα τάγματα στο μέτωπο μάχης. Εκείνοι που το διέσπασαν, πρόδωσαν το Νότιο Τιρόλο, όπως και όλες τις άλλες γερμανικές περιοχές.**

Όμως όποιος πιστεύει σήμερα ότι μπορεί να λύσει το ζήτημα του Νότιου Τιρόλου με διαμαρτυρίες, διαδηλώσεις, πορείες συλλόγων κ.λ.π., είναι είτε ένας πολύ μεγάλος απατεώνας είτε ένας Γερμανός μικροαστός.

Σχετικά μ' αυτό πρέπει να είμαστε ξεκάθαροι, ότι η ανάκτηση των χαμένων εδαφών δεν πραγματοποιείται με κατανυκτικές επικλήσεις του καλού Θεού ή με ευσεβείς προσδοκίες από την Κοινωνία των Εθνών, αλλά μόνο με τη δύναμη των όπλων.

Το μόνο ερώτημα είναι, ποιος είναι πρόθυμος να επιχειρήσει την ανάκτηση αυτών των χαμένων εδαφών με τη δύναμη των όπλων.

Όσον αφορά το πρόσωπό μου, μπορώ να σας διαβεβαιώσω με καθαρή συνείδηση ότι θα μπορούσα ακόμα να βρω αρκετό θάρ-

ρος, να συμμετάσχω στη νικηφόρα κατάκτηση του Νότιου Τιρόλου επικεφαλής ενός κοινοβουλευτικού τάγματος που θα δημιουργηθεί, αποτελούμενο από κοινοβουλευτικούς πολυλογάδες και άλλους αρχηγούς κομμάτων καθώς και μερικούς κρατικούς συμβούλους. Ο διάβολος ξέρει, ότι θα με ευχαριστούσε, αν κάποτε έσκαγαν ξαφνικά μερικές οβίδες πάνω από τα κεφάλια μιας τέτοιας «φλεγόμενης» εκδήλωσης διαμαρτυρίας. Πιστεύω ότι ακόμα και μια αλεπού αν έμπαινε απότομα σε ένα κοτέτσι, τα κακαρίσματα δύσκολα θα έκαναν τόση φασαρία και το τρέξιμο των πουλερικών για σωτηρία δεν θα ήταν γρηγορότερο από τη διάλυση ενός τόσο υπέροχου «συλλόγου διαμαρτυρίας».

Όμως το πιο απαίσιο πράγμα σ' αυτό είναι ότι ακόμα και αυτοί οι ίδιοι οι κύριοι δεν πιστεύουν ότι μπορούν να επιτύχουν κάτι με αυτόν τον τρόπο. Γνωρίζουν προσωπικά καλύτερα απ' όλους το πόσο ακίνδυνη και αναποτελεσματική είναι όλη η φασαρία που κάνουν. Αλλά συνεχίζουν να το κάνουν, γιατί σήμερα είναι φυσικά κάπως πιο εύκολο να φλυαρούν για την επανάκτηση του Νότιου Τιρόλου, από ό, τι ήταν κάποτε να **αγωνιστούν** για τη διατήρησή του. Ο καθένας αποδίδει αυτό που μπορεί: τότε εμείς χύσαμε το αίμα μας και σήμερα αυτή η παρέα ακονίζει τις γλώσσες της.

Είναι εξαιρετικά ενδιαφέρον να βλέπεις πώς οι νομιμόφρονες κύκλοι της Βιέννης με το σημερινό έργο τους για την ανάκτηση του Νότιου Τιρόλου κυριολεκτικά φουσκώνουν καμαρώνοντας. Πριν από επτά χρόνια, όμως, ο μεγαλοπρεπής και επιφανής κυβερνών Οίκος τους με μια αισχρή πράξη επίορκης προδοσίας, έδωσε τη δυνατότητα στον παγκόσμιο συνασπισμό να κερδίσει, μεταξύ άλλων και το Νότιο Τιρόλο σαν νικητής. Εκείνη την εποχή, αυτοί οι κύκλοι υποστήριζαν την πολιτική της προδοτικής δυναστείας τους και δεν έδιναν δεκάρα για το Νότιο Τιρόλο ή για οποιαδήποτε άλλη περιοχή. Φυσικά, σήμερα είναι πιο εύκολο να ξεκινήσουμε τον αγώνα για αυτές τις περιοχές, αφού σήμερα η μάχη δίνεται μόνο με «πνευματικά» όπλα και είναι ακόμα πιο εύκολο να μιλάς βραχνιάζοντας σε μια «συνάν-

τηση διαμαρτυρίας» – από εσωτερική ευγενή εγκάρδια αγανάκτηση – και να λερώνεις τα δάχτυλά σου γράφοντας άρθρο σε μια εφημερίδα παρά, ας πούμε, να ανατινάξεις μια γέφυρα κατά τη διάρκεια της κατοχής της περιοχής Ρουρ.

Ο λόγος για τον οποίο ορισμένοι κύκλοι έκαναν το ζήτημα του «Νότιου Τιρόλου» το επίκεντρο των γερmano-ιταλικών σχέσεων τα τελευταία χρόνια είναι προφανής. **Οι Εβραίοι και οι νομιμοποιητές των Αψβούργων έχουν το μεγαλύτερο συμφέρον να εμποδίσουν τη Γερμανία να ακολουθήσει μια συμμαχική πολιτική, που θα μπορούσε μια μέρα να οδηγήσει στην αναβίωση μιας γερμανικής ελεύθερης πατρίδας. Όλη αυτή η φασαρία σήμερα δεν γίνεται από αγάπη για το Νότιο Τιρόλο – γιατί δεν τους βοηθά, αλλά μόνο τους βλάπτει – αλλά από το φόβο μιας πιθανής γερmano-ιταλικής συμφωνίας.**

Αυτό συμβαδίζει μόνο με τη γενική υποκρισία και τη συκοφαντική τάση αυτών των κύκλων όταν προσπαθούν με ψυχρότητα και θράσος να κάνουν τα πράγματα να φαίνονται λες και εμείς είχαμε «προδώσει» το Νότιο Τιρόλο.

Σε αυτούς τους κυρίους πρέπει ειπωθεί με κάθε σαφήνεια: **το Νότιο Τιρόλο «προδόθηκε» πρώτα απ’ όλα από κάθε Γερμανό που ήταν αρτιμελής και δεν προσφέρθηκε να πάει κάπου στο μέτωπο τα έτη 1914-1918, θέτοντας τις υπηρεσίες του στη διάθεση της πατρίδας·**

δεύτερον, από όποιον δεν βοήθησε εκείνα τα χρόνια, στην ενδυνάμωση της δύναμης αντίστασης του εθνικού μας σώματος για τη διεξαγωγή του πολέμου και στην ενίσχυση της αντοχής του λαού μας για να πραγματοποιήσει αυτόν τον αγώνα·

τρίτον, το Νότιο Τιρόλο το έχει προδώσει εκείνος, που συνέβαλε στο ξέσπασμα της επανάστασης του Νοεμβρίου – είτε άμεσα με πράξεις είτε έμμεσα με τη δειλή ανοχή απέναντί της – και έτσι τσάκισε με αυτόν τον τρόπο το μοναδικό όπλο που θα μπορούσε να σώσει το Νότιο Τιρόλο·

και τέταρτον, το Νότιο Τιρόλο προδόθηκε από όλα τα κόμ-

ματα και τους οπαδούς τους που έβαλαν την υπογραφή τους κάτω από τις ντροπιαστικές συνθήκες των Βερσαλλιών και του Αγίου Γερμανού.

Μάλιστα, έτσι έχουν τα πράγματα, γενναίοι κύριοι που διαμαρτύρεστε μόνο με λόγια!

Σήμερα με καθοδηγεί μόνο η θλιβερή διαπίστωση, ότι τα χαμένα εδάφη δεν μπορούν να ανακτηθούν με την ευφράδεια των ακονισμένων κοινοβουλευτικών πολυλογάδων, αλλά πρέπει να κατακτηθούν με ένα ακονισμένο σπαθί, δηλαδή με έναν αιματηρό αγώνα.

Ωστόσο, δεν διστάζω να δηλώσω, δεδομένου ότι ο κύβος ερρίφθη, ότι όχι μόνο θεωρώ αδύνατη την ανάκτηση του Νότιου Τιρόλου με έναν πόλεμο, αλλά και προσωπικά θα το απέρριπτα με την πεποίθηση ότι ο ένθερμος εθνικός ενθουσιασμός ολόκληρου του γερμανικού λαού γι' αυτό το ζήτημα δεν θα μπορούσε να επιτευχθεί στο βαθμό που θα ήταν απαραίτητη προϋπόθεση για τη νίκη. Αντίθετα, πιστεύω ότι, αν θα 'πρεπε μια μέρα να χυθεί αυτό το αίμα, θα ήταν εγκληματικό, να το διακινδυνεύσουμε για διακόσιες χιλιάδες Γερμανούς, ενώ δίπλα πάνω από επτά εκατομμύρια υποφέρουν κάτω από ξένη κυριαρχία και μια ζωτική αρτηρία του γερμανικού έθνους διασχίζεται σαν θέρετρο από τις ορδές των νέγρων Αφρικανών.

Εάν το γερμανικό έθνος θέλει να τερματίσει την κατάσταση της απειλούμενης εξόντωσής του στην Ευρώπη, τότε δεν χρειάζεται να υποπέσει στα λάθη της προπολεμικής περιόδου και να γίνει εχθρός του Θεού και του κόσμου, αλλά πρέπει να ξεχωρίσει τον πιο επικίνδυνο εχθρό και να τον χτυπήσει με όλη του τη συγκεντρωμένη δύναμη. Και αν αυτή η νίκη επιτυγχάνεται με θυσίες και κάπου αλλού, τότε οι επόμενες γενιές του λαού μας δεν θα μας καταδικάσουν. Όσο πιο λαμπρές είναι οι επιτυχίες που θα προκύψουν από αυτήν, τόσο περισσότερο θα εκτιμήσουν τις σοβαρές δυσκολίες και τις βαθιές ανησυχίες και την σκληρή απόφαση που γεννήθηκε από αυτές.

Αυτό που πρέπει να μας καθοδηγεί σήμερα, είναι ξανά και ξανά η θεμελιώδης αντίληψη ότι η ανάκτηση των χαμένων περιοχών ενός Ράιχ είναι κυρίως ζήτημα της ανάκτησης της πολιτικής ανεξαρτησίας και της δύναμης της μητέρας πατρίδας.

Το να γίνει αυτό δυνατό και βέβαιο μέσω μιας έξυπνης συμμαχικής πολιτικής είναι το πρώτο καθήκον μιας ισχυρής ηγεσίας στον τομέα των εξωτερικών κρατικών μας υποθέσεων.

Ειδικά όμως εμείς οι Εθνικοσοσιαλιστές πρέπει να είμαστε προσεκτικοί, για να μην παρασυρθούμε από τους αστούς μας πατριώτες στα λόγια, που καθοδηγούνται από τους Εβραίους. **Αλίμονο, αν και το κίνημά μας, αντί να προετοιμαστεί για μάχη, ασχολιόταν με διαμαρτυρίες!**

Η φαντασιώδης αντίληψη της συμμαχίας των Νιμπελούγκεν με το πτώμα του Αψβουργικού κράτους ήταν η καταστροφή της Γερμανίας. Η φανταστική συναισθηματικότητα στη θεραπεία των σημερινών διπλωματικών δυνατοτήτων είναι ο καλύτερος τρόπος για να αποτρέψουμε την αναβίωσή μας για πάντα.

Εδώ είναι απαραίτητο να ασχοληθώ εν συντομία με τις αντιρρήσεις που σχετίζονται με τα τρία προαναφερθέντα ερωτήματα, δηλαδή τα ερωτήματα, κατά πόσο κάποιος

πρώτον, θα συμμαχήσει με τη σημερινή Γερμανία της οποίας η ορατή αδυναμία της είναι τόσο φανερή στα μάτια όλων·

δεύτερον, κατά πόσο τα εχθρικά έθνη φαίνονται ικανά για μια τέτοια αλλαγή και

τρίτον, κατά πόσο η επιρροή που έχει τώρα ο Ιουδαϊσμός σ' αυτά δεν είναι ισχυρότερος από όλες τις διαπιστώσεις τους και όλες τις καλές προθέσεις τους και έτσι θα χαλάσει και θα ακυρώσει όλα τα σχέδια.

Νομίζω ότι το πρώτο ερώτημα κατά το ήμισυ το έχω συζητή-

σει αρκετά. Φυσικά, κανείς δεν θα συμμαχούσε ποτέ με τη σημερινή Γερμανία. Καμία δύναμη στον κόσμο δεν θα τολμούσε να συνδέσει τη μοίρα της με ένα κράτος του οποίου οι εκάστοτε κυβερνήσεις είναι δεσμευμένες να καταστρέφουν κάθε εμπιστοσύνη. Όμως, όσον αφορά την προσπάθεια πολλών από τους εθνοσυντρόφους μας να συγχωρήσουν την κυβέρνηση για τις ενέργειές της λαμβάνοντας υπόψη την τωρινή ελεεινή νοοτροπία του λαού μας ή ακόμη και να την χρησιμοποιήσουν ως δικαιολογία, απέναντι σε αυτό πρέπει να πάρουμε την πιο αποφασιστική θέση.

Σίγουρα η έλλειψη χαρακτήρα του λαού μας τα τελευταία έξι χρόνια ήταν μια βαθιά θλίψη, η αδιαφορία σχετικά με τα πιο σημαντικά συμφέροντα του έθνους είναι πραγματικά καταθλιπτική, αλλά η δειλία είναι μερικές φορές ανήκουστη. Αλλά δεν πρέπει ποτέ να ξεχνάμε ότι έχουμε να κάνουμε με έναν λαό που, λίγα χρόνια νωρίτερα, παρουσίασε στον κόσμο το πιο αξιοθαύμαστο παράδειγμα των υψηλότερων ανθρωπίνων αρετών. Από τις ημέρες του Αυγούστου του 1914 έως το τέλος της τεράστιας σύγκρουσης των εθνών, κανένας λαός στη γη δεν έδειξε μεγαλύτερο ανδρικό θάρρος, ανθεκτική αντοχή και υπομονή στις δοκιμασίες από τον γερμανικό λαό μας, που σήμερα έχει γίνει τόσο άθλιος. Κανείς δεν θα θέλει να ισχυριστεί ότι η ταπείνωση της σημερινής μας εποχής είναι η χαρακτηριστική έκφραση της εθνικότητάς μας. Αυτό που είμαστε αναγκασμένοι να βιώσουμε σήμερα ανάμεσά μας και γύρω μας είναι μόνο η φρικτή, εξωφρενική και εξοργιστική επίδραση της ψευδορκίας της 9ης Νοεμβρίου 1918. Εδώ περισσότερο από ποτέ ισχύει το ρητό του ποιητή για το κακό, ότι το κακό μόνο κακό γεννάει. Αλλά ακόμη και σ' αυτήν την εποχή ο λαός μας δεν έχει χάσει εντελώς τα καλά βασικά του στοιχεία, απλώς κοιμούνται στα άφταστα βάθη και μερικές φορές μπορούμε να δούμε στο μαύρο φόντο του στερεώματος να αστράφτουν μακριά αρετές, τις οποίες η μετέπειτα Γερμανία θα τις θυμάται σαν τα πρώτα σημάδια μιας κάποτε αρχικής ανάκαμψης. Πάνω από μία φορά, βρέθηκαν χιλιάδες και χιλιά-

δες νέοι Γερμανοί με αποφασιστική αυτοθυσία, όπως το 1914 να θυσιάζουν και πάλι εθελοντικά και με χαρά τη νεανική ζωή τους στον βωμό της αγαπημένης τους πατρίδας. Και πάλι, εκατομμύρια άνθρωποι εργάζονται με επιμέλεια και εργατικότητα, σαν να μην υπήρξε ποτέ η καταστροφή που προκλήθηκε από μια επανάσταση. Ο σιδηρουργός στέκεται πάλι στο αμόνι, ο αγρότης περπατά πίσω από το άροτρο και ο λόγιος κάθεται στη μελέτη του, όλοι με τον ίδιο μόχθο και την ίδια αφοσίωση στο καθήκον τους.

Η καταπίεση εκ μέρους των εχθρών μας δεν βρίσκει πλέον το γέλιο του παρελθόντος, αλλά στενοχωρημένα και πικραμένα πρόσωπα. Αναμφίβολα έχει γίνει μια μεγάλη αλλαγή νοοτροπίας.

Εάν όλα αυτά ακόμη και σήμερα δεν έχουν εκφραστεί σε μια αναγέννηση της σκέψης της πολιτικής δύναμης και του ένστικτου αυτοσυντήρησης του έθνους μας, τότε την ευθύνη την φέρουν εκείνοι που, λιγότερο χάρη σε κάποια φυσική κλίση προς την πολιτική παρά με τον αυτοδιορισμό τους, κυβερνούν το έθνος μας από το 1918 οδηγώντας το στην καταστροφή.

Μάλιστα, αν κάποιος θρηνεί σήμερα για το έθνος μας, μπορούμε να του κάνουμε την ερώτηση: Τι έκανε για να το βελτιώσει; Η μικρή υποστήριξη του λαού στις αποφάσεις των κυβερνήσεών μας – αποφάσεις που σπάνια υπάρχουν – είναι μόνο ένα σημάδι της μικρής ζωτικότητας του έθνους μας ή δεν είναι ακόμη περισσότερο ένα σημάδι της ολικής αποτυχίας της διαχείρισης αυτού του πολύτιμου περιουσιακού στοιχείου; **Τι έχουν κάνει οι κυβερνήσεις μας για να επαναεμφυτεύσουν σ' αυτόν λαό το πνεύμα της υπερήφανης αυτοπεποίθησης, του ανδρικού πείσματος και του οργισμένου μίσους;**

Όταν επιβλήθηκε η ειρηνευτική συνθήκη στο γερμανικό λαό το 1919, θα είχαμε το δικαίωμα να ελπίζουμε ότι ακριβώς με αυτό το μέσο της υπερβολικής καταπίεσης θα προωθηθεί δυναμικά η κραυγή για ελευθερία της Γερμανίας. **Οι ειρηνευτικές συνθήκες, των οποίων οι απαιτήσεις πληγώνουν τους λαούς όπως το μαστίγιο, όχι σπάνια χτυπούν**

το πρώτο τύμπανο για μια μελλοντική εξέγερση.

Τι θα μπορούσε να γίνει με τη Συνθήκη των Βερσαλλιών!

Πώς θα μπορούσε αυτό το όργανο του τεράστιου εκβιασμού και της πιο επαίσχυντης ταπείνωσης στα χέρια μιας πρόθυμης κυβέρνησης να γίνει ένα μέσο, για την διέγερση του εθνικού πάθους έως το σημείο αναβρασμού! Πώς θα μπορούσε με μια έξυπνη προπαγανδιστική εκμετάλλευση αυτών των σαδιστικών φρικαλεοτήτων να μεταβληθεί η αδιαφορία ενός λαού σε αγανάκτηση και η αγανάκτηση στην πιο έντονη οργή!

Πώς θα μπορούσαμε να χαράξουμε στο μυαλό και στο αίσθημα αυτού του λαού κάθε ένα από αυτά τα σημεία για τόσο, έως ότου τελικά σε εξήντα εκατομμύρια μυαλά, ανδρών και γυναικών, ένα κοινό αίσθημα ντροπής και κοινού μίσους θα γινόταν μια ενιαία πύρινη θάλασσα φωτιάς, από το καμίνι της οποίας θα ανυψώνονταν μια θέληση σκληρή σαν ατσάλι και θα ξέσπαγε σε μια κραυγή:

Θέλουμε πάλι τα όπλα!

Μάλιστα, σε κάτι τέτοιο μπορεί να χρησιμεύσει μια τέτοια συνθήκη ειρήνης. Στην ατελείωτη καταπίεσή της, στη ξεδιαντροπιά των απαιτήσεών της, βρίσκεται το μεγαλύτερο προπαγανδιστικό όπλο για την αφύπνιση των αδρανών ζωντανών πνευμάτων ενός έθνους.

Τότε όμως θα έπρεπε, ξεκινώντας από το αναγνωστικό των παιδιών μέχρι και την τελευταία εφημερίδα, κάθε θέατρο και κάθε κινηματογράφος, κάθε κολώνα με διαφημίσεις και κάθε ελεύθερος τοίχος να τεθεί στην υπηρεσία αυτής της μεγάλης αποστολής, έως ότου η φοβισμένη προσευχή των σημερινών πατριωτικών μας οργανώσεων «Κύριε, ελευθέρωσέ μας», μεταμορφωθεί στο μυαλό του μικρότερου αγοριού σε φλογερή παράκληση: **«Παντοδύναμε Θεέ, ευλόγησε τα όπλα μας, όταν έρθει η ώρα· γίνε δίκαιος, όπως ήσουν πάντα· κρίνε τώρα αν αξίζουμε την ελευθερία μας· Κύριε, ευλόγησε τον αγώνα μας!».**

Όλα αυτά παραμελήθηκαν και δεν έγινε τίποτα.

Ποιος, λοιπόν, θα εκπλαγεί που ο λαός μας δεν είναι, όπως θα

έπρεπε να είναι και θα μπορούσε να είναι; Αν ο υπόλοιπος κόσμος βλέπει σε εμάς μόνο ένα ανδρείκελο, ένα υπάκουο σκυλί, που γλείφει με ευγνωμοσύνη τα χέρια που μόλις το χτύπησαν;

Ασφαλώς η ικανότητά μας να δημιουργούμε συμμαχίες επιβαρύνεται σήμερα από το λαό μας, αλλά κυρίως από τις κυβερνήσεις μας. Στην διαφθορά τους αυτές είναι ένοχες για το γεγονός ότι μετά από οκτώ χρόνια ακραίας καταπίεσης υπάρχει τόσο λίγη θέληση για ελευθερία.

Όσο περισσότερο λοιπόν, συνδέεται μια ενεργητική συμμαχική πολιτική με την απαραίτητη εκτίμηση προς το λαό μας, τόσο περισσότερο αυτός εξαρτάται και πάλι από την ύπαρξη μιας διακυβέρνησης, που δεν θέλει να είναι κλοτσοσκούφι για ξένα κράτη, ούτε τύραννος της δικιάς της δύναμης, αλλά μάλλον ο κήρυκας της εθνικής συνείδησης.

Αλλά εάν ο λαός μας αποκτούσε μια κρατική ηγεσία, που θα έβλεπε την αποστολή της σε αυτό, δεν θα περνούσαν ούτε έξι χρόνια και η τολμηρή ηγεσία της εξωτερικής πολιτικής του Ράιχ θα είχε την ίδια τολμηρή θέληση ενός λαού που διψά για ελευθερία.

Η δεύτερη αντίρρηση, η μεγάλη δυσκολία της μετατροπής εχθρικών λαών σε φιλικούς συμμάχους, μπορεί πιθανώς να απαντηθεί ως εξής:

Η γενική αντι-γερμανική ψύχωση που έχει καλλιεργηθεί σε άλλες χώρες με την πολεμική προπαγάνδα, αναπόφευκτα, θα εξακολουθεί να υφίσταται, όσο το γερμανικό Ράιχ, μέσα από μια ορατή σε όλους αναβίωση μιας γερμανικής θέλησης για αυτοσυντήρηση, δεν παίρνει και πάλι τα χαρακτηριστικά ενός κράτους, το οποίο παίζει στην γενική ευρωπαϊκή σκακιέρα και με το οποίο μπορούν να παίξουν. Μόνο όταν φανεί ότι η κυβέρνηση και ο λαός παρέχουν την

απόλυτη εξασφάλιση για πιθανή καταλληλότητα συμμαχιών, μπορεί η μία ή η άλλη δύναμη, από παράλληλα συμφέροντα να σκεφτεί την αναδιαμόρφωση της κοινής γνώμης με την επίδραση της προπαγάνδας. Και αυτό, φυσικά, απαιτεί χρόνια συνεχούς επιδέξιας εργασίας. Ακριβώς σ' αυτή την αναγκαιότητα αυτής της μεγάλης χρονικής περιόδου για την μετάπειση ενός λαού έγκειται η προσοχή κατά την πραγματοποίησή της, αυτό σημαίνει ότι κανείς δεν θα προσεγγίσει μια τέτοια δραστηριότητα, εάν δεν είναι απολύτως πεπεισμένος για την αξία μιας τέτοιας εργασίας και των μελλοντικών καρπών της. Κανείς δεν πρέπει να θέλει να αλλάξει τον συναισθηματικό προσανατολισμό ενός έθνους με την κενή καυχησιολογία ενός λιγότερο ή περισσότερο πνευματώδους υπουργού εξωτερικών χωρίς να έχει απτές εγγυήσεις για την πραγματική αξία ενός νέου. Διαφορετικά, αυτό θα οδηγούσε στον πλήρη κατακερματισμό της κοινής γνώμης. Η πιο αξιόπιστη εγγύηση για τη δυνατότητα μιας μελλοντικής συμμαχίας με ένα κράτος δεν βρίσκεται όμως στις στομφώδεις εκφράσεις κάποιου μεμονωμένου μέλους της κυβέρνησης, αλλά μάλλον στην φανερή σταθερότητα μιας συγκεκριμένης, πρακτικής πολιτικής εκ μέρους ολόκληρης της κυβέρνησης καθώς και σε μια ανάλογα προσαρμοσμένη κοινή γνώμη. Η πίστη του λαού σε αυτήν την πολιτική θα ενισχύεται ακόμα περισσότερο, όσο μεγαλύτερη είναι η ορατή δραστηριότητα μιας διακυβέρνησης στον τομέα της προπαγανδιστικής προετοιμασίας και της υποστήριξης του έργου της και, αντιστρόφως, τόσο πιο κατηγορηματικά αποτυπώνεται η θέληση της κοινής γνώμης στην κυβερνητική τάση.

Ένα έθνος, λοιπόν, θα πρέπει – στην περίπτωσή μας – να θεωρηθεί κατάλληλο για σύμμαχος, εάν η κυβέρνηση και η κοινή γνώμη διακηρύττουν και υποστηρίζουν με τον ίδιο φανατισμό την επιθυμία να αγωνιστούν για ελευθερία. Αυτό αποτελεί την προϋπόθεση, που πρέπει να ληφθεί υπόψη, για μια αλλαγή της κοινής γνώμης άλλων κρατών, τα οποία, βάσει των

γνώσεών τους, είναι πρόθυμα, για την υπεράσπιση των προσωπικών τους συμφερόντων, να ακολουθήσουν ένα δρόμο στο πλευρό του συντρόφου, που φαίνεται κατάλληλος γι' αυτούς, δηλαδή να συνάψουν συμμαχία.

Τώρα, όμως, υπάρχει ένα ακόμη πράγμα που πρέπει να κάνουμε με αυτό: **Δεδομένου ότι η μετατροπή μιας συγκεκριμένης πνευματικής στάσης ενός λαού απαιτεί σκληρή δουλειά από μόνη της και στην αρχή δεν θα γίνει κατανοητή από πολλούς, είναι έγκλημα και βλακεία ταυτόχρονα, να διαπράττει κανείς σφάλματα που θα μπορούσαν να χρησιμοποιηθούν σαν όπλα στα χέρια όσων αντιτίθενται σε μια τέτοια αλλαγή.**

Πρέπει να συνειδητοποιήσουμε, ότι θα χρειαστεί απαραίτητα λίγος χρόνος, έως ότου ένας λαός κατανοήσει πλήρως τις εσωτερικές προθέσεις μιας κυβέρνησης, δεδομένου ότι δεν μπορεί να δώσει εξηγήσεις σχετικά με τους τελικούς στόχους ενός συγκεκριμένου πολιτικού προπαρασκευαστικού έργου, αλλά μπορεί να υπολογίζει είτε μόνο στην τυφλή πίστη της μάζας ή στο διαισθητικό ένστικτο των πνευματικά ανώτερων ηγετικών στρωμάτων. Ωστόσο, δεδομένου ότι πολλοί άνθρωποι δεν έχουν αυτήν τη διορατική πολιτική έκτη αίσθηση και διαίσθηση και επειδή πολιτικοί λόγοι δεν επιτρέπουν να δίνονται δημόσιες εξηγήσεις, ένα μέρος του ηγετικού στρώματος των διανοουμένων θα στρέφεται πάντα ενάντια στις νέες αντιλήψεις, οι οποίες, επειδή δεν γίνονται εύκολα αντιληπτές, μπορούν να ερμηνευτούν ως απλά πειράματα. Έτσι ξεκινούν οι αντιθέσεις των συγκεκριμένων συντηρητικών στοιχείων του κράτους.

Γι' αυτόν τον λόγο, όμως, είναι μια πολύ σημαντική υποχρέωση να διασφαλίσουμε, όσο το δυνατόν περισσότερο, ότι όλα τα αξιοποιήσιμα όπλα θα αφαιρεθούν από τα χέρια τέτοιων παρενοχλητών στη δρομολόγηση μιας αλληλοκατανόησης, ειδικά όταν πρόκειται, όπως και στην περίπτωσή μας, μόνο για μη ρεαλιστικές, εντελώς φανταστικές φλυαρίες των μεγαλόστομων στομφωδών πατριωτικών οργανώ-

σεων και των μικροαστών μας που συζητάνε τα πολιτικά στο καφενείο. Διότι το γεγονός ότι οι κραυγές για έναν νέο πολεμικό στόλο, για την επανάκτηση των αποικιών μας κ.λ.π., στην πραγματικότητα είναι ανόητες φλυαρίες, χωρίς καν σκέψη πρακτικής δυνατότητας, δύσκολα μπορεί κανείς να το αρνηθεί με ήρεμη σκέψη. Αλλά το πώς αξιοποιούνται πολιτικά στην Αγγλία αυτά τα παράλογα ξεσπάσματα των μόνιμων μαχητών με διαμαρτυρίες, μερικοί απ' αυτούς ακίνδυνοι, μερικοί τρελοί, αλλά πάντα στη σιωπηλή υπηρεσία του θανάσιμου εχθρού μας, δεν μπορεί να χαρακτηριστεί ωφέλιμο για τη Γερμανία. Έτσι εξαντλούμαστε σε ζημιογόνες μικρές διαδηλώσεις εναντίον του Θεού και ολόκληρου του κόσμου και ξεχνάμε την πρώτη αρχή που είναι η προϋπόθεση για κάθε επιτυχία, δηλαδή: **Ό,τι κάνεις, κάν' το ολοκληρωμένο.** Με το να γκρινιάζουμε εναντίον πέντε ή δέκα κρατών, παραμελούμε τη συγκέντρωση του συνόλου της δύναμης της θέλησης και των φυσικών μας δυνάμεων για να χτυπήσουμε την καρδιά του πιο αδυσώπητου εχθρού μας και θυσιάζουμε την πιθανότητα της ενίσχυσής μας από μια συμμαχία για αυτήν τη σύγκρουση.

Και εδώ υπάρχει μια αποστολή του εθνικοσοσιαλιστικού κινήματος. Πρέπει να διδάξει τον λαό μας, να βλέπει πιο μακριά από τα ασήμαντα πράγματα τα μεγαλύτερα, να μην διασπάται για δευτερεύοντα πράγματα, αλλά να μην ξεχνά ποτέ ότι ο στόχος για τον οποίο πρέπει να πολεμήσουμε σήμερα είναι η ίδια η ύπαρξη του λαού μας και ο μοναδικός εχθρός που πρέπει να χτυπήσουμε, είναι και παραμένει η δύναμη που μας κλέβει αυτή την ύπαρξη.

Μερικά πράγματα μπορεί να είναι πολύ οδυνηρά για εμάς. Αλλά αυτό σε καμία περίπτωση δεν είναι λόγος για να αποκηρύξουμε τη λογική και να φιλονικούμε με όλο τον κόσμο με παράλογες φωνές, αντί να επικεντρώνουμε όλες μας τις δυνάμεις στην επίθεση ενάντια στον πιο θανάσιμο εχθρό.

Εξάλλου, ο γερμανικός λαός δεν έχει το ηθικό δικαίωμα να κατηγορήσει τον υπόλοιπο κόσμο για τη συμπεριφορά

του, εφόσον δεν έχει προσάγει στη δικαιοσύνη τους εγκληματίες που πούλησαν και πρόδωσαν την ίδια τους τη χώρα. Πραγματικά, δεν είναι σοβαρό όταν καταριόμαστε και διαμαρτυρόμαστε εναντίον της Αγγλίας, της Ιταλίας, κ.λ.π., από απόσταση, αλλά αφήνουμε να περπατούν ανάμεσά μας ανενόχλητοι οι απατεώνες, που μισθωμένοι από την πολεμική προπαγάνδα του εχθρού, μας έκλεψαν τα όπλα μας, έσπασαν τη ραχοκοκαλιά της αντίστασής μας και έβγαλαν στη δημοπρασία το ανάπηρο Ράιχ για τριάντα αργύρια.

Ο εχθρός έκανε μόνο ό, τι ήταν αναμενόμενο. Πρέπει να διδαχθούμε από τη συμπεριφορά του και τις πράξεις του.

Όποιος όμως δεν θέλει να αρθεί στο ύψος μιας τέτοιας αντίληψης, πρέπει να αναλογιστεί επιτέλους ότι το μόνο πράγμα που απομένει σε αυτήν την περίπτωση είναι η παραίτηση, γιατί τότε κάθε συμμαχική πολιτική είναι αδύνατη για το μέλλον. Διότι αν δεν είμαστε σε θέση να συμμαχήσουμε με την Αγγλία επειδή έχει κλέψει τις αποικίες μας, ούτε με την Ιταλία επειδή κατέχει το Νότιο Τιρόλο, ούτε με την Πολωνία και την Τσεχοσλοβακία επί της ουσίας τότε εκτός από τη Γαλλία – η οποία παρεμπιπτόντως μας έχει κλέψει την Αλσατία-Λωρραίνη – δεν απομένει κανένας άλλος στην Ευρώπη.

Το αν αυτό είναι προς το συμφέρον του γερμανικού λαού, δύσκολα μπορεί να αμφισβητηθεί. Αυτό που πάντα θα είναι αμφίβολο είναι το εάν μια τέτοια άποψη εκπροσωπείται από έναν ανόητο βλάκα ή έναν έξυπνο απατεώνα.

Όσον αφορά τους ηγέτες τέτοιων ενεργειών, εγώ πιστεύω πάντα το τελευταίο.

Έτσι σύμφωνα με την ανθρώπινη κρίση μια αλλαγή της ψυχοσύνθεσης του καθενός έθνους που μέχρι τώρα ήταν εχθρικά και των οποίων τα πραγματικά συμφέροντα θα συμπέσουν στο μέλλον με τα δικά μας, μπορεί να επιτευχθεί, αν η εσωτερική δύναμη του κράτους μας καθώς και η εμφανής αποφασιστικότητά μας να διατηρήσουμε την ύπαρξή μας κάνουν σαφές ότι θα γίνουμε αξιόλογοι σύμμαχοι και επιπλέον εάν οι αδέξιες κινήσεις μας ή ακόμα και η εγκληματική συμπε-

ριφορά μας δεν ξαναδώσουν τροφή στο μύλο όσων αντιτίθενται σε μια τέτοια επερχόμενη συμμαχία με τα έθνη που προηγουμένως ήταν εχθρικά απέναντί μας.

Η τρίτη αντίρρηση είναι πιο δύσκολο να απαντηθεί.

Είναι εφικτό οι εκπρόσωποι των αληθινών συμφερόντων των εθνών, που είναι πιθανοί σύμμαχοι, να μπορέσουν να θέσουν σε εφαρμογή τις απόψεις τους ενάντια στη θέληση του εβραϊκού θανάσιμου εχθρού των ελεύθερων λαών και των εθνικών κρατών;

Μπορούν οι δυνάμεις φερ' ειπείν της παραδοσιακής βρετανικής πολιτικής να διακόψουν την καταστροφική εβραϊκή επίδραση ή όχι;

Όπως είπα, αυτό το ερώτημα είναι πολύ δύσκολο να απαντηθεί. Εξαρτάται από πάρα πολλούς παράγοντες για να μπορεί να δοθεί μια οριστική γνώμη. Ένα πράγμα πάντως είναι σίγουρο: Σε ένα κράτος, η σημερινή κρατική δύναμη μπορεί να θεωρηθεί τόσο σταθερά εδραιωμένη και έτσι ότι εξυπηρετεί απολύτως τα συμφέροντα της χώρας, όταν δεν μπορεί πλέον να γίνετε λόγος για μια πραγματικά αποτελεσματική παρεμπόδιση των πολιτικών αναγκών από τις διεθνείς εβραϊκές δυνάμεις.

Ο αγώνας που διεξάγει η φασιστική Ιταλία εναντίον των τριών κύριων όπλων του Ιουδαϊσμού, αν και ίσως κατά βάθος ασυνείδητα (που προσωπικά δεν το πιστεύω), είναι η καλύτερη ένδειξη ότι, έστω και με έμμεσο τρόπο, τα φαρμακερά δόντια αυτής της υπερεθνικής δύναμης μπορούν να ξεριζωθούν. Η απαγόρευση των μασονικών μυστικών οργανώσεων, οι διώξεις του υπερεθνικού Τύπου καθώς και η συνεχιζόμενη διάλυση του διεθνιστικού μαρξισμού και αντίστροφα, η συνεχής εδραίωση της φασιστικής κρατικής αντίληψης, θα δώσουν στην ιταλική κυβέρνηση τη δυνατότητα να εξυπηρετεί όλο και περισσότερο τα συμφέρο-

ντα του ιταλικού λαού με την πάροδο των ετών, χωρίς να λαμβάνει υπόψη το σφύριγμα της παγκόσμιας εβραϊκής ύδρας.

Τα πράγματα είναι πιο δύσκολα στην Αγγλία. Σε αυτή τη χώρα της «πιο ελεύθερης δημοκρατίας», ο Εβραίος εξακολουθεί να ασκεί ακόμα και σήμερα μια σχεδόν απεριόριστη δικτατορία έμμεσα μέσω της κοινής γνώμης. Κι όμως, υπάρχει ακόμα ένας αδιάλειπτος αγώνας μεταξύ των εκπροσώπων των βρετανικών κρατικών συμφερόντων και των υποστηρικτών μιας παγκόσμιας εβραϊκής δικτατορίας.

Το πόσο έντονα συγκρούονται συχνά αυτοί οι αντιτιθέμενοι μπόρεσε να φανεί ξεκάθαρα για πρώτη φορά μετά τον πόλεμο στις διαφορετικές στάσεις της βρετανικής κυβέρνησης αφενός και του Τύπου αφετέρου στο ιαπωνικό πρόβλημα.

Αμέσως μετά το τέλος του πολέμου, άρχισε να ξαναεμφανίζεται η παλιά αμοιβαία οξυθυμία μεταξύ Αμερικής και Ιαπωνίας. Φυσικά, ακόμα και οι μεγάλες ευρωπαϊκές παγκόσμιες δυνάμεις δεν θα μπορούσαν να παραμείνουν αδιάφορες σε αυτόν τον νέο επικείμενο κίνδυνο πολέμου. Όλοι οι συγγενικοί δεσμοί, ωστόσο, δεν ήταν ικανοί για να αποτρέψουν ένα συγκεκριμένο αίσθημα φθονερού ενδιαφέροντος στην Αγγλία απέναντι στην ανάπτυξη της Αμερικανικής Ένωσης σε όλους τους τομείς της διεθνούς οικονομικής και πολιτικής δύναμης. Από την πρώην αποικιακή χώρα, το παιδί της μεγάλης μητέρας, φαινόταν να ξεπροβάλλει ο νέος κυρίαρχος του κόσμου. Είναι κατανοητό όταν σήμερα η Αγγλία επανεξετάζει τις παλιές συμμαχίες της με έντονη ανησυχία και η βρετανική διπλωματία βλέπει επίμονα με φόβο κάποια στιγμή που δεν θα λένε πλέον:

«Η Αγγλία κυριαρχεί στις θάλασσες!», αλλά «Οι θάλασσες της Ένωσης».

Ο γιγαντιαίος αμερικανικός κρατικός κολοσσός με τον τεράστιο πλούτο του μιας παρθένας γης είναι πιο δύσκολο να αντιμετωπιστεί από ένα εγκλωβισμένο γερμανικό Ράιχ. Εάν έπρεπε κάποτε και εδώ να ριφθεί ο κύβος για να ληφθεί η τελική

απόφαση, η Αγγλία, αν έμενε μόνη της θα ήταν καταδικασμένη. Και έτσι αρπάχτηκε εναγωνίως από την κίτρινη γροθιά και γαντζώθηκε σε μια συμμαχία η οποία, από φυλετική άποψη είναι ίσως αδικαιολόγητη, αλλά από την άποψη της κρατικής πολιτικής εν τούτοις αντιπροσωπεύει τον μοναδικό τρόπο ενίσχυσης της βρετανικής θέσης στον κόσμο απέναντι στην επίδοξη αμερικανική ήπειρο.

Ενώ λοιπόν η ηγεσία του αγγλικού κράτους, παρά τον κοινό αγώνα στα ευρωπαϊκά πεδία μάχης, δεν ήθελε να αποφασίσει να διακόψει τη συμμαχία με τον ασιατικό εταίρο της, ολόκληρος ο εβραϊκός τύπος μαχαίρωνε πισώπλατα αυτήν τη συμμαχία.

Πώς είναι δυνατόν τα εβραϊκά όργανα, οι πιστές ασπίδες του βρετανικού αγώνα ενάντια στο γερμανικό Ράιχ μέχρι το 1918, τώρα ξαφνικά να προδίδουν την πίστη τους και να ακολουθούν δικό τους δρόμο;

Η εξόντωση της Γερμανίας δεν ήταν αγγλικού, αλλά κυρίως εβραϊκού συμφέροντος, ακριβώς όπως και σήμερα μια εξόντωση της Ιαπωνίας εξυπηρετεί λιγότερο τα βρετανικά κρατικά συμφέροντα από ό, τι τις γενικευμένες επιθυμίες των ηγετών της προσδοκώμενης εβραϊκής παγκόσμιας αυτοκρατορίας. Ενώ η Αγγλία αγωνίζεται να διατηρήσει τη θέση της σε αυτόν τον κόσμο, ο Εβραίος οργανώνει την επίθεσή του για να τον κατακτήσει.

Βλέπει ήδη τα σημερινά ευρωπαϊκά κράτη σαν άβουλα εργαλεία στα χέρια του, είτε μέσω της λεγόμενης δυτικής δημοκρατίας είτε με τη μορφή της άμεσης κυριαρχίας από τον ρωσικό μπολσεβικισμό. Όμως, δεν κρατάει παγιδευμένο μόνο τον Παλαιό Κόσμο, αλλά και ο Νέος απειλείται με την ίδια μοίρα. Εβραίοι είναι οι κυβερνήτες των χρηματιστηριακών δυνάμεων της Αμερικανικής Ένωσης. Κάθε χρονιά τους καθιστά ανοδικά όλο και περισσότερο κύριους ελεγκτές του εργατικού δυναμικού ενός λαού εκατόν είκοσι εκατομμυρίων· πολύ λίγοι εξακολουθούν να στέκονται σήμερα, αιτία οργής τους, εντελώς ανεξάρτητοι εκεί.

Με πονηρή επιδεξιότητα πλάθουν την κοινή γνώμη και τη

διαμορφώνουν σαν όργανό τους ενός αγώνα για το δικό τους μέλλον.

Ακόμα και τα μεγαλύτερα μυαλά του ιουδαϊσμού πιστεύουν ότι βλέπουν να πλησιάζει η εκπλήρωση της προφητείας της διαθήκης τους για το μεγάλο κατασπαραγμό των εθνών.

Μέσα σε αυτό το μεγάλο κοπάδι των αποεθνικοποιημένων αποικιακών εδαφών, ένα μόνο ανεξάρτητο κράτος θα μπορούσε να καταστρέψει ολόκληρο το οικοδόμημα την τελευταία στιγμή. Διότι ένας πολυσεβικός κόσμος μπορεί να υπάρξει μόνο αν συμπεριλάβει τα πάντα.

Εάν έστω ένα μόνο κράτος διατηρήσει την εθνική του δύναμη και το μεγαλείο, η παγκόσμια αυτοκρατορία των εβραϊκών σατραπειών, όπως και κάθε τυραννία σε αυτόν τον κόσμο, θα υποκύψει και πρέπει να υποκύψει στη δύναμη της εθνικής ιδέας.

Τώρα ο Εβραίος γνωρίζει πολύ καλά, ότι με την εμπειρία της χιλιετούς προσαρμογής του μπορεί να υπονομεύσει τους ευρωπαϊκούς λαούς και να τους μετατρέψει σε γενετικά άφυλους μιγάδες, αλλά δύσκολα θα μπορούσε να προκαλέσει αυτήν τη μοίρα σε ένα ασιατικό εθνικό κράτος όπως η Ιαπωνία. Σήμερα είναι σε θέση να μιμείται τους Γερμανούς και τους Άγγλους, τους Αμερικανούς και τους Γάλλους, όμως δεν έχει τρόπο για να πλησιάσει τους κίτρινους Ασιάτες. Έτσι προσπαθεί να καταστρέψει το ιαπωνικό εθνικό κράτος με τη δύναμη παρόμοιων υπαρχόντων δημιουργημάτων, προκειμένου να απαλλαγεί από τον επικίνδυνο αντίπαλο, προτού και η τελευταία κρατική δύναμη που έχει στα χέρια του, μετατραπεί σε μια τυραννία που θα βασιλεύει πάνω σε ανυπεράσπιστα πλάσματα.

Στη χιλιόχρονη εβραϊκή αυτοκρατορία του φοβάται από ένα ιαπωνικό εθνικό κράτος και ως εκ τούτου θέλει την καταστροφή του πριν από την ίδρυση της δικιάς του δικτατορίας.

Έτσι, ξεσηκώνει σήμερα τα έθνη εναντίον της Ιαπωνίας, όπως έκανε κάποτε εναντίον της Γερμανίας, και έτσι μπορεί να έρθει η στιγμή που ενώ η βρετανική διπλωματία θα εξακολουθεί να προσπαθεί να οικοδομήσει τη συμμαχία με την Ιαπωνία, ο

βρετανικός εβραϊκός Τύπος θα αξιώνει ήδη να πολεμήσει τον σύμμαχό του εν ονόματι δήθεν της δημοκρατίας και κραυγάζοντας: «Κάτω ο ιαπωνικός милитаризмς και ιμπεριαλισμός!» θα προετοιμάζει τον πόλεμο του αφανισμού.

Έτσι έγινε απείθαρχος ο Εβραίος στην Αγγλία σήμερα.

Και γι' αυτό ο αγώνας ενάντια στην εβραϊκή παγκόσμια απειλή θα ξεκινήσει από εκεί.

Και εδώ ακριβώς πάλι το εθνικοσοσιαλιστικό κίνημα έχει το μεγαλύτερο καθήκον του να εκπληρώσει:

Πρέπει να ανοίξει τα μάτια του λαού σχετικά με τα ξένα έθνη και πρέπει να του υπενθυμίζει ξανά και ξανά τον αληθινό εχθρό του σημερινού μας κόσμου. Στη θέση του μίσους εναντίον των υπόλοιπων Αρίων, από τους οποίους μπορεί σχεδόν όλα να μας διαχωρίζουν, αλλά με τους οποίους μας ενώνουν το συγγενικό αίμα και τα βασικά χαρακτηριστικά ενός κοινού πολιτισμού, πρέπει να προωθηθεί η γενική αγανάκτηση στον χειρότερο εχθρό της ανθρωπότητας, σαν τον πραγματικό δημιουργό όλων των δεινών μας.

Όμως πρέπει να διασφαλίσει ότι τουλάχιστον στη χώρα μας αναγνωρίζεται ο πιο θανάσιμος εχθρός και ότι ο αγώνας εναντίον του γίνεται ένα λαμπερό σύμβολο φωτεινότερων ημερών, για να δείξει στα άλλα έθνη τον δρόμο για τη σωτηρία μιας απειλούμενης Άριας ανθρωπότητας.

Κατά τα άλλα, είτε η λογική να είναι ο οδηγός μας, είτε η θέλησή μας να είναι η δύναμή μας. Το ιερό καθήκον να δράσουμε κατ' αυτόν τον τρόπο, ας μας δίνει επιμονή και η πίστη μας ας παραμένει ο υπέρτατος προστάτης.

14^ο Κεφάλαιο

Προσανατολισμός προς την Ανατολή ή Ανατολική πολιτική

Υπάρχουν δύο λόγοι που με προτρέπουν να υποβάλλω τον εαυτό μου σε μια ιδιαίτερη εξέταση της σχέσης της Γερμανίας με τη Ρωσία:

1. πρόκειται ίσως σε αυτήν την περίπτωση για το πιο αποφασιστικό ζήτημα ολόκληρης της γερμανικής εξωτερικής πολιτικής και

2. το ζήτημα αυτό είναι και η λυδία λίθος για την πολιτική ικανότητα του νέου εθνικοσοσιαλιστικού κινήματος να σκέφτεται καθαρά και να ενεργεί σωστά.

Πρέπει να παραδεχτώ ότι το δεύτερο σημείο ειδικότερα με γεμίζει με άγχος μερικές φορές. Δεδομένου ότι το νέο μας κίνημα δεν παίρνει το υλικό των οπαδών του από το στρατόπεδο των αδιάφορων, αλλά κυρίως από τις πολύ ακραίες κοσμοθεωρίες, είναι πολύ φυσικό εάν αυτοί οι άνθρωποι, ακόμα στον τομέα της κατανόησης της εξωτερικής πολιτικής να επιβαρύνονται αρχικά από τις προκαταλήψεις ή την αδύναμη λογική των κύκλων, στους οποίους ανήκαν πριν τόσο πολιτικά

όσο και ιδεολογικά. Και αυτό σε καμία περίπτωση δεν ισχύει μόνο για τον άνδρα, που μας έρχεται από την αριστερά. Το αντίθετο. Όσο επιζήμια κι αν ήταν η προηγούμενη διδασκαλία του για τέτοια προβλήματα, τόσο δεν είναι σπάνιες οι περιπτώσεις, που τουλάχιστον εν μέρει, εξισορροπείται εκ νέου από ένα διαθέσιμο υπόλοιπο φυσικό και υγιές ένστικτο. Ύστερα το μόνο που χρειαζόταν ήταν να αντικατασταθεί με μια καλύτερη αντίληψη η επίδραση που του είχε επιβληθεί προηγουμένως και πολύ συχνά μπορούσαν να αναγνωριστούν οι υγιείς τάσεις και το ένστικτο της αυτοσυντήρησης, που υπήρχε ακόμα μέσα του, σαν οι καλύτεροι σύμμαχοι.

Από την άλλη μεριά, είναι πολύ πιο δύσκολο να εμπνεύσεις σε ένα άτομο ξεκάθαρη πολιτική σκέψη, του οποίου η προηγούμενη ανατροφή σε αυτόν τον τομέα δεν στερείται καθόλου λόγου και λογικής, αλλά, κυρίως, είχε θυσιάσει και το τελευταίο κατάλοιπο του φυσικού ενστίκτου στο βωμό της αντικειμενικότητας. Ειδικά τα μέλη του λεγόμενου κύκλου των διανοουμένων μας είναι το πιο δύσκολο να τα οδηγήσεις σε μια πραγματικά ξεκάθαρη και λογική υπεράσπιση των συμφερόντων τους και των συμφερόντων του έθνους τους προς τον έξω κόσμο. Δεν επιβαρύνονται μόνο με το άχρηστο βάρος των πιο παράλογων αντιλήψεων και προκαταλήψεων, αλλά και επιπλέον εκτός απ' αυτό έχουν χάσει και εγκαταλείπει κάθε υγιές ένστικτο αυτοσυντήρησης. Και το εθνικοσοσιαλιστικό κίνημα είναι αναγκασμένο να υπομείνει σκληρούς αγώνες με αυτούς τους ανθρώπους, σκληρούς επειδή, παρά την ανικανότητά τους, συχνά δυστυχώς έχουν εμμονή με μια εκπληκτική αλαζονεία η οποία τους κάνει να υποτιμούν τους άλλους ανθρώπους, ως επί το πλείστον πιο υγιείς από αυτούς, χωρίς την παραμικρή εσωτερική δικαιολογία. Φαντασμένοι, αλαζονικοί ξερόλες χωρίς καμία ικανότητα ψύχραιμης εξέτασης και στάθμισης, η οποία με τη σειρά της, πρέπει να θεωρηθεί σαν προϋπόθεση για οποιαδήποτε απόφαση και δράση στον τομέα της εξωτερικής πολιτικής.

Δεδομένου ότι ακριβώς αυτοί οι κύκλοι αρχίζουν σήμερα, να

εκτρέπουν τις τάσεις της εξωτερικής μας πολιτικής με τον πιο ολέθριο τρόπο από μια πραγματική υπεράσπιση των εθνικών συμφερόντων του λαού μας, για να τις βάλουν στην υπηρεσία της φανταστικής ιδεολογίας τους, αισθάνομαι υποχρεωμένος μπροστά στους οπαδούς μου να ασχοληθώ με το πιο σημαντικό ζήτημα της εξωτερικής πολιτικής, δηλαδή τη σχέση με τη Ρωσία, με έναν ειδικό και διεξοδικό τρόπο, όσο είναι αναγκαίο για την γενική κατανόηση και όσο είναι δυνατόν στα πλαίσια ενός τέτοιου βιβλίου.

Πρώτα όμως θα ήθελα να παρατηρήσω σε γενικές γραμμές τα ακόλουθα:

Εάν στα πλαίσια της εξωτερικής πολιτικής πρέπει να εννοούμε τον διακανονισμό των σχέσεων ενός έθνους με τον υπόλοιπο κόσμο, τότε ο τρόπος του διακανονισμού θα εξαρτάται από πολύ συγκεκριμένα γεγονότα. Σαν εθνικοσοσιαλιστές, μπορούμε εξάλλου να διατυπώσουμε την ακόλουθη αρχή σχετικά με τη φύση της εξωτερικής πολιτικής ενός εθνικού κράτους:

Η εξωτερική πολιτική του εθνικού κράτους πρέπει να διασφαλίσει την ύπαρξη της φυλής που ομαδοποιείται από το κράτος σε αυτόν τον πλανήτη, δημιουργώντας μια υγιή, βιώσιμη, φυσική σχέση μεταξύ του πληθυσμού και της ανάπτυξης του έθνους αφενός και του μεγέθους και της ποιότητας του εδάφους του από την άλλη.

Ως υγιής σχέση μπορεί να θεωρηθεί μόνο εκείνη την κατάσταση η οποία εξασφαλίζει τη διατροφή ενός λαού από το δικό του έδαφος. Οποιαδήποτε άλλη κατάσταση, ακόμα κι αν διαρκεί για αιώνες ή ακόμα και χιλιετίες, είναι παρ' όλα αυτά ανθυγιεινή και, αργά ή γρήγορα, θα οδηγήσει στη καταπίεση, αν όχι στον αφανισμό του εν λόγω έθνους.

Μόνο ένας αρκετά μεγάλος χώρος σε αυτήν τη γη διασφαλίζει την ελευθερία της ύπαρξης για ένα έθνος.

Συγχρόνως το αναγκαίο μέγεθος της περιοχής οικισμού δεν μπορεί να κριθεί αποκλειστικά με βάση τις παρούσες ανάγκες, και μάλιστα ούτε καν με βάση το μέγεθος της αποδοτικότητας

του εδάφους σε σύγκριση με τον πληθυσμό του έθνους. Διότι, όπως εξήγησα στον πρώτο τόμο στην «Γερμανική συμμαχική πολιτική πριν τον Πόλεμο», **η εδαφική έκταση ενός κράτους, εκτός από τη σημασία της σαν άμεση πηγή διατροφής για έναν λαό, έχει και μια άλλη, την στρατιωτικο-πολιτική.** Εάν ένα έθνος έχει εξασφαλισμένη την διατροφή του για τον εαυτό του από την έκταση του εδάφους του, εν τούτοις είναι αναγκαίο να σκέφτεται και τον τρόπο με τον οποίο θα προφυλάξει αυτό το έδαφος. Αυτό έγκειται στη γενική ισχύ της πολιτικής δύναμης του κράτους, η οποία με τη σειρά της δεν προσδιορίζεται σε μικρότερο βαθμό από γεωστρατιωτικούς παραμέτρους.

Επομένως, το γερμανικό έθνος θα μπορεί να υπερασπιστεί το μέλλον του μόνο ως παγκόσμια δύναμη. Για σχεδόν δύο χιλιάδες χρόνια, η υπεράσπιση των συμφερόντων του λαού μας, όπως θα 'πρεπε να χαρακτηρίσουμε τη λιγότερο ή περισσότερο επιτυχημένη δραστηριότητά μας στον τομέα της εξωτερικής πολιτικής, ήταν η **παγκόσμια ιστορία**. Εμείς οι ίδιοι υπήρξαμε μάρτυρες αυτού: διότι η γιγαντιαία σύγκρουση των εθνών μεταξύ του 1914 και του 1918 ήταν μόνο ο αγώνας του γερμανικού λαού για την ύπαρξή του στον κόσμο, αλλά εμείς οι ίδιοι ονομάσαμε τη φύση αυτού του γεγονότος σαν Παγκόσμιο Πόλεμο.

Ο γερμανικός λαός προσχώρησε σε αυτόν τον αγώνα σαν **υποτιθέμενη** παγκόσμια δύναμη. Λέω εδώ υποτιθέμενη, διότι στην πραγματικότητα δεν ήταν. Εάν το γερμανικό έθνος είχε μια διαφορετική σχέση ανάμεσα στην εδαφική του έκταση και στον πληθυσμό του τη χρονιά του 1914, η Γερμανία θα ήταν πραγματικά παγκόσμια δύναμη και ο πόλεμος, αν παραβλέψουμε όλους τους άλλους παράγοντες, θα μπορούσε να είχε τελειώσει ευνοϊκά.

Εδώ δεν είναι δική μου δουλειά ή ακόμη και πρόθεσή μου να υποδείξω, για τα «εάν», σε περίπτωση που δεν είχαν γίνει τα «αλλά». Πιστεύω, ωστόσο, ότι είναι απολύτως απαραίτητο να εκθέσω την τρέχουσα κατάσταση χωρίς καλλωπισμούς και

ρεαλιστικά, για να επισημάνω τις τρομακτικές αδυναμίες της, προκειμένου τουλάχιστον στις τάξεις του εθνικοσοσιαλιστικού κινήματος να εμβαθύνουμε στην κατανόηση του τι είναι απαραίτητο.

Η Γερμανία δεν είναι παγκόσμια δύναμη σήμερα. Ακόμα κι αν ξεπερνιόταν η τρέχουσα στρατιωτική μας ανικανότητα, δεν θα είχαμε πλέον κανένα δικαίωμα σε αυτόν τον τίτλο. Ποια σημασία μπορεί να έχει σήμερα ένα δημιούργημα στον πλανήτη, που η αναλογία του πληθυσμού του με την εδαφική του έκταση είναι τόσο άθλια όπως στο σημερινό Γερμανικό Ράιχ; Σε μια εποχή στην οποία η γη έχει διαμοιραστεί σταδιακά στην κατοχή των κρατών, μερικά από τα οποία σχεδόν εκτείνονται σε ολόκληρες ηπείρους, δεν μπορεί κανείς να μιλήσει για παγκόσμια δύναμη σε ένα δημιούργημα, του οποίου η πολιτική πατρίδα περιορίζεται στην γελοία εδαφική έκταση των μόλις πεντακοσίων χιλιάδων τετραγωνικών χιλιομέτρων.

Από καθαρά εδαφική άποψη, η επιφάνεια του γερμανικού Ράιχ εξαφανίζεται εντελώς σε σύγκριση με εκείνη των λεγόμενων παγκόσμιων δυνάμεων. Ας μην αναφέρει κανείς την Αγγλία σαν απόδειξη περί του αντιθέτου, διότι στην πραγματικότητα η αγγλική μητρόπολη είναι απλώς η μεγάλη πρωτεύουσα της βρετανικής αυτοκρατορίας, η οποία κατέχει σχεδόν το ένα τέταρτο ολόκληρης της επιφάνειας της γης. Επιπλέον, σαν γιγαντιαία κράτη, πρέπει πρωτίστως να θεωρήσουμε την αμερικανική Ένωση, μετά τη Ρωσία και την Κίνα. Όλες χωροταξικά δημιουργήματα, που εν μέρει είναι δέκα φορές μεγαλύτερα από την έκταση του γερμανικού Ράιχ. Και ακόμη και η Γαλλία πρέπει να λογαριάζεται μεταξύ αυτών των κρατών. Όχι μόνο συμπληρώνει τον στρατό της σε ολόένα μεγαλύτερο βαθμό από τον έγχρωμο ανθρώπινο πληθυσμό της γιγαντιαίας αυτοκρατορίας της, αλλά και φυλετικά προχωρά στη νεγροποίησή της τόσο γρήγορα, που μπορούμε στην πραγματικότητα να μιλάμε για μια γέννηση ενός αφρικανικού κράτους στο ευρωπαϊκό έδαφος. Η αποικιακή πολιτική της σημερινής Γαλλίας δεν μπορεί να συγκριθεί με αυτήν της Γερ-

μανίας του παρελθόντος. Εάν η εξέλιξη της Γαλλίας συνεχιστεί στο σημερινό ρυθμό για άλλα τριακόσια χρόνια, τα τελευταία απομεινάρια του φραγκικού αίματος θα βυθιστούν στο αναδυόμενο ευρωπαϊκό μιγαδικό κράτος. Μια τεράστια, συμπαγής οικιστική περιοχή από το Ρήνο μέχρι το Κονγκό, θα κατοικηθεί από μια κατώτερη φυλή που θα προκύψει σταδιακά από τη συνεχή μιγαδοποίηση.

Αυτό διακρίνει τη γαλλική αποικιακή πολιτική από την παλιά γερμανική.

Η άλλοτε γερμανική αποικιακή πολιτική ήταν μισητή, όπως όλα όσα κάναμε. Ούτε διεύρυνε την οικιστική περιοχή της γερμανικής φυλής ούτε έκανε καμία απόπειρα – αν και θα ήταν

Λόχος Τυφεκιοφόρων Ασκάρι που προελαύνει στη γερμανική Ανατολική Αφρική - Α΄ Παγκόσμιος Πόλεμος

εγκληματικό – να ενισχύσει τη δύναμη του Ράιχ με τη χρήση μαύρου αίματος. Οι Ασκάρι στη Γερμανική Ανατολική Αφρική ήταν ένα μικρό, διστακτικό βήμα σε

αυτή την κατεύθυνση. Στην πραγματικότητα, χρησιμοποιήθηκαν μόνο για την υπεράσπιση των ίδιων των αποικιών. Η ιδέα της μεταφοράς μαύρων στρατευμάτων σε ένα ευρωπαϊκό θέατρο πολέμου, αν παραβλέψουμε την πραγματική αδυναμία στον Παγκόσμιο Πόλεμο, δεν υπήρξε ποτέ, ακόμη και σαν πρόθεση να πραγματοποιηθεί κάτω από πιο ευνοϊκές συνθήκες, ενώ αντιθέτως, οι Γάλλοι το θεωρούσαν και το αισθάνονταν σαν βασικό παράγοντα της αποικιακής πολιτικής τους.

Έτσι, σήμερα βλέπουμε μια σειρά από ισχυρά κράτη στη γη, που όχι μόνο ξεπερνούν τη δύναμη του γερμανικού έθνους μας στον πληθυσμό τους, αλλά που, πάνω απ' όλα, βασίζουν την κύρια υποστήριξη της πολιτικής τους δύναμης στην εδαφική τους έκταση. Με βάση την εδαφική έκταση και τον πληθυσμό, η σχέση του γερμανικού Ράιχ με τις άλλες αναδυόμενες παγκόσ-

μίες δυνάμεις ποτέ δεν ήταν τόσο δυσμενής όσο ήταν κατά την αρχή της ιστορίας μας πριν από δύο χιλιάδες χρόνια και ξανά σήμερα. Εκείνη την εποχή, σαν νέος λαός, ορμήσαμε σε έναν κόσμο αποσυντιθέμενων μεγάλων κρατικών σχηματισμών, τον τελευταίο γίγαντα των οποίων, τη Ρώμη, εμείς οι ίδιοι βοηθήσαμε για να καταστραφεί. Σήμερα βρισκόμαστε σε έναν κόσμο μεγάλων ισχυρών κρατών που σχηματίζονται, στον οποίο το δικό μας Ράιχ βυθίζεται όλο και περισσότερο στην ασημαντότητα.

Είναι αναγκαίο, να κοιτάξουμε κατάματα αυτή την πικρή αλήθεια με ψυχραιμία και νηφαλιότητα. Είναι αναγκαίο, να παρακολουθήσουμε και να συγκρίνουμε το γερμανικό Ράιχ όσον αφορά τον πληθυσμό και την εδαφική του έκταση σε σχέση με τα άλλα κράτη μέσα στους αιώνες. Γνωρίζω ότι ο καθένας τότε θα καταλήξει στο απογοητευτικό συμπέρασμα που ανέφερα στην αρχή αυτών των παρατηρήσεων: **η Γερμανία δεν είναι πλέον παγκόσμια δύναμη, ανεξάρτητα από το αν είναι στρατιωτικά ισχυρή ή αδύναμη.**

Έχουμε χάσει κάθε αναλογία με τα άλλα μεγάλα κράτη του κόσμου και αυτό χάρη μόνο στην εντελώς καταστροφική ηγεσία της εξωτερικής πολιτικής του έθνους μας, χάρη στην πλήρη έλλειψη μιας, θα έλεγα σχεδόν πατροπαράδοτης καθιέρωσης ενός συγκεκριμένου στόχου στην εξωτερική πολιτική και χάρη στην απώλεια κάθε υγιούς ενστίκτου και παρόρμησης για αυτοσυντήρηση.

Εάν το εθνικοσοσιαλιστικό κίνημα θέλει πραγματικά να λάβει το χρίσμα μιας μεγάλης αποστολής για το έθνος μας ενώπιον της ιστορίας, πρέπει διαποτισμένο με γνώση και γεμάτο πόνο για την πραγματική του κατάσταση σε αυτήν τη γη, θαρραλέα και αποφασιστικά να αναλάβει τον αγώνα ενάντια στην έλλειψη στόχων και στην ανικανότητα, που μέχρι στιγμής έχουν οδηγήσει το γερμανικό έθνος μας στα μονοπάτια της εξωτερικής πολιτικής του. Πρέπει λοιπόν τότε, ανεξάρτητα από τις «παραδόσεις» και τις προκαταλήψεις, να βρει το θάρρος να συγκεντρώσει τον λαό

μας και τη δύναμή του και να προελάσει σε εκείνο το δρόμο, που θα οδηγήσει αυτόν τον λαό από τον σημερινό περιορισμένο χώρο διαβίωσής του σε νέα εδάφη και μ' αυτό να τον απαλλάξει για πάντα και από τον κίνδυνο να χαθεί από αυτή τη γη ή να πρέπει να υπηρετήσει άλλους σαν έθνος σκλάβων.

Το εθνικοσοσιαλιστικό κίνημα πρέπει να προσπαθήσει να εξαλείψει τη δυσαναλογία μεταξύ του πληθυσμού μας και της εδαφικής μας έκτασης – θεωρώντας αυτήν σαν πηγή της διατροφής μας αλλά και σαν βάση της πολιτικής μας δύναμης –, μεταξύ του ιστορικού μας παρελθόντος και της απογοήτευσης της σημερινής μας ανικανότητας. Και σ' αυτό πρέπει να συνειδητοποιήσει, ότι εμείς σαν φύλακες της ανώτερης ανθρωπότητας πάνω σ' αυτή τη γη είμαστε δεσμευμένοι επίσης σε μια υψηλότερη υποχρέωση και ότι όσο περισσότερο θα είναι σε θέση να εκπληρώσει αυτήν την υποχρέωση, τόσο περισσότερο διασφαλίζει ότι ο γερμανικός λαός αποκτά φυλετική συνείδηση και, εκτός από την εκτροφή των σκύλων, των αλόγων και των γατών, δείχνει συμπόνια και για το δικό του αίμα.

Εάν χαρακτηρίζω την έως τώρα γερμανική εξωτερική πολιτική σαν άσκοπη και ανίκανη, η απόδειξη του ισχυρισμού μου έγκειται στην πραγματική αποτυχία αυτής της πολιτικής. Αν ο λαός μας ήταν πνευματικά κατώτερος ή δειλός, τα αποτελέσματα του αγώνα του στη γη δεν θα μπορούσαν να είναι χειρότερα από αυτά που βλέπουμε μπροστά μας σήμερα. Ούτε πρέπει οι εξελίξεις των τελευταίων δεκαετιών πριν από τον πόλεμο να μας εξαπατούν σ' αυτό το ζήτημα· γιατί δεν μπορούμε να μετράμε τη δύναμη ενός Ράιχ από μόνη της, αλλά μόνο συγκρίνοντάς την με άλλα κράτη. Και ακριβώς μια τέτοια σύγκριση αποτελεί την απόδειξη, ότι η αύξηση της ισχύος των

άλλων κρατών δεν ήταν μόνο πιο ισοκατανεμημένη, αλλά και στο τελικό αποτέλεσμα ήταν μεγαλύτερη· έτσι, η πορεία της Γερμανίας, παρά τη φαινομενική άνοδο, στην πραγματικότητα απέκλινε ολοένα και περισσότερο από εκείνη των άλλων κρατών και έμεινε πολύ πίσω, με λίγα λόγια, η διαφορά μεγέθους διευρυνόταν εις βάρος μας. Μάλιστα, ακόμη και από την άποψη του πληθυσμού, όσο περνούσε ο καιρός, τόσο περισσότερο μέναμε πιο πίσω. Δεδομένου ότι ο λαός μας στην ανδρεία σίγουρα δεν θα ξεπεραστεί από κανέναν άλλον στη γη, μάλιστα, σε τελική ανάλυση, έχει χύσει το περισσότερο αίμα απ' όλα τα έθνη στη γη για τη διατήρηση της ύπαρξής του, η αποτυχία μπορεί να βρίσκεται μόνο στον **λανθασμένο τρόπο** της προσφοράς του.

Αν, σε αυτό το πλαίσιο, εξετάσουμε τις πολιτικές εμπειρίες του λαού μας για πάνω από χίλια χρόνια, αφήνοντας να περάσουν μπροστά στα μάτια μας όλοι οι αμέτρητοι πόλεμοι και αγώνες και εξετάζοντας το τελικό αποτέλεσμα που έχουν δημιουργήσει και που βρίσκεται μπροστά μας σήμερα, θα αναγκαστούμε να παραδεχθούμε ότι από αυτή τη θάλασσα του αίματος έχουν προκύψει μόνο τρία φαινόμενα τα οποία μπορούμε να τα θεωρήσουμε ως μόνιμους καρπούς σαφώς καθορισμένης εξωτερικής πολιτικής και γενικών πολιτικών διαδικασιών:

1. ο αποικισμός της Όσμαρκ* που πραγματοποιήθηκε κυρίως από τους Βαυαρούς,
2. η κατάκτηση και η διείσδυση στις περιοχές ανατολικά του Έλβα, και
3. η οργάνωση του βρανδεμβουργιανού-πρωσικού κράτους που πραγματοποιήθηκε από τους Χοχεντσόλλερν σαν πρότυπο και πυρήνας αποκρυστάλλωσης ενός νέου Ράιχ.

Μια διδακτική προειδοποίηση για το μέλλον!

* Με τον όρο Όσμαρκ χαρακτηρίζονται τα εδάφη της Αυστρίας, τα εδάφη της Σαξονίας ανατολικά του ποταμού Έλβα, οι ανατολικές περιοχές της Πρωσίας που δόθηκαν με τον διαμελισμό στην Πολωνία, κυρίως της επαρχίας της Πομερανίας, της Σουδητίας, της Σιλεσίας και τα εδάφη της Ανατολικής Βαυαρίας. (Σ.τ.μ)

Οι δύο πρώτες μεγάλες επιτυχίες της εξωτερικής μας πολιτικής παρέμειναν οι πιο ανθεκτικές. Χωρίς αυτές το έθνος μας σήμερα δεν θα έπαιζε πλέον κανένα ρόλο. Ήταν η πρώτη, αλλά δυστυχώς και η μόνη επιτυχημένη προσπάθεια να φέρουμε σε αρμονία τον αυξανόμενο πληθυσμό με την εδαφική μας έκταση. Και πρέπει να θεωρηθεί πραγματικά καταστροφικό το ότι οι Γερμανοί ιστορικοί μας δεν ήξεραν ποτέ πώς να εκτιμήσουν αυτά τα δύο μακράν πιο ισχυρά και πιο σημαντικά επιτεύγματα για τις επερχόμενες γενιές, αλλά από την άλλη πλευρά έχουν δοξάσει ό, τι είναι δυνατόν, θαυμάζοντας φανταστικούς ηρωισμούς, αμέτρητες περιπετειώδεις μάχες και πολέμους, αντί επιτέλους να συνειδητοποιήσουν πόσο ασήμαντα ήταν τα περισσότερα από αυτά τα γεγονότα για την μεγάλη αναπτυξιακή πορεία του έθνους μας.

Η τρίτη μεγάλη επιτυχία της πολιτικής μας δραστηριότητας έγκειται στο σχηματισμό του πρωσικού κράτους και στην επακόλουθη καλλιέργεια μιας ιδιαίτερης κρατικής έννοιας, καθώς και στο ένστικτο αυτοσυντήρησης και αυτοάμυνας του γερμανικού στρατού που προσαρμόστηκε στον σύγχρονο κόσμο και εκφράστηκε σε οργανωμένη μορφή. Η μετατροπή της αμυντικής σκέψης του ατόμου σε υποχρεωτική στρατιωτική θητεία του έθνους είναι το αποτέλεσμα αυτής της κρατικής δομής και της νέας κρατικής αντίληψης. Η σημασία αυτής της διαδικασίας δεν μπορεί να υποτιμηθεί. Αυτό ακριβώς που διέλυσε με τον υπερατομικισμό του λόγω της διάσπασης των κριτηρίων του αίματος ο γερμανικός λαός το έλαβε με την διαπαιδαγώγηση της πειθαρχίας από την οργάνωση του πρωσικού στρατού ξανακερδίζοντας τουλάχιστον εν μέρει την οργανωτική ικανότητα που είχε χάσει εδώ και καιρό. Αυτό που στους άλλους λαούς προϋπήρχε εξ αρχής στο ένστικτο της κοινότητας της αγέλης τους, εμείς το αποκτήσαμε, τουλάχιστον εν μέρει, τεχνητά για την εθνική μας κοινότητα μέσω της διαδικασίας στρατιωτικής εκπαίδευσης. Ως εκ τούτου, η κατάργηση της καθολικής υποχρεωτικής θητείας – η οποία για δεκάδες άλλους λαούς μπορεί να είναι ασήμαντη – για εμάς έχει

τις πιο σοβαρές συνέπειες. Δέκα γερμανικές γενιές χωρίς διορθωτική και εκπαιδευτική στρατιωτική εκπαίδευση, αφημένες στις ολέθριες επιπτώσεις της διάσπασης των κριτηρίων του αίματος και ως εκ τούτου της ιδεολογικής διαίρεσης – και το έθνος μας θα είχε χάσει πραγματικά και το τελευταίο κατάλοιπο μιας ανεξάρτητης ύπαρξης σε αυτόν τον πλανήτη. Το γερμανικό πνεύμα μόνο μέσω μεμονωμένων ανδρών στον κόρφο των ξένων εθνών θα μπορούσε να συμβάλει στον πολιτισμό, χωρίς καν να μπορεί να αναγνωριστεί η προέλευσή του. Λίπασμα του πολιτισμού για τόσο καιρό, έως ότου το τελευταίο κατάλοιπο του βόρειου αρίου αίματος που υπάρχει μέσα μας θα εκφυλιζόταν ή θα εξαφανιζόταν.

Είναι αξιοσημείωτο ότι η σημασία αυτών των αληθινών πολιτικών επιτυχιών, τις οποίες έχει επιτύχει το έθνος μας στους αγώνες του που διήρκεσαν για περισσότερο από χίλια χρόνια, κατανοήθηκε και εκτιμήθηκε πολύ καλύτερα από τους αντιπάλους μας παρά από εμάς. Ακόμα και σήμερα ξετρελαινόμαστε για έναν ηρωισμό, που αφαίρεσε από το λαό μας εκατομμύρια από τους πολύτιμους φορείς του αίματός του, αλλά στο τελικό του αποτέλεσμα παρέμεινε εντελώς άγονος.

Ο διαχωρισμός των πραγματικών πολιτικών επιτυχιών του λαού μας και του εθνικού αίματος που χύνεται για άκαρπους σκοπούς είναι ύψιστης σημασίας για τη συμπεριφορά μας στο παρόν και στο μέλλον.

Εμείς, οι εθνικοσοσιαλιστές δεν πρέπει ποτέ μα ποτέ να συμμετέχουμε στον συνηθισμένο ανεδαφικό πατριωτισμό του σημερινού αστικού μας κόσμου. Ειδικότερα, είναι θανάσιμα επικίνδυνο να θεωρήσουμε ότι οι τελευταίες εξελίξεις πριν από τον πόλεμο είναι δεσμευτικές έστω και στον ελάχιστο βαθμό, για τη δική μας πορεία. Από ολόκληρη την ιστορική περίοδο του δέκατου ένατου αιώνα, δεν μπορεί να συναχθεί ούτε μία υποχρέωση για μας, που να στηρίζεται σ' αυτή την ίδια την περίοδο. Σε αντίθεση με τη συμπεριφορά των εκπροσώπων αυτής της εποχής, εμείς πρέπει να υποστηρίξουμε και πάλι την εκπροσώπηση του ύψιστου σκοπού κάθε εξωτερι-

κής πολιτικής, δηλαδή: **να φέρουμε σε αρμονία το έδαφος με τον πληθυσμό.** Και μάλιστα από το παρελθόν μπορούμε μόνο να διδαχτούμε, ότι θέτοντας έναν στόχο για την πολιτική μας δραστηριότητα, πρέπει να προχωρήσουμε σε δύο κατευθύνσεις: **Γη και έδαφος σαν στόχο της εξωτερικής μας πολιτικής και σε μια νέα ιδεολογικά εδραιωμένη, ενιαία βάση σαν στόχο της πολιτικής μας δραστηριότητας στο εσωτερικό.**

Θα ήθελα εν συντομία να πάρω θέση στο ζήτημα, κατά πόσο οι διεκδικήσεις για γη και έδαφος φαίνονται ηθικά δικαιολογημένες. Αυτό είναι απαραίτητο, διότι, δυστυχώς, ακόμη και στους λεγόμενους εθνικούς κύκλους, εμφανίζονται κάθε είδους γλοιώδεις πολυλογάδες, που πασχίζουν να χαράξουν την επανόρθωση της αδικίας του 1918 σαν στόχο μιας εξωτερικής πολιτικής δραστηριότητας του γερμανικού έθνους, αλλά πέρα από αυτό όμως θεωρούν απαραίτητο και να διαβεβαιώσουν ολόκληρο τον κόσμο της εθνικής αδελφικότητας και συμπάθειας.

Θα ήθελα να προδικάσω τα ακόλουθα: **Το αίτημα για την αποκατάσταση των συνόρων του 1914 είναι μια πολιτική ανοησία τέτοιων διαστάσεων και συνεπειών που την κάνουν να φαίνεται εγκληματική.** Και εκτός απ' αυτό, τα σύνορα του Ράιχ το 1914 ήταν κάθε άλλο παρά λογικά. Διότι στην πραγματικότητα δεν ήταν ούτε πλήρη σε σχέση με την συμπερίληψη των ανθρώπων γερμανικής εθνικότητας ούτε λογικά όσον αφορά τη γεωστρατιωτική τους σκοπιμότητα. Δεν ήταν το αποτέλεσμα μιας μελετημένης πολιτικής δράσης, αλλά προσωρινά σύνορα ενός πολιτικού αγώνα που με κανένα τρόπο δεν είχε ολοκληρωθεί, και μάλιστα εν μέρει ήταν οι συνέπειες ενός τυχερού παιχνιδιού. Θα μπορούσαμε με το ίδιο δικαίωμα, και σε πολλές περιπτώσεις με μεγαλύτερο δικαίωμα, να επιλέξουμε κάποιο άλλο ενδεικτικό έτος της γερ-

μανικής ιστορίας, προκειμένου να ανακηρύξουμε σαν στόχο της δραστηριότητας μιας εξωτερικής πολιτικής την αποκατάσταση των συνθηκών εκείνης της εποχής. Η παραπάνω απαίτηση όμως, ταιριάζει απόλυτα στον αστικό μας κόσμο, ο οποίος και εδώ δεν έχει ούτε μια ενιαία θεμελιώδη πολιτική ιδέα για το μέλλον, αλλά ζει μόνο στο παρελθόν, και μάλιστα στο πιο πρόσφατο· γιατί ακόμη και το βλέμμα του προς τα πίσω δεν εκτείνεται πέρα από τη δική του εποχή. Ο νόμος της αδράνειας τους δεσμεύει σε μια δεδομένη κατάσταση, τους κάνει να αντιστέκονται σε οποιαδήποτε αλλαγή σε αυτό, αλλά χωρίς να αυξάνει ποτέ τη δραστηριότητα αυτής της αντίστασης πέρα από τα όρια του απλού πείσματος. Έτσι λοιπόν είναι αυτονόητο ότι ο πολιτικός ορίζοντας αυτών των ανθρώπων δεν εκτείνεται πέρα από το όριο του 1914. Όμως, ανακηρύσσοντας την αποκατάσταση αυτών των συνόρων σαν πολιτικό στόχο των ενεργειών τους, επανασυνδέουν εκ νέου συνεχώς τους καταρρέοντες δεσμούς των αντιπάλων μας. Μόνο με αυτόν τον τρόπο μπορεί να εξηγηθεί το γεγονός ότι, οκτώ χρόνια μετά από μια παγκόσμια πάλη, στην οποία συμμετείχαν κράτη μερικά εκ των οποίων είχαν τις πιο ετερογενείς επιθυμίες και στόχους, ο συνασπισμός των νικητών εκείνων των ημερών εξακολουθεί να είναι σε θέση να διατηρείται ακόμη και σήμερα με μια περισσότερο ή λιγότερο αδιάσπαστη μορφή.

Όλα αυτά τα κράτη επωφελήθηκαν από την κατάρρευση της Γερμανίας εκείνη την εποχή. Ο φόβος για τη δύναμή μας εκείνη την εποχή έκανε τη λαιμαργία και το φθόνο που είχαν μεταξύ τους εκείνες οι δυνάμεις, να υποχωρήσουν. Έβλεπαν σε μια γενική κατά το δυνατόν πραγματοποιήσιμη λεηλασία του Ράιχ μας την καλύτερη προστασία ενάντια σε μια επερχόμενη εξέγερση. Η ένοχη συνείδηση και ο φόβος της δύναμης του λαού μας είναι η πιο ανθεκτική κόλλα, που κρατά μαζί τα διάφορα μέλη αυτής της συμμαχίας ακόμα και σήμερα.

Και δεν τους ξεγελάμε. Καθιστώντας την αποκατάσταση των συνόρων του 1914 ως πολιτικό πρόγραμμα για τη Γερμανία, ο αστικός κόσμος μας διώχνει οποιονδήποτε εταίρο που μπορεί να

θέλει να εγκαταλείψει το συνασπισμό των εχθρών μας, δεδομένου ότι πρέπει να φοβάται ότι θα δεχτεί μόνος του επίθεση και έτσι θα χάσει την προστασία των άλλων συμμάχων του. Κάθε κράτος αισθάνεται ότι τaráζεται και απειλείται από αυτό το σύνθημα.

Συγχρόνως είναι παράλογο από δύο απόψεις:

1. επειδή λείπουν τα ισχυρά μέσα που θα το μετατρέψουν σε πραγματικότητα από τις αναθυμιάσεις των βραδινών συλλόγων, και

2. γιατί, ακόμη και αν μπορούσε να πραγματοποιηθεί, το αποτέλεσμα θα ήταν τόσο άθλιο που δεν θα άξιζε, για τ' όνομα του Θεού, να ξαναδιακινδυνεύσουμε το αίμα του λαού μας για αυτό.

Διότι δεν νομίζω να αμφισβητείται από κανέναν ότι και η αποκατάσταση των συνόρων του 1914 θα μπορούσε να επιτευχθεί μόνο με αίμα. Μόνο παιδιάστικα αφελή πνεύματα μπορεί να πιστεύουν ότι μπορούν να επιφέρουν μια διόρθωση των Βερσαλλιών, με πλάγιους τρόπους και ικετεύοντας. Πέρα από το γεγονός ότι μια τέτοια απόπειρα θα προϋπέθετε μια φύση Ταλλεϋράνδου, που δεν έχουμε. Οι μισές από τις πολιτικές μας υπάρξεις αποτελούνται από πολύ δόλιους, αλλά εξίσου ανήθικους και γενικά στοιχεία που διάκινται εχθρικά προς το λαό μας, ενώ οι άλλες αποτελούνται από καλοπροαίρετους, άχρηστους και πειθήνια ηλίθιους. Επιπλέον, οι καιροί έχουν αλλάξει από το Συνέδριο της Βιέννης: **Δεν είναι οι πρίγκιπες και οι πριγκίπισσες ερωμένες που παζαρεύουν και διαπραγματεύονται τα κρατικά σύνορα, αλλά ο αδυσώπητος διεθνής Εβραίος που αγωνίζεται για την κυριαρχία του πάνω στα έθνη.** Κανένα έθνος δεν μπορεί να απομακρύνει αυτό το χέρι από το λαρύγγι του παρά μόνο με το σπαθί. Μόνο η ομαδική συγκέντρωση ενός δυναμικά αυξανόμενου εθνικού πάθους μπορεί να αψηφήσει τη διεθνή υποδούλωση των εθνών. Μια τέτοια υπόθεση όμως είναι και παραμένει αιματηρή.

Αν, ωστόσο, τρέφουμε την πεποίθηση ότι το γερμανικό μέλλον, με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, απαιτεί την υψηλότερη

προσφορά, πρέπει, πέρα από όλες τις εκτιμήσεις της πολιτικής σκοπιμότητας ως τέτοια, να θέσουμε και να υπερασπιστούμε έναν στόχο αντάξιο για χάρη αυτής της δέσμευσης.

Τα σύνορα του 1914 δεν σημαίνουν τίποτα απολύτως για το μέλλον του γερμανικού έθνους. Σε αυτά δεν υπήρχε ούτε προστασία στο παρελθόν ούτε οποιαδήποτε δύναμη για το μέλλον. Το γερμανικό έθνος δεν θα διατηρήσει την εσωτερική του συνοχή μέσω αυτών, ούτε θα διασφαλιστεί η διατροφή του από αυτά, ούτε αυτά τα όρια φαίνονται, από στρατιωτική άποψη, να είναι πρόσφορα ή έστω και ικανοποιητικά, ούτε μπορούν τελικά να βελτιώσουν τη σχέση που προς το παρόν έχουμε με τις άλλες παγκόσμιες δυνάμεις ή, για να το πούμε καλύτερα, τις αληθινές παγκόσμιες δυνάμεις. Το χάσμα από την Αγγλία δεν θα καλυφθεί, το μέγεθος της Ένωσης δεν θα επιτευχθεί· και μάλιστα ούτε καν η Γαλλία δεν θα βιώσει μια σημαντική μείωση της παγκόσμιας πολιτικής σημασίας της.

Μόνο ένα πράγμα θα ήταν σίγουρο: ακόμη και με ένα ευνοϊκό αποτέλεσμα μια τέτοια προσπάθεια αποκατάστασης των συνόρων του 1914 θα οδηγούσε σε περαιτέρω αιμορραγία του εθνικού μας σώματος σε τέτοιο βαθμό, που δεν θα έμενε πλέον καθόλου πολύτιμο αίμα για να χρησιμοποιηθεί για τις αποφάσεις και τις ενέργειες που πραγματικά διασφαλίζουν τη ζωή και το μέλλον του έθνους. Αντιθέτως, στη μέθη μιας τέτοιας ρηχής επιτυχίας, θα προτιμούσαμε να παραιτηθούμε από οποιονδήποτε άλλο στόχο, αφού η «εθνική τιμή» θα είχε αποκατασταθεί και θα ανοίγονταν μερικές πύλες για εμπορική ανάπτυξη, τουλάχιστον προς το παρόν.

Από την άλλη πλευρά, εμείς οι εθνικοσοσιαλιστές πρέπει να εμμένουμε απαρέγκλιτα στον στόχο της εξωτερικής πολιτικής μας, δηλαδή **να εξασφαλίσουμε για τον γερμανικό λαό τη γη και το έδαφος που του αρμόζει σε αυτή τη γη.** Και αυτή η ενέργεια είναι η μόνη που, ενώπιον του Θεού και των επερχόμενων γερμανικών γενεών μας, θα έκανε οποιαδήποτε θυσία αίματος να φαίνεται δικαιολογημένη: Ενώπιον του Θεού, καθόσον έχουμε τοποθετηθεί σε αυτόν τον κόσμο με το πεπρω-

μένο του αιώνιου αγώνα για το καθημερινό ψωμί, σαν όντα, στα οποία τίποτα δεν έχει χαριστεί και που οφείλουν την κυρίαρχη θέση τους στη γη μόνο στην ευφυΐα και το θάρρος, με τα οποία μπορούν να κατακτήσουν αυτή τη θέση και να την υπερασπιστούν· αλλά και ενώπιον των επερχόμενων γερμανικών γενεών μας, καθόσον δεν χύνουμε το αίμα κανενός πολίτη, από τον οποίο δεν θα χαριστούν στις επερχόμενες γενιές χιλιάδες άλλοι. Η γη και το έδαφος, στο οποίο μια μέρα οι γερμανικές οικογένειες των αγροτών θα μπορούν να αποκτήσουν δυνατούς γιους, θα δώσουν την έγκρισή τους για την προσφορά των γιών του σήμερα, αλλά και τους υπόλογους πολιτικούς, ακόμη και αν διωχθούν από τους σύγχρονούς τους, μια μέρα θα τους απαλλάξουν από την ενοχή του αίματος και τις θυσίες του λαού.

Πρέπει να εναντιωθώ εντονότατα σε εκείνους τους εθνικούς καρεκλοκένταυρους που ισχυρίζονται ότι βλέπουν μια τέτοια απόκτηση γης σαν «παραβίαση των ιερών ανθρωπίνων δικαιωμάτων» και κατά συνέπεια ξεκινούν τα ορνιθοσκαλίσματά τους εναντίον της. Ποτέ δεν ξέρεις ποιος είναι πίσω από έναν τέτοιο τύπο. Το μόνο που είναι σίγουρο είναι ότι η σύγχυση που μπορούν να προκαλέσουν είναι επιθυμητή και βολική για τους εχθρούς του έθνους μας. Με μια τέτοια στάση βοηθούν με εξωφρενικό τρόπο, στην αποδυνάμωση και στην εξάλειψη μέσα από το λαό μας της θέλησης για την υπεράσπιση των ζωτικών του αναγκών με τον πιο σωστό τρόπο. Διότι κανένας λαός σε αυτήν τη γη δεν κατέχει ούτε ένα τετραγωνικό μέτρο εδάφους χάρη στη θεία θέληση και σύμφωνα με τον ανώτερο νόμο. Όπως τα σύνορα της Γερμανίας είναι τυχαία σύνορα και προσωρινά σύνορα των εκάστοτε πολιτικών αγώνων κάθε εποχής, το ίδιο ισχύει και για τα σύνορα του ζωτικού χώρου των άλλων εθνών. Και έτσι, όπως η διαμόρφωση της επιφάνειας της γης μας μπορεί να φαίνεται αμετάβλητη σαν γρανίτης μόνο σε έναν ανόητο κουφιοκέφαλο, αλλά στην πραγματικότητα αντιπροσωπεύει μόνο σε κάθε περίοδο μια φαινομενική διακοπή σε μια συνεχιζόμενη εξέλιξη,

που δημιουργήθηκε από τις ισχυρές δυνάμεις της φύσης σε μια διαδικασία συνεχούς ανάπτυξης, για να βιώσει ίσως αύριο την καταστροφή ή το μετασχηματισμό από μεγαλύτερες δυνάμεις, έτσι και στη ζωή των εθνών τα όρια του ζωτικού χώρου.

Τα κρατικά σύνορα δημιουργούνται από ανθρώπους και αλλάζουν από ανθρώπους.

Το γεγονός της επιτυχούς απόκτησης τεράστιας έκτασης γης από ένα έθνος δεν αποτελεί καμιά υπέρτατη υποχρέωση ότι πρέπει να αναγνωρίζεται αιώνια. Το πολύ να αποδεικνύει τη δύναμη του κατακτητή και την αδυναμία του θύματος. Και τότε μόνο σ' αυτή τη δύναμη βρίσκεται το δίκαιο. Εάν το γερμανικό έθνος σήμερα, στριμωγμένο σε μια απαράδεκτη εδαφική έκταση, πλησιάζει σε ένα άθλιο μέλλον, αυτό δεν αποτελεί πλέον μια επιταγή της μοίρας, παρά μια εξέγερση ενάντια σε αυτή τη κατάσταση που αποτελεί προσβολή για την ίδια. Καμιά ανώτερη δύναμη δεν έχει επιδικάσει σε άλλο έθνος περισσότερη γη και έδαφος απ' ότι στο γερμανικό, ή προσβλήθηκε από το γεγονός αυτού του άδικου καταμερισμού των εδαφών. Ακριβώς όπως οι πρόγονοί μας δεν πήραν, το έδαφος στο οποίο ζούμε σήμερα, σαν δώρο από τον ουρανό, αλλά έπρεπε να αγωνιστούν γι' αυτό διακινδυνεύοντας τις ζωές τους, έτσι και στο μέλλον καμιά θεία χάρη δεν θα μας αποδώσει το έδαφος και έτσι την ύπαρξη του λαού μας, αλλά μόνο η δύναμη ενός νικηφόρου σπαθιού.

Όσο περισσότερο σήμερα όλοι μας αναγνωρίζουμε την αναγκαιότητα μιας σύρραξης με τη Γαλλία, τόσο ατελέσφορη θα παρέμενε μακροπρόθεσμα, αν εξαντλούσε τον μοναδικό σκοπό της εξωτερικής μας πολιτικής. Μπορεί και θα έχει νόημα μόνο εάν παρέχει την κάλυψη των νώτων για μια διεύρυνση του ζωτικού χώρου του έθνους μας στην Ευρώπη. Διότι δεν βλέπουμε τη λύση αυτού του ζητήματος σε μια αποικιακή απόκτηση, αλλά αποκλειστικά στην απόκτηση μιας περιοχής οικισμού η οποία θα επεκτείνει την εδαφική έκταση της ίδιας της μητέρας πατρίδας και ως εκ τούτου όχι μόνο θα κρατήσει τους νέους εποίκους στην πιο οικεία κοινότητα με τη χώρα της

καταγωγής τους, αλλά και θα εξασφαλίσει για το σύνολο της έκτασης εκείνα τα πλεονεκτήματα που θα προκύπτουν από το ενοποιημένο μέγεθός της.

Το εθνικιστικό κίνημα δεν χρειάζεται να είναι ο συνήγορος άλλων λαών, αλλά ο πρόμαχος του δικού του λαού. Διαφορετικά, είναι περιττό και, πάνω απ' όλα, δεν έχει δικαίωμα να παραπονιέται για το παρελθόν. Διότι και τότε έτσι ενεργούσε. Όπως η παλιά γερμανική πολιτική καθορίστηκε εσφαλμένα από τις δυναστικές αντιλήψεις, έτσι η μελλοντική δεν επιτρέπεται να καθοδηγείται από κοσμοπολίτικο λαϊκό συναισθηματισμό. Ειδικότερα όμως εμείς δεν είμαστε προστάτες αστυνομικοί των γνωστών «φτωχών, μικρών εθνών», αλλά στρατιώτες του δικού μας.

Εμείς όμως οι εθνικοσοσιαλιστές πρέπει να προχωρήσουμε παραπέρα: **το δικαίωμα στη γη και στο έδαφος μπορεί να γίνει καθήκον εάν, χωρίς την εδαφική επέκταση ένα έθνος φαίνεται καταδικασμένο να αφανιστεί.** Και ειδικά τότε, όταν δεν πρόκειται για ένα οποιοδήποτε έθνος νέγρων, αλλά για τη γερμανική μητέρα όλης της ζωής, η οποία έχει δώσει στον σημερινό κόσμο την πολιτιστική του εικόνα. **Η Γερμανία είτε θα είναι παγκόσμια δύναμη είτε δεν θα υπάρχει.** Για να γίνει όμως μια παγκόσμια δύναμη, χρειάζεται εκείνο το μέγεθος, που θα της δίνει τη σπουδαιότητα στη σημερινή εποχή και τη ζωή στους πολίτες της.

Μ' αυτό εμείς οι εθνικοσοσιαλιστές τραβάμε συνειδητά μια γραμμή κάτω από την κατεύθυνση της εξωτερικής πολιτικής της προπολεμικής μας περιόδου. Ξεκινάμε από εκεί όπου σταματήσαμε πριν από έξι αιώνες. Σταματάμε την αιώνια γερμανική μετακίνηση στα νότια και στα δυτικά της Ευρώπης και στρέφουμε το βλέμμα μας προς τη γη στα ανατολικά. Διακόπτουμε επιτέλους την αποικιακή και εμπο-

ρική πολιτική της προπολεμικής περιόδου και προχωράμε στην εδαφική πολιτική του μέλλοντος.

Αλλά όταν μιλάμε σήμερα για νέα εδάφη στην Ευρώπη, μπορούμε πρωτίστως να σκεφτούμε μόνο τη **Ρωσία** και τα παραμεθόρια κράτη που είναι υποτελή σε αυτήν.

Εδώ η ίδια η μοίρα φαίνεται να θέλει να μας κάνει μια υπόδειξη. Παραδίδοντας τη Ρωσία στον μπολσεβικισμό, απέσπασε από το ρωσικό έθνος εκείνο τον κύκλο των διανοουμένων που μέχρι τώρα επέφερε και εγγυήθηκε την κρατική του ύπαρξη. Διότι η οργάνωση ενός ρωσικού κρατικού σχηματισμού δεν ήταν το αποτέλεσμα των κρατικο-πολιτικών ικανοτήτων του σλαβισμού στη Ρωσία, αλλά μάλλον μόνο ένα θαυμάσιο παράδειγμα της αποτελεσματικότητας του γερμανικού στοιχείου ως προς την οικοδόμηση κράτους σε μια κατώτερη φυλή. Έτσι έχουν δημιουργηθεί πολυάριθμες ισχυρές αυτοκρατορίες της γης. Κατώτερα έθνη με ηγεμόνες Γερμανούς οργανωτές και τους ίδιους σαν συντονιστές περισσότερες από μία φορές έχουν διογκωθεί σε τεράστιους κρατικούς σχηματισμούς και παρέμειναν για όσο διατηρήθηκε ο φυλετικός πυρήνας της δημιουργικής κρατικής φυλής. Για αιώνες η Ρωσία αντλούσε τροφή από αυτόν τον γερμανικό πυρήνα για τα ανώτερα ηγετικά της στρώματα. Σήμερα μπορεί να θεωρηθεί ότι έχει ξεριζωθεί και εξαλειφθεί σχεδόν απόλυτα. Ο Εβραίος έχει πάρει τη θέση του. Όσο αδύνατο είναι για τους Ρώσους να αποτινάξουν τον ζυγό των Εβραίων με τις δικές τους δυνάμεις, τόσο είναι εξίσου αδύνατο για τον Εβραίο η μόνιμη διατήρηση της ισχυρής αυτοκρατορίας. Ο ίδιος δεν είναι οργανωτικό στοιχείο, αλλά ένα ένζυμο της αποσύνθεσης. Η γιγαντιαία αυτοκρατορία της Ανατολής είναι ώριμη για κατάρρευση. Και το τέλος της εβραϊκής κυριαρχίας στη Ρωσία θα είναι επίσης το τέλος της Ρωσίας σαν κράτος. Είμαστε προορισμένοι από τη μοίρα να δούμε μια καταστροφή, που θα είναι η πιο ισχυρή επιβεβαίωση της ορθότητας της εθνικιστικής φυλετικής θεωρίας.

Το καθήκον μας, η αποστολή του εθνικοσοσιαλιστικού

κινήματος, όμως είναι να οδηγήσει τον δικό μας λαό σε εκείνη την πολιτική αντίληψη, που δεν θα βλέπει την εκπλήρωση του μελλοντικού του στόχου στη μεθυστική αίσθηση μιας νέας Αλεξανδρινής εκστρατείας, αλλά μάλλον στην επίπονη εργασία του γερμανικού αρότρου, στο οποίο το σπαθί πρέπει να δώσει μόνο το έδαφος.

Ότι ο Ιουδαϊσμός ανακοινώνει την πιο έντονη αντίδραση απέναντι σε μια τέτοια πολιτική, είναι αυτονόητο. Νιώθει καλύτερα από οποιονδήποτε άλλο τη σημασία αυτής της δράσης για το μέλλον του. Ακριβώς αυτό το γεγονός θα 'πρεπε να διδάξει όλους τους ανθρώπους που έχουν αληθινή εθνική αντίληψη για την ορθότητα ενός τέτοιου νέου προσανατολισμού. Δυστυχώς όμως, συνέβη το αντίθετο. Όχι μόνο στους γερμανικούς εθνικούς κύκλους, αλλά ακόμα και στους «λαϊκούς» κύκλους, η ιδέα μιας τέτοιας ανατολικής πολιτικής αναφέρεται σαν η πιο βίαιη διαμάχη, και έτσι, όπως σχεδόν πάντα σε παρόμοιες περιπτώσεις, απευθύνθηκαν σε κάποιο σημαντικό. Μνημόνευσαν το πνεύμα Βίσμαρκ για να καλύψουν μια πολιτική που είναι τόσο ανόητη όσο και αδύνατη και εξαιρετικά επιβλαβής για το γερμανικό έθνος. Ο ίδιος ο Βίσμαρκ άλλοτε, έδινε πάντα μεγάλη σημασία στις καλές σχέσεις με τη Ρωσία. Αυτό είναι απολύτως σωστό. Αλλά ξεχνούν εντελώς να αναφέρουν ότι απέδιδε εξίσου μεγάλη σημασία στις καλές σχέσεις, για παράδειγμα, με την Ιταλία, και μάλιστα ότι ο ίδιος κύριος φον Βίσμαρκ συμμάχησε κάποτε με την Ιταλία για να μπορέσει να αντιμετωπίσει καλύτερα την Αυστρία. Γιατί λοιπόν δεν συνεχίζετε **αυτήν** την πολιτική; «Επειδή η Ιταλία του σήμερα δεν είναι η Ιταλία εκείνης της εποχής», θα πουν. Καλά. Αλλά τότε, αξιότιμοι κύριοι, επιτρέψτε μου να διαφωνήσω, ότι και η σημερινή Ρωσία δεν είναι πλέον η Ρωσία εκείνης της εποχής. Ποτέ δεν πέρασε από το μυαλό του Βίσμαρκ να θέλει μια πολιτική πορεία τακτικής κατά κύριο

λόγο που θα τον δέσμευε για πάντα. Ήταν ο μεγαλύτερος πρωτομάστορας των στιγμών εδώ για να επιβάλει μια τέτοια δέσμευση στον εαυτό του. **Επομένως, το ερώτημα δεν πρέπει να είναι: Τι έκανε τότε ο Βίσμαρκ; Αλλά μάλλον: Τι θα έκανε σήμερα;** Και αυτή η ερώτηση είναι πιο εύκολο να απαντηθεί. **Δεδομένης της πολιτικής του ευφυΐας, ποτέ δεν θα συμμαχούσε με ένα κράτος που είναι καταδικασμένο να διαλυθεί.**

Επιπλέον, ο Βίσμαρκ ακόμη και τότε κοιτούσε την γερμανική αποικιακή και εμπορική πολιτική με ανάμεικτα αισθήματα, καθώς στην αρχή ενδιαφερόταν μόνο για την διευκόλυνση της παγιοποίησης και της εσωτερικής ενοποίησης της κρατικής δομής που είχε δημιουργήσει με τον πιο ασφαλή τρόπο. Αυτός ήταν και ο μόνος λόγος για τον οποίο εκείνη την εποχή καλωσόρισε τη ρωσική κάλυψη των νώτων, που του έλυνε τα χέρια για τη Δύση. Αυτό όμως που ήταν τότε ωφέλιμο για τη Γερμανία, σήμερα θα ήταν επιζήμιο.

Ήδη από το 1920/21, όταν το νέο εθνικοσοσιαλιστικό κίνημα άρχισε σιγά-σιγά να υψώνεται πάνω από τον πολιτικό ορίζοντα και αναφερόταν εδώ κι εκεί σαν το κίνημα της ελευθερίας του γερμανικού έθνους, το κόμμα προσεγγίστηκε από διάφορες πλευρές που προσπαθούσαν να φτιάξουν μια συγκεκριμένη σύνδεση μεταξύ αυτού και των **κινήματων απελευθέρωσης άλλων χωρών**. Αυτά εντάσσονταν στην «Ένωση των Καταπιεσμένων Εθνών» που προπαγανδιζόταν από πολλούς. Επρόκειτο κυρίως για εκπροσώπους διαφόρων βαλκανικών κρατών, πέραν εκείνων της Αιγύπτου και της Ινδίας, που μου έδιναν πάντα την εντύπωση των φλύαρων καυχησιάρηδων, χωρίς κανένα πραγματικό υπόβαθρο. Αλλά δεν ήταν λίγοι οι Γερμανοί, ειδικά στο εθνικιστικό στρατόπεδο, που άφησαν τον εαυτό τους να θαμπωθεί από αυτούς τους πομπώδεις Ανατολίτες και που τώρα πίστευαν ότι σε κάποιον περιπλανώμενο Ινδό ή Αιγύπτιο φοιτητή δίχως άλλο είχαν μπροστά τους έναν «εκπρόσωπο» της Ινδίας ή της Αιγύπτου. Οι άνθρωποι δεν συνειδητοποίησαν καν, ότι επρόκειτο κυρίως για άτομα, που δεν

είχαν απολύτως τίποτα από πίσω τους και πάνω απ' όλα δεν είχαν εξουσιοδοτηθεί από κανέναν να συνάψουν οποιαδήποτε σύμβαση με οποιονδήποτε, έτσι ώστε το πρακτικό αποτέλεσμα οποιασδήποτε σχέσης με τέτοια στοιχεία ήταν μηδέν, εκτός αν δεν θέλουμε να προσμετρήσουμε το χρόνο που σπαταλήθηκε σαν ειδική απώλεια. Πάντα αντιτασσόμουν σε τέτοιες προσπάθειες. Όχι μόνο επειδή είχα να κάνω καλύτερα πράγματα, από το να χασομερώ για βδομάδες σε τόσο άκαρπες «συσκέψεις», αλλά και επειδή θεώρησα ότι το όλο θέμα ήταν άχρηστο και μάλιστα επιζήμιο, ακόμη κι αν αυτοί οι άνθρωποι ήταν εξουσιοδοτημένοι εκπρόσωποι τέτοιων εθνών.

Ακόμα και στην εποχή της ειρήνης ήταν αρκετά άσχημο, που η γερμανική συμμαχική πολιτική, λόγω έλλειψης δικών της ενεργητικών επιθετικών προθέσεων, κατέληξε σε μια αμυντική ένωση παλαιών κρατών, συνταξιοδοτημένων από την παγκόσμια ιστορία. Τόσο η συμμαχία με την Αυστρία όσο και αυτή με την Τουρκία βασικά είχαν λίγα καλά νέα. Ενώ τα μεγαλύτερα στρατιωτικά και βιομηχανικά κράτη στον κόσμο ενώνονταν για να σχηματίσουν μια ενεργή επιθετική συμμαχία, μαζεύαμε μερικούς παλιούς, ανίσχυρους κρατικούς σχηματισμούς και προσπαθούσαμε με τα παρηκμασμένα υπολείμματά τους να αντιμετωπίσουμε έναν δραστήριο παγκόσμιο συνασπισμό. Η Γερμανία πήρε την πικρή απόδειξη γι' αυτό το λάθος στην εξωτερική πολιτική. Αλλά αυτή η απόδειξη φαίνεται ότι δεν ήταν αρκετά πικρή για να αποτρέψει τους αιώνιους ονειροπόλους μας από το να πέσουν αμέσως στο ίδιο λάθος. Διότι η απόπειρα αφοπλισμού των παντοδύναμων νικητών μέσω μιας «Ένωσης των καταπιεσμένων Εθνών» δεν είναι μόνο γελοία αλλά και ολέθρια. Είναι ολέθρια, διότι κατ' αυτόν τον τρόπο αποσπά συνέχεια τον λαό μας από τις πραγματικές του δυνατότητες, έτσι ώστε αντί για αυτές να αφοσιώνεται σε φανταστικές αλλά και στείρες ελπίδες και ψευδαισθήσεις. Ο Γερμανός του σήμερα μοιάζει πραγματικά με τον άνθρωπο που πνίγεται και πιάνεται σε κάθε άχυρο. Αυτό μπορεί να ισχύει ακόμη και για ανθρώπους που κατά τα άλλα

είναι εξαιρετικά καλά μορφωμένοι. Μόλις οπουδήποτε γίνει κάπου ορατό το αμυδρό φως μιας έστω και εξωπραγματικής ελπίδας, αυτοί οι άνθρωποι είναι σε θέση να αρχίσουν γρήγορα το τρέξιμο και να κυνηγούν το φάντασμα. Είτε είναι μια Ένωση των καταπιεσμένων Εθνών, είτε μια Κοινωνία των Εθνών ή κάποια άλλη φανταστική νέα εφεύρεση, θα βρει παρ' όλα αυτά χιλιάδες εύπιστες ψυχές.

Θυμάμαι ακόμα τις εξίσου παιδαριώδεις όσο και ακατανόητες ελπίδες που ξαφνικά εμφανίστηκαν στους εθνικιστικούς κύκλους το 1920/21 ότι η Αγγλία ήταν έτοιμη να καταρρεύσει στην Ινδία. Μερικοί Ασιάτες ταχυδακτυλουργοί, ίσως από πλευράς μου και αληθινοί Ινδοί «μαχητές της ελευθερίας», οι οποίοι εκείνη την εποχή περιπλανιούνταν στην Ευρώπη, είχαν κατορθώσει να υποβάλουν, σε κατά τα άλλα απολύτως λογικά άτομα την έμμονη ιδέα, ότι η βρετανική παγκόσμια αυτοκρατορία, που είχε τον άξονα περιστροφής της στην Ινδία, σε εκείνο το σημείο ήταν στα πρόθυρα της κατάρρευσης. Φυσικά, δεν είχαν συνειδητοποιήσει ότι και σε αυτή την περίπτωση η δική τους επιθυμία ήταν ο πατέρας όλων των σκέψεών τους. Ούτε και τον παραλογισμό των δικών τους ελπίδων. Διότι, περιμένοντας το τέλος της βρετανικής παγκόσμιας αυτοκρατορίας και της αγγλικής ισχύος από μια κατάρρευση της αγγλικής κυριαρχίας στην Ινδία, παραδέχονταν οι ίδιοι, ότι η Ινδία είχε κεφαλαιώδη σημασία για την Αγγλία.

Όμως αυτό το πιο ζωτικής σημασίας ζήτημα πιθανώς δεν ήταν το πιο κρυφό μυστικό που ήταν γνωστό μόνο σε κάποιον αυτόχθονα Γερμανό προφήτη, αλλά προφανώς ήταν γνωστό σε εκείνους που καθοδηγούν την αγγλική ιστορία. Είναι πραγματικά παιδαριώδες να υποθέτουμε ότι η Αγγλία δεν ξέρει πώς να εκτιμήσει σωστά τη σημασία της Ινδικής Αυτοκρατορίας για την ενότητα του βρετανικού κόσμου. Και είναι μόνο μια κακή ένδειξη της απόλυτης αποτυχίας να μάθουμε από τον παγκόσμιο πόλεμο και της πλήρους παρανόησης και άγνοιας της αγγλοσαξονικής αποφασιστικότητας, αν φανταζόμαστε ότι η Αγγλία θα άφηνε

την Ινδία χωρίς να χρησιμοποιήσει και το τελευταίο μέσο. Αποτελεί περαιτέρω απόδειξη της πλήρους άγνοιας, που έχει ο Γερμανός για ολόκληρο τον τρόπο της βρετανικής διείσδυσης και διοίκησης αυτής της αυτοκρατορίας. **Η Αγγλία θα χάσει την Ινδία μόνο εάν ο δικός της διοικητικός μηχανισμός πέσει θύμα της φυλετικής αποσύνθεσης** (κάτι που αυτή τη στιγμή αποκλείεται εντελώς στην Ινδία), **ή εάν ηττηθεί από το σπαθί ενός ισχυρού εχθρού.** Αλλά οι Ινδοί επαναστάτες δεν θα το πετύχουν ποτέ αυτό. Το πόσο δύσκολο είναι, να νικηθεί η Αγγλία, το έχουμε μάθει καλά εμείς οι Γερμανοί. Πέρα από το γεγονός ότι, εγώ σαν Γερμανός, προτιμώ παρ' όλα αυτά να βλέπω την Ινδία υπό αγγλική κυριαρχία παρά οποιουδήποτε άλλου.

Οι ελπίδες για τη θρυλική εξέγερση στην Αίγυπτο είναι εξίσου λιγοστές. Ο «ιερός πόλεμος» μπορεί να προξενεί στους Γερμανούς χαρτοπαίκτες μας ευχάριστη ανατριχίλα, που πιστεύουν ότι τώρα άλλοι είναι έτοιμοι να χύσουν το αίμα τους για μας – διότι αυτή η δειλή εικασία, για να πούμε την αλήθεια, ήταν πάντα ο σιωπηλός πατέρας τέτοιων ελπίδων –, στην πραγματικότητα όμως κάτω από τον καταιγισμό των πυρών των λόχων των αγγλικών πολυβόλων και το χαλάζι των εμπρηστικών βομβών θα δεχόταν ένα φοβερό τέλος.

Είναι απλώς αδύνατο με έναν συνασπισμό σακάτηδων να νικηθεί ένα πανίσχυρο κράτος που είναι αποφασισμένο να χύσει και την τελευταία σταγόνα αίματος για την ύπαρξή του, εάν είναι αναγκαίο. Σαν εθνικιστής, που αξιολογώ την αξία της ανθρωπότητας σύμφωνα με τις φυλετικές αρχές, λόγω της γνώσης της φυλετικής κατωτερότητας αυτών των λεγόμενων «καταπιεσμένων εθνών», δεν μου επιτρέπεται να αλυσοδέσω τη μοίρα του δικού μου λαού με τη δική τους.

Σήμερα όμως πρέπει να πάρουμε ακριβώς την ίδια θέση και απέναντι στη Ρωσία. Η σημερινή Ρωσία, απογυμνωμένη από τη γερμανική ανώτερη τάξη της, ασχέτως από τις ενδόμυχες προθέσεις των νέων κυρίων της, δεν μπορεί να είναι σύμμαχος του γερμανικού έθνους στον αγώνα του για ελευθερία. **Από**

καθαρά στρατιωτική άποψη, στην περίπτωση ενός πολέμου της Γερμανίας και της Ρωσίας εναντίον της Δυτικής Ευρώπης, και πιθανώς εναντίον όλου του υπόλοιπου κόσμου, η αναλογία μάλιστα θα ήταν καταστροφική. Ο αγώνας θα διεξαγόταν όχι στο ρωσικό αλλά στο γερμανικό έδαφος, χωρίς η Γερμανία να μπορεί να λάβει την παραμικρή αποτελεσματική υποστήριξη από τη Ρωσία. Τα μέσα ισχύος του σημερινού γερμανικού Ράιχ είναι τόσο αξιοθρήνητα και για έναν εξωτερικό πόλεμο τόσο αδύναμα, που καμία προστασία των συνόρων απέναντι στη Δυτική Ευρώπη, συμπεριλαμβανομένης της Αγγλίας, δεν θα μπορούσε να υλοποιηθεί και ειδικά η γερμανική βιομηχανική περιοχή θα ήταν εκτεθειμένη και ανυπεράσπιστα συγκεντρωμένα επιθετικά όπλα των αντιπάλων μας. Σε αυτό έρχεται να προστεθεί το ότι μεταξύ της Γερμανίας και της Ρωσίας βρίσκεται το πολωνικό κράτος, που είναι πλήρως στα χέρια της Γαλλίας. Στην περίπτωση ενός πολέμου της Γερμανίας και της Ρωσίας ενάντια στη Δυτική Ευρώπη, η Ρωσία θα πρέπει πρώτα να καταβάλλει την Πολωνία για να φέρει τον πρώτο στρατιώτη στο γερμανικό μέτωπο. Αλλά αυτό δεν είναι θέμα τόσο των στρατιωτών όσο του τεχνικού εξοπλισμού. Από αυτή την άποψη, η κατάσταση του Παγκόσμιου Πολέμου θα επαναλαμβανόταν, πολύ πιο τρομακτικά. Ακριβώς όπως εκείνη την εποχή η γερμανική βιομηχανία αποστραγγιζόταν για τους ένδοξους συμμάχους μας και η Γερμανία έπρεπε να αναλάβει σχεδόν εντελώς μόνη της τον τεχνολογικό πόλεμο, έτσι σε αυτόν τον αγώνα η Ρωσία θα εξαλειφθεί εντελώς ως τεχνικός παράγοντας. Στη γενική μηχανοποίηση του κόσμου, ο οποίος στον επόμενο πόλεμο θα εμφανιστεί με θεαματικό τρόπο για να καθορίσει τον αγώνα, από εμάς δεν θα μπορούσε να αντισταχθεί σχεδόν τίποτα. Διότι όχι μόνο, ότι η ίδια η Γερμανία έχει παραμείνει δυστυχώς πολύ πίσω σε αυτόν τον πάρα πολύ σημαντικό τομέα, αλλά και από αυτά τα λίγα που διαθέτει θα πρέπει να υποστηρίξει και τη Ρωσία, η οποία ακόμη και σήμερα δεν διαθέτει ούτε ένα εργοστάσιο, στο οποίο να μπορεί να πα-

ραχθεί ένα πραγματικά μηχανοκίνητο όχημα. Πράγμα που θα έδινε σε έναν τέτοιο πόλεμο μόνο τον χαρακτήρα μιας σφαγής. Η νεολαία της Γερμανίας θα έχυνε ακόμα περισσότερο αίμα από πριν, διότι όπως πάντα, το βάρος του αγώνα θα βάρυνε μόνο εμάς και το αποτέλεσμα θα ήταν η αναπόφευκτη ήττα.

Αλλά ακόμη και αν υποθεθεί ότι συνέβαινε ένα θαύμα και ότι ένας τέτοιος αγώνας δεν θα τελείωνε με την πλήρη εξολόθρευση της Γερμανίας, το τελικό αποτέλεσμα θα ήταν μόνο, ότι ο αφαιμαγμένος γερμανικός λαός θα εξακολουθούσε να περιβάλλεται από μεγάλα στρατιωτικά κράτη και κατά συνέπεια η πραγματική του κατάσταση δεν θα είχε μεταβληθεί με κανένα τρόπο.

Ας μην ισχυριστεί κανείς ότι με μια συμμαχία με τη Ρωσία δεν χρειάζεται να σκεφτούμε αμέσως τον πόλεμο, ή ότι εάν το κάνουμε, ότι θα μπορούσαμε να προετοιμαστούμε διεξοδικά για έναν. Όχι. **Μια συμμαχία, της οποίας ο στόχος δεν συμπεριλαμβάνει την πρόθεση ενός πολέμου, είναι χωρίς νόημα και άχρηστη.** Οι συμμαχίες συνάπτονται μόνο για πόλεμο. Και ανεξάρτητα από το πόσο μακριά μπορεί να είναι η σύγκρουση από την στιγμή της σύναψης μιας συνθήκης συμμαχίας, η προοπτική μιας στρατιωτικής εμπλοκής είναι παρ' όλα αυτά η βαθύτερη αιτία για αυτήν. Και μην νομίζετε, ότι οποιαδήποτε δύναμη θα ερμήνευε ποτέ διαφορετικά το νόημα μιας τέτοιας συμμαχίας. Είτε ένας γερmano-ρωσικός συνασπισμός παρέμενε μόνο στα χαρτιά, που τότε θα ήταν άσκοπο και άχρηστο για εμάς, είτε από τα χαρτιά της σύμβασης περνούσε στην ορατή πραγματικότητα – και ο υπόλοιπος κόσμος θα προειδοποιούνταν. Πόσο αφελές είναι να σκεφτούμε, ότι η Αγγλία και η Γαλλία σε μια τέτοια περίπτωση θα περίμεναν μια δεκαετία έως ότου η γερμανορωσική συμμαχία θα είχε ολοκληρώσει τις τεχνικές προετοιμασίες για πόλεμο. Όχι, η καταιγίδα θα ξεσπούσε πάνω από τη Γερμανία αστραπιαία.

Έτσι στο γεγονός της σύναψης μιας συμμαχίας με τη Ρω-

σία βρίσκονται ήδη οι εντολές για τον επόμενο πόλεμο. Το αποτέλεσμα της θα ήταν το τέλος της Γερμανίας.

Υπάρχουν όμως και τα ακόλουθα:

1. Οι σημερινοί κυβερνώντες της Ρωσίας δεν σκέφτονται καν να συνάψουν μια ειλικρινή συμμαχία ή ακόμη και να την τηρήσουν.

Δεν πρέπει ποτέ να ξεχνάμε, ότι οι κυβερνήτες της σημερινής Ρωσίας είναι αιματοβαμμένοι κακόβουλοι εγκληματίες, ότι εδώ έχουμε να κάνουμε με αποβράσματα της ανθρωπότητας, που ευνοημένοι από τις περιστάσεις σε μια τραγική στιγμή κατέλαβαν ένα μεγάλο κράτος, έσφαξαν και εξολόθρευσαν με αιμοβόρα αγριότητα εκατομμύρια από τους κορυφαίους των κύκλων της διανοουμένων τους και τώρα ασκούν το πιο απάνθρωπο τυραννικό καθεστώς όλων των εποχών για σχεδόν δέκα χρόνια. Επιπλέον, δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι αυτοί οι κυβερνώντες ανήκουν σε έναν λαό που, σε ένα σπάνιο μείγμα, συνδυάζει την κτηνώδη σκληρότητα με την αδιανόητη τέχνη των ψεμάτων και σήμερα, περισσότερο από ποτέ, πιστεύουν ότι πρέπει να επιβάλουν την αιματηρή καταπίεσή τους σε ολόκληρο τον κόσμο. Δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι ο διεθνιστής Εβραίος, ο οποίος σήμερα ελέγχει πλήρως τη Ρωσία, δεν βλέπει στη Γερμανία έναν σύμμαχο, αλλά σαν ένα κράτος που προορίζεται για την ίδια μοίρα. **Αλλά κανένας δεν συνάπτει συμφωνία με έναν εταίρο του οποίου το μόνο συμφέρον είναι η καταστροφή του άλλου.** Προπαντός δεν συνάπτεις συμμαχία με υποκείμενα, για τα οποία καμία συνθήκη δεν είναι ιερή, αφού δεν ζουν σε αυτόν τον κόσμο σαν εκπρόσωποι τιμής και αλήθειας, αλλά σαν εκπρόσωποι του ψεύδους, της εξαπάτησης, της κλοπής, της λεηλασίας, της αρπαγής. Εάν ένα άτομο πιστεύει ότι μπορεί να συνάψει δεσμευτικές σχέσεις με παράσιτα, αυτό είναι παρόμοιο με την προσπάθεια ενός δένδρου, να συνάψει μια συμφωνία προς όφελός του με έναν ιξό.

2. Ο κίνδυνος, στον οποίο υπέκυψε κάποτε η Ρωσία, είναι μονίμως υπαρκτός για τη Γερμανία. Μόνο ο ανόητος αστός

είναι ικανός, να φανταστεί ότι έχει εκλείψει ο κίνδυνος του μπολσεβικισμού. Στην επιπόλαιη σκέψη του δεν έχει ιδέα ότι εδώ πρόκειται για μια ενστικτώδη διαδικασία, δηλαδή αυτή της προσπάθειας για παγκόσμια κυριαρχία του εβραϊκού λαού, που είναι μια διαδικασία ακριβώς τόσο φυσική όσο του ενστίκτου των Αγγλοσαξόνων, που από την πλευρά τους θέλουν να θέσουν στην κατοχή τους την κυριαρχία αυτής της γης. Και έτσι, όπως ο Αγγλοσάξων ακολουθεί αυτό το δρόμο με τον δικό του τρόπο και διεξάγει τον αγώνα με τα δικά του όπλα, το ίδιο κάνει και ο Εβραίος. Ακολουθεί το τρόπο του, τον τρόπο του να μπαίνει απαρατήρητος ανάμεσα στα έθνη και να τα υπονομεύει εσωτερικά και να παλεύει με τα όπλα του, το ψέμα και τη συκοφαντία, το δηλητήριο και την αποσύνθεση, συνεχίζοντας τον αγώνα μέχρι του σημείου της αιματηρής εξόντωσης των αντιπάλων που μισεί. **Στο ρωσικό μπολσεβικισμό πρέπει να δούμε την προσπάθεια που έγινε από τον Ιουδαϊσμό στον εικοστό αιώνα, να αποκτήσει την παγκόσμια κυριαρχία,** όπως ακριβώς και σε άλλες χρονικές περιόδους επιδίωξε να επιτύχει τον ίδιο στόχο μέσω άλλων μέσων, αν και κατά βάθος ήταν παρόμοιες διαδικασίες. Η προσπάθεια του είναι βαθιά ριζωμένη στη φύση της ύπαρξής του. Όσο λιγότερο ένα άλλο έθνος παραιτείται από μόνο του από την επιδίωξη της παρόρμησης για επέκταση του τρόπου ζωής του και της δύναμής του, αλλά αναγκάζεται να το κάνει από τις εξωτερικές συνθήκες ή καθίσταται ανίσχυρο από την παρακμή, τόσο πιο λίγο και ο Εβραίος διακόπτει την πορεία του προς την παγκόσμια δικτατορία με εθελοντική παραίτηση ή επειδή αναστέλλει τον αιώνιο πόθο του. Και αυτός είτε θα ανακοπεί στο δρόμο του από δυνάμεις πέρα από αυτές που ελέγχει, είτε όλες οι προσπάθειές του για παγκόσμια κυριαρχία θα τελειώσουν με το δικό του θάνατο. Η ανικανότητα των λαών, ο ίδιος ο θάνατός τους από τα γηρατειά, οφείλεται στην εγκατάλειψη της καθαρότητας του αίματός τους. Και αυτό ο Εβραίος το διατηρεί καλύτερα από οποιονδήποτε άλλο λαό στη γη. Συνεπώς συνεχίζει την καταστροφική πορεία του, μέχρις

ότου του αντισταθεί μια άλλη δύναμη και με έναν titάνιο αγώνα πετάξει ξανά πίσω στον Εωσφόρο τον διώκτη του ουρανού.

Η Γερμανία σήμερα είναι ο επόμενος μεγάλος πολεμικός στόχος του μπολσεβικισμού. Χρειάζεται όλη η δύναμη μιας νέας ιεραποστολικής ιδέας, για να ξεσηκώσει για άλλη μια φορά το λαό μας, να τον απελευθερώσει από το τύλιγμα αυτού του διεθνούς φιδιού και να σταματήσει την εσωτερική μόλυνση του αίματός μας, έτσι ώστε οι απελευθερωμένες δυνάμεις του έθνους να μπορούν να χρησιμοποιηθούν για να διασφαλίσουν την εθνικότητά μας και έτσι να αποτρέψουν την επανάληψη των τελευταίων καταστροφών μέχρι το πιο μακρινό μέλλον. Αν όμως επιδιώκουμε αυτόν τον στόχο, είναι τρέλα να συμμαχήσουμε με μια δύναμη που έχει ως κυρίαρχό της τον θανάσιμο εχθρό του δικού μας μέλλοντος. Πώς μπορούμε να ελευθερώσουμε το δικό μας λαό από τα δεσμά αυτής της δηλητηριώδους αγκαλιάς, όταν εμείς οι ίδιοι πηγαίνουμε μέσα της; Πώς θα εξηγήσουμε στο Γερμανό εργάτη τον μπολσεβικισμό σαν καταραμένο έγκλημα κατά της ανθρωπότητας, αν εμείς οι ίδιοι συμμαχούμε με τις οργανώσεις αυτών των γόνων της κόλασης, οπότε τις αναγνωρίζουμε σε μεγάλη κλίμακα; Με ποιο δικαίωμα θα καταδικάσουμε τότε τα μέλη της πλατιάς μάζας λόγω της συμπάθειάς τους για μια κοσμοθεωρία, όταν οι ίδιοι οι ηγέτες του κράτους εκλέγουν τους εκπροσώπους αυτής της κοσμοθεωρίας ως συμμάχους;

Ο αγώνας ενάντια στην παγκόσμια εβραϊκή μπολσεβικοποίηση απαιτεί σαφή στάση απέναντι στη Σοβιετική Ρωσία. Δεν μπορείς να διώξεις τον Διάβολο με τον Βελζεβούλ.

Αν ακόμη και οι εθνικιστικοί κύκλοι μιλάνε με ενθουσιασμό σήμερα για μια συμμαχία με τη Ρωσία, τότε θα πρέπει να κοιτάξουν γύρω τους στη Γερμανία και να συνειδητοποιήσουν ποιανού την υποστήριξη θα βρουν όταν ξεκινήσουν. Ή μήπως τελευταία οι εθνικιστές άρχισαν να θεωρούν ότι είναι ευεργετική για τον γερμανικό λαό μια πράξη που συνιστάται και προωθείται από τον διεθνή μαρξιστικό Τύπο; Από πότε οι εθνι-

κιστές πολεμούν με πανοπλία που τους δίνει ο Εβραίος σαν ιπποκόμος;

Θα μπορούσαμε να αποδώσουμε μια βασική κατηγορία στο παλιό γερμανικό Ράιχ όσον αφορά την συμμαχική πολιτική του: ότι χάλασε τις σχέσεις του με όλους, σαν αποτέλεσμα των συνεχών αμφιταλαντεύσεών του, στην παθολογική αδυναμία της διατήρησης της παγκόσμιας ειρήνης με κάθε κόστος. Υπάρχει όμως ένα πράγμα για το οποίο δεν μπορούμε να το κατηγορήσουμε, ότι δεν διατηρούσε πλέον καλές σχέσεις με τη Ρωσία.

Οφείλω να παραδεχτώ ειλικρινά, ότι ακόμα και στην προπολεμική περίοδο θα θεωρούσα πιο σωστό εάν η Γερμανία, εγκαταλείποντας την παράλογη αποικιακή πολιτική και παραιτούμενη από τον εμπορικό και τον πολεμικό της στόλο, είχε κάνει συμμαχία με την Αγγλία εναντίον της Ρωσίας και μ' αυτό περνούσε από την αδύναμη παγκόσμια πολιτική σε μια αποφασιστική ευρωπαϊκή πολιτική απόκτησης ηπειρωτικού εδάφους.

Δεν ξεχνάω τη συνεχή θρασύτατη απειλή, που τόλμησε να απευθύνει στη Γερμανία η πανσλαβιστική Ρωσία· δεν ξεχνάω τις συνεχείς δοκιμαστικές επιστρατεύσεις, ο μοναδικός σκοπός των οποίων ήταν να προσβάλλουν τη Γερμανία· δεν μπορώ να ξεχάσω τις διαθέσεις της κοινής γνώμης στη Ρωσία, η οποία ακόμη και πριν από τον πόλεμο ξεσπούσε σε εκδηλώσεις μίσους εναντίον του λαού και του Ράιχ μας, δεν μπορώ να ξεχάσω τον μεγάλο ρωσικό Τύπο, ο οποίος ήταν πάντα πιο ενθουσιώδης για τη Γαλλία παρά για εμάς.

Όμως, παρ' όλα αυτά, πριν από τον πόλεμο ακόμα ήταν υπαρκτός και ο δεύτερος δρόμος, θα μπορούσαμε να στηριχτούμε στη Ρωσία για να στραφούμε εναντίον της Αγγλίας.

Τώρα η κατάσταση έχει αλλάξει. Εάν πριν από τον πόλεμο μπορούσαμε να είχαμε πάει με τη Ρωσία καταπνίγοντας όλα τα πιθανά συναισθήματα, σήμερα δεν μπορούμε πια να το κάνουμε. Από τότε ο δείκτης του παγκόσμιου ρολογιού έχει

προχωρήσει παραπέρα, και με τεράστια χτυπήματα ανακοινώνει εκείνη την ώρα κατά την οποία η μοίρα του λαού μας πρέπει να αποφασιστεί με τον ένα ή τον άλλο τρόπο. Η σταθεροποίηση, στην οποία βρίσκονται σήμερα τα μεγάλα κράτη του κόσμου, είναι το τελευταίο προειδοποιητικό σήμα, για να διαλογιστούμε και να επαναφέρουμε τον λαό μας πίσω από τον κόσμο των ονείρων στη σκληρή πραγματικότητα και να του δείξουμε το δρόμο στο μέλλον, που μόνο αυτός θα οδηγήσει το παλιό Ράιχ σε μια νέα ακμή.

Εάν το εθνικοσοσιαλιστικό κίνημα απαλλαγεί από όλες τις αυταπάτες, όσον αφορά το μεγάλο και σπουδαιότατο καθήκον και επιτρέψει στην λογική να είναι ο μοναδικός ηγέτης, η καταστροφή του 1918 μπορεί μια μέρα να γίνει ακόμα και ατέλειωτη ευλογία για το μέλλον του έθνους μας. Τότε από αυτήν την κατάρρευση το έθνος θα μπορέσει να φτάσει σε έναν πλήρη επαναπροσανατολισμό των ενεργειών του για την εξωτερική πολιτική και στη συνέχεια, ενισχυμένο από τη νέα κοσμοθεωρία του στο εσωτερικό, εκτός αυτού θα έρθει μια οριστική σταθεροποίηση της εξωτερικής του πολιτικής. Τότε επιτέλους θα μπορεί να αποκτήσει, αυτό που διαθέτει η Αγγλία και διέθετε η ίδια η Ρωσία και αυτό που έκανε τη Γαλλία να παίρνει συνέχεια τις ίδιες αποφάσεις οι οποίες σε τελική βάση ήταν σωστές για τα συμφέροντά της, δηλαδή: **μια πολιτική διαθήκη.**

Η πολιτική διαθήκη του γερμανικού έθνους για τις ενέργειές του ως προς το εξωτερικό τηρουμένων όμως πάντα των αναλογιών πρέπει και οφείλει να είναι η εξής:

Ποτέ να μην ανεχτείτε την δημιουργία δεύτερης ηπειρωτικής δύναμης στην Ευρώπη! Σε κάθε είδους προσπάθεια, να οργανωθεί μια δεύτερη στρατιωτική δύναμη στα γερμανικά σύνορα, ακόμα και αν έχει τη μορφή σχηματισμού ενός κράτους ικανού να αποκτήσει στρατιωτική δύναμη, να βλέπετε μια επίθεση εναντίον της Γερμανίας και σ' αυτήν δείτε όχι μόνο το δικαίωμα, αλλά και το καθήκον της αποτροπής της δημιουργίας ενός τέτοιου

κράτους με κάθε τρόπο, μέχρι και τη χρήση ένοπλης βίας, ή αν έχει ήδη δημιουργηθεί, να το συνθλίψετε ξανά! – Γι' αυτό φροντίστε, η δύναμη του έθνους μας να μην έχει τα θεμέλιά της στις αποικίες, αλλά στο έδαφος της πατρίδας μας στην Ευρώπη! Ποτέ να μην θεωρείτε το Ράιχ ασφαλές, εάν δεν είναι σε θέση να δώσει σε κάθε βλαστάρι του λαού μας το δικό του κομμάτι γης για αιώνες! Μην ξεχνάτε ποτέ ότι το πιο ιερό δικαίωμα σε αυτόν τον κόσμο είναι το δικαίωμα στη γη, που θέλετε να καλλιεργείτε, και η πιο ιερή θυσία είναι το αίμα που χύσατε για αυτήν τη γη!

Δεν θα 'θελα να ολοκληρώσω αυτές τις παρατηρήσεις χωρίς να επισημάνω για άλλη μια φορά τη μοναδική δυνατότητα συμμαχίας που έχουμε επί του παρόντος στην Ευρώπη. Στο προηγούμενο κεφάλαιο σχετικά με το πρόβλημα των γερμανικών συμμαχιών, έχω ήδη υποδείξει την Αγγλία και την Ιταλία ως τα μόνα δύο κράτη στην Ευρώπη, με τα οποία το να έρθουμε σε μια στενότερη σχέση θα ήταν επιθυμητή και πολλά υποσχόμενη για εμάς. Σε αυτό το σημείο θα ήθελα να αναφερθώ εν συντομία στη **στρατιωτική** σημασία μιας τέτοιας συμμαχίας.

Οι στρατιωτικές συνέπειες της σύναψης αυτής της συμμαχίας θα ήταν από κάθε άποψη αντίθετες από αυτές της συμμαχίας με τη Ρωσία. Πρώτα απ' όλα, το πιο σημαντικό είναι **το γεγονός ότι μια προσέγγιση με την Αγγλία και την Ιταλία σε καμία περίπτωση δεν συνεπάγεται κανένα κίνδυνο πολέμου**. Η μόνη δύναμη, που θα μπορούσε να πάρει θέση εναντίον της συμμαχίας, η Γαλλία, δεν θα ήταν σε θέση να το κάνει. **Με αυτόν τον τρόπο, όμως, η συμμαχία θα έδινε στη Γερμανία την ευκαιρία να κάνει με την ησυχία της εκείνες τις προετοιμασίες, που θα έπρεπε να γίνουν με τον ένα ή τον άλλο τρόπο για ένα ξεκαθάρισμα λογαριασμών με την Γαλλία στα πλαίσια ενός τέτοιου συνασπισμού**. Διότι το νόη-

μα μιας τέτοιας συμμαχίας βρίσκεται στο ότι η Γερμανία με τη σύναψη δεν θα είναι εκτεθειμένη σε μια ξαφνική εχθρική εισβολή, αλλά ότι θα διαλυθεί μόνη της η εχθρική συμμαχία, η Αντάντ, στην οποία χρωστάμε την ατέλειωτη μεγάλη δυστυχία, θα διαλυθεί από μόνη της και μ' αυτό **ο θανάσιμος εχθρός του έθνους μας, η Γαλλία, θα πέσει θύμα της απομόνωσης.** Ακόμα κι αν η επιτυχία αυτή είχε αρχικά μόνο ηθικά αποτελέσματα, θα αρκούσε να δώσει στη Γερμανία έναν βαθμό ελεύθερων κινήσεων, που σήμερα δύσκολα μπορεί να γίνει αντιληπτός. **Διότι η νομιμότητα των πράξεων θα βρισκόταν στα χέρια της νέας ευρωπαϊκής αγγλο-γερμανο-ιταλικής συμμαχίας και όχι πλέον της Γαλλίας.**

Μια άλλη επιτυχία θα ήταν ότι η Γερμανία θα απελευθερωνόταν από τη δυσμενή στρατηγική της θέση με ένα χτύπημα. Η ισχυρότατη προστασία των πλευρών από τη μία πλευρά και η πλήρης εξασφάλιση του ανεφοδιασμού μας με τρόφιμα και πρώτες ύλες από την άλλη πλευρά, θα ήταν το πιο ευεργετικό αποτέλεσμα της νέας τάξης των κρατών.

Πιο σημαντικό ακόμα όμως, θα ήταν το γεγονός, ότι ο νέος συνασπισμός θα περιλάμβανε κράτη με μια κατά κάποιο τρόπο σχεδόν συμπληρωματική τεχνική παραγωγική ικανότητα. Για πρώτη φορά η Γερμανία θα είχε συμμάχους που δεν θα ρουφούσαν σαν βδέλλες τη δική μας οικονομία, αλλά θα μπορούσαν και ακόμη και θα συνέβαλαν από μέρους τους στον εμπλουτισμό του τεχνικού μας εξοπλισμού.

Δεν πρέπει να παραβλέψουμε το τελευταίο γεγονός, ότι και στις δύο περιπτώσεις θα είχαμε να κάνουμε με συμμάχους που δεν μπορούν να συγκριθούν με την Τουρκία ή τη σημερινή Ρωσία. **Η μεγαλύτερη παγκόσμια δύναμη στη γη και ένα νεαρό εθνικό κράτος θα προσφέρουν άλλες προϋποθέσεις για έναν αγώνα στην Ευρώπη απ' ό,τι τα σάπια κρατικά πτώματα με τα οποία είχε συμμαχήσει η Γερμανία στον τελευταίο πόλεμο.**

Το σίγουρο είναι, όπως τόνισα στο προηγούμενο κεφάλαιο, ότι οι δυσκολίες που εμποδίζουν μια τέτοια συμμαχία είναι

μεγάλες. Αλλά μήπως και ο σχηματισμός της Αντάντ ήταν ένα λιγότερο δύσκολο έργο; Αυτό που κατάφερε ένας βασιλιάς Εδουάρδος Ζ΄, που εν μέρει το πέτυχε σχεδόν ενάντια στα φυσικά συμφέροντα, πρέπει και θα το καταφέρουμε και εμείς, αν η συναίσθηση της αναγκαιότητας μιας τέτοιας προσπάθειας μας εμπνέει τόσο, που με συνετή αυτοσυγκράτηση καθορίζουμε ανάλογα τις πράξεις μας. Και αυτό θα γίνει εφικτό τη στιγμή που, διαποτισμένοι από την προειδοποιητική ανέχεια, στη θέση της άσκοπης εξωτερικής πολιτικής των τελευταίων δεκαετιών ακολουθήσουμε την μία και μοναδική αποφασιστική πορεία και παραμείνουμε σ' αυτήν. Ο μελλοντικός στόχος της εξωτερικής μας πολιτικής δεν πρέπει να είναι δυτικός ή ανατολικός, αλλά μάλλον μια ανατολική πολιτική με την έννοια της απόκτησης του απαραίτητου κομματιού για τον γερμανικό λαό μας. Δεδομένου ότι γι' αυτό το σκοπό χρειαζόμαστε δύναμη, αλλά η Γαλλία, ο θανάσιμος εχθρός του έθνους μας, μας στραγγαλίζει αμείλικτα και μας κλέβει τη δύναμή μας, πρέπει να κάνουμε κάθε θυσία, που ως προς τις συνέπειές της είναι κατάλληλη για να συμβάλει στην καταστροφή των γαλλικών ηγεμονικών αξιώσεων στην Ευρώπη. Σήμερα είναι ο φυσικός μας σύμμαχος κάθε δύναμη η οποία, όπως και εμείς, βρίσκει την επιδίωξη της Γαλλίας για κυριαρχία στην ήπειρο ανυπόφορη. Καμία πορεία προς μια τέτοια δύναμη δεν πρέπει να είναι πολύ δύσκολη για εμάς και καμία παραίτηση δεν θα πρέπει να φαίνεται ανείπωτη, εάν το τελικό αποτέλεσμα προσφέρει μόνο τη δυνατότητα κατάρρευσης του πιο σκληρού εχθρού μας. Τότε, αν μπορούμε να καυτηριάσουμε και να κλείσουμε το μεγαλύτερο τραύμα, μπορούμε να παραδώσουμε την επούλωση των μικρότερων πληγών μας στην καταπραϋντική επίδραση του χρόνου.

Φυσικά σήμερα υποκύπτουμε στο γεμάτο μίσος γαύγισμα των εχθρών του λαού μας στο εσωτερικό. Αλλά ας μην τους αφήσουμε ποτέ εμείς οι εθνικοσοσιαλιστές να μας αποτρέψουν

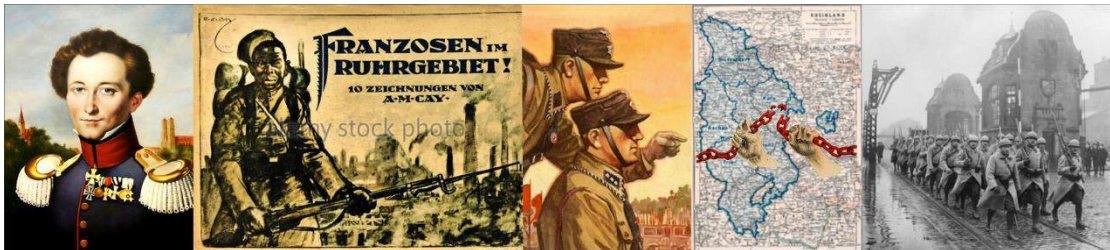
απ' το να διακηρύττουμε αυτό που είναι απολύτως αναγκαίο σύμφωνα με την πιο βαθιά μας πεποίθηση. Σήμερα μάλιστα πρέπει να αντισταθούμε στο ρεύμα της κοινής γνώμης η οποία είναι παραπλανημένη από την εβραϊκή πονηριά που εκμεταλλεύεται τη γερμανική αφέλεια, μάλιστα μερικές φορές τα κύματα σκάνε άγρια και οργισμένα πάνω μας, αλλά όποιος κολυμπά με το ρεύμα παρασύρεται πιο εύκολα από αυτόν που πάει αντίθετα στα κύματα. Σήμερα είμαστε ένας ύφαλος· σε λίγα χρόνια η μοίρα μπορεί να μας ανεβάσει στο επίπεδο ενός φράγματος που πάνω του θα ξεσπάσει το γενικό ρεύμα, για να ρεύσει σε μια νέα κοίτη.

Είναι επομένως απαραίτητο, τώρα να αναγνωριστεί και να καθιερωθεί το εθνικοσοσιαλιστικό κίνημα στα μάτια του υπόλοιπου κόσμου ως φορέας μιας συγκεκριμένης πολιτικής επιδίωξης. **Ό, τι σχέδια κι αν έχει ο Ουρανός για εμάς, ας μας αναγνωρίζουν από το ίδιο μας το γείσο.**

Μόλις αναγνωρίσουμε κι εμείς οι ίδιοι την επιτακτική ανάγκη του καθορισμού της δεοντολογίας της εξωτερική μας πολιτικής, από αυτήν τη γνώση θα ρεύσει η δύναμη της επιμονής, που μερικές φορές χρειαζόμαστε όταν ο ένας ή ο άλλος από εμάς, κάτω από τα αδιάκοπα πυρά που θα εκτοξεύει το εχθρικό σκυλόλοι του Τύπου μας, καταληφθεί από φόβο και ενδώσει σε μια λιπόψυχη επιθυμία να υποχωρήσει τουλάχιστον σε αυτόν ή σε εκείνον τον τομέα και να ουρλιάξει μαζί με τους λύκους, για να μην έχει τους πάντες εναντίον του.

15^ο Κεφάλαιο

Η Αυτοάμυνα ως Δικαίωμα

Ηε την κατάθεση των όπλων τον Νοέμβριο του 1918 ξεκίνησε μια πολιτική η οποία, σύμφωνα με όλες τις ανθρώπινες προβλέψεις, έπρεπε σταδιακά να οδηγήσει σε πλήρη υποταγή. Ιστορικά παραδείγματα παρόμοιου είδους δείχνουν ότι τα έθνη, που πρώτα καταθέτουν τα όπλα τους χωρίς να συντρέχουν επιτακτικοί λόγοι, προτιμούν να δεχτούν τις μεγαλύτερες ταπεινώσεις και εκβιασμούς τα επόμενα χρόνια παρά να προσπαθήσουν να αλλάξουν τη μοίρα τους με μια νέα προσφυγή στη βία.

Αυτό ανθρωπίνως είναι κατανοητό. Ένας έξυπνος νικητής, αν είναι δυνατόν, θα επιβάλλει πάντα τμηματικά τις απαιτήσεις του στον ηττημένο. Τότε στην περίπτωση ενός έθνους που έχει χάσει τον χαρακτήρα του – και αυτό είναι το καθένα που υποτάσσεται οικειοθελώς – να αναμένουμε δικαιολογημένα, ότι κάθε τέτοια μεμονωμένη καταπίεση δεν θα τη νιώθει πλέον σαν επαρκή λόγο για να ξαναπάρει όπλα. Όσο περισσότερο γίνονται δεκτοί πρόθυμα οι εκβιασμοί κατ' αυτόν τον τρόπο, τόσο πιο αδικαιολόγητο φαίνεται τότε στους ανθρώπους, εξαιτίας μιας

νέας, προφανώς μεμονωμένης, αλλά βεβαίως πάντα επαναλαμβανόμενης καταπίεσης, το ενδεχόμενο να προβάλλει τελικά αντίσταση, ειδικά όταν έτσι κι αλλιώς η συνολική δυστυχία που υπέφερε σιωπηλά και υπομονετικά ήταν πολύ μεγαλύτερη. Η πτώση της Καρχηδόνας είναι η πιο τρομακτική απεικόνιση μιας τέτοιας αργής αυτοπροκαλούμενης εξαφάνισης ενός λαού.

Γι' αυτό και ο Κλάουζεβιτς στις «Τρεις Ομολογίες» του (Drei Bekenntnissen), διατυπώνει αυτή τη ιδέα με ασύγκριτο τρόπο και την καθιερώνει σχεδόν για πάντα, λέγοντας:

«ότι το στίγμα μιας δειλής υποταγής ποτέ δεν μπορεί να εξαλειφθεί· ότι αυτή η σταγόνα δηλητηρίου στο αίμα ενός λαού περνά στους απογόνους και θα παραλύσει και θα υπονομεύσει τη δύναμη των μεταγενέστερων γενεών»· ότι απεναντίας «ακόμα και η απώλεια αυτής της ελευθερίας μετά από έναν αιματηρό και έντιμο αγώνα εξασφαλίζει την αναγέννηση του λαού και είναι ο σπόρος της ζωής από τον οποίο κάποια μέρα ένα νέο δέντρο θα απλώσει γερές ρίζες».

Φυσικά, ένα έθνος που έχει γίνει ανέντιμο και δεν έχει χαρακτήρα δεν θα ενδιαφερθεί για τέτοιες θεωρίες. Διότι όποιος τις ενστερνίζεται, δεν μπορεί να βυθιστεί τόσο βαθιά, αλλά μόνο όποιος τις ξεχάσει ή δεν θέλει πια να τις θυμάται, καταρρέει. Επομένως δεν πρέπει να περιμένουμε από τους φορείς μιας ανήθικης υποταγής, ότι θα κοιτάζουν ξαφνικά βαθιά μέσα τους, για να ενεργήσουν με διαφορετικό τρόπο από ό, τι πριν, βάσει της λογικής και όλης της ανθρώπινης εμπειρίας. Το αντίθετο, ακριβώς αυτοί είναι που θα απορρίψουν οποιαδήποτε τέτοια θεωρία, έως ότου είτε το έθνος εξοικειωθεί οριστικά με τον ζυγό της σκλαβιάς του ή έως ότου σπρωχτούν στην επιφάνεια καλύτερες δυνάμεις για να πάρουν τον έλεγχο από τα χέρια των αχρείων αρπακτικών. Στην πρώτη περίπτωση, αυτοί οι άνθρωποι συνήθως δεν αισθάνονται καθόλου άσχημα, δεδομένου ότι όχι σπάνια διορίζονται από τους πανούργους νικητές στο αξίωμα του επιστάτη των σκλάβων, το οποίο τότε αυτές οι αμφιβόλου ηθικής φύσεις εξασκούν συχνά πάνω στο

δικό τους λαό πιο ανελέητα από οποιοδήποτε ξένο κτήνος που θα τοποθετούσε ο ίδιος ο εχθρός.

Η εξέλιξη από το 1918 μας δείχνει τώρα, ότι στη Γερμανία η ελπίδα να μπορέσουμε να κερδίσουμε την ευσπλαχνία των νικητών μέσω της εθελοντικής υποταγής, δυστυχώς, καθορίζει την πολιτική αντίληψη και τις πράξεις της πλατιάς μάζας με τον πιο ολέθριο τρόπο. Θέλω να αποδώσω ιδιαίτερη σημασία στην υπογράμμιση της **πλατιάς** μάζας, επειδή δεν μπορώ να πιστέψω, ότι οι πράξεις και οι παραλείψεις των **ηγετών** του έθνους μας μπορούν να αποδοθούν στην ίδια τρελή καταστροφική μανία. Δεδομένου ότι η καθοδήγηση των πεπρωμένων μας από το τέλος του πολέμου, ρυθμίζεται τώρα τελείως απροκάλυπτα από τους Εβραίους, πραγματικά δεν μπορούμε να υποθέσουμε, ότι μόνο η λανθασμένη αντίληψη είναι η αιτία της δυστυχίας μας, αλλά πρέπει, αντιθέτως, να πειστούμε ότι η εσκεμμένη πρόθεση καταστρέφει το έθνος μας. Και μόλις εξετάσουμε την προφανή τρέλα της ηγεσίας της εξωτερικής πολιτικής του έθνους μας από αυτή την άποψη, αποκαλύπτεται σαν μια εξαιρετικά εκλεπτυσμένη, ψυχρή λογική στην υπηρεσία της εβραϊκής ιδέας και στον αγώνα για παγκόσμια κατάκτηση.

Έτσι λοιπόν γίνεται κατανοητό, ότι η ίδια χρονική περίοδος, από το 1806 έως το 1813, που ήταν αρκετή για να διαποτίσει την πλήρως καταρρέουσα Πρωσία με νέα ζωτική ενέργεια και αποφασιστικότητα για να πολεμήσει, σήμερα όχι μόνο πέρασε ανεκμετάλλευτη, αλλά αντίθετα οδήγησε σε μια ολοένα και μεγαλύτερη αποδυνάμωση του κράτους μας.

Επτά χρόνια μετά τον Νοέμβριο του 1918, υπογράφηκε η Συνθήκη Λοκάρνο!

Η πορεία των γεγονότων ήταν αυτή που επισημάνθηκε παραπάνω: Μόλις είχε υπογραφεί η επαίσχυντη ανακωχή, δεν υπήρχε ούτε η ενεργητικότητα ούτε το θάρρος, για να αντιταχθεί ξαφνικά μια αντίσταση στα καταπιεστικά μέτρα των εχθρών, τα οποία ύστερα επαναλαμβάνονταν συνεχώς. Αλλά αυτοί ήταν πολύ έξυπνοι, για να απαιτήσουν πάρα πολλά με τη

μία. Περιορίζαν πάντα τους εκβιασμούς τους στο βαθμό που, κατά τη γνώμη τους – και αυτή της γερμανικής ηγεσίας μας – θα ήταν προς στιγμή τόσο υποφερτοί, που δεν θα υπήρχε λόγος να φοβούνται για μια έκρηξη της λαϊκής οργής. Όμως όσο περισσότερες από αυτές τις μεμονωμένες υπαγορεύσεις υπέγραφαν και τους στραγγάλιζαν, τόσο λιγότερο φαινόταν δικαιολογημένο, εξαιτίας ενός ακόμη **μεμονωμένου** εκβιασμού ή ταπεινωτικής απαίτησης να κάνουμε αυτό που δεν κάναμε λόγω πολλών άλλων: να προβάλλουμε αντίσταση. Αυτό ακριβώς είναι εκείνη η «σταγόνα δηλητηρίου», για την οποία μιλά ο Κλάουζεβιτς: η λιγοψυχία που άπαξ και εκδηλωθεί, πρέπει να αυξάνεται όλο και περισσότερο και η οποία σταδιακά, σαν η χειρότερη κληρονομιά, βαραίνει κάθε μελλοντική απόφαση. Μπορεί να γίνει ένα φοβερό μολυβένιο βάρος, που ένα έθνος τότε δύσκολα μπορεί να το αποτινάξει, αλλά από το οποίο παρασέρνεται οριστικά προς τα κάτω στην ύπαρξη μιας φυλής σκλάβων.

Έτσι εναλλάσσονταν και στη Γερμανία τα διατάγματα του αφοπλισμού και της υποδούλωσης, του πολιτικού ευνουχισμού και της οικονομικής λεηλασίας το ένα με το άλλο για να δημιουργήσουν τελικά εκείνο το ηθικό στοιχείο, που μπορεί να δει το Σχέδιο Ντέιβις σαν ευτύχημα και τη Συνθήκη του Λοκάρνο σαν επιτυχία. Τότε μπορούμε φυσικά, εξετάζοντάς τα από ψηλότερη οπτική γωνία, να μιλήσουμε για ένα μοναδικό ευτύχημα σ' αυτή τη δυστυχία, το ευτύχημα, ότι αν οι άνθρωποι μεν παραπλανούνται, οι ουρανοί δεν μπορούν να δωροδοκηθούν. Διότι η ευλογία τους δεν υλοποιήθηκε: Από τότε, η μιζέρια και η εξαθλίωση έχουν γίνει οι σταθεροί σύντροφοι του λαού μας και ο μοναδικός πιστός σύμμαχός μας είναι η δυστυχία. Και σε αυτήν την περίπτωση, η μοίρα δεν έκανε καμία εξαίρεση, αλλά μας έδωσε αυτό που μας άξιζε. Αφού δεν εκτιμούμε πλέον την τιμή, μας διδάσκει τουλάχιστον να εκτιμούμε την ελευθερία στο ψωμί. Οι άνθρωποι έχουν μάθει μέχρι τώρα να ζητούν ψωμί, αλλά μια από αυτές τις μέρες θα προσεύχονται για ελευθερία. Όσο πικρή και όσο προφανής κι αν

ήταν η κατάρρευση του έθνους μας στα χρόνια μετά το 1918, τόσο πιο αποφασιστικά, ειδικά εκείνη την εποχή, διωκόταν με τον πιο βίαιο τρόπο όλοι όσοι τολμούσαν να προφητεύσουν τότε, αυτό που αργότερα πάντα επαληθευόταν. Όσο απελπιστικά κακή ήταν η διοίκηση του έθνους μας, ήταν εξίσου και αλαζονική και ειδικά όταν επρόκειτο να απαλλαγούν από ανεπιθύμητους, επειδή ήταν προειδοποιητές δυσάρεστων. Μπορέσαμε τότε να βιώσουμε (και μπορούμε ακόμα και σήμερα να το κάνουμε!), ότι οι μεγαλύτεροι κοινοβουλευτικοί χοντροκέφαλοι, πραγματικά κοινοί σαγματοποιοί και κατασκευαστές γαντιών – όχι λόγω του επαγγέλματός τους, το οποίο δεν σημαίνει τίποτα – να ανεβαίνουν ξαφνικά στο βάθρο του πολιτικού για να κάνουν από εκεί αδιάκοπες επικρίσεις στους απλούς θνητούς. Δεν είχε και δεν έχει καμία σημασία το ότι ένας τέτοιος «πολιτικός» που βρίσκεται ήδη στον έκτο μήνα της τέχνης του κατά κανόνα εκτίθεται σαν ο πιο ανίκανος φαφλατάς, περιβαλλόμενος από το χλευασμό και την περιφρόνηση όλου του υπόλοιπου κόσμου, καθώς δεν ξέρει τι να κάνει και δίνει ακλόνητα αποδεικτικά στοιχεία για την πλήρη ανικανότητά του! Όχι, αυτό δεν έχει σημασία, το αντίθετο: όσο περισσότερο στερούνται πραγματικών επιτευγμάτων οι κοινοβουλευτικοί πολιτικοί αυτής της δημοκρατίας, τόσο πιο μανιωδώς καταδιώκουν εκείνους που περιμένουν επιτεύγματα από αυτούς, εκείνους που αηδιάζουν διαπιστώνοντας την αποτυχία των προηγούμενων δραστηριοτήτων τους και προβλέπουν την αποτυχία των μελλοντικών τους. Αλλά αν καμιά φορά στριμώξεις έναν τέτοιο κοινοβουλευτικό ευπατρίδη και τότε αυτός ο καλλιτέχνης της πολιτικής δεν μπορεί πλέον πραγματικά να αρνηθεί την αποτυχία όλων των ενεργειών του και των αποτελεσμάτων τους, τότε θα βρουν χιλιάδες χιλιάδων λόγους για να δικαιολογήσουν την αποτυχία τους και μόνο ένα πράγμα δεν παραδέχονται, ότι αυτοί οι ίδιοι είναι η κύρια αιτία κάθε κακού.

Μέχρι το χειμώνα του 1922/23 το αργότερο θα 'πρεπε να είχε γίνει γενικά κατανοητό, ότι η Γαλλία ακόμη και μετά τη σύναψη της ειρήνης, πάσχιζε με σιδερένια συνέπεια να επιτύχει τον πολεμικό στόχο που είχε στο νου της απ' την αρχή. Διότι ποτέ κανείς δεν θα πιστέψει, ότι η Γαλλία, στον πιο αποφασιστικό αγώνα στην ιστορία της έχυσε το αίμα του λαού της, το οποίο δεν ήταν και τόσο άφθονο, μόνο για να λάβει αργότερα αποζημιώσεις για την αποκατάσταση της ζημιάς που είχε πάθει προηγουμένως. Ακόμα και η Αλσατία-Λωρραίνη από μόνη της δεν θα εξηγούσε την ενεργητικότητα με την οποία η Γαλλία διεξήγαγε τον πόλεμο, αν δεν ήταν μέρος του πραγματικά μεγάλου πολιτικού μελλοντικού προγράμματος της γαλλικής εξωτερικής πολιτικής. Αλλά αυτός ο στόχος σημαίνει: διάλυση της Γερμανίας σε ένα συνονθύλευμα μικρών κρατών. Γι' αυτό πολέμησε η σοβινιστική Γαλλία, αν και στην πραγματικότητα πούλησε τον λαό της σαν μισθοφόρο στον διεθνιστικό παγκόσμιο εβραϊσμό.

Αυτός ο γαλλικός πολεμικός στόχος θα μπορούσε να επιτευχθεί από αυτόν τον πόλεμο εάν, όπως αρχικά ήλπιζε το Παρίσι, ο αγώνας είχε πραγματοποιηθεί στο γερμανικό έδαφος. Φανταστείτε αν οι αιματηρές μάχες του Παγκοσμίου Πολέμου δεν είχαν πραγματοποιηθεί στο Σομ, στη Φλάνδρα, στο Αρτουά, μπροστά στη Βαρσοβία, στο Ιβάνγκοροντ, στο Κόβνο, στη Ρίγα και οπουδήποτε αλλού, αλλά στη Γερμανία, στο Ρουρ και στον Μάιν, στον Έλβα, μπροστά από το Αννόβερο, τη Λειψία, τη Νυρεμβέργη κ.λ.π., και υποθέτω ότι θα πρέπει να συμφωνήσετε, ότι θα υπήρχε η πιθανότητα μιας διάσπασης της Γερμανίας. Είναι πολύ αμφίβολο, εάν το νέο ομοσπονδιακό μας κράτος θα άντεχε για τεσσεράμισι χρόνια την ίδια δοκιμασία καταπόνησης με τη Γαλλία, που εδώ και αιώνες έχει συγκεντρωποιηθεί αυστηρά και βλέπει μόνο το Παρίσι σαν το αδιαμφισβήτητο κέντρο της. Το γεγονός ότι αυτή η τιτάνια πάλη των εθνών εξελίχθηκε έξω από τα σύνορα της πατρίδας μας, δεν ήταν μόνο το αθάνατο επίτευγμα του μοναδικού παλαιού στρατού, αλλά και το μεγαλύτερο ευτύχημα για το γερμανικό μέλλον. Είναι

ακλόνητή μου και μερικές φορές σχεδόν ανησυχητική εσωτερική πεποίθηση, ότι σε διαφορετική περίπτωση σήμερα δεν θα υπήρχε καθόλου Γερμανικό Ράιχ εδώ και πολύ καιρό, αλλά μόνο «γερμανικά κρατίδια». Αυτός είναι και ο μοναδικός λόγος για τον οποίο το αίμα των φίλων και αδελφών μας που έπεσαν τουλάχιστον δεν χύθηκε εντελώς μάταια.

Έτσι όλα πήραν διαφορετική τροπή! Η Γερμανία το Νοέμβριο του 1918 κατέρρευσε με αστραπιαία ταχύτητα. Αλλά όταν η καταστροφή έπληξε την πατρίδα, τα στρατεύματα των στρατιών ήταν ακόμα βαθιά σε εχθρικά εδάφη. Το πρώτο μέλημα της Γαλλίας εκείνη την εποχή δεν ήταν η διάλυση της Γερμανίας, αλλά μάλλον το: Πώς θα βγάλουμε τα γερμανικά στρατεύματα από τη Γαλλία και το Βέλγιο το συντομότερο δυνατόν; Και έτσι το πρώτο καθήκον της κυβέρνησης του Παρισιού, για να τερματίσει τον Παγκόσμιο Πόλεμο, ήταν να αφοπλίσει τα γερμανικά στρατεύματα και, αν ήταν δυνατόν, να τα απωθήσει αμέσως μέσα στη Γερμανία· και μόνο δευτερευόντως θα μπορούσε να αφιερωθεί στην εκπλήρωση του αρχικού και πραγματικού πολεμικού στόχου. Βέβαια, η Γαλλία είχε ήδη παραλύσει σ' αυτό. Για την Αγγλία, με τον εκμηδενισμό της Γερμανίας σαν αποικιακή και εμπορική δύναμη και την πτώση της στην τάξη ενός κράτους δεύτερης κατηγορίας, ο πόλεμος πράγματι ολοκληρώθηκε νικηφόρα. Όχι μόνο δεν είχαν κάποιο συμφέρον από μια πλήρη εξάλειψη του γερμανικού κράτους, αλλά είχαν επίσης κάθε λόγο να επιθυμούν έναν αντίπαλο εναντίον της Γαλλίας στην Ευρώπη για το μέλλον. Έτσι, η γαλλική πολιτική έπρεπε να συνεχίσει με αποφασιστικό ειρηνευτικό έργο, αυτό που είχε ξεκινήσει ο πόλεμος, και η ρήση του Κλεμανσώ ότι γι' αυτόν η ειρήνη ήταν μόνο η συνέχιση του πολέμου, είχε μεγάλη σημασία.

Συνεχώς, κάθε φορά που δινόταν η ευκαιρία, έπρεπε να κλονίζουν τη διάρθρωση του Ράιχ. Με την επιβολή ολοένα και νέων διακοινώσεων αφοπλισμού από τη μια και απ' την άλλη με τους οικονομικούς εκβιασμούς που καθίσταντο δυνατοί μέσα από αυτόν, ήλπιζαν στο Παρίσι ότι θα μπορέσουν σιγά-σιγά να

διασπάσουν τη δομή του Ράιχ. Όσο περισσότερο μαραίνονταν η εθνική αξιοπρέπεια στη Γερμανία, τόσο πιο γρήγορα η οικονομική πίεση και η αιώνια εξαθλίωση θα μπορούσαν να οδηγήσουν σε πολιτικές καταστροφικές συνέπειες. Μια τέτοια πολιτική πολιτικής καταπίεσης και οικονομικής λεηλασίας, που διενεργείται για δέκα και είκοσι χρόνια, πρέπει σταδιακά να καταστρέψει ακόμα και την καλύτερη κρατική δομή και ενδεχομένως και να τη διαλύσει. Κατ' αυτόν τον τρόπο όμως επιτυγχάνεται τελικά ο γαλλικός πολεμικός στόχος.

Το χειμώνα του 1922/23 αυτό έπρεπε εδώ και καιρό να είχε αναγνωριστεί σαν πρόθεση της Γαλλίας. Αυτό άφηνε μόνο δύο επιλογές: μπορούσαμε να ελπίζουμε, είτε στη σταδιακή εξασθένηση της γαλλικής θέλησης στην επιμονή του γερμανικού εθνικού κορμού είτε κάποτε επιτέλους να κάνουμε αυτό που θα 'πρεπε να γίνει ούτως ή άλλως, δηλαδή σε κάποια ιδιαιτέρως οφθαλμοφανή περίπτωση να στρίψουμε το πηδάλιο του καραβιού του Ράιχ αλλάζοντας πλευρή και να εμβολίσουμε τον εχθρό. Αυτό όμως σήμαινε τότε έναν αγώνα ζωής και θανάτου και η προοπτική της ζωής υπήρχε μόνο εάν προηγουμένως καταφέρναμε να απομονώσουμε τη Γαλλία σε τέτοιο βαθμό, που αυτός ο δεύτερος πόλεμος δεν θα αποτελούσε πλέον μια πάλη της Γερμανίας ενάντια στον κόσμο, αλλά μια άμυνα της Γερμανίας εναντίον μιας Γαλλίας που ενοχλούσε συνεχώς τον κόσμο και την ειρήνη του.

Το τονίζω και είμαι απόλυτα πεπεισμένος γι' αυτό, ότι αυτό το δεύτερο ενδεχόμενο με τον ένα ή τον άλλο τρόπο μια μέρα πρέπει και θα συμβεί. Ποτέ δεν πίστεψα ότι οι προθέσεις της Γαλλίας απέναντί μας θα μπορούσαν ποτέ να αλλάξουν, διότι κατά βάθος είναι απλώς σύμφωνες με την έννοια της αυτοσυντήρησης του γαλλικού έθνους. Αν εγώ ο ίδιος ήμουν Γάλλος και χαιρόμουν τόσο με το μεγαλείο της Γαλλίας, όσο ιερό είναι για μένα της Γερμανίας, δεν θα μπορούσα και δεν θα ήθελα να ενεργήσω διαφορετικά από ό, τι κάνει τελικά ένας Κλεμανσώ. Η γαλλική εθνότητα, η οποία σιγά-σιγά αργοπεθαίνει όχι μόνο όσον αφορά τον πληθυσμό της, αλλά

ιδιαίτερα στα καλύτερα φυλετικά στοιχεία της, μπορεί να διατηρήσει τη σπουδαιότητά της στον κόσμο σε βάθος χρόνου, μόνο με την καταστροφή της Γερμανίας. Η γαλλική πολιτική μπορεί να κάνει χιλιάδες ελιγμούς, αλλά κάπου στο τέλος αυτός ο στόχος θα είναι πάντα παρών σαν εκπλήρωση των τελευταίων επιθυμιών και των βαθύτερων πόθων της. Είναι λάθος όμως να πιστεύουμε ότι μια καθαρά **παθητική** θέληση, η οποία θέλει μόνο να διατηρηθεί θα μπορούσε μακροπρόθεσμα να αντιστέκεται σε μια θέληση που δεν είναι λιγότερο ισχυρή, αλλά προχωρά **ενεργητικά**. **Όσο καιρό η αιώνια σύγκρουση μεταξύ Γερμανίας και Γαλλίας πραγματοποιείται μόνο με τη μορφή μιας γερμανικής άμυνας απέναντι στη γαλλική επιθετικότητα, δεν θα αποφασιστεί ποτέ, αλλά η Γερμανία από αιώνα σε αιώνα, θα χάνει τη μία θέση μετά την άλλη.** Ακολουθήστε τις μετακινήσεις των γερμανικών γλωσσικών συνόρων από τον δωδέκατο αιώνα έως και σήμερα, και μετά βίας θα μπορέσετε να υπολογίσετε την επιτυχία μιας στάσης και εξέλιξης, που μας έχει προκαλέσει τόσο μεγάλη ζημιά μέχρι τώρα.

Μόνο όταν αυτό γίνει πλήρως κατανοητό στη Γερμανία, έτσι ώστε η θέληση του γερμανικού έθνους για ζωή να μην επιτρέπεται πλέον να υποχωρεί σε καθαρά παθητική άμυνα, αλλά να εξωθηθεί σε μια οριστική ενεργητική σύγκρουση με τη Γαλλία και ριχτεί σε μια τελευταία αποφασιστική μάχη για τους μεγαλύτερους τελικούς στόχους της γερμανικής πλευράς: μόνο τότε θα μπορέσουμε να τερματίσουμε την αιώνια και την τόσο στεία πάλι ανάμεσα σε εμάς και στη Γαλλία· με την προϋπόθεση, όμως, ότι η Γερμανία βλέπει πραγματικά στην εξολόθρευση της Γαλλίας μόνο ένα μέσο, που θα μπορέσει μετά απ' αυτήν να δώσει επιτέλους στο λαό μας την πιθανή επέκταση κάπου αλλού. Σήμερα μετράμε ογδόντα εκατομμύρια Γερμανούς στην Ευρώπη! Αυτή η εξωτερική πολιτική όμως θα αναγνωριστεί σαν σωστή μόνο εάν, μετά από σχεδόν εκατό χρόνια, υπάρχουν διακόσια πενήντα εκατομμύρια Γερμανοί σε αυτήν την ήπειρο και μάλιστα όχι στοιβαγμένοι όπως οι βιομη-

χανικοί χαμάληδες του υπόλοιπου κόσμου, αλλά: σαν αγρότες και εργάτες που δίνουν ο ένας στον άλλο τα προς το ζην μέσω της δουλειάς τους.

Τον Δεκέμβριο του 1922, η κατάσταση μεταξύ της Γερμανίας και της Γαλλίας φάνηκε ξανά να επιδεινώνεται απειλητικά. Η Γαλλία είχε στο μυαλό της νέους τερατώδεις εκβιασμούς και χρειαζόταν δεσμεύσεις γι' αυτούς. Η οικονομική λεηλασία έπρεπε να προηγηθεί από μια πολιτική καταπίεση και μόνο ένα βίαιο χτύπημα στο νευραλγικό κέντρο όλης της γερμανικής μας ζωής φάνηκε στους Γάλλους να είναι αρκετό, για να μπορέσουν να βάλουν τον «ανυπότακτο» λαό μας κάτω από έναν πιο βαρύ ζυγό. Με την **κατοχή της περιοχής του Ρουρ**, η Γαλλία ήλπιζε όχι μόνο να σπάσει οριστικά την ηθική ραχοκοκαλιά της Γερμανίας, αλλά και να μας θέσει οικονομικά σε μια δυσχερή θέση στην οποία, θέλοντας και μη, θα έπρεπε να αναλάβουμε κάθε υποχρέωση, ακόμη και τη βαρύτερη.

Ήταν ζήτημα κάμψης και διάσπασης. Και η Γερμανία λύγισε στην αρχή, για να καταλήξει να σπάσει τελείως αργότερα.

Με την κατοχή της περιοχής του Ρουρ, η μοίρα προσέφερε για άλλη μια φορά το χέρι της στο γερμανικό λαό για να ξανασηκωθεί. Διότι αυτό που με την πρώτη ματιά φαινόταν να είναι μια μεγάλη δυστυχία, με μια πιο προσεκτική εξέταση περιελάμβανε την απεριόριστη ελπιδοφόρα πιθανότητα του τερματισμού των γερμανικών δεινών γενικά.

Όσον αφορά την εξωτερική πολιτική, η κατοχή του Ρουρ αποξένωσε για πρώτη φορά την Γαλλία από την Αγγλία και μάλιστα όχι μόνο από τους κύκλους βρετανικής διπλωματίας, οι οποίοι είχαν δεχτεί και διατήρησαν τη σύναψη της γαλλικής συμμαχίας μόνο με τα ρεαλιστικά μάτια ενός ψυχρού υπολογιστή, αλλά και στους ευρύτερους κύκλους του αγγλικού λαού. Η αγγλική οικονομία, ειδικότερα, ένιωσε αυτήν την περαιτέρω απίστευτη ενίσχυση της γαλλικής ηπειρωτικής δύναμης με δυσφορία που δύσκολα κρυβόταν. Διότι όχι μόνο, ότι η Γαλλία, από καθαρά στρατιωτικο-πολιτική άποψη, λάμβανε τώρα στην Ευρώπη μια θέση, που δεν είχε προηγουμέ-

νως η Γερμανία, τώρα λάμβανε και τα οικονομικά δεδομένα, που συνδύαζαν την πολιτική της ανταγωνιστικότητα με μια θέση σχεδόν μονοπωλιακή οικονομικά. Τα μεγαλύτερα μεταλλεία σιδήρου και ορυχεία άνθρακα της Ευρώπης ενώνονταν έτσι στα χέρια ενός έθνους, το οποίο για τα ζωτικά του συμφέροντα, σε πλήρη αντίθεση με τη Γερμανία, είχε επιδείξει μέχρι τώρα την ίδια αποφασιστικότητα όσο και παρεμβατικότητα και έφερνε νέες υπενθυμίσεις σε όλο τον κόσμο για τη στρατιωτική αξιοπιστία του στον μεγάλο πόλεμο. Με την κατοχή των ανθρακωρυχείων του Ρουρ από τη Γαλλία, όλα τα κέρδη της Αγγλίας από τον πόλεμο αποσπάστηκαν από τα χέρια της και ο νικητής τώρα δεν ήταν πλέον η δραστήρια και ευέλικτη βρετανική διπλωματία, αλλά ο στρατάρχης Φος και η Γαλλία που εκπροσωπούσε.

Και στην Ιταλία, η διάθεση εναντίον της Γαλλίας, η οποία δεν ήταν ρόδινη από το τέλος του πολέμου, μετατράπηκε πλέον σε ένα πραγματικό μίσος. Ήταν η μεγάλη ιστορική στιγμή που οι σύμμαχοι του παρελθόντος θα μπορούσαν να γίνουν οι αυριανοί εχθροί. Εάν τα πράγματα εξελίχθηκαν διαφορετικά και οι σύμμαχοι δεν ήρθαν τώρα ξαφνικά σε διαμάχη, όπως και στον δεύτερο Βαλκανικό Πόλεμο, τότε αυτό οφείλεται μόνο στο γεγονός ότι η Γερμανία δεν είχε κάποιον Εμβέρ Πασά αλλά έναν καγκελάριο Κούντο.

Όχι μόνο από την άποψη της εξωτερικής πολιτικής, αλλά και από την άποψη της εσωτερικής πολιτικής, η εισβολή των Γάλλων στο Ρουρ ήταν για την Γερμανία από τις μεγαλύτερες μελλοντικές ευκαιρίες. Ένα σημαντικό μέρος του λαού μας που, χάρη στη συνεχή επιρροή των ψεύτικων μηνυμάτων του Τύπου μας, εξακολουθούσε να βλέπει τη Γαλλία σαν υπέρμαχο της προόδου και του φιλελευθερισμού, θεραπεύτηκε ξαφνικά από αυτήν την παραληρητική αυταπάτη. Όπως ακριβώς τη χρονιά του 1914 είχε διώξει τα όνειρα της διεθνούς αλληλεγγύης των λαών από το μυαλό των Γερμανών εργατών μας και ξαφνικά τους οδήγησε πίσω στον κόσμο της αιώνιας πάλης, στην οποία το ένα πλάσμα τρώει το άλλο και ο θάνατος των ασθενέστερων

σημαίνει τη ζωή των ισχυρότερων, έτσι και την άνοιξη του 1923.

Όταν οι Γάλλοι πραγματοποίησαν τις απειλές τους και τελικά άρχισαν να εισέρχονται στην περιοχή του άνθρακα της Κάτω Γερμανίας, στην αρχή πολύ προσεκτικά και δειλά, μια μεγάλη, αποφασιστική στιγμή της μοίρας είχε σημάνει για τη Γερμανία. Εάν εκείνη τη στιγμή ο λαός μας συνδύαζε μια μεταστροφή των αντιλήψεών του με μια αλλαγή στην προηγούμενη στάση του, τότε η γερμανική περιοχή Ρουρ θα μπορούσε να γίνει η ναπολεόντεια Μόσχα για τη Γαλλία. Υπήρχαν μόνο δύο δυνατότητες: **Είτε να το ανεχτούμε και αυτό και να μην κάνουμε τίποτα, είτε να κάνουμε το γερμανικό λαό, με το βλέμμα στραμμένο στην περιοχή του πυρακτωμένου Έσσεν και των καπνισμένων κλιβάνων, να τερματίσει την ίδια στιγμή αυτήν την αιώνια ντροπή με ένθερμη θέληση και προτιμότερο να πάρει πάνω του τον τρόπο της στιγμής παρά να υπομένει τον ατελείωτο τρόπο παραπέρα.**

Το να ανακαλυφθεί μια τρίτη δυνατότητα, ήταν η «αθάνατη συνεισφορά» του τότε Καγκελάριου του Ράιχ Κούντο, και ο θαυμασμός και η συμμετοχή σε αυτόν ήταν ο ακόμη πιο «ένδοξος» κόσμος του αστικού μας κόμματος.

Εδώ θα 'θελα αρχικά να εξετάσω τη δεύτερη δυνατότητα όσο το δυνατόν συντομότερα:

Με την κατοχή της περιοχής του Ρουρ, η Γαλλία διέπραξε μια κατάφωρη παραβίαση της Συνθήκης των Βερσαλλιών. Έτσι μ' αυτό, έμπαινε σε αντίθεση με μια σειρά εγγυητριών δυνάμεων, αλλά ειδικά με την Αγγλία και την Ιταλία. Η Γαλλία δεν μπορούσε πλέον να ελπίζει για κάποια υποστήριξη από αυτά τα κράτη για την εγωιστική της εισβολή. Έπρεπε μόνη της να φέρει την περιπέτεια, και μια τέτοια ήταν αρχικά, σε κάποιο αίσιο τέλος. Για μια γερμανική εθνική κυβέρνηση μπορούσε να υπάρχει μόνο ένας και μοναδικός δρόμος, δηλαδή, αυτός που υπαγορεύεται από την τιμή. Ήταν βέβαιο ότι στην αρχή δεν θα μπορούσαμε να αντιταχθούμε στη Γαλλία με τη δύναμη των όπλων· αλλά ήταν απαραίτητο να συνειδητοποιήσουμε ξεκάθα-

ρα ότι οποιαδήποτε διαπραγμάτευση χωρίς δύναμη πίσω μας θα ήταν γελοία και άγονη. Ήταν ανοησία να πάρουμε τη θέση: «Δεν πρόκειται να διαπραγματευτούμε» χωρίς την πιθανότητα μιας ενεργής αντίδρασης· αλλά ήταν ακόμη πιο παράλογο να πάμε τελικά στη διαπραγμάτευση χωρίς να έχουμε δημιουργήσει μια δύναμη εν τω μεταξύ.

Όχι ότι η κατοχή του Ρουρ θα μπορούσε να είχε αποφευχθεί με **στρατιωτικά μέσα**. Μόνο ένας τρελός θα μπορούσε να συμβουλέψει μια τέτοια απόφαση. Ωστόσο, αξιοποιώντας την εντύπωση που έκανε αυτή η γαλλική ενέργεια και κατά τη διάρκεια της εκτέλεσής της, αυτό που μπορούσαμε και θα έπρεπε να είχαμε κάνει ήταν, χωρίς να λάβουμε υπόψη τη Συνθήκη των Βερσαλλιών την οποία η ίδια η Γαλλία είχε παραβιάσει, να εξασφαλίσουμε εκείνα τα στρατιωτικά βοηθητικά μέσα, που θα μπορούσαν αργότερα να δοθούν στους διαπραγματευτές στην πορεία τους. Διότι ήταν ξεκάθαρο από την αρχή ότι μια μέρα το ζήτημα αυτής της κατεχόμενης περιοχής από την Γαλλία θα αποφασιζόταν σε κάποιο τραπέζι διαπραγματεύσεων. Αλλά έπρεπε να είμαστε εξίσου σαφείς στο γεγονός ότι ακόμη και οι καλύτεροι διαπραγματευτές μπορούν να επιτύχουν φτωχά αποτελέσματα, όσο το έδαφος στο οποίο στέκονται και η καρέκλα στην οποία κάθονται, δεν είναι το όπλο της ασπίδας του έθνους τους. Ένας αδύναμος μικρός ράφτης δεν μπορεί να καβγαδίσει με αθλητές και ένας ανυπεράσπιστος διαπραγματευτής θα πρέπει και να ανέχεται το σπαθί του Βρέννου* στον εχθρικό δίσκο της ζυγαριάς, αν δεν

* Βρέννος (κελτικά *brenn* = αρχηγός, ηγεμόνας). Ηγεμόνας των Σενόνων Γαλατών (β' μισό 5ου – α' μισό 4ου αι. π.Χ.): το πραγματικό όνομά του δεν είναι γνωστό, καθώς έμεινε στην ιστορία με την κελτική ονομασία της ιδιότητάς του, ως ηγεμόνα. Στις αρχές του 3ου π.χ. ο Βρέννος με τα στρατεύματά του πολιορκούσε τη Ρώμη. Οι Ρωμαίοι φοβούμενοι ότι η Ρώμη θα πέσει τελικά στα χέρια του Βρέννου, ήλθαν σε διαπραγματεύσεις μαζί του για να λύσει την πολιορκία έναντι κάποιου ανταλλάγματος. Ο Βρέννος δέχθηκε την πρόταση των Ρωμαίων και ζήτησε ως αντάλλαγμα μια τεράστια ποσότητα χρυσού. Φέρανε τότε οι Ρωμαίοι την μεγάλη ζυγαριά στην αγορά της πόλης και ξεκίνησαν το ζύγισμα του χρυσού. Μάλιστα ο Βρέννος, όταν τοποθετούσαν τα σταθμά στη ζυγαριά έβαλε επάνω σε αυτά το μεγάλο σιδερένιο σπαθί του, προφανώς για να έχει να παίρνει περισσότερο χρυσάφι. (Σ.τ.μ)

μπορούσε να ρίξει το δικό του σαν αντίβαρο. Ή δεν ήταν πραγματικά ντροπή, που έπρεπε να παρακολουθούμε την παρωδία των διαπραγματεύσεων, που από το 1918 προηγούνταν πάντα από τις εκάστοτε υπαγορεύσεις; Αυτό το εξευτελιστικό θέαμα παρουσιάστηκε σε ολόκληρο τον κόσμο, με το να μας προσκαλούν, σαν να μας κοροϊδεύουν, πρώτα στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων, για να μας παρουσιάσουν μετά αποφάσεις και προγράμματα που είχαν προετοιμαστεί πολύ πριν, τα οποία ασφαλώς μπορούσαν να συζητηθούν, αλλά από την αρχή έπρεπε να θεωρηθούν αμετάβλητα. Βεβαίως, οι διαπραγματευτές μας δύσκολα βρισκόντουσαν σε κάποια περίπτωση πάνω από τον μέσο όρο του πιο μέτριου ανθρώπου και ως επί το πλείστον δικαιολογούσαν την αναιδή έκφραση του Λόιντ Τζορτζ, ο οποίος, μπροστά στον πρώην υπουργό του Ράιχ Ζίμον, σχολίασε με περιφρονητικό τρόπο, «ότι οι Γερμανοί δεν ήξεραν πώς να επιλέξουν έξυπνους άνδρες σαν ηγέτες και εκπροσώπους τους». Αλλά ακόμη και οι ιδιοφυΐες εν όψει της αποφασιστικής θέλησης του εχθρού για δύναμη και στην αξιοθρήνητη αδυναμία του ανυπεράσπιστου από κάθε άποψη του ίδιου μας του λαού, ελάχιστα θα μπορούσαν να πετύχουν.

Όποιος όμως ήθελε την άνοιξη του 1923 να χρησιμοποιήσει την κατοχή του Ρουρ από τη Γαλλία σαν μια ευκαιρία για την αποκατάσταση των μέσων της στρατιωτικής μας δύναμης, έπρεπε πρώτα να δώσει στο έθνος πνευματικά όπλα, να ενισχύσει τη δύναμη της θέλησής του και να εξοντώσει τους καταστροφείς αυτής της πολύτιμης εθνικής δύναμης.

Όπως ακριβώς το 1918 πληρώσαμε με το αίμα μας, το ότι το 1914 και το 1915 δεν ενεργήσαμε για να συνθλίψουμε το κεφάλι του μαρξιστικού φιδιού μια για πάντα, έτσι έπρεπε να πληρώσουμε επίσης με τον πιο καταστροφικό τρόπο, όταν την άνοιξη του 1923 δεν εκμεταλλευτήκαμε την ευκαιρία να θέσουμε τέλος στις δραστηριότητες των μαρξιστών προδοτών και δολοφόνων του έθνους.

Οποιαδήποτε σκέψη μιας πραγματικής αντίστασης εναντίον της Γαλλίας ήταν απόλυτη ανοησία, αν δεν κηρύτταμε πόλεμο

εναντίον εκείνων των δυνάμεων, που πέντε χρόνια νωρίτερα είχαν διασπάσει από μέσα τη γερμανική αντίσταση στο πεδίο της μάχης. Μόνο τα αστικά μυαλά θα μπορούσαν να καταλήξουν στην απίστευτη άποψη, ότι ο μαρξισμός μπορεί τώρα να έχει αλλάξει και ότι οι κανάγιες, που ήθελαν να ηγηθούν το 1918, που εκείνο τον καιρό ποδοπάτησαν ψυχρά δύο εκατομμύρια νεκρούς, για να μπορέσουν να σκαρφαλώσουν καλύτερα στις διάφορες κυβερνητικές καρέκλες, τώρα ξαφνικά το 1923 ήταν έτοιμοι να αποτίσουν φόρο τιμής στην εθνική συνείδηση. Μια απίστευτη και πραγματικά παράλογη σκέψη, η ελπίδα, ότι οι προδότες του παρελθόντος θα γίνονταν ξαφνικά μαχητές για τη γερμανική ελευθερία! Δεν το σκέφτηκαν καν! **Όπως ακριβώς μια ύαινα δεν αφήνει το ψοφίμι, έτσι και ένας μαρξιστής δεν αφήνει την προδοσία.** Αφήστε στην άκρη, σας παρακαλώ, την πιο ανόητη ένσταση, ότι και όμως κάποτε και πολλοί εργάτες είχαν χύσει το αίμα τους για τη Γερμανία. Γερμανοί εργάτες, ναι, αλλά τότε δεν ήταν πια διεθνιστές μαρξιστές. Αν η γερμανική εργατική τάξη εξακολουθούσε να αποτελείται από μαρξιστές το 1914, ο πόλεμος θα είχε τελειώσει μετά από τρεις εβδομάδες. Η Γερμανία θα είχε καταρρεύσει προτού ο πρώτος στρατιώτης βγει από τα σύνορα. Όχι, το γεγονός ότι ο γερμανικός λαός αγωνιζόταν ακόμη εκείνη την εποχή αποδεικνύει ότι η μαρξιστική παραληρητική αυταπάτη δεν είχε ακόμη καταφέρει να τον ροκανίσει μέχρι το βαθύτερο σημείο. Αλλά στον βαθμό που κατά τη διάρκεια του πολέμου ο Γερμανός εργάτης και ο Γερμανός στρατιώτης επανήλθαν στα χέρια των μαρξιστών ηγετών, στον ίδιο βαθμό χάθηκαν για την πατρίδα. Εάν στην αρχή του πολέμου και κατά τη διάρκεια του πολέμου δώδεκα ή δεκαπέντε χιλιάδες από αυτούς τους Εβραίους διαφθορείς του λαού είχαν βρεθεί στα δηλητηριώδη αέρια, όπως έπρεπε να υπομείνουν στο πεδίο της μάχης οι εκατοντάδες χιλιάδες από τους καλύτερους Γερμανούς εργάτες μας από όλα τα κοινωνικά στρώματα και επαγγέλματα, τότε η θυσία των εκατομμυρίων στο μέτωπο δεν θα είχε αποδειχθεί μάταιη. Αντιθέτως: η εξάλειψη δώδεκα χιλιάδων

καθαρμάτων την κατάλληλη στιγμή μπορεί να είχε σώσει τη ζωή ενός εκατομμυρίου αξιοπρεπών Γερμανών, που θα ήταν πολύτιμοι για το μέλλον. Αλλά ήταν επίσης μέρος της αστικής «πολιτικής», χωρίς να της καίγεται καρφί, να παραδίδει εκατομμύρια στο πεδίο της μάχης με αιματηρό τέλος, αλλά να θεωρεί δέκα ή δώδεκα χιλιάδες προδότες, λαθρέμπορους, τοκογλύφους και απατεώνες σαν ένα ιερό και πολύτιμο εθνικό αγιαστήριο και έτσι να διακηρύττει ανοιχτά το απαραβίαστό τους. Κανείς δεν ξέρει τι είναι μεγαλύτερο σε αυτόν τον αστικό κόσμο, η ηλιθιότητα, η αδυναμία και η δειλία ή η πέρα για πέρα κουρελιασμένη ηθική. Είναι πραγματικά μια τάξη καταδικασμένη από τη μοίρα σε κατάρρευση, αλλά δυστυχώς σέρνει ολόκληρο το έθνος μαζί της στην άβυσσο.

Το 1923, ωστόσο, η κατάσταση ήταν ακριβώς η ίδια με το 1918. Ανεξάρτητα από τη μορφή αντίστασης, που θα αποφασιζόταν, η πρώτη προϋπόθεση ήταν πάντα η εξάλειψη του μαρξιστικού δηλητηρίου από το εθνικό μας σώμα. Και κατά τη γνώμη μου το πρώτο καθήκον μιας πραγματικά εθνικής κυβέρνησης, εκείνη την εποχή, ήταν να αναζητήσει και να βρει εκείνες τις δυνάμεις που ήταν αποφασισμένες να κηρύξουν έναν πόλεμο αφανισμού στον μαρξισμό και στη συνέχεια να δώσει σε αυτές τις δυνάμεις ελεύθερο έλεγχο· το καθήκον της ήταν να μην προσκυνά τις ανοησίες του «νόμου και τάξης» τη στιγμή που ο εξωτερικός εχθρός είχε προξενήσει το πιο καταστροφικό χτύπημα στην πατρίδα και η προδοσία παραμόνευε σε κάθε γωνιά του δρόμου. Όχι, μια πραγματικά εθνική κυβέρνηση έπρεπε εκείνη την εποχή να επιδιώκει την αναταραχή και τον αναβρασμό, εάν μόνο κάτω από την σύγχυσή τους γινόταν δυνατή και μπορούσε επιτέλους να πραγματοποιηθεί ένα συστηματικό ξεκαθάρισμα με το μαρξιστικό θανάσιμο εχθρό του λαού μας. Εάν δεν γινόταν αυτό, τότε κάθε σκέψη αντίστασης, όποια κι αν ήταν η μορφή της, ήταν απόλυτη τρέλα. Ένα τέτοιο ξεκαθάρισμα λογαριασμών αληθινού, κοσμοϊστορικού μεγαλείου δεν πραγματοποιείται σύμφωνα με το σχέδιο κάποιου μυστικοσυμβούλου ή μιας γηραλέας αποστε-

ωμένης υπουργικής ψυχής, αλλά σύμφωνα με αιώνιο νόμο της ζωής σε αυτήν τη γη, που είναι ο αγώνας γι' αυτή τη ζωή και παραμένει αγώνας. Θα 'πρεπε να ανακαλέσουμε στη μνήμη μας, ότι από τους πιο αιματηρούς εμφύλιους πολέμους συχνά προέκυψε ένας ατσάλινος, υγιής εθνικός κορμός, ενώ από τεχνητές μακροχρόνιες καταστάσεις ειρήνης έχουν παραχθεί περισσότερες από μία φορές η σήψη που φτάνει ως τον ουρανό. Η μοίρα των εθνών δεν αλλάζει με το «γάντι». Το 1923, λοιπόν, έπρεπε να γίνει αντιληπτό ότι χρειαζόταν η σκληρή λαβή, για να πιάσουμε τα φίδια που κατέτρωγαν τον εθνικό μας κορμό. Εάν πετύχαινε αυτό, τότε μόνο θα είχε νόημα η προετοιμασία μιας ενεργητικής αντίστασης.

Εκείνη την εποχή, πολλές φορές βράχνιασα και προσπαθούσα να το ξεκαθαρίσω τουλάχιστον στους λεγόμενους εθνικιστικούς κύκλους τι διακυβευόταν αυτή τη φορά, και ότι, αν κάναμε τα ίδια λάθη όπως το 1914 και τα επόμενα χρόνια, αναπόφευκτα θα ερχόταν και πάλι ένα τέλος όπως το 1918. Τους ζήτησα ξανά και ξανά να αφήσουν ελεύθερη την πορεία της μοίρας και να δώσουν στο κίνημά μας την ευκαιρία μιας αντιπαράθεσης με τον μαρξισμό· όμως έκανα έκκληση σε κουφά αυτιά. Όλοι ήξεραν καλύτερα, συμπεριλαμβανομένου του αρχηγού των ενόπλων δυνάμεων, μέχρι που τελικά αντιμετώπισαν την πιο άθλια συνθηκολόγηση όλων των εποχών.

Τότε συνειδητοποίησα ως τα βάθη της ψυχής μου, ότι η γερμανική αστική τάξη βρισκόταν στο τέλος μιας αποστολής και δεν προοριζόταν για κάποιο άλλο έργο. Τότε είδα πώς όλα αυτά τα κόμματα τσακώνονταν με τον μαρξισμό μόνο από τον φθόνο του ανταγωνισμού, χωρίς καν να θέλουν να τον καταστρέψουν σοβαρά· βαθιά μέσα τους όλοι, προ πολλού, είχαν συμβιβαστεί με την καταστροφή της πατρίδας και αυτό που τους ταρακουνούσε ήταν μόνο η μεγάλη έγνοια τους να παρευρεθούν στην αγρυπνία της κηδείας. Μόνο γι' αυτό «πολεμούσαν».

Κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου – το παραδέχομαι ειλικρινά – ένιωσα τον βαθύτερο θαυμασμό για τον μεγάλο

άνδρα νότια των Άλπεων, ο οποίος, με ένθερμη αγάπη για τον λαό του, δεν έκανε συμφωνίες με τους εσωτερικούς εχθρούς της Ιταλίας, αλλά επιδίωξε τον αφανισμό τους με κάθε τρόπο και με κάθε μέσο. Αυτό που θα κατατάξει τον Μουσολίνι ανάμεσα στους μεγάλους αυτής της γης είναι η αποφασιστικότητα να μην μοιραστεί την Ιταλία με τον μαρξισμό, αλλά, αποκαλύπτοντας την καταστροφικότητα του διεθνισμού, να σώσει την πατρίδα από αυτόν.

Πόσο αξιολύπητοι νάνοι φαίνονται συγκριτικά οι Γερμανοί επίδοξοι πολιτικοί μας και πόσο πρέπει να αναγουλιάζει κάποιος από αηδία, όταν αυτά τα μηδενικά τολμούν με άξεστη υπεροψία να ασκούν κριτική στον χίλιες φορές καλύτερό τους· και πόσο πιο οδυνηρό είναι να σκεφτόμαστε, ότι αυτό συμβαίνει σε μια χώρα, που μόλις πριν από μισό αιώνα μπορούσε ακόμα να αποκαλεί έναν Βίσμαρκ ηγέτη της! –

Με αυτή τη στάση της αστικής τάξης και την προστασία του μαρξισμού, η μοίρα κάθε ενεργητικής αντίστασης στο Ρουρ το 1923 ήταν προκαθορισμένη. Το να θέλουμε να πολεμήσουμε τη Γαλλία με τον θανάσιμο εχθρό στις τάξεις μας ήταν καθαρή ανοησία. Αυτό που έγινε τότε θα μπορούσε να είναι το πολύ μια σκιαμαχία, σκηνοθετημένη, για να ικανοποιήσει λίγο το εθνικιστικό στοιχείο στη Γερμανία, να ηρεμήσει την «ψυχή του λαού που έβραζε» ή στην πραγματικότητα να την ξεγελάσει. Αν πίστευαν σοβαρά σε αυτό που έκαναν, θα έπρεπε να είχαν αναγνωρίσει ότι η δύναμη ενός λαού βρίσκεται πρωτίστως όχι στα όπλα του αλλά στη θέλησή του, και ότι προτού νικηθούν οι εξωτερικοί εχθροί, πρώτα πρέπει να καταστραφούν οι εχθροί που είναι στο εσωτερικό του· αλλιώς αλίμονο αν η νίκη δεν στέψει τον αγώνα από την πρώτη κιόλας μέρα! Μόλις η σκιά της ήττας περάσει πάνω από έναν λαό, που στο εσωτερικό του δεν είναι απαλλαγμένος από εχθρούς, η δύναμη της αντίστασής του θα καταρρεύσει και τελικά νικητής θα είναι ο εχθρός.

Αυτά θα μπορούσε κανείς να τα προβλέψει ήδη από την άνοιξη του 1923. Ας μη μιλήσουμε καθόλου για την αβεβαιότητα μιας στρατιωτικής επιτυχίας εναντίον της Γαλλίας!

Γιατί εάν το αποτέλεσμα της γερμανικής δράσης απέναντι στην εισβολή των Γάλλων στο Ρουρ ήταν μόνο η καταστροφή του μαρξισμού στο εσωτερικό, μόνο από αυτό το γεγονός η επιτυχία θα ήταν στο πλευρό μας. Μια Γερμανία, που θα είχε απολυτρωθεί από αυτούς τους θανάσιμους εχθρούς της ύπαρξής της και του μέλλοντός της θα είχε δυνάμεις που κανένας στο κόσμο δεν θα μπορούσε πλέον να καταπνίξει. **Την ημέρα που εδώ στη Γερμανία θα συντριβεί ο μαρξισμός, στην πραγματικότητα θα σπάσουν τα δεσμά της για πάντα.** Διότι στην ιστορία μας ποτέ δεν νικηθήκαμε από τη δύναμη των αντιπάλων μας, αλλά πάντα μόνο από τα δικά μας ελαττώματα και από τους εχθρούς στο δικό μας στρατόπεδο.

Δεδομένου ότι οι ηγέτες του γερμανικού κράτους δεν μπόρεσαν να σταθούν στο ύψος μιας τέτοιας ηρωικής πράξης εκείνη την εποχή, λογικά θα μπορούσαν να προχωρήσουν μόνο με τον πρώτο τρόπο, δηλαδή να μην κάνουν απολύτως τίποτα, αλλά να αφήσουν τα πράγματα να πάνε όπως ήταν.

Αλλά στη μεγάλη ώρα οι ουρανοί χάρισαν στον γερμανικό λαό έναν σπουδαίο άνθρωπο, τον κύριο Κούννο. Στην πραγματικότητα δεν ήταν πολιτικός ή πολιτικός εξ επαγγέλματος και πολύ λιγότερο φυσικά γεννημένος για πολιτικός, αλλά αντιπροσώπευε ένα είδος πολιτικάντη, ο οποίος χρειαζόταν μόνο για την ολοκλήρωση ορισμένων καθηκόντων· αλλιώς στην πραγματικότητα ήταν πιο έμπειρος στις επιχειρήσεις. Μια κατάρα για τη Γερμανία ως εκ τούτου, γιατί αυτός ο πολιτικοποιημένος επιχειρηματίας έβλεπε τώρα και την πολιτική σαν οικονομική επιχείρηση και οργάνωνε τις ενέργειές του ανάλογα.

«Η Γαλλία κατέλαβε την περιοχή Ρουρ· τι υπάρχει στην περιοχή Ρουρ; Κάρβουνο. Άρα λοιπόν, η Γαλλία κατέλαβε την περιοχή Ρουρ για το κάρβουνο;» Τι πιο φυσικό για τον κύριο Κούννο από τη σκέψη της απεργίας, έτσι ώστε οι Γάλλοι να μην μπορούν να πάρουν το κάρβουνο, οπότε, κατά τη γνώμη του κύριου Κούννο, μια μέρα θα εκκένωναν ξανά την περιοχή Ρουρ εξαιτίας της μη κερδοφορίας του εγχειρήματος. Αυτός ήταν

περίπου ο ειρμός των σκέψεων αυτού του «σπουδαίου», «εθνικιστή» «πολιτικού», τον οποίο ανέπτυσσε στον «λαό του» στη Στουτγκάρδη και σε άλλα μέρη και τον οποίο αυτός ο λαός κοιτούσε με θαυμασμό πανευτυχής.

Για να γίνει όμως η απεργία φυσικά χρειάζονταν και οι μαρξιστές, γιατί πρωτίστως έπρεπε να απεργήσουν οι εργάτες. Άρα λοιπόν ήταν απαραίτητο, να φέρει τους εργάτες (και στο μυαλό ενός τέτοιου αστού πολιτικού είναι πάντα συνώνυμοι με τον μαρξιστή) σε ένα ενιαίο μέτωπο με όλους τους υπόλοιπους Γερμανούς. Έπρεπε να βλέπατε εκείνη την εποχή πραγματικά τη λάμψη αυτών των μουχλιασμένων κουλτουριάρηδων των αστικών πολιτικών κομμάτων μπροστά σε ένα τόσο έξυπνο σύνθημα! Εθνικό και έξυπνο ταυτόχρονα – επιτέλους τώρα είχαν αυτό που έψαχναν τόσο καιρό! Η γέφυρα με το μαρξισμό είχε βρεθεί και τώρα ήταν δυνατό για τον εθνικό απατεώνα να απλώσει το μικροαστικό του χέρι στον διεθνιστή προδότη με ένα «γερμανικό» ύφος και εθνικές εκφράσεις. Και αυτός το άρπαξε χωρίς καθυστέρηση. Γιατί ακριβώς όπως ο Κούνο χρειαζόταν τους μαρξιστές ηγέτες για το «ενιαίο μέτωπό» του, τόσο απαραίτητα και οι μαρξιστές ηγέτες χρειάζονταν τα χρήματα του Κούνο. Αυτό βοηθούσε και τα δύο μέρη. Ο Κούνο πήτε το ενιαίο μέτωπό του, αποτελούμενο από εθνικιστές φαφλατάδες και αντεθνικιστές απατεώνες, και οι διεθνιστές απατεώνες θα μπορούσαν με την κρατική ανταμοιβή να υπηρετήσουν την υπέρτατη αποστολή του αγώνα τους, δηλαδή να καταστρέψουν την εθνική οικονομία και μάλιστα αυτή τη φορά με κρατικά έξοδα. Μια αθάνατη ιδέα, να σωθεί ένα έθνος μέσω μιας πληρωμένης γενικής απεργίας, σε κάθε περίπτωση όμως το σύνθημα με το οποίο ακόμα και ο πιο αδιάφορος άχρηστος θα μπορούσε να ακολουθήσει με όλο του τον ενθουσιασμό.

Είναι γενικά γνωστό ότι με τις προσευχές δεν ελευθερώνεται ένας λαός. Όμως το εάν κάποιος μπορεί ίσως να ελευθερωθεί τεμπελιάζοντας, αυτό έπρεπε να δοκιμαστεί ιστορικά. Εάν εκείνη την εποχή ο κύριος Κούνο, αντί να ζη-

τήσει μια γενική απεργία επί πληρωμή και να την θέσει σαν βάση του «ενιαίου μετώπου», απαιτούσε από κάθε Γερμανό μόνο δύο ώρες επιπλέον εργασία, τότε η απάτη αυτού του «ενιαίου μετώπου» από την τρίτη κιόλας μέρα θα είχε τελειώσει από μόνη της. Τα έθνη δεν ελευθερώνονται κάνοντας τίποτα, αλλά με θυσίες.

Ωστόσο, αυτή η λεγόμενη παθητική αντίσταση δεν κράτησε πολύ. Διότι μόνο ένας άνθρωπος εντελώς ανίδεος στον πόλεμο μπορούσε να φανταστεί ότι θα μπορούσε να διώξει τα κατοχικά στρατεύματα με τέτοια γελοία μέσα. Αυτό μόνο όμως θα μπορούσε να ήταν το νόημα μιας καμπάνιας, το κόστος της οποίας έφτασε τα εκατομμύρια, και η οποία βοήθησε ουσιαστικά στην πλήρη κατάρρευση του εθνικού νομίσματος.

Φυσικά, οι Γάλλοι μπόρεσαν να εγκατασταθούν στην περιοχή Ρουρ σαν στο σπίτι τους με μια σιγουριά εσωτερικής ανακούφισης τη στιγμή που είδαν την αντίσταση να χρησιμοποιεί τέτοια μέσα. Ακριβώς από εμάς ήταν που είχαν πάρει τις καλύτερες συνταγές στα χέρια τους, για το πώς να συνετίσουν έναν πεισματάρη άμαχο πληθυσμό, όταν η συμπεριφορά του αποτελεί σοβαρή απειλή για τις αρχές κατοχής. Με τι αστραπιαία ταχύτητα πριν εννέα χρόνια νωρίτερα είχαμε δρομολογήσει τις βελγικές συμμορίες των ανταρτών και είχαμε καταστήσει σαφές στον άμαχο πληθυσμό τη σοβαρότητα της κατάστασης όταν, κάτω από τη δραστηριότητά τους, τα γερμανικά στρατεύματα διέτρεχαν τον κίνδυνο να υποστούν σοβαρές ζημιές. Μόλις η παθητική αντίσταση στο Ρουρ γινόταν πραγματικά επικίνδυνη για τη Γαλλία, τα στρατεύματα κατοχής σε διάστημα λιγότερο από οκτώ ημέρες θα είχαν δώσει ένα σκληρό τέλος σε όλες αυτές τις παιδικές ανοησίες με αβίαστη ευχέρεια. Διότι αυτό είναι πάντα το τελικό ερώτημα: Τι θα κάνουμε, εάν η παθητική αντίσταση εκνευρίσει πραγματικά έναν αντίπαλο και τώρα αναλάβει τον αγώνα εναντίον της με βάνουσες σκληρές μεθόδους; Τότε είμαστε αποφασισμένοι να συνεχίσουμε να αντιστεκόμαστε; Αν ναι, θέλοντας και μη πρέπει να αντιμετωπίσουμε τις βαρύτερες,

τις πιο αιματηρές διώξεις. Όμως με αυτό βρισκόμαστε στο σημείο όπου βρισκόμαστε και με την παθητική αντίσταση – δηλαδή αντιμέτωποι με τον αγώνα. Γι' αυτόν το λόγο κάθε λεγόμενη παθητική αντίσταση έχει ένα ουσιαστικό νόημα μόνο αν πίσω από αυτήν υπάρχει η αποφασιστικότητα να συνεχιστεί αυτή η αντίσταση, εν ανάγκη με τη μορφή του ανοιχτού αγώνα ή του καλυμμένου ανταρτοπολέμου. Γενικά, κάθε τέτοιος αγώνας θα είναι συνδεδεμένος με την πεποίθηση μιας πιθανής επιτυχίας. Μόλις ένα πολιορκημένο φρούριο, αναγκάζεται να εγκαταλείψει και την τελευταία ελπίδα σωτηρίας κάτω από τη σκληρή επίθεση του εχθρού, ουσιαστικά μ' αυτό παραδίδεται, ειδικά όταν σε μια τέτοια περίπτωση ο αμυνόμενος δελεάζεται από τη βεβαιότητα ότι θα ζήσει παρά από την πιθανότητα ότι θα πεθάνει. Αφαιρέστε την πίστη της πιθανής απελευθέρωσης από τη φρουρά ενός πολιορκημένου κάστρου και όλες οι δυνάμεις της άμυνας θα καταρρεύσουν απότομα.

Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο μια παθητική αντίσταση στο Ρουρ, από την άποψη των τελικών συνεπειών, που έπρεπε και μπορούσε να επιφέρει, εάν ήταν πραγματικά επιτυχημένη, θα είχε νόημα μόνο αν είχε δημιουργηθεί ένα ενεργητικό μέτωπο πίσω από αυτήν. Τότε, όμως, θα είχαμε τη δυνατότητα να αντλήσουμε αμέτρητα πράγματα από τον λαό μας. Εάν καθένας από αυτούς τους Βεστφαλούς ήταν ενήμερος ότι η πατρίδα ετοίμαζε ένα στρατό ογδόντα ή εκατό μεραρχιών, οι Γάλλοι θα βρίσκονταν σε δύσκολη θέση. Πάντα όμως περισσότεροι είναι οι θαρραλέοι άνδρες που είναι πρόθυμοι να θυσιάσουν για την επιτυχία, παρά για κάτι φανερά μάταιο.

Ήταν μια κλασική περίπτωση, που μας ανάγκασε εμάς τους εθνικοσοσιαλιστές, να πάρουμε την πιο σκληρή θέση ενάντια στο λεγόμενο εθνικό σύνθημα. Και αυτό κάναμε. Κατά τη διάρκεια αυτών των μηνών δεν δέχτηκα λιγότερη επίθεση από ανθρώπους των οποίων το σύνολο των εθνικών τους πεποιθήσεων ήταν απλώς ένα μείγμα ηλιθιότητας και επιφανειακής προσποίησης, που όλοι τους φώναζαν μόνο επειδή έπεσαν θύματα του ευχάριστου γαργαλητού να μπορέσουν

ξαφνικά να κάνουν κάτι εθνικό χωρίς κίνδυνο. Θεώρησα αυτό το πιο αξιοθρήνητο από όλα τα ενιαία μέτωπα σαν ένα από τα πιο γελοία φαινόμενα, και η ιστορία μου έδωσε δίκιο.

Μόλις τα συνδικάτα είχαν σχεδόν γεμίσει τα ταμεία τους με τα χρήματα του Κούννο και η παθητική αντίσταση ήρθε αντιμέτωπη με την απόφαση να περιέλθει από την τεμπέλικη άμυνα στην ενεργητική επίθεση, οι κόκκινες ύαινες ξέφυγαν αμέσως από το εθνικό κοπάδι των προβάτων και έγιναν πάλι αυτό που ήταν πάντα. Ο κύριος Κούννο επέστρεψε στα πλοία του αθόρυβα, αλλά η Γερμανία είχε αποκτήσει μια εμπειρία και είχε χάσει μια μεγάλη ελπίδα.

Μέχρι το τέλος του καλοκαιριού, πολλοί αξιωματικοί, και σίγουρα δεν ήταν οι χειρότεροι, δεν είχαν πιστέψει βαθιά μέσα τους σε μια τόσο ατιμωτική εξέλιξη. Όλοι τους είχαν ελπίσει ότι, αν όχι ανοιχτά, τουλάχιστον κρυφά, θα γίνονταν οι προετοιμασίες για να μετατραπεί αυτή η αναιδής γαλλική εισβολή σε σημείο καμπής στη γερμανική ιστορία. Ακόμα και στις τάξεις μας υπήρχαν πολλοί, που είχαν θέσει την εμπιστοσύνη τους τουλάχιστον στον στρατό του Ράιχ. Και αυτή η πεποίθηση ήταν τόσο ζωντανή, που καθόρισε αποφασιστικά τις ενέργειες και ειδικά την εκπαίδευση αναρίθμητων νέων.

Αλλά όταν συνέβη η ταπεινωτική κατάρρευση και αφού θυσίασαν εκατομμύρια περιουσιών και πολλές χιλιάδες νεαρούς Γερμανούς – που ήταν αρκετά ανόητοι για να πάρουν στα σοβαρά τις υποσχέσεις των ηγετών του Ράιχ – συνθηκολόγησαν με τόσο συντριπτικά ντροπιαστικό τρόπο, που τότε φούντωσε η αγανάκτηση απέναντι σε μια τέτοια προδοσία του δύστυχου λαού μας. Σε εκατομμύρια μυαλά εκείνη την εποχή, προέκυψε ξαφνικά φωτεινή και καθαρή η πεποίθηση, ότι μόνο μια ριζική εξάλειψη ολόκληρου του κυβερνητικού συστήματος θα έσωζε τη Γερμανία.

Ποτέ ο χρόνος δεν ήταν πιο ώριμος, και μάλιστα φώναζε πιο επιτακτικά για μια τέτοια λύση από τη στιγμή που, από τη μία πλευρά, είχε αποκαλυφθεί η προδοσία γυμνή με όλη της την αδιαντροπιά, ενώ, από την άλλη, ένας λαός ήταν οικονομικά

στο έλεος της αργής πείνας. Δεδομένου ότι το ίδιο το κράτος είχε καταπατήσει όλους τους νόμους της καλής πίστης, είχα χλευάσει τα δικαιώματα των πολιτών του, είχε εξαπατήσει εκατομμύρια από τα πιο πιστά παιδιά του για τις θυσίες τους και είχε κλέψει από εκατομμύρια άλλους τις τελευταίες τους δεκάρες, δεν είχε πλέον κανένα δικαίωμα να περιμένει οτιδήποτε άλλο εκτός από το μίσος από τους υπηκόους του. Και αυτό το μίσος ενάντια στους διαφθορείς του λαού και της πατρίδας πίεζε έτσι κι αλλιώς για μια αποφόρτιση. Σε αυτό το σημείο μπορώ να αναφερθώ μόνο στην τελευταία πρόταση της τελευταίας μου ομιλίας στη μεγάλη δίκη την άνοιξη του 1924:

«Οι δικαστές αυτού του κράτους μπορεί να μας καταδικάσουν με την ησυχία τους για τις πράξεις μας εκείνη την εποχή, αλλά η ιστορία σαν θεά μιας ανώτερης αλήθειας και καλύτερης δικαιοσύνης, μια μέρα θα σκίσει αυτήν την απόφαση με ένα χαμόγελο για να μας απαλλάξει από όλες τις ενοχές και τα σφάλματα.»

Όμως μετά θα καλέσει στο εδώλιό της και όλους εκείνους, οι οποίοι σήμερα, έχοντας την εξουσία, ποδοπατούν τη δικαιοσύνη και τον νόμο, που έχουν οδηγήσει τον λαό μας στην εξαθλίωση και στην καταστροφή και που, στη δυστυχία της πατρίδας, έβαλαν το δικό τους εγώ ψηλότερα από τη ζωή της κοινότητας.

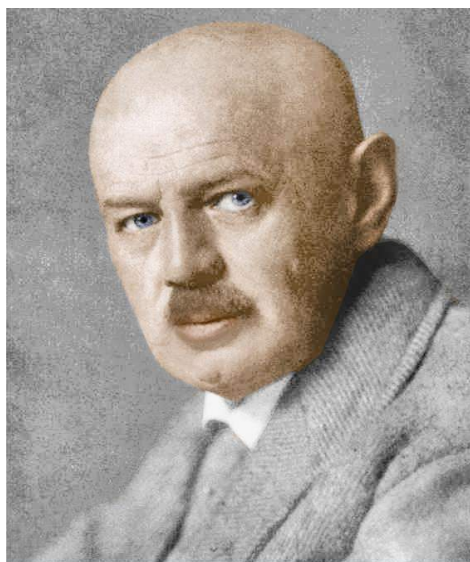
Σε αυτό το σημείο δεν θέλω να συνεχίσω μια εξιστόρηση των γεγονότων που οδήγησαν στην 8η Νοεμβρίου 1923 και τα οποία το αποφάσισαν. Δεν θέλω να το κάνω, γιατί δεν περιμένω απ' αυτό κάποια ωφέλεια για το μέλλον, και πάνω απ' όλα γιατί είναι άσκοπο να ξύνουμε ανοιχτές πληγές που σήμερα σχεδόν δεν έχουν επουλωθεί· γιατί επιπλέον είναι περιττό να μιλάμε για ενοχή ανθρώπων, που ίσως στο βάθος της καρδιάς τους να ήταν όλοι προσκολλημένοι στο έθνος τους με την ίδια αγάπη και οι οποίοι απλώς έχασαν την κοινή πορεία ή δεν την κατάλαβαν.

Λαμβάνοντας υπόψη τις μεγάλες κοινές δυστυχίες της πατρίδας μας, δεν θέλω σήμερα πλέον να προσβάλω και, επομένως, ίσως να διαχωρίσω αυτούς που κάποια μέρα στο μέλλον θα πρέπει να σχηματίσουν το μεγάλο ενωμένο μέτωπο

όσων είναι αληθινά πιστοί Γερμανοί στην καρδιά ενάντια στο κοινό μέτωπο των εχθρών του λαού μας. Διότι ξέρω ότι μια μέρα θα έρθει η στιγμή που ακόμη και εκείνοι που τότε μας αντιμετώπιζαν με εχθρότητα, θα σκεφτούν με δέος αυτούς που για τον γερμανικό λαό τους περπάτησαν το σκληρό μονοπάτι του θανάτου.

Αυτούς τους δεκαέξι ήρωες, στους οποίους αφιέρωσα τον πρώτο τόμο της δουλειάς μου, θέλω να τους υπενθυμίσω στους οπαδούς και στους υποστηρικτές της θεωρίας μας στο τέλος του δεύτερου, που με την πιο καθαρή συνείδηση θυσιάστηκαν για όλους μας. Πρέπει να ανακαλούν ξανά και ξανά τους αναξιόπιστους και τους αδύναμους στην εκπλήρωση του καθήκοντός τους, σε ένα καθήκον που αυτοί οι ίδιοι εκπλήρωσαν με την καλύτερη πίστη και μέχρι και την τελευταία συνέπεια. Και μεταξύ αυτών θέλω να συμπεριλάβω εκείνο τον άνδρα που, ως ο καλύτερος, είχε αφιερώσει τη ζωή του στην αφύπνιση του δικού του, του δικού μας λαού με τα κείμενα και με τη σκέψη και τελικά με τις πράξεις του:

τον Ντήτριχ Έκαρτ.

Ντήτριχ Έκαρτ (1868 - 1923)

Επίλογος

Στις 9 Νοεμβρίου 1923, στο τέταρτο έτος της ύπαρξής του, το Εθνικοσοσιαλιστικό Γερμανικό Εργατικό Κόμμα διαλύθηκε και απαγορεύτηκε σε ολόκληρο το Ράιχ. Σήμερα, τον Νοέμβριο του 1926, είναι ξανά ελεύθερο μπροστά μας σε ολόκληρο το Ράιχ, ισχυρότερο και εσωτερικά πιο σταθερό από ποτέ.

Όλες οι διώξεις του κινήματος και των μεμονωμένων ηγετών του, όλες οι βλασφημίες και οι συκοφαντίες, δεν μπόρεσαν να το βλάψουν. Η ορθότητα των ιδεών του, η αγνότητα της θέλησής του, η αυτοθυσία των οπαδών του το έχουν κάνει μέχρι τώρα να αναδυθεί από κάθε καταπίεση πιο ισχυρό από ποτέ.

Εάν, στον κόσμο της σημερινής μας κοινοβουλευτικής διαφθοράς, αναλογίζεται όλο και περισσότερο τη βαθύτερη ουσία του αγώνα του και αισθάνεται ότι είναι η καθαρή ενσάρκωση της αξίας της φυλής και του ατόμου και πορεύεται ανάλογα, θα κερδίσει μια μέρα στον αγώνα του, βάσει μαθηματικής σχεδόν ακρίβειας. Ακριβώς όπως και η Γερμανία πρέπει να κερδίσει οπωσδήποτε τη θέση που της αξίζει σε αυτή τη γη, αν οδηγείται και οργανώνεται σύμφωνα με τις ίδιες αρχές.

Ένα κράτος αφοσιωμένο στην μέριμνα των καλύτερων φυλετικών του στοιχείων στην εποχή της φυλετικής δηλητηρίασης, πρέπει μια μέρα να γίνει κυρίαρχος της γης.

Αυτό, οι οπαδοί του κινήματός μας δεν πρέπει ποτέ να το ξεχνούν, αν κάποτε το μέγεθος της θυσίας θα πρέπει να τους παρασύρει σε μια αγωνιώδη σύγκριση με τα πιθανά αποτελέσματα.

Περιεχόμενα

Σελίδα

Πρόλογος.....	I
Αφιέρωση.....	II

Πρώτος Τόμος: Ένας Διακανονισμός

1. Κεφάλαιο: Στο σπίτι των γονέων.....	1
2. Κεφάλαιο: Οι σπουδές στη Βιέννη- Χρόνια ταλαιπωρίας.....	21
3. Κεφάλαιο: Γενικές πολιτικές Παρατηρήσεις από την εποχή που ήμουν στη Βιέννη.....	81
4. Κεφάλαιο: Μόναχο.....	155
5. Κεφάλαιο: Ο Παγκόσμιος Πόλεμος.....	193
6. Κεφάλαιο: Πολεμική Προπαγάνδα	217
7. Κεφάλαιο: Η Επανάσταση.....	231
8. Κεφάλαιο: Έναρξη της πολιτικής μου Δραστηριότητας.....	255
9. Κεφάλαιο: Το «Γερμανικό Εργατικό Κόμμα».....	267
10. Κεφάλαιο: Αιτίες της Κατάρρευσης.....	277
11. Κεφάλαιο: Έθνος και Φυλή.....	351
12. Κεφάλαιο: Η πρώτη Περίοδος της Ανάπτυξης του Εθνικοσοσιαλιστικού Γερμανικού Εργατικού Κόμματος	411

Δεύτερος Τόμος: Το Εθνικό Σοσιαλιστικό Κίνημα

1. Κεφάλαιο: Κοσμοθεωρία και Κόμμα.....	463
2. Κεφάλαιο: Το Κράτος.....	481
3. Κεφάλαιο: Υπήκοοι και Πολίτες του Κράτους.....	549
4. Κεφάλαιο: Προσωπικότητα και Αντίληψη του εθνικού Κράτους.....	555
5. Κεφάλαιο: Κοσμοθεωρία και Οργάνωση.....	569
6. Κεφάλαιο: Ο Αγώνας της αρχικής περιόδου – Η Σπουδαιότητα του λόγου.....	583

	Σελίδα
7. <i>Κεφάλαιο:</i> Η Πάλη με το Κόκκινο Μέτωπο.....	605
8. <i>Κεφάλαιο:</i> Ο δυνατός είναι πιο ισχυρός μόνος του.....	639
9. <i>Κεφάλαιο:</i> Βασικές σκέψεις σχετικά με τη σημασία και την Οργάνωση των Τμημάτων Καταιγίδας.....	651
10. <i>Κεφάλαιο:</i> Ο Φεντεραλισμός σαν Μάσκα.....	697
11. <i>Κεφάλαιο:</i> Προπαγάνδα και Οργάνωση.....	727
12. <i>Κεφάλαιο:</i> Το Συνδικαλιστικό ζήτημα.....	749
13. <i>Κεφάλαιο:</i> Η Γερμανική Συμμαχική Πολιτική μετά τον Πόλεμο	765
14. <i>Κεφάλαιο:</i> Προσανατολισμός προς την Ανατολή ή Ανατολική Πολιτική.....	809
15. <i>Κεφάλαιο:</i> Η Αυτοάμυνα ως Δικαίωμα	845
Επίλογος	871